Phá Quán Tử Phá Suất

Contents

Phá Quán Tử Phá Suất **2**

1. Quyển 1 - Chương 1: Hồng Tiệm Vu Lục - Giây Sau Lại Là Một Hảo Hán 3
2. Quyển 1 - Chương 2: Văn Tài Võ Kỹ 5
3. Quyển 1 - Chương 3: Diệu Biện Cơ Phong 10
4. Quyển 1 - Chương 4: Trúc Mã Thành Đôi 16
5. Quyển 1 - Chương 5: Bức Họa Đan Thanh 22
6. Quyển 1 - Chương 6: Ngân Long Vượt Sông 28
7. Quyển 1 - Chương 7: Bảo Kiếm Thanh Hồng 34
8. Quyển 1 - Chương 8: Đại Tục Đại Nhã 41
9. Quyển 1 - Chương 9: Tuyệt Đại Phương Hoa 48
10. Quyển 1 - Chương 10: Kinh Thôn Ách Thị 54
11. Quyển 1 - Chương 11: Vạn Phu Mạc Địch 60
12. Quyển 1 - Chương 12: Con Đường Phát Tài 68
13. Quyển 1 - Chương 13: Lộ Nhân Giai Tri 75
14. Quyển 1 - Chương 14: Hai Đứa Nhỏ Vô Tư 82
15. Quyển 1 - Chương 15: Đêm Trừ Tịch Vật Sắc Cựu Thì Đồng 88
16. Quyển 1 - Chương 16: Tết Nguyên Tiêu Tình Vị Trung Niên Biệt 95
17. Quyển 1 - Chương 17: Cẩm Nang Diệu Kế 100
18. Quyển 2 - Chương 18: Sanh Cữu Hội Vũ 110
19. Quyển 2 - Chương 19: Tiền Từ Trên Trời Rơi Xuống 120
20. Quyển 2 - Chương 20: Bảng Hiệu Chữ Cam 127
21. Quyển 2 - Chương 21: Hỗn Nguyên Tiên Đan 134
22. Quyển 2 - Chương 22: Hành Y Tế Thế 140
23. Quyển 2 - Chương 23: Nặc Bất Khinh Hứa 147
24. Quyển 2 - Chương 24: Bá Ngôn Du Thuyết 157
25. Quyển 2 - Chương 25: Kế Đô La Hầu 165
26. Quyển 2 - Chương 26: Cơ Quan Động Phòng 173
27. Quyển 2 - Chương 27: Chiến Thần Xung Phong 182
28. Quyển 2 - Chương 28: Mưa Gió Mịt Mù 190
29. Quyển 2 - Chương 29: Thân Nhập Hổ Huyệt 201
30. Quyển 2 - Chương 30: Kinh Trầm Kích, Xin Đừng Nói Chuyện Phong Hầu Nữa 212
31. Quyển 3 - Chương 31: Tào Phi Tuyển Phi 222
32. Quyển 3 - Chương 32: Thị Tỳ Thật Giả 233
33. Quyển 3 - Chương 33: Mãnh Hổ Thoát Lao 242
34. Quyển 3 - Chương 34: Tạo Hóa Trêu Ngươi 250
35. Quyển 3 - Chương 35: Thủ Túc Đế Gia 257
36. Quyển 3 - Chương 36: Thu Song Dạ Thoại 267
37. Quyển 3 - Chương 37: Nhặt Lại Giáp Xưa 277
38. Quyển 3 - Chương 38: Cường Giả Tỷ Thí 286
39. Quyển 3 - Chương 39: Loạn Điểm Uyên Ương 298
40. Quyển 3 - Chương 40: Uỷ Thác Của Lưu Bị 306
41. Quyển 3 - Chương 41: Tết Nguyên Tiêu – Người Ước Hẹn Sau Hoàng Hôn(1) 318

42. Quyển 3 - Chương 42: Tết Nguyên Tiêu Người Về Chợ Tan Đêm Hiu Quạnh 328
43. Quyển 3 - Chương 43: Phiên Ngoại: Kỳ Khiếu Dã Ca(1) 338
44. Quyển 4 - Chương 44: Huyền Đức Di Phong 347
45. Quyển 4 - Chương 45: Thiên Ngoại Phi Kiếm 355
46. Quyển 4 - Chương 46: Thần Tiễn Kỳ Lân 362
47. Quyển 4 - Chương 47: Oan Gia Ngõ Hẹp 378
48. Quyển 4 - Chương 48: Cổ Ngọc Lang Hoàn 385
49. Quyển 4 - Chương 49: Độc Kế Của Giả Hủ 396
50. Quyển 4 - Chương 50: Binh Lâm Trường An 407
51. Quyển 4 - Chương 51: Tể Tể Nhất Đường 420
52. Quyển 4 - Chương 52: Khó Bề Phân Biệt 429
53. Quyển 4 - Chương 53: Cộng Tương Thịnh Cử 439
54. Quyển 4 - Chương 54: Chiến Trường An Sa Trường Say Khướt Người Ơi Chớ Cười 452
55. Quyển 4 - Chương 55: Phiên Ngoại: Kỳ Hậu Dã Hối 467
56. Quyển 5 - Chương 56: Xuân Cầm Bên Hồ 475
57. Quyển 5 - Chương 57: Tài Tử Kiến An 487
58. Quyển 5 - Chương 58: Lão Khất Trước Lâu 497
59. Quyển 5 - Chương 59: Vu Cát Tru Tiên 504
60. Quyển 5 - Chương 60: Cuộc Hẹn Đá Bóng 511
61. Quyển 5 - Chương 61: Tết Đoan Ngọ Biệt Điện Diêu Văn Tiêu Cổ Tấu 524
62. Quyển 5 - Chương 62: Tiền Lộ Mạn Mạn 540
63. Quyển 5 - Chương 63: Ảm Dạ Phi Đăng 547
64. Quyển 5 - Chương 64: Tuyệt Xử Phùng Sinh 558
65. Quyển 5 - Chương 65: Đạn Chỉ Thiên Cơ Tụ Lý Định Càn Khôn 571
66. Quyển 5 - Chương 66: Trần Ai Lạc Định Nhất Tiếu Mẫn Ân Cừu 581
67. Quyển 5 - Chương 67: Lạc Dương Ly Biệt 593
68. Quyển 5 - Chương 68: Trường An Trọng Ngộ 606
69. Quyển 5 - Chương 69: Lựa Chọn Khó Khăn 619
70. Quyển 5 - Chương 70: Cảnh Còn Người Mất 634
71. Quyển 5 - Chương 71: Tiểu Chu Tòng Thử Thệ Giang Hải Độ Dư Sinh 644
72. Quyển 5 - Chương 72: Chương Kết Thưởng Tâm Nhạc Sự Thùy Gia Viện 650
73. Quyển 5 - Chương 73: Phiên Ngoại 2: Mừng Tân Xuân 662
74. Quyển 5 - Chương 74: Ta Cùng Tướng Quân Cởi Chiến Bào 672
75. Quyển 5 - Chương 75: Đều Là Kẻ Lưu Lạc Thiên Nhai 685
76. Quyển 5 - Chương 76: Hận Không Gặp Nhau Khi Chưa Xuất Giá 694
77. Quyển 5 - Chương 77: Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt, Thiên Nhai Cộng Thử Thì 706

Phá Quán Tử Phá Suất

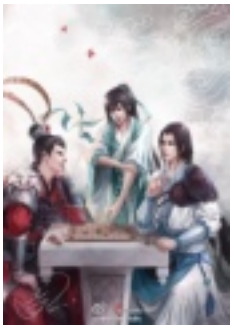

Giới thiệu

Thể loại: thời Tam quốc, xuyên không, 3P, hài, romance, HE. Edit: CloverLà anh hùng làm nên sử sá

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/pha-quan-tu-pha-suat

1. Quyển 1 - Chương 1: Hồng Tiệm Vu Lục - Giây Sau Lại Là Một Hảo Hán

Bánh xe vận mệnh nghiến qua cửa một quán bar nào đó, tiễn A Sán về tây thiên.

Trong bóng tối vang lên một giọng nói xa lạ: "Kiếp sau muốn làm gì?"

A Sán hô lớn: "Muốn làm khuynh quốc khuynh thành…"

Lời chưa dứt, đạo bạch quang trong truyền thuyết lóe lên, A Sán đã xuyên việt.

Xuyên lần đầu: mở mắt ra thì thấy đang ở trong cẩm sa trướng, giật mình phát hiện trước ngực nặng nặng, quay đầu nhìn về phía gương đồng, chỉ thấy trong gương nữ tử thướt tha quốc sắc thiên hương, thân thể đẫy đà, thét một tiếng chói tai: "Không phải chứ! Xuyên thành nữ luôn!"

Thầm nghĩ nữ thì nữ vậy, sống ở đâu thì yên ở đấy, sau đó gọi thị tỳ, kêu liền liền mấy tiếng cũng chả ai trả lời.

Nửa ngày sau yêm nhân kinh hoảng chạy vào, hoảng loạn hô: "Nương nương! Cấm vệ nổi loạn! Dương quốc cữu bị giết rồi!" [lúc này ẻm đang xuyên vào Dương Quý phi]

"…"

"Ta thay đổi nguyện vọng! Muốn làm nam nhân gần hoàng đế nhất!"

Xuyên tiếp: lúc mở mắt thì đang ngồi dưới kim điện Cửu Long, hai chân giang rộng, trong não ông ông không ngừng, giống như bị vật nặng đánh qua, thầm giật mình, đưa tay sờ trước quần, may mắn làm sao, có đeo đồ nghề đầy đủ. Rồi mỉm cười nhìn về phía mọi người trên kim điện, mặt mày ai nấy đều mang vẻ sợ hãi, bèn lấy làm khó hiểu vô cùng.[*ý ẻm là ko bị xuyên vào đàn bà á, có đeo theo tiểu kê kê =))]

Lại nghe một người la hét: "Vương phụ kiếm! Vương phụ kiếm!"[*đây là do ẻm xuyên vào Kinh Kha, đi giết Tần Thủy Hoàng, tình hình lúc này là Kinh Kha đuổi theo vua Tần trên điện, Tần Thuỷ Hoàng được các quan trong triều nhắc liền rút kiếm sau lưng chém Kinh Kha bị thương ở tay, 'Vương phụ kiếm' chính là nhắc nhở Tần vương rút kiếm ra]

"…"

"Đổi…Ta đổi nguyện vọng! Làm hoàng đế đẹp trai!"

Lại xuyên: lúc mở mắt thì thấy đang ở thâm cung, vẫn đeo đủ đồ nghề, người mặc lăng la tơ lụa, bên cạnh có tuyệt thế mỹ nhân làm bạn; đoán rằng không phải vương công cũng là quý tộc, bèn đắc ý hài lòng, cười nói: "Được rồi, lão tử thích nam nhân, ngươi lui ra đi, kêu một thị vệ bảnh trai chút tới hầu hạ" Mỹ nhân kia rời đi.

Cúi đầu nhìn tờ giấy trắng hơn tuyết trên bàn, vui sướng nhấc bút nhúng mực viết mấy chữ như gà bới: "Xuân hoa thu nguyệt bao giờ dứt, việc đã qua biết được bao nhiêu" Rồi lại giơ tay hướng về phía vầng trăng sáng lẩm bẩm ngâm tụng, khá khen cho một vị công tử phong độ!

Đợi cả nửa ngày mà thị vệ anh tuấn vẫn chưa tới, một yêm nhân tay nâng bình ngọc chậm rãi đi vào, giọng the thé nói: "Hoàng thượng ban rượu cho Lũng quốc công"[*lần này thì xuyên vào Lý Dục, câu 'Xuân hoa thu nguyệt bao giờ dứt; việc đã qua biết được bao nhiêu' nằm trong bài thơ Ngu mỹ nhân kỳ 1; nội dung là nỗi tưởng nhớ cung điện, đất nước Nam Đường của Lý Dục, bị người khác mang đi tâu lên Tống Thái Tông, Tống Thái Tông lo ngại về ông nên ban rượu độc giết chết]

"…"

"Ta muốn làm thái tử hoặc vương tử thật xinh đẹp, không bị chết non nửa đường, hơn nữa lão ba hoàng đế chỉ có ta là người kế thừa duy nhất…Oa a, để ta nói hết hẳn xuyên!"

Tiếp tục xuyên: lúc mở mắt đưa tay sờ, đủ đồ nghề. Lo lắng đề phòng, quay đầu nhìn tứ phía, thân ở thâm cung, xung quanh yên lặng như tờ, chẳng có người nào.

Rốt cuộc cũng yên ổn rồi, giơ bàn tay be bé về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ ngắm nghía, ân, thiếu niên lang, rồi nhìn gương đồng, còn là một cậu ấm nữa, môi hồng răng trắng, dáng dấp tiểu soái ca. Cẩm trướng huân đàn du hương noãn, ba tiêu phân lục thượng song sa, trong phòng trang hoàng cao quý điển nhã, rất tốt, thế nhưng tiểu thân thể này thật yếu ớt.[*chỉ cảnh giàu sang, trong phòng thì màn gấm xông đàn hương ấm áp, bên ngoài cửa sổ lá chuối tốt tươi xanh biếc]

A Sán trở mình xuống giường, ló đầu ra triệu thị vệ tới, nói bóng nói gió hỏi rõ thân phận, thời đại.

Hỏi xong khóe miệng co giật, xoay người vào phòng, đi khắp nơi tìm vật dài mảnh, dây thừng không có, sàng đan cũng có thể tạm chấp nhận. Tiện tay xoắn xoắn, cuốn cuốn, ném lên đỉnh đầu, vòng qua xà ngang, thắt nút lại, bò lên băng ghế, chui đầu vào, hai chân đạp một cái, chỉ nghe thị tỳ ngoài phòng thất thanh gào thét:

"Tiểu chủ công thắt cổ rồi_____!"

Ta xuyên tiếp! Không tin xuyên không được chỗ tốt! A Sán thầm nghĩ trước khi chết!

Thật lâu sau lại mở mắt, hồng hộc hồng hộc thở dốc mấy hơi, lưng ngực bị một bàn tay to xoa tới xoa lui.

"Sao ta chưa chết?"

"Hỗn trướng!" Bàn tay to kia đột nhiên tát một cái, mạnh đến độ não mình kêu ông ông, khó khăn lắm mới từ trong trời đất quay cuồng thanh tỉnh lại, lúc nhìn qua nam tử nọ thì thấy y mặc áo giáp ánh bạc, đầu đội mũ sắt bạch long, trên mũ dãy tơ đỏ thắm như máu, mày kiếm mắt tinh, giữa mi mục thần tình khí lãng, trên gương mặt cực kỳ anh tuấn tràn đầy bụi bặm.

Có vẻ như thị vệ này vội vã chạy tới đây, ngay cả khôi giáp cũng chưa kịp cởi.

A Sán dở khóc dở cười nói: "Gì chứ…Đại ca, chúng ta thương lượng chút đi…Ta không phải…"

Thị vệ giận không kiềm được, giữa mi mục hiện ra thần sắc cực phẫn nộ, vô cùng đau đớn nói: "Ngươi không vì sư phụ năm đó cứu ngươi ra từ trăm vạn Tào quân, cũng nên vì mẫu thân đã mất sớm của ngươi mà cố gắng tranh đấu chứ!"

"Làm sao có thể bắt chước theo hành vi vô tri của ngu dân, bị giáo huấn có mấy câu liền tự đi tìm cái chết!"

"…Sư phụ, ngươi là sư phụ ta hả? Ngươi hãy nghe ta nói…"

Tiểu chủ công giả mạo còn chưa nói xong, thị vệ giáp bạc kia dường như nghe thấy gì đó, vội bảo hộ hắn phía sau, cửa phòng mở rầm ra.

"…"

A Sán trợn mắt há mồm nhìn một đám người thình lình xuất hiện.

Lúc này lại có vô số võ quan, quan lại quyền quý nối đuôi nhau mà vào, cũng há mồm trợn mắt, nhìn A Sán như nhìn phế vật, tựa như hắn chỉ là một đống bùn khó coi nơi góc tường.

"Nhãi ranh vô dụng!"

Nam tử trung niên hai tay quá gối, trái tai đụng cổ, gương mặt trắng béo ú, lúc này gương mặt mập đã trướng đến đỏ bừng, đi một bước, thở hổn hển ba cái, được vài người thị tỳ đỡ vào phòng.

"Chủ công!" Mấy người trong phòng vội tiến lên hành lễ, thị vệ giáp bạc trên giường cũng mặc kệ vị "Tiểu chủ công" tự sát hụt nọ, vội xuống đất quỳ một gối trước đại bạch kiểm, trầm giọng nói: "Chủ công!"

Trung niên béo ú…Nam tử thở gấp nói: "Tử Long, nếu ngươi tiếp tục nuông chiều nó, cơ nghiệp Hậu Hán ta sẽ bại trong tay tiểu súc sinh này! Trời xanh hỡi! Sớm biết vậy năm đó ném chết nó luôn cho rồi!" Nói chưa xong đã như bệnh tâm thần mà bắt đầu gào khóc ầm ĩ.

A Sán vẫn chưa hết kinh hồn, trơ mắt nhìn chúng nhân an ủi tên béo lỗ tai bự kia, hoàn toàn thốt không ra nửa lời.

Lần này muốn chết cũng chết không xong, A Sán kinh tâm động phách hồi tưởng lại, thì ra theo lịch sử A Đẩu không giống với mấy con quỷ xui xẻo Dương Quý Phi, Kinh Kha, Lý Dục…Nhất định sẽ không chết ngay vào lúc này.

Nghe nói khi còn bé, lão ba tiện nghi trước mặt này cũng đã ném mình một lần rồi, hiện giờ đã hơn mười tuổi, cho dù có đưa lên tới cửa cho ông ta ném, chỉ sợ chả đủ lực để mà ném.

Ô hô! Chẳng lẽ mình phải làm Lưu Thiện cả đời sao?![*Hán Hiếu Hoài Đế Lưu Thiện, tự Công Tự hay Thục Hậu Chủ, tên lúc nhỏ là A Đẩu, là vị hoàng đế thứ hai và là hoàng đế cuối cùng của Thục Hán. Lưu Thiện là con Lưu Bị và Cam phu nhân. Theo Tam Quốc diễn nghĩa và Tam Quốc chí mô tả thì Lưu Thiện là một kẻ bất tài, ỷ lại, không chăm lo triều chính]

Được thôi, Lưu Thiện thì Lưu Thiện, cùng lắm thì vò mẻ rồi chẳng sợ nứt nữa, ai ngán ai.

2. Quyển 1 - Chương 2: Văn Tài Võ Kỹ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một con muỗi o e o e o e.

Một bầy ruồi vo ve vo ve vo ve.

Đợi đến khi đám chủ công đại thần nào bi ai, nào chê cười, nào mắng nhiếc, nào chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cãi tới cãi lui loạn xạ rời sân, A Đẩu mới liếc nhìn Triệu Vân, dè dặt gọi: "Sư phụ"

A Đẩu thấy hốc mắt Triệu Vân ửng đỏ, thầm nghĩ không thể kích động người này quá mạnh, bèn nơm nớp lo sợ nói: "Ta…Đồ đệ đâu có tính treo cổ, ở trong phòng riết bực mình, cho nên mới muốn nhảy dây chút. Ai ngờ sàng đan này quá trơn, chân trái của ta vấp một cái, sau đó cứ thế, cứ thế…trượt cái soạt xuống…"

Triệu Vân thở dài, khoát khoát tay, không nói gì nữa, đứng dậy rời đi, sẵn tiện kéo cửa phòng lại.

A Đẩu đưa mắt nhìn bóng lưng Triệu Vân, chợt cảm thấy y quá đáng thương. Năm đó Triệu Vân liều sống liều chết, cứu Cam phu nhân và A Đẩu ra từ trong đám loạn quân, chẳng bao lâu sau Cam phu nhân nhiễm bệnh quy thiên, để lại A Đẩu cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, bùn nhão không đỡ nổi tường*, chưa từng phấn đấu vì bất cứ chuyện gì. [*ý nói bất tài vô dụng không làm nên thành tựu gì]

Lưu Thiện văn theo Gia Cát, võ tòng Triệu Vân, vậy mà chả hiểu sao lại học thành một tên phế vật như thế? A Sán lắc lắc đầu, trăm mối không cách nào giải, tiện tay kéo sàng đan dùng để treo cổ qua trùm lên đầu, nằm xuống ngủ.

Hôm sau mặt trời nhô cao, A Đẩu lười biếng rời giường, kêu liền liền mấy tiếng mới có thị tỳ bất tình bất nguyện ngáp dài đi qua hầu hạ. Hắn rất hiếu kỳ đối với hết thảy sự vật ở thời đại này, đá tím dùng đánh răng súc miệng, ống nhổ nạm vàng, móc ngọc* treo màn, cái gì cũng muốn đưa tay sờ sờ mó mó, thuận miệng hỏi vài món, làm vỡ cái bình hoa, thấy thị tỳ kia nhìn mình như nhìn đứa ngu, bèn không hỏi nữa. [*xem hình minh họa bên dưới]

Rửa mặt xong, tiểu tư bày điểm tâm, gồm cháo quế hoa, hoàn tử chiên dầu*, người Kinh thích cay, trên bàn đương nhiên không thể thiếu hai ba đĩa dưa chua. "Tiểu chủ công" ăn rất thỏa mãn, lúc uống cháo thì chợt nghe ngoài cửa thị vệ báo: "Hổ Uy tướng quân thỉnh tiểu chủ công sau ngọ thiện tới giáo trường tập võ" [*thịt heo trộn trứng gà, bột mì, ướp gia vị rồi vò viên đem chiên]

Tức khắc phun nguyên ngụm cháo ra ngoài, đương nhiên có thị tỳ cuống quýt tay chân chạy tới lau chùi, A Đẩu hỏi: "Hổ Uy tướng quân là ai? Hôm qua lão tử mới treo cổ xong, không để cho ta nghỉ ngơi mấy ngày à?"

Đến khi biết rõ Hổ Uy tướng quân chính là Triệu Vân, A Đẩu mới một đường chạy loạn, tìm đến giáo trường trong phủ. Hành lang quanh co khúc khuỷu, chao đảo nửa ngày, vừa hỏi vừa xông mới tìm được giáo trường nằm ở phía tây Châu Mục phủ Kinh Châu, tuy đã nhập thu, nhưng thái dương vẫn hừng hực, thấy trong giáo trường vắng vẻ, chỉ có một thiếu niên lưng đẫm mồ hôi, tay cầm mộc kích không ngừng đâm tới.

Hôm nay không thấy Triệu Vân mặc giáp giáo tập, chỉ đổi một bộ võ sĩ bào, vóc dáng y cao ráo, không hơn trượng cũng khoảng tám xích*, thân hình anh vĩ, rất có tư thái mỹ nam tử. [*thước (xích) Trung Quốc, 1 thước = 1/3m]

Lúc này Triệu Vân đang đứng bên sân nhỏ giọng nói gì đó với một nữ tử. A Đẩu từ xa nghe được, chỉ cảm thấy giọng điệu vô cùng bất thiện, có mấy từ "Công khóa, hoang phế" lọt vào lỗ tai, không khỏi nhảy dựng trong lòng, chỉ muốn bỏ đi, nhưng nữ tử kia đã thấy Lưu Thiện, bèn gọi: "Tiểu chủ công_____!"

Triệu Vân giận tím mặt nói: "Ngươi trở về báo lại, tiểu chủ công chưa tập xong công khóa, không thể lười biếng!"

A Đẩu nhìn nhìn Triệu Vân, nuốt nước miếng, lại nhìn sang thị nữ mỹ mạo lắm mồm kia, nghe khẩu âm rất kỳ quái, không giống người Kinh Sở, bèn rề rề rà rà đi qua.

Thị nữ bị đuổi đi, nét mặt Triệu Vân hơi dịu lại, ấm giọng nói: "Đêm qua ngươi mệt mỏi, hôm nay nghỉ ngơi dưới sân là được" Nói xong cởi ngoại bào trải lên ghế đá ở chỗ thoáng mát, để Lưu Thiện ngồi, rồi bỏ đi dạy thiếu niên kia tập võ.

A Đẩu đành quy củ ngồi xuống, lại thấy thiếu niên xấp xỉ tuổi mình kia thỉnh thoảng đưa mắt liếc mình, lộ vẻ do dự, Triệu Vân lại dạy một hồi, thấy đồ đệ không chuyên tâm luyện võ, đành ngừng lại.

Thiếu niên kia bước nhanh tới bên sân, nói: "Đêm qua ngươi sao vậy?" A Đẩu nhìn thẳng hắn chốc lát, chỉ thấy sư phụ tuấn lãng, thu đồ đệ cũng soái ca bại hoại nốt, xem dáng vẻ khoảng chừng mười mấy tuổi, nhưng đã hiện rõ mi thanh mục tú, môi mỏng mắt sáng, quả thật bất phân thắng bại với bề ngoài của mình. Tất nhiên sẽ không dại dột hỏi hắn là ai tên gì, chỉ đáp qua loa lấy lệ, rồi hỏi ngược lại: "Nữ nhân kia tới làm gì?"

Thiếu niên hơi ngẩn người, lộ vẻ cảm thấy hôm nay "Tiểu chủ công" này nói chuyện khác xa thường ngày quá, liền ngạc nhiên hỏi: "Đó là thị nữ của chủ mẫu, ngươi không nhận ra sao?"

A Đẩu mới bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Nàng tìm ta? Chủ mẫu…" Một bên nhớ lại, bảo: "Chủ mẫu là Tôn Thượng Hương? Di nương?"

Thiếu niên gật đầu nói: "Chủ mẫu sai người tìm ngươi, vồ hụt…"

Lời chưa dứt, Triệu Vân đã từ xa gọi: "Bá Ước, nói gì đó!"

Bá Ước hết hồn, không dám nói nữa, nháy mắt một cái với A Đẩu.

A Đẩu kinh hãi!

Tiểu tử này là Khương Duy Khương Bá Ước! Không biết Khương Duy nghĩ gì trong lòng, chỉ ngồi bên cạnh A Đẩu, một tay khoác lên vai hắn, hai người tỏ vẻ rất thân mật, có thể thấy thường ngày giao tình không tệ, lại nhỏ giọng hỏi: "Sao cổ ngươi có vết đỏ thế? Xế chiều hôm qua ta đi rồi, quân sư không làm khó ngươi chứ?"

A Đẩu mờ mịt vô cùng, lắc mạnh đầu, mơ mơ hồ hồ đoán ra chút đầu mối, tám phần là hôm qua A Đẩu vừa bị "Quân sư" mắng cho một trận.

Sau khi Lưu Bị lấy Kinh Châu đã bái Gia Cát Lượng làm quân sư Trung lang tướng. "Quân sư" ở đây nhất định là Khổng Minh rồi, Lưu Thiện xúi quẩy này ăn mắng khắp nơi, bị Khổng Minh tận tình khuyên bảo khuyên đến treo cổ xà ngang cũng chẳng phải chuyện quái lạ gì, vừa vặn để ông ta gánh tội thay luôn.

Triệu Vân lại nói: "Bá Ước hãy theo hắn đi gặp chủ mẫu, rồi đến chỗ quân sư một chuyến, sau khi xong Bá Ước phải quay lại tiếp tục luyện võ, Công Tự có thể trở về nghỉ ngơi"

A Đẩu vừa nghe lời này như được đại xá, vội kéo Khương Duy chạy đi, trước khi đi quay đầu nhìn Triệu Vân một cái, chỉ thấy y cởi trần đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, bên chân đọng một vũng mồ hôi, chợt thấy lòng xót xa khó hiểu.

"Sư phụ với người nữ kia ầm ĩ chuyện gì thế?"

"Chủ mẫu muốn gặp ngươi gấp, sư phụ nói công khóa mỗi ngày không thể ngừng, nên mới cãi nhau"

A Đẩu gật gật đầu, lại giành được một tin tức hữu dụng, xem ra Tôn Thượng Hương không thể sinh con được, cho nên rất thích mình.

Tuy Khương Duy mang dáng vẻ thiếu niên lang, nhưng nói chuyện lại lão thành, hắn nói tiếp: "Đêm qua sư phụ thức trắng không ngủ"

A Đẩu ừm một tiếng, hai người ngừng sau hoa viên, A Đẩu quay đầu lại đối thị Khương Duy, hai tròng mắt Khương Duy trong suốt như nước, mang theo một tia tiếu ý chân thành, nói: "Sao hôm nay ngươi khác quá vậy?"

A Đẩu trêu ghẹo nói: "Làm gì có, đức hạnh của lão tử trước giờ vẫn thế mà"

Khương Duy còn muốn nói thêm gì đó, A Đẩu đã vén rèm cửa lên, tiến vào phòng Tôn Thượng Hương.

Nghề thêu dệt Giang Đông nổi danh thiên hạ, lúc Tôn Quyền gả muội, ban cho của hồi môn phong phú gồm ngàn cuộn vải thượng đẳng hạng nhất, nhàn phục của Lưu Bị và trang phục trên người A Đẩu đều là do tỳ nữ bồi giá của Tôn Thượng Hương tự tay cắt may thành, vào tới gian trong, A Đẩu chỉ cảm thấy hoa cả mắt, trải giường, lót bàn, trướng lụa, màn bích, không ngoại lệ đều là hàng thêu thùa nước Ngô. Chỉ có những món trường cung bao kiếm, đao búa treo trên tường là lấp lánh hàn quang.

Tôn Thượng Hương quanh năm tập võ, mày kiếm mắt đen, mang theo một phần anh khí của đấng tu mi, dáng người lúc bước đi so với thị tỳ liễu yếu đào tơ bình thường có khác đi một phen phong vận.

Lưu Thiện ngây ngẩn giây lát, Tôn Thượng Hương cười lạnh nói: "Hay cho tên Hổ Uy tướng quân!"

Lời ấy đúng là mắng thẳng Khương Duy.

A Đẩu mới tỉnh ngộ ra, Triệu Vân phái Khương Duy theo mình tới đây, mục đích để chịu mắng. Vội nói: "Mẹ…Di…" Nhất thời không biết kêu gì mới phải, bèn đơn giản nói: "Mẹ, đừng la hắn, mắng con đi"

Tôn Thượng Hương đầu tiên là kinh ngạc, cả nửa ngày sau mới hồi thần lại, nhíu mày nói: "Hôm nay làm sao vậy?" Đoạn dùng bàn tay lạnh lẽo phủ lên trán A Đẩu, nghiêm mặt nói: "Đêm qua chơi cái trò gì, người cả phủ bị con hành hạ đến xoay mòng mòng, con không vì hy vọng lớn lao của Lưu Dự Châu, cũng nên nghĩ xem nếu con chết đi…"

"Mẹ" A Đẩu nói: "Cả đêm con đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, sau này sẽ không thế nữa"

Đây đúng chuẩn là nhận tặc làm mẹ, nhưng nếu giờ giả làm A Đẩu kiếp trước…Thôi kệ vậy, dù sao khi vừa nghe chữ "Mẹ", trong mắt Tôn Thượng Hương liền tăng thêm sự ấm áp, kéo A Đẩu ngồi bên bàn, sâu kín thở dài:

"Lời này không thể kêu loạn trước mặt người khác được, đứa ngốc này, kêu di nương, Cam phu nhân ôn nhu hiền lương, sao ta có thể vũ đao lộng bổng…Thôi, ở đây có bánh ngọt Giang Đông đưa tới, di nương biết con thích, sai người đi gọi con mấy lần, đều bị sư phụ con cản"

Trong lúc nói chuyện A Đẩu hớn hở an vị, trộm liếc Khương Duy, người sau chỉ cúi đầu đứng, không dám thở mạnh một tiếng. Tôn Thượng Hương biểu hiện trong mắt chỉ có A Đẩu, hoàn toàn không nói nửa câu với Khương Duy, mặc kệ hắn đứng phạt trong phòng. Tự nhiên trò chuyện vui vẻ cùng A Đẩu, coi Khương Duy như vật trang trí, không thèm để ý tới.

Bánh đậu xanh, bánh hoa quế, bánh hoàng kim, đậu phộng rang bày đầy bàn, Khương Duy chỉ nuốt đành nước miếng rồi quay đầu đi, không nhìn lên bàn nữa, mà dán mắt vào tia nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Sau khi gả đến Kinh Châu, Tôn Thượng Hương lâu ngày nhớ nhà, người trong phủ đối với nàng lại không mấy kính trọng, mơ hồ có tâm lý đề phòng nội gián Tôn Ngô.

Chỉ mình A Đẩu là nguyện ý thân cận cùng nàng, nàng cũng vô cùng cưng chiều A Đẩu, chăm sóc hắn như dỗ trẻ nhỏ. Lấy khăn tay muốn chùi miệng cho A Đẩu, rốt cuộc hàng nhái đỏ cả mặt già, giả vờ không nổi nữa, vội nói liên tục: "Để tự con, tạ di nương" Xong gói kỹ mớ điểm tâm ăn không hết, nói: "Con lấy về ăn, quân sư còn có việc gọi con"

A Đẩu và Khương Duy từ chỗ của Tôn Thượng Hương ra ngoài, tìm một cái đình, lấy bánh ngọt ăn dư trong ngực ra đưa cho Khương Duy, vỗ vỗ vai hắn nói: "Thật xin lỗi, hại ngươi chịu mắng, nàng đối với ta rất tốt, xét trên phương diện này, cũng đừng so đo"

Khương Duy gật gật đầu, nhận bánh ngọt, A Đẩu lại cười nói: "Ăn ngon không? Ta từ nhỏ mất mẹ, không như các ngươi"

Khương Duy bị nghẹn bánh đậu xanh trợn trắng mắt, sau một hồi thông mới nói: "Ta cũng…không cha không mẹ, sao ngươi nói vậy?"

A Đẩu ngây ngẩn cả người, lập tức nhớ tới Khương Duy từ bé đã là cô nhi, mới minh bạch nguyên nhân hai người giao hảo từ nhỏ, có lẽ bởi đều mất mẹ như nhau, thân thế tương tự, nên càng thân cận.

A Đẩu áy náy: "Ta quên mất, Bá Ước"

Khương Duy xua xua tay, chung quy tâm tính hài tử, ăn hết một nửa, cất phần bánh ngọt còn dư vào ngực. Hai người nhìn nhau cười, đều hiểu ý đối phương, trăm miệng một lời nói: "Để dành cho sư phụ" Rồi đứng dậy.

A Đẩu nghĩ tới nghĩ lui, sinh lòng đồng cảm, Khương Duy là thư đồng của thái tử, tại nơi mình không biết nhất định đã chịu rất nhiều ánh mắt xem thường; mình gây tai họa gì, hắn cũng đều gánh hết phân nửa, lại không cha không mẹ, không được người Kinh Châu xem trọng. Lão cha tiện nghi nghiện ném hài tử kia, xét về vấn đề giáo dục vốn sẽ không tính toán với Triệu Vân, trách phạt tám phần đều rơi lên người thư đồng đáng thương này, may mà có hai sư phụ Triệu Vân và Gia Cát Lượng chiếu cố, Khương Duy mới có một chỗ dung thân trong thời buổi loạn lạc này.

A Đẩu nghĩ đến đây, không tự chủ mà dắt tay Khương Duy, ngón tay đan vào nhau, nhẹ nhàng siết chặt.

Khương Duy cũng không nghĩ nhiều, nắm tay A Đẩu, chốc lát sau hỏi: "Sao vậy?"

A Đẩu cười cười, đáp: "Bá Ước, chờ lão tử làm hoàng đế rồi, nhất định sẽ không bạc đãi ngươi"

Khương Duy phì cười, đáp: "Đó là đương nhiên, không uổng công ta ngày ngày thay ngươi ăn mắng"

Trong lúc nói chuyện hai thiếu niên tay dắt tay, đi tới chỗ quân cơ ở hậu phủ.

Trần Thọ nói chẳng sai nửa điểm, Gia Cát Lượng quả nhiên là một mưu sĩ anh tuấn cao tám xích.

A Đẩu vừa thấy Gia Cát Lượng, liền biết ông ta không giống đám người Triệu Vân Tôn Thượng Hương, tuyệt đối là một nhân vật lợi hại. Bèn làm ra một bộ dáng uất ức khúm núm, không dám nhìn thẳng ông ta, cúi thấp đầu, trong đầu toàn là ánh mắt sắc bén của tuyệt thế quân sư, trước khi A Đẩu hé răng, đôi mắt cơ trí của ông ta dường như đã phát giác ra gì đó, gắt gao nhìn không tha A Đẩu giả mạo này.

"Đồ…đệ tới ra mắt sư phụ" A Đẩu ngập ngừng nói, nửa ngày không dám ngẩng đầu.

Gia Cát Lượng không đáp, thả quạt lông trong tay ra, nói: "Bá Ước tới đình viện, đem bàn đá ghế đá, lan can lau chùi một lần đi"

Khương Duy lĩnh mệnh rời đi, trong phòng chỉ còn một mình A Đẩu, làm hắn càng thêm hoảng hốt, Gia Cát Lượng nói thẳng: "Ngẩng đầu lên"

"Ngươi là ai?"

Khi A Đẩu nghe tới vấn đề này, ý niệm duy nhất chính là quay lưng chạy trốn. Nháy mắt tâm niệm xoay chuyển như điện, nghĩ tới vài vấn đề, Gia Cát Lượng biết cơ thể này đã thay đổi chủ nhân rồi!

Chú giải:

_ Móc ngọc:

3. Quyển 1 - Chương 3: Diệu Biện Cơ Phong

Dân không sợ chết, vậy lấy cái chết ra hù dọa có ích gì? Cùng lắm thì giết là xong, dù sao cũng xúi quẩy lắm rồi, giết lão tử đi, lão tử xuyên tiếp, lần tới xuyên thành cha ngươi luôn.

A Đẩu nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc trấn định, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Khổng Minh, cả gan nói: "Tiên sinh nói…nói gì?"

Trong lúc nói không kềm được run lẩy bẩy, chỉ thấy hai mắt Gia Cát Lượng trong suốt, đầu mày khẽ cau, dường như phát hiện ra chuyện bất hợp lý, tầm mắt A Đẩu và Khổng Minh vừa chạm nhau, lập tức không cách nào dời đi, cảm thấy trong đôi hắc mâu kia có một cổ lực hút, khiến não mình đần đần độn độn, lẩm bẩm nói: "Ta là ai?"

"Ngươi từ nơi nào đến?" Khổng Minh chậm rãi hỏi, giọng nói như mang theo yêu lực thôi miên.

"Ta từ…" Ánh mắt A Đẩu mơ màng.

Phải biết rằng lúc bé Gia Cát Khổng Minh từng tòng sư Trương Đạo Lăng, học được một thân đạo thuật,

Trương Đạo Lăng chính là giáo tổ Thiên Sư giáo, nếu truy ngược nguồn gốc đạo pháp thì Trương Giác đạo Thái Bình, Vu Cát Đông Ngô đều thoát không khỏi liên hệ với Thiên Sư giáo này. Nay Khổng Minh vừa nhìn thấy A Đẩu, phát hiện dị trạng, bèn âm thầm thêm vào lời nói vài phần chân pháp Đạo gia, tức khắc ếm trụ hắn.

Nhưng nói chung chuyện thế gian vô thường, Ngụy Diên cũng có lúc hấp ta hấp tấp vọt vào quân trướng, đạp đổ một trản đèn dầu lớn, chỉ có thể nói Gia Cát Khổng Minh vừa dùng kế liền gặp xui.

Trước khi tới A Đẩu đã ăn như hổ đói, nhét đầy một bụng bánh đậu xanh, thứ đó vào bụng trướng đến khó chịu, bèn ợ một cái.

Tiếng "Ợ" đó đúng vang dội, khiến hắn giật mình toàn thân, tỉnh táo lại, Khổng Minh ngàn tính vạn tính cũng tính không ra tiếng ợ này, thình lình sợ hết hồn, chưa kịp hồi thần, trong mắt A Đẩu đã khôi phục lại thần sắc trong trẻo, cười nói: "Ta *đến từ nơi cần đến*" [*'đến từ nơi cần đến, đi về nơi phải đi', ý muốn nói bất kỳ thời điểm nào cũng phải nhớ rõ bản thân mình là ai, đến từ đâu, không để sự hả hê nhất thời làm mê muội đầu óc]*

A Đẩu hỏi ngược lại: "Còn tiên sinh từ đâu đến?"

Lần này đến lượt Khổng Minh bị ếm trụ, "Ta đến từ nơi cần đến" chính là đáp án đúng đắn duy nhất trong kệ ngữ Phật gia suốt mấy ngàn năm qua. A Đẩu vừa trả lời xong, Khổng Minh không thể rập khuôn mà đáp trả giống hắn được, phải cho ra một đáp án mới, dù ngươi có là quân sư vô địch một đời, cũng vắt óc không ra, cuối cùng đáp trả thô bỉ: "Ta từ bụng mẹ chui ra"

Sư đồ hai người đứng nhìn nhau nửa ngày, A Đẩu khúc khích cười mấy tiếng, kiệt lực giả trang một bộ dáng vô hại đối với cả người lẫn vật, hỏi: "Tiên sinh gọi ta tới làm gì? A Đẩu mới từ chỗ di nương tới"

A Đẩu phảng phất thấy được trên đầu Khổng Minh túa ra thật nhiều hắc tuyến loạn thất bát tao, quấn thành một cục, chính giữa lại có vô số dấu chấm hỏi nhấp nhô nhấp nhô. Lát sau, bóng đèn trên đỉnh đầu Khổng Minh 'đinh' sáng choang, nói: "Tối qua ngươi làm gì vậy?"

A Đẩu cười thầm trong lòng, thuật lại câu chuyện xạo dùng sàng đan nhảy dây, sẵn tiện thêu dệt thêm cho hết sức sinh động, Khổng Minh tỏ vẻ mượn gió bẻ măng, dụng ý không nằm ở đây, nhất thời thần trí bất định, không biết là đang muốn tìm câu gì đó để hỏi ngược lại, hay đang nghĩ sao hôm nay A Đẩu khác với dĩ vãng quá, bèn nói: "Sách giao cho ngươi hôm qua đã đọc chưa?"

Nhãn châu A Đẩu xoay chuyển vài vòng, mỉm cười hỏi vặn lại: "Sách? Quên rồi"

Khổng Minh vốn không có giao cho Lưu Thiện bất kỳ quyển sách nào, lời này nhằm mục đích thăm dò, nào ngờ A Đẩu giả khéo đưa đẩy vô cùng, hai chữ "Quên rồi" vừa có thể hiểu thành "Quên sách" lại vừa có thể lý giải thành "Quên đọc", Khổng Minh cảm thấy hôm nay cái đống bùn nhão này thay đổi tác phong so với dĩ vãng nhiều quá, giống như đại trí giả ngu, đang muốn hỏi thêm câu gì đó thì thấy Khương Duy lau bàn ghế lan can xong, lo Lưu Thiện bị mắng, bèn sợ bóng sợ gió mà tiến vào.

Khổng Minh đành phải nói: “Thôi, gần đây vi sư bề bộn chính sự, kể từ ngày mai ngươi và Bá Ước không cần tới đây nghe giảng nữa, đợi ta rảnh sẽ sai người gọi ngươi sau, đi đi”

Đến đây A Đẩu mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng vẻ mặt này đã bị Khổng Minh thu vào đáy mắt, đang định gọi Khương Duy rời đi thì Khổng Minh lại nói: “Khoan”

A Đẩu thầm rùng mình, chỉ nghe Khổng Minh hỏi: “Sao cả người đầm đìa mồ hôi thế?”

A Đẩu hít một hơi, xoay người qua lần nữa, đáp: “A, tiên sinh, vừa rồi nhìn vào ánh mắt người, ta nhớ tới một người, không, thấy được một người”

Khổng Minh lộ ra một nụ cười pha chút thâm ý, bảo: “Cứ nói đừng ngại”

A Đẩu vô cùng thành khẩn nói: “Ánh mắt của tiên sinh thật sáng, ta nhìn thấy bóng người, vốn cho rằng đó là ta, lúc ẩn lúc hiện không chân thật, cẩn thận nhìn lại, đột nhiên thấy được mẫu thân đã chết đang cười với ta…”

Lời này vừa thốt, ngay cả Khổng Minh cũng nhịn không được mà rùng mình một cái, khóe miệng hơi co giật, vội vung quạt đuổi A Đẩu và Khương Duy đi.

Rời khỏi phòng quân cơ, A Đẩu chợt thấy một thị tỳ bê mâm gỗ chầm chậm từ trước đình đi qua, dường như trên mâm là nước canh, bèn gọi nàng lại, hỏi: “Ngươi đi đâu đấy?”

Thoạt đầu thị tỳ kia không để ý, đi thẳng một mạch, Khương Duy nhướng mày nói: “Lớn mật!” Thị tỳ kia hết cách đành phải dừng bước, đáp: “Thuốc quân sư sao cho chủ mẫu”

A Đẩu nghi hoặc hỏi: “Thuốc?”

Sắc mặt thị tỳ kia có vẻ do dự, nói: “Chủ mẫu không quen…khí hậu…”

Khương Duy kéo tay A Đẩu, nói: “Bỏ đi, không cần chấp nhặt cùng hạ nhân” Thị tỳ kia mới hậm hực bỏ đi.

Mặt trời dần ngã về tây, Khương Duy còn đang luyện võ, dù A Đẩu không chịu cũng hết cách, đành phải trở về phòng nghỉ ngơi.

Kinh Châu vốn oi bức, trong phòng bị nắng chiều hấp đến nóng như lò sắt, thời đại này một không điều hòa hai không quạt điện, A Đẩu thật ngồi không yên. Chẳng phải mình là thái tử sao, kêu người tới quạt chắc được, bèn triệu thị tỳ. Một tiếng rồi hai tiếng, kêu đến độ muốn đạp bàn đập ghế, nhịn không được ló đầu ra ngoài cửa sổ, thấy hai thị nữ đang ngồi trước hiên, không biết đang dệt cái gì.

“Tới hầu bản thiếu gia…Bản thái tử…” A Đẩu nghĩ rồi lại nghĩ, cũng không biết phải tự xưng thế nào, nói: “Tới quạt cho ta! Nóng gần chết rồi! Còn muốn để cho người ta sống không vậy!”

A Đẩu ngồi bên tháp, thị nữ cũng là quạt một cái ngừng ba cái. Hấn liếc thì nàng liền tiếp tục quạt, không liếc lại bắt đầu giở thói lười biếng, nửa ngày cũng chả có động tĩnh. A Đẩu nhịn một bụng nộ hỏa, một phen giật quạt lông ra sức quạt cho mình, nói: “Bỏ đi bỏ đi, ăn cơm thôi, giữa trưa chỉ húp miếng cháo, bụng lão tử sôi sùng sục rồi”

Thị nữ nhìn A Đẩu như kẻ xa lạ, bật cười nói: “Chưa đến giờ Tuất không thể ăn cơm, tiểu chủ công đói đến váng đầu rồi à?!”

“Cái gì?!” A Đẩu phát điên nói: “Ai lập ra cái quy tắc này đấy? Bảy giờ tối mới được ăn cơm sao?!!”

Sau khi nghe thị nữ kia giải thích xong, A Đẩu mới biết, trước giờ Lưu Bị sống tiết kiệm, đêm hè giờ Tuất mới được thắp đèn ăn cơm, ngoại trừ Tôn Thượng Hương từ Đông Ngô gả qua thì trù phòng của Kinh Châu Mục phủ không được nấu riêng cho bất kỳ kẻ nào, mỗi bữa cơm đều phải làm thống nhất, rồi phân đến các phòng.

Đám người Gia Cát Lượng, Trương Phi, Quan Vũ và Lưu Bị tình như thủ túc, cơm canh đạm bạc đều ăn cùng một chỗ. Còn việc ăn uống của Tôn Thượng Hương thì không dám sơ suất, trù phòng tăng thêm vài món ăn vài món canh, bưng thực hạp đi hầu hạ, nếu để công chúa bảo bối của Đông Ngô xanh xao vàng vọt, chỉ sợ lưỡng quốc sẽ gặp họa binh đao.

“…”

A Đẩu khóc không ra nước mắt, đem quạt ném mạnh một cái, ý niệm duy nhất trong đầu chính là: con *beep* nó *lão già tiện nghi bán giày cỏ*! *[*thời niên thiếu Lưu Bị vì nghèo khổ mà phải mở hàng bán giày cỏ]*

Ban đầu Triệu Vân làm đại tướng dưới trướng Công Tôn Toản, mười bảy tuổi đã thành hôn, sinh được hai đứa con trai; sau thê tử y bệnh qua đời, bèn nương tựa Lưu Bị. Đại hảo nam nhi một thân một mình tòng quân, vô pháp trông nom hai đứa nhỏ, đành phải để trưởng tử Triệu Thống bảy tuổi dắt đệ đệ bốn tuổi Triệu Quảng đi theo dịch sứ trở về nhà cậu ruột.

Trong mắt các gia tộc quan lại Kinh Châu, chàng trai góa vợ trẻ trung hai mươi mấy tuổi này đương nhiên là người tốt nhất để chọn làm con rể, nhưng Triệu Vân lại không có chút ý muốn tục huyền, chỉ mang theo đồ đệ Khương Duy sống qua ngày.

Chạng vạng dạy võ kỹ xong, sư đồ hai người liền trở về chỗ ở_____một gian dân trạch ngoài Châu Mục phủ. Khương Duy vào gian trong làm cơm tối, Triệu Vân nhặt cây cào cỏ, thêm một ít cỏ khô vào trong chuồng ngựa, một tay vuốt trán ngựa, mỉm cười nói:

“Cả ngày chôn chân trong viện, sắp chạy hết nổi rồi”

“Tuổi già chí càng cao, chí tại thiên lý; sư phụ còn chưa đến lúc xế chiều, cớ sao thốt ra lời cảm khái tiêu cực như vậy” Ngữ điệu mang theo chút trêu chọc từ sau lưng truyền tới.

Triệu Vân dở khóc dở cười, xoay người lại nói: “Sao lại tới đây?!”

Vào viện chính là A Đẩu, Triệu Vân nhìn chằm chằm A Đẩu chốc lát, cảm thấy sau đêm qua, A Đẩu của hôm nay hoàn toàn khác hẳn đi, nhưng bộ dáng này, lại hoàn toàn là A Đẩu mà mình quen thuộc.

A Đẩu thu lại nét cười giảo hoạt trong mắt, giả trang bộ dáng tội nghiệp, nói: “Ta đói bụng rồi, trong phủ không dọn cơm, tới ăn chực nhà sư phụ đây”

Triệu Vân buồn cười, đành phải để Lưu Thiện vào gian trong, rồi bảo Khương Duy làm thêm món.

Triệu Vân thân là Nha môn tướng quân, vậy mà nơi ở không có lấy một người hầu, hết thảy đều tự thân tự lực, còn Khương Duy chính là người kế thừa của Gia Cát Lượng, hai sư đồ chen chúc trong căn dân trạch đổ nát này, trong dân trạch ánh sáng lờ mờ, mãi cho đến lúc trời chiều xuống núi, Triệu Vân mới thắp đèn dầu, A Đẩu thấy mà xót xa, nhưng Khương Duy lại rất cao hứng phấn chấn bưng cơm tối lên, nói:

“Sao ngươi tới đây, ai cũng bảo cơm nước trong phủ phong phú, có món ngon không chịu ăn, chạy tới chỗ ta…”

“Đừng nhắc tới nữa” A Đẩu rên rỉ nói: “Cái phủ đó quả thật không phải để cho người ở”

Triệu Vân mới châm một chung rượu nhỏ đưa tới bên môi, vừa nghe lời này nhém chút bị sặc: “Chủ công khai phá cơ nghiệp cũng chẳng dễ dàng gì, ngươi không thông cảm thì thôi chứ, nào có đạo lý đi nói những lời này với người ngoài?”

A Đẩu cãi: “Sư phụ và Bá Ước đâu phải người ngoài, ta bị nha hoàn hạ nhân khi dễ mà còn không cho nói nữa hả?”

Triệu Vân đầu Lưu Bị cũng đã nhiều năm, sớm biết hạ nhân trong Châu Mục phủ đều xem thường A Đẩu, bèn một tay vuốt vuốt trán A Đẩu, nói: “Đừng nghĩ tới nữa, ăn thôi”

Trên bàn bày vài đĩa thức ăn đủ mùi đủ vị, cà xào dầu, thịt khô xào rau non, còn có một bát sứ đựng ếch xào ớt xanh, thịt ếch non mềm, như bạch ngọc được ớt xanh vây quanh chiết xạ ánh sáng lóng lánh của mỹ vị, A Đẩu nhìn mà thèm nhỏ dãi, bèn quăng phiền muộn ra ngoài chín tầng mây, vươn đũa ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng nói nói cười cười với Khương Duy, bới hai chén cơm lớn nuốt vào bụng.

Sau khi ăn xong A Đẩu và Khương Duy dọn dẹp chén đũa, cùng ngồi xổm trên mặt đất, lấy cái chậu gỗ rửa chén, Khương Duy nhỏ giọng nói: “Người trong phủ bắt nạt ngươi hả? Ta sẽ mách quân sư”

A Đẩu chợt nghĩ ra, cười nói: “Quên đi, chẳng phải chuyện lớn lao gì, hiện tại không phải đã có ngươi và sư phụ rồi đó sao”

Khương Duy thấy tay áo A Đẩu dính chút nước, bèn đưa tay xoắn xoắn lên cho hắn, hai thiếu niên đều mi thanh mục tú như nhau, dáng như mỹ ngọc, hai gương mặt tuấn tú kề thật sát, giữa lúc hô hấp giao thoa, loáng thoáng có thể thấy lớp lông tơ trên môi Khương Duy; A Đẩu kìm lòng không đậu mà rung động, nhìn lại song mâu Khương Duy, mục quang hai bên đều tựa thủy, chỉ muốn sáp lại gần hôn một cái.

Chợt nghe Triệu Vân ở gian kế bên gọi: “Công Tự”

“Gọi ngươi kìa” Mặt Khương Duy ửng đỏ, nói: “Ngươi đi đi, để ta rửa” Liền vùi đầu xuống.

A Đẩu đứng dậy nhu nhu huyệt thái dương, vẫn còn hơi choáng, bước thong thả đến phòng Triệu Vân, tự ngồi lên ghế trúc, nghiêng đầu ngắm nhìn dung mạo anh tuấn của Triệu Vân, thấy Triệu Vân thả quyển sách trong tay xuống, nói: “Quân sư dặn ngươi và Bá Ước không cần đi nghe giảng nữa à?”

A Đẩu cười nói: “Ừm, không có bảo mấy ngày, chừng nào hết bận sẽ sai người đến thông báo sau”

Triệu Vân trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngươi có biết sư phụ đang nghĩ gì không?”

A Đẩu chỉ thuận miệng hồi đáp một câu, không hề nghĩ chuyện đó có gì kỳ quái, lúc này được Triệu Vân nhắc nhở, mới nghiêm túc suy tính, Gia Cát Lượng sẽ không vô duyên vô cớ ngừng khóa, đáng lý ra Triệu Vân phải hỏi thời gian ngừng khóa mới đúng, có lẽ Khổng Minh đã an bài một kế hoạch nào đó, khi không có thời gian chú ý tới hắn, bèn ngừng khóa kéo dài thời gian.

Vừa nghĩ thông suốt mấu chốt vấn đề, bèn hỏi ngược lại, “Cha ta muốn xuất binh sao? Nên quân sư bận quá mới cho ngừng khóa?”

Triệu Vân mỉm cười: “Sao bỗng dưng ngươi thông minh ra không ít vậy? Bộ dáng mọt ăn trước kia chỉ là giả bộ thôi à? Sao hôm nay không giả bộ nữa?”

Không đợi A Đẩu xấu hổ bịa đặt vài câu, Triệu Vân đã nói: “Lần này chủ công tiến quân Hán Trung, ngay cả quân sư cũng không nắm chắc được bao lâu mới có thể giành trọn công lao sự nghiệp…”

Trong lòng A Đẩu khẽ động, hỏi: “Bàng Thống, cái người Phượng Sồ kia cũng đi ư?” *[*Phượng Sồ là đạo hiệu của Bàng Thống]*

Bị hỏi câu này, Triệu Vân hơi ngoài ý muốn, y nói: “Chuyện này phải xem chủ công và quân sư an bài, sao hỏi vậy?”

Sắc mặt A Đẩu do dự, lắc lắc đầu, nhớ tới chuyện Bàng Thống trúng tên trong Lạc Thành, Lưu Bị phạt

Hán Trung, chọn tuyến đường Ích Châu, lại thừa cơ chiếm Xuyên Thục, Bàng Thống bất hạnh bỏ mình trong cuộc chiến này.

Phượng Sồ nổi danh ngang Ngọa Long, nếu bản thân muốn sống yên phận trong thời loạn thế, không nói tới tranh bá thiên hạ, ít nhất cũng đừng như An Lạc Công bị giam lỏng, thì không thể thiếu người này phụ trợ.

Nhưng phải làm sao để bảo toàn tính mệnh Bàng Thống, quả thật là một nan đề, A Đẩu vẫn còn chìm trong suy tư thì Triệu Vân đã xoay người qua, dùng bàn tay ấm áp phủ lên tay A Đẩu, nói: "Hiện giờ vẫn chưa rõ sư phụ sẽ ở lại Kinh Châu, hay theo quân xuất chinh, Công Tự, ngươi là một hài tử tốt"

A Đẩu cười nói: "Đương nhiên rồi"

Triệu Vân nhìn sâu vào đôi mắt hắn, mỉm cười nói: "Thế gian phỉ báng ta, ức hiếp ta, nhục mạ ta, cười ta, khinh ta, ghét ta, lừa ta, ta phải trừng trị thế nào?"

Thần sắc ẩn chứa trong ánh mắt y tựa vầng dương ban mai ấm áp, khiến trong lòng A Đẩu không tự chủ nảy sinh một tia ôn tình, đang muốn hỏi thì Triệu Vân đã cười nói: "Trở về đi, kẻo người ta không thấy tiểu chủ công lại cuống cuồng tìm kiếm"

4. Quyển 1 - Chương 4: Trúc Mã Thành Đôi

Hôm sau.

Tôn Thượng Hương vẫn còn buồn ngủ, hết sức hậm hực vì bị đánh thức, nói: "Quân sư nghỉ khóa sớm không phải hợp ý con sao, không ngủ nướng cho đã đi, tảng sáng tới đây làm gì?"

A Đẩu chỉ cười không nói, cùng Khương Duy bận bịu đến quên trời quên đất, trước mặt hai người bày một bộ võ y bằng thép mỏng, chính là giáp trụ nữ tử mang đến lúc bồi giá Tôn Thượng Hương. Đã lâu không tập võ, bộ *sấn** võ y thép này đã sớm bị nhét dưới đáy hòm, tảng sáng bị Lưu Thiện hưng trí bừng bừng tới tìm, lục ra, Tôn Thượng Hương mở to đôi mắt hạnh, không biết hắn vừa tháo vừa sửa để làm gì. *[*sấn là áo lót bên trong]*

Hờn dỗi hôm trước đã sớm tan tám phần, Tôn Thượng Hương thấy Khương Duy và Lưu Thiện đều là thiếu niên tuấn tú, nhịn không được trêu ghẹo: "Hai hài tử như ngọc nhân, còn di nương dưỡng như già đi rồi"

"Làm gì có" A Đẩu cũng không ngẩng đầu, chỉ lấy cái nhíp khều sợi chỉ lên, "bựt" một tiếng vảy thép rớt đầy bàn, cười nói: "Ở Giang Đông di nương chính là đại mỹ nữ nổi danh ngang *nhị Kiều**, nhưng không giống lưỡng Kiều kia mắc bệnh Tây Thi suốt ngày yếu đuối ủ rũ, lan có hương ngầm của lan, mai có khí chất kiên cường của mai, sao lại nói…" *[*là hai người con gái của Kiều Công những năm cuối Đông Hán, đại Kiều gả cho Tôn Sách, còn nhị Kiều gả cho Chu Du]*

Tôn Thượng Hương vừa nghe lời này cười to nói: "Ai bảo vậy? Trưởng tẩu của ta đâu có mắc bệnh Tây Thi"

A Đẩu cười nói tiếp: "Nghe đồn trong tứ đại mỹ nhân thì Giang Đông được ba, Lạc Dương được một; Điêu Thiền nhị Kiều Tôn Thượng Hương, Kinh Châu ta ngược lại, một người cũng chẳng có, may nhờ di nương viễn giá, bằng không mặt mũi phụ thân con để nơi nào?"

Khương Duy nghe đến nổi da gà da vịt cùng mình, vuốt đuôi kiểu này cũng quá mức đi, Tôn Thượng Hương cùng lắm chỉ có thể coi là diện dung mỹ lệ, đem so sánh cùng Điêu Thiền bế nguyệt tu hoa quả thật là cách xa một vạn tám ngàn dặm.

Nhưng Tôn Thượng Hương nào biết lời này xảo quyệt nói bừa, chỉ nghĩ rằng A Đẩu là tiểu hài nhơ nhỡ, nghe sao nói vậy, tám phần là học lại lời Lưu Bị; lại nghĩ tới dung mạo mình vậy mà có thể cùng đại tiểu Kiều, Điêu Thiền…Ách, cái này tuy hơi miễn cưỡng, nhưng ai mà chẳng thích được người ta tâng bốc, nói không chừng trong mắt quân nhân, mình cùng Điêu Thiền thực sự bất phân cao thấp.

Tức khắc bị A Đẩu dụ đến mát lòng mát mát dạ, tươi cười rạng rỡ nói: "Đại di của con tuy không thiện võ kỹ, nhưng bản lĩnh so với đấng tu mi chắc chắn chỉ có hơn chứ không kém, sau này nếu có duyên tiếp kiến, ngàn vạn lần không được nói mấy câu kiểu như bệnh Tây Thi này nọ, biết chưa?"

A Đẩu thắc mắc: "Nàng có bản lĩnh gì?"

Khương Duy đột nhiên xen miệng vào: "Nữ tử hiếm khi tập võ kỹ, đa phần không học kỳ môn độn giáp cũng học thuật Kỳ Hoàng"

Tâm tình Tôn Thượng Hương đang tốt, thấy Khương Duy xen vào cũng không nổi cáu, chỉ cười nói: "Đúng vậy, tiểu Kiều thiện y, đại Kiều thiện độc; tự cổ y độc không tách rời, *tiểu cô tử** ta đây cũng phải nhường các nàng ba phần. Nếu con có lòng muốn học, hôm nào đó ta về nhà mẹ sẽ dẫn con theo, hai nàng ấy nể mặt ta, chỉ bảo vài phần là đủ để trở thành một đại danh y rồi" *[*em chồng]*

Trong lúc nói Tôn Thượng Hương lấy kéo qua, giúp A Đẩu cắt vải, than thở: "Ta gả tới đây cũng được một thời gian rồi mà không thể sinh cho con một đứa đệ đệ, lần sau về nhà mẹ phải bảo tiểu Kiều xem thử cho ta, rốt cuộc là nguyên nhân gì, không quen khí hậu cũng quá lâu đi"

A Đẩu đang định nói tương lai còn dài, chợt nghe ngoài cửa có thị tỳ thỉnh an, bê cái mâm gỗ chậm rãi tiến vào, nói: "Quân sư thỉnh chủ mẫu dùng thuốc" Đó chính là thị tỳ mà hắn gặp vào hôm rời khỏi phòng quân cơ.

Tôn Thượng Hương chưa kịp nhìn, lúc định nhận bát sứ thì thị tỳ kia vấp chân một cái, cả kinh thất sắc, bổ nhào tới trước. Chén sứ kia rơi đúng ngay đầu A Đẩu và Khương Duy.

Tôn Thượng Hương quát lớn: "Lớn mật!" Thuận tay tát lên mặt thị tỳ nọ, cả người lẫn chén thuốc bị ném thẳng ra ngoài, tiếng lầm rầm loảng xoảng vang khắp cả phòng.

Phát sinh đột biến, vài danh thị nữ trong phòng bị dọa thảm, vội hốt hoảng tiến lên thu dọn, A Đẩu còn chưa biết phát sinh chuyện gì thì Khương Duy đã cười giảo hoạt một tiếng, đem cái chân vừa mới đưa ngang ra thu vào gầm bàn, giật giật môi với A Đẩu, làm cái khẩu hình "Báo thù", A Đẩu rốt cuộc hồi thần, mắc cười như điên nhưng ráng nhịn, thấy trên mặt thị tỳ kia in năm dấu tay của Tôn Thượng Hương, xám xịt đi ra ngoài.

Dưới sự giúp đỡ của Tôn Thượng Hương, A Đẩu và Khương Duy đã chỉnh sửa xong xuôi, giáp bạc bị tháo gỡ biến thành một bộ *mã giáp** thép, A Đẩu thử thử, rồi nâng mã giáp cáo biệt Tôn Thượng Hương, dẫn Khương Duy rời đi. *[*áo giáp mặc lót bên trong]*

Tôn Thượng Hương vốn không giỏi nữ công, ba người hợp lực chỉ có thể vá bộ mã giáp kia xiêu xiêu vẹo vẹo, sứt sẹo tùm lum, thê thảm không chịu nổi, A Đẩu nhìn mà buồn cười, bất ngờ lúc rời cửa phủ thì bị một tên thủ vệ quát dọc đường.

"Khương Bá Ước đứng lại, quân sư cho mời!"

Trong lòng A Đẩu giật thót một cái, nhất định là do thị nữ kia quay về cáo trạng, ăn đòn tới nơi rồi, bèn bảo hộ Khương Duy ở phía sau, nói với phủ vệ kia: "Ngươi trở về nói với quân sư, ta triệu Bá Ước làm chính sự, không thể trễ nãi"

Phủ vệ kia thấy rõ là A Đẩu thì sợ hết hồn, đống bùn này trở nên lợi hại từ bao giờ vậy? Nhất thời không biết làm sao, chốc lát lại nói: "Thuộc hạ không dám tự tiện làm chủ, nếu tiểu chủ công muốn giữ Bá Ước, hoàn thỉnh theo thuộc hạ cùng diện kiến quân sư"

Nhưng Khương Duy thè thè lưỡi, cười nói: "Không sao đâu, ta đi chút rồi về, ngươi làm việc trước đi, đừng chậm trễ" Nói xong lại vỗ vỗ mã giáp trên tay Lưu Thiện, nháy mắt, A Đẩu hết cách, đành phải để Khương Duy đi.

Một mình A Đẩu đi tới phía sau Châu Mục phủ, đứng trước một gian viện lạc vắng vẻ hẻo lánh phía cuối trường nhai. Mùa thu ngô đồng xơ xác, thấy điều kiện ngôi nhà này tốt hơn chỗ ở của Triệu Vân không biết bao nhiêu, thầm mắng Lưu Bị đúng là một gã chủ kiết xác, Triệu Vân liều sống liều chết, giúp ông ta cứu con cứu vợ, vậy mà còn thua cả một tên sư gia lãnh chức nhàn, thời đại này trí tuệ quả nhiên đáng giá hơn thể lực.

Lại nghe trong viện truyền đến tiếng ghế tre đung đưa, chủ nhân có nhà, bèn chỉnh vạt áo, nói: "Lưu Công Tự có chuyện thỉnh giáo"

Đứng một hồi, không nghe trả lời, A Đẩu nào có hưng trí *ba lần đến mời** như Lưu Bị, vừa oán thầm vừa nhấc chân bước vào trong viện. Thấy dưới bóng cây ngô đồng có một nam tử mập mạp nửa nằm trên ghế trúc, nam tử nheo hai mắt, để mặc ánh mặt trời cuối thu xuyên qua kẽ lá ngô đồng, chiếu lên gương mặt đầy dữ tợn. *[*Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được]*

A Đẩu giả trang một bộ dáng cẩn thận, cung kính nói: "Tiên sinh"

Trường bào trên người béo ú dầu mỡ lếch thếch, đầu tóc như ổ gà quấn thành một cục, hai tay đan nhau, đặt trên cái bụng gồ lên, y chang một con heo nằm trong nôi. A Đẩu gọi liên tục mấy tiếng, béo ú đều mặc kệ, chốc lát sau, giơ tay chùi nước miếng chảy xuống khóe miệng, vẫy qua Lưu Thiện, "Bẹp" một tiếng, vẫy trúng ngay mặt hắn.

"…"

Cả nửa ngày A Đẩu cũng nói không ra một lời nào, giận quá hóa cười, nắm chặt tay trái, chỉ muốn đấm một quyền vào mũi tên heo mập này, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng kiềm chế, nếu không biết nhẫn nhục thì sao tránh khỏi bị người ta xem thường.

A Đẩu hắng hắng giọng, nói: "Thế gian phỉ báng ta, ức hiếp ta, nhục mạ ta, cười ta, khinh ta, tiện ta, ghét ta, lừa ta, ta phải xử phạt thế nào?"

Mí mắt béo ú kia khẽ động, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm, trong tiếng lắc lư "Cót két" của ghế trúc, chậm rãi nói: "Cứ nhịn hắn, nhường hắn, kệ hắn, tránh hắn, chịu đựng hắn, cung kính hắn, không cần quan tâm tới hắn…"

Béo ú mở hai mắt, tinh quang trong mắt chỉ nhoáng một cái rồi lập tức thu lại, nhìn Lưu Thiện, nói tiếp: "…Qua tiếp mấy năm nữa, ngươi hãy nhìn lại hắn"

"A Đẩu kiến quá Bàng Thống tiên sinh"

Béo ú lười biếng đáp: "Bàng Thống tiên sinh kiến quá A Đẩu"

A Đẩu phì cười, cảm thấy Phượng Sồ Bàng Thống thú vị vô cùng, bèn lau mặt, nghiêm giọng nói:

"Đêm trước A Đẩu nằm mơ, hỏi tiên sinh, tiên sinh không rảnh trả lời ta, nghe nói Bàng tiên sinh cũng thông minh như tiên sinh, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải tới tìm Bàng tiên sinh giải mộng"

"Mộng gì?"

"Trong mộng có một địa phương, gọi là Lạc Thành, quanh thành có rất nhiều oan quỷ, tiếng kêu gào dọa cho ta đổ mồ hôi lạnh ướt lưng"

"Ờ, e rằng Lạc Thành sẽ có họa đao binh"

"A Đẩu từ Lạc Thành đi ra, khắp nơi đều là sương trắng, sông lớn cuồn cuộn chảy về phương xa"

"Ờ, âm tào mười dặm đường đằng đẵng, cảnh sắc dọc đường âm ti như thế nào?"

"Quên rồi, sương mù vừa tan…Thấy một tấm bia đá, bị tiễn gãy chi chít che khuất, A Đẩu hiếu kỳ, gạt đám tên gãy ngoài bia ra, thấy trên bia đề ba chữ lớn không hoàn chỉnh, mơ hồ đoán đại, hình như là…Dốc, Lạc, Phượng.

Bàng Thống đột nhiên ngồi thẳng người, trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm A Đẩu, A Đẩu lại cười dài nâng mã giáp kia, cúi người nói: "Đây là mã giáp ta đích thân chế cho Bàng tiên sinh, lúc xuất chinh hoàn thỉnh tiên sinh mặc bên trong áo bào, đừng để A Đẩu thấp thỏm lo sợ"

Cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện quan trọng, Bàng Thống có mặc chiếc mã giáp kia hay không, A Đẩu cũng không lo lắng, mưu sĩ nhìn như cuồng ngạo, nhưng rất sợ chết, hơn nữa hết sức tin tưởng thiên mệnh, bằng không sao lại có câu "Khí số"?? Rời khỏi Phượng Sồ cư, A Đẩu ba bước còn hai chạy về phủ, chẳng biết Khương Duy có bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu hay không, thầm khẩn cầu, đừng vì giúp mình trút giận mà bị ăn đòn nha.

Nào ngờ mồ hôi đầm đìa chạy về phía phòng quân cơ, lại thấy đại môn thư phòng của Gia Cát Lượng đóng kín, có một tảng đá đen dài hơn trượng vắt ngang trong sân, và cái người xoắn ống quần, quỳ trong viện, hai gối dán trên tảng đá đen, không phải Khương Duy thì còn ai?!

"Tiên sinh đâu?" A Đẩu vừa nhìn thấy suýt nữa tức nổ phổi, tiến lên kéo Khương Duy, nơi Khương Duy quỳ chính là tảng đá mài đao dùng để hành quân, trên tảng đá đó có vô số cát sỏi sắc lẻm, đầu gối Khương Duy chống trên thứ thô ráp này đã sưng đỏ, ánh nắng gay gắt, chỗ quỳ đã ướt một vũng. Chẳng những vậy, y khố toàn thân còn bị mồ hôi thấm ướt như mới từ trong nước chui ra.

Khương Duy vốn bị nắng chiếu đến mơ mơ màng màng, thấy A Đẩu trở về liền lên tinh thần, vội nói: "Bàng tiên sinh không làm khó ngươi chứ"

"Tiên sinh!"A Đẩu hướng về phía cánh cửa gỗ khép chặt hô to, sau đó muốn tiến lên đạp cửa, nhưng bị Khương Duy kéo lại, nói: "Tiên sinh không có đây! Đi nghị sư rồi"

A Đẩu tức không có chỗ xả, oán hận nói: "Không phải bảo chỉ bị mắng vài câu là xong chuyện sao?"

Khương Duy nói: "Ta cũng đâu biết, hôm nay cơn giận của tiên sinh rất dữ, phạt ta quỳ tới giờ Dậu, bình thường sẽ không như vậy"

A Đẩu hết cách, bị Khương Duy kéo tay áo, nếu vùng ra sẽ khiến Khương Duy đang quỳ bị rách da, nên đành quay lại, Khương Duy mới buông tay, ngượng ngùng nói: "Ngươi về phòng đi, kẻo cảm nắng"

A Đẩu mắng: "Con bà nó!" Đoạn không để ý tới Khương Duy, tự xoắn ống quần, quỳ lên tảng đá mài đao kia, sau đó bất động.

Khương Duy vừa đấm vừa xoa, nhưng A Đẩu chỉ trừng mắt mà chống đỡ, không nói nửa câu, Khương Duy đành mặc kệ hắn. Quỳ chưa được nửa canh giờ, a Đẩu đã cảm thấy đầu gối khó chịu như bị vạn châm xuyên loạn, hai chân vừa đau vừa tê, mặt trời gay gắt chiếu đến đầu óc ù ù, trước mặt như có con ruồi

bay tới bay lui, sợ nhịn không được té xỉu, đành phải gắng gượng tinh thần nói: "Hắc, không biết đồ hỗn trướng nào nghĩ ra hình phạt này"

Khương Duy đồng tình nói: "Vừa rồi ta cũng vậy, lúc mới quỳ rất đau, qua một hồi sẽ đỡ thôi"

Lát sau, quả nhiên A Đẩu cảm thấy cơn đau đớn trên đầu gối mất dần, hai chân mất cảm giác như cây cọc gỗ. Thấy Khương Duy nghiêng đông ngã tây, vội nghiêng nhẹ người qua, đỡ lấy hắn, hai thiếu niên chống vai nhau, tà tà dựa cùng một chỗ. Thuận miệng tán dóc vài câu, tìm vui trong cái khổ, cũng không đến nỗi nhàm chán.

A Đẩu đã sớm đem mười tám đời tổ tông của Gia Cát Lượng ra mắng một trận, Khương Duy nghe đến rét run cả người, A Đẩu lại nói: "Ngươi nói đi, đánh đổ có chén thuốc, di nương không uống thuốc đó có chết đâu? Đáng để phát hỏa tới độ này sao, quân sư tới tuổi mãn kinh rồi hay sao…"

Khương Duy linh cơ vừa động, cười nói: "Tại ta ngốc, lẽ ra phải để chủ mẫu uống thuốc trước, uống xong hãy gạt chân ả thị nữ kia, như vậy tám phần sẽ không bị phạt. Lần tới phải đợi đưa thuốc xong, chuẩn bị ra khỏi phòng hả chỉnh nàng"

A Đẩu cười nói: "Đúng, quân sư nhất định là tức giận vì chén…"

Không biết sao, trong lòng bỗng nảy sinh một ý niệm, A Đẩu dừng câu chuyện, quay đầu nhìn Khương Duy một cái, nói: "Tại sao tiên sinh lại phải đích thân nấu thuốc, rồi sai người đem đi, không để di nương tự…"

Trong mắt Khương Duy toát lên vẻ sợ hãi, dường như cả hai đang cùng nghĩ về một chuyện, thất thanh nói: "Công Tự, ngươi nghĩ nhiều rồi, thân thể chủ mẫu không phải đang rất tốt sao?"

A Đẩu vội "Suỵt" một tiếng, nhíu mày thấp giọng nói: "Di nương không sinh được tiểu hài, có lẽ nào là do tiên sinh giở trò quỷ hay không?" Hai thiếu niên nghĩ tới đây, mặt trời trên đầu nóng cháy, nhưng toàn thân lại như rơi vào hầm băng mà run lẩy bẩy. Đều hứa hẹn sẽ không đề cập tới vấn đề này nữa.

Điểm tâm ăn ở chỗ Tôn Thượng Hương, ngọ phạn chưa kịp ăn đã bị phạt quỳ, chính chủ bị phạt vẫn còn chưa ngã, mà kẻ quỳ theo đã sắp ngã rồi. A Đẩu thật sự chịu không nổi, thấy Khương Duy từ từ nhắm hai mắt, bèn thả tay động động, lấy tay áo lót dưới gối, lúc quay đầu lại liếc Khương Duy, chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ cong.

"Cười cái gì"

"Không cười gì cả" Khương Duy nghiêng đầu qua, cọ cọ thái dương A Đẩu, nói: "Ngươi đừng quỳ nữa, đứng lên đi, lát nữa lỡ hai ta đều ngã thì ai cõng chúng ta về đây"

A Đẩu nghĩ cũng đúng, thấy Gia Cát Lượng kiểu này chắc nhất thời nửa lúc không về đâu, hôm nay phòng quân cơ nhất định sẽ chẳng có ai, nếu quỳ xong đi không được, nói không chừng sẽ phải nằm đây tới sáng

mai, mình không quỳ nữa mới có sức cõng Khương Duy về nhà.

A Đẩu dùng cả tay lẫn chân, xoay người, cắn răng ngồi trên tảng đá mài đao, xoa xoa chân, đầu gối đã sưng phù, nói: "Ta tuy người không quỳ, nhưng tâm quỳ theo ngươi"

Khương Duy càng buồn cười, gật gật đầu, hai người cùng ngước nhìn quầng mặt trời trong viện, sắp tới giờ Dậu rồi.

Hồi lâu sau, Khương Duy chợt nói: "Sau này ta sẽ làm tướng quân của ngươi, mặc giáp chinh chiến vì ngươi. Chỉ cần ngươi vui vẻ, thắng trận, ta chẳng màng phong thưởng; thua trận, ta chiến tử sa trường"

Cả nửa ngày A Đẩu nói không ra câu nào, chốc lát sau mới đáp: "Giống như cha ta và nhị thúc, tam thúc, quân sư, sư phụ bọn họ sao"

Khương Duy "Ừm" một tiếng, không nói gì nữa.

Thời khắc này, A Đẩu mơ hồ cảm giác được, lão ba tai to tay dài kia của mình, kỳ thực cũng có chút bản lĩnh.

5. Quyển 1 - Chương 5: Bức Họa Đan Thanh

Công Nguyên năm 211, Lưu Bị đích thân suất quân dấy binh Hán Trung, chọn tuyến đường Ích Châu.

Đêm trước trận chiến sợ bóng sợ gió, trong thành tuấn mã truyền báo khắp nơi, đuốc sáng rực con đường, một đêm không ngủ, quân nhu dụng phẩm ùn ùn xuất thành, ở ngoại thành, xe chở hàng vận tải lương thực từ bốn phương tám hướng kéo về, tập trung ngoài bình nguyên.

Nơi cổng thành dựng nên một đài tuyên thệ cao vút, ngọn lửa trong bồn dầu chiếu đỏ rực nửa màn trời đêm.

Lưu Thiện cõng Khương Duy, hai đứa thiếu niên lang xuyên qua con phố dài trở về chỗ ở của Triệu Vân. Không biết Triệu Vân đã đi đâu, có lẽ thời gian này bất luận là ở lại thủ hay tùy quân cũng đều phải bận bịu chuẩn bị đến sứt đầu mẻ trán, không rảnh để ý tới bọn họ nữa.

A Đẩu đẩy cửa vào nhà, quay lưng, để Khương Duy ngồi lên tháp, nhìn đầu gối sưng đỏ của Khương Duy, Khương Duy hỏi: "Ngươi đói bụng chưa? Sư phụ không ở nhà, cơm tối vẫn chưa nấu"

A Đẩu nhún nhún vai, xoay người đi múc chậu nước, ngồi xổm trên mặt đất giúp Khương Duy rửa chân, nước trong giội lên đầu gối, cảm giác lạnh buốt thấm vào xương cốt, Khương Duy thở phào.

A Đẩu rửa chân cho hắn xong, chợt nổi tính trẻ con, nhéo mạnh mắt cá chân Khương Duy, chỗ đó vốn có một huyệt vị, Khương Duy chịu đau không nổi, thất thanh nói: "Ngừng!" Đoạn ra sức giãy dụa, làm tóe nước lên khắp người A Đẩu, lập tức hai người xoay tới xoay lui, cười giỡn ầm ĩ, A Đẩu nghiêm giọng nói: "Ta đi mua thức ăn, sư phụ có để tiền lại không?"

Ra gian ngoài, nghe Khương Duy ở gian trong nói vọng ra: "Trong ngăn kéo nhỏ ở cái bàn màu đỏ ấy"

A Đẩu tiện tay kéo hộc gỗ, thấy trong hộc chỉ có một đồng tiền đồng nằm trơ trọi, bèn quăng bộp hộc tủ lên, khom eo kéo tay nắm phía dưới, hỏi: "Ngăn thứ mấy?" Đồng thời mở tới mở lui mấy cái ngăn như đang kéo *ống bể**, ở ngăn cuối cùng chỉ có một khối chặn giấy bằng cẩm thạch, đè một tờ giấy Tuyên mỏng. *[*Một đồ dùng để thổi hơi vào một lò nung kim khí cho tan ra, xem hình minh họa bên dưới]*

Gian trong đáp: "Ở ngay ngăn đầu tiên, mấy ngăn khác không có. Đừng lục bậy đồ của sư phụ, bằng không chờ người trở về coi chừng da ngươi…"

A Đẩu cười mở tờ giấy Tuyên ra, trên giấy dùng mực nước vẽ bóng lưng của một nữ nhân, nét mực đậm mờ mịt khiến trang giấy tràn ngập hơi thở mùa đông, nữ tử nọ mặc một bộ y phục trắng thuần, bào đái kéo dài chấm đất, hòa làm một sắc cùng bạch tuyết phủ kín, một nhành mai vấn suối tóc dài mượt, khí thế tao nhã xuất trần hoàn toàn hiển lộ.

"Họa công không tồi" A Đẩu nói: "Lão bà hay tình nhân của sư phụ vậy?"

Khương Duy cười nói: "Không biết, lần trước ta nhìn lén, thế là ăn mười gậy"

A Đẩu bĩu môi: "Nói không chừng quay mặt lại chính là mắt lé á!" Khương Duy cười ầm ĩ một trận, A Đẩu lấy luôn miếng tiền đồng Triệu Vân cất trong hộc tủ, đâm ra khó chịu, nhỏ giọng nói: "Tiền dành dụm của sư phụ chỉ có nhiêu đây thôi sao, thật không biết quản lý tài sản…"

A Đẩu đem toàn bộ tài sản của Triệu Vân – một miếng tiền đồng lớn – ném lên ném xuống trong tay, ra cửa quẹo phải, mua hai cái bánh nướng, trong chiếc bánh được bẻ ra làm hai có kẹp *hồng du tịnh nhục**, kế bên hàng bánh nướng có dưa chua, để người mua dùng chung với bánh. A Đẩu dùng giấy dầu gói bánh nướng lại, rồi lấy cái bát to đựng dưa chua, túm vạt áo, không nói hai lời xúc nửa bát. *[*thịt sấy xào với đậu khô, tỏi và các gia vị khác]*

"Sao?" A Đẩu thấy lão bản hàng bánh nướng và mấy tên khách hàng đồng loạt nhìn mình, bèn không chút khách khí trừng lại, trong lòng ấm ức, nói: "Dưa chua đáng mấy đồng, lão tử là thái tử gia thành Kinh Châu đấy!"

"…"

Nương theo ánh lửa đêm mờ ảo, khách hàng và lão bản rốt cuộc nhận ra, cái đứa giành nửa bát dưa chua, nghênh ngang rời đi kia chính là con trai độc nhất của Kinh Châu Mục…Lập tức rầm rầm té xỉu nguyên hàng.

Tối đến Khương Duy và A Đẩu ăn một miếng bánh nướng, hai ba miếng dưa chua, ăn đến khi cổ họng mặn chát, khát nước vô cùng, ai nấy tự đi rót hai bầu nước. A Đẩu cũng không quay về Châu Mục phủ mà nằm ngủ ngay bên cạnh Khương Duy. Quỳ cả ngày, đều mệt mỏi rã rời, A Đẩu kéo cánh tay Khương Duy qua, gối phía dưới, ôm nhau nhập mộng.

Trong mơ, bức tranh thủy mặc vẽ bóng lưng nữ tử kia mông lung, A Đẩu cảm thấy quan hệ giữa mình và nàng cực thân cận, song chung quy chính giữa vẫn còn cách một tầng, như bị bao phủ bởi một lớp lụa mỏng, muốn đưa tay sờ, nhưng sờ không tới.

"Nàng là ai? Sao thấy thân thiết quá?"

A Đẩu lại nhìn thấy bức họa kia, nhưng đã là buổi sáng của nửa tháng sau, ở trong phòng Tôn Thượng Hương. Kỹ xảo vẩy mực gần như giống hệt nhau, bức họa kia viền vàng, treo trên một góc tường rất không bắt mắt.

Tôn Thượng Hương còn chưa rời giường, thị nữ đậy kín miệng một hũ mật ong, đặt trên bàn, đây là mật mà lúc sáng sớm tiểu chủ công tới yêu cầu, muốn mang về cho Khương Duy làm nước mật uống.

"Thư?" A Đẩu liếc nhìn trên bàn, một phong thư bằng gấm xanh mỏng lẳng lặng nằm đó.

Thị tỳ nhỏ giọng nói: "Thư nhà Giang Đông đưa tới"

A Đẩu gật gật đầu, thấy trong mắt thị nữ kia có chút sợ sệt, bèn không hỏi nữa, quay đầu ngắm nhìn bức họa kia, hắn cũng chẳng vội trở về. Lát sau Tôn Thượng Hương rửa mặt xong, ngáp một cái, dịu dàng ngồi bên bàn, biếng nhác mỉm cười: "A Đẩu nhớ mẹ sao? Tháng này thư nhà tới sớm những mười ngày?"

A Đẩu chỉ nghĩ "Mẹ" là Tôn Thượng Hương tự xưng, bèn quay đầu qua cười nói: "Nhớ món ngon ở chỗ di nương nên tới nè"

Tôn Thượng Hương sẳng giọng: "Đừng đứng dưới bức họa của mẹ ngươi nữa, không thôi chút lại đỏ mắt"

A Đẩu thất thanh nói: "Cái gì? Nàng là mẹ ruột của con sao? Là Cam phu nhân?"

Tôn Thượng Hương giật mình tại chỗ, A Đẩu lập tức cảm thấy câu hỏi này cực kì không ổn, vội cười lấp liếm: "Không không, ý con là, con quên mất tiêu dáng dấp mẹ ra sao rồi. Mới sáng sớm thức dậy đầu óc chưa tỉnh táo…"

Tôn Thượng Hương thở dài, nói: "Qua đây" A Đẩu thong thả bước qua, nhịn không được hỏi nữa: "Bộ dáng mẹ con thế nào, xinh đẹp không?"

Tôn Thượng Hương chỉ nghĩ rằng bệnh ngốc của A Đẩu phát tác, bảo hắn ngồi xuống, đưa bàn tay ngọc

vuốt ve mái tóc A Đẩu, cười nói: “Mẹ con không xinh đẹp, thì sao sinh được búp bê sứ như con đây? Soi gương thì biết, tiểu mỹ nam bại hoại mi thanh mục tú con không phải giống mẹ tám chín phần sao…” Tôn Thượng Hương thấy A Đẩu mất hồn mất vía, sợ gợi lên nỗi bi thương nhớ mẹ của hắn, bèn nói: “Nào, di nương đọc cho con nghe, xem Đông Ngô có chuyện gì vui không, đừng nghĩ tới bức họa đó nữa”

Lực chú ý của A Đẩu hoàn toàn không nằm trên bức thư nhà của Tôn Thượng Hương, vô số cảnh tượng hiện lên trong não:

Cam phu nhân từng là mỹ nữ trứ danh Tam Quốc, năm đó Triệu Vân đơn thân độc mã, đột phá phòng tuyến mười vạn Tào quân, quay lại cứu Cam phu nhân và Mi phu nhân như thế nào, Mi phu nhân nhảy xuống giếng, nhưng Cam phu nhân bị Triệu Vân ngăn cản. Cam phu nhân là mỹ nữ trứ danh thời đại Tam Quốc, anh hùng cứu mỹ nhân, Triệu Vân ra sức ngăn cản nàng tự vẫn ra sao, khuyên lơn thế nào, cam đoan làm sao…

Nào là “Tử Long phụng mệnh chủ công tới cứu phu nhân, cho dù tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi, cũng không để phu nhân chịu nửa điểm thương tổn, cầu phu nhân đừng xem nhẹ bản thân”

Hay “Ai mà không chết?” Hay chăm chú nhìn nhau, đơn giản một câu: “Tử Long tuyệt đối sẽ không bại, thỉnh phu nhân phó thác tính mệnh cho ta”

Nhưng thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hóa thành một đạo gông xiềng; thê tử của bằng hữu, không thể mạo phạm.

Thì ra bao nhiêu năm nay, Triệu Vân vẫn luôn đem lòng yêu mến cất giữ trong tim, là lúc cứu chủ ở dốc Trường Bản đã yêu Cam phu nhân, hay lúc đầu bôn Lưu Bị đã nhất kiến chung tình với nàng, nhưng chưa từng biểu lộ nửa phần?

Từ khi Triệu Vân đến dưới trướng Lưu Bị, liền kiên trì không tái giá, có lẽ chuyện xảy ra vào trước trận chiến Xích Bích.

Qua vài năm sau, Cam phu nhân nhiễm trọng bệnh, hồn quy ly hận thiên, Triệu Vân ngày ngày đối diện cùng tiểu đồ đệ có dung mạo tương tự Cam phu nhân, đó là kiểu giày vò như thế nào?

Lưu Bị vứt vợ bỏ con, chật vật trốn chạy; Triệu Vân lực địch vạn quân, trọng tình trọng nghĩa; tư duy A Đẩu như ngựa thoát cương, không còn nghe thấy tiếng khóc, tiếng la của Tôn Thượng Hương nữa.

Một lúc sau thị nữ cả phòng bận rộn, A Đẩu mới hồi thần lại, Tôn Thượng Hương đã sớm ra khỏi cửa như một trận gió, hắn mở bức thư trên bàn nhìn thoáng qua, chỉ thấy một câu xúc mục kinh tâm trên tờ giấy trắng:

“Mẫu thân trọng bệnh, sợ không còn bao lâu nữa, mau về”

"Di nương!" A Đẩu vội rời phòng đuổi theo.

Người đón Tôn Thượng Hương có lẽ đã chờ sẵn ngoài *nhị môn**, vừa thấy chủ mẫu ra, lập tức dắt ngựa đã chuẩn bị tốt, lên ngựa quyết tuyệt rời đi. *[*cửa chính trong sân thường có hai lớp, nhị môn là lớp thứ hai]*

Một con tuấn mã vội vã phi tới bến đò, A Đẩu tung mình xuống ngựa, rảo bước chạy nhanh về phía con thuyền buồm cỡ trung xa xa, thuyền buồm đỗ trên sông, phương xa sóng nước lăn tăn trong ánh rạng đông, dõi mắt nhìn, mặt nước như chạm vào chân trời. Dưới trời quang vạn dặm, chiếc thuyền kia có vẻ đã được chuẩn bị từ sớm, ván thuyền chưa rút, buồm giương gần một nửa, chỉ có một binh sĩ mang đao cùng Tôn Thượng Hương sóng vai cúi đầu nói gì đó, dẫn nàng vào thuyền.

May mà còn kịp, A Đẩu hít vào một hơi, hô "Di nương!" Cước bộ không ngừng, hai người cách nhau rất xa, Tôn Thượng Hương đã cúi đầu đi vào khoang thuyền, nhưng binh sĩ nghe được tiếng A Đẩu gọi, tay đè chuôi đao, xoay người qua.

Vẻ mặt tiểu binh kia ngang ngược, mắt lộ hung quang, đè thấp giọng nói: "Kẻ nào to gan?"

A Đẩu cười lạnh nói: "Ngươi rõ ràng nghe thấy ta gọi mới xoay lại, đã nghe rõ thì sao không biết ta là ai?! Đây là Kinh Châu, không phải địa bàn Giang Đông của ngươi, to gan thật!"

A Đẩu cố ý làm lớn chuyện, vài người chèo thuyền trên bến đò rối rít quay đầu ghé mắt nhìn, âm thanh truyền vào trong khoang thuyền, Tôn Thượng Hương nói: "Chu Thiện không được vô lễ! A Đẩu, con qua đây, khoan hẳn lái thuyền!"

Tiểu binh chính là Chu Thiện dưới trướng Tôn Sách đã qua đời, từng là một tên thủy phỉ chặn đường cướp bóc, vẻ mặt gã có chút do dự, đột nhiên như nghĩ tới chuyện gì, nghiêng người nhường ván cầu, nói: "Chu Thiện không biết, xúc phạm tiểu chủ công, tiểu chủ công thỉnh"

A Đẩu cười lạnh nói: "Khá lắm hãn nô, chỉ sợ ta lên thuyền rồi, ngươi sẽ giong buồm…"

"A Đẩu, ngay cả di nương con cũng không tin sao?"

A Đẩu đành phải thò người vào khoang thuyền.

A Đẩu thấy hai mắt Tôn Thượng Hương đỏ ửng, ngơ ngác ngồi trên ghế, bên cạnh chỉ có một nữ thị Giang Đông hầu hạ, bèn nói: "Ngươi ra ngoài"

Thị tỳ cúi đầu cáo lui, lúc ra ngoài không quên che kín rèm lại, thuyền khẽ nhấp nhô theo từng gợn sóng trên mặt sông, A Đẩu chỉ nói: "Di nương, lần này người đi Giang Đông, sau này đừng quay về đây nữa"

Tôn Thượng Hương đầu tiên là ngẩn người, thanh âm khô khốc, hỏi: "Con nói gì?"

A Đẩu cũng không đề cập tới chuyện Gia Cát Lượng ngao dược, chỉ bảo: "Cha con vứt bỏ hai vị mẫu thân của con tự mình bỏ chạy, loại nam tử này, có đáng để người xa xứ ly hương gả tới đây không? Ở trong cái phủ Kinh Châu này, A Đẩu và di nương lúc nào cũng bị người ta khinh thường, bị người ta lạnh nhạt...Đừng khóc!"

Thấy nước mắt Tôn Thượng Hương thi nhau rơi xuống, có vẻ bị mình nói trúng tâm sự, A Đẩu vội đưa tay lau, nói: "Người về Giang Đông đi, đợi A Đẩu lên làm hoàng đế rồi sẽ đón người trở lại"

Tôn Thượng Hương nức nở nói: "A Đẩu, con trưởng thành rồi, chỉ có con hiểu rõ tâm tư di nương, không uổng di nương thương con"

Phải biết rằng Tôn Thượng Hương viễn giá Kinh Châu, bên cạnh chỉ có vài thị tỳ, võ tướng dưới trướng Lưu Bị, đám mưu sĩ Gia Cát Lượng đối với nàng chẳng chút tôn trọng, chỉ xem nàng như một quân cờ trong cuộc hôn nhân chính trị, hai vị phu nhân Cam Mi bị vùi lấp trong trận địa địch thì còn có Triệu Vân đẫm máu đi cứu, ngược lại Tôn Thượng Hương bị chống đối ra mặt, có thể thấy trước giờ không có ai chân chính xem nàng là chủ mẫu.

A Đẩu nhỏ tuổi ngây ngây ngốc ngốc, gần như bị đối đãi y hệt Tôn Thượng Hương, Tôn Thượng Hương không con, đối với hài đồng này ân cần gấp đôi, hai người quả thật là đồng bệnh tương liên.

A Đẩu giang hai cánh tay ôm Tôn Thượng Hương, nhẹ nhàng hôn hôn lên má nàng, nói: "Di nương, bảo trọng"

Tiếng hót vang của bầy thủy điểu trên sông truyền tới, Tôn Thượng Hương giải bớt bi thương, nói: "Con về đi, hảo hảo phân trần cùng quân sư, di nương cũng là thân bất do kỷ. Quân sư chính sự triền miên, còn dốc lòng ngao dược xem bệnh cho di nương, di nương rất cảm kích, ân tình này, đành để mai sau báo đáp"

A Đẩu ừm một tiếng, nhìn đôi mắt ửng đỏ của Tôn Thượng Hương, Tôn Thượng Hương thở dài, nói: "Thủy điểu bón mồi cho con thơ, lúc về già, phụ mẫu bệnh nặng, vậy mà nhi nữ ngay cả đút một ngụm cháo cũng khó khăn đến thế"

"A Đẩu, một ngày nào đó con có con cháu, đừng để nó khổ giống như ta" Tôn Thượng Hương buồn bã nói: "Di nương ở Giang Đông chờ con, di nương đi rồi, con ngàn vạn lần phải chiếu cố tốt bản thân"

A Đẩu nén nhịn chua xót trong mũi, không nói gì nữa, bởi nếu mở miệng chắc chắn sẽ khóc òa. Hắn vén rèm thuyền, nhưng cước bộ ngừng hẳn, siết chặt quyền, cắn răng hít vào một hơi.

Trong lúc hắn và Tôn Thượng Hương ly biệt, chiếc thuyền kia cư nhiên rời bờ, căng hết buồm, xuôi dòng lao về đất Ngô.

A Đẩu đưa mắt nhìn Kinh Châu đã trở thành một chấm đen nhỏ, tức giận đến nỗi không thốt được nửa lời.

6. Quyển 1 - Chương 6: Ngân Long Vượt Sông

A Đẩu đi tới bên mạn thuyền, hai tay hơi run rẩy, năm lần bảy lượt tự nhủ mình phải trấn tĩnh; lúc đưa mắt tìm Chu Thiện thì đã chẳng còn thấy bóng dáng tên hãn nô đó, thị tỳ trên cả con thuyền đều đã lui sạch.

Chuyên tâm suy tư chốc lát, A Đẩu nghĩ, sáng sớm Gia Cát Lượng sẽ phái người đưa thuốc, không thấy Tôn Thượng Hương, lúc này trong phủ hẳn sẽ loạn cào cào, thầm mắng mình lúc đuổi theo đã quá sơ suất, lại cười khổ vì cuối cùng vẫn phải dựa vào tuyệt thế quân sư nọ.

Hắn đứng ở đầu thuyền, nhìn nước sông cuồn cuộn vạn lý, chẳng ai dám tới quấy nhiễu, không thấy tiểu chủ công nổi trận lôi đình thật sự là hơi ngoài dự liệu của đám hạ nhân.

Hồi lâu sau, khóe miệng A Đẩu khẽ cong, nói: "Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông, bạc đầu ngọn sóng...Thôi vậy, vừa vặn được ở cùng di nương thêm chút nữa" Khi xoay người thì lại thấy Chu Thiện đang canh giữ trước khoang thuyền.

Chu Thiện lạnh lùng nói: "Quận chúa đã nghỉ ngơi rồi, hoàn thỉnh tiểu chủ công nán lại boong thuyền ngắm cảnh"

A Đẩu liền biết tên này nhất định là phụng mệnh Tôn Quyền, giở thủ đoạn gì đó giam lỏng Tôn Thượng Hương, A Đẩu lạnh lùng đánh giá mặt mũi gã, mỉa mai: "Bọ ngựa rình ve, hoàng tước sau lưng; ngươi nhìn trên sông xem ai tới kìa?" Nói xong lấy tay chỉ.

Chu Thiện rùng mình, nhìn theo hướng A Đẩu chỉ, "Bốp", thình lình trên mặt hứng lấy một tát tay thanh thúy, trúng kế Lưu Thiện, lập tức đại nộ, A Đẩu nghĩ rằng tên nô tài này sẽ không dám mạo phạm mình, bèn vẩy tay kích động nói: "Đau thật, da mặt gì mà dầy vậy?"

Chu Thiện giận không kềm được, mặt đỏ như chọi trâu, thở ồ ồ liên tục, nhưng chung quy không dám đánh trả, dư quang khóe mắt A Đẩu liếc thấy một chấm đen nhỏ trên dòng sông lớn kia, thoáng chốc ngẩn ra, vội thu liễm tâm thần, mắt tựa thu thủy, lần nữa chỉ hướng mũi thuyền, cười nói: "Ngươi nhìn lại xem? Ai tới kìa?"

Lần này Chu Thiện không trúng kế nữa, lạnh lùng hừ một tiếng.

Nhưng ngay sau đó bỗng biến sắc.

"Thường Sơn Triệu Tử Long ở đây_____! Không được mang tiểu chủ công nhà ta đi!"

Tiếng quát long trời lở đất vẫn còn cách hơn ngàn bước, nhưng ánh sáng lạnh lẽo của mũi tiễn đã tới ngay

trước mặt!

Sông rẽ nước, sóng trào dâng, một mũi tên vô song mang theo tiếng gào thét bén nhọn, xoay tròn bay về phía cột buồm, dây buồm đứt, ánh tiễn vọt lên màn trời xanh thẳm.

Chu Thiện hoảng hốt ngẩng đầu!

Tranh thủ lúc Chu Thiện đang kinh ngạc, Lưu Thiện trở tay rút trường đao bên hông hắn ra!

Thuyền con dưới chân Triệu Vân đâm vào chiếc thuyền lớn, chìm xuống, thân ảnh bạch y võ sĩ như cầu vồng, một cước đạp lên mũi thuyền!

Hết thảy chỉ phát sinh trong mấy hơi ngắn ngủi. Buồm trắng ùn ùn chụp xuống, thuyền xoay tròn một vòng giữa lòng sông, A Đẩu bị lực xoay kia hất bay ra ngoài, té thật xa. Trong cơn choáng váng, A Đẩu vẫn nắm chặt thanh đại đao của Chu Thiện, sợ hãi lui về phía sau, vung trường đao chém loạn, chém rách vải buồm, hít sâu vào một hơi, thấy trên boong thuyền đã loạn thành một đoàn, thủy binh, cung thủ đều ồ ạt từ trong khoang thuyền chạy ra.

Bạch y của Triệu Vân tung bay giữa không trung, thân hình như du long mạnh mẽ, y quát lớn một tiếng, tay cầm đoản chủy đâm mạnh tới Chu Thiện, Chu Thiện không biết từ đâu quơ được một mái chèo thép, múa đến nước chảy không lọt, giao đấu kịch liệt cùng Triệu Vân.

Dãy núi hai bên bờ sông ào ào xoay chuyển, A Đẩu chỉ cảm thấy sắp nôn ra, nỗ lực vịn mạn thuyền, chậm rãi di chuyển, nhưng thuyền xoay quá nhanh, tay chân đã run lẩy bẩy. Muốn gọi nhưng lại sợ Triệu Vân phân tâm, sợ hãi không ngừng mò mẫm tới phía sau hai người đang đấu say sưa, trường đao trong tay nhấc lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi nhấc lên, mấy lần liên tục, do dự không dứt khoát.

Triệu Vân thấy được sơ hở, chủy thủ trong tay men theo chèo thép vung ngang lên, tức khắc gọt đi bốn ngón tay của Chu Thiện, Chu Thiện hét một tiếng, chớp mắt bổ tới!

Triệu Vân xoay người bay lên, một cước hung hăng đạp vào lưng Chu Thiện, miệng quát: "Đao nhấc đầu rơi!"

Tiếng quát này khiến tâm tư A Đẩu trong suốt, sinh ra dũng khí vô hạn, vung đao thép lên chém tới Chu Thiện đang dữ tợn lao tới, mũi đao chém ngập nửa tấc vào cổ Chu Thiện, hơi thở A Đẩu nghẹn lại, chỉ cảm thấy trên tay, trong lòng đều truyền đến lực cản vô tận.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, hắn hạ quyết tâm cắn chặt răng, liều mạng đẩy về phía trước, vẻ kinh ngạc của Chu Thiện đọng lại trên mặt, phần cổ phun tiên huyết đầy trời, một cái đầu kéo theo tơ đỏ ở giữa không trung, rơi xuống sông.

Đó là người đầu tiên mà hắn giết.

Triệu Vân mượn lực đạp, đứng vững ở đầu thuyền, thân hình anh vĩ nhấp nhô theo từng gợn sóng, "Đồ đệ giỏi!" Lập tức vươn một cánh tay ra.

A Đẩu rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, vứt đao thép, nhào vào lồng ngực Triệu Vân, Triệu Tử Long nhẹ nhàng xoay người, đưa lưng về phía vô số cung nỏ đang giương cao trên thuyền.

Tiễn như mưa bay tới, Triệu Vân bảo hộ A Đẩu trong lòng, nhảy xuống con sông lớn cuồn cuộn kia, "Ùm" một tiếng, bọt nước nhiễm đỏ văng tung tóe, hai người chìm xuống.

Đại thuyền bị nước sông đẩy theo hướng hạ lưu, càng trôi càng xa, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.

A Đẩu không biết bơi, vừa xuống sông đã bị nước lạnh tập kích, theo bản năng quẫy đạp mãnh liệt, trở tay vớt được một nhánh cây, liền sống chết níu lấy, dùng lực vặn qua, đột nhiên mũi miệng bị một bàn tay to lớn ấm áp bao phủ, mới hơi định thần, một tay bám chặt nhánh cây, tay kia ôm cổ Triệu Vân, trôi theo dòng chảy vô định của con sông.

Con sông bùn đất đục ngầu, vài lần mở mắt đều không cách nào phân biệt được sự vật, hắn chỉ mông lung cảm thấy Triệu Vân gắt gao bảo hộ mình, ở trong nước mượn sức nhảy lên, liên tục vài lần như vậy, hít vào một hơi rồi chìm xuống đáy nước.

Vô số hồi ức nghênh diện đánh tới, tiếng hò hét trong binh hoang mã lạc, tiếng khóc của nữ nhân, hồi ức vốn không thuộc về mình vào thời khắc này lại nối liền với tư tưởng mình một cách kỳ diệu.

Cánh tay từng tràn đầy cảm giác an toàn, nỗi sợ hãi bất lực quen thuộc, thậm chí hắn có thể cảm giác rõ rệt, rất nhiều lệ dồn dập rời khỏi khóe mắt mình, hòa vào dòng chảy xiết, từng giọt từng giọt chiết xạ ánh mặt trời gay gắt ban trưa trên mặt sông, lúc chìm lúc nổi, hào quang lấp lánh kỳ diệu bay về phương xa.

Lúc tia sáng kia chiếu tới vùng nước trong thì lại thấy một vật đen nhánh nghênh diện lao tới. Cánh tay ôm A Đẩu của Triệu Vân siết chặt, nhưng ngay sau đó buông lỏng chút ít.

Ánh nắng như chủy thủ, cắt đi mộng cảnh của bọn họ, nhiệt độ cơ thể dần dần rời xa, thay vào đó là sự rét buốt vô cùng vô tận. A Đẩu tỉnh lại trong lồng ngực Triệu Vân.

"Phụt!" A Đẩu chợt phun ra một ngụm nước, cố gắng ngồi thẳng thân thể, quay đầu nhìn quanh, vẫn chưa hết hoảng sợ mà ho khan.

"Sư phụ! Sư phụ!" A Đẩu khóc.

Vết thương do đụng phải đá ngầm bén nhọn trên đầu Triệu Vân đã mơ hồ trắng bệch, dường như huyết dịch đã chảy khô, gương mặt anh tuấn trắng đến dọa người. Toàn thân A Đẩu run rẩy, khó có thể tin mà sờ lên bả vai Triệu Vân, nơi đó có một mũi tên cắm vào, chính là cọng rơm cứu mạng mà mình gắt gao nắm lấy lúc hai người rơi xuống nước.

Thời điểm mũi tên vừa được rút ra, Triệu Vân rên một tiếng, rồi hôn mê.

A Đẩu lau nước mắt, xé vạt áo, quấn chặt vết thương trên vai Triệu Vân, gắng sức đỡ lấy tay y, cắn răng cõng y tới một khoảng đất trống nhỏ được vài tảng đá lớn che khuất.

Y cao hơn A Đẩu rất nhiều, hai cái chân dài kéo theo một lằn nước trên mặt đất, A Đẩu để Triệu Vân ngồi tựa lưng vào một mỏm đá, rồi xoay người ôm lấy y, bật khóc. A Đẩu cũng chẳng rõ mình là ai, Lưu Thiện khúm núm sợ sệt kia dường như dung hòa vào linh hồn kiếp trước của mình, cảm giác duy nhất chính là nỗi bi thương từ tận đáy lòng khắc vào xương tủy.

Là sợ hãi, hay là cảm kích? Sống mũi hắn cọ vào má Triệu Vân, hai tay ôm chặt đối phương, sợ nam tử như thần hộ mệnh này sẽ bỏ mình mà đi bất cứ lúc nào. Nước mắt nước mũi thi nhau quệt lên gương mặt ướt đẫm lạnh lẽo của Triệu Vân, hồi lâu sau, Triệu Vân động động, vươn một cánh tay hữu lực ra ôm A Đẩu vào lòng mình.

"Ngươi làm rất tốt" Triệu Vân yếu ớt nói: "Để sư phụ nghỉ ngơi chút rồi sẽ dẫn ngươi về nhà…"

Đôi mắt như chuông đồng tràn ngập tơ máu của Chu Thiện xông vào tư tưởng hắn, A Đẩu hoảng sợ hét một tiếng tỉnh dậy, lại bị Triệu Vân đè chặt.

"Vừa rồi còn ra dáng người lớn, sao giờ khóc nữa rồi?"

Giọng Triệu Vân vẫn suy yếu như trước, nhưng A Đẩu nghe được lời này, liền biết tinh thần và thể lực của người nọ đã khôi phục ít nhiều, hắn lấy lại bình tĩnh, gục đầu vào trước người Triệu Vân, dưới võ sĩ phục ướt đẫm có thể loáng thoáng thấy được lồng ngực cường kiện và màu da khỏe mạnh.

A Đẩu hơi ngẩng đầu lên, thở ra. Nheo hai mắt. Môi hai người gần trong gang tấc, hô hấp giao thoa nhau.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, hắn đã ngỡ rằng Triệu Vân sẽ cúi đầu hôn hắn, nhưng không có.

Bọn họ tách ra dưới ánh chiều tà, Triệu Vân liền lảo đa lảo đảo đứng lên.

"Nơi giao nhau giữa quận Nam Dương và quận Giang Hạ" Giọng Triệu Vân khàn khàn, lấy ngoại bào võ sĩ choàng lên người A Đẩu, kéo tay hắn nói: "Chúng ta đi về phía tây"

Bước sâu bước cạn mà đi trong bãi đá ngổn ngang, nước sông vỗ vào bờ đá, bọt bắn tung tóe, máu trên trán Triệu Vân đã ngừng chảy, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, phát hiện A Đẩu đang nhìn mình, bèn mỉm cười nói: "Năm đó sư phụ bế ngươi, ngươi chỉ lớn có chừng này" Nói xong đưa tay diễn tả bộ dáng của một cái bao nhỏ, rồi lại thổn thức: "Hiện giờ trọng thương, có lòng cõng ngươi, nhưng cõng không nổi nữa"

A Đẩu dõi mắt nhìn tia sáng đỏ đang tắt dần trên bầu trời phía Tây, đáp: "Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh

quân đã lão"

Triệu Vân trầm ngâm chốc lát, cười nói: "Học từ chỗ quân sư hả? Quân đã lão, rồi sao?"

A Đẩu lắc lắc đầu, cười trừ.

Sao mọc đầy trời, hàng đuốc uốn lượn như trường long xuất hiện dưới màn trời đêm, đó là quân Kinh Châu đi tìm kiếm tung tích hai người ở ven bờ, dẫn đầu chính là Khương Duy.

Kinh Châu giới nghiêm toàn thành, A Đẩu quấn mình trong chăn lông, ngồi sau lưng Khương Duy, hai thiếu niên cùng cưỡi một ngựa, con ngựa phi băng băng, xuyên qua đoạn đường dài xóc nảy kịch liệt.

A Đẩu nhìn quân sĩ hai bên đường, chợt nói: "Bá Ước, ngươi có biết bọn họ đang nghĩ gì không?"

Quân sĩ giơ cao bó đuốc, toàn thành trắng đêm không ngủ, vẻ mặt mỗi người đều hờ hững.

A Đẩu lại nói: "Bọn họ đang vui mừng, vui mừng vì rốt cuộc tiểu chủ công cũng đã trở về thành, bằng không tướng lĩnh thủ thành, đội ngũ tuần tra ven sông sẽ chạy không thoát sự trách phạt của quân sư"

Khương Duy nói: "Nhưng cũng có bất bình nữa"

A Đẩu ừm một tiếng, chậm rãi nói: "Đúng thế, bất bình, một kẻ phế vật vô năng như vậy, đi tới đâu gặp chuyện tới đó, ngay cả bản thân cũng chiếu cố không xong, suýt nữa bị bắt đi làm con tin, vậy mà lại là chủ nhân tương lai của thành Kinh Châu; liên lụy sư phụ phải lấy thân mạo hiểm"

Khương Duy ghìm ngừng ngựa, A Đẩu đi xuống, tiến vào phòng quân cơ, ngọn đèn trong phòng lờ mờ, Gia Cát Lượng đang ở cạnh ngọn đèn dầu kia, miệt mài xem một phong thư trong tay, có lẽ là chiến báo từ tiền tuyến Tây Xuyên phát tới.

Gia Cát Lượng cũng không ngẩng đầu, nói: "Thân thể ngàn vàng, không ngồi yên ở nhà hưởng thụ chờ chết mà chạy đến bờ sông làm gì?"

A Đẩu từ từ khép mắt, cười đáp: "Ta đến bờ sông ngắm thủy điểu"

Không đợi Gia Cát Lượng xuất ngôn, A Đẩu đã tự lẩm bẩm: "Ta thấy có một con chim, chiếm ổ của một con chim khác, đuổi cả nhà lớn nhỏ của con chim đó ra ngoài, này kêu là gì nhỉ, thỉnh tiên sinh chỉ giáo"

Gia Cát Lượng hít một hơi, ngẩng đầu cau mày nhìn A Đẩu: "Cưu chiếm thước sào"

"Ừm" A Đẩu gãi gãi đầu nói: "Chính là câu này, A Đẩu nhất thời quên mất"

Tay Gia Cát Lượng run rẩy không thể khống chế, trên phong quân báo kia thuật lại chuyện Bàng Thống hiến kế cho Lưu Bị, nhân cơ hội mượn đường cướp lấy Tây Xuyên. Lưu Bị cứ do dự mãi, gửi thư về hỏi ý Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng hỏi: "Gần đây có mơ thấy chuyện gì bất thường không?"

"Đạo gia", "Phật gia" thường có câu "Thiên nhãn mở" "Lĩnh hội thiên cơ", biểu hiện gần đây của Lưu Thiện thực sự là ngoài ý muốn, nên Gia Cát Lượng mới hỏi vậy, chỉ cảm thấy nhìn không thấu thiếu niên từng một thời đần độn trước mặt này nữa.

Gia Cát Lượng mà cũng có lúc nhìn sai?

A Đẩu lẳng lặng đứng đó, thật lâu sau, gật gật đầu, Gia Cát Lượng lại nói: "Công Tự, mở mắt"

A Đẩu mở hai mắt, đôi mắt hắn trong suốt như nước, còn đồng tử Gia Cát Lượng lại thâm thúy tựa màn đêm, hai người đối thị thật lâu, lần này Gia Cát Lượng không dùng thuật mị hoặc kia nữa, sau một hồi nói: "Quận chúa về Đông Ngô rồi à?"

Danh xưng "Chủ mẫu" đã đổi thành "Quận chúa", ý trong lời nói của Gia Cát Lượng, chính là đã loại bỏ tên Tôn Thượng Hương ra khỏi chính quyền Kinh Châu, đồng thời cảnh cáo A Đẩu, từ đầu đến cuối Tôn Thượng Hương đều đại diện cho Đông Ngô, hoàn toàn không phải là người cùng trận doanh với hắn.

A Đẩu gật gật đầu, nói: "Di nương đi rồi, kêu ta về đa tạ thang thuốc của sư phụ"

Gia Cát Lượng mỉm cười nói: "Còn ngươi?"

A Đẩu cười: "Đương nhiên A Đẩu cũng đa tạ thang thuốc của sư phụ"

Sư đồ hai người đều hiểu rõ trong lòng, Tôn Thượng Hương đến từ Tôn gia, cho dù trở thành thiếp của Lưu Bị, toàn thể Kinh Châu cũng quyết không dung nàng tiếp nối hương hỏa cho Lưu gia, bằng không ngày nào đó hài tử Tôn Thượng Hương sinh cho Lưu Bị trưởng thành, sau lưng lại có thế lực Đông Ngô chống đỡ, khó mà đảm bảo Lưu gia không gặp phải họa từ trong nhà, thứ tử sẽ tranh giành vị trí kế thừa với A Đẩu.

Vạn nhất mẫu tử Tôn Thượng Hương thắng cuộc, đại quyền Kinh Châu tất sẽ bị Giang Đông từng bước nuốt chửng.

Kế này vô cùng mờ ám, nhưng bảo đảm được địa vị chính thống của Lưu Thiện, A Đẩu cũng biết vị quân sư tuyệt thế này nhìn xa trông rộng, mình bất quá chỉ dựa vào hiểu biết lịch sử mới nghĩ tới bậc này; còn Khổng Minh nhìn thấu đại cục, trong lớp sương mù mờ mịt, đã tính toán một cách hoàn hảo cho mấy chục

năm thậm chí trên trăm năm sau.

Tôn Thượng Hương là một người đáng thương, thế nên quay về Đông Ngô mới là lối thoát duy nhất cho nàng, bằng không với năng lực của Gia Cát Lượng, thì sao có khả năng chỉ phái mỗi Triệu Vân đuổi theo, để mặc con thuyền lớn ấy rời đi?

"Chỉ mới vài tháng ngắn ngủi mà ngươi đã trưởng thành không ít rồi" Gia Cát Lượng nói, trong giọng điệu mang theo một nỗi vui mừng và thổn thức chân thật đáng tin.

A Đẩu nhẹ giọng đáp: "Thì ra giết người xong là có thể trưởng thành"

Gia Cát Lượng nói: "Đi ngủ đi, sau khi ngủ dậy, một thân huyết khí của ngươi sẽ tiêu tan"

A Đẩu khom người chấp lễ sư đồ rồi cáo lui, ra khỏi phòng quân cơ, gió lạnh cuối thu thổi tới, đã hơn nửa đêm, lúc rơi xuống sông hứng hết phong hàn, lúc Khương Duy tới đón, A Đẩu ho khan vài tiếng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn thân nóng ran, liền ngã xuống.

7. Quyển 1 - Chương 7: Bảo Kiếm Thanh Hồng

A Đẩu bắt đầu sốt cao, lạnh run cầm cập, lúc suy yếu mở mắt ra, Khương Duy liền đem dược thang đã nấu hảo đút vào miệng hắn, vừa sặc vừa nuốt mà uống hết chén, A Đẩu nói: "Nơi này là…"

"Phòng ngủ của tiên sinh, tiên sinh nói ngươi cơ thể suy nhược, lại chịu lạnh, khí huyết không thông, nên kê một phương thuốc cho ngươi điều dưỡng. Trong mơ ngươi cứ kêu la suốt, cả người đẫm mồ hôi, uống xong sẽ khỏi thôi"

A Đẩu gật gật đầu, đứt quãng nói: "Ta gặp ác mộng, ta thấy đầu của Chu Thiện…"

Khương Duy thở dài, để nguyên y phục lên tháp, từ phía sau ôm lấy A Đẩu, hai người an tĩnh tựa vào nhau, A Đẩu mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Lần đổ bệnh này kéo dài hơn một tháng.

Gia Cát Lượng không chỉ tinh thông thuật số quân chính, mà còn thiện cả dược lý, kê một thang thuốc an thần, quả nhiên có thể giải được ác mộng, cơn ác mộng tự tay giết chết Chu Thiện cuối cùng cũng tiêu tan dần, nhưng A Đẩu cứ than ngắn thở dài rằng mình mới giết có một người mà đã sợ hãi như thế, vậy mai này làm sao có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, thu phục thiên hạ? Một đao chém xuống cũng không đơn giản gì, so với đám võ tướng giết người không chớp mắt, có lẽ mình thật sự là một kẻ bất tài vô dụng.

Mơ mơ hồ hồ, nghe thấy tiếng cười vui lúc trầm lúc bổng, còn rất lâu mới sang năm mới mà, mở lễ hội cái gì?

A Đẩu ngồi dậy, thấy Khương Duy quỳ trên tháp, cúi người bên bệ cửa sổ, hiếu kỳ nhìn ra ngoài, bèn kéo kéo tay áo hắn, hỏi: "Nhìn gì đó?"

Khương Duy tươi cười quay đầu qua, mặt mày hớn hở nói: "Thắng rồi! Cha ngươi đã lấy được Tây Xuyên! Toàn thành đang ăn mừng!"

A Đẩu vội xuống giường mặc y phục chỉnh tề, kéo tay Khương Duy chạy ra ngoài, trong phủ vắng ngắt, không thấy một bóng người, chắc đã đi xem náo nhiệt cả rồi, bên ngoài hoa viên truyền tới tiếng ồn, tụ tập thành một đại dương hoan lạc, không khí của buổi sớm mùa thu bao phủ khắp Kinh Châu. Hai thiếu niên yên lặng xuyên qua hành lang uốn khúc, nghe thấy trong đình viện vắng vẻ loáng thoáng có tiếng nam tử, A Đẩu vội núp sau cột, ra hiệu Khương Duy tạm thời đừng lên tiếng.

"Huyền Đức đại ca đã ra lệnh Vân Trường ở lại thủ Kinh Châu, quân sư còn lo lắng chuyện gì? Chẳng lẽ Vân Trường thủ không được?! Hiện nay đại ca ta làm chủ, hay quân sư làm chủ?!"

Giọng nói như chuông đồng, lúc truyền vào tai A Đẩu và Khương Duy, hai người đều không tự chủ được mà thầm rùng mình, khi nhìn lại thì thấy trong đình có vài vị võ tướng đứng trước mặt Gia Cát Lượng; toàn thân bạch bào là Triệu Vân, còn mặt mày đỏ au đích thị là Quan Vũ chẳng sai, phía sau Quan Vũ còn có một tướng lĩnh trẻ tuổi đang đứng, dương cương anh khí hiên ngang, người mặc giáp bạc, nhưng không biết là ai.

Theo sách sử ghi lại, Quan Vũ thân cao chín xích, quả nhiên khi đứng trong đình viện thực sự cao hơn Triệu Vân Gia Cát Lượng nửa cái đầu, Quan Vân Trường nheo đôi mắt phượng, lời nói khí thế mười phần, không nộ tự uy.

A Đẩu vừa chứng kiến, chỉ cảm thấy võ nhân này khí thế cường hãn vô cùng, trực tiếp áp đảo cả Gia Cát Lượng và những người tham dự trong đó.

Nhưng Gia Cát Lượng chẳng chút sợ hãi, thản nhiên nói: "Quan tướng quân lo nghĩ quá rồi, tình hình trước mắt Tây Xuyên chưa ổn, võ tướng Kinh Sở ta mà đồng loạt nhập Xuyên, chắc chắn sẽ khiến cho sĩ tộc Xuyên Trung người người bất an, Khổng Minh lưu tướng ở lại thủ Kinh là muốn phân ưu cùng chủ công, tuyệt không hề có ý nghĩ khinh thường Quan tướng quân"

A Đẩu vừa nghe xong liền hiểu, Lưu Bị chiếm lĩnh thành đô, đoạt địa bàn của Lưu Chương, lúc này phái Quan Vũ và võ tướng trẻ tuổi kia về Kinh Châu thay quân, để Gia Cát Lượng, Triệu Vân mang theo bộ hạ cũ Kinh Châu tới hội họp cùng đại quân. Nhượng Quan Vũ toàn quyền phụ trách, nhưng Gia Cát Lượng không yên lòng, muốn xếp đặt thêm nhân thủ cho ông, để tránh sơ ý mất Kinh Châu.

Quan Vũ trước giờ tự phụ, vừa nghe Khổng Minh nói vậy liền toàn lực bác bỏ, Gia Cát Lượng biết tính nết ông ta, nên khéo léo tìm một lý do khác: trước mắt Lưu Bị căn cơ bất ổn, võ tướng dưới trướng tiến đóng thành đô, ắt sẽ chia mỏng quyền lợi của sĩ tộc Xuyên Trung. Theo đó quanh co chặn đứng lời Quan Vũ, có

thể thấy đã phát huy nghệ thuật ngôn ngữ đến hết sức nhuần nhuyễn.

Thực tế thì không bao lâu sau Quan Vũ bị Lục Tốn tính kế, chủ quan mất Kinh Châu, hơn nữa còn bị bắt giết. Dẫn đến Lưu Bị không nghe khuyên bảo, dốc toàn quân báo thù cho Quan Vũ, trận chiến Di Lăng vừa bại, quân Thục lui vào Cứ Xuyên, từ đó về sau an phận một phương, hình thành thế chân vạc, không còn nguyện vọng thống nhất thiên hạ nữa.

Muốn thay đổi lịch sử, thay đổi vận mệnh của chính mình, thì Kinh Châu không thể thất bại được, đặt trường hợp xấu nhất, Kinh Châu rơi về tay Tôn Quyền, thì cũng không thể để Quan Vũ chết! Lưu Thiện chỉ cảm thấy tim đập kịch liệt, nếu bây giờ mặc kệ, đợi Gia Cát Lượng chọn người trấn thủ xong, tất cả sẽ vô pháp vãn hồi.

A Đẩu lại thấy Triệu Vân xanh mặt, võ tướng bị lưu lại Kinh Châu tám phần chính là y, cho dù tính tình Triệu Vân dễ chịu, nhưng nghe hai người này coi mình như bóng da mà đùn tới đẩy lui, trong lòng chắc cũng chẳng dễ chịu gì.

"Quân sư kiêng dè tên mặt lừa Giang Đông kia chứ gì?" Quan Vũ cười lạnh nói.

Gia Cát Lượng thản nhiên cười, không đáp lại.

A Đẩu đầu tiên là ngẩn ra, nửa ngày sau mới nhớ tới Giang Đông Gia Cát Cẩn là tộc huynh của Gia Cát Lượng, bởi vì mặt dài như mặt lừa nên từng bị Tôn Quyền trêu chọc, Quan Vũ nói đến Gia Cát Cẩn là muốn ám chỉ quan hệ giữa Gia Cát Lượng và thế lực Đông Ngô, ngầm chụp mũ Khổng Minh. Sau khi nghĩ thông bèn nhịn không được phì cười một tiếng.

"Người nào?" Quan Vũ phẫn nộ quát, chấn đến cành nhánh trong đình rung ào ào.

Gia Cát Lượng thản nhiên nói: "Không hảo hảo dưỡng bệnh, chạy loạn ra đây làm gì?"

Tỏ vẻ đã sớm phát hiện Lưu Thiện và Khương Duy núp sau cây cột.

A Đẩu thè thè lưỡi, từ sau cột đi ra, lúc giương mắt nhìn Triệu Vân, hai người đối nhãn, Triệu Vân lại quay đầu đi, không nhìn hắn nữa, cái liếc mắt kia cực kỳ phức tạp.

A Đẩu thu liễm tâm thần, cười nói: "Nhớ nhị thúc quá, tới nhìn trộm một cái rồi đi"

Vẻ mặt Quan Vũ hoà hoãn, cười nói: "Là ngươi à, không bị nhị thúc dọa sợ chứ, qua đây" Rồi vẫy tay với A Đẩu.

Mới rồi thần sắc còn dữ tợn, giờ lại như phụ thân hòa ái, biểu hiện của Quan Vũ quả thực nằm ngoài dự liệu của A Đẩu, xem ra ông râu quai nón này cũng cưng mình cực, A Đẩu chộp được thời cơ, khom người

ra mắt Quan Vũ.

Nào ngờ bị Quan Vũ thân cao mã đại ôm ghì vào lòng, ha hả cười vang, nói: "Bàng quân sư khen ngươi mãi không thôi, A Đẩu, ngươi trưởng thành rồi, lần này may mà có ngươi, trận chiến Lạc Thành phải ghi công đầu cho ngươi mới được!"

Lời vừa thốt, mấy người trong đình đều kinh hãi, nào giờ chỉ thấy Quan Vân Trường tranh công, ai mà ngờ được ông ta có thể nói ra những lời này? Thần sắc Triệu Vân đột biến, tuy không biết Lưu Thiện đã làm cái gì sau lưng mình, nhưng thấy Quan Vũ yêu quý như vậy, khen ngợi cũng có chút thái quá; Quan Vũ nổi danh kiêu ngạo, cứ tiếp tục thế này, nói không chừng ngay cả Lưu Thiện cũng được khen đến lâng lâng, rồi đâm ra tự đại, bèn lạnh lùng khụ một tiếng.

May mà A Đẩu nghe khen cũng không hề đắc ý, chỉ thở phào, khiêm tốn nói: "Là mẫu thân đã chết của A Đẩu báo mộng, nên ta mới làm cho Bàng quân sư một tấm nội giáp"

Quan Vũ đang mỉm cười thì nghe được lời này, nghi hoặc hỏi: "Tẩu tử báo mộng, A Đẩu, ngươi hãy kể lại tường tận cho nhị thúc nghe"

Cam phu nhân sinh tiền mỹ mạo, thiện giải nhân ý, giữ mình trong sạch; thường xưng huynh gọi muội cùng hai người Quan Vũ, Trương Phi, đối đãi cực tốt với thuộc hạ Lưu Bị, sau khi nhiễm bệnh qua đời, bộ hạ cũ của Lưu Bị vẫn thường tiếc thương Cam phu nhân thục đức, hoài niệm không thôi.

Gia Cát Lượng hiểu ý bật cười, biết Quan Vũ đã trúng kế của tiểu quỷ này rồi, chỉ nghe A Đẩu thêm dầu thêm mỡ mà kể lại chuyện Cam phu nhân báo mộng, Quan Vũ thổn thức nói: "Nhân quỷ hai đường, không ngờ chuyện hồn phách nhập mộng lại có thật" Nói chưa dứt mà nước mắt đã lưng tròng.

A Đẩu không khỏi xúc động, thanh danh võ thánh nhân Quan Vũ đâu phải giả, nhưng không ngờ người này lại hữu tình hữu nghĩa đến thế, nhất thời quên mất chuyện gài bẫy sau đó, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Quan Vũ.

Gia Cát Lượng ho một tiếng.

A Đẩu hồi thần, nói: "Còn nữa, khoảng thời gian bị phong hàn nằm trên giường, ta lại mơ thấy mẹ"

Không đợi Quan Vân Trường hỏi tiếp, A Đẩu đã đầu đuôi ngọn ngành nói: "Mẫu thân nói, lần này phụ thân nhập Xuyên, có thể sẽ đại thắng, nếu vậy chắc không về Kinh Châu nữa, nàng sinh ở Bái Thành, sau gián tiếp chôn ở Nam Quận, chưa kịp thấy cha thành tựu đại nghiệp đã phải rời đi. Muốn dời linh xu về thành đô, chỉ e phải mất thêm một khoảng thời gian, cố niệm ân tình cứu mạng năm đó của sư phụ…"

A Đẩu nắm bàn tay Quan Vũ, nhìn chằm chằm thanh long bào của Quan Vũ, chậm rãi nói: "Mọi người đều đi cả rồi, chỉ còn lại mình nàng lẻ loi ở Nam Quận, muốn thỉnh sư phụ vì nàng thủ mộ vài tháng, bồi đến đầu xuân sang năm rồi hẳn đi cũng không muộn"

Trong đình lặng như tờ, A Đẩu nói xong câu đó, không dám nhìn Triệu Vân, chỉ dán gò má vào ngực Quan Vũ, thản nhiên nói: "Nhị thúc phải trấn giữ Kinh Châu, đương nhiên không rảnh ngày ngày phụng bồi…" Trong lúc nói dụi dụi mắt, "A Đẩu không biết, nghe nhị thúc lo liệu thôi"

Hồi lâu sau, giọng nói như đinh đóng cột của Triệu Vân phá tan sự trầm mặc:

"Nếu đã vậy, Vân tướng sẽ trấn thủ Nam Quận" Rồi xoay người rời đi, hoàn toàn không chừa đường thương lượng nữa.

Cuối thu, giữa đồng trống tràn ngập cỏ héo như sắt gỉ, dập dờn trong cơn gió lùa, đoàn xe nhìn không thấy đầu cùng rời thành.

Trong xe ngựa, A Đẩu nửa nằm trên ghế dài, dựa lưng vào Khương Duy, một chân nghiêng nghiêng gác trên bệ cửa sổ, thân thể lắc lư theo từng đợt xóc nảy, nhìn sắc thu điêu tàn khắp trời đến xuất thần, lát sau nói: "Ngươi nghĩ ta tính kế sư phụ như vậy có quá tổn thương y hay không?"

Khương Duy vươn ra một tay, nghiêng người ôm A Đẩu, nói: "Ngươi có dự định của mình, không phải tiên sinh cũng muốn y ở lại thủ sao?"

A Đẩu nhịn không được nói: "Ta thật có lỗi với sư phụ"

Cho đến lúc này, hắn vẫn không rõ chuyện mình làm là đúng hay sai, vạn nhất hôm đó Đông Ngô tới tấn công, ngay cả Triệu Vân cũng tử trận, thì mình phải làm sao đây? Nghĩ tới đây, không khỏi rùng mình một cái.

Khương Duy mỉm cười nói: "Đừng nghĩ nữa, sư phụ sẽ không giận đâu"

Tiếng vó ngựa "Lộc cộc" dần dần tiếp cận, A Đẩu ngồi dậy, nghi hoặc hỏi: "Sao lại có xe ngựa vào thành?"

Khương Duy cúi xuống cạnh A Đẩu, hai người chỉ thấy trên quan đạo có mấy chiếc xe ngựa lướt qua đoàn người mình, đang vào thành.

"Xe Lạc Dương?" Khương Duy cau mày nói: "Có người nào từ Lạc Dương tới ấy? Ngươi xem"

A Đẩu nhìn theo hướng Khương Duy chỉ, vừa thấy bên dưới tấm rèm của xe ngựa đối diện vươn ra một cánh tay ngọc thon gầy thì cùng hít vào một hơi.

Ngón tay thon thả tùy ý gác lên bệ cửa sổ, mu bàn tay trắng ngà, trên cổ tay đeo một chiếc vòng trong suốt, làn da mịn màng vô cùng, cho dù thoáng nhìn từ xa cũng khiến tim người ta đập loạn xạ, chỉ tay thôi mà đã thế rồi, chẳng biết nữ nhân kia xinh đẹp đến nhường nào?

Khương Duy và A Đẩu hai mặt nhìn nhau, đều mờ mịt, kia là sứ giả Tào Tháo phái tới sao? Nữ nhân? Có quan hệ gì với Quan Vũ?

Khương Duy nuốt nước miếng, nói: "Là một đại mỹ nhân"

A Đẩu trêu ghẹo: "Bộ dáng tiểu tử ngươi cũng y như nữ nhân, vậy mà cũng thích mỹ nhân nữa hả?" Nhất thời cao hứng, dùng sức gãi dưới sườn Khương Duy, hai người nháo thành một đoàn, Khương Duy cầu xin một hồi, nhưng A Đẩu vẫn không buông tay, Khương Duy chợt vùng ra, lật ngược thế cờ vặn A Đẩu lại.

A Đẩu cả ngày không phải trốn học thì cũng là ngồi thất thần, làm sao so được với Khương Duy chuyên cần tập võ? Chưa được vài cái đã bị Khương Duy chế trụ, Khương Duy cười nói: "Tiểu gia là nam nhân, ngươi mới là nữ nhân…" Nói xong đè chặt A Đẩu, lúc nhìn nhau, gương mặt hai người đều đỏ ửng, A Đẩu chợt ngoắc ngoắc ngón tay, nói: "Tới, sát vào chút nữa"

Khương Duy ngượng ngùng nhìn một hồi, rồi nhắm mắt, A Đẩu chống khuỷu tay nâng người lên chút đỉnh, đôi môi mỏng của cả hai chạm nhẹ, hôn nhau.

Nam phong thời Hán khi thịnh khi suy, hết sức phổ biến, thậm chí Nguyễn Tịch – một trong thất hiền Trúc Lâm thời Tam Quốc, đã đề thơ ngâm tụng chuyện Long Dương *An lăng**, có thể thấy xã hội đương thời không cấm nam phong, công tử thị vệ, thái tử thư đồng, truyền bá đủ những chuyện kiều diễm; giữa thiếu niên làm chuyện cá nước thân mật, vui vẻ nhất thời, về sau ai nấy đều trưởng thành, cưới vợ sinh con bình thường, tương truyền Tào Thực và Dương Tu cũng có tình nghĩa đoạn tụ. *[*An lăng là tên lăng mộ của Hán Huệ đế Lưu Doanh, còn Long Dương thì chắc mọi người đều biết là ai rồi]*

A Đẩu và Khương Duy đều là nam nhân nhơ nhỡ, cả ngày bầu bạn cùng nhau, đang dạt dào xuân ý không chỗ phát tiết, hôn một hồi, thở phù phù, thượng y đã kéo xộc xệch, A Đẩu "Ưm" một tiếng, toàn thân khoan khoái vô cùng, tiện tay sờ loạn, lúc muốn sờ tới hạ thân Khương Duy thì lại nghe ngoài xe ngựa có vật gì đó gõ lên thành xe.

Khương Duy vội từ trên người A Đẩu nhỏm dậy, ló đầu ra ngoài cửa sổ, nói: "Mã Siêu tướng quân?"

A Đẩu thầm mắng một câu, chỉnh cổ áo, tiến lên phía trước, một tay ôm eo Khương Duy, tay kia nhận lấy trường kiếm được đưa tới. Giương mắt nhìn người cưỡi ngựa, chính là vị võ tướng trẻ tuổi mà mình gặp tại hoa viên phòng quân cơ vào mấy ngày trước, thì ra hắn là Mã Siêu.

Khương Duy kinh hô một tiếng, nói: "Đây là bội kiếm của sư phụ!"

Bàn tay A Đẩu mơn trớn bao kiếm, phía trên khắc hai chữ "Thanh Hồng", nhớ ra bảo kiếm Thanh Hồng chính là thần binh của Triệu Tử Long, ngày đó Triệu Vân sau khi lãnh trọng trách lưu thủ liền rời đi, mình muốn bái biệt, nhưng tìm khắp nơi không gặp, dường như y cố ý tránh mặt mình. Vào Xuyên rồi không biết tới khi nào mới được tái kiến, trong lòng phiền muộn, nhưng không biết làm gì hơn.

Mã Siêu lớn tiếng nói: "Hổ Uy tướng quân có lời, nhờ Siêu chuyển cáo cho tiểu chủ công!"

“Binh đao là vật chẳng lành, mong tiểu chủ công chớ nên thiện động binh đao”

“Phải nhớ, đừng phát động giết chóc bừa bãi, càng phải nhớ kỹ, chớ sợ giết chóc. Tử Long không cách nào ngày đêm bảo hộ bên cạnh tiểu chủ công, đành lấy kiếm Thanh Hồng thay thế; Thanh Hồng rời vỏ, uống bao nhiêu máu người, đều là do Cảnh Long giết, không liên quan tới tiểu chủ công!”

“Hết thảy huyết tai nghiệp báo, Tử Long đều thay chủ cam chịu, chúc tiểu chủ công thượng lộ bình an!”

Mã Siêu nói xong, đưa mắt nhìn Khương Duy và Lưu Thiện, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc khinh bỉ, đoạn giục ngựa rời đi, chỉ còn A Đẩu siết chặt bảo kiếm Thanh Hồng trong tay, thật lâu sau cũng không nói nên lời.

“Buông rèm xuống đi, có hơi lạnh” A Đẩu thở dài, ôm kiếm xoay người nói với Khương Duy.

Nhưng Khương Duy lại cười nói: “Chờ đã! Ngươi xem xem đó là ai?!”

A Đẩu chợt cảm thấy phiền chán: “Kệ đời hắn đi”

Khương Duy xoay người kéo tay A Đẩu, sống chết lôi hắn qua, A Đẩu hết cách đành phải tới gần bệ cửa sổ lần nữa, lập tức sững sờ.

Trên đồng hoang cỏ khô trải dài típ tắp đến cuối trời, hòa làm một sắc cùng ánh mặt trời vàng xám kia, trên sườn cỏ có một thân ảnh vĩ ngạn đang đứng, bộ võ sĩ bạch bào vạt dài tung bay trong gió giật.

Thân hình Triệu Vân như cây bạch dương quật cường giữa gió thu, cô độc mà đứng.

Thần bảo hộ duy nhất cả đời này của A Đẩu đang lặng lẽ đứng trên sườn núi, dõi mắt nhìn mình rời khỏi cái ôm ấp của y để tiến lên nghênh đón thách thức vô cùng vô tận trong tương lai.

“Rất nhanh thôi ta sẽ trở lại tìm ngươi, sư phụ, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện” A Đẩu thì thầm.

Khóe mắt A Đẩu ươn ướt, lòng đau xót khó nhịn, hắn hít vào một hơi, kéo giọng, dồn sức hét lớn: “Sư phụ_____! Ta yêu ngươi_____!”

Câu thổ lộ chẳng ra gì này khiến Khương Duy ôm bụng cười ngặt nghẽo, một lát sau, Khương Duy cũng bắt chước A Đẩu, hô to: “Sư phụ_____! Ta yêu ngươi_____!”

Triệu Vân phì cười, vươn hai ngón tay ra chạm vào mi tâm, rồi phất ra ngoài.

Kế đến xoay người nhảy vút lên, bạch ảnh tựa diều hâu phía chân trời, mất hút trong chiều thu.

8. Quyển 1 - Chương 8: Đại Tục Đại Nhã

Bên ngoài thành Thành Đô lương thực chất đống khắp nơi, xe ngựa tạt qua ngọn núi nhỏ vàng óng, Xuyên Trung cơm no áo ấm, nhân dân an cư lạc nghiệp, thực sự là một trời một vực so với Hán Trung, Quan Đông người chết đói đầy đồng, dân chúng lầm than hơn ngàn dặm, dường như vùng Xuyên Du này là một nơi đào nguyên trong thời loạn thế.

Xe đến cổng thành, một đoàn người lấy A Đẩu dẫn đầu, không dám làm loạn thứ tự chủ thần, lần lượt xuống xe, A Đẩu không khỏi thổn thức nói: "Lão ba biết chọn căn cứ ghê, nơi này muốn phá Lạc Dương hay phá Kiến Nghiệp đều không thành vấn đề"

Lại dõi mắt nhìn ra xa, nơi cổng thành kia có một người đang đứng, chính là Bàng Thống.

A Đẩu thấy Bàng Thống khỏe mạnh, mừng rỡ không thôi, gọi một tiếng "Bàng tiên sinh!"

"Thành Đô bộn bề chính sự, sao lại đích thân tới đón?" Gia Cát Lượng cất giọng nói trong trẻo.

Bàng Thống cười đáp: "Không tự mình tới đón thì sao bộc lộ hết lòng cảm ân chứ!" Lập tức vén tiền khâm, quỳ xuống trước Lưu Thiện, A Đẩu vội tiến lên đỡ, nhưng Bàng Thống bất vi sở động, lại cung kính dập đầu một cái.

Chúng nhân Kinh Châu hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao Bàng Thống lại hành đại lễ như vậy, lúc ánh mắt chuyển sang A Đẩu, nhất thời giảm đi vài phần khinh miệt của mình. A Đẩu cười dài đỡ Bàng Thống dậy, hai người nhỏ giọng trò chuyện vài câu, Bàng Thống nhét qua một tờ giấy, A Đẩu hiểu ý cất nó vào ngực, mọi người đổi sang tuấn mã, không nhanh không chậm phi vào thành.

Bình nguyên Thành Đô địa thế bằng phẳng, đại đạo dọc bốn đường, ngang bốn đường, toàn thành phân chia dựa theo hình chữ tỉnh [ ], tên cổ là "*Thiên Phủ chi quốc*",* phủ Thành Đô sừng sững chiếm cứ vị trí giữa thành, phố phường phồn hoa, nông sản, nghề luyện sắt đều phát triển, nghề thêu nước Thục cũng vang danh thiên hạ. Thấy thành này cẩm vinh hưng thịnh, võ tướng Kinh Châu đi cùng đều mặt tươi như hoa, theo Lưu Bị trăn trở trôi giạt nhiều năm, nay rốt cuộc đã có được một cõi thiên đường an bình, hỏi sao không khiến lòng người vui sướng? *[*kho nhà trời, nghĩa là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên]*

Lưu Bị chờ đợi trước phủ đã lâu, chúng tướng ôm quyền yết kiến.

A Đẩu giả vờ thấp thỏm, sợ hãi kêu một tiếng "Cha", nhưng trong lòng thì đang khoa tay múa chân, chờ xem kịch vui. Lão ba tiện nghi ơi là lão ba tiện nghi, ông dời sang nhà mới đẹp đẽ thế này, còn đánh thắng trận nữa; khổ nỗi lão bà trong nhà đã chạy mất tiêu rồi, ta coi coi lần này ông muốn khóc hay muốn cười. Là cười trước khóc sau, hay khóc trước cười sau?

Nào ngờ Lưu Bị chỉ vẫy vẫy tay với A Đẩu, kêu hắn đến trước mặt, thuận tay sờ sờ đầu hắn, thở dài: "May nhờ Thiến nhi trên trời linh thiên phù hộ, lưu lại chút hương khói cho Hán thất ta"

A Đẩu không khỏi chấn động, Lưu Bị vậy mà hoàn toàn không đếm xỉa tới chuyện Tôn Thượng Hương trốn đi! Xem ra chén thuốc kia của Gia Cát Lượng, nói không chừng cũng là toan tính của Lưu Bị, nghĩ tới đây, trong lòng run rẩy, Lưu Bị lại hòa nhã nói: "Thấy cơ nghiệp mà ta gầy dựng cho con thế nào?"

Đang dò xét sao? Nếu là A Đẩu thật sự, thì sẽ trả lời thế nào?

A Đẩu mặt mày mờ mịt, kéo tay Lưu Bị, đang định trả lời thì Bàng Thống lại khụ một tiếng, cười nói: "Tiểu chủ công đường xa vất vả, ngồi xe đã lâu, có lẽ mệt rồi"

Lưu Bị ha hả bật cười, ánh mắt nheo lại sắc như đao, chỉ thoáng hiện, rồi biến mất, vỗ vỗ đầu Lưu Thiện, để đám người Gia Cát Lượng, Bàng Thống tiến vào phủ, nhưng lại đuổi Lưu Thiện đi nghỉ ngơi, không nhắc tới nữa.

Khẩu âm Thành Đô cực khác so với Kinh sở, thị tỳ trong nhà không cùng theo tới đây, bên cạnh chỉ có Khương Duy, A Đẩu thật có hơi hoài niệm đám hạ nhân trong phủ Kinh Châu.

Ở nhà mới thị nữ ai cũng xinh đẹp, nhưng tính tình đanh đá, thỉnh thoảng lớn tiếng chí chóe, bất quá lời của mấy nàng A Đẩu và Khương Duy nghe chả hiểu, có cảm giác hoảng hốt như vịt nghe sấm, bèn không phân phó người hầu hạ nữa, hai người tự thu dọn hành lý của mình. Đám thị tỳ có che miệng cười trộm, có nhỏ giọng bàn tán về hai vị thiếu niên thanh tú này, quả thật khiến bọn họ càng mất tự nhiên, chốc lát sau Khương Duy ra ngoài chuyển sách, còn A Đẩu thì ngơ ngác ngồi trên tháp.

Lúc Khương Duy trở về, trên tay lại có thêm hai mẫu giấy.

"Gì vậy?" A Đẩu phất tay ra lệnh thị tỳ lui ra, mở tờ giấy.

Khương Duy mờ mịt đáp: "Tờ này là quân sư đưa, còn tờ này là Pháp tiên sinh đưa"

"Pháp tiên sinh?" A Đẩu thắc mắc, đột nhiên nhớ tới lúc nhập thành Bàng Thống cũng có đưa mình một tờ, bèn mở hết ba tờ ra, dàn hàng trước mặt.

Tờ giấy của Bàng Thống: "*Thanh Thành điện tiền xa mã lục, Đô Giang Yển trung bạch thủy hồn; tàm tòng thiên ti nhiễu chỉ quá, Thục địa cẩm phương vạn cổ tồn**" *[*xe ngựa lộc cộc trước điện Thanh Thành, đập nước Đô Giang bọt trắng xóa, tằm theo ngàn sợi tơ quấn quanh ngón tay, gấm thơm đất Thục tồn tại muôn đời]*

A Đẩu mỉm cười nói: "Sao Bàng tiên sinh viết bài vè này nhỉ" *Tầm tòng vương*, điển cố về gấm Thục thì hắn biết, nhìn nửa ngày vẫn không thấy có gì kỳ quái, lại nhìn sang tờ giấy của Gia Cát Lượng, đọc: "Sơn hà…Nuốt…Cái chữ này đọc sao…Ta thao, tiên sinh viết mấy chữ kỳ cục vậy làm gì không biết!" Tiện tay vò

nát, ném sang một bên.

Khương Duy nhặt lên cười nói: "Của tiên sinh cũng là thơ à" Một mặt đùn đẩy: "Ta không hiểu, cho ngươi hết đó, ngươi tự lo liệu đi"

A Đẩu lại lấy một tờ giấy khác, thể chữ đẹp đẽ, cực giống nét chữ của nữ tử, bèn trêu cợt: "Pháp tiên sinh? Pháp Chính? Chữ đẹp thật"

Mẩu giấy Pháp Chính đưa cũng là một bài thơ tả cảnh không có gì đặc biệt. A Đẩu lật tới lật lui mấy lần, quăng tờ giấy của Gia Cát Lượng đi, không hiểu ý nghĩa, đành từ bỏ. Gia Cát Lượng, Bàng Thống, Pháp Chính, ba vị mưu sĩ nổi danh nhất nước Thục đều đưa thơ cho mình, có dụng ý gì?

Mãi đến mười ngày sau, Giang Đông phái sứ giả tới, lúc Lưu Bị bày *tiệc đón gió** thì A Đẩu mới biết ba bài thơ này dùng để làm gì. *[*mời khách từ phương xa đến dùng cơm]*

Mưu sĩ IQ cao quả nhiên không bỏ phí thời gian đi làm chuyện vô nghĩa, đáng tiếc bài thơ của Gia Cát Lượng đã bị hắn lấy đi lau bút; thơ của Bàng Thống thì bị hắn nhóm lửa đốt lá thu, nướng khoai lang; còn thơ của Pháp Chính thì bị đem đi lót tách trà rồi.

Sứ tới do Ngu Phiên dẫn đầu, lại có thêm mấy người Lữ Phạm, đều xuất thân từ vọng tộc Giang Đông.

Lưu Bị lấy được Ích Châu, đương nhiên Tôn Quyền phải sai người tới chúc mừng, tạm thời không đề cập tới những khúc mắc trong đó, trước tiên nói về chủ khách nâng cốc trong bữa tiệc, Ngu Phiên năm lần bảy lượt thăm dò chính kiến của Lưu Bị, đồng thời nói cạnh nói khóe, chỉ tránh Gia Cát Lượng Bàng Thống.

Tuổi tác của Ngu Phiên vốn cao, lại là khách, lúc nhắc tới việc mượn Kinh Châu, trong lời nói có chút phê bình kín đáo, mưu sĩ bên cạnh Lưu Bị tuy bất bình, nhưng không làm gì được.

A Đẩu ngồi sau lưng Mã Siêu, cùng Khương Duy rủ rỉ rù rì, chia nhau chân giò ướp tương hết sức vui vẻ, chợt nghe Lưu Bị nhắc tới mình, liền giật thót một cái. Nghiêm túc lắng nghe, thì ra là đang nói tới chuyện Kinh Châu.

"Huyền Đức công hôm nay tại vị, có thể đảm bảo Kinh Châu mưa thuận gió hòa, lúa thơm cá béo; nhưng chuyện ngày khác khó mà kết luận được"

Lưu Bị thành khẩn đáp: "Lời nói và việc làm của Bị luôn mẫu mực, hành chính trước mắt lấy vạn dân làm mệnh, Công Tự tuy nhỏ, nhưng cũng đã biết đạo lý kẻ được nhân tâm được thiên hạ"

Ngu Phiên lại ha hả cười nói: "Ai cũng bảo con của Lưu Cảnh Sinh như lợn cẩu, chỉ sợ..."

Lời này nói ra vô cùng thiếu lễ độ, mượn hai tên nhi tử phế vật của Lưu Biểu để ám chỉ Lưu Thiện con Lưu

Bị, A Đẩu chưa kịp ngăn thì Khương Duy đã lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngu Phiên rốt cuộc bắt được cơ hội, mỉm cười nói: "Thiếu niên lang nhất biểu anh tài sau bàn tiệc kia, chính là Lưu Công Tự sao?"

Không đợi A Đẩu lên tiếng, Ngu Phiên đã mỉa mai nói: "Giang Đông ta người tài lác đác, nhưng hãy xem con của Mạnh Đức_____Tào Tử Kiến kia đi, xuất khẩu thành chương, văn tư kinh thế. Lần trước Gia Cát tiên sinh đến Giang Đông, tài tranh biện chẳng chút trở ngại, mọi người đều đã được lãnh giáo. Phải biết rằng Trường Giang sóng sau xô sóng trước, có được danh sư thế này, không biết Công Tự sẽ thế nào đây?"

Lúc này cái người mà A Đẩu muốn vung kiếm Thanh Hồng đâm xuyên từ trước ra sau không phải Ngu Phiên, mà là Gia Cát Lượng.

Cho mình sống thêm hai đời nữa dám chừng cũng chả đủ để Tào Thực nhét kẻ răng; Gia Cát Lượng *khẩu chiến quần nho**, gây thù với các ngươi, các ngươi không dám tìm sư phụ, sợ xúi quẩy, bèn tìm tới đồ đệ gây phiền, muốn gì đây? Còn đem Tào Tử Kiến lên so sánh cùng Lưu Thiện, sợ mình không đủ bẽ mặt sao? Gia Cát Lượng bật cười nói: "Nếu đã vậy, Ngu ngô úy cứ ra đại một đề mục, để Công Tự ngâm vài câu là được. Khổng Minh tuy học vấn nông cạn, nhưng chức trách dạy dỗ một khắc cũng không dám quên" *[*Gia Cát Lượng sang Đông Ngô, đấu khẩu thắng đám Nho gia bên đó, chi tiết xem tại **đây**]*

A Đẩu hết cách, đành phải đứng dậy ra giữa điện, cả người bất an như bị kim chích; Bàng Thống, Pháp Chính, Gia Cát Lượng tam sĩ đều đưa mắt nhìn Lưu Thiện, thời khắc này, rốt cuộc hắn cũng minh bạch, chọn thơ của ai cũng đồng nghĩa với việc đại biểu cho lập trường của mình, là nghiêng về thuộc hạ cũ của Lưu Bị, hay vọng tộc Ích Châu?

Ngu Phiên lộ ra bộ mặt xem kịch vui, trêu tức nói: "Nếu đã giành được Ích Châu, thì hãy lấy Thục làm đề, thế nào?"

Lần này A Đẩu thực sự nảy sinh lòng bội phục, cả ba tờ giấy kia đều trúng tủ!

A Đẩu vén tay áo chùi chùi cái miệng bóng loáng dầu mỡ, nở nụ cười quét mắt một lượt lên điện.

Môi đỏ thắm, mày tựa mực, mắt sáng như sao, hay cho một bộ dáng văn tài công tử hoạt bát! Mặc dù kiệt lực giả trang điệu bộ lưu manh, nhưng trong đôi mắt kia lại ẩn chứa linh khí nhảy động, mơ hồ hòa hợp cùng tạo hóa linh tú.

"Công Tự từng gặp qua một vị ẩn sĩ ở thành Kinh Châu, chính là cao nhân đắc đạo tiền triều" A Đẩu lười biếng nói: "Thơ của ông ta có chút…"

Ngu Phiên không đợi A Đẩu nói hết đã giễu cợt: "Trong thành Kinh Châu một không danh sông núi lớn, hai không hồ sâu rừng già, cao nhân ẩn sĩ ở đâu ra? Không phải bị tên tiểu nhân hám lợi kia…"

A Đẩu đảo trắng mắt, trả đũa lại: "Lời này của Ngu đô úy sai rồi, phải biết rằng tiểu ẩn ẩn sơn lâm, đại ẩn ẩn đô thành; cả Ngũ Nhạc có tí tẹo như vậy, nếu đám cao nhân cứ chen lấn ở đó thì xuống giá hết sao? Chẳng lẽ mấy lúc buồn chán quá tự chọc phá nhau chơi à?"

Ngu Phiên vốn định lên tiếng chế nhạo, nào ngờ cái miệng của A Đẩu cũng sắc bén y như Gia Cát Lượng, nên không dám khinh thường nữa, bèn im thin thít.

Chỉ nghe A Đẩu nói: "A Đẩu từng may mắn được hầu hạ vị tiền bối kia nhuận bút mài mực, xem ông ta đề thơ, nay mượn hoa hiến Phật, để Ngu đô úy chê cười rồi"

A Đẩu chợt gầm lớn: "Ôi chao ôi!"

"..."

Mới nãy mặt mày còn ra vẻ bại hoại, thoắt cái đã như tên điên trung khí mười phần la hét, Ngu Phiên bất ngờ bị dọa nhảy dựng, hắt toàn bộ rượu lên người.

Lưu Bị trợn tròn hai mắt, khóe miệng co giật, không dám tin mà nhìn A Đẩu, chỉ cầu cho màn hài kịch này mau chóng kết thúc, muốn lệnh hắn cút về tiếp tục gặm chân giò, nhưng lại bị Gia Cát Lượng nháy mắt ngăn cản.

Người khởi xướng trận khôi hài lại nhắm hai mắt, đứng giữa điện, trầm mặc hồi lâu, khóe miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt, lúc Lưu Bị nhịn hết nổi, nặng nề đặt chung rượu lên bàn, A Đẩu mới mở miệng nói: "*Nguy hề, cao thay! Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh*"

"*Tàm Tòng và Ngư Phù, khai quốc sao mờ mịt*"

A Đẩu mở hai mắt, song nhãn nhìn thẳng Lưu Bị, kế tiếp đọc một hơi: "*Đến nay bốn vạn tám ngàn năm, mới cùng ải Tần liền khói bếp, phía tây núi Thái Bạch có đường chim, vắt ngang đến tận đỉnh Nga Mi, đất long núi lở, tráng sĩ chết, rồi sau thang trời, lối đá mới nối nhau*"

Nghe tới đây, chúng nhân trong sân không hẹn mà cùng rùng mình, ngồi thẳng người, Gia Cát Lượng quay đầu nhìn sang Bàng Thống, thấy mặt Bàng Thống cũng mờ mịt chẳng biết gì.

Thơ Lý Bạch tinh diệu bậc nào? Lúc này tuy được đọc ra từ miệng một tên thiếu niên lang, chưa đúng âm điệu tình cảm, nhưng nghe được câu từ này, cũng khiến người ta xúc động bồi hồi, A Đẩu đọc một mạch đến "*Sớm lánh hổ dữ, tối tránh rắn dài, mài nanh hút máu, giết người như ngóe!*" Đột nhiên ngừng lại.

Nửa ngày sau, A Đẩu mỉa mai: "*Cẩm thành tuy vui thú, đâu bằng sớm về nhà...*" Nói xong bèn lộ ra một nét cười giễu cợt với đám sứ giả Giang Đông Ngu Phiên, Lữ Phạm.

"*Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh; ngóng về tây, mãi thở than*" A Đẩu lẩm bẩm nói, lồng tay áo vào nhau, cúi đầu đứng trước điện. Cả điện yên tĩnh đến độ châm rơi cũng có thể nghe thấy, Ngu Phiên trợn mắt, hoàn toàn quên mất câu từ. *[*bài **Thục đạo nan** của Lý Bạch]*

Bàng Thống phá vỡ sự yên lặng, nói: "So với con của Tào Mạnh Đức thì thế nào?"

Chỉ nghe Ngu Phiên hít một hơi, thực sự không cách nào tin tưởng thơ này là do A Đẩu làm, nhưng cái chuyện đạo văn, lấy từ bản viết tay của cao nhân nói lúc nãy, thật thật giả giả, ai có thể phân biệt? Hư hư thực thực, ai làm được gì? Đừng nói trước đó kêu người chuẩn bị sẵn, cho dù là thơ Gia Cát Lượng làm cũng tuyệt đối không thâm hậu đến thế; hơn nữa, có thi nhân tài hoa như vậy nguyện ý làm thơ giúp tên phế vật này sao?

A Đẩu chợt mỉm cười, nghiêng đầu nói: "Đương nhiên Công Tự không bì kịp rồi, giờ kể cho mọi người nghe tiếp một câu chuyện cười nhé"

"Nghe nói có một ngày Tào Tháo gặp Tưởng Can, bèn thăm hỏi: 'Can, lệnh đường khỏe không?'."

"Tưởng Can đáp: 'Gia mẫu rất khỏe, Tháo, lệnh tôn lệnh đường thế nào?'."

"Hết chuyện, cái này mới đúng là ta nghĩ ra" A Đẩu hắc hắc cười, xoay người trở về bàn tiệc, lẩm ba lẩm bẩm: "Ta biết các ngươi đang muốn nói, sao hồi đó mẹ không đem ta thảy cái tõm xuống giếng luôn đi"

Ba giây sau, trên bàn chủ, Trương Phi mới nổ ra một trận cười ầm như oanh lôi, trên mặt mấy người Bàng Thống, Gia Cát Lượng, Pháp Chính, Mã Siêu, Lưu Bị đều hết xanh rồi trắng.

Vài ngày sau.

Trong một gian viện lạc không lớn, A Đẩu đang khom lưng đẩy cối xay, còn Khương Duy thì vẻ mặt đồng tình, bắt cái ghế đẩu ngồi trong góc bóc vỏ đậu nành.

"Ngươi không kể chuyện cười kia là tốt rồi, dư hơi vẽ rắn thêm chân" Khương Duy nhịn không được nói, "Uổng công bị phạt đẩy cối xay mười ngày"

"Nếu ta là nó, ta cũng sẽ kể thôi" Trong phòng truyền ra tiếng cười khanh khách của nữ tử, nữ tử nọ khinh thường nói: "Một đám nam nhân tự cho là đúng, đồ bỏ cái gì chứ"

A Đẩu vặn vẹo eo, nhức lưng vô cùng, gào khóc: "Sư nương đừng có lấy A Đẩu ra làm trò mà"

Nữ tử kia chính là Hoàng Nguyệt Anh, nàng ngừng việc trong tay nói: "Thơ kia thật sự không phải do ngươi viết à?"

A Đẩu cười khổ nói: “Ta mà viết được vậy?”

Làn da Hoàng Nguyệt Anh sạm màu, tuy không phải là sửu nữ như trong lịch sử miêu tả, nhưng cũng không hơn chữ mỹ, tuy nhiên một nữ tử dung mạo bình thường như vậy, trong mắt lại tràn đầy tinh ranh, nàng ngẫm nghĩ, rồi cười nói: “Vậy thì chưa chắc. Lúc đầu ai cũng bảo ngươi là đồ mọt ăn, nhưng giờ nhìn lại bộ dáng tiểu quỷ ngươi, ngay cả ta cũng muốn lầm”

A Đẩu không đáp, nâng thẳng eo, chùi mồ hôi, Khương Duy vội tiến lên xoa vai giúp hắn, Hoàng Nguyệt Anh lại nói: “Kinh Châu làm gì có cao nhân, cho dù có cũng quyết chạy không khỏi mắt ta”

A Đẩu biết Hoàng Nguyệt Anh trước giờ trà trộn phố chợ Kinh Châu, giao hảo với đủ hạng người, lời này gạt được Gia Cát Lượng, song khó mà qua mặt Hoàng Nguyệt Anh; tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn trêu ghẹo: “Sư nương chưa từng nhìn lầm à? Vừa mới nói đó thôi?”

Hoàng Nguyệt Anh đầu tiên là cứng họng, kế tiếp cười đến run rẩy cả người, lát sau nghiêm giọng nói: “Đã đẩy cối xay cả ngày rồi mà còn không chịu nghỉ, muốn uống sữa đậu nành hay sao? Muốn hỏi gì hỏi đi”

Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái, A Đẩu sắp xếp lại suy nghĩ một chút, nói: ‘Lúc xuất thành ta nhìn thấy một chiếc xe ngựa Lạc Dương, người trên xe đó là ai?”

Hoàng Nguyệt Anh nhíu mày nói: “Ngươi cũng thấy sao?”

Không đợi A Đẩu nói tiếp, Hoàng Nguyệt Anh đã nói: “Đó là người Tào Tháo phái tới”

Khương Duy bổ sung: “Nữ nhân”

Hoàng Nguyệt Anh chế giễu: “Chớ xem thường nữ nhân, nói không chừng lần này nhị gia gặp phải…” Lời kia giấu hết phân nửa, nhưng A Đẩu vừa nghe liền biến sắc, hỏi ngược lại: “Tôn Quyền và Tào Tháo liên thủ lúc nào? Tiên sinh không biết à?”

Hoàng Nguyệt Anh đáp: “Biết thì sao? Vợ già trong nhà ứng phó còn không nổi, ở đó đòi giành nữ nhân với nhị gia?”

A Đẩu đứng đó một hồi, đột nhiên nói: “Sư nương mượn hai con ngựa được không?”

Hoàng Nguyệt Anh lười biếng đứng dậy, nói: “Mượn ngựa chi?” Nói xong quay lưng đi vào gian trong.

A Đẩu nói: “Ta đi xem thử nữ nhân kia, biết đâu đồ nhi ta sẽ thú về cho người một nàng dâu?” Tuy nói lời trêu đùa như vậy, nhưng không có nửa phần tiếu ý.

Tào Tháo cài gian tế vào Kinh Châu? Tôn Quyền phái Ngu Phiên tới dò ý? Gia Cát Lượng đoán được nhưng cũng bó tay ư? Với tác phong của Quan Vũ, tuyệt đối sẽ không phục, còn nữ nhân kia là ai?

Đang lo lắng, khi ngẩng đầu lên thì thấy Hoàng Nguyệt Anh ném ra một cái bao, A Đẩu đưa tay chụp, Hoàng Nguyệt Anh lại nói: "Ngựa ở hậu viện. Mọi việc có ta gánh vác, đi đi, hảo hảo khuyên nhị thúc ngươi, đừng hủy đi anh danh cả đời"

Hồng nhạn bay khắp trời, lá ngô đồng phủ kín đất.

A Đẩu và Khương Duy lên ngựa, một mạch xuất thành, phi băng băng về Kinh Châu.

9. Quyển 1 - Chương 9: Tuyệt Đại Phương Hoa

Gia Cát Lượng đang cùng Pháp Chính miệt mài thương lượng chính vụ điều động nhân sự sau khi ổn định Ích Châu, Gia Cát Lượng cầm một tờ danh sách trong tay, tử tế nghe Pháp Chính trình bày đặc điểm tính cách của từng người trên danh sách.

Nhưng Bàng Thống lại rất không đúng lúc mà duỗi eo, thong thả chậm rãi bước vào: "Một hồi mưa thu một hồi lạnh"

Gia Cát Lượng cũng không ngẩng đầu, nói: "Năm nay nhập đông muộn, nếu Bàng quân sư thật sự nhàn rỗi không có việc gì làm, có thể tới đình viện quét lá rụng"

Pháp Chính cười khanh khách, Bàng Thống bị chế nhạo nhẹ nhàng một câu cũng chẳng để ý, chỉ nói: "Lệnh phu nhân xuất thành rồi, đã sớm đem lá rơi ven đường từ Kinh Châu tới Ích Châu quét không còn một chiếc…"

Gia Cát Lượng đột nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói: "Nàng cũng đi rồi?"

Lại thấy Bàng Thống giảo hoạt cười, Gia Cát Lượng biết trúng kế, cười lạnh mấy tiếng, không thèm đáp trả.

Bàng Thống nói: "Khổng Minh, hai đứa thiếu niên mười mấy tuổi đi xa nhà, ngươi yên tâm được sao? Chủ công mà hỏi tới, ngươi sẽ phải đối đáp thế nào?"

Gia Cát Lượng đáp: "Luận đại sách, Nguyệt Anh không bằng ta; nhưng về mẹo vặt thì ta không bằng Nguyệt Anh. Không biết so với Nguyệt Anh, Bàng quân sư thế nào?"

Bàng Thống nhất thời bị chặn họng, cả nửa ngày cũng nói không nên lời; chốc lát sau, chợt nghe Pháp

Chính cảm khái: “Gia Cát tiên sinh quả nhiên thấu hiểu lòng người!”

Bàng Thống cười đến gập lưng, nói: “Bỏ đi, Kinh Châu có Triệu Tử Long trấn giữ, chắc không sao đâu, người trẻ tuổi có bao giờ chịu ngồi yên, vốn muốn bảo Mã Siêu tướng quân thay Tử Long nhận chức trách giáo tập võ kỹ, để ta trở về hồi báo lại”

A Đẩu và Khương Duy nghỉ ngơi tại một dịch trạm, mở gói đồ kia ra nhìn kỹ.

Trong bao đồ Hoàng Nguyệt Anh đưa đựng ít bạc vụn, còn có mấy thứ như trâm gỗ áo váy, son phấn, A Đẩu và Khương Duy thấy vậy bèn ngơ ngác nhìn nhau.

Khương Duy thắc mắc: “Bỏ y thường, phấn son của nữ nhân vào bao làm gì?”

A Đẩu nhặt lên một cái bao nhỏ, lăn qua lộn lại nhìn, Khương Duy nói: “Đây tám phần là mê dược rồi, đừng mở bậy” Sau đó nhặt ra một mảnh cây nhỏ: “Đây hẳn là mê hương…Sư nương muốn mở hắc điếm sao, mấy thứ hạ lưu chả thiếu món nào. Dùng thủ đoạn này, không phải hảo hán”

A Đẩu dở khóc dở cười nói: “Nàng vốn là nữ nhân, đâu phải hảo hán” A Đẩu ngẩng đầu lên nói: “Ngươi biết chúng ta đến Kinh Châu làm gì không?”

Khương Duy chăm chú nhìn song nhãn A Đẩu, đáp: “Không phải đi cưới tức phụ cho ngươi sao?”

Cả hai cùng cười ầm lên, A Đẩu đưa tay đập Khương Duy, nói: “Cút! Ta nói cho ngươi biết, chuyện này có liên quan đến tính mạng của nhị thúc và sư phụ bọn họ…”

Không đợi A Đẩu nói xong, Khương Duy đã cắt ngang: “Biết, Tôn Quyền và Tào Tháo cấu kết, muốn nhân lúc tiên sinh và cha ngươi không ở Kinh Châu, ám toán Quan nhị gia, ngươi tưởng ta ngốc chắc”

A Đẩu gật gật đầu: “Quan tâm quá tất loạn, trước khi đi đã quên lãnh giáo Bàng tiên sinh, lỗ mãng thật, chiếu theo lý thuyết, Tôn Quyền chưa chính thức hướng cha đòi lại Kinh Châu, hẳn sẽ không tùy tiện khai chiến mới đúng”

Nhưng Khương Duy lắc đầu nói: “Không, nếu Tôn Quyền thực sự muốn tập kích, tuyệt đối sẽ chẳng báo trước đánh sau”

A Đẩu tìm thấy thần sắc tự tin trong mắt Khương Duy, giống y đúc Triệu Vân, chỉ nghe Khương Duy phân tích: “Nếu trước đó Tôn Quyền sai sứ giả tới lấy, cha ngươi cự tuyệt xong chắc chắn sẽ nổi lên tâm phòng bị, vạn nhất lại tăng cường phòng thủ Kinh Châu, đến lúc đó rất khó xuống tay; cho nên mới sai đám người Ngu Phiên tới dọ ý, chỉ cần hơi có dấu hiệu đòi không được thôi sẽ lập tức tập kích, bất phân phải trái…”

A Đẩu gật đầu nói: “Đúng, giống như đòi nợ, nếu vạch mặt thì đối phương sẽ phòng bị, càng đòi không

được"

Hai người tá túc một đêm, rồi lại lên ngựa phi về Kinh Châu, dọc đường không chút trở ngại, năm nay trì trệ chưa nhập đông, bầu trời mưa thu lất phất, cứ thế qua mấy ngày, hành trình mệt mỏi, rốt cuộc cũng tới thành Kinh Châu.

Sinh sống ở Kinh Châu đã lâu, đương nhiên A Đẩu quen đường quen lối, dẫn Khương Duy tìm tới trước phủ Châu Mục, hôm nay nhà nhà đốt tiền vàng, hộ hộ thiêu tơ lụa, cả thành sương khói lượn lờ, cũng không biết là ý gì.

Khương Duy cười nói: "Hôm nay là lễ Hạ nguyên, quên nó đi"

Mười lăm tháng giêng, mười lăm tháng bảy, mười lăm tháng mười âm lịch là ba ngày lễ "Thượng nguyên, Trung nguyên, Hạ nguyên" của Đạo giáo. Gồm có tế thiên quan, địa quan, thủy quan. Được gọi là "Thiên quan chúc phúc", "Địa quan xá tội", "Thủy quan giải hạn".

Ba mặt Kinh Châu được nước bao quanh, trước vô số nhà ở đều cắm cờ vàng Thiên, bên trên đề mấy chữ "Mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an". Thợ thủ công thờ cúng Thái Thượng Lão Quân, mong thần bếp phù hộ. Lại có thành dân đốt gói vàng bạc, bên trong có kèm theo giấy *tiên y** đỏ xanh, vàng mã thỏi bạc, tế bái vong linh tổ tiên. Trong thành tràn ngập không khí lễ hội, hết sức náo nhiệt. *[*quần áo bằng giấy dùng để đốt cúng cho các vị tiên]*

Dọc đường A Đẩu và Khương Duy như khỉ con hết nhìn cái này lại nhìn cái kia, cuối cùng nhớ tới chính sự, mới lén lén lút lút, trèo tường phía sau hậu hoa viên mò vào trong phủ Kinh Châu.

Đang quá ngọ, trong phủ vắng tanh, có lẽ thị tỳ đã trở về nhà tế bái tổ tiên rồi, A Đẩu thấy bên ngoài căn phòng Tôn Thượng Hương ở lúc trước, trong hoa viên có một tên thị vệ đang canh giữ, một tay chống kích ngủ gà ngủ gật.

"Bằng không đi Nam Quận tìm sư phụ trước?" Khương Duy núp sau giả sơn, nhỏ giọng nói với A Đẩu.

A Đẩu bác bỏ: "Không, ta đoán hiện giờ nữ nhân kia đang ở trong phòng của di nương" Rồi nhỏ giọng dặn dò thế này thế nọ, Khương Duy hiểu ý, chỉnh vạt áo, bê cái bao vải Hoàng Nguyệt Anh cho trên tay, đi lên phía trước.

"Nhị gia đưa tới cho...tiểu thư" Nhãn cầu Khương Duy chuyển chuyển, nhanh trí nói.

Thủ vệ kia mơ màng nửa ngày, bị Khương Duy đánh thức, cáu gắt: "Trong vườn này ngoại trừ nhị gia và nữ nhân ra thì nam nhân không được vào, chưa từng nghe hả? Đi! Quy củ do Chu giáo úy định ra, muốn vào vườn phải lấy được thư của Chu giáo úy trước, tránh cho lão tử bị phạt" Phất tay đuổi Khương Duy đi, không ngừng đẩy hắn ra ngoài, mắng lầm bầm trong miệng, tỏ vẻ bị quấy nhiễu mộng đẹp.

Khương Duy và A Đẩu vốn chỉ định thăm dò, tường ngoài đình viện cao hơn hai trượng, tuyệt đối trèo không nổi, suy ngẫm chốc lát, A Đẩu mới lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói: "Về sau chọc ai cũng được, nhưng ngàn vạn không thể chọc vào sư nương...Ta thấy sư nương còn khủng bố hơn tiên sinh nữa"

Khương Duy mờ mịt nói: "Cái gì?" Chợt A Đẩu mở bao, giũ ra hai cái váy nữ mà Hoàng Nguyệt Anh gói kỹ trước đó, Khương Duy há hốc miệng, cả nửa ngày không sao hồi thần được.

Chuẩn bị xong xuôi, trong giả sơn chuyển ra hai tiểu thị nữ mỹ mạo, nét cười như hoa, cước bộ dịu dàng thong thả đi tới; trong ngực tiểu cô nương bên trái dường như đang ôm vật gì đó nặng trĩu, trong mắt pha chút tiếu ý, hai người tiến lên phía trước, cúi người thi lễ với thị vệ kia.

"Nhị gia sai ta tới mời tiểu thư ra ngoài dạo chơi" A Đẩu đè giọng, the thé nói: "Đại ca vất vả rồi"

Thị vệ kia nuốt nước miếng, nghi hoặc nói: "Ngươi ở trong phủ à? Sao chưa từng thấy?"

Khương Duy "Ừm" một tiếng, kéo A Đẩu đi qua trước mặt thị vệ, thị vệ tuy ngờ vực nhưng lại tra xét không ra, đợi A Đẩu đi được vài bước, chợt tỉnh ngộ, quát: "Trở về! Ngươi là ai?! Hôm trước nhị gia mới lĩnh quân đi Tương Dương rồi! Làm gì có chuyện tới mời tiểu thư được?!"

A Đẩu cả kinh không ít, phòng ngự trong phủ Kinh Châu lỏng lẽo như thế, chẳng lẽ chỉ có Chu Thương trấn giữ?! Mặt mày thấp thỏm mà quay lại, lòng nghi ngờ của thị vệ kia càng sâu hơn, ngoắc liên tục: "Tiểu nha đầu, qua đây!"

Khương Duy nháy mắt ra hiệu, đi qua, chợt quát: "To gan! Tiểu chủ công cũng nhận không ra hay sao?!" Dùng mười phần trung khí, thị vệ kia bị dọa nhảy dựng, trong lúc ngây người thì A Đẩu đã thần không biết quỷ không hay bày thần khí trong tay áo ra_____

Cục gạch đá xanh nặng năm cân, thần khí xuất thủ, thiên hạ vô địch, tức khắc đập mạnh một phát ngay ót thị vệ kia, thị vệ không kịp rên lấy một tiếng, hai mắt trợn trắng, té ngã.

Khương Duy đang khổ sở nhịn cười, A Đẩu vội nói: "Giờ không phải lúc đùa giỡn, ngươi mau cưỡi ngựa tới Nam Quận báo cho sư phụ biết; nhị thúc suất binh đi công Tương Dương, có lẽ đã trúng kế của Tào Tháo rồi!"

Khương Duy thầm rùng mình, nói: "Không phải chứ?! Vậy muốn sư phụ làm gì? Mang quân đi cứu?"

A Đẩu quả thật nghĩ không ra biện pháp, chỉ nói: "Nghe theo sư phụ, y sẽ có biện pháp" Khương Duy tuân lệnh rời đi.

A Đẩu cầm cục gạch trong tay, dò xét tiến vào trong hoa viên. Sau khi Tôn Thượng Hương đi, vũ khí đao thương bỏ lại đều bị ném vào góc tường, đã đóng một lớp gỉ sét, trong đình có một thiếu phụ đang cầm cây kéo nhỏ cắt tỉa một chậu hoa.

"Mùa này mà hải đường nở hoa, đủ thấy hôm nay có quý nhân tới" Thiếu phụ kia thờ ơ nói, tỏ vẻ đã phát hiện A Đẩu tiến vào trong vườn. "Giờ ngươi lập tức đi Tương Dương, nói không chừng còn đuổi kịp" Nói xong ngẩng đầu mỉm cười với A Đẩu.

Nàng là nữ tử xinh đẹp nhất mà A Đẩu từng thấy trong hai kiếp ngắn ngủi.

Song mâu trong vắt như nước, diện dung tĩnh như nguyệt; khoảnh khắc triển nhan, cái rét lạnh cuối thu nháy mắt như rút đi, cả vườn tràn đầy xuân ý, cỏ vươn oanh lượn, thanh âm kia êm tai tựa gió, kinh diễm mà không mị, thông minh mà không kiều.

A Đẩu sững sờ đứng trước mặt mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành kia.

Trên đời này, đẹp đến mức đó, trừ nàng ta ra thì còn ai nữa?

Nhưng mỹ nhân kia cũng ngây ngẩn, thất thanh nói: "Cam Thiến?!"

A Đẩu kinh ngạc: "Điêu Thiền?!"

Điêu Thiền vừa nghe giọng nam tử, mới hồi thần lại, mỉm cười quay đầu, tiếp tục tỉa tót chậu hải đường kia, nói: "Ngươi là nhi tử của Cam Thiến và Lưu Huyền Đức, Lưu Công Tự"

A Đẩu bại trận, vô luận thế nào, mình cũng không thể mạo phạm giai nhân, cầm gạch mà nện Điêu Thiền được, đành thuận tay ném viên gạch, nói: "Ngươi biết mẹ ta sao? Ngươi kêu nhị thúc ta đi công Tương Dương đúng không? Sau khi Lữ Bố chết, không phải ngươi đã bị Tào Tháo giam lại rồi ư? Tào Tháo tặng ngươi cho nhị thúc ta? Bản thân Tào Tháo đã chiếm Tương Dương, tại sao ngươi còn kêu nhị thúc đi…Ngươi rốt cuộc là người của Tôn Quyền hay người của Tào Tháo?"

Đối mặt với sự chất vấn như nã pháo hàng loạt này, Điêu Thiền chỉ ảm đạm cười, nói: "Tặng ta cho Quan Vũ? Sư mẫu ngươi chưa từng dạy ngươi, nữ nhân không phải hàng hóa sao?"

A Đẩu thầm mắng mình quá khinh địch, trước khi tới Hoàng Nguyệt Anh đã đặc biệt căn dặn rồi, chỉ thấy Điêu Thiền giương mắt nhìn sang mình, đôi thủy mâu kia thực sự như cái động không đáy, muốn hút thẳng hồn phách của mình vào, A Đẩu rùng mình một cái, đây là thuật mị hoặc của Gia Cát Lượng!

Điêu Thiền thần bí chớp chớp mắt, sợi thừng tinh thần vô hình kia tức khắc cởi bỏ, lưng A Đẩu đã đẫm mồ hôi lạnh, ngã ra sau, thất thanh nói: "Ngươi cũng là…ngươi cũng là người trong Đạo giáo?"

Điêu Thiền thản nhiên nói: "Tiên sư Tả Từ từng nói, cuộc đời này Điêu Thiền có mệnh gặp đế vương, nhưng Điêu Thiền sống đến giờ, những người gặp qua, không phải loạn thế kiêu hùng thì cũng là gian tướng soán vị; thường nghĩ rằng sư tôn nói sai rồi"

"Hôm nay thấy ngươi, mới biết một chút cũng chẳng sai" Điêu Thiền thổn thức: "Ngày tháng không nhiều, vậy mà lại được gặp người chân đạp thất tinh, có thể thấy rằng trong tăm tối thiên ý không thể trái"

A Đẩu không hiểu ý nghĩa của những lời này, chỉ biết Điêu Thiền từng bị Vương Doãn tặng cho Đổng Trác, sau đó dùng mỹ nhân kế châm ngòi ly gián quan hệ phụ tử giữa Đổng Trác và Lữ Bố, cuối cùng Lữ Bố giết Đổng Trác, rồi Lữ Bố bị Tào Tháo giết chết; Điêu Thiền công thành rút lui, triều dã cũng không còn lưu truyền tên của nữ nhân đệ nhất Tam Quốc này nữa. Tuy nói việc Điêu Thiền làm chính là nghĩa cử, trừ bỏ tên kiêu thần tàn nhẫn Đổng Trác kia, nhưng suy cho cùng thì toàn là lợi dụng cảm tình, đem nam nhân đùa bỡn trên lòng bàn tay, A Đẩu nghĩ tới đây, bèn chẳng dậy nổi chút lòng khâm phục, chỉ lạnh lùng nói: "Người ngoài đều bảo ngươi dùng tuyệt thế mỹ sắc trói buộc Lữ Bố…"

Điêu Thiền đáp: "Không biết ta cũng được học mị thuật từ nhánh Thiên Sư đạo sao? Ngươi sợ Vân Trường trở thành Lữ Phụng Tiên thứ hai? Ta vốn không có ý mưu hại Vân Trường, chỉ nhắc sơ sơ chuyện thái thú Phàn Thành giam nhục ta thôi, thế mà Vân Trường đã đòi xách đao đi báo thù cho ta, bao vây Tương Dương, nhưng mục đích chính là Phàn Thành"

A Đẩu không đáp, nói: "Tào Tháo phân phó ngươi tới làm gì?"

Điêu Thiền đáp: "Hắn sai ta tới hoàn trả nhân tình, ta từng cầu hắn một chuyện, hắn đã làm được"

A Đẩu hít vào một hơi, Điêu Thiền xoay người qua, trong ngón tay thon gầy cầm một tấm cẩm thư.

"Ân tình của Tào Mạnh Đức ta đã hoàn trả, qua vài ngày nữa muốn cao chạy xa bay, từ nay không màng chuyện hồng trần. Ngươi mang thư này tới nơi cách thành Kinh Châu hơn mười dặm, ở đó có một sườn dốc, dưới sườn có một Kinh gia thôn, tìm tới cây ngô đồng lớn nhất cửa thôn, trong căn nhà dưới gốc cây có gia nô của ta trú ngụ, giao thư này cho hắn, dẫn hắn đi giúp Quan Vân Trường là được"

A Đẩu bán tín bán nghi, nhận lấy thư, nhìn vẻ mặt Điêu Thiền không giống như đang nói dối, thiết nghĩ đối phương chỉ việc dùng mị thuật là đã có thể dễ dàng chế trụ mình rồi, vốn đâu cần dùng lời nói lừa gạt. Bèn ôm quyền trầm giọng nói: "Ngươi…Ngươi tự giải quyết cho tốt đi"

Lúc quay lưng rời đi chợt nghe Điêu Thiền thở dài một tiếng cực khẽ, A Đẩu đứng tại chỗ, quay đầu lại hỏi: "Ngươi có từng dùng mị thuật đối với Lữ Bố không?"

Điêu Thiền cười cười, đáp: "Đương nhiên, bằng không ngươi cho rằng, chỉ dựa vào một lời nói của nữ tử mà có thể khiến nam nhân…"

A Đẩu không đợi Điêu Thiền nói hết, cắt ngang: "Còn với nhị thúc ta thì sao?"

Lần này Điêu Thiền lắc lắc đầu: "Không có"

A Đẩu chợt nảy sinh lòng đồng cảm, nói: "Ngươi sống cũng chẳng sung sướng gì"

Điêu Thiền cười trừ, xoay người vào phòng, nhẹ giọng nói: "Ngươi bất quá chỉ là một tiểu hài, biết cái gì là vui sướng, cái gì là buồn đau…"

A Đẩu nhét cẩm thư vào trong ngực, sau khi rời khỏi hoa viên lại đá tên thị vệ bất tỉnh kia một cước, thấy hắn hừ một tiếng, vội rón ra rón rén bỏ chạy.

Đi qua hành lang dài, nhớ lại mình vẫn đang giả nữ nhân, cần phải tìm một nơi để tẩy đi son phấn, bèn bước nhanh tới gian phòng mình từng ở trong phủ Kinh Châu, đột nhiên thấy phía cuối trường lang có một nam tử, lập tức khó có thể tin mà đứng nguyên tại chỗ, bụm miệng.

Chỉ thấy nam tử vươn người mà đứng, ngẩng đầu nhìn sắc thu bao la, chốc lát sau xoay người đi vào phòng mình. A Đẩu gần như muốn thất thanh gọi hai tiếng "Sư phụ".

Triệu Vân đã tới Giang Lăng thành Kinh Châu? Quan Vũ muốn xuất binh, bảo y trấn thủ Giang Lăng sao?!

A Đẩu vội nhẹ nhàng bước lên, tới gần ô cửa sổ, đâm rách giấy cửa nhìn vào bên trong.

Trong thành đang mừng lễ Hạ nguyên, khắp nơi đều là hương khói lượn lờ, Triệu Vân nhìn cảnh nhớ người, uống vài chung rượu, trên mặt hơi có men say, ngồi trên chiếc giường nhỏ mà A Đẩu hay nằm ngủ, nhịn không được đưa tay mơn trớn con hổ vải nhỏ treo trên góc màn.

A Đẩu từng nghe Khương Duy nói, nó là vật mà Cam phu nhân đích thân làm cho mình rất nhiều năm trước, sau khi Cam phu nhân chết, A Đẩu bé bỏng khóc lóc cả ngày, ôm con hổ vải kia không rời tay. Về sau hai thiếu niên lại làm thêm một chiếc mũ rơm nhỏ, đội lên đầu hổ vải.

Ngón cái của Triệu Vân móc móc cằm dưới của hổ vải, nhìn con mắt ngốc nghếch làm bằng cúc áo của nó, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ôn nhu, chẳng biết đang nghĩ gì, chợt vỗ vỗ gối đầu nằm xuống, hai tay gối sau ót, gập một chân lại, chân kia gác lên mép giường, khép hai mắt.

A Đẩu chợt thấy xót xa, nhịn không được thở dài.

"Là ai? Vào đây"

10. Quyển 1 - Chương 10: Kinh Thôn Ách Thị

Lúc mở mắt, trong con ngươi của Triệu Vân tràn đầy thần sắc mê ly, một tay vịn mép tháp, mấy lần muốn ngồi dậy, nhưng cánh tay hữu lực lại không ngừng phát run.

A Đẩu động động đôi môi, nhưng không biết mình muốn nói cái gì, trong lòng thiên nhân giao chiến, cuối cùng lựa chọn trầm mặc, tiến lên phía trước. Thanh âm võ sĩ khi thì trong trẻo, khi thì trầm hậu thường ngày không còn nữa, đây là lần đầu tiên hắn nghe được sự run rẩy trong giọng nói của Triệu Vân.

"Thiến nhi. Thiến…" Triệu Vân thì thào: "Ta vì muội thủ mộ. Ta vì muội…" Y rốt cuộc nức nở lên, lòng A Đẩu thắt lại, chỉ nghe Triệu Vân nói năng lộn xộn: "Muội tới rồi, muội…Ta vì muội thủ mộ, ta không đi, Thiến nhi…" Bả vai không ngừng run rẩy, A Đẩu nhìn thấy mà vừa sợ hãi, vừa đau lòng.

Hắn duỗi một ngón tay ra, chạm vào đôi môi Triệu Vân, người sau khẽ run rẩy, A Đẩu bèn khép hai mắt lại, nghiêng mặt qua hôn lên.

Tim A Đẩu đập hết sức dữ dội, đôi môi Triệu Vân còn lạnh lẽo hơn cả ngón tay của hắn, đó là một cảm giác bức rức do sự sợ hãi và xa lạ mang đến, A Đẩu đạt được mục đích, nhưng chẳng mảy may vui sướng, hắn hôn Triệu Vân, hôn rồi lại hôn, trên đôi môi cảm giác được nước mắt ấm áp, khi mở hai mắt ra, khoảnh khắc đối thị cùng Triệu Vân, bắt gặp ánh mắt đối phương đã khôi phục thần sắc trong suốt, A Đẩu hoảng sợ, lui ra sau.

"Sư phụ, là ta…" A Đẩu ấp úng nói, kéo tay Triệu Vân.

Triệu Vân tỉnh mộng.

Trên cánh tay A Đẩu truyền tới một cổ đại lực, đẩy thẳng hắn ra ngoài, đụng ngã cái bàn tròn, nhất thời trong phòng giá sách đổ sập, bàn ghế vỡ nát, giữa một đống sứ vỡ, A Đẩu dùng cả tay lẫn chân lùi ra sau.

"Sư phụ! Ta sai rồi! Thật xin lỗi!"

"Sư phụ_____!" Trong giọng la hét cầu xin của A Đẩu có xen lẫn tiếng khóc nấc nghẹn, "Ta sai rồi! Sư phụ! Ta sợ lắm! Đừng như vậy!"

Hai tay Triệu Vân nắm thành quyền, không ngừng thở dốc, đứng trước mặt A Đẩu, trong nháy mắt đó ảo giác duy nhất mà y gây ra cho A Đẩu, chính là y sẽ tự tay giết chết A Đẩu.

Hốc mắt Triệu Vân đỏ bừng, cánh tay run rẩy không dứt, chẳng biết qua bao lâu, mới đưa tay kéo A Đẩu dậy. Chợt từ từ quỳ xuống trước mặt A Đẩu.

Tay A Đẩu bị một mảnh sứ vỡ đâm vào, Triệu Vân hít một hơi, nhặt miếng sứ kia ra, nhìn bàn tay A Đẩu, khàn giọng chậm rãi nói: "Sư phụ già rồi, chịu không nổi ngươi trêu đùa như vậy, tha cho sư phụ đi"

A Đẩu chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như bị vạn đao đâm xuyên, thình lình không biết lấy dũng khí ở đâu ra, chậm rãi nói: "Sư phụ, đó không phải đùa giỡn, không phải đùa giỡn…A Đẩu là…"

Triệu Vân thở dài, chặn đứng lời nói của A Đẩu: "Thôi, ngươi tới Kinh Châu lúc nào vậy? Nhớ sư phụ sao?"

"Có. hơi. nhớ!"

Nam môn, trong thành Giang Lăng, một mảnh giấy màu chưa cháy hết bay tới, nhẹ nhàng dừng trên đầu A Đẩu, Triệu Vân đưa tay nhặt ra cho hắn, rồi đỡ A Đẩu lên ngựa, trầm giọng nói: "Ta đã phân hai đường thám báo, tới Nam Quận và Phàn Thành, ngươi cứ làm việc của mình trước, đưa thư xong thì lập tức đi tìm Quan tướng quân, không cần nhớ mong"

A Đẩu muốn nói lại thôi, Triệu Vân mỉm cười: "Ta không biết tại sao ngươi lại lo lắng đến thế, nhưng có sư phụ ở đây, đảm bảo Giang Lăng vô sự, ngươi không tin sư phụ sao?"

"Ngươi dùng kiếm đi, sư phụ" A Đẩu định tháo kiếm Thanh Hồng bên hông xuống, nhưng bị Triệu Vân đè lại, bàn tay hai người vừa chạm nhau, Triệu Vân lập tức thu hồi, nói: "Nếu gặp bất trắc, không cần kinh hoảng, sư phụ nhất định sẽ tới cứu, đi đi!" Liền vỗ đùi ngựa, chiến mã kia ngửa đầu hí vang, chở A Đẩu rời thành Giang Lăng, dần dần chỉ còn lại một chấm đen nhỏ.

Tiễn biệt A Đẩu, giữa mi mục Triệu Vân có chút thần sắc lo lắng, xoay người về Giang Lăng, một đường rảo bước vào phủ Kinh Châu, thị vệ ngoài hậu viên không dám ngăn cản, đành trơ mắt nhìn Triệu Vân tiến vào nội viên.

Triệu Vân đẩy cửa căn phòng nọ, đứng lặng, ngẩng đầu men theo đôi hài thêu hoa kia mà nhìn lên, áo lụa tung bay, trên xà nhà treo lủng lẳng một người, đã hương tiêu ngọc vẫn, chính là Điêu Thiền.

A Đẩu giục ngựa lao nhanh mấy dặm, chân trời trở nên mờ mịt, giọt mưa to như hạt đậu nành rớt lên đầu, nháy mắt cơn mưa nói đến liền đến, rơi ào ào tối trời tối đất.

Trong Kinh gia thôn chỉ có mười mấy hộ dân, lúc này đều đã trở vào nhà tránh mưa, A Đẩu vòng qua hàng rào, tìm đến căn nhà dưới tàng cây ngô đồng mà Điêu Thiền dặn dò, phóng thanh nói: "Có ai không! Đưa thư đây!"

Chợt một tiếng sấm nổ vang rền, chiếu sáng rực khuôn mặt đẫm nước mưa của A Đẩu, A Đẩu tức giận nói: "Tặc lão thiên, nhập đông tới nơi rồi mà giờ còn trút mưa xối xả thế này"

Đẩy cửa phòng, trong phòng hôn ám, không một bóng người, A Đẩu lại tìm đến hậu viện, thấy một nông phu đội *đấu lạp** ngồi xổm trên mặt đất, dùng cái xẻng ngắn xới đất trồng rau. *[*nón tre rộng vành, có dán giấy dầu để đi mưa, xem hình minh họa bên dưới]*

Nông phu đứng lên, A Đẩu hít một hơi, biết gia nô mà Điêu Thiền muốn mình tìm, đích thị là người này.

So với Triệu Vân người này còn cao hơn nửa xích, có thể sánh ngang Quan võ tướng, bờ vai rộng lớn, lồng

ngực bằng phẳng, tay chân cân xứng, trên phần cổ tay lộ ra có vài vết sẹo.

A Đẩu nhớ lúc Triệu Vân dạy võ kỹ, từng nói rằng tập võ trọng cốt cách, xem thân hình người này, nhất định là có khiếu học võ cực tốt.

Nông phu xoay người vào nhà, A Đẩu vội chạy theo, nói: "Điêu Thiền kêu ta tới đưa thư, ngươi là gia nô của nàng phải không?"

Thân hình nam tử ngừng lại, quay người qua, A Đẩu mới phát giác lỡ lời, sửa miệng nói: "Ngươi là thị vệ của nàng phải không?"

Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn A Đẩu từ bên dưới đấu lạp, A Đẩu vô ý thức lùi một bước.

Nếu nói song mâu của Triệu Vân như đại dương bao la, thì ánh mắt người này chính là tia chớp trên trời cao; mục quang hắn sắc bén như chim ưng, nháy mắt khóa chặt toàn thân A Đẩu, cho dù chẳng có động tác gì, nhưng lại như diều hâu vồ thỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể quật chết A Đẩu.

Trong lòng A Đẩu dâng lên một cảm giác uy hiếp và áp bách cực mạnh, sau khi cố tự trấn định, bèn móc bức thư của Điêu Thiền trong ngực ra, đưa qua. Tay của hắn run rẩy không thể khống chế.

Nước mưa từ trên đấu lạp của nam nhân chảy xuống, tách một tiếng nhỏ lên cẩm thư, hắn nhận thư, lau đi nước mưa, dẫn A Đẩu vào phòng.

Hắn cởi đấu lạp, nhóm chậu than, ném một cái chăn qua, A Đẩu nhận lấy ngồi xuống, lau khô đầu tóc rồi đắp lên người, hai người xoay mặt về phía chậu than im lặng không nói gì, lúc hắn cúi đầu xem thư thì A Đẩu cũng quan sát hắn; hồi lâu sau, A Đẩu không dám lỗ mãng, cung kính nói: "Ta tên Lưu Thiện, tự Công Tự, được tiểu thư Điêu Thiền ủy thác tới đây; mời ngươi theo ta đi trợ giúp Quan tướng quân. Xin hỏi đại ca tên gì?"

Nam tử ngẩng đầu, A Đẩu vừa thấy rõ dung mạo hắn liền thất thanh hô: "Ngươi…"

Nông phu nọ mày rậm như đoạn kiếm, sống mũi cao thẳng, hơi khoằm, môi mỏng tựa đao, giữa mi nhãn mang theo một cổ anh khí và tự tin, thực sự là một nam tử anh tuấn chẳng thua gì đám người Triệu Vân, Gia Cát Lượng. Nhìn dung mạo hắn không giống người thường xuyên làm việc nhà nông, phảng phất như một viên đại tướng oai phong lẫm liệt trên chiến trường.

Nhưng có vẻ như hắn đã từng thụ thương rất nặng, từ khóe mắt phải chạy dài xuống cánh mũi hằn một vết đao kinh tâm động phách, cứ thế bị hủy mất nửa gương mặt. A Đẩu chỉ nhìn vết sẹo kia, liền không tự chủ cảm thấy đau đớn, lại hỏi: "Ngươi tên gì?"

Nam tử kia lại cúi đầu xuống, vò thư của Điêu Thiền thành một cục, ném vào trong chậu than.

"Ngươi là ách…Ngươi không nói chuyện được hả?" A Đẩu đột nhiên nói.

Nam tử gật gật đầu, A Đẩu mới minh bạch ra, đây là một *ách thị**, thời kỳ Tam Quốc cư nhiên có loại nhân tài này, không bị đám người Tào Tháo Lưu Bị vơ vét, mà còn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh Điêu Thiền, có thể thấy năng lực nhìn người dùng người của Điêu Thiền chẳng hề đơn giản. *[*tên hầu câm]*

Tên hầu câm lấy áo tơi đấu lạp, để A Đẩu mặc vào, rồi dẫn hắn ra ngoài, hai người lên ngựa, A Đẩu nói: "Đi Phàn Thành"

Ách thị giật dây cương, giục ngựa lao nhanh, hành trình này đi mất khoảng ba ngày.

Ban đầu A Đẩu còn nghi tên này cố ý giả câm, để tránh lộ thân phận, nhưng về sau quen dần, thấy hắn lúc trọ điếm, thuê phòng đều dùng thủ ngữ, mới không hoài nghi nữa. Xem mặt mũi hắn, ước chừng hai bảy hai tám tuổi, hoặc có lẽ do vết sẹo kia mà trông hắn không mấy già? Cao thủ sẽ không tùy tiện hiển lộ tài năng, A Đẩu nghĩ tới nghĩ lui, thực sự nghĩ không ra có người nào thành danh thối ẩn ở cái tuổi này.

A Đẩu khi thì thao thao bất tuyệt, khi thì dùng lời nói dò xét, nhưng sắc mặt Ách thị vẫn như thường, không thấy biểu lộ chút cảm tình, đúng là tên mặt than. A Đẩu hạ kết luận, bén đưa tay sờ vết sẹo trên mặt Ách thị.

May mà trừ bỏ lần đầu tiên khi A Đẩu nhắc đến chữ "Gia nô", Ách thị hiện ra mục quang ác liệt, thì thời gian còn lại đều thập phần khách khí đối với hắn, hoàn toàn không mạo phạm.

Cho nên lão hổ không phát uy, ngươi bèn tưởng ta là còn mèo bệnh, thường xuyên tiếp xúc, lá gan A Đẩu ngày càng to ra, hôm đó hai người qua đêm trong một ngôi miếu đổ nát, A Đẩu cao hứng, dùng ngón tay chọt lên vết sẹo của Ách thị, nói: "Gia nô?" Tiếp theo thần tốc rút tay về. Ai ngờ Ách thị còn nhanh hơn hắn, liền nắm lấy tay A Đẩu, ngay sau đó trở tay buông ra.

A Đẩu ngượng ngùng nhìn chằm chằm hắn chốc lát, Ách thị quay đầu sang chỗ khác, A Đẩu lại nhịn không được nói: "Ngươi biết viết chữ không?" Đoạn xoay người nhặt một mảnh than, nhét vào trong tay Ách thị, nói: "Ngươi không muốn bị gọi là gia nô thì viết tên ngươi ra cho ta xem"

Ách thị nhận miếng than, chà chà trong tay, nháy mắt sau mảnh than bị chà sạch, vẻ mặt A Đẩu mờ mịt, khó hiểu vô cùng, đột nhiên bàn tay to của Ách thị chụp thẳng vào đầu mặt hắn, không cách nào tránh thoát, mặt A Đẩu bị bôi đen thui như mực.

A Đẩu đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười to, ra ngoài thấm nước lau, lúc trở về lại lấy tay áo sạch sẽ chùi mặt cho Ách thị, cẩn thận lau nhẹ dọc theo vết sẹo kia, đến khi lau đến cổ, thổn thức nói: "Đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp như vậy"

Ách thị vẫn mặt liệt như cũ, A Đẩu nói tiếp: "Chờ chừng nào ta rảnh sẽ làm một cái ngân diện cụ nửa mặt cho ngươi đeo lên, che vết sẹo này, tới lúc đó đám nữ nhân sẽ la hét chói tai 'A, đẹp trai quá!' cho coi"

Ách thị khinh thường mà liếc A Đẩu một cái, A Đẩu tiếp tục nói: "Nói không chừng ngay cả Điêu Thiền cũng…Hắc hắc hắc hắc"

Ách thị hơi nheo song nhãn, đột nhiên lại khôi phục ánh mắt ác liệt, bàn tay A Đẩu đặt trên cổ hắn cảm nhận được sự rung động cực khẽ.

Là phẫn nộ, hay đau thương?

Rốt cuộc cũng moi được chút tin tức, A Đẩu hít vào một hơi, đã chuẩn bị sẵn tâm lý ăn đập, hỏi: "Ngươi thích *tiểu bì nương** Điêu Thiền kia sao?" *[*dùng để chỉ người phụ nữ có gương mặt trẻ trung như bé gái]*

Nhưng ngoài dự liệu, Ách thị nhắm hai mắt lại, lắc lắc đầu.

Đây là lần đầu hắn trực tiếp trả lời vấn đề của A Đẩu, tối đến A Đẩu không thăm dò hắn nữa, đành phải ôm cả mớ nghi vấn chìm vào giấc ngủ.

Suốt hành trình mưa to như trút, lúc thần tốc đuổi tới Phàn Thành thì A Đẩu gần như không nhận ra đâu là trời, đâu là nước nữa, phóng mắt nhìn ra, thế gian đều là đại dương mênh mông. Sóng cả từ thượng du Hán Thủy ập tới, dọc đường cuốn theo vô số cây gãy mà gào thét lao xuống vùng đất thấp, nơi bị nước dìm đến tận nóc phía xa kia có lẽ là Phàn Thành, lúc này tường thành bên ngoài đã bị ngập đến sụp đổ nhiều chỗ, binh doanh đóng quân trong thành loạn thành một đoàn.

Vùng thấp có thuyền chiến lớn nhỏ không ngừng cập vào, áp sát vùng cao, trên thuyền cung tiễn bắn hàng loạt, còn chỗ cao thì lăn cây, ném đá xuống ngăn cản, hai quân đang đánh túi bụi, phía xa truyền tới giọng Quan Vũ trong mưa, dường như đang rống giận, lại như đang chiêu hàng.

A Đẩu thở phào nhẹ nhõm, nói: "Rốt cuộc cũng đuổi kịp, mau, chúng ta tới hội họp cùng nhị thúc!"

Hai người men theo bờ sông chạy nhanh, chợt Ách thị ngừng cước bộ, một tay ngăn cản Lưu Thiện, chỉ thấy trong rừng cây rậm rạp có hơn mười tên hoàng y bộ binh ẩn nấp, trong tay mỗi tên đều cầm lợi khí lấp lánh ánh bạc, đang tìm nơi xuống nước, A Đẩu nói: "Đục thuyền?" Trong lúc nói chuyện Tào quân đã phái thủy binh dùng miệng ngậm cây đục thép, liên tục nhảy ùm ùm xuống nước.

A Đẩu vội kéo giọng, hô to với chiếc thuyền chiến phía xa: "Coi chừng dưới nước!"

Ách thị cúi người nhặt một khối đá vụn cỡ nắm tay, ước lượng, sau đó vung tay ném vào đại dương cuồn cuộn trước mặt, kế tiếp nhìn cũng không nhìn, đi tìm tiếp một hòn đá vừa tay khác.

Lời của A Đẩu nghẹn lại trong cổ họng, trợn mắt há mồm mà nhìn một cái xác chậm rãi trôi trên mặt nước đằng xa. Đang định quay đầu thì lại nghe tiếng đá lao vun vút bắn vào nước, lát sau lại chết thêm một tên lính đục thuyền nữa. A Đẩu há hốc miệng, cơ mặt không ngừng co giật, chợt khom lưng nhặt ngay một tảng đá, thế là bên bờ sông, lớn thì ném đá, nhỏ thì nhặt đá, chốc lát sau xác trôi nổi hết tên này tới tên

khác.

"Kẻ nào_____!"

Quân Kinh Châu rốt cuộc cũng phát hiện đá bay liên tục qua bên bờ sông này, có binh sĩ chèo tiểu thuyền đi qua, A Đẩu đếm số tử thi, xuống nước mười hai, đều chết sạch, sợ đến không biết nói gì cho phải, chỉ thấy Ách thị ném đến cao hứng, thêm một viên đá bay ra, lập tức đập tiểu binh chèo thuyền kia rớt xuống sông.

"Tên điên!" A Đẩu dở khóc dở cười, cắn răng nói.

May mà Ách thị thủ hạ lưu tình, tên lính kia trồi đầu lên mắng, Ách thị chả thèm để ý, chiếm lấy thuyền, đè thấp đấu lạp, vung sào chống vào bờ, tiểu thuyền lập tức như mũi tên rời cung, lao vù vù về phía đội thuyền của Quan Vũ.

11. Quyển 1 - Chương 11: Vạn Phu Mạc Địch

Trên boong thuyền tướng có một người quỳ, dường như là tù binh phe địch, binh sĩ xung quanh tản ra, ánh mắt nhìn Quan Vũ đều mang vẻ sợ hãi. Lúc này, Quan Vân Trường nổi giận đùng đùng, thế nhưng đối tượng bị quát mắng không phải tên hàng tướng kia, mà là Lưu Thiện. Quan Vũ vốn giành đại thắng, giam cầm được tướng phe địch Vu Cấm, trong lúc đắc chí thì chợt thấy Lưu Thiện lên thuyền, cho rằng Gia Cát Lượng phái hắn tới, bèn nảy sinh vài phần bất mãn.

Ai ngờ Lưu Thiện không hề nhắc tới chiến tích của Quan Vũ, chưa được mấy câu đã nói đến Điêu Thiền, Quan Vũ cực kỳ không muốn nhắc tới chuyện này, tấn công Phàn Thành chỉ vì một người nữ tử? Chuyện này mà đồn ra ngoài, Quan Vân Trường nhất định sẽ mất hết mặt mũi, tức khắc không hỏi nguyên do, bắt ép A Đẩu quay về bên cạnh Triệu Tử Long, đương nhiên A Đẩu không chịu đi.

Nói qua nói lại, ngữ khí nặng dần. Hai thúc chất bắt đầu cãi vả ầm ĩ trước mặt Vu Cấm, thị vệ Ách ba và chúng thân binh.

"…Chiến trường hung hiểm, ngươi nghĩ là trò đùa chắc! Nếu có chút sơ suất, ngày nào đó bảo ta làm sao ăn nói với mẫu thân ngươi dưới cửu tuyền!" Quan Vũ không chút lưu tình, phẫn nộ nói: "Trở về! Chuẩn bị thuyền! Lập tức đưa tiểu chủ công về Giang Lăng!"

A Đẩu và Quan Vũ tranh cãi đến trán nổi gân xanh, nói: "Hung hiểm hung hiểm, các người cũng chỉ biết kêu ta trốn sau lưng! Không phải đống bùn cũng bị các người giẫm thành đống bùn! Vừa rời thành sư phụ đã nói nếu bị bắt thì không cần phản kháng, đợi y tới cứu, ta…"

"Người hãy nghe ta nói! Nhị thúc!" A Đẩu nói: "Điêu Thiền là Tào Tháo phái tới, Giang Đông và Lạc Dương đã sớm cấu kết…"

Mặt mày Quan Vũ vốn đỏ, bởi vì nổi giận mà sắc mặt càng trướng đến đỏ rực, không thèm nghe, chỉ nói: "Ngươi trở về hay không?!" Lại nói: "Còn nhìn cái gì! Kéo xuống giết đi!" Câu sau là dành cho Vu Cấm.

A Đẩu hét lớn: "Không thể giết Vu Cấm!"

"Tướng ở bên ngoài! Quân mệnh có thể bất tuân! Về Giang Lăng!" Quan Vũ quát.

"Không về!" A Đẩu đáp như đinh đóng cột: "Người không chịu nghe ta nói hết, ta sẽ không về! Dìm chết bảy đội quân của Vu Cấm bất quá chỉ là dựa vào thiên thời, hiện giờ Nam Quận…"

"Câm miệng!" Quan Vũ giận không kềm được, hung hăng rống lớn.

Nháy mắt Ách thị vô thanh vô tức tiến lên một bước, dùng thân thể chắn trước Lưu Thiện, đồng thời giơ bàn tay đẩy ngang.

Trung khí của Quan Vũ vốn vang dội, bất tri bất giác vận lên chân khí nội gia, rồng hống công vừa chấn, liền chấn đến binh sĩ xung quanh trước mắt tối đen, Vu Cấm bị trói trên mặt đất, đứng mũi chịu sào, tức khắp miệng phun tiên huyết ngã thẳng lên boong thuyền.

Nhưng vào khoảnh khắc Ách thị giơ tay, trong lòng bàn tay lại sinh ra một cổ nhu lực, hóa giải khí tập của Quan Vũ.

Quan Vũ đang giật mình vì bản thân không biết chừng mực, sợ đả thương Lưu Thiện, thì Ách thị đã nghiêng người thối lui, nhường ra A Đẩu mặt mày mù mịt.

Quan Vũ nheo đôi mắt phượng, đánh giá vị khách không mời mà đến này, từ khi hắn và A Đẩu lên thuyền đến bây giờ, mình cư nhiên hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của người này.

Chỉ thấy Ách thị cúi đầu, đứng một bên, hai cánh tay lười biếng khoanh trước ngực, toàn thân bố y xám đen, bên hông giắt một thanh đoản đao, dưới chân mang một đôi guốc gỗ.

Đấu lạp của hắn đè xuống cực thấp, che hết cả khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm thon gầy, nước mưa ồ ạt từ trên đấu lạp lăn xuống, nhỏ bên mắt cá chân trần trụi của hắn, bọt bắn tung tóe.

Cơn tức của Quan Vũ giảm dần, nói: "Ngươi là ai? Tại sao lén lén lút lút, che đầu giấu mặt, không nói lời nào?"

A Đẩu bực tức nói: "Hắn là Điêu…Là bằng hữu của ta, một đường hộ tống ta tới đây, hắn bị câm, trên mặt có thương tích, nên ta bảo hắn đội đấu lạp"

Quan Vũ gật gật đầu, vuốt râu nói: "Thì ra là vậy, đại trượng phu bất luận xuất xứ, bất luận thương tật; Vân Trường mạo phạm rồi, hoàn thỉnh tráng sĩ thứ tội"

Ách thị vẫn thờ ơ, A Đẩu thấy giọng điệu của Quan Vũ đã hơi hòa hoãn, bèn nhân cơ hội nói: "Nhị thúc người khỏi tốn công đuổi ta đi nữa, đi rồi cũng quay lại à"

Quan Vũ lạnh lùng nói: "Bỏ đi, ngươi cứ ở lại thuyền, xem nhị thúc làm sao tóm tên Bàng Đức kia"

Ngụ ý chính là, hoàn toàn không chút lo lắng về nguy cơ mà A Đẩu cảnh báo.

Thuyền nhỏ đông như kiến, tản mác bên cạnh thuyền chiến, binh sĩ trên thuyền ba năm người làm thành một đội, chống khiên gỗ, chèo về phía đội phòng tuyến cuối cùng của Phàn Thành.

A Đẩu đứng ở mạn tây của chủ thuyền, đưa mắt nhìn nước sông cuồn cuộn, oán hận: "Mẹ đã chết mẹ đã chết, người nào cũng đem nàng ra ép ta…"

Ách thị vươn một tay ra đặt lên vai A Đẩu, A Đẩu quay đầu lại nói: "Ngay cả Tào Tháo còn nói với Hạ Hầu Uyên rằng, kẻ làm tướng cũng cần có lúc khiếp sợ, không thể cứ khăng khăng ra vẻ gan dạ hung ác được, bằng không sau cùng sẽ bại trận. Nếu đổi thành sư phụ mang binh, tuyệt đối sẽ không thờ ơ trước ý kiến của người khác"

Ách thị chậm rãi gật đầu, giống như vô cùng tán đồng lời nói của A Đẩu.

Trong lúc suy tư, trên mặt nước lại có một chiếc thuyền lá nhỏ tiến đến, trên thuyền treo lá cờ đề một chữ "Lục" rõ rệt. A Đẩu vội nói: "Nguy rồi! Sứ giả Đông Ngô tới!"

"Hắn mang theo thư của Lục Tốn, muốn đưa cho nhị thúc ta, làm sao bây giờ?!"

Sau khi Quan Vân Trường dìm chết bảy quân không lâu, Lục Tốn bèn sai sứ giả đưa thư và hậu lễ tới, giả vờ chúc mừng chiến tích của Quan Vũ này nọ, còn thể thốt sắt son, mở kho lúa Tương Quan tặng cho quân Kinh Châu, mượn danh nghĩa khích lệ Quan Vũ thừa thắng xông lên, đoạt lấy thành Tương Dương cách Phàn Thành một con sông. Nhưng sau khi thư vừa đưa tới, hai tên Lữ Mông, Lục Tốn lại âm thầm bày bố tàu buôn, ngược dòng mà lên, phòng thủ Giang Lăng yếu kém, thái thú Nam Quận Phó Sĩ Nhân trở mặt hiến thành, dưới sự nội ứng ngoại hợp, cả hai thành đều mất hết.

Lúc đó Quan Vũ công Tương Dương không được, còn bị đại tướng của Tào Tháo là Từ Hoảng tập kích ngược trở lại, tức khắc hao binh tổn tướng, bại trận chạy về Mạch Thành, cuối cùng bị bắt, bất khuất bỏ mình.

Hiện giờ A Đẩu lại đứng trước giao lộ lịch sử lần nữa, run giọng nói: "Thư kia không thể tới tay nhị thúc được…Phải làm sao bây giờ?"

Hắn ép buộc chính mình tỉnh táo lại, vội phân phó thủ binh trên thuyền: "Lấy cung tên tới đây!"

Lại nghe tiếng gỗ gãy răng rắc, A Đẩu quay đầu lại, trên boong thuyền chỉ còn sót lại đôi guốc gỗ trống không, mép thuyền đã khuyết đi một mảnh! Miếng gỗ bị bẻ thẳng xuống, cùng một bóng người màu xám lướt qua, thân hình Ách thị như kinh hồng, một chân điểm lên khối gỗ gãy trên mặt nước, sau đó lướt ngang lần nữa, như lợi tiễn vụt tiến vào khoang thuyền của sứ giả trong tiếng reo hò ầm ĩ khó nén của A Đẩu.

A Đẩu khẩn trương thở gấp, thấy chiếc thuyền nhỏ kia nhẹ nhàng chuyển hướng giữa mặt nước, mui thuyền "Ầm" một tiếng nổ tan tành, hàng nghìn hàng vạn mảnh trúc vỡ bay tứ tung, sau đó có một bức thư mỏng xoay tròn bay về phía mình.

A Đẩu đưa tay bắt lấy bức thư kia, nhét ngay vào ngực. Thuyền nhỏ đã chìm xuống nước, nửa ngày sau, Ách thị mới ướt sũng hiện thân bên dưới thuyền chiến, A Đẩu vội lấy dây thừng, dùng cả tay lẫn chân kéo hắn lên.

Giết người, đoạt thư, dìm thuyền, thời gian chưa đầy một phút. Nhanh gọn, không để lại chút vết tích.

Cảm tưởng duy nhất của A Đẩu hiện giờ chính là, ta nhất định phải có được người này! Gia nô cũng được thị vệ cũng tốt, chủ tử không phải Điêu Thiền sao! Lão tử giành thiên hạ xong sẽ đem Giang Đông tặng luôn cho nàng! Ách ba, ngươi là của ta chắc rồi!

Quan Vũ thu binh lần hai, lại mang về một tên võ tướng. Phàn Thành đã phá, quân Kinh Châu kiểm kê thương vong, chấn chỉnh đội ngũ, chuẩn bị tiến quân Tương Dương. Bàng Đức cực kỳ kiên cường, thà chết không phục, chỉ quỳ bên ngoài khoang thuyền chửi ầm ĩ. Quan Vũ để mặc cho người khác băng bó vết tiễn thương trên cánh tay mình, giương mắt nói với A Đẩu: "Hôm nay ngươi còn sầu lo điều gì nữa?" Lời kia tuy nghiêm khắc, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo vài phần tiếu ý.

A Đẩu mừng thầm trong lòng, nhưng lại giả vờ bộ dáng khâm phục, lấy bức thư mà Ách thị đoạt được từ trong ngực ra, nói: 'Vừa rồi nhị thúc xuất chiến, Đông Ngô có đưa thư tới, ta bèn nhận trước"

"Hửm?" Quan Vũ chùi tay, nhận thư, hỏi: "Sứ giả đâu?"

A Đẩu nói: "Nghe ngươi xuất chiến, nên vội vội vàng vàng bỏ chạy rồi" Đợi Quan Vũ cúi đầu xem thư, A Đẩu bèn kéo tay Ách thị, bịt lỗ tai mình lại.

Quan Vũ hừ lạnh một tiếng, mở bức thư kia ra, coi được mấy hàng, lập tức nổi điên, mắng to: "Tên Lục Tốn miệng còn hôi sữa, tức chết ta mà!" Một cước đạp bay mộc án, tóm lấy thủ hạ nói: "Lấy Thanh long yển nguyệt đao của ta lại đây!"

"Khoan khoan khoan_____! Nhị thúc!"

Thư kia đã sớm bị A Đẩu đánh tráo, vốn là lời kịch Lục Tốn ca ngợi công đức, lại bị đổi thành ngôn từ khiêu khích; trước nói Quan Vũ khắt khe với thái thú Phó Sĩ Nhân ở Nam Quận, rồi lại chế giễu ông đắm chìm mỹ sắc; kế tiếp nghĩa chính nghiêm từ mà chỉ trích Lưu Bị nói không giữ lời, mượn Kinh Châu không chịu trả, đe dọa dụ dỗ, chỉ rõ Đông Ngô đã sớm liên thủ với Tào Tháo, Quan Vân Trường đã trở thành cá trong chậu, chỉ có nước nhắm mắt chờ chết thôi.

Quan Vũ vừa thấy lập tức nộ khí dâng trào, lời thoại A Đẩu chuẩn bị hảo trước đó còn chưa kịp phát huy, Quan Vũ đã xách đao chém Bàng Đức làm hai khúc, đáng thương A Đẩu vốn định xin tha cho tính mạng người này, để ngày sau có thể giúp mình. Nào ngờ biến khéo thành vụn, làm hại một viên mãnh tướng quy tây, lập tức đau lòng không thôi, đuổi theo nói:

"Đợi chút! Coi chừng kế ly gián của Tào tặc!"

Quan Vũ giết người xong, nộ khí đã giảm ít nhiều, nói: "Có lý, ngươi thấy dung mạo tên sứ giả kia thế nào?"

A Đẩu đáp: "Nhìn không rõ, tạm thời ngươi hãy truyền tên Vu Cấm kia tới, ta tự có tính toán"

Quan Vũ trở về phân phó người truyền Vu Cấm tới, bất tri bất giác, mình đã nghe theo lời Lưu Thiện ra lệnh, bèn nói: "Hảo tiểu tử, nhị thúc xem thường ngươi rồi"

A Đẩu không biết lời này là khen hay chê, cười xòa nói: "Sao có thể chứ, A Đẩu cũng chỉ quan tâm nhị thúc thôi mà" Nói nhiều sai nhiều, đành phải tạm im miệng, đợi Vu Cấm tới, A Đẩu liền nói: "Vu Cấm, ta chỉ hỏi ngươi một chuyện"

Vu Cấm mờ mịt ngẩng đầu, A Đẩu nói: "Điêu Thiền là tự mình tới Kinh Châu, hay Tào Tháo sai nàng tới?"

Vu Cấm biết không thể giấu diếm được nữa, lúc này an nguy của Quan Vũ có quan hệ tới tính mạng mình, thành khẩn nói: "Là Tào thừa tướng…Tào tặc lệnh nàng tới Kinh Châu, nhưng Điêu Thiền tiểu thư và thừa tướng…Tào tặc bàn chuyện gì, tiểu tướng cũng không rõ"

A Đẩu nói: "Nàng nói gì với ngươi?" Lời này là đang hỏi Quan Vũ.

Quan Vũ lạnh lùng nói: "Sau khi Lữ Bố bị chém ở Bạch Môn lâu, ta từng có duyên gặp Điêu Thiền một lần, mấy tháng trước nàng một thân một mình tới nương nhờ ta, từng nói rõ với ta mục đích tới Kinh Châu, không liên quan tới Tào Tháo"

Quan Vũ lại nói: "Từ sau chuyện Phượng Nghi Đình, thiên hạ đều rất kính trọng nữ tử này, Tào Tháo sao dám làm gì nàng? Với thân phận nàng mà chịu nghe Tào Tháo ra lệnh hay sao? Kế này không đúng"

A Đẩu nói: "Trái lại nàng đã nói với ta rằng, từng thiếu Tào Mạnh Đức một cái nhân tình; lần này tới Kinh

Châu, chấm dứt chuyện này xong sẽ bỏ đi thật xa, không màng thế sự nữa" Nói tiếp: "Nhị thúc tin ai?"

Quan Vũ không chút nghĩ ngợi, liền cả giận nói: "Đương nhiên tin ngươi, chuyện này còn phải hỏi?!" Quát lớn: "Thu binh! Về Giang Lăng!"

A Đẩu thở phào nhẹ nhõm, thực sự là thành cũng Điêu Thiền, mà bại cũng Điêu Thiền.

Quan Vũ lưu lại mấy ngàn người chiếm giữ Phàn Thành, sai hàng tướng Vu Cấm lĩnh một vạn thủy binh, đáp thuyền ngược dòng quay về Giang Lăng. Còn mình thì xuống thuyền cưỡi ngựa, mang theo A Đẩu và Ách thị, năm ngàn thân binh dọc theo đường bộ phi nhanh về căn cứ địa Giang Lăng.

Nhưng sau một ngày hành quân cấp tốc, chuyện A Đẩu sợ nhất cuối cùng cũng tới.

"Báo_____!" Người đưa thư mặt đầy bùn đất, quỳ trước ngựa xích thố, chắp tay hô: "Công An thái thú Phó Sĩ Nhân, Nam Quận thái thú Mi Phương đầu địch! Nam Quận bị Giang Đông chiếm đóng! Tướng quân Khương Duy lãnh ba ngàn binh mã giết tới Bắc môn!"

Quan Vũ hít một hơi lãnh khí, chưa kịp an bài thì cùng lúc đó, một thám báo khác đã từ phía tây chạy gấp tới, giận dữ nói: "Lữ Mông đánh lén thành Giang Lăng! Thỉnh Quan tướng quân trở về cứu viện!"

Nam Quận Giang Lăng hai nơi đồng thời bị tập kích, ánh mắt lúc Quan Vũ nhìn lại A Đẩu rất phức tạp, nếu lúc này vẫn ỷ mình võ dũng, tấn công Tương Dương, hậu quả thật sự không thể tưởng, may mà có Triệu Vân trấn thủ, chỉ cần trở về cứu viện kịp thời, có lẽ Giang Lăng sẽ không bại.

Ngay cả Triệu Vân cũng là con cờ mà A Đẩu khéo léo thiết kế an bài lưu lại.

"Nhị thúc, ngươi đi giúp sư phụ, ta đi tiếp ứng Bá Ước!" A Đẩu nói.

"Không được lỗ mãng!" Quan Vũ nóng giận quát: "Ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì, chuyện hành quân phân binh ngươi phải nghe lời nhị thúc!"

Không đợi A Đẩu kiên trì, Quan Vũ đã nói: "Cái Tôn Quyền muốn chính là thành, bên Bá Ước không sao đâu, đi theo nhị thúc, giải vây cho Tử Long trước, rồi đoạt Nam Quận sau"

Lúc này tại Giang Lăng.

Lễ Hạ nguyên vừa qua, nước sông liền dâng đột ngột, Triệu Vân đã bố trí vô số đồn cao bên bờ sông, ngày đêm giám sát động tĩnh ở Trường Giang.

Năm trăm chiếc thuyền buôn xếp thành chiến trận, thời khắc tiến gần bến tàu chính là sáng sớm sương mù

dầy đặc, Lữ Mông có chuẩn bị mà đến, âm thầm bắn ra một mũi tên, rơi vào con đường ngay chính giữa bến tàu. Mấy ngàn binh sĩ lịch bịch lịch bịch tiến vào Giang Lăng, tay cầm đao thép, chuẩn bị mở màn chiến dịch công chiếm tòa cổ thành này.

Nhưng ngay sau đó, tiếng kêu gào hoảng sợ nổi lên, vô số mũi tên từ trên nóc nhà hai bên đường bắn ra, ùn ùn chụp lên đầu bọn chúng!

"Lữ tướng quân từ xa tới làm khách, tại sao không chào hỏi một câu trước?! Tử Long nhất định sẽ dốc toàn lực chiêu đãi!"

Tiếng cười trong trẻo từ trên đồn cao truyền xuống, Lữ Mông nhất thời tay chân lạnh băng, biết đã trúng kế bắt ba ba trong lọ, lập tức trên chiến thuyền nổi còi hiệu, chiến cục đã mở, có đánh lén nữa cũng vô nghĩa, thủ quân trong thành Giang Lăng yếu kém, phe mình vẫn chiếm ưu thế. Lữ Mông hạ quyết tâm, dùng vũ lực cưỡng đoạt!

Triệu Vân cũng vừa đánh vừa lui, vứt bỏ khu bến tàu, lui vào thành, quân Giang Đông dùng vô số máu tươi rải đỏ con phố dài, trong lúc bất tri bất giác, lưu tiễn, đá bay khó lòng phòng bị ở hai bên con phố kia đã làm hao mòn chiến lực của quân Giang Đông.

"Báo! Phía Tào doanh có hai trăm thuyền chiến áp sát!"

Triệu Vân cả kinh, nói: "Quả nhiên liên thủ rồi! Chủ soái là kẻ nào?!"

"Vu Cấm!"

Triệu Vân nhíu mày: "Vu Cấm vốn đang thủ Phàn Thành, sao lại tới đây?"

Trên thuyền một người cao giọng hô: "Vu Cấm đã quy thuận Quan tướng quân, nghe tin Giang Lăng bị tập kích, đặc biệt tới tương trợ!"

Chỉ thấy thuyền chiến Tào doanh và thuyền chiến Đông Ngô dần dần va chạm nhau, trên thuyền hạ ván cầu xuống, hai phe giáp lá cà, bắt đầu giao chiến!

Quân Giang Đông thình lình bị đánh lén, hai mặt thụ địch, đành liên tục tháo chạy lên bờ, nhưng trong thành Giang Lăng lại có vô số cung binh như hổ đói rình mồi, tới một người giết một người, cuộc chiến giành trận địa đã biến thành trận đại đồ sát.

Vu Cấm mới hàng Quan Vũ, để bày tỏ lòng trung thành, vừa trùng sát đã dốc toàn lực đối phó, chưa tới chính ngọ, trên mặt sông đã bị máu nhuộm đỏ thẫm, vô số xác chết trôi theo dòng nước. Triệu Vân thấy Lữ Mông đã mất đại thế, bèn phân ra một phần binh lực ở lại trấn thủ, còn mình thì cưỡi ngựa chạy về phía Đông môn.

Vạn quân Giang Đông vây thành, chỉ chờ trong thành truyền ra tin thắng trận của Lữ Mông sẽ lập tức nội ứng ngoại hợp, công hãm thành môn.

Nhưng chiến báo phe mình cứ trì trệ không đến, chủ soái đành án bình bất động, sau lưng, đại quân của Quan Vũ rốt cuộc cũng tới.

Trước tường thành Giang Lăng là một vạn quân Ngô, còn sau lưng quân Ngô là năm nghìn quân Kinh Châu, Quan Vũ vừa lộ diện liền dẫn tới hỗn loạn. Chu Thương mừng như điên, đang định sai người đi thông tri cho Triệu Vân thì đã thấy Tử Long vài bước nhảy vọt lên đầu tường, nhìn hậu trận quân Ngô từ phía xa.

Quan Vũ kéo lê Thanh long yển nguyệt đao, dừng ngựa trước trận, ngựa xích thố không an phận mà hí vang một tiếng. A Đẩu bên cạnh thấy người đứng trên tường thành là Triệu Vân, bèn mừng rỡ không thôi, hô to: "Sư phụ!"

Triệu Vân quay đầu đi điều động phòng thủ, lại nghe A Đẩu thất thanh hét ở hậu trận: "Ngươi quả nhiên không_____để_____cho_____kẻ_____khác_____vồ_____mất_____nhà_____!"

Câu này khiến thủ quân Giang Lăng cười đến nghiêng ngã, Triệu Vân tức giận quát: "Sư phụ không có yếu tới vậy!"

Triệu Vân trung khí mười phần, truyền xa trăm dặm, A Đẩu nhịn cười, hỏi Quan Vũ: "Nhị thúc, giờ làm gì?"

Quan Vũ đang phân vân không biết nên cường công hay đi đường vòng thì trong thành đã luân phiên nổi trống, A Đẩu vội nói: "Chúng ta xông qua đi?" Sau lưng lại có một người vỗ vỗ vai hắn, lúc quay đầu lại liền thấy chính là Ách thị.

Ách thị chỉ chỉ ngựa xích thố, A Đẩu hiểu ý, nói: "Nhị thúc, cho mượn con xích thố của ngươi cưỡi đi?"

Quan Vũ nói: "Ngươi muốn lĩnh quân phá trận hả? Được"

Ách thị tung mình lên ngựa, vươn tay về phía A Đẩu, A Đẩu nghi hoặc: "Gì chứ?" Lúc đặt tay vào lòng bàn tay Ách thị liền bị kéo lên ngựa, vững vàng ngồi sau lưng Ách thị

Còn chưa rõ phát sinh chuyện gì, Ách thị đã chộp lấy trường kích của thân binh bên cạnh, hai chân kẹp chiến mã, xích thố ngửa đầu hí dài, một cụm mây đỏ lăn vào trận địch!

Khoảnh khắc đó, Quan Vũ, Triệu Vân, A Đẩu đều cùng hét to, vạn quân ngoài thành ồ lên, hai người một ngựa, cư nhiên dám đánh vào quân trận vạn người này!

Đồng tử A Đẩu kịch liệt co rút, chỉ thấy Ách thị giật rung trường kích, kích kia vũ xuất một mảnh ngân

quang, gặp tiễn cản tiễn, gặp người giết người!

Kích thép đánh vào kỵ binh, liền chém cả người lẫn ngựa ra làm đôi! Đánh vào bộ binh, liền bổ cả người lẫn khiên thành hai nửa!

Nhất thời đại quân trong thành ngoài thành đều khiếp sợ.

Sau một hồi Quan Vũ mới hồi thần lại, cao giọng quát: "Xông trận! Theo tiểu chủ công xông trận_____!"

Chiến trận như tờ giấy bị đục thủng thành một cái khe huyết sắc dưới thanh trường kích kia, dọc đường chi đứt văng tán loạn, máu tươi ngập trời, A Đẩu sợ đến nỗi ôm chặt eo Ách thị, luôn miệng gào thét. Quan Vũ lĩnh quân như một thanh đao nhọn theo sát phía sau, dần dần xé nát hàng phòng tuyến hơn vạn quân Ngô!

Chân dài của Ách thị xoải ngang, rơi xuống đất, A Đẩu run rẩy, kéo tay hắn đi xuống, hai người đứng trước cổng thành, quay đầu nhìn lại, khắp nơi toàn là máu.

Những nơi Ách thị giết qua, không người nào dám lấp vào chỗ khuyết.

"Leng keng!" Hắn tiện tay ném trường kích dưới tường thành, lưỡi kích kia đã bị xoắn lại.

12. Quyển 1 - Chương 12: Con Đường Phát Tài

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ách thị không biết đã đi đâu, đại quân ngoài thành đã lui, Lữ Mông hao binh tổn tướng, đánh lén không được còn suýt bị diệt toàn quân, quân Kinh Châu đang quét dọn chiến trường, Triệu Vân, Quan Vũ, Lưu Thiện ba người đứng ngoài thành, kể cho nhau nghe những chuyện từ lúc cáo biệt tới nay.

Triệu Vân nhặt thanh kích thép đã bị xoắn lưỡi kia lên, trầm mặc thật lâu, nói: "Quan tướng quân có thể làm được không?"

Quan Vũ nghĩ nghĩ, đáp: "Nếu một mình dùng Thanh long yển nguyệt đao phá trận, dọc đường giết hơn trăm người, có lẽ được"

Tuy nói có cả vạn người, nhưng nếu bày thành phương trận*, dàn ngang mấy trăm, chém giết trăm người một đường xông vào, thì chẳng phải việc gì khó đối với Quan Vũ, Quan Vũ lại nói: "Nhưng nếu chở thêm người phía sau ngựa, phải phân tâm chiếu cố đến tính mạng A Đẩu, trái lại rất nguy hiểm" [*là một loại trận thức được áp dụng ở những vùng đất trống trải, quân đội xếp theo hình vuông, xem hình minh họa bên dưới]

Triệu Vân gật đầu nói: "Ta cũng từng dùng kiếm Thanh Hồng mang hai người rời trận; nhưng nếu sử dụng thanh kích thép này thì rất nguy hiểm, đủ thấy thể lực người nọ cực cường, có thể biến một món vũ khí bình thường thành lợi khí chém sắt như chém bùn"

A Đẩu xen vào: “Khi đó sư phụ cũng cứu ta và mẹ từ trong mười vạn đại quân Tào tặc, giết cho bọn chúng tan đàn xẻ nghé…”

Triệu Vân mắng: “Không có chuyện đó, Tào Tháo trước giờ chuyên báo giả binh lực, trận chiến trên dốc Trường Bản, binh sĩ vây ta cùng lắm chừng sáu vạn thôi, sư phụ chém địch còn chưa tới năm trăm”

Tuy Triệu Vân khiêm tốn trách mắng, nhưng cũng đã khiến A Đẩu bắt đầu cảm thấy kính nể, vừa nãy một mạch xông trận chém giết, Ách thị chỉ chém hơn trăm người thôi mà đã làm mình chưa thể định thần đến tận bây giờ, vậy mà Triệu Vân lại dẫn theo Cam phu nhân thất tiến thất xuất(1), anh hùng khí khái biết nhường nào?

Mặt khác, lão mẹ tiện nghi không có lỡ tay quăng mình xuống ngựa, hoặc dùng mình cản tên giùm Triệu Vân, chứng tỏ cũng là một nhân vật bình tĩnh thấy chết không sờn.

Trong lúc nói chuyện lại thấy Ách thị ôm ngang một người từ trong thành đi ra, A Đẩu và Quan Vũ đều sững sờ.

“Nàng chết rồi?!” A Đẩu thất thanh nói, định tiến lên, nhưng bị Triệu Vân túm lại.

Điêu Thiền đã chết ba ngày, nhưng thi thể vẫn bảo trì bộ dáng trước khi chết, chẳng qua trên mặt thiếu đi vài phần huyết sắc, trên cổ vẫn còn hằn vết dây tím đen xúc mục kinh tâm lúc treo cổ.

Ách thị đặt nàng trên một chiếc xe gỗ, nhặt cây gãy trên chiến trường, xếp chồng lên nhau, lấy đuốc châm.

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực, một làn khói đen bay lên bầu trời.

Ách thị lung tụ nhìn, Quan Vũ lại chậm rãi tiến lên, quỳ xuống, cung cung kính kính dập đầu ba cái trước ngọn lửa ngùn ngụt kia.

A Đẩu và Triệu Vân đều lâm vào xúc động, thì ra Quan Vũ vẫn luôn giữ lòng kính trọng đối với nàng. A Đẩu hổ thẹn vô cùng, cảm thấy suy đoán của mình về mối quan hệ giữa Điêu Thiền và Quan Vũ lúc trước thật sự rất quá quắt, thở dài.

Một đời mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành cứ thế hôi phi yên diệt trong lửa đỏ. Quan Vũ hổ lệ ngang dọc, hát lên một bài ca dao không rõ xuất xứ, từng âm từng chữ khó phân biệt vô cùng, bay bổng trên cánh đồng hoang bao la. Ông ta đi vào thành, nhìn dáng đi dường như hơi loạng choạng. Thi thể Điêu Thiền thiêu xong, một trận cuồng phong kéo tới trên bình nguyên, tro cốt hòa vào hoang dã, A Đẩu còn đang phát ngốc thì Ách thị đã đi tới bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn lên bầu trời cao.

Tro cốt dập dờn bay trong gió, dưới màn trời sắc xám lại có vô số điểm trắng nhẹ nhàng rơi xuống, trận tuyết đầu tiên của năm nay đã rơi.

A Đẩu quay đầu nhìn Ách thị nói: “Chủ tử ngươi chết rồi, ngươi có tính toán gì không?”

Ách thị hơi cúi đầu, nhìn vào mắt A Đẩu, song mâu vào giờ khắc này tràn ngập ôn nhu, hao hao giống ánh mắt của Triệu Vân lúc nhìn mình.

A Đẩu nói: “Về sau ngươi theo ta đi, đừng trở về làm ruộng nữa, đợi ta làm hoàng đế rồi, nhất định sẽ…”

Triệu Vân vẫn bàng quan trầm mặc đột nhiên nói: “Công Tự, không dễ dàng tin người, người sẽ không thể gạt ta; đừng tùy tiện hứa hẹn, ta sẽ không phụ lòng người khác. Hãy nghĩ kỹ rồi hẳn nói”

A Đẩu thầm rùng mình, nghiêm nghị nói: “Ngươi đi theo ta, ưm, kỳ thực ta có bản lĩnh kia, muốn làm cái bát vàng cũng chẳng phải việc gì khó…Nói thật, hiện giờ ta chưa có gì cho ngươi được, chỉ có thể để ngươi làm thị vệ của ta…”

A Đẩu nói tới đây, Ách thị liền gật gật đầu, xoay người qua, quỳ một gối xuống trước mặt A Đẩu, hai tay ôm quyền.

“Aiz aiz, đứng lên đứng lên” A Đẩu vội đưa tay ra đỡ.

Triệu Vân mỉm cười nói: “Hắn đáp ứng rồi” Chợt đưa tay vỗ vỗ vai A Đẩu, nói: “Năm đó khi ta đầu nhập chủ công, chủ công chưa từng hứa hẹn bất cứ chuyện gì, A Đẩu, ngươi còn phải học hỏi nhiều” Rồi mỉm cười đi vào thành Giang Lăng.

Ba ngày sau, Khương Duy từ Nam Quận thoát ra suất lĩnh tàn binh hội họp cùng Triệu Vân, Quan Vũ.

Phía Ích Châu rốt cuộc cũng có động tĩnh, Lạc Dương, Kiến Nghiệp, Thành Đô, vô số tín sứ qua qua lại lại, cuối cùng một bức thư chứa đầy lời lẽ sắc bén bay vào Giang Lăng thành.

Lưu Bị chỉ thị, vứt bỏ Nam Quận, Quan Vũ cố thủ Giang Lăng, không được tùy tiện xuất binh nữa, Triệu Vân dẫn Khương Duy, Lưu Thiện về Ích Châu. Mệnh lệnh của Lưu Bị chặn đứng quân Kinh Châu đang chuẩn bị xuất phát, đoạt lại Nam Quận.

"Sư phụ, đánh hay không" A Đẩu tức giận nói: "Đừng có thu dọn mấy cái đồ bỏ đó nữa, ta biết ngươi muốn đánh Nam Quận, đó là nơi chôn mẹ ta mà"

Triệu Vân nhìn bức thư, xuất thần một hồi, A Đẩu lại nói: "Đánh hay không, sư phụ, ngươi nói một câu đi"

Cuối cùng Triệu Vân lắc lắc đầu, mỉm cười sờ sờ đầu A Đẩu, đáp: "Sư phụ và ngươi cùng vào Xuyên, về nhà thôi. Thiến nhi sẽ hiểu"

Vào đông, Lạc Dương, Thành Đô, Kiến Nghiệp, ba phương thế lực tập trung tại Kinh Châu, điểm tập trung Kinh Châu lại ở Giang Lăng, rồi cuối cùng rơi xuống trên người Lưu Thiện, ấu hổ bộc lộ tài năng, phượng non bắt đầu cất tiếng hót, Lưu Thiện nhất cử thay đổi cả chiến cục hỗn loạn tại Kinh Châu.

Nhưng đề cập tới ảnh hưởng mà hắn chân chính đưa đến, lại không người nào nói rõ được, tên tiểu tử giả ngu giả đần này, rốt cuộc là đánh bậy đánh bạ, hay đã sớm có mưu tính trước, tiến hành một kế hoạch chính trị do Gia Cát Lượng thao túng từ xa, với sự trợ giúp của Triệu Vân, Quan Vũ?

Chiến báo cuối cùng cho rằng Quan Vũ bại trận, đánh mất thành Nam Quận, Lưu Bị vẫn giữ được ba quận Trường Sa, Linh Lăng, Quế Dương, mới được Phàn Thành, Tào Tháo lui giữ Tương Dương, hình thành thế tam gia phân Kinh. Tôn Quyền phái ra lực lượng hùng hậu, tiếp quản Nam Quận.

"Con đang oán hận trong lòng, bởi vì vi phụ ngăn cản binh của Tử Long phải không?" Lưu Bị từ tốn nói.

A Đẩu cười cười, xoay người vặn sáng ngọn đèn dầu thêm chút, giễu cợt: "Cha nói gì vậy, không phải chỉ là một tòa thành thôi sao, tạm thời tặng chúng đi, đợi sau này A Đẩu rảnh rỗi, sẽ trói Tôn Quyền lôi tới Nam Quận, trút giận cho mẹ là xong"

Lưu Bị hơi tức giận: "Con không thể nói chuyện đàng hoàng được hả? Con cho rằng ta không muốn đoạt lại Nam Quận hay sao?"

A Đẩu ngắt lời: "Cha, con đâu phải đứa con nít"

Hồi lâu sau, Lưu Bị mới nói: "Ta chưa bao giờ coi con như trẻ nhỏ, bằng không hôm nay tuyên con tới, há chỉ để nghe con nói lời vô nghĩa?" Ngừng ngừng, rồi Lưu Bị lại nặng nề thở dài, nói: "Con nhìn thấy gì?"

A Đẩu đáp: "Con thấy được nhị thúc già rồi, ông ấy đã ngã một cú rất đau"

Lưu Bị gật gật đầu, nói: "Vân Trường trước giờ kiêu ngạo, bình sinh chưa từng bại trận; lần này mất Nam Quận, đối với hắn mà nói không phải chuyện hay ho gì"

Thì ra là vậy, thì ra người muốn Quan Vũ bại, nên mới kêu ông ấy đóng giữ Kinh Châu, A Đẩu không còn lời nào để nói; nhưng lão ba à, thủ đoạn này của người cũng hơi quá rồi đó, nếu ta không tới đó thì nó đã trở thành một bi kịch lịch sử rồi...Nghĩ tới đây, A Đẩu đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân vì sao khi Quan Vũ bỏ mình, Lưu Bị lại bất chấp hết thảy để báo thù cho ông ta, mà sau khi binh bại trở về Thành Đô không bao lâu liền buông tay quy tây.

Về trận chiến Kinh Châu, rốt cuộc vào thời khắc này, nghi điểm lịch sử đã được vạch trần chân tướng ngay trong thư phòng Lưu Bị.

Lưu Bị lại lạnh lùng nói: "Con đang cảm thấy rằng mình đã lập được công lớn có phải không? Ta đây hỏi con, nếu trận chiến này thiếu đi Bá Ước, Tử Long, Vân Trường, thậm chí quân sư phu nhân, và cả tên Vu Cấm tham sống sợ chết bị con chê cười kia, thì hiện giờ con sẽ ra sao?"

Lưu Thiện chưa từng nghĩ qua chuyện này, nay bị Lưu Bị nhắc tới, không được tự chủ mà đứng thẳng người.

Thiếu đi Hoàng Nguyệt Anh, Khương Duy, Triệu Tử Long, Quan Vũ, Vu Cấm, chỉ cần thiếu một người thôi, thì hiện tại mình sẽ có kết cục gì? Còn Ách thị nữa, nếu như không phải hắn đoạt lấy bức thư kia…A Đẩu nghiêm túc suy tư, liền sinh sợ hãi, chỉ cảm thấy sống lưng rét run một trận, tóc gáy toàn thân đều dựng đứng cả lên.

Lưu Bị thấy A Đẩu không đáp, biết hắn đang nghĩ gì, lại nói: "Trận chiến này không phải công của con, bất quá chỉ nhờ vào nhân hòa mà thôi, con thật sự xem mình là…"

A Đẩu hít sâu một hơi, cúi người nói: "Hài nhi kính cẩn lắng nghe phụ thân dạy bảo"

Lưu Bị thấy nhi tử đã hiểu, mục đích đã đạt thành, bèn nói: "Hảo hảo mà nghĩ cho kỹ, con của Lưu Huyền Đức ta, không phải phế vật"

A Đẩu xoay người kéo cửa phòng, chợt nghe Lưu Bị từ gian trong nói vọng ra: "Ngày sau vi phụ thân chinh, sẽ cử con làm tiên phong, nhất định sẽ đón Thiến nhi về, hiện giờ, cứ để mặc chúng lớn lối đi"

"Người thích mẹ con không?" A Đẩu nhịn không được đứng ngoài phòng hỏi vào: "Thích bao nhiêu?"

Lưu Bị thản nhiên nói: "Quân sư có chuyện cần tìm con, đi đi"

Đầu đông, Gia Cát Lượng chỉ mặc một kiện đơn y, bút son trong tay khoanh tròn lên thư sách, thấy Lưu Thiện tới, nói: "Lần này ngươi làm rất tốt"

Gia Cát Lượng cư nhiên tán thành mình, thực sự là vô cùng ngoài ý muốn của A Đẩu, A Đẩu vội nói: "Đều là công lao của mọi người cả…Công lao của mọi người"

Lời này thực sự không hề làm ra vẻ khiêm nhường, trước đó A Đẩu bị Lưu Bị cảnh tỉnh, biết bản thân đã nảy sinh lòng kiêu ngạo. A Đẩu không muốn nhắc tới nữa, lại nói: "Tiên sinh gọi ta có chuyện gì?"

Gia Cát Lượng mỉm cười, nói: "Khen ngợi ngươi thôi, không có gì hết, ngươi đi được rồi" Trong lời nói mang theo tiếu ý, mắt vẫn không nhìn thẳng Lưu Thiện.

A Đẩu lặng nửa ngày, nhưng Gia Cát Lượng vẫn không nói gì, trực tiếp coi hắn như món tĩnh vật, A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Tiên sinh đang xem gì vậy?"

Gia Cát Lượng cũng không đuổi hắn đi, nói: "Đường lối trị châu"

A Đẩu đang muốn nói gì đó, Gia Cát Lượng lại bảo: "Pháp, Nho, Đạo, ngươi thích phái nào?"

Không hỏi phái nào hảo, mà lại hỏi hắn thích phái nào hơn, ý ngầm trong lời, quả nhiên là tác phong trước sau như một của Gia Cát Lượng. A Đẩu suy nghĩ, rồi đáp: "Ta thích Pháp gia, dựa vào pháp trị quốc, vương tử phạm pháp, đồng tội như thứ dân. Không theo quy củ thì chẳng ra thể thống gì"

Gia Cát Lượng "Ừm" một tiếng, mỉm cười nói: "Ta cũng thích Pháp gia"

Tuy nhiên A Đẩu lại bảo: "Nhưng trị quốc không thể chỉ dựa vào Pháp gia, bằng không pháp luật hà khắc, nhân dân sẽ thống khổ. Phải lấy Pháp trị quốc, lấy Nho trị dân, lấy Đạo trị tâm"

"Tâm không bị câu thúc, sẽ một bước lên tận mây xanh, mới có khí phách vương giả; đối với thần tử dưới trướng, phải ấp ủ nhân tâm, thiên hạ thống nhất; trong việc cai trị, phải ngay ngắn rõ ràng. A Đẩu cảm thấy, chỉ bằng Pháp gia hoặc Nho gia, đều không làm được"

Gia Cát Lượng bật cười: "Lý luận suông thì ai nói chả được, quay về nhà, đem tất cả những gì ngươi nghĩ trong lòng, viết thành một bài văn lại đây"

A Đẩu suýt nữa ngất xỉu tại chỗ, chỉ muốn hung hăng tát mình hai cái

Một ngày sau, tại nơi ở của Hoàng Nguyệt Anh.

A Đẩu ném mạnh bút lông, phát điên la hét: "A a a, nhiều chữ quá không viết nữa! Không viết nữa!"

Hoàng Nguyệt Anh ngồi ở gian ngoài, tay thì may vá, miệng thì lười biếng nói: "Không viết nữa thì coi sách đi, chữ trong sách có hoàng kim ốc* đấy" [*ý nói chăm chỉ học hành, đọc nhiều sách thì sẽ đạt thành công danh, sống giàu sang sung túc]

A Đẩu chợt nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Sư nương, ta muốn làm cái diện cụ bạc cho thị vệ của ta, phải cần bao nhiêu vật liệu?" Vội vã chạy tới bên cạnh Hoàng Nguyệt Anh, nói: "Không phải người giỏi mấy thứ này nhất sao. Dạy ta đi? Lớn cỡ này nè" Nói xong lấy tay diễn tả.

Hoàng Nguyệt Anh nghiêm mặt nói: "Viết bài văn của ngươi đi, lộn xộn cái gì, an phận vài ngày không được hả"

A Đẩu mặc kệ, cứ y như con khỉ léo nhéo cả ngày, rốt cuộc Hoàng Nguyệt Anh sợ hắn, nói: "Ba lượng phết bạc, một lượng tiền công, nếu ngươi tự mình làm, thì khỏi cần tiền công, nhìn theo mà học hỏi"

"Tốt! Ta tự làm!"A Đẩu kích động chạy đi.

Không tới nửa ngày sau đã trở về, vẻ mặt đưa đám nói: "Sư nương, trong bạc có thể trộn thêm chút gì khác không, một tháng ta chỉ có hai đồng…"

Hoàng Nguyệt Anh cười đến run rẩy cả người, tiện tay chỉ cối xây đá trong sân, nói: "Có sẵn công cụ kiếm tiền đó, đẩy cối xong, đem bột mì đi bán, trả ta tiền vốn"

Hai ngày sau.

A Đẩu hông nhức lưng đau, thở phù phù nói: "Sư nương, bột mì này có đủ ba lượng bạc chưa?"

Hoàng Nguyệt Anh nhìn cũng không nhìn, trêu ghẹo: "Sớm thôi, đẩy theo một năm nữa đi"

Khóe miệng A Đẩu hơi co rút, nói: "Một năm?!"

Hoàng Nguyệt Anh tỉ mỉ tính toán: "Mỗi ngày ngươi xay được một túi bột mì mười cân, đổi được mười hai văn tiền, trăm văn xỏ thành một xâu…Sáu xâu tiền đổi được một lượng bạc, nhìn cái bộ dáng ngươi…"

Lời chưa dứt, A Đẩu đã bỏ chạy mất dạng.

Cùng ngày, trong phủ Thành Đô, gần như tất cả mọi người đều bị một tên lưu manh bất phân trình độ quấy rối, vơ vét của cải.

"Bá Ước, chúng ta là hảo huynh đệ mà phải không, cho ta mượn ba lượng bạc đi"

"…"

"Ngươi trưng cái bản mặt đó ra làm gì, miệng cũng đã hôn rồi, cho mượn ba lượng bạc bộ chết chắc!"

"Ách ba, ngươi có hai lượng bảy đồng bạc cộng thêm một xâu rưỡi tiền lẻ không? Thôi quên đi, dòm cái bộ dạng nghèo kiết xác của ngươi là biết không có rồi"

"Tam thúc, ta biết người có tiền, cho ta mượn mấy lượng xài đỡ đi"

"Mấy lượng! Mỗi tháng tức phụ của yêm chỉ phát cho yêm có một xâu tiền, A Đẩu, ngươi muốn mấy lượng?" Trương Phi trợn mắt nói: "Mấy chục đồng thì có, chứ mấy lượng thì không, ngươi muốn mấy lượng? Đợi ta viết một mẩu tin nhắn, đi tìm thẩm tử ngươi đòi đi"

"…Quên đi quên đi, ta làm sao dám chọc vào tam thẩm…"

"Tiên sinh, A Đẩu tới mượn chút tiền xài. Qua vài tháng nữa sẽ trả cho người gấp bội"

"…"

"Tiên sinh, người là quân sư, sư nương lại khéo tay, ta biết trong nhà người nhất định có rất nhiều tiền…"

"Ngươi cần nhiều tiền như vậy làm gì? Chuyện ăn uống, xa xỉ lãng phí, cờ bạc này nọ không được dây vào; có thời gian sao không lo dốc lòng xem sách, trái lại đi mượn tiền khắp nơi? Tới Ích Châu mới có mấy ngày mà đã kết giao với hồ bằng cẩu hữu nào rồi hả? Bài văn ta bảo ngươi viết…"

"Ta sai rồi! Tiên sinh! Ta nhất định là điên rồi mới tới mượn tiền người!"

"Sư phụ" Dù biết khả năng Triệu Vân có tiền là không lớn, nhưng A Đẩu vẫn thấp thỏm trong lòng, ôm một tia hy vọng tới tìm Triệu Vân hỏi.

"Cho ta hai lượng bảy đồng bạc cộng thêm một xâu rưỡi tiền…Được không?"

“Hiện ngân thì không có, trong ngăn kéo có chiếc chìa khóa, mở cái rương ở hậu phòng, bên trong có vật đáng giá, ngươi cứ lấy đi cầm”

“Oa! Thứ gì vậy, đồ cổ sao? Cái gương này đâu chỉ đáng ba lượng bạc thôi, ở đâu ngươi có được đồ tốt này vậy sư phụ? Sao không nói sớm”

“Gương hộ tâm* gia truyền”[*là miếng gương đồng được cẩn vào phần lưng và ngực của trang phục chiến đấu, dùng để phòng tên, xem hình minh họa bên dưới]

“…Thôi vậy, ngươi để dành đeo đi”

“Ngươi muốn thì cho ngươi đó”

“Ta xin lỗi, sư phụ, cư nhiên lấy mạng ngươi đi đổi tiền…Ta đi trước đây, coi như ta chưa từng hỏi”

“Này, chờ đã”

Triệu Vân mỉm cười nói: “Mạng cũng đã bán cho phụ tử các ngươi cả rồi, huống hồ chỉ là một miếng gương hộ tâm?” Nhưng lúc này A Đẩu đã chạy mất tăm mất tích.

“Bàng tiên sinh…Cho mượn vài lượng bạc xài đi”

“Ừm, ngươi tới trù phòng lấy dao phay lại đây, chặt đầu ta xuống, đem treo lên hàng thịt heo chắc sẽ bán được hai xâu tiền lớn á”

“…” A Đẩu gào thét: “Thói đời gì mà bần cùng thế này! Ta không muốn sống nữa!”

Bàng Thống giảo hoạt cười một tiếng, nói: “Ta chỉ nói cho một mình ngươi biết thôi nhé; Pháp Chính chính là danh sĩ Ích Châu, lại là một tay chữ đẹp, phụ nhân tiểu thư Xuyên Trung đều ngưỡng mộ không thôi, ngươi đi xin hắn vài chữ, đem lên chợ bán, ba năm lượng bạc không thành vấn đề…Công Tự?”

A Đẩu rốt cuộc cũng tìm được con đường phát tài, vào phòng lục lọi đến gà bay chó sủa, tìm ra một đống giấy mực, run run mà lật coi.

“Ta thao, là của tiên sinh, thôi bỏ đi, nói không chừng cái này cũng đáng giá vài đồng”

Lục tiếp, rốt cuộc cũng tìm thấy nét bút của Pháp Chính bên dưới chung trà, đáng thương thay mặc bảo danh sĩ trị giá ba lượng bạc, đã bị thấm một bãi trà, A Đẩu lập tức như gặp thần tài mà tự tay dán hảo nó, cao hứng phấn chấn bê lên chợ bán.

Lại qua một ngày.

A Đẩu ủ rũ trở về viện Nguyệt Anh, nói: “Sư nương, sao kiếm có vài lượng bạc lại khó như vậy”

Hoàng Nguyệt Anh cười nghiêng ngã, nói: “Ngươi tốt nhất nên đẩy cối xay tiếp đi”

A Đẩu bi thương nói: “Thùng béo lừa ta! Còn nói chữ của Pháp Chính có thể bán được ba lượng…”

Đôi mắt đẹp của Hoàng Nguyệt Anh sáng ngời, nói: “Chữ của Pháp Chính? Lấy ta xem xem” A Đẩu móc một tờ giấy được dán ngay ngắn cẩn thận ra, đưa qua, trên giấy chính là thơ tả cảnh mà Pháp Chính viết giúp mình lúc về Thành Đô lần đầu.

Hoàng Nguyệt Anh giễu cợt: “Thơ thì như rắm chó, nhưng chữ có thể tạm chấp nhận được”

A Đẩu vội thuận nước đẩy thuyền nói: “Bằng không sư nương bán giùm ta đi? Bán nhiều bán ít gì cũng được, thiếu ta đi mượn tiếp?”

Hoàng Anh lại nhìn nhìn chốc lát, nói: “Sư nương mua cho ngươi! Ba lượng bạc nhé?”

Sét đánh ngang tai! Núi đồi sụp đổ!

Một luồng sáng rạng đông lướt qua chân trời! Sinh cơ trong tuyệt vọng! Hoàng Nguyệt Anh quả đúng là sao mai trong bóng tối! Là ánh sáng trước bình minh! Là thuyền cứu sinh trong sóng dữ!

A Đẩu nước mắt giàn giụa, thiếu chút nữa đã dập đầu trước Hoàng Nguyệt Anh, lại móc ra tờ giấy đen thùi lùi mà Gia Cát Lượng đưa cho mình, nói: “Cái này cũng cho sư nương luôn”

“Gì thế?” Hoàng Nguyệt Anh liếc sơ qua, nói: “Không cần”

“Sư phụ viết đó, mua một tặng một, ta biết cái này chẳng đáng giá một đồng, hắc hắc” A Đẩu cười xòa nói, nhét cục giấy dùng để chùi bút kia vào tay Hoàng Nguyệt Anh, cầm ba lượng bạc, chạy đi tìm bếp lò.

Sau khi A Đẩu đi, Hoàng Nguyệt Anh quay người vào phòng, lấy một thanh tiểu đao, rọc mép giấy bị dán ra, cẩn thận mở bài thơ đen thùi lùi của Gia Cát Lượng ra xem, sẳng giọng: “Bị chà đạp thành thế này, mất hết mặt mũi rồi”

Nhìn trái nhìn phải, rồi đọc qua một lần, sau đó Hoàng Nguyệt Anh mở ngăn tủ, cười khánh khách cất thơ của Gia Cát Lượng vào, khóa lại.

Còn tờ giấy Tuyên bị ố trà kia vẫn nằm lăn lốc trên bàn như cũ.

Hoàng Nguyệt Anh tiện tay đem bài thơ của Pháp Chính vò thành một cục, ném vào trong lò, đốt trụi.

_ Phương trận:

(1) thất tiến thất xuất: là đang đề cập tới hành trình cứu A Đẩu của anh Tử Long, gồm:

_ 2 lần đầu hỗn chiến cùng đại quân Tào Tháo, nhân số rất đông, chừng 5 vạn người

_ 2 lần gặp Thuần Vu Đạo, chừng 1 vạn người

_ 2 lần gặp Hạ Hầu Ân, chừng 2 vạn người

_ 2 lần đụng Yến Minh, 1 vạn người

_ 2 lần gặp Trương Hợp, chừng 5 vạn người

_ 2 lần gặp Mã Duyên, Trương Nghỉ, Tiêu Xúc, Trương Nam, vẫn là binh sĩ của Trương Hợp, bất quá chủ tướng không có mặt mà thôi, không dưới 3 vạn

_ 2 lần gặp phải Chung Tấn, Chung Thân, trên dưới chừng 2 vạn

Tổng cộng 14 lần đột phá vòng vây.

_ Gương hộ tâm:

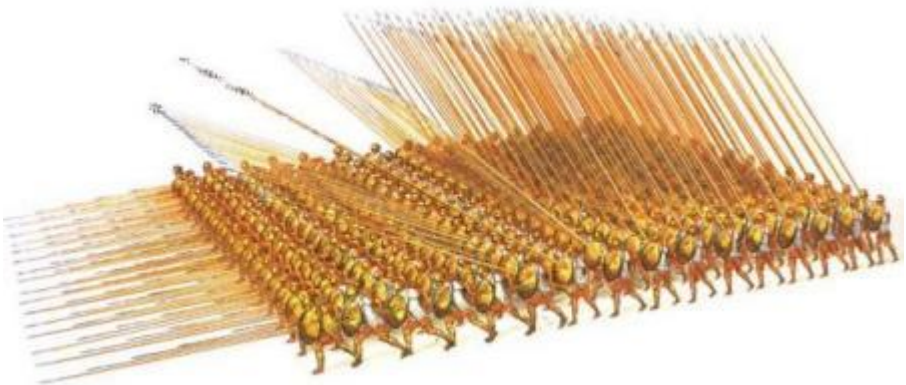

13. Quyển 1 - Chương 13: Lộ Nhân Giai Tri

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

A Đẩu móc ra cái diện cụ bạc mà trăm cay nghìn đắng mới làm được, đeo lên cho Ách thị, tấm tắc nói: "Tay nghề thật sự chưa được khéo lắm, xem ta tốt với ngươi chưa"

Ách thị thờ ơ liếc nhìn tay A Đẩu một cái.

A Đẩu vội ngượng ngùng giấu cái tay đầy vết thương ra sau lưng, cười nói: "Đương nhiên, bộ dạng ngươi vốn cũng đã..."

A Đẩu ngắm nhìn Ách thị hồi lâu, chỉ cảm thấy thật khó mà coi hắn như một gã thị vệ bình thường được; hắn khác hẳn so với những người A Đẩu quen biết, gương mặt anh tuấn mà thon gầy kia, mang theo một cổ khí chất sơn lâm, hoặc là mãnh thú như liệp báo, diều hâu ngủ đông.

Hàng mày hắn thô dày mà đen sậm, đôi môi khúc chiết kiên ngạnh, khác biệt so với khí chất nam tử vĩ ngạn quen thuộc, bao dung hết thảy của Triệu Vân.

Dường như Ách thị được sinh ra là để cướp đoạt, giết chóc và phá hủy, chẳng khác nào một con mãnh thú phục trong bóng tối.

A Đẩu lại nhìn hồi lâu, nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Thật con mẹ nó đẹp trai"

Ách thị đứng lên đi vào gian trong, A Đẩu đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười to nói: "Ngươi đỏ mặt kìa! Không phải vừa nãy ngươi đỏ mặt đó chứ!"

Đang muốn đuổi theo trêu chọc một trận thì chợt có người gõ cửa.

A Đẩu làm cái vẻ mặt quỷ treo cổ*. [*xem hình minh họa bên dưới]

Sau khi vào Ích Châu, Triệu Vân bề bộn sự vụ quân chính, hơn nữa đại chiến vừa ngừng; người dạy Khương Duy, Lưu Thiện luyện võ mỗi ngày đã được bàn bạc xong, đổi thành Mã Siêu. Triệu Vân thỉnh thoảng vẫn tới kiểm tra, miễn cho A Đẩu lười biếng trốn tập.

Niên kỷ Mã Siêu chỉ mới ngoài hai mươi, gặp phải hai tên thái tử đảng, trong đó lại có một con tiểu quỷ, mỗi ngày đều thấp thỏm lo lắng, sợ dạy không tận trách. Bản thân sư phụ mới có võ công dũng mãnh, nhưng bản lĩnh dạy đệ tử chỉ thường thường bậc trung, A Đẩu nhìn vào trong mắt, liền châm chọc không thôi. Cứ khoái gây hấn chọc ghẹo, có một dạo quan hệ sư đồ căng thẳng tới nỗi Lưu Thiện muốn khích Ách thị xuất mã, dùng một ngón tay đè chết Mã Siêu.

Chiếu theo đạo lý của Triệu Vân, truyền đạo thụ nghiệp tức là sư; đừng nói niên kỷ so với ngươi lớn hơn, cho dù nhỏ hơn ngươi, nhưng chỉ cần dạy ngươi thì đã là sư phụ ngươi rồi, A Đẩu đành phẫn nộ đi ra mở cửa. Cửa vừa mở liền không hòa nhã nói: "Cái gì, giờ Dậu rồi mà còn bắt ta đi khiêng gạch hả?"

Mã Siêu quan sát A Đẩu vài lần, nói: "Đi theo ta"

A Đẩu hết cách, đành theo Mã Siêu xuyên qua hành lang, Mã Siêu lại nói: "Chỉnh sửa y quan lại, ở đó cười ngu cái gì"

Trong lòng A Đẩu thầm đáp lại một câu "Liên quan cái rắm gì tới ngươi", theo Mã Siêu đi vào đại thính trong phủ, Mã Siêu chấp tay nói: "Tiểu chủ công đã thỉnh đến" Rồi lui sang một bên.

A Đẩu lười biếng liếc vào phòng, thấy mấy người Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Pháp Chính đang vây quanh một thiếu niên như quần sao nâng nguyệt, thiếu niên kia xấp xỉ tuổi mình, môi hồng răng trắng, giữa mi mục mang theo phong độ của người trí thức.

Triệu Vân nói: "Đây chính là đồ nhi ta Công Tự, Công Tự qua đây" Ngoắc tay với Lưu Thiện, đồng thời chỉ chỉ khóe miệng, A Đẩu hiểu ý lập tức chùi nước miếng bên khóe miệng, chậm rì rì lết qua.

Gia Cát Lượng nói: "Hai người các ngươi đều là con cháu thế gia, xưng huynh gọi đệ là được"

Thiếu niên kia cũng chẳng câu thúc gì, lúc chấp tay cũng rất ra dáng, y hệ một văn sĩ trẻ tuổi, nói: "Nếu vậy, Tư Mã Chiêu kiến quá hiền huynh"

A Đẩu vừa thấy thiếu niên ôn nhu như nữ tử này, lập tức có cảm giác mình đã trở thành một vĩ trượng phu, liền nhiệt tình nói: "Hiền huynh Lưu Thiện, tự Công Tự, chào ngu đệ"

Xưng hô "Ngu đệ" vừa thốt, thiếu niên kia sững sờ tại chỗ, biểu tình của mọi người trên phòng cũng thê thảm không đỡ nổi.

A Đẩu hồi thần, nói: "Ngươi tên gì?"

"Tư Mã Chiêu…"

"…"

Tên ẻo lã này vậy mà chính là thái tổ khai quốc triều Tấn tương lai Tư Mã Chiêu, kẻ công hãm Thành Đô, giam lỏng mình ở Lạc Dương, còn tứ phong "An Lạc công" sao? A Đẩu vô ý thức sờ bội kiếm bên hông, nhưng lại sờ vào khoảng không, bèn quay đầu khắp nơi tìm các món thần khí như ghế gãy, gạch đá…Ý niệm duy nhất trong đầu chính là dù có liều mạng máu tươi năm bước cũng phải tự tay đánh chết tên này ngay tại chỗ!

Đương nhiên, có Triệu Vân Gia Cát Lượng ở đây, ý tưởng này sẽ chỉ là si tâm vọng tưởng, không thể trở thành hiện thực.

Cả nhà Tư Mã Chiêu là vọng tộc Hà Nội, đều là danh sĩ Xuyên Trung cùng thời với Pháp Chính, có giao tình mấy đời; cứ mỗi dịp cuối năm cả nhà sẽ mang lễ vật nhập Xuyên, trao đổi tin tức với tộc Pháp thị, năm nay lại có thêm thứ tử: Tư Mã Chiêu cùng đi theo đoàn xe.

Khoản nợ giữa ba phương thế lực Tào Tháo và Lưu Bị, Tôn Quyền còn chưa tính xong, lúc này có phái sứ giả đến cũng chỉ dư thừa, là Tôn Tào kháng Lưu, hay Tào Lưu diệt Tôn? Hay là liên minh Ngô Thục đã được kí kết từ lâu sau trận chiến Xích Bích?

Hết thảy thế cục vẫn chưa sáng tỏ, gia tộc Tư Mã được phái đi, lễ đội lấy quan hệ cá nhân làm mục đích, không thể nghi ngờ chính là một cú đột phá cực hảo. Tuổi tác Tư Mã Chiêu còn nhỏ hơn Lưu Thiện, nhưng cách ăn nói, suy nghĩ lại nho nhã hữu lễ, rất có phong phạm đệ tử thế gia, sau khi tới Thành Đô, hẳn sẽ được các sĩ tộc yêu thích bội phần.

Bởi thế, những ai đã từng gặp qua Tư Mã Chiêu và Lưu Thiện, trong lòng đều hình thành nên sự so sánh rõ rệt.

Ngày đó Mã Siêu dạy thuật bắn cung, A Đẩu lơ đãng, suy nghĩ phải làm sao mới có thể tiên hạ thủ vi cường, diệt thằng con hoang Tư Mã Chiêu kia, đầu xuôi đuôi lọt, tránh cho ngày sau Tư Mã Chiêu binh lâm Thành Đô, bắt mình về Lạc Dương làm An Lạc công.

Hạ độc? Thôi quên đi, có Pháp Chính Bàng Thống Gia Cát Lượng ở đây, hạ hạc đỉnh hồng nói không chừng cũng giải được tuốt.

Mưu sát? Dẫn hắn lên núi Nga Mi chơi, sau đó đẩy xuống vách đá luôn? Đừng nói đến mình có bản lãnh này hay không, lỡ Triệu Vân không an tâm, đi theo, vậy thì càng không có khả năng.

Ám sát? Kêu Ách ba chặt rụng đầu hắn xuống? Vậy rủi, không, Gia Cát Lượng nhất định có thể tra ra được là ai làm…A Đẩu rùng mình một cái, khó khăn lắm mới chiêu được một vị võ tướng, vinh hoa phú quý còn chưa ban mà đã hại hắn bị chém đầu thì oan ức cho hắn quá.

Một mặt suy tính, một mặt bắn tên, tên kia nghiêng tới nghiêng lui, toàn không trúng đích, chỉ thấy giáo lại trên sân ôm đầu chạy trối chết, sợ trúng phải độc thủ của tiểu chủ công.

"Nghĩ ngợi cái gì! Nghiêm túc chút đi!" Mã Siêu lớn tiếng mắng.

A Đẩu bị dọa nhảy dựng, buông lỏng dây cung, chợt cao hứng phấn chân kêu: "Bắn trúng rồi!"

Mã Siêu tức giận nói: "Trúng mục tiêu kế bên thì có! Còn cà lơ phất phơ nữa sẽ phạt ngươi luyện tới tối!"

Khóe miệng A Đẩu hơi run rẩy, lại nhìn qua Khương Duy đã xong việc đang cười trộm kế bên.

A Đẩu trưng bộ mặt khóc tang ra nói: "Bắn trúng hồng tâm ba lần mới được phép nghỉ…Lão tử làm gì có bản lãnh đó chứ"

Luyện một hồi, chợt thấy hai người bên ngoài giáo trường, A Đẩu lập tức lên tinh thần, cười hô: "Sư phụ!"

Người tới chính là Triệu Vân, nhưng bên cạnh còn có Tư Mã Chiêu đi theo, hai người nói nói cười cười, A Đẩu vừa chứng kiến sắc mặt liền âm trầm, nhất thời có cảm giác như đồ của mình bị người ta cướp mất.

"Ta dẫn Tử Thượng đi dạo quanh phủ, các ngươi tự luyện tiễn đi" Triệu Vân mỉm cười nói.

Đã tới rồi thì làm gì có chuyện thả cho đi? A Đẩu thấy Tư Mã Chiêu thân thể yếu ớt, cố ý khiêu khích, nói: "Luyện bắn tên, ngu đệ biết không?" Thấy sắc mặt Triệu Vân bất thiện, đành sửa miệng: "Hiền đệ qua đây chơi thử chứ?"

Tư Mã Chiêu cũng là tâm tính hài tử, hớn hở nhận cung tên Lưu Thiện đưa cho, cười nói: "Ngu đệ chỉ theo Uyên thế thúc học chút đỉnh thôi"

Lập tức kéo cung phóng tiễn, một tiễn trúng ngay giữa hồng tâm!

Triệu Vân và Mã Siêu đều nhịn không được hoan hô: "Hảo!"

A Đẩu mất mặt đến độ muốn chui xuống đất, Tư Mã Chiêu cư nhiên theo Hạ Hầu Uyên học tiễn kỹ!

Một tiễn của Tư Mã Chiêu được cả sân trầm trồ khen ngợi, Triệu Vân thấy sắc mặt A Đẩu xanh mét, hiểu tâm tư hắn, cười nói: "Công Tự lúc bé thể nhược, cho nên ta cố ý lơi công khóa, đúng là sư phụ lười biếng rồi"

Ngụ ý chính là muốn ôm lấy sự mất mặt của A Đẩu vào người mình, lại dịu dàng nói: "Tới, hôm nay giải thích rõ cho ngươi nghe, phải dụng tâm nhớ kỹ"

Triệu Vân nhận lấy cung tiễn từ Tư Mã Chiêu, đứng sau lưng A Đẩu, để hắn tựa vào lồng ngực mình, hai tay ôm A Đẩu, nhẹ nhàng đặt cung vào tay hắn, rồi khom người, nhỏ giọng nói bên tai A Đẩu: "Hạ Hầu Uyên từng nói, thuật bắn tên lấy mắt làm tâm, lấy tâm làm tay; nhưng sư phụ cho rằng, điều này chỉ là tầm thường"

Sau đó, Triệu Vân hơi thẳng lưng, đỡ tay A Đẩu, ôm vòng quanh hắn, kéo căng dây cung, khép mắt, khóe miệng pha chút tiếu ý:

"Làm sao để đạt tới thượng thừa? Phải dùng 'Tâm' để ngắm bia, từ tâm tới tay, chỉ cách một tầng, đương nhiên thoải mái tự nhiên hơn so với dùng 'Nhãn' ngắm bia, cách tới hai tầng"

Chợt hai người buông dây cùng lúc, mũi tên bay "Vèo" đi, trúng ngay đuôi mũi tên mà Tư Mã Chiêu bắn lên bia lúc trước, chẻ nó ra làm hai!

"Quá mạnh mẽ!" Tư Mã Chiêu nhịn không được khen ngợi.

"Hiểu chưa?" Triệu Vân nhìn A Đẩu đang ngơ ngác xuất thần, lại mỉm cười nói: "Thêm lần nữa nhé?"

A Đẩu chưa kịp hồi thần, Triệu Vân đã cầm tay hắn kéo cung lần nữa: "Lần này tới ngươi bắn tên, lấy tâm làm tay, chớ bị hai mắt che mờ"

Tay A Đẩu hơi run rẩy, nhưng cảm thấy rằng, tuy Triệu Vân bảo hắn thả tên, song thực tế là cố ý nhường, chỉ giúp hắn nhắm chuẩn bia, lại hơi lệch qua chút, A Đẩu hiểu ý, buông tay, mũi tên thứ ba bắn trúng đích, cách hồng tâm không xa mấy. Bèn cười nói: "Hiểu chưa"

Những người đứng xem ai cũng đinh ninh rằng mũi tên này là do A Đẩu bắn ra, nhưng nào biết đây là do Triệu Vân vớt vát mặt mũi cho hắn, chỉ nghe Tư Mã Chiêu tán dương không ngớt miệng: "Thiên hạ đều bảo trong thần tiễn thủ, Vân thúc đứng thứ ba, hôm nay chứng kiến mới biết danh bất hư truyền! Tử Thượng được mở rộng tầm mắt rồi"

Triệu Vân vội khiêm tốn nói: "Nói vậy sao được, tài bắn cung của Từ tướng quân, Hạ Hầu tướng quân mới cao minh, chút bản lĩnh này của Tử Long chỉ đủ dạy đồ đệ"

Nào ngờ A Đẩu vừa nghe thứ hạng này, liền nhịn không được hiếu kỳ nói: "Sư phụ đứng thứ ba? Vậy trước đó là ai?"

Tư Mã Chiêu cười nói: "Tài bắn cung của Hoàng Trung Hoàng lão tướng quân là thiên hạ đệ nhất, danh hiệu này đã được công nhận"

Mã Siêu nghe hắn ca ngợi tướng Thục, trong lòng cao hứng nói: "Đương nhiên rồi, trong quân đều truyền rằng Hoàng tướng quân là tiễn thần"

A Đẩu co giật khóe miệng, thầm nghĩ cái danh hiệu "Tiện thần" này không có cũng chả sao, may mà sư phụ không phải "Tiện thần*". [*'Tiễn' với 'tiện' đều phát âm là jiàn]

Lại nghe Tư Mã Chiêu nói: "Phụ thân bảo, trên đời này, tài bắn cung xếp thứ hai ngoại trừ Ôn hầu thì không còn ai khác, Ôn hầu xạ kích Viên môn(1), một tiễn bắn trúng mũi kích Phương thiên họa cách xa hơn trăm bước. Bình thường có thể bắn trúng thì chẳng hiếm lạ gì, nhưng thế cục khi ấy, không cho phép thất thủ, bình tĩnh dửng dưng, tùy tiện nói ra, liền trúng mũi kích, quả không tầm thường"

Lữ Bố từng bảo Lưu Bị, Kỷ Linh ngừng chiến, liền khoe khoang rằng, nếu bắn trúng, Lưu Bị và Kỷ Linh không được đánh nữa; đó là áp lực tâm lý cực lớn, nếu một tiễn không trúng sẽ mất sạch mặt mũi. Trong lời nói của Tư Mã Chiêu cũng ngầm cho rằng Lữ Bố tài hơn Hoàng Trung.

Mã Siêu tuy bất bình, nhưng dù sao cũng nên bất kính với người đã chết, nên gật gật đầu, không bình luận thêm nữa.

Triệu Vân mỉm cười nói: "Vì để giải trừ trận chiến giữa chủ công và Kỷ Linh, Lữ Bố đã dùng diệu kế này, tài bắn cung như thần, Tử Long tự nhận thấy bản thân không bằng Lữ Phụng Tiên"

A Đẩu nghe đến nhiệt huyết sôi trào, than thở: "Chỉ hận ta sinh ra quá muộn, hắn chết sớm quá, chưa kịp kết giao với người này"

Tư Mã Chiêu lại nói: "Còn có, Thái Sử Từ ở Giang Đông, Hạ Hầu Uyên ở Lạc Dương, Từ Hoảng, Trương Liêu thế huynh đều là những tay thiện kỵ xạ, tiểu đệ không nói nữa, Công Tự huynh thỉnh"

A Đẩu cầm cung, biết không thể nào bắn được như vừa rồi nữa, chi bằng thấy tốt rồi thì nên thu tay, chợt nghĩ tới một chuyện, nói: "Ta tới tư phòng kêu thị vệ của ta, xem thử hắn thế nào" Nói xong cất bước chạy.

"Ách ba, đi theo ta" A Đẩu thấy Ách thị đang ngồi xổm ngoài cửa phòng mình, bưng bát mì lạnh hồng du*, đang tính gắp bỏ vào miệng, có lẽ do đói bụng nên tới trù phòng trộm điểm tâm. Vội nói: "Đừng ăn nữa! Lão tử bị khi dễ kìa! Tới giúp ta trút giận, xong sẽ dẫn ngươi đi ăn một bữa ngon" [*một loại gia vị Tứ Xuyên, làm từ hoa tiêu, hồi, sơn nại, hành, tỏi, gừng, đường]

Ách thị chùi chùi miệng, theo A Đẩu đi tới giáo trường, bấy giờ ánh mắt của mọi người trên giáo trường đều tập trung vào người hắn.

Hai mắt Tư Mã Chiêu tỏa sáng, chắp tay nói: "Vị thế huynh này đại danh là?"

A Đẩu nói: "Hắn tên…Ừm, hắn tên Kinh Trầm Kích, hắn không nói chuyện được, thất lễ rồi" A Đẩu tùy tiện đặt cho hắn một cái tên, đỡ phải suốt ngày kêu Ách ba Ách ba.

Ách thị khoanh tay, thờ ơ, làm như không thèm quan tâm tới những chuyện ngoài thân.

A Đẩu vỗ cung vào ngực hắn, nói: "Trầm Kích, bắn một mũi cho Tư Mã ngu…Hiền đệ coi thử đi"

A Đẩu từng tận mắt chứng kiến Ách thị ném đá giết địch, nên lòng tin đối với hắn gần như mù quáng, không thua gì Triệu Vân, Ách thị ước lượng cung, lắc đầu, ném cung sang một bên. Chê cung này sức kéo không đủ, sau đó liếc thấy cự cung phá thành đặt bên cạnh giáo trường.

Cây cung sắt kia là do Gia Cát Lượng đích thân thiết kế và chế tạo, phải ba người hợp lực mới có thể kéo nổi, trường tiễn cao bằng một người, chuyên dùng để công thành, chỉ thấy Ách thị lấy cây cung kia, dưới sự chứng kiến của mọi người, chân đạp cự cung, tay kéo dây sắt, ghìm khuỷu tay xuống, trường tiễn 'keng' lên dây.

Lần này còn không một tiễn bắn nát bia ngắm sao! A Đẩu mừng như điên, thần lực trời sinh a, quá dũng mãnh rồi!

Ách thị giẫm giẫm, một cước đứng vững, thân thể xoay tròn một chỗ, ưu mỹ đến cực điểm mà kéo cây cự cung kia thành một vầng trăng tròn! Mọi người có mặt cùng reo hò một tiếng như oanh lôi san bằng mặt đất, chợt Ách thị chuyển thân buông dây, mũi tên kia vô cùng thần tốc bay tới bia ngắm, A Đẩu chỉ thấy trước mắt hoa lên, trường tiễn đã lướt qua một loạt bia ngắm, bay khỏi giáo trường, sau đó vượt qua tường rào, biến mất tiêu.

"…"

Khúc dạo đầu thanh thế hoàng tráng như vậy, lại đổi lấy một cái kết cục dở khóc dở cười, ngay cả bia ngắm cũng chả trúng!

Ách thị lười biếng quăng cung, khoanh tay đứng sau lưng Lưu Thiện, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều cắn răng nhịn cười, sợ Lưu Thiện thẹn quá hóa giận.

A Đẩu nói: "Ngươi ngươi ngươi…Bắn thêm lần nữa, lần này nghiêm túc chút…"

Triệu Vân cười nói: "Được rồi, chớ có hồ nháo. Thần lực của Trầm Kích huynh hơn người, thỉnh thoảng mất chuẩn xác cũng không có gì đáng ngạc nhiên"

Tư Mã Chiêu hiếu kỳ vô cùng, không ngừng đánh giá Trầm Kích, đang muốn nói gì đó thì lại nghe một tiếng chuông vang từ xa truyền lại.

Triệu Vân nói: "Ăn tối thôi, giải tán đi, Công Tự ngươi còn cần phải chăm học khổ luyện hơn nữa, biết chưa?"

A Đẩu hết cách, đành phải phẫn nộ kéo Ách thị rời đi, dọc đường không ngừng mắng chửi tên Ách ba làm xấu mặt này, chợt nghi ngờ nói: "Hôm nay mặt trời còn chưa xuống núi, sao chùa Lão Quân ngoài thành lại gõ chuông sớm như vậy? Mới ăn cơm trưa, lão tử vẫn chưa đói tí nào"

Phía tây Thành Đô dựng một ngôi chùa Lão Quân, chính là chỗ của đạo sĩ nhập thế trên núi Thanh Thành, thờ cúng Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn. Mỗi ngày hương khói không ngừng, ban đêm lúc gõ chuông báo thì tiếng chuông ngân vang khắp toàn thành, chưa từng sai giờ, trong phủ Thành Đô đã sớm quen với ba tiếng chuông vang mỗi ngày của chùa Lão Quân, nên không hề bố trí nhật quỹ hay tích lậu*. [*đồng hồ nhật quỹ: dựa vào bóng của mặt trời để ước lượng giờ giấc; tích lậu: đồng hồ nước; xem hình minh họa bên dưới]

Nhưng hôm nay cơm tối dọn sớm hơn bình thường tới một canh giờ.

Gia Cát Lượng về đến nhà, thay quan phục, thấy đồ ăn đầy bàn, thắc mắc nói: "Ăn cơm chiều sớm quá vậy? Ngay cả đèn dầu còn chưa thắp nữa"

Hoàng Nguyệt Anh dịu dàng cười nói: "Nghe người trong thành bảo, hôm nay không biết từ đâu bay tới một mũi trường tiễn do ngươi chế tạo, bắn trúng miệng chuông đồng trên nóc chùa Lão Quân, còn ghim sâu vào, đám đạo sĩ hì hục ra sức mà vẫn không sao nhổ xuống được, đành mặc kệ nó luôn"

Gia Cát Lượng gật gù nói: "Có lẽ lúc thao luyện mất chuẩn xác, không cẩn thận phóng bay đi"

Hoàng Nguyệt Anh lại cười nói: "Mất chuẩn xác mà lại vừa vặn ghim ngay chuông đồng sao, thật quá ly kỳ; tám phần là trong đầu kẻ phóng tên chỉ muốn được ăn cơm tối sớm chút"

Gia Cát Lượng buồn cười nói: "Đây là thiên ý sao?"

Tối đến, Tư Mã Chiêu rốt cuộc bị hạ độc thủ.

Đầu tiên là giấy cửa bị thọc một lỗ nhỏ, sau đó chuẩn bị pháp bảo độc môn chuyên dùng để giết người cướp của của Hoàng Nguyệt Anh, nhang canh năm, đốt ra một chấm đỏ, đâm vào trong lỗ nhỏ. Tư Mã Chiêu ngủ đến say sưa, thị vệ canh giữ bên ngoài đã mềm nhũn ngã xuống.

Lát sau, cửa phòng bị đẩy "Két" ra, một kẻ mặt che khăn đen nhảy vào, một "Kẻ thần bí" cực kỳ thần bí. Hắn rón ra rón rén nhảy qua thi thể…Á bậy, thân thể thủ vệ. Tiếp theo khiêng Tư Mã Chiêu lên, thân pháp linh hoạt, từ cửa chính ngông nghênh đi ra ngoài, khá khen cho khí phách của một vị đại hiệp!

A Đẩu khiêng Tư Mã Chiêu, đi một hồi, dừng nghỉ mệt, đi đến thở hồng hộc, mắng: "Trời đánh nó, nặng quá vậy…"

Chợt thấy chỗ hành lang uốn khúc có một thân ảnh cao lớn, liền thầm kinh hãi, ngay sau đó nhận ra là Ách thị, mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Sao ngươi không ngủ mà theo ra làm gì? Mau trở về!"

Không gọi Khương Duy, Trầm Kích là do sợ âm mưu bại lộ sẽ liên lụy bọn họ chịu phạt, bất quá trước giờ tai mắt Ách ba vốn minh mẫn. Cư nhiên quên mất cái gốc rạ này, A Đẩu ra sức đuổi, nhưng Ách thị không chịu đi.

A Đẩu bất đắc dĩ, đành nói: "Tốt lắm, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh…Ngày nào đó bị vạch trần ta với ngươi chết chung là được" Ra lệnh cho Ách thị: "Ôm tên này ra hậu viện, mệt chết lão tử rồi"

Ách thị không biết A Đẩu muốn làm gì, chỉ nghĩ đây là trò đùa của thiếu niên, liền giúp hắn mang Tư Mã Chiêu đặt vào một góc hậu viện.

Nơi đó cách chỗ ở của người trong phủ rất xa, vốn là một viện hoang, chưa từng được quét tước, trong viện đầy cỏ dại, trên mặt đất lả tả nào dây thừng, roi ngựa, xích sắt, vải rách…đương nhiên đại hiệp đã sớm chuẩn bị đâu ra đấy, bên cạnh lại có một miệng giếng, có thể thấy đã chọn được một nơi rất tốt. Dễ dàng tiền dâm hậu sát, rồi vứt xác xuống giếng, phục vụ theo dây chuyền, chu đáo thân thiện.

A Đẩu hấp ta hấp tấp cột Tư Mã Chiêu vào một cái cây tán nghiêng, múc một thùng nước giội lên mặt Tư Mã Chiêu, thế là Tư Mã Chiêu tỉnh dậy, muốn biết chuyện tiếp diễn thế nào, mời đón xem chương sau.

_ Về tiêu đề: nghĩa là dã tâm lộ rõ ra ngoài, ai nhìn vào cũng biết

_ Mặt quỷ treo cổ:

(1) Ôn hầu là Lữ Bố, về việc bắn kích Viên môn: Viên Thuật thấy Lã Bố ngã theo mình lại sai Kỷ Linh mang 3 vạn quân tấn công Tiểu Bái để diệt Lưu Bị. Lã Bố chỉ mang 1000 quân bộ và 200 quân kỵ tới Tiểu Bái, bắt hai bên phải hòa giải. Ông sai cắm kích từ xa 150 bước và giao hẹn sẽ bắn tên, nếu trúng vào ngạnh kích thì hai bên phải giảng hòa. Sau đó Lã Bố lùi lại giương cung bắn trúng ngay ngạnh kích. Mọi người đều khâm phục. Lưu Bị cảm ơn ông, còn Kỷ Linh thấy Lã Bố kiêu dũng không dám trái ý phải mang quân về; **

_ Nhật quỹ:

_ Tích lậu:

14. Quyển 1 - Chương 14: Hai Đứa Nhỏ Vô Tư

"Tử Thượng ngu đệ? Ngu đệ?"

Tư Mã Chiêu tỉnh dậy một lần, rồi sau đó lại ngất đi.

A Đẩu đã trở thành hóa thân tà ác, giễu cợt: "Giả vờ hả, tận tình mà giả vờ cho ta xem xem, hửm? Còn muốn giả vờ?"

Sau đó không thèm hỏi nguyên do, một roi hung hăng quất xuống! Roi ngựa kia trước đó đã tẩm qua nước, lập tức đánh cho Tư Mã Chiêu hai mắt trắng dã, một tiếng hét thảm bị chặn trong miệng, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Nghe nói ngu đệ được khen là *Kiến An đệ bát tử*" A Đẩu thuận miệng bịa chuyện, nói: "Chắc là không đem hiền huynh để vào mắt đâu nhỉ…" *[*đúng ra là Kiến An đệ thất tử, chỉ có 7 người gồm: Khổng Dung, Trần Lâm, Vương Sán, Từ Can, Nguyễn Vũ, Ứng Sướng, Lưu Trinh. Là 7 tác giả ưu tú của Kiến An]*

Tư Mã Chiêu gấp đến độ kêu "Ô ô", không biết tại sao lại xúi quẩy thế này, nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ tới, Lưu Thiện ban ngày chỉ như đồ bỏ, giờ cư nhiên lại lớn lối đến vậy! Dám vũ nhục một khách nhân mà ngay cả sứ giả cũng không lớn bằng!

Thời khắc này, miệng bị bịt kín, dù có muôn vàn biện tài cũng nói không ra, Lưu Thiện hùng hùng hổ hổ như một tên vô lại, nói: "Dã tâm của Tư Mã Chiêu, người người đều biết; lão già vô lương kia của ngươi muốn soán ngôi, đáng tiếc chết quá sớm, nên cái việc tồi tệ đoạn tử tuyệt tôn này liền rơi lên người cả nhà các ngươi…"

Tư Mã Chiêu nghe xong sắc mặt đại biến, cho dù Tư Mã Ý có phản tâm, nhưng những năm gần đây đã che giấu vô cùng kín, làm sao Lưu Thiện biết được? Chẳng lẽ phố chợ đã đồn đãi đến mức này?

A Đẩu quất được vài roi, tay bắt đầu đau nhức, bèn đưa roi cho Ách thị, nói: "Ta nghỉ tí, ngươi tiếp sức, chừng nào mệt thì tới ta"

Ách thị cầm sợi roi ngựa kia, đánh cũng không được, mà không đánh cũng chẳng xong, vẻ mặt cực kỳ cổ quái, nhìn Tư Mã Chiêu từ bên dưới đấu lạp. Đôi môi động động, như đang thắc mắc không biết người này đã chọc gì tới A Đẩu, thấy không giống thiếu niên tranh cường háo thắng, mà giống kiểu thù giết mẹ hơn.

Trong mắt Tư Mã Chiêu lộ ra thần sắc cầu xin, Ách thị cảm thấy bối rối. Tư Mã Chiêu ô vài tiếng, nước mắt lưng tròng. Rốt cuộc Ách thị không nỡ ức hiếp thiếu niên, khoanh tay đứng một bên.

Nào ngờ A Đẩu vừa thấy lại càng thêm phẫn nộ, quát: "Ít giả bộ đáng thương đi! Ngươi lừa sư phụ ta xong giờ lại lừa tới Ách ba hả!" Chỉ nghe Lưu Thiện vừa mắng vừa giơ tay lên, tát liên tục vào mặt Tư Mã Chiêu mấy chục cái bạt tay, đáng thương thay cho gương mặt thanh tú của Tư Mã Chiêu bị tát sưng như đầu heo.

A Đẩu cười lạnh nói: "Vướng lớp y phục nên đánh không chết được ngươi nhỉ, để rồi coi..." Chợt đưa tay xé y phục Tư Mã Chiêu, Ách thị nhịn không được, khụ một tiếng, nhưng A Đẩu không để ý tới, nhanh gọn dứt khoát lột sạch sẽ Tư Mã Chiêu.

Thượng y của Tư Mã Chiêu bị kéo xuống một nửa, cột trên cây, dây thừng trói chằng chịt trước ngực, làn da trắng nõn.

A Đẩu nhìn mà thấy nuốt nước miếng, Ách thị đã sớm quýnh quáng quay đầu đi.

Đến nước này A Đẩu cũng không còn biết phải nói gì, tiện tay lấy roi ngựa, một roi quất xuống, nói: "Đây là đánh thay cho tôn tử Tào Tháo bị ngươi soán vị!"

Roi rơi, trên người Tư Mã Chiêu lập tức hằn vết đỏ, "Ba", A Đẩu lại quất một roi nữa, nói: "Đây là thay Gia Cát tiên sinh *xuất chinh chưa báo tin thắng trận, thân đã tử** mà đánh ngươi" *[*'Xuất sư vị tiệp thân tiên tử', là câu thơ Đỗ Phủ dùng điếu tang Gia Cát Lượng. Vào mùa xuân năm thứ 12 Kiến Hưng, (công nguyên năm 234), Gia Cát Lượng xuất binh phạt Ngụy, giằng co mấy trăm ngày với quân Ngụy ở Ngũ Trượng Nguyên phía nam Vị Thủy, tháng tám năm đó lâm bệnh, ôm hận qua đời]*

"Roi này là thay sư phụ ta đánh ngươi!"

Càng đánh về sau, A Đẩu thấy vết roi ngang dọc chằng chịt trên người Tư Mã Chiêu, ánh mắt dán vào thiếu niên lõa thể xấp xỉ tuổi mình, dâng lên một nỗi khoái cảm dị dạng, lại thấy lồng ngực Tư Mã Chiêu ẩn hiện đường nét cơ thịt, có lẽ là kết quả của quá trình rèn luyện khắc khổ trường kỳ.

Ánh mắt A Đẩu theo đó dời xuống phần hạ thân, chợt phát hiện chuyện mới mẻ, vật nọ dưới háng Tư Mã Chiêu, cư nhiên cách lớp khố mỏng hơi đội lên, A Đẩu bật cười nói: "Ngươi? Ngươi thích bị đánh??"

Tư Mã Chiêu khép hai mắt, không lên tiếng nữa, nhưng nước mắt khuất nhục vẫn ồ ạt từ trên khóe mắt lăn xuống. A Đẩu chơi đủ rồi, cũng đã làm nhục chán chê. Đưa tay gỡ cục vải rách trên miệng hắn xuống, nói: "Nói gì đó trước lúc lâm chung đi, nói nghe thử, có gì tâm đắc? Cảm tưởng?"

Tuy biết hắn không còn khí lực để gào thét nữa, nhưng tay A Đẩu vẫn cầm miếng vải rách đặt sát bên miệng Tư Mã Chiêu, đề phòng hắn la hét cầu cứu, để dễ dàng nhét trở vào bất cứ lúc nào.

"Ta…" Tư Mã Chiêu run rẩy toàn thân, nhưng ngoài ý muốn của Lưu Thiện, trong mắt hắn chẳng có chút thần sắc oán độc nào.

"Ngươi ngươi ngươi" A Đẩu giễu cợt: "Ngươi đúng là con tiểu thú a, tiểu thú bị thương, sao, còn muốn gì nữa?" Trong lúc nói chuyện lại dùng cán roi cách lớp ngoại khố, chọc tới chọc lui dương căn bán ngạnh của Tư Mã Chiêu.

"Công Tự huynh" Tư Mã Chiêu rưng rưng nói: "Không biết tiểu đệ đã làm gì đắc tội ngươi…Thỉnh giơ cao đánh khẽ, tha cho tiểu đệ đi, sau này tiểu đệ không dám nữa, cũng nhất định sẽ không nói với người khác chuyện hôm nay…Cầu Công Tự huynh cao nhân đại lượng, tha cho Tử Thượng một lần, về sau tiểu đệ làm trâu làm ngựa…"

A Đẩu phì cười một tiếng: "Tư Mã gia các ngươi đều nói một đằng, làm một nẻo, ngươi nghĩ Lưu Công Tự ta giống như cả nhà Tào Tháo dễ bị lừa vậy sao, không nói chuyện khác, chỉ dựa vào việc ngươi dính lấy sư phụ ta cũng đủ đáng chết rồi!"

"Vậy ta sẽ…" Tư Mã Chiêu gấp đến độ khóc òa lên, nhưng còn chưa nói xong đã bị A Đẩu bịt kín miệng.

A Đẩu hít một hơi, rồi chậm rãi rút bảo kiếm Thanh Hồng của Triệu Vân bên hông ra.

Tuyệt thế thần binh rời vỏ, một mạt hàn quang chiếu lên hai mắt Tư Mã Chiêu, trong ánh mắt ấy tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Rốt cuộc Tư Mã Chiêu cũng biết, hôm nay Lưu Thiện không hề nói đùa, mục đích của hắn là giết mình. Tư Mã Chiêu bắt đầu dùng toàn lực giãy dụa, đồng thời trong cổ họng cũng phát ra tiếng kêu gào trước lúc chết, giống như một con dã thú gầm rống.

Lưu Thiện bỗng lặng người, giống như ngay cả hắn cũng không tin tưởng bản thân mình, người đầu tiên mà Thanh Hồng kiếm giết lại chính là hoàng đế triều Tấn, hắn vô ý thức hy vọng có ai đó ngăn cản mình. Nháy mắt đó, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm, cuối cùng cắn răng hung hăng đâm mũi kiếm về phía trái tim Tư Mã Chiêu.

Mũi kiếm chỉ còn cách lồng ngực Tư Mã Chiêu nửa tấc thì dừng lại.

Lưu Thiện không cần quay đầu cũng biết, cánh tay cứng như thép đang khóa cổ tay mình lại chính là của Ách thị.

Lưu Thiện và Tư Mã Chiêu đối nhãn hồi lâu, vẻ cảm kích trong mắt đối phương thoáng hiện rồi biến mất.

Nhưng chỉ nháy mắt đó đã kích động sự phẫn nộ của Lưu Thiện, hắn hét to: "Các ngươi cùng phe hả! Lão tử mới là chủ tử của ngươi! Để ta giết chết hắn!"

Hắn dùng sức rút tay ra, nhưng Ách thị lại như một tảng đá vững chắc bất vi sở động, trong mắt A Đẩu tràn đầy lệ khí và phẫn hận, hít một hơi, thanh tỉnh lại, quát: "Buông tay! Ngươi không để cho ta giết hắn, hắn sẽ hủy hoại chúng ta!"

Ách thị chầm chậm lắc đầu, trong mắt đầy ắp vẻ nghi hoặc. Bất quá chỉ là tranh chấp nhỏ nhặt giữa thiếu niên với nhau thôi, tại sao phải hạ sát thủ? Không giống tính cách của Lưu Thiện chút nào, hắn vô cùng hoài nghi, chẳng lẽ bên trong có ẩn tình khác?

Ách thị khẽ nới lỏng tay.

A Đẩu vùng vẫy, nói:" Cút! Để ta giết chết hắn! Tiểu tử này là một cái tai họa!"

Ách thị chợt buông tay ra, lùi một bước sang bên cạnh. A Đẩu nhắm mắt, run giọng nói: "Ta…Kỳ thực cũng không muốn…" Bèn giơ cao trường kiếm, vung ngang qua!

Trong nháy mắt đó, hắn chỉ cảm thấy sau ót kêu ong một tiếng, giống như bị búa tạ nện vào, sau đó bóng tối vô tận ập tới, câu nói cuối cùng nghe được là giọng của Triệu Vân.

"Ngươi và Tử Thượng đến cùng là có ân oán gì không giải được?"

Hôm sau, Triệu Vân chính giữa, Lưu Thiện trái, Mã Siêu phải, ba người quỳ ở hoa viên sau phủ Thành Đô, dưới đầu gối chèn tảng đá mài đao dùng để hành quân nọ.

A Đẩu động động, Triệu Vân liền cao giọng nói: "Quỳ cho đàng hoàng"

A Đẩu gãi gãi cổ, đưa mắt nhìn ba cái bóng người trên tường, nói: "Thế này, sư phụ, thương lượng chút, hai chúng ta sóng đôi quỳ được không, Mã Siêu tiểu…sư phụ thì miễn đi, đâu phải trách nhiệm của hắn"

A Đẩu ít nhiều cảm thấy áy náy đối với Mã Siêu, mới dạy mình có mấy ngày, bị chọc tức gần chết, giờ còn vô duyên vô cớ bị phạt quỳ chung nữa.

Nhưng đối với chuyện của Tư Mã Chiêu, hắn tuyệt không có chút hối hận, muốn trách thì trách lòng mình không đủ tàn nhẫn, vô luận là làm nhục Tư Mã Chiêu, hay sau cùng, đâm mấy lần vẫn không xuống tay được, trên thực tế nguyên do đều tại mình hèn nhát.

Nếu thật sự giết chết Tư Mã Chiêu…Hẳn hiện giờ Triệu Vân rất thất vọng về mình, chắc phẫn nộ đến cực điểm rồi, A Đẩu nhịn không được thở dài.

"Ngươi cũng có lúc hối hận sao?" Mã Siêu nhịn không được nói.

Sau một hồi, Triệu Vân hòa nhã nói: "A Đẩu, cho sư phụ biết, rốt cuộc là tại sao ngươi muốn giết hắn, ta biết ngươi không phải hạng người như vậy"

Mã Siêu vừa nghe lập tức biến sắc: "Ngươi muốn giết hắn? Ngươi có biết hắn là ai không?!"

Triệu Vân ra hiệu Mã Siêu im lặng, thực sự thì y giấu không cho Gia Cát Lượng biết chuyện Lưu Thiện vung đao, lại khẩn cầu Tư Mã Chiêu đừng nói chuyện này với đám người Lưu Bị.

A Đẩu suy nghĩ một hồi, nói: "Sư phụ, ta biết ngươi rất khó chịu, ta đã làm ngươi bẽ mặt" Chợt hít một hơi, đáp: "Nếu như ta nói, ta không giết hắn, ngày sau hắn sẽ giết ta, ngươi tin không?"

Mã Siêu cười khổ lắc đầu, nhưng Triệu Vân lại chân thành nói: "Bởi vì ngày sau hắn sẽ giết ngươi, cho nên ngươi liền dùng trò hạ lưu này, đánh đòn phủ đầu. Vậy thì có khác gì phe tham sống sợ chết không từ thủ đoạn khi hai tướng quyết đấu nhau trên chiến trường"

A Đẩu bị nói đến á khẩu không trả phản bác được, Triệu Vân từ tốn nói: "Sư phụ không khắt khe bắt ngươi tập võ mỗi ngày, đó là vì để bảo vệ tính mạng ngươi, không muốn ngươi lên chiến trường xông pha chiến đấu, nhưng hôm nay lại khiến ngươi trở nên sợ sệt, hèn nhát như thế này"

"Có sư phụ ở đây, sao ngươi còn sợ chết?"

"Nếu sư phụ chết sớm hơn ta thì sao?" A Đẩu nhịn không được nói: "Sư phụ cuối cùng rồi cũng sẽ già sẽ chết, đến ngày đó, A Đẩu phải làm sao bây giờ?"

Triệu Vân trầm mặc.

Hồi lâu sau, Triệu Vân nói: "Nếu đây là suy nghĩ thật lòng của ngươi, thì cứ xem như ta nhiều chuyện đi" Chợt vươn tay, khoác lên vai Lưu Thiện, cánh tay siết chặt, nói: "Nếu đã vậy, lúc đó ngươi nên bảo Trầm Kích chế trụ động tác của ta, sau đó rút kiếm lấy mạng Tử Thượng, rồi kế tiếp giết ta diệt khẩu…"

Lòng A Đẩu thắt lại, vội phân bua: "Sao có thể chứ! Sư phụ! Ngươi nói gì vậy!"

Triệu Vân hiểu ý mỉm cười, đáp: "Bởi vì, ngươi đâu phải loại người như thế, ai bảo với người kẻ thành đại sự trước hết phải lòng dạ hiểm độc, không từ thủ đoạn vậy?"

A Đẩu đang suy nghĩ thâm ý trong lời nói của Triệu Vân thì chợt nghe ngoài hoa viên, giọng Gia Cát Lượng truyền tới: "Đêm qua ta xem chiêm tinh, biết lần này ngươi đi Lạc Dương, ắt sẽ thượng lộ bình an…"

"Tạ Gia Cát tiên sinh" Tư Mã Chiêu đáp.

Lại_____tới_____rồi!

Tư Mã Chiêu tới làm khách một lần, mình một ngày cũng không được trôi qua êm ả.

Gia Cát Lượng dẫn Tư Mã Chiêu tới, nghiêm giọng nói: "Công Tự, Tử Thượng phải trở về nhà rồi, cố ý tới cáo từ ngươi"

A Đẩu không thèm liếc mắt tới, Tư Mã Chiêu hơi do dự, nói gì đó với Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng nghe xong, nói: "Ngươi cứ yên tâm qua đó đi, hắn sẽ không kiếm chuyện với ngươi nữa đâu" Rồi thổn thức: "Tử Thượng cầu tình cho ngươi, vậy mà đến giờ ngươi vẫn còn làm ra cái vẻ ngang ngược đó?" Lắc đầu buồn cười, nói tiếp: "Tử Long, đã mời Mạnh Khởi tới rồi, có chuyện cần thương lượng" Sau đó quay người rời đi.

Mã Siêu, Tử Long hai người thức thời đứng dậy, cùng Gia Cát Lượng rời khỏi hoa viên, chỉ còn mình Lưu Thiện quỳ trên tảng đá mài đao kia.

Thật lâu sau Tư Mã Chiêu mới tiến lên, thăm dò nói: "Thế huynh…Tiểu đệ…Ngu đệ hôm nay phải về nhà rồi, tới nói lời tạm biệt với ngươi…Đi đây"

Đã đến nước này rồi, A Đẩu cũng không thể gây phiền phức cho hắn được nữa. Đành phải khóc không ra nước mắt nói: "Ờ, xuống địa ngục đi"

Đây rốt cuộc là cái thế đạo gì, bị làm nhục như vậy mà còn làm ra vẻ có lỗi, tới chia tay giải thích cùng mình nữa chứ. A Đẩu chỉ cảm thấy một bụng tức không chỗ phát tiết, Tư Mã Chiêu không bắt bẻ, nói tiếp: "Tử Thượng còn muốn nói với Trầm Kích đại ca vài câu"

A Đẩu hết cách, đành phải đứng lên, đầu gối quỳ đến sưng đỏ, hai chân tê dại, mấy lần đứng không nổi, Tư Mã Chiêu thấy thế vội đưa tay kéo hắn lên, da thịt tiếp xúc, bàn tay Tư Mã Chiêu ấm áp thanh nhuận, mặt hai người không hẹn mà cùng ửng đỏ. A Đẩu vội hất tay Tư Mã Chiêu ra, dẫn hắn quẹo vào hành lang gấp khúc.

"Ách ba!" A Đẩu ở ngoài cửa hô: "Ra tiếp khách kìa!"

Thấy Ách ba ra ngoài, Tư Mã Chiêu liền vén tiền khâm, quỳ xuống, cung kính nói: "Tử Thượng cảm tạ ân cứu mạng của Trầm Kích đại ca"

Nhưng Ách thị khẽ nhíu mày, nghiêng người đi, hoàn toàn không muốn nhận đại lễ này của Tư Mã Chiêu.

Tư Mã Chiêu cũng không quan tâm, dập đầu ba cái rồi mới đứng dậy nói: "Tử Thượng nhất định khắc ghi trong lòng" Chợt cười cười với Lưu Thiện: "Ngu đệ đi đây, mong sau này khi có dịp tái kiến, Công Tự huynh vẫn khỏe, bảo trọng"

Lúc đưa mắt nhìn đội xe của Tư Mã Chiêu biến mất ở cuối bình nguyên, trong lòng A Đẩu thực sự chẳng dễ chịu gì.

Tư Mã Chiêu vừa đi, năm mới liền tới, mặc dù giữa hai người cũng không liên hệ trực tiếp gì, nhưng A Đẩu rất cao hứng phấn chấn mà tiễn bước ôn thần, bất quá sau đó lại bị dội cho một chậu nước đá.

Sau ngày bị phạt quỳ đá mài đao, tiếp đó bắt đầu từ đêm trừ tịch cho đến hết tháng giêng, tiểu chủ công không được rời khỏi phủ một bước.

Lần này Gia Cát Lượng rất quyết tâm, muốn hảo hảo quản giáo khuyển tử của Lưu Bị.

Mắt thấy phủ Thành Đô đón năm mới đầu tiên kể từ khi dọn nhà, khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí vui tươi, vậy mà mình lại phải ru rú ở đây trông chừng Ách ba cô đơn, hai người ăn một chén mì xuân.

Nghĩ tới đây, A Đẩu chỉ cảm thấy lúc ấy không trực tiếp đẩy Tư Mã Chiêu xuống giếng, thật sự là lỗ nặng.

15. Quyển 1 - Chương 15: Đêm Trừ Tịch Vật Sắc Cựu Thì Đồng

Triệu Vân tới Ích Châu, địa vị lúc này chỉ đứng sau hai vị đại tướng cao nhất Quan Vũ và Trương Phi, đãi ngộ đương nhiên cũng không còn giống như lúc trước nữa. Triệu Tử Long được phân cho một gian nhà rộng hơn, cũng có ít nhiều thân binh thủ hộ. Hai sư đồ Khương Duy và Triệu Vân đương nhiên là ở chung một chỗ, trái ngược với A Đẩu.

A Đẩu ở hậu viện phủ Thành Đô, không quen nữ tử hầu hạ, lại chịu đủ mọi lời đồn đãi xoi mói của hạ nhân, bèn đuổi sạch đám thị tỳ đi không còn một mống. Phòng ngủ phân ra hai gian trong ngoài, A Đẩu ở gian trong, Ách thị ở gian ngoài. Tự mình làm hết thảy mọi chuyện, hai người đều có thú vui riêng của mình.

Đương nhiên, A Đẩu đối với Ách thị cũng có một loại cảm giác nói không nên lời, hắn như đang trốn tránh đám người Lưu Bị Gia Cát Lượng, không muốn gặp mặt bọn họ. Có lẽ A Đẩu sợ lão ba mình vừa thấy bản lĩnh của Ách thị xong sẽ khen không dứt miệng, rồi sau đó hoành đao đoạt ái chiêu Ách thị vào dưới trướng, vầy thì hỏng bét. Ách thị là người của mình, tuyệt đối đừng có biến thành người của lão ba nha.

Ách thị nào biết ở trong mắt A Đẩu, mình đã biến thành một miếng thịt béo bị cẩu tranh tới tranh lui. Hiện giờ đang là xế chiều ngày ba mươi. A Đẩu ở trong căn viện vắng ngắt kia, một lớn một nhỏ ngồi trước bàn, A Đẩu cứ nói nhăng nói cuội miết, nhàm chán vô cùng, còn Ách thị thì tiện tay lật một quyển sách.

Ách thị vô cùng hứng thú đối với bản chân khí đạo gia chép tay mà Gia Cát Lượng giao cho A Đẩu, kêu hắn tu tập, xem rồi lại xem. Ngón tay chiếu theo bản vẽ múa tới múa lui.

"…Cho nên lão tử biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, đương nhiên nói ra chả người nào thèm tin, ta thấy cho dù thông hiểu thiên cơ, cũng không có mạng làm hoàng đế…Bằng không nhiều lão giỏi bấm giỏi tính như vậy mà sao Thùng béo lại không đoán được, mình sẽ bị tên bắn chết?"

Ách thị ngừng động tác lật sách, cũng không ngẩng đầu, ngón cái chỉ về phía A Đẩu, gật gật đầu.

A Đẩu phì cười: "Ngươi tin hả? Đừng có dụ ta"

Ách thị gập một cái chân dài lên, gãi gãi chiếc cổ kiền tịnh, tiếp tục xem sách.

A Đẩu lại nói: "Cho dù ta muốn giết Tư Mã Chiêu, cũng chỉ vì sư phụ, tiên sinh bọn họ…" Đến nay hắn vẫn còn canh cánh trong lòng đối với chuyện đó, cho dù không cảm thấy mình sai, nhưng cũng không cách nào phản bác được lý luận của Triệu Vân, trằn trọc trăn trở, không ngừng thầm thì với Ách thị, như là đang giữ vững một loại tín niệm nào đó.

Ách thị là một thính giả trung thành, cái gật đầu của hắn chỉ tượng trưng cho "Đúng" hoặc "Biết rồi". Còn cái lắc đầu cực hiếm kia, chính là tỏ vẻ không tán thành quan điểm của A Đẩu, nhưng vẫn bảo lưu ý kiến.

Không hề như Gia Cát Lượng xấu bụng, hai ba câu đã có thể đánh gục người ta; cũng không như Mã Siêu thích la hét, nói mấy câu liền xù lông nổi đóa.

Ở chung với người này, thật sự là tu thân dưỡng tính, cùng Ách ba thành thân nói không chừng cũng là một chuyện tốt. A Đẩu thầm nghĩ, ánh mắt rơi trên một trang sách mà đối phương đang lật.

"Đây là cái gì?" A Đẩu thắc mắc: "Sao trước giờ ta không phát hiện ra?"

Bức vẽ nam tử lõa thể, huyệt đạo toàn thân được đánh dấu bằng chấm đỏ, lại dùng mực xanh vẽ ra kinh mạch, Ách thị xem đến nhập thần, lấy tay lần mò trên người mình, từ từ hướng xuống dưới. A Đẩu hiếu kỳ nói: "Là nội công?" Đoạn tới sát bên cạnh Ách thị, kéo sách từ trong tay hắn qua, ngiêm túc mà nhìn một hồi, nói: "Ta kiểm tra ngươi nha, huyệt bả vai nằm ở đâu"

Ách thị tiện tay ấn xuống, liền ấn trúng vai A Đẩu, A Đẩu hào hứng, đọc tiếp: "Huyệt này bị chế trụ, cánh tay sẽ nhức mỏi…Ai nha! Ai nha! Nhẹ chút!"

Ách thị thu tay về, A Đẩu lại nói: “Không khí?”

Ách thị hễ đã xem qua một lần là sẽ ghi nhớ không quên, A Đẩu nhìn theo bức vẽ kia đọc một hơi: “Lạ chưa, còn có *huyệt tiếu yêu** nữa!” *[*là cái huyệt mà lỡ bị chọt trúng sẽ cười lăn cười bò]*

“Ta không có nói gì hết!” A Đẩu bị Ách thị dùng ngón tay chọt trúng đoạn cuối của cây xương sườn cuối cùng, tức khắc nghẹn thở, dùng cả tay lẫn chân bò ra, nhưng Ách thị tóm lấy cánh tay hắn, kéo ngang trở về, A Đẩu cười đến nước mắt giàn giụa, luôn miệng cầu xin, nhưng Ách thị không buông tay, hai người đẩy tới đẩy lui, quấn thành một đoàn.

Dưới sự van xin vất vả của A Đẩu, rốt cuộc Ách thị mỉm cười buông tay, A Đẩu chùi nước mắt do trận cười ban nãy, ngơ ngác nói: “Ngươi vừa mới cười?”

Ách thị mỉm cười gật gật đầu, giống như hết thảy đều chưa từng phát sinh, lại cúi xuống, tiếp tục xem sách của hắn.

Một tay A Đẩu vân vê khóe miệng Ách thị, nói: “Cười cái nữa cho tiểu gia xem nào?” Nhưng lại bị Ách thị co ngón giữa bấn vào cổ tay, lập tức nửa người tê dại, bèn quỷ khóc sói gào mà né sang chỗ khác.

Lát sau trù phòng dâng thức ăn ngày tết lên, cả bàn rực rỡ muôn màu, lại có một bầu rượu nhỏ, bao nhiêu là món ăn thịnh soạn đã triệt tiêu đi cảm giác hiu quạnh của đêm trừ tịch này, A Đẩu cười châm cho Ách thị một ly, hai người cụng ly, đang muốn uống thì chợt nghe gian ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Mã Siêu cao giọng nói: “Quân sư thỉnh tiểu chủ công tới tiền điện ăn cỗ”

A Đẩu nhìn Ách thị như hỏi dò, nói: “Thức ăn trên điện rất ngon, cùng đi không?”

Ách thị khoát khoát tay, ý bảo hắn đi một mình thôi, A Đẩu nghĩ nghĩ, đáp: “Tiểu sư phụ, ngươi lên hỏi quân sư trước, chút nữa ta muốn làm thơ kể chuyện cười, xem ông ta còn kêu ta đi nữa không”

Ngoài cửa vang lên âm thanh bị đụng ngã của một vật gì đó, chắc là Mã Siêu đã bị dọa hết hồn, quay lưng đi rồi.

A Đẩu uống rượu trong ly, thập phần lưu manh, cười nói: “Tám phần là chả dám kêu ta lên làm mất mặt nữa đâu, tốt nhất nên ở trong này cho yên tĩnh”

Qua nửa ngày, lại có người tới gõ cửa, A Đẩu nghĩ rằng Mã Siêu quay lại, bèn định bịa chuyện đuổi đi.

Lại thấy cửa bị đẩy nhẹ, bông tuyết trong sân cuốn vào, Khương Duy mang theo một con vịt quay lớn cực kỳ kích động chạy vô.

“Bồi ngươi ăn tết!” Mặt Khương Duy bị đông đến đỏ bừng, thở phà ra một hơi sương trắng, cười nói: “Đám

gia hỏa xổ nho trên điện đang chơi trò uống rượu đối câu đối, chả thú vị gì cả"

A Đẩu lấy thêm chén bát dự trữ trong tủ ăn ra, mỉm cười nói: "Lão tử không ra sân, tám phần là Bàng tiên sinh đối thua rồi"

Khương Duy kinh ngạc nói: "Sao ngươi biết?"

A Đẩu giễu cợt: "Tiên sinh một phe, Bàng quân sư một phe, Pháp Chính một phe, đúng không?"

Khương Duy cười nói: "Thông minh, ta nghĩ thật lâu mới hiểu ra"

A Đẩu cười dài rót rượu cho Khương Duy, chợt cửa phòng lại mở ra, Hoàng Nguyệt Anh khoác giỏ trúc lớn hưng trí bừng bừng đi vào.

"Tới ăn tết với ngươi!" Hoàng Nguyệt Anh nói. Vừa thấy Ách thị, liền ngây ngẩn cả người.

Ách thị khó có thể phát giác lắc lắc đầu, Hoàng Nguyệt Anh mới hiểu ý mỉm cười.

A Đẩu và Khương Duy chưa phát hiện được khác thường, Khương Duy chỉ bật cười nói: "Sao Nguyệt Anh sư mẫu cũng tới đây?"

Hoàng Nguyệt Anh tức giận, nói: "Ba mươi tết mà kêu lão nương qua, toàn nghe một đám văn nhân dốt nát chơi vè, còn muốn để cho người ta ăn tết nữa không đây!"

A Đẩu ôm bụng cười: "Sư mẫu nói gì kỳ vậy! Người tài trí hơn người, sao không đuổi sạch bọn họ về nhà đi"

Hoàng Nguyệt Anh lấy một đĩa đậu phộng, một ít gan heo xông tương từ trong giỏ trúc ra, sẳng giọng: "Chỉ một nữ nhân mà muốn đàn áp toàn trường sao? Cho dù muốn cũng chả có gan làm" Lời vừa dứt, Khương Duy và A Đẩu liền cười đau cả bụng.

"Ngươi, ngươi" Hoàng Nguyệt Anh cười nói: "Hai con khỉ tụi mi ném đậu phộng cho nhau đi, dùng miệng tiếp, đứa nào tiếp không trúng sẽ bị phạt rượu"

Khương Duy luôn miệng khen hay, nhặt đậu phộng ném qua A Đẩu.

Thình lình cửa phòng lại bị mở ra. A Đẩu vừa nhìn thấy cái người ngoài cửa, suýt nữa đã bị đậu phộng nhét vào lỗ mũi.

Chỉ thấy Triệu Vân hưng trí bừng bừng xông vào, vừa thấy Hoàng Nguyệt Anh và Khương Duy liền mỉm cười: "Ta nói không biết hai ngươi chuồn đi đâu rồi, hóa ra là tới đây ăn cơm tất niên"

"Sư phụ không có đem theo thức ăn, làm sao bây giờ?" Triệu Vân trêu ghẹo.

A Đẩu vội nói: "Hoan nghênh còn không kịp ấy, sư phụ mau ngồi"

Triệu Vân ôm quyền với Ách thị, người sau cũng đáp lễ, Triệu Vân mới ngồi xuống. Chẳng biết tại sao, A Đẩu cảm thấy quãng thời gian này mình và Triệu Vân như có khoảng cách, men say hơi dâng trào, muốn tìm vài câu chọc ghẹo Triệu Vân, nhưng suy đi nghĩ lại, sợ lỡ lời, đành im miệng không nói, tùy ý Hoàng Nguyệt Anh ở đây tán dóc.

Triệu Vân vốn nghĩ đêm ba mươi, tiểu đồ đệ và Ách thị hai người thê lương vắng vẻ, sẽ cảm thấy tịch mịch, không đành lòng nên đặc biệt tới bầu bạn. Nào ngờ Hoàng Nguyệt Anh và Khương Duy đã tới sớm một bước tham gia náo nhiệt; muốn cùng Lưu Thiện nói gì đó, nhưng sợ Hoàng Nguyệt Anh sinh chuyện bát quái, nên đành thuận miệng đối đáp, tùy ý Hoàng Nguyệt Anh tán dóc.

Cứ thế sư đồ hai người đều ngượng ngùng im lặng, ánh mắt ngẫu nhiên giao nhau, lại như gặp quỷ mà tránh sang chỗ khác, Hoàng Nguyệt Anh kể chuyện cười, A Đẩu lơ đãng, ngay cả nói gì cũng không nghe thấy, tùy tiện "Ha hả" cười ngu mấy tiếng. Một lúc lâu sau, trên bàn tiệc yên tĩnh trở lại.

Triệu Vân hơi có chút mất tự nhiên, mỉm cười nói: "Đêm cũng khuya rồi, ta còn phải tuần thành, các ngươi cứ tự nhiên, sư phụ về trước đây" Nói xong đứng dậy, cáo lễ muốn đi.

Nhưng Hoàng Nguyệt Anh nhịn không được nói: "Đêm nay không phải sắp xếp Tam gia tuần thành sao? Liên can gì tới ngươi?"

A Đẩu vừa nghe liền minh bạch Triệu Vân đây là mượn cớ đi về, trong lòng chợt như có cái gì đó lấp nghẽn, nói: "Vậy sư phụ về nghỉ ngơi sớm chút"

Triệu Vân cười rời đi, A Đẩu chẳng còn tâm trạng gì, lại ầm ĩ cùng Khương Duy Nguyệt Anh một trận, lộ rõ vẻ chán chường uể oải, Nguyệt Anh thấy tâm tư A Đẩu không ở đây, cũng tìm lý do, kéo Khương Duy đi.

Bất tri bất giác, đã là giờ Hợi, tiểu tư ở trù phòng tới thu dọn bát đũa, trong phòng lại vắng vẻ thê lương, giống như mới nãy mọi người chưa từng tới đây. Lúc này bên cạnh hắn chỉ còn lại Ách ba.

Hắn kêu: "Trầm Kích, ngươi đang làm gì vậy?"

Ách thị ngồi trước bàn gỗ, tháo chiếc mặt nạ bạc mà mình làm cho hắn xuống, lấy nước trong rửa sạch, lau khô, rồi cẩn thận cất vào trong một cái hộp gỗ nhỏ.

A Đẩu nhìn một hồi, càng cảm thấy nhàm chán, phiền muộn nói: "Chẳng mấy chốc là sang năm mới rồi" Nói xong lên giường nằm xuống. Vùi mặt vào gối đầu, chỉ cảm thấy trong lòng ngột ngạt khó chịu vô cùng, hai tay ôm gối, bỗng sờ được vài phong bì mỏng bên dưới.

Móc ra xem, là hai cái bao lì xì. Trong bao đựng nén bạc nhỏ.

"Của Nguyệt Anh sư nương cho" A Đẩu chăm chú nhìn phong bì vẽ hoa mai, rồi lại nhìn sang cái kia, vẽ cây tùng. "Cái này hẳn là của sư phụ rồi" A Đẩu nói, sau đó đưa tay xuống dưới gối, nào ngờ lại móc ra thêm một phong nữa, thắc mắc: "Này là của ai cho nhỉ?"

Thuận tay giũ giũ, giũ ra một miếng tiền đồng lớn, leng keng lăn xuống bên chân Ách thị, Ách thị làm bộ không nhìn thấy, tránh ra, A Đẩu minh bạch, cười to nói: "Cái tên quỷ nghèo nhà ngươi!"

Nhặt đồng tiền lên, vui vẻ chốc lát, A Đẩu nằm nghiêng trên giường, nhịn không được lại lẩm bẩm: "Đều coi ta là tiểu hài nhi sao" Rồi thở dài, kéo chăn qua ngủ.

Phương xa, tiếng chuông chùa Lão Quân loáng thoáng truyền lại, lại qua một năm.

Qua tết hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, đảo mắt đã tới mười năm tháng giêng.

A Đẩu chán chường vô cùng, tùy ý dạo chơi trong phủ, chỉ nghe hạ nhân trong phủ Thành Đô bàn tán, hôm nay nơi nào có hội chùa, ngày mai nơi nào có tết hoa đăng, trên đường có bao nhiêu náo nhiệt, bao nhiêu đám soái ca…Thầm nghĩ Gia Cát Lượng ra chiêu này thật độc ác, chỉ sợ cả đời mình cũng không quên không được.

"Ngươi không ở trong phòng, chạy loạn khắp nơi làm gì?" Mã Siêu vừa thấy A Đẩu liền mắng: "Làm ta vất vả tìm một trận!"

A Đẩu tức không có chỗ xả, mắng lại: "Cấm túc là cấm túc trong phủ chứ đâu phải trong phòng ta, ngươi nhiều chuyện quá vậy!"

Với tính tình của Mã Siêu, nhất định sẽ giáo huấn lại mấy câu, sau đó hai người tiếp tục cãi vả ỏm tỏi dọc đường, cho tới cuối hành lang uốn khúc thì ai nấy sẽ cụt hứng bỏ về_____lúc chạm mặt thì tiết mục liền diễn được chín phần, nhưng hôm nay Mã Siêu đổi ý, tết nhất mà, thôi bỏ đi, không đáng dạy dỗ hắn, bèn cố gắng nói chuyện ôn hòa chút: "Chỉnh lý y quan, chủ công cho gọi ngươi đó"

A Đẩu thối mặt, hung hăng kéo thẳng cổ áo, theo Mã Siêu đi vào nội điện, Lưu Bị ngồi bên trong, không biết đang bàn chuyện gì với Pháp Chính, không thấy Gia Cát Lượng.

Lưu Bị thấy nhi tử tới, đợi hắn hành lễ xong nói: "Miễn lệnh cấm túc cho con một ngày, tối nay khi chợ hoa đăng kết thúc thì phải trở về"

A Đẩu vui sướng ngất ngây, nói: "Tại sao?"

Mặt Lưu Bị trầm xuống, A Đẩu mới ý thức được mình vừa mới hỏi một vấn đề ngu xuẩn, vội thè thè lưỡi, nói: "Nhất định, nhất định trở về!" Men theo vách tường co giò chạy biến đi như một làn khói.

Chạy tới cửa phủ, lại thấy Mã Siêu đứng trước cửa, A Đẩu giật thót, không phải chứ, ra ngoài còn phải dẫn theo bảo tiêu?

Ai ngờ Mã Siêu lại nói: "Nhớ dập đầu chúc tết với tiên sinh, sư phụ ngươi đấy!"

A Đẩu nói: "Ừm" Bất tình bất nguyện mà vái Mã Siêu một cái, Mã Siêu vốn không có ý này, vừa thấy A Đẩu hành đại lễ liền hết hồn tiến tới kéo hắn lên, liên tục giải thích: "Không phải với ta…" Rồi qua loa nhét một bao lì xì vào trong ngực A Đẩu, nói: "Mau đi đi, coi chừng ban đêm người đông chen lấn, trở về sớm chút!"

Đích đến đầu tiên sau khi rời phủ chính là nhà Gia Cát Lượng, chỉ cầu giải quyết được chuyện này càng sớm càng tốt, đi tới ngoài viện tử nhà Khổng Minh, thấy Hoàng Nguyệt Anh ngồi trên một chiếc ghế đẩu nhỏ, kể chuyện cho sáu bảy đứa hài đồng nghe. Còn Gia Cát Lượng thì ngồi trên chiếc ghế thái sư trước cửa, nhắm mắt, bên chân đặt cái lò lửa, xuân ý ấm áp.

Dưới mặt đất toàn là giấy gói kẹo đủ màu đủ sắc, có lẽ Hoàng Nguyệt Anh vừa mới bóc kẹo cho tụi nhỏ ăn.

"Khỉ xổng chuồng rồi?" Gia Cát Lượng híp mắt, cười nói, lộ vẻ đã sớm biết hôm nay A Đẩu sẽ tới.

A Đẩu biết chắc là do Gia Cát Lượng nói với Lưu Bị, lão ba mới chịu thả mình ra ngoài chơi một ngày, bèn cười cười tiến lên nói: "Công Tự chúc tết tiên sinh, sư nương, tạ tiên sinh đã cầu tình cho Công Tự" Nói xong dập đầu với Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, Gia Cát Lượng lấy một bao lì xì từ trong ngực ra, cười nói: "Công Tự có khí phách khá giống vi sư ngày xưa, cần phải chăm chỉ khổ luyện, không được lười biếng, mai sau nhất định có thể làm nên nghiệp kinh thiên vĩ địa"

Vừa nghe xong lời này, xương cốt toàn thân A Đẩu đều mềm nhũn cả ra, chỉ cảm thấy hai chân lâng lâng, bồng bềnh lướt trên mây. Lúc nhận bao lì xì kia, Gia Cát Lượng lại nói: "Làm bài thơ cho vi sư nghe xem?"

Khóe miệng A Đẩu co giật, đành phải mặt dày mày dạn, tiếp tục đạo thơ ca của tiền nhân/hậu nhân, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, nói: "Có đèn không trăng chẳng vui chi, có trăng không đèn…nào phải xuân"

Gia Cát Lượng phì cười: "Học theo Bàng quân sư đó hả?"

A Đẩu lúng túng đến cực điểm, nhưng Hoàng Nguyệt Anh lại nói: "Đừng để ý tới hắn, rất tốt, nói tiếp đi"

A Đẩu nghĩ không ra, đành nói liều: "Đèn chiếu rọi xuân tựa *phẩm đại**, trăng soi sáng người, người

đè...người đẩy người" *[*phẩm màu xanh đen dùng để kẻ lông mày thời xưa]*

Bài thu vĩ như hát vè này khiến Hoàng Nguyệt Anh cười muốn sặc, vội phất tay bảo hắn mau cút đi.

Rời khỏi nhà Gia Cát Lượng, A Đẩu rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chạy thẳng tới nhà Triệu Vân.

"Sư phụ!" A Đẩu đưa tay đẩy cửa, cửa nhà Triệu Vân liền mở két ra, không có lấy một bóng người, ngay cả hộ vệ cũng chẳng thấy ai, có lẽ đều được cho đi rước đèn cả rồi.

Nhà Triệu Vân không có gì đáng giá, cho dù có, cũng chẳng kẻ nào ăn tim gấu gan beo mà dám tới trộm, A Đẩu chờ một hồi, biết Triệu Tử Long trong chốc lát cũng sẽ không trở về, đành thất vọng rời đi.

Trong thành Thành Đô đã tấp nập người qua kẻ lại, trên đường treo đầy đèn màu.

Thấy trên phố nam nữ thành đôi, vô cùng thân mật, A Đẩu thở dài, trừ phi có thiên ý làm chủ, bằng không hôm nay sẽ tìm không gặp Triệu Vân.

16. Quyển 1 - Chương 16: Tết Nguyên Tiêu Tình Vị Trung Niên Biệt

Cổ ngôn có câu "*Trẻ bất nhập Xuyên**", Ích Châu giàu có vô cùng, đời sống nhân dân an nhàn, hơn nữa tính cách nữ tử Xuyên Trung lại cởi mở, dung mạo kinh diễm. Bình sinh rất hiếm khi chịu lễ giáo Trung Nguyên câu thúc, vừa đến tết Nguyên Tiêu, mọi người liền xuất môn ra ngoài, cho dù là thiếu nữ hoài xuân hay tân giá phụ, đều nắm tay tình lang, bồi hồi dưới ánh đèn lả lướt kia.*[*ý nói Thục Xuyên là vùng đất hòa nhoáng, đầy ắp thú vui, thiếu niên không nên vào, vì sẽ mãi chơi bời mà quên lối về, sao nhãng việc học tập, sụt giảm ý chí]*

Lại có tiếng cười đùa vui vẻ, hòa cùng tiếng hí khúc bên đường, trong thành Thành Đô hoa đăng vạn trản, người người đua tranh khoe sắc, chợ đèn hoa trải dài cả con phố từ đông sang tây, trên chùa Lão Quân lại càng thêm mịt mờ hương khói.

Người đông như thủy triều, nam nữ say đắm trong tình yêu đều tràn về chùa Lão Quân ở tây thành, thắp chút nhang khói cho Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn, khẩn cầu kiếp này thành đôi thành cặp, như chim liền cánh như cây liền cành.

A Đẩu đi giữa biển người, nhìn khắp bốn phía, chỉ vương vấn Triệu Vân, nhưng nam tử cực nhiều, chỉ liếc nhìn thì sao có thể nhận ra đó là ai? Nhìn trái nhìn phải, thấy trên đường đều có đôi có cặp, trong lòng chợt cô đơn nói không nên lời, chen lấn đến bên đường, móc tiền mua một miếng kẹo mè, ước lượng trong tay tung hứng.

"Sao?" A Đẩu quay lại, liền thấy một nam hài đang phát ngốc bên cạnh.

Nam hài kia chừng mười ba mười bốn tuổi, trên vai vác một cây gậy trúc, trên gậy trúc gắn một lá cờ thẳng tắp, chính là lá phướn chào mời coi bói.

Tết Nguyên Tiêu bịp bợm đầy đường, đều nhân lúc náo nhiệt ra xem tướng tay tướng mặt, lôi kéo tình lữ khắp phố, nói vài câu tốt đẹp lừa tiền. Có lẽ đây là học đồ của tên lừa đảo nào đó lén chuồn ra ngoài mua kẹo ăn.

Nam hài thấp hơn Lưu Thiện một cái đầu, chép chép miệng, nhìn nhìn A Đẩu, rồi lại nhìn nhìn kẹo mè trong tay hắn, cười nói: "Ca, mua cho ta một miếng với"

A Đẩu buồn bực: "Cho ngươi luôn đấy" Sau đó nhét kẹo vào trong tay nam hài, rồi cất bước đi theo đám người.

"*Khuynh thế…nguyên nang…*"*[*một trong bảy đại tiên thiên linh bảo, được hóa thành từ lăng la trong tay Nữ Oa khi bà tạo ra nhân loại, hợp thiên địa âm dương trọc khí làm một thể, khi giũ tung thì u hương có thể mê hoặc chúng sinh, sau này đưa cho Đát Kỷ dùng để mê hoặc Trụ vương]*

Tiếng cười của nam hài loáng thoáng từ phía sau truyền lại, A Đẩu nghe vào trong tai, chỉ cho rằng là lời bói toán điên điên khùng khùng, mờ mịt đi về phía chùa Lão Quân. Nghe tình nhân trêu đùa không dứt, cộng thêm những lời nói dịu dàng êm ái cứ liên tục chui vào trong tai, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng cảm thấy cái mũi lên men.

Trên điện Lão Quân quỳ đầy thiện nam tín nữ, đều cầm nhang đèn trong tay, A Đẩu ngơ ngác nhìn một hồi, chỉ cảm thấy dung mạo Lão Quân thật từ ái, nhìn về phía mình bằng ánh mắt hết sức cảm thông.

A Đẩu nhỏ giọng nói: "Núi có cây cây có cành, lòng duyệt quân mà quân không biết"

Bèn lấy nhang, cung kính bái, lẩm bẩm: "Lão Quân thương xót thương xót ta với, lẻ loi hiu quạnh a" Rồi cắm nhang vào trong lò đồng, thấy một bên đạo quán bày cái hộp gỗ dùng để quyên góp, liền đưa tay vào ngực móc tiền, đi qua.

"Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, để ta gặp sư phụ đi, cho người tiền a" A Đẩu lấy mấy bao lì xì thu được hồi tết, trút ra vài nén bạc, rồi nhét vào trong hộp hương hỏa. Nghĩ nghĩ, dứt khoát móc toàn bộ tiền trong bao ra, chỉ để lại đồng tiền lớn Ách thị cho, nói: "Ta chừa văn tiền này lại mua chút đồ, hết rồi đó"

Sau khi ném sạch tiền vào, A Đẩu chán nản đứng một hồi, khóe miệng co rút, nói: "Lão Quân, không phải ngay cả văn tiền này của ta người cũng muốn gom luôn chứ"

Đang định nhét luôn miếng tiền đồng vào thì bả vai đột nhiên bị người ta vỗ một cái, đồng tiền rớt khỏi tay, nhanh như chớp lăn vào trong hộp, A Đẩu sợ đến độ muốn gào to, xoay người qua, nhìn thấy Triệu Vân.

"Thật linh nghiệm!" A Đẩu mừng như điên hét lớn: "Sư phụ!"

"Làm chuyện ngốc gì vậy" Triệu Vân mỉm cười nói: "Ta cứ nghĩ ngươi còn bị giam trong phủ, đang muốn tới thăm ngươi…"

A Đẩu chợt nhớ tới miếng tiền đồng kia, nói: "Cái cuối cùng không tính!" Bèn cho tay vào trong hộp móc.

Triệu Vân vội ngăn cản: "Đừng càn quấy!"

"Đồng tiền Ách ba cho ta…"

"Đi mau! Ai cũng nhìn ngươi hết kìa!"

Triệu Vân kéo A Đầu muốn đi, nhưng tay A Đẩu vẫn còn mắc kẹt trong cái lỗ của hộp quyên tiền, khách hành hương xung quanh dở khóc dở cười nhìn màn này, bàn tán sôi nổi, mãi cho đến khi giằng co vật vã một trận, Lưu Thiện mới thắng lợi, lấy được miếng tiền đồng ra.

Triệu Vân mất hết mặt mũi, cắp lấy tiểu đồ đệ bỏ chạy mất dạng, anh danh một đời trôi theo dòng nước.

Hai người sóng vai rời khỏi chùa, đi trên đường, hoa đăng rực rỡ muôn màu treo trên đỉnh đầu, A Đẩu cảm thấy tâm tình thật tốt, lúc này mới có hưng trí thưởng thức cảnh đẹp ngày lành.

A Đẩu cười hỏi: "Sư phụ tới chùa Lão Quân cầu nguyện hả?"

Triệu Vân thuận miệng giải thích: "Vốn đang chơi đoán *đố đèn**, gặp phải một tiểu tiên sinh bói toán ở góc đường, chỉ vào chùa kêu ta đến bái, bảo có mệnh trung chú định…Có người chờ ta ở đó" *[*một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường]*

A Đẩu nghe được nửa câu trước, "A" một tiếng, nhưng không nghĩ tới nửa câu sau, hỏi: "Tiểu tiên sinh? Dáng dấp ra sao?"

Triệu Vân miêu tả một hồi, A Đẩu hơi ngạc nhiên, chính là tiểu nam hài cầm cờ phướn mời chào lúc trước, may mà mua kẹo cho hắn ăn, thế đạo này quả thật có không ít cao nhân.

A Đẩu cầm tiền đồng soi dưới hoa đăng ngắm nhìn chốc lát, lật qua lật lại nói: "Hình như không phải miếng của ta…"

Triệu Vân dở khóc dở cười: "Cất đi, muốn mua cái gì, sư phụ mua cho ngươi là được"

Lời hứa hẹn này chẳng khác gì câu châm ngôn sáu từ "Thẻ đây này, cà thoải mái" giữa tình nhân với nhau, A Đẩu nghe đến mát lòng mát dạ, ngẫm nghĩ người ta muốn mua đồ thường không so đo giá trị bao nhiêu, song lại thích nghe loại đáp ứng này, chỉ vì chút cảm giác thỏa mãn mà thôi.

A Đẩu vốn không định mua thứ gì, nhưng lúc này lại có hứng thú, thuận mắt liếc nhìn xung quanh, thấy một người gánh cán đay, bên trên gắn vô số chong chóng sắc màu rực rỡ, xoay vù vù trong đêm gió xuân, trong lòng khẽ động, giống như mông lung nhớ tới một việc, nhưng không rõ lắm, bèn cười nói: "Sư phụ mua cho ta cái chong chóng đi"

Triệu Vân cười nói: "Vẫn còn nhớ chuyện lúc bé sao" Rồi chặn người nọ lại, mua một chiếc chong chóng, đưa vào tay A Đẩu, mua thêm gói hạt dẻ rang đường, hai người chậm rãi đi trên phố. Triệu Vân chiếm vị trí sát ven đường, cố ý che chở A Đẩu, tránh cho người tới người đi chen lấn tiểu đồ đệ.

A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì? Không nhớ rõ"

Hai người tìm một chỗ sạch sẽ bên bờ sông ngồi xuống, nhìn vô số phù đăng chầm chậm trôi về phía hạ lưu, khiến mặt nước tối mịt được chiếu sáng như điểm điểm phồn tinh, ngân hà bao la.

Triệu Vân cười nói: "Nếu đã quên thì sao lại muốn mua chong chóng?"

Triệu Vân như đang đắm chìm trong hồi ức, nói tiếp: "Năm đó ngươi ba tuổi, tết Nguyên Tiêu sư phụ đi xem hội hoa đăng, cũng mua về cho ngươi một chiếc chong chóng, ngươi rất thích, bắt một cái ghế đẩu nhỏ, ngồi trước cửa nhìn ngắm cả đêm"

A Đẩu bật cười: "Ngốc vậy sao?"

Triệu Vân cười gật đầu nói: "Ta thấy ngươi ngốc nghếch, không nghĩ gì nhiều, có chuyện liền rời đi, sau đó ngươi ngủ gục, được thị tỳ bế về phòng"

"Đêm đó tuyết rơi, chong chóng bị đống băng, gió lớn nổi lên, thổi tới nỗi chong chóng chỉ còn sót lại cái que trúc"

A Đẩu nghe xong cười ầm ĩ, Triệu Vân mỉm cười nói: "Sáng hôm sau vừa thức dậy, thấy chong chóng không còn nữa, người liền khóc òa lên, khóc rất lâu, thật sự không nhớ sao?"

A Đẩu lắc đầu: "Dường như nhớ nhớ, nhưng không rõ mấy, sau đó thế nào?"

"Sau đó hàng năm ta đều nhớ rõ việc này, hễ tới hội hoa đăng đều mang về cho ngươi một chiếc chong chóng, kêu ngươi đặt nó trong phòng, nhưng nó không quay, đành phải phồng má mà thổi cả đêm, thật phiền mà…"

A Đẩu ôm bụng cười ngặt nghẽo, Triệu Vân lại thổn thức: "Cho tới mấy năm về trước, ngươi bảo ngươi đâu còn là tiểu hài nhi nữa, không cần thứ đồ chơi này, nên sư phụ mới không mua nữa"

A Đẩu nhịn không được hỏi: "Còn có chuyện xấu nào nữa, sư phụ kể tiếp cho ta nghe đi?"

Mơ mơ hồ hồ, hắn rất hiếu kỳ đối với phần ký ức trống rỗng của thân thể này, từng qua lại bao nhiêu với Triệu Vân, như một con đường hầm không bờ bến, mà phía cuối lại có một điểm sáng hấp dẫn hắn không ngừng tìm tòi.

A Đẩu chân chính, có như mình hiện tại cũng mê luyến Triệu Vân như vậy không? Hay chỉ xem y như một thần tử bình thường của phụ thân, chẳng thèm ngó tới?

Triệu Vân nghĩ ngợi, rồi chọn vài chuyện thú vị tỉ mỉ kể lại.

Tỷ như Triệu Vân đắp một người tuyết cho A Đẩu, người tuyết tan, òa khóc. Học đi bị té ngã, òa khóc. Bị chó rượt trong phủ, òa khóc. Tóm lại chỉ cần là chuyện của hắn, thì chẳng có chỗ nào không liên quan tới khóc lóc, sau cùng đều kết thúc bằng việc thiếp ngủ đi trong lồng ngực của Triệu Vân.

A Đẩu mỉm cười nhìn Triệu Vân, có chút ngạc nhiên, y vậy mà lại lưu tâm đến mình như thế, vượt xa khỏi sự quan tâm của một vị võ tướng đối với tiểu chủ công, hơn nữa đối với những chuyện lông gà vỏ tỏi từ trước đến nay đều ghi nhớ rất rõ.

"Con hổ vải kia, ngươi còn nhớ không? Ngày nào ngươi cũng ôm nó, đang ngủ mà bị giật mất liền..." Triệu Vân nói đến đây, đột nhiên trầm mặc.

A Đẩu biết hắn đang nhớ tới Cam phu nhân, trong lòng khó chịu, vội cười chuyển đề tài: "Xem ra ta được lão ba di truyền rồi?"

Triệu Vân bị chọc cười, nói: "Lúc ngươi vừa chào đời, Thủy Kính tiên sinh đã từng bế ngươi, nói thế này này, ân..." Triệu Vân nhại theo giọng điệu của cổ giả, nghiêm trang nói: "Rất giống cha nó, rất giống cha nó!"

A Đẩu và Triệu Vân cùng cười to, không hẹn mà cùng nghĩ đến, lúc Lưu Bị bị Tư Mã Huy chọc là thích khóc, sắc mặt nhất định chẳng khác gì quả cà.

Ánh lửa trên mặt sông đã tắt, hoa đăng trên con phố dài bị gỡ xuống rối rít, người giải tán chợ tĩnh lặng, dần dần rơi vào cảnh vắng vẻ.

"Khuya rồi" Triệu Vân kéo A Đẩu dậy, nói: "Trở về nghỉ ngơi thôi"

A Đẩu hơi thất vọng, nói: "Cứ vậy mà đi sao?"

Triệu Vân nhìn đôi mắt trong suốt của A Đẩu, mỉm cười, đáp: "Thời gian còn dài, qua hết năm này lại đến năm sau, hà tất phải sầu não?"

Một câu nói mang hai ý nghĩa, dường như đang nói với hắn điều gì đó, nhưng lúc này A Đẩu hoàn toàn

không hiểu, có thứ gì đó đang dồn nén trong lòng hắn, là một loại chua xót và kích động, lại như nỗi sợ hãi khi lạc đường.

Chợt A Đẩu nói: "Sư phụ, A Đẩu thích ngươi"

Triệu Vân không biết nên khóc hay nên cười, gật đầu đáp: "Sư phụ cũng rất thích ngươi, thường đồ đệ học dở hay được sư phụ nuông chiều nhất" Nói xong liền bật cười cho cái suy luận nhảm nhí này. Lại nói: "Cũng chẳng biết Bá Ước có trách sư phụ và quân sư thiên vị hay không…"

A Đẩu bất chấp hết thảy cắt ngang: "Không phải kiểu thích đó, là…Sư phụ, là kiểu thích của Nguyệt Anh sư nương đối với tiên sinh, là kiểu thích của mẹ ta đối với cha ta"

Hắn váng đầu, nói tiếp: "Là kiểu thích như của sư phụ đối với mẹ ta"

Nói xong câu ấy, A Đẩu vô ý thức cảm thấy không ổn, trong lòng khổ sở vô cùng, mình lại tổn thương Triệu Vân nữa rồi.

Hắn thở dốc dồn dập, gian nan đè ép cơn chua xót xông lên đến mũi trở về, chờ đợi một phán quyết sắp tới.

17. Quyển 1 - Chương 17: Cẩm Nang Diệu Kế

Dường như đèn đuốc tết Nguyên Tiêu đã được chuẩn bị trọn nửa tháng, chỉ để nở rộ trong mùa thả đèn như phù dung sớm nở tối tàn, đêm Nguyên Tiêu vừa qua, đèn lồng liền bị thu hết về, sạch sẽ mà triệt để, không lưu chút vết tích.

Niềm vui thoáng chốc kia hoàn toàn biến mất, tựa như tâm tình A Đẩu trong đêm khuya lạnh lẽo này.

Người đi đường tụm năm tụm ba đi ngang qua bên cạnh bọn họ, cũng hiếu kỳ quan sát hai người đang mặt đối mặt mà đứng, trong ánh mắt họ tràn đầy tò mò, đồng thời phỏng đoán thân phận, địa vị bọn họ, là phụ tử chăng? Sư đồ? Công tử và thị vệ trung hậu, cố chấp của hắn? Hay là khác nữa?

A Đẩu chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, mấy lần muốn quay đầu đi, nhưng chung quy bước không được một bước, đành phải chờ Triệu Vân hồi đáp.

Hồi lâu sau, Triệu Vân nói: "A Đẩu, ngươi có biết bầy ngỗng ngư dân nuôi ở bờ sông Kinh Châu không?"

A Đẩu mờ mịt lắc đầu, Triệu Vân mỉm cười nói: "Lúc ngỗng con phá trứng chui ra, nhìn thấy vật nào đầu tiên, chắc chắn sẽ coi đó là phụ mẫu, vì thế liền nhận thức cố định, tỷ như nhìn thấy người đầu tiên, cả ngày sẽ đi theo sau người đó, nhìn thấy tấm vải đỏ, cũng sẽ ngày đêm canh giữ bên cạnh"

A Đẩu đã hiểu, Triệu Vân muốn nói đến tình kết của chim non, hắn vô lực phản bác, đành phải để mặc giọng nói như xa xôi của Triệu Tử Long truyền vào trong tai.

Triệu Vân lại nói: "Sư phụ đâu phải cỏ cây, rất cảm ơn tình cảm ngươi, nhưng…"

Nói đến đây, Triệu Vân do dự, giống như đang suy nghĩ phải nói thế nào mới có thể khiến A Đẩu cảm thấy dễ chịu chút. A Đẩu nhìn vào trong mắt, chợt nảy sinh một nỗi chán ghét và mỏi mệt không thốt nên lời đối với bản thân, đáp: "Ta biết rồi, không cần nói nữa"

Hắn chỉ muốn quay lưng chạy khỏi Triệu Vân, nhưng lại bị Triệu Vân nắm chặt cánh tay, trầm giọng nói: "Công Tự!"

Y chân thành nhìn sâu vào hai mắt Lưu Thiện, nói: "Công Tự, Ngươi bất quá chỉ là chưa phân biệt rõ tình cảm quyến luyến, lòng kính yêu này mà thôi, ngươi cuối cùng rồi cũng phải lấy vợ sinh con, kỳ vọng duy nhất cả đời này của sư phụ, chính là ngày nào đó có thể nhìn thấy tận mắt ngươi trở thành một tiểu hoàng đế khoái hoạt, ngồi trên long ỷ"

"Vì chuyện này, cho dù sư phụ tan xương nát thịt, cũng sẽ không oán hận nửa lời"

"Vậy sau đó thì sao?" A Đẩu nói.

"Sau đó" Triệu Vân trầm giọng đáp: "Ngươi kêu sư phụ đi đâu, sư phụ sẽ đi đó. Ta có thể vì ngươi trấn thủ biên cương, tử chiến sa trường, thống lĩnh cấm quân…Ngươi chỉ cần dùng văn tiền mà Trầm Kích cho ngươi, liền có thể mua được mạng sư phụ"

"Nhưng hiện tại, nếu ngươi vẫn coi ta là sư phụ, thì đừng nghĩ tới chuyện này nữa"

"Rồi sẽ có một ngày, ngươi trưởng thành, suy nghĩ thông suốt, đến lúc đó, sư phụ đã già đi, ngươi cũng có gia đình của riêng mình" Triệu Vân mỉm cười sờ sờ đầu A Đẩu: "Trước khi ngươi suy nghĩ minh bạch, sư phụ quyết sẽ không rời khỏi ngươi"

A Đẩu nói: "Sư phụ, ngươi thích mẹ ta sao?"

Triệu Vân gật gật đầu, không hề giấu diếm hắn, nói: "Ngươi đã trưởng thành rồi, nhìn thấy ngươi, ta lại nhớ đến Thiến nhi"

A Đẩu đã hiểu, hắn thì thầm: "Ta bất quá chỉ là một cây sơn trà mà thôi"*[*"linh hồn mẹ ẩn trong cây sơn trà nơi thiên đường", ý A Đẩu là mình chỉ như cây sơn trà chứa đựng hình bóng của người mẹ đã mất]*

Triệu Vân không hiểu hỏi: "Sao nói vậy?"

A Đẩu lắc lắc đầu, nói: "Sư phụ, tiểu sư phụ Mã Siêu dặn ta, phải dập đầu với ngươi" Lập tức bái xuống, trán đụng trên nền gạch đá, một trận đau đớn, lúc đứng lên, Triệu Vân cũng không đưa tay ra đỡ, trong ánh mắt lộ ra thần sắc ôn nhu mà mình quen thuộc.

"Ta trở về đây, sư phụ ngủ sớm chút" Đó là câu sau cùng A Đẩu nói với Triệu Vân trước khi đêm Nguyên Tiêu kết thúc.

Hắn đi qua con phố dài vắng vẻ, trên đường tối mịt không một bóng người, không cần quay đầu lại cũng biết, thần bảo hộ của hắn chỉ im lặng đứng đằng xa, đưa mắt nhìn hắn đi trên con đường về xa lạ mà âm u kia.

Hắn quẹo qua góc phố, chọn một chỗ hẻo lánh ngồi xổm xuống, muốn khóc một trận cho thỏa, chợt nghe Triệu Vân gọi: "A Đẩu!" Tiếng bước chân vang lên, Tử Long sải bước đuổi theo.

Nhưng A Đẩu lại đứng lên bỏ chạy, chạy về nhà trong tiếng thở dồn dập.

Gian phòng sáng ngời mà ấm cúng, hình thành nên sự đối lập rõ rệt cùng bóng tối giá lạnh vô biên vô tận bên ngoài cửa sổ, tựa như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ách thị vẫn một thân một mình, ngồi trước bàn, không biết đang chơi đùa thứ gì, A Đẩu đứng trước cửa chốc lát, cùng Ách thị liếc mắt nhìn nhau, Ách thị lại hờ hững cúi đầu, tập trung tinh thần dán cái gì đó.

A Đẩu chợt cảm thấy mình nên sớm trở về mới phải, không, có lẽ đêm Nguyên Tiêu này, vốn không nên ra ngoài.

Hắn bưng cái ly bên cạnh Ách thị lên, uống vài ngụm nước nóng, lập tức đi vào gian trong, ngã ập xuống giường, lên men một hồi rồi òa lên. Òa khóc một hồi, đúng như dự đoán của hắn, Ách thị vẫn không có nửa điểm phản ứng.

A Đẩu lại hét lớn mấy tiếng. Xoay người lăn một vòng, nằm thẳng tắp trên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà.

"Ta đã đi rước đèn, Ách ba" A Đẩu thì thầm, hắn bỗng có chút áy náy, tết Nguyên Tiêu chỉ biết lo thân mình, lại quên mất Ách thị, lẽ ra phải gọi hắn ngay từ đầu mới đúng.

Tiếp theo, hắn đem chuyện tối nay đầu đuôi ngọn ngành kể cho Ách thị nghe, nói nói kể kể, rồi kết luận: "Có lẽ sư phụ nói không sai…Ta chẳng qua chỉ ngưỡng mộ y thôi"

Cái lý do này còn không gạt được mình nữa là, trong lòng A Đẩu rất khổ sở, thở dài nói: "Nhưng ta ngày ngày nhớ y, một khắc cũng không muốn ly khai y, nhìn thấy y thì thật cao hứng, không thấy y sẽ rất buồn, y ở Kinh Châu, ta ở Thành Đô, ngày nào ta cũng nhớ, hôm nay vất vả lắm mới dám nói ra, kết quả, kết quả…Đây không phải thích thì là cái gì…Thừa nhận đi, cái tên củi mục này, ngươi bị người ta cự tuyệt rồi"

“Y chỉ xem ta là một vật kỷ niệm giữa y và mẹ ta thôi, nhìn thấy ta, liền nhớ tới mẹ…” A Đẩu đột nhiên nghĩ tới một việc khiến lòng người sợ hãi, sống lưng rét run một trận.

Đang muốn ngẫm lại thì Ách thị đã làm xong việc, dùng ba ngón tay nhón lấy một vật trong tay, đặt lên cái kệ nhỏ bên cạnh Lưu Thiện.

A Đẩu quay đầu qua nhìn nhìn, hiếu kỳ hỏi: “Gì vậy?”

Ách thị làm một chiếc lồng đèn thỏ nhỏ cho hắn, cắm đoạn nến nhỏ vào đốt lên, ánh lửa không ngừng nhảy nhót trong cái bụng sắc trắng của chú thỏ.

Ách thị đi ra gian ngoài, thổi tắt đèn, lên giường ngủ, chỉ còn lại A Đẩu nhìn chiếc đèn lồng kia phát ngốc một hồi, nói: “Y đâu phải là cha của ta, nghĩ quá nhiều rồi”

“Ách ba, đa tạ” A Đẩu nói: “Sáng mai nói không chừng ta sẽ quên hết” Rồi kéo chăn đắp lên đầu.

Trong đêm đen, chỉ còn con thỏ nhỏ ấm áp kia, an tĩnh mà phát sáng.

Chiếc chong chóng cắm ở đầu giường nhẹ nhàng xoay tròn, hắt cái bóng dài mảnh lên tường, tựa như trong dòng thời gian vô tận, nơi hàng lang uốn khúc u ám dung hòa thật nhiều chuyện cũ, thật nhiều chua xót ngọt ngào.

Ngày thứ hai khi đứng trước mặt Lưu Bị và Gia Cát Lượng, A Đẩu cứ suy tư miên man, hoàn toàn không có nửa điểm tâm tình giao tiếp với hai lão hồ ly này.

“Trán bị sao vậy?” Lưu Bị không vui hỏi.

A Đẩu đáp: “Do dập đầu”

Lưu Bị vẫy vẫy tay với hắn, nói: “Dập tới nỗi xanh xanh tím tím vậy à? Qua đây?”

A Đẩu bất tình bất nguyện lết qua, Lưu Bị liền giơ tay nhu nhu tráng cho hắn, hành động này khiến A Đẩu rất bất ngờ, lui một bước, ngượng ngùng nói: “Không đau đâu”

Gia Cát Lượng cười nói: “Có thể thấy tiểu chủ công là một người trọng tình trọng nghĩa”

Lưu Bị gật gật đầu, nói: “Đêm qua thành Thành Đô thế nào?”

A Đẩu đáp: “Phồn vinh tựa cẩm, đèn hoa muôn màu”

Lưu Bị nói: "Hiện nay Hán Thất chịu oan khuất mà ở Xuyên Trung, chính là lúc giấu tài…"

Chợt A Đẩu nói: "Cha, muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, ta biết người và tiên sinh kêu ta tới không phải để bàn việc nhà thôi"

Lưu Bị hơi nheo mắt, trong ánh mắt ông A Đẩu bắt giữ được một vẻ xa lạ khó nói thành lời, giống như từng thấy trong mắt Ách thị, nhưng khí chất đó lại hơi khác biệt, ánh mắt Lưu Bị là cú, còn của Ách thị là ưng.

Lưu Bị nói: "Hôm trước nghe quân sư nói, con từng ở trước mặt hắn can gián chính sách trị Xuyên, bài văn bảo con làm đâu? Giờ tử tế nói lại cho vi phụ nghe, xem xem thời gian qua con đã học được những gì?"

A Đẩu bèn đem ý tưởng dung hợp ba nhà Nho, Pháp, Đạo nói ra; sau đó ấp a ấp úng, Khổng Minh liền nói: "Lượng xin cáo lui trước"

"Không sao" Lưu Bị ngăn cản Gia Cát Lượng: "Gia Cát tiên sinh đâu phải người ngoài, con cứ nói thẳng ra đi"

A Đẩu nghĩ nghĩ, nói: "Thành Đô không thể ở quá lâu"

Gia Cát Lượng vuốt cằm, A Đẩu lại nói: "Có thể ở tạm nhưng đóng đô thì không, Thiên Phủ màu mỡ, sinh hoạt lâu dài ở đây, mọi người sẽ quen an nhàn, không muốn tiến thủ. Câu đó nói như thế nào nhỉ? Sống gian nan khổ cực, nhưng chết thanh thản yên vui. Nếu muốn thống nhất thiên hạ, phải nhân lúc các tướng quân còn chưa quen, thời điểm cần xuất binh thì phải lập tức xuất binh, không được kéo dài"

Lưu Bị nghĩ cũng không nghĩ, giễu cợt lại: "Miệng lưỡi lưu loát, bất quá chỉ là lý luận suông mà thôi, con nói nếu binh sĩ Xuyên Trung có thể nhất hô bách ứng, vậy giờ vi phụ lập tức đi diệt Đông Ngô?"

Nhưng A Đẩu chân thành nói: "Không phải Đông Ngô, mà phải đánh Tào Tháo trước, Tào Tháo là kẻ đoạt vị, lại nhận lễ *cửu tích**, còn người là…Chúng ta là Hán Thất chính thống, tuyên chiến danh chính ngôn thuận. Muốn đánh Tào Tháo, nhất định phải thu phục Hán Trung trước" *[*là các loại lễ vật mà hoàng đế ban cho chư hầu, đại thần có công trạng đặc biệt, biểu thị cho lễ ngộ cao nhất. Những lễ khí này thường chỉ có thiên tử mới có thể sử dụng. Gồm: xe ngựa, y phục, khí cụ định chỉnh âm nhạc, cửa chu sa, được tiến gần bệ vua, dũng sĩ, búa rìu, cung tiễn, rượu kê đen]*

Lưu Bị chậm rãi nói: "Lời này là Tử Long dạy con sao?"

A Đẩu nổi đóa: "Đừng có chuyện gì cũng lôi con ra đặt chung một chỗ với y, chẳng lẽ con không thể có ý tưởng của riêng mình sao! Trong mắt các người, ta chỉ là một đứa tiểu hài cái gì cũng không hiểu, chỉ biết truyền lời người khác thôi à?"

Lưu Bị bị chống đối vô lễ như vậy nhưng không tức giận, ngược lại bật cười, nói: "Con còn phải tu thân

dưỡng tính nhiều"

Gia Cát Lượng cũng cười, trao đổi ánh mắt với Lưu Bị, hai người tỏ vẻ đã đạt thành ý kiến thống nhất. A Đẩu nhìn vào trong mắt, thầm sinh nghi, nhưng không thể hỏi, đành phải thuận miệng đáp: "Bình thường sư phụ dạy ta bắn tên, luyện nhiều thêm chút là được"

Lưu Bị lại thản nhiên nói: "Con không có khiếu học võ, cũng không phải mệnh học võ; con của Lưu Huyền Đức ta, tất nhiên phải là nhân tài trị quốc an bang, há có thể ra chiến trường chém giết?" Ngụ ý chính là bảo Lưu Thiện học võ ít lại, hưởng ứng chút thôi.

"Bỏ đi" Lưu Bị nói: "Chuyện con nói lúc trước tình cờ trùng hợp với ý của quân sư, đầu xuân vi phụ muốn đi Hán Trung bái kiến Hệ Sư Trương Lỗ..."

A Đẩu thầm rùng mình, Lưu Bị muốn thân chinh sao? Tuy nói bái kiến, nhưng trên thực tế chính là muốn trắng trợn đoạt Hán Trung, đánh Trương Lỗ. Nghe Lưu Bị nói tiếp: "Nhưng thế lực Kinh Châu chưa ổn, có tính toán gì không?"

A Đẩu cẩn thận suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói, Lưu Bị muốn kêu mình làm gì? Hắn đã hiểu rồi.

"Cha muốn lập lại quan hệ hữu hảo với Đông Ngô" A Đẩu nói.

Lưu Bị "Ừm" một tiếng, đáp: "Mạnh Khởi, Dực Đức theo quân, Bàng tiên sinh, Pháp tiên sinh không thể thiếu...Quân sư phải ở lại trấn thủ"

Đến lúc này, cho dù là tên ngốc cũng đã minh bạch, A Đẩu hít một hơi, nói: "Công Tự nguyện vì phụ thân phân ưu"

Trách nhiệm nặng như vầy chỉ có thể đến tay một lần, hẳn là Gia Cát Lượng đã cực lực tiến cử mình trước mặt Lưu Bị, chẳng qua không biết ai sẽ đi theo thôi.

Lưu Bị gật gật đầu, đột nhiên A Đẩu nói: "Không cần sư phụ đi cùng đâu, con dẫn theo Khương Duy...và..."

Lưu Bị nghi hoặc: "Sao vậy? Tử Long vừa nghe con phải đi sứ Giang Đông, liền quyết tâm muốn đi cùng con. Vốn định kêu y trấn thủ Thành Đô, nhưng hiện giờ chỉ có thể bảo Ngụy Diên lưu thủ, giữa sư đồ con đã phát sinh chuyện gì à?"

A Đẩu khăng khăng nói: "Có sư phụ ở đó, con không được tự nhiên"

Lưu Bị lại nói: "Trước giờ Tử Long đối đãi với con có lãnh đạm chút nào đâu? Bởi vì chuyện này mà quân sư còn tranh chấp một trận với Tử Long, tại sao con lại cô phụ một phen thịnh tình của y?"

A Đẩu kiên trì nói: "Con không muốn tiếp tục dựa vào sư phụ nữa"

Biết chỉ là tìm cớ, Gia Cát Lượng và Lưu Bị tuy nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nữa, hồi lâu sau Lưu Bị nói: "Vi phụ tự có tính toán, lần này con đi Giang Đông, khôi phục quan hệ với Tôn Trọng Mưu, chỉ cần lưu ý hai chuyện"

"Một, đón di nương con về Thành Đô. Hai, mang theo đường muội con Quan Phượng, tới Giang Đông thành thân"

Lại là hai cuộc hôn nhân chính trị.

"Sao người một lòng đi theo tiên sinh vậy?" A Đẩu nhịn không được hỏi: "Ta thấy dường như tiên sinh rất thích người"

Bàn tay khéo léo của Hoàng Nguyệt Anh giũ nhẹ, quơ lấy cái chiếu cỏ, đám vừng rải đều trên mặt chiếu kia trở mặt, tiện tay vẩy ra, chiếu cỏ lại quy quy củ củ rơi xuống mặt đất, sau đó tiếp tục thêu hầu bao, cười nói: "Đúng thế, ta xấu như vậy, sao tiên sinh ngươi lại yêu ta?"

A Đẩu ngượng ngùng: "Ta không có ý đó..." Nhanh trí nói: "Nữ tử không tài thì có đức, sư nương thật sự rất thất đức!"

Lời này chọc cho Hoàng Nguyệt Anh cười phá lên, nghĩ nghĩ rồi nói: "Cây chày gỗ mũi hất lên trời kia, trước giờ coi thường người ta, nam nhân cũng chẳng xem trọng được mấy người, huống hồ là nữ nhân?"

A Đẩu biết lời của nàng có ý ám chỉ, nên không dám ngắt ngang, chân thành nghe. Hoàng Nguyệt Anh nghiêm mặt nói: "Lúc hắn mới cưới ta, bất quá chỉ coi ta như một nước cờ đầu thôi, dùng qua rồi bỏ"

Lời này không phải giả, ban đầu vì muốn tạo địa vị trong sĩ tộc Kinh Châu, Gia Cát Lượng đã cưới con gái của Hoàng Thừa Hiến là Hoàng Nguyệt Anh, Hoàng gia chính là vọng tộc nổi danh bản xứ, sau khi thanh danh Gia Cát Lượng được lan truyền, đám người Từ Thứ đề cử cho Lưu Bị, mới có chuyện ba lần đến mời.

Loại người như Gia Cát Lượng, đương nhiên không có khả năng cày cả đời trên mảnh đất này.

"Thành hôn đã lâu mà chẳng thèm đụng vào ta một cái, ngày nào cũng *nâng khay ngang mày**, khách khí như người dưng kẻ lạ. Sư nương biết hắn giả trang thành bộ dáng Liễu Hạ Huệ, nhưng trong lòng thì khinh thường ta, chỉ cầu trong nhà không gây thêm phiền phức cho hắn là được. Hắn xem thường sư nương, sư nương đương nhiên cũng xem thường hắn" *[*vợ chồng tôn trọng nhau (dựa theo tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)]*

A Đẩu phì cười một tiếng, đoán cũng biết, sau đó Gia Cát Lượng nhất định là bị Hoàng Nguyệt Anh chỉnh cho thê thảm.

Quả nhiên Nguyệt Anh lại nói: "Nhưng cục tức này ta nuốt không trôi, chẳng phải ngươi có tài sao? Tới đây, tỉ thí thử, thua thì sao, rửa chén nấu cơm đi. Dựa vào cái gì mà ngày nào ta cũng phải nấu cơm, ta thêu túi thơm một ngày cũng có thể bán được năm đồng bạc đấy, quan lộc cả tháng của hắn cũng chỉ có năm lượng, lỡ ngày nào đó cha ngươi khấu trừ tiền công, hai chúng ta có nước chết đói"

A Đẩu cười nói: "Vậy người và hắn so tài thế nào?"

Hoàng Nguyệt Anh trầm ngâm chốc lát, cười nói: "Bất quá chỉ là vào món mặc gia, nông gia thôi, nói thật chứ cái lão tiên sinh này của ngươi, trị quân tu chính, đương nhiên rất có bản lĩnh, nhưng chút thủ đoạn này lại tệ lậu, sư nương nhìn thấy, liền chiếm được tiện nghi"

A Đẩu nói: "Vậy sư phụ thua hả?"

Hoàng Nguyệt Anh cười nói: "Đương nhiên là phải rửa chén ba tháng"

A Đẩu cười đến nỗi suýt té xuống đất, Nguyệt Anh cười nói: "Từ đó về sau hắn liền an phận. Bên ngoài hắn làm gì, lão nương không rảnh quan tâm, nhưng về nhà thì phải nghe lời ta"

A Đẩu giống như đã hiểu ra gì đó, chỉ nghe Nguyệt Anh nghiêm giọng nói: "Nói gì mà cái này không được cái kia không ổn, đều là nhảm nhí. Chẳng qua trong lòng cảm thấy không xứng đôi, hai người không hợp mắt thôi, chỉnh đốn chút lập tức ngoan ngoãn nghe lời ngay"

Đột nhiên A Đẩu nói: "Nếu muốn nói chuyện yêu thương, thì song phương phải ngang hàng nhau"

Hoàng Nguyệt Anh ngẫm nghĩ, minh bạch ý hắn, gật đầu nói: "Chính là đạo lý này, mặc kệ điều kiện gì, nếu hai bên kém nhau quá xa, hắn sẽ không coi ngươi là lương phối, cái gì mà ta chỉ xem ngươi như muội muội ca ca, mượn cớ cả thôi. Nếu thật sự nhìn trúng thì đã sớm ve vãn rồi"

A Đẩu đang suy tư, Nguyệt Anh chợt nói: "Lần này ngươi đi Giang Đông, phải cẩn thận cho ta, đừng có để gả muội tử mà chẳng ai thèm lấy, đến lúc đó Nhị gia lại đem Quan Phượng nhét cho ngươi, ngươi sẽ gặp phiền toái rất lớn"

A Đẩu mới nhớ ra hôm nay tới là để lãnh giáo Hoàng Nguyệt Anh, vội hỏi: "Sư nương người biết đại tiểu Kiều không? Lần này đi Giang Đông, ta phải nói gì với di nương mới có thể khuyên nàng trở về?"

Nguyệt Anh nói: "Ta không quen Tôn Thượng Hương, thôi thì cứ đi bước nào tính bước đó. Chỉ cần trì hoãn được, để cha ngươi đánh xong Trương Lỗ, gả ai hay dẫn ai về cũng không thành vấn đề nữa. Chỉ nói với ngươi một câu thôi, đại tiểu Kiều chính là nhân vật lợi hại, trước giờ có hiềm khích với sư nương, ở trước mặt hai nàng ngươi tuyệt đối không được nhắc tới tên ta biết chưa"

A Đẩu rên rỉ: "Không phải chứ! Vậy mà ta còn trông cậy người viết một lá thư, để ta đi qua đó đòi được chút tiện nghi nữa kìa"

Nguyệt Anh nói: “Sư môn của ta và sư môn của hai nàng ấy xưa nay là kẻ thù không đội trời chung, tốt nhất ngươi đừng…”

A Đẩu hỏi: “Người là đồ đệ của ai? Sao ta chưa từng nghe qua?”

Nguyệt Anh đáp: “Sau này sẽ nói cho ngươi biết, đi đi, lần nay có hai tên lợi hại cùng theo ngươi, sẽ thay ta đưa ra chủ ý cho ngươi”

A Đẩu nghi ngờ câu “hai tên lợi hại” kia, nhưng hỏi lại thì Hoàng Nguyệt Anh không nói, đành phải trở về thu dọn đồ đạc.

Mấy ngày sau, đoàn sứ giả Giang Đông đã tuyển xong người.

Lưu Thiện, Khương Duy hai người đi trước, Triệu Vân hộ tống dọc đường xuống phía nam Kinh Châu, Ách thị đương nhiên cũng phải theo. Nhìn trái nhìn phải cũng chỉ có một tên lợi hại nhất, chẳng lẽ Quan Phượng là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Đoàn người tới Kinh Châu, đón con gái Quan Vũ là Quan Phượng, rồi lên thuyền xuôi dòng mà đi tới chủ thành Kiến Nghiệp của Giang Đông.

Lần này đoàn sứ tiết vậy mà lại cho mình làm chủ, trong lòng Lưu Thiện thấp thỏm vô cùng, biết đây là do Gia Cát Lượng đã sớm tính toán chuẩn, tập đoàn Chu Quyền cho dù có bực dọc thế nào cũng sẽ không làm khó hai tiểu bối như mình và Khương Duy.

Với thanh danh trước giờ của Lưu Thiện, muốn giả ngu giả ngốc không khó, hơn nữa còn có thể đục nước béo cò một phen.

Nhưng dọc đường, Triệu Vân lại chưa từng nói nửa câu với mình, lúc ngồi thuyền rời bờ Giang Lăng cũng không thấy y tới tiễn, có lẽ bởi vì A Đẩu cự tuyệt y gia nhập nên đã giận rồi.

A Đẩu đứng ở đầu thuyền hồi lâu, huýt sáo một lúc, nhớ lại ngày đó Triệu Vân tới cứu mình, cảm khái không thôi.

Mà thôi, chỉ có đứng trên cùng một độ cao ngươi mới không coi ta là tiểu hài nữa. A Đẩu mỉm cười, quay lưng vào khoang thuyền, đi tìm Khương Duy thương lượng chuyện đi sứ.

“Khương_____Tiểu_____Duy_____” A Đẩu lười biếng đi vào khoang phòng Khương Duy, gọi to.

Ánh sáng ảm đạm, trong căn phòng xà ngang thấp bé không một bóng người.

A Đẩu nghi hoặc: “Mới lên thuyền có chút xíu mà đã chạy đi đâu rồi?” Chợt liếc thấy một chiếc túi thơm trên bàn, chính là chiếc túi mà ngày đó Hoàng Nguyệt Anh tự tay may. Bèn khẽ há miệng, cẩm nang diệu kế rốt cuộc cũng bị mình bắt gặp rồi!

Hồi thần lại, A Đẩu oán hận nói: “Tiên sinh còn ban cho cẩm nang nữa? Sao không cho ta mà lại đem cho tên tiểu tử Khương Duy kia” Nói xong bỗng nảy sinh một ý niệm, lúng ta lúng túng cầm cẩm nang kia lên mở ra coi trước, giễu cợt: “Ta càng muốn xem xem ngươi viết cái gì, có phải là liệu sự như thần hay không…”

Trong cẩm nang quả nhiên có nhét một tờ giấy, trên giấy ghi hàng chữ: “Nếu nổi điên, hãy lấy kẹo dụ dỗ”

Khóe miệng A Đẩu co rút, nói: “Cái quỷ loạn thất bát tao gì thế này?” Cầm tờ giấy trong tay, gọi: “Bá Ước!”

“Sao vậy?” Giọng nói nam tử trầm hậu mang theo tiếu ý vang lên sau lưng, A Đẩu vội đem giấy giấu đi, quay đầu lại nói: “Không có gì, a, sư phụ?!!”

Thuyền đã rời bến, sao Triệu Vân có thể lên thuyền được?!

Có lẽ Triệu Vân mới vừa cởi khôi giáp xuống, chỉ mặc đoản khố đơn y, ngày xuân trên thuyền oi bức, mồ hôi đổ ướt đẫm, dưới ánh mặt trời dính sát toàn thân, lộ rõ làn da màu tiểu mạch, mơ hồ có thể thấy đường nét lõa lồ cường kiện của nam tử, thể hình của y cực kỳ cân xứng, nụ cười anh tuấn mang theo một chút ấm áp. Nói: “Đây là cẩm nang quân sư tự tay đưa cho sư phụ, kêu ta lên thuyền rồi thì hãy hủy đi”

Tâm trạng A Đẩu dao động, đột nhiên cảm thấy không ổn, lắp bắp nói: “Sư…sư…sư phụ, sao ngươi lại lên thuyền? Bá Ước đâu?” Hắn ngây ngẩn cả người, đưa mẩu giấy cho Triệu Vân, Triệu Vân mở tờ giấy, vừa nhìn vừa cười nói: “Kế treo đầu dê bán thịt chó, trước lúc lên thuyền ta đã sớm đổi với Bá Ước rồi, nó ở lại Kinh Châu tiếp ứng, ta theo ngươi đi sứ”

“Để ngươi và Bá Ước đi Giang Đông, sao sư phụ yên tâm cho được? Sư phụ từng nói rồi, đời này phải theo ngươi, một tấc cũng không rời, quên hả?”

A Đẩu mới tỉnh táo lại, phát điên nói: “Này, đây rốt cuộc là chuyện gì! Lần này đi sứ Giang Đông đội trưởng là ta đấy! Các ngươi coi ta là cái gì? Coi ta như con khỉ mà đùa bỡn hả!”

Triệu Vân nhìn tờ giấy kia, bên tai lại là tiếng la hét điên cuồng của Lưu Thiện, vội sợ hãi lục lọi tứ phía, lấy một cái hộp giấy từ trong hộp ra, đưa vào tay Lưu Thiện, nói: “Đừng nóng, đừng nóng! Dù gì sư phụ cũng đã lên thuyền rồi, đâu thể bơi trở về được nữa, nè, ăn kẹo”

A Đẩu nắm chặt miếng kẹo đậu phộng kia, khóc cũng không được, mà cười cũng chẳng xong.

18. Quyển 2 - Chương 18: Sanh Cữu Hội Vũ

Nơi nào có thể nhìn thấy Thần Châu, trên lầu Bắc Cố, đâu đâu cũng là danh lam thắng cảnh. Từ xưa đến nay, có bao nhiêu đại sự quốc gia hưng vong?

Không biết, đã quá lâu rồi. Dòng Trường Giang vô tận cuồn cuộn hảy về hướng đông.

Nhớ tới năm đó khi Tôn Quyền còn trẻ, đã dẫn dắt thiên quân vạn mã chiếm cứ Đông Nam, kiên trì kháng chiến, chưa từng cúi đầu và khuất phục trước địch nhân. thiên hạ anh hùng mấy ai xứng làm địch thủ của Tôn Quyền?

*Chỉ có Tào Tháo và Lưu Bị mà thôi. Khó trách Tào Tháo từng bảo: sinh con phải như Tôn Trọng Mưu.**(1)***

———- *Tân Khí Tật*

Tuy nói Gia Cát Lượng dùng thủ đoạn gian xảo này, an bài Triệu Vân đến bên cạnh mình, khiến người ta rất là phiền não, nhưng được gặp lại Triệu Tử Long, chung quy A Đẩu vẫn cảm thấy vui sướng và thỏa mãn không nói nên lời.

Sương mù trong lòng đã sớm được xua tan, hắn đứng bên mạn thuyền một hồi, bèn xoay người đi vào trong.

Vốn muốn cùng Ách thị tán gẫu, ai ngờ lại thấy Triệu Vân đang ở trong phòng Ách thị, hai người đều cầm bút mực, khoanh tròn cái gì đó trên tờ giấy.

Trên tờ giấy đó dùng một nét bút đơn giản vẽ ra địa hình, dòng sông quanh co, núi đồi chằng chịt, nhưng tử tế nhìn lại thì chính là bản đồ địa hình của một vùng bình nguyên, trong đó sông ngòi đan xen ngang dọc, vô số hồ nước điểm xuyết cho bức vẽ.

Triệu Vân trầm ngâm nửa ngày, bút mực chấm xuống, nói: “Ta phân một ngàn cung binh chiếm đỉnh núi này”

Ách thị loạt xoạt vài bút, Triệu Vân hiểu ý, cười nói: “Phóng hỏa công núi, nếu ta là đang dụ địch thì sao?”

Ách thị dựng thẳng một ngón tay, cắt ngang tại một nơi khác, Triệu Vân ngẫm nghĩ, nói: “Ngươi đơn độc trăm người, chống đỡ ba ngàn cánh tả phe ta, làm sao có thể vượt qua nơi này?”

Ách thị chỉ chỉ vào mình, Triệu Vân cười cho qua chuyện, nói: “Ta cũng có thể chống lại cả trăm, này coi như không tính”

Ách thị không kiên trì nữa, A Đẩu thấy vậy hiếu kỳ, xen miệng vào: “Đây là cái gì?”

Triệu Vân buông bút, cười nói: “Ngô Quận”

Đầu A Đẩu đầy hắc tuyến, nói: “Ngươi muốn đánh Ngô Quận hả? Đánh Kiến Nghiệp? Chúng ta là đi sứ mà, sao ngươi lại muốn tiến đánh địa bàn của Tôn Quyền?”

Triệu Vân nói: “Sớm muộn cũng có một ngày phải đánh thôi, lo trước tính sau, bất quá chỉ tán gẫu vài câu với lão đệ Trầm Kích, làm sao để tiêu diệt quân Giang Đông càng nhanh càng chuẩn”

Nói tới hành quân bố trận là Triệu Vân liền tràn đầy tự tin, chọn người đô thành dễ như ăn cơm bữa, A Đẩu không biết phải lựa lời thế nào, nói: “Vậy trong các ngươi ai thắng?”

Triệu Vân đánh giá: “Trầm Kích lão đệ hiểm chiêu chốn chốn, trước sau như một. Hiện chưa phân thắng bại, mai sau nếu có cơ hôi, sư phụ cũng muốn…” Nói chưa dứt, bên ngoài khoang thuyền chợt vang lên tiếng kèn hiệu, Triệu Vân đứng dậy, dùng sức xoa bả vai A Đẩu, xoa đến người sau kêu ngao ngao, Triệu Vân cười nói: “Rốt cuộc cũng đến Kiến Nghiệp rồi! Mau thay y phục!” Bèn bước nhanh ra ngoài khoang thuyền, quát: “Thân binh xếp thành hàng, nghe lệnh!”

Thuyền lớn hạ buồm, trên thuyền, dưới thuyền, kèn hiệu cùng trỗi vang, phía sau mạn thuyền tung ra mấy chục sợi thừng to, mỗi người kéo thuyền nhặt một đầu dây, ra sức kéo, con thuyền Kinh Châu ầm ầm cập bờ.

Lúc Triệu Vân xuất hiện lần nữa thì đã đổi một bộ giáp bạc, nón sắt đính tua đỏ rực như lửa, anh tuấn oai phong, A Đẩu vừa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy hơi chua xót, cười nói: “Sư phụ thật soái”

Triệu Vân cười cười, không đáp trả, nói: “Tôn Quyền mặc dù trẻ hơn chủ công, nhưng tuyệt đối không phải hạng dễ…”

“Biết rồi” A Đẩu cười nói: “Sao lúc nào sư phụ cũng coi ta là sao tai họa thế” Nói xong hai mắt lại liếc tới liếc lui gương mặt Quan Phượng cách đó không xa.

Quan Phượng thấp thỏm bất an, đồng thời tràn đầy khẩn trương sợ hãi, nàng sắp bị gả cho nhi tử của Tôn Quyền là Tôn Lượng, để vá lại vết nứt trong liên minh Ngô Thục. Nàng mím môi, không nói một lời, hai mắt hơi sưng đỏ, có lẽ đã khóc không ít lần ở trên thuyền.

“Quan Phượng!” A Đẩu hiếm thấy mà nói chuyện với nàng.

Quan Phượng quay đầu qua nhìn A Đẩu, A Đẩu nói: “Tôn Lượng sẽ làm hoàng đế, không lừa ngươi đâu”

A Đẩu từng cứu phụ thân của nàng, đối với lời hắn nói, nàng rất tin tưởng chẳng chút nghi ngờ, bèn cười cười, gật đầu. A Đẩu nghĩ tới, mình đã xoay chuyển kết cục của trận chiến Kinh Châu, vậy Đông Ngô có thuận theo đó mà chịu ảnh hưởng hay không? Thái tử có phải là Tôn Lượng không còn chưa nói rõ được.

"Sao vậy? Mới nãy còn ba hoa khoác lác, giờ đã do dự không chắc rồi hả?" Triệu Vân thản nhiên cười nói, có vẻ đã đoán được suy nghĩ trong lòng A Đẩu.

Triệu Vân lại nói: "Xưa nay Tôn Quyền khi giao lưu với người khác có chút phiền toái, lát nữa ngươi phải cân nhắc có chừng có mực…"

A Đẩu nghi hoặc: "'Chút' phiền toái? Nghĩa là sao?"

Đang muốn hỏi cho rõ thì chợt nghe thủy quân bên bờ sông đồng thanh reo hò, dọa hắn nhảy dựng. Nghi vấn vừa định hỏi liền bị lấn át đi. Thuyền đến bờ, bắc ván cầu, mọi người chuẩn bị, đây vẫn là lần đầu A Đẩu tới địa bàn Đông Ngô, nên trong lòng rất khẩn trương. Đội thân binh Ích Châu phái đến đã thu thập thỏa đáng, phân hàng đứng sau lưng Lưu Thiện.

"Đi a" A Đẩu kéo Triệu Vân nói.

Triệu Vân: "Chớ loạn quy củ, hiện tại ta là đội trưởng thân binh của ngươi"

A Đẩu mới tỉnh ngộ ra, đoàn sứ giả này vẫn do mình cầm đầu. Đành phải rảo bước xuống thuyền, Quan Phượng theo sát phía sau, phía sau Quan Phượng mới là Triệu Vân và Ách thị. Hai người dẫn hơn mười thân binh, hộ tống Lưu Thiện hạ thuyền.

Từng theo sau Triệu Vân vô số lần, nhưng hôm nay lại đi đằng trước y, A Đẩu chợt có một cảm giác kỳ lạ, có lẽ là cảm giác thành tựu, mà cũng là cô đơn.

Từng binh sĩ Đông Ngô mang theo ánh mắt xa lạ, cùng với cừu hận mà nhìn đoàn người mình.

"Bằng hữu từ phương xa tới_____" Quan viên nghênh tiếp lại là Ngu Phiên, mấy chục con cháu sĩ tộc Giang Đông y phục hoa quý, tướng mạo đường đường cập theo bến tàu đi ra.

"*Còn ăn cơm được không?**(2)**"* A Đẩu thuận miệng đáp.

Tùy tùng hai phe đều không hẹn mà cùng kinh ngạc, sau đó nhịn không được phì cười, hai câu này đều là *cắt câu lấy nghĩa*,* khi ghép vào nhau thì hết sức khôi hài. *[*lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình]*

Cười xong, Ngu Phiên nói: "Tài của Lưu Công Tự thế nào?" Chúng nhân sĩ Giang Đông đều tự gật đầu, thay nhau tiến lên chắp tay ra mắt Lưu Thiện.

Ngu Phiên lần lượt giới thiệu, đây là Tôn Phụ Tôn Đình Tôn Nguyên…Lục Nghi Lục Phân Lục Khâm, Ngu Lâm Ngu X Ngụy Y Ngụy XX…Nghe đến A Đẩu choáng đầu hoa mắt, chẳng biết đường đâu mà lần, Ngụy Ngu Lục Cố là tứ đại gia tộc Giang Đông, trong đó lại pha trộn một số tộc nhân Tôn thị, A Đẩu càng nghe

về sau, chỉ cảm thấy bộ dáng của những cái đầu bóng mặt phấn lắc tới lắc lui trước mặt đều y chang nhau, nói liên tục: "Thế huynh hảo, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu…"

Lại so sánh với đoàn người bên mình, ai nấy đều phong trần mệt mỏi, chỉ có Tử Long một thân ngân khôi hiên ngang là miễn cưỡng có thể xem được; đám thân binh một đường ngồi thuyền, vốn đã rã rời, người nào người nấy như trái cà héo. May mà sắc mặt Ách ba vẫn như thường, không thụ lễ, cũng không đáp lễ, cứ trầm mặc đứng đó.

Như nông dân vào thành mà chính thức tiến vào Kiến Nghiệp, vùng đất Ngô Việt ôn ngôn nhuyễn ngữ, dõi mắt nhìn, nữ tử đều kiều mị ôn nhu, người mặc Ngô *tú**, thủ công tinh xảo, đúng là ngang tài ngang sức với Thục tú. Vùng ven sông không khí trong lành, khiến sự oi bức trên thuyền biến mất không còn tung tích. *[*hàng thêu]*

Ngu Phiên nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, kéo A Đẩu qua, nhỏ giọng dặn dò: "Chủ công nói chuyện hơi bất tiện, lát nữa khi ra mắt, Công Tự thế chất hãy lượng thứ cho"

A Đẩu chợt nhớ tới Triệu Vân cũng đã từng nói thế ở trên thuyền, thắc mắc: "Bất tiện gì?"

Vẻ mặt Ngu Phiên cổ quái, chỉ chỉ đầu lưỡi, không nói thêm nữa.

Tới phủ Kiến Nghiệp, A Đẩu đang líu lưỡi trước sự trang hoàng xa hoa này thì chợt nghe chuông đồng gõ "Keng" một tiếng, hết hồn nhảy dựng.

"Chủ công đăng điện_____!" Một thị vệ hô to.

Một nam tử trung niên chậm rãi đi lên điện, ngồi vào thạch ỷ, chúng văn sĩ Giang Đông cùng chắp tay thi lễ, đồng thanh nói: "Tham kiến chủ công"

Làm như hoàng đế thượng triều không bằng, cầm chắc Tôn Quyền này là mơ mộng ngôi hoàng đế quá nhiều rồi, Lưu Bị hoàn toàn chưa từng làm qua chuyện ngốc như vầy, cho dù nói chuyện cũng chỉ dùng quan hàm, huynh đệ mà xưng hô nhau, chỉ là một thổ địa chủ Giang Đông thôi mà sao lại lắm lễ tiết phiền phức thế này.

Tôn Quyền chưa lên tiếng, Ngu Phiên đã thay đoàn người A Đẩu giới thiệu: "Đoàn sứ giả Kinh Châu vừa mới tới"

Tôn Quyền "Ừm" một tiếng.

A Đẩu đang oán thầm, vừa thấy Tôn Quyền nhìn về phía mình liền cúi người, nói: "Lưu Thiện lĩnh mệnh gia phụ, tới bái kiến Ngô vương"

Nói xong câu này, A Đẩu lại vén tiền khâm, quỳ xuống nói: "Công Tự bái kiến nhị cữu" Sau đó quy quy củ củ dập đầu.

Tào Tháo sách phong Tôn Quyền là "Ngô vương", về công về tư, Lưu Thiện đều phải hành đủ lễ tiết, đồng thời nhắc nhở Tôn Quyền, ta là *ngoại sanh** của ông, phải tiếp đãi thế nào, ông liệu mà làm.*[*cháu trai bên ngọai, con của chị hay em gái]*

Quỳ xong không đợi Tôn Quyền ra lệnh liền tự đứng lên, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn Tôn Quyền, chỉ thấy Tôn Quyền mắt xanh râu tím, A Đẩu nhất thời thầm rùng mình, không tự giác mà đứng thẳng người.

Nếu bàn về quân chủ Tam Quốc, e rằng chỉ mỗi Tôn Quyền là người duy nhất có khí thế thiên tử. Chỉ cần nhìn thần sắc của đôi mắt kia thôi, dù uy nghiêm nhưng không mất thân thiện, Lưu Bị tai to so với Tôn Quyền mặc một thân hắc bào kim lụa, mắt sáng như đuốc, vành tai no tròn, *mũi nhưhuyền đảm**, quả thật kém xa mấy vạn dặm.*[*Dạng tướng mũi này có đặc điểm là chóp mũi rất tròn đầy, 2 cánh mũi nở và đầy đặn, sơn căn hơi hẹp trông giống như là treo một quả cật lợn. Chính vì vậy mà người xưa còn gọi tướng mũi này là mũi cật lợn. Đây là dạng tướng mũi có phú quý bẩm sinh]*

Nhưng bá chủ Giang Đông thân có uy đế vương này, lại chỉ "Ha ha" cười vài tiếng, rồi "Ừm" một tiếng, trong điện liền tẻ ngắt.

Khóe miệng A Đẩu giật giật, nghi hoặc nhìn qua Ngu Phiên, lại nhìn nhìn Triệu Vân, bị ánh mắt ác liệt của Tử Long hù quay trở về, đứng đó một hồi, lại nghe Tôn Quyền nói liên tục: "Ưm…ưm, cái kia…" Giống như là đang tìm từ.

Tôn Quyền không phải người câm, A Đẩu có thể khẳng định.

Tiếp đó, trong miệng Tôn Quyền giống như là đang nhét một miếng táo, nỗ lực ép ra một câu: "A Đẩu, ngồi"

Ngồi? Đầu A Đẩu đầy dấu chấm hỏi, nhìn xung quanh, ghế không có lấy một cái, ngồi nền nhà sao?

Ba giây sau.

"Ngồi ngồi ngồi…Ngồi thuyền có quen không?"

"…"

Sấm vang chớp giật, Ngũ Nhạc sụp đổ!

Ngô Quyền vậy mà lại là một kẻ nói lắp!

Phải khống chế một trận cười điên, lại phải làm ra vẻ mặt như thường, A Đẩu cảm thấy thống khổ lớn nhất đời này cùng lắm chỉ đến thế mà thôi, thiệt hận Triệu Vân không sớm nói rõ chuyện này.

Qua hồi lâu, bả vai co rúm của A Đẩu mới hơi bình ổn trở lại, run giọng nói:

"Cũng được, trước kia ở Kinh Châu A Đẩu đã từng ngồi…"

"…Mệt mệt mệt rồi thì đi nghỉ nghỉ…nghỉ, mới nãy nhị cữu có khách, khách nhân, không đi…đón"

Thì ra nửa câu sau của Tôn Quyền còn chưa nói hết, A Đẩu quả thật muốn điên rồi.

Cuối cùng cũng bái kiến xong Tôn Quyền, A Đẩu siết chặt nắm đấm, tiến vào phòng, đâm thẳng đầu xuống giường.

"Ha ha ha ha ha_____!" Tiếng cười của A Đẩu bị nén trong cổ họng, nghe vào hết sức quỷ dị.

Triệu Vân tức giận nói: "Sao có thể cười nhạo người ta như thế! Bình thường dạy ngươi những gì, quăng tới chân trời rồi hả!"

A Đẩu khó khăn lắm mới bò dậy nổi, nhại y như đúc giọng điệu của Tôn Quyền, nhại được mấy câu lại lăn tới lăn lui trên giường.

Triệu Vân nghiêm mặt muốn mắng, nhưng cuối cùng cũng nhịn không được, phì một tiếng, một ngón tay chỉ chỉ trán Lưu Thiện, nói: "Giờ ngươi cứ cười đi, nhưng lát nữa ăn tuyệt đối phải nhịn cho ta"

A Đẩu cười thật lâu mới ngừng, trêu ghẹo nói: "Sao sư phụ có thể nhịn được"

Triệu Tử Long xoay người cởi mũ, nhìn A Đẩu từ trong gương, do dự nửa ngày mới nói: "Lần đầu sư phụ gặp ông ta…cũng nhịn không được"

A Đẩu cười càng khoa trương hơn, Tử Long vội nghiêm giọng nói: "May mà có tiếng cười của Trương tướng quân lấn át"

Thoáng ngừng, Tử Long đem y phục thay để giặt đặt lên một chiếc giường ở gian ngoài, lại nói: "Tôn Trọng Mưu người này hết sức tài giỏi, tuyệt đối chớ bị bề ngoài lừa gạt, xem năm đó Chu Du, Trương Chiêu cam tâm tình nguyện phụ trợ ông ta là biết"

A Đẩu gật gật đầu, nói: "Ta chỉ thấy ông ta nói chuyện buồn cười thôi, ta sẽ không khinh địch đâu" Chợt nghi hoặc nói: "Sư phụ, ngươi trải giường cho Ách ba làm gì?"

“Trầm Kích và sư phụ đổi chỗ, trên thuyền đã thương lượng hảo rồi, hắn làm hộ vệ của Quan Phượng, sư phụ ở đây trông coi ngươi”

“...”

“Miễn cho ngươi đêm hôm chạy loạn gây họa” Triệu Vân tự nói tự cười, hai cánh tay gối sau gáy, nằm trên giường chờ hạ nhân trong phủ tới truyền ăn cơm tối.

A Đẩu nhịn không được nói: “Ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ không chạy bậy đâu, không thì ngươi trông Quan Phượng cũng được”

Xuyên thấu qua bình phong, A Đẩu nhìn gương mặt nghiêng của Triệu Vân, ánh hoàng hôn nhu hòa chiếu vào, hắt đường nét sườn mặt của y lên bình phong. Triệu Vân cười nói: “Mạng ngươi đáng giá hơn nha đầu Quan Phượng kia”

A Đẩu nói: “Thì ra là vậy”

Triệu Vân như đoán được sự thương tâm nhàn nhạt của A Đẩu, thầm buồn cười, bổ sung thêm: “Ừm, lý do thật sự là sư phụ muốn ở cùng một chỗ với ngươi, được không?”

Ban đêm phụ tử Tôn Quyền bày tiệc lớn, chiêu đãi đoàn người Lưu Thiện đến từ Ích Châu, Tôn Lượng rốt cuộc cũng chính thức lộ diện, nhưng trong bữa tiệc lại không thấy Tôn Thượng Hương.

Quan Phượng chưa xuất giá, không thể cùng Tôn Lượng gặp nhau, nên không tham dự, Ách thị đương nhiên cũng phải lưu lại ngoài phòng Quan Phượng. A Đẩu căn dặn người, đem các loại thức ăn xếp vào một cái thực hạp, còn cố ý kèm theo một bầu rượu mang cho Ách thị rồi mới an tâm nhập tiệc.

Trong bữa tiệc rượu quá tam tuần, quần thần Đông Ngô ra sức khoe khoang nịnh nọt, bày đủ sở trường ca tụng công đức, Tôn Quyền vui tươi hớn hở ngồi trên chủ vị mà nghe, sau một vòng mời rượu, liền đến A Đẩu, chỉ nghe A Đẩu nói: “Nhị cữu thật là có bản lĩnh, lúc nhỏ ở Kinh Châu thường nghe di nương nói, lúc nhị cữu mười lăm mười sáu tuổi đã có thể tự tay bắn chết một con hổ, là thật sao?”

Trước đó Triệu Vân đã nghiêm túc dạy A Đẩu, khi trò chuyện cùng Tôn Quyền phải tận lực nhường ông ta đoán đề hoặc chọn đề, nhớ kỹ không được đề cập tới những vấn đề thao thao bất tuyệt, bằng không đêm nay cứ chờ nghe ông ta nói tới sáng đi, đừng mong được về phòng ngủ.

Gãi đúng chỗ ngứa của A Đẩu rồi còn gì, cách thức giao lưu này không khác mấy so với tán gẫu cùng Ách ba, chọn câu đầu tiên đơn giản rõ ràng, bày ra điều kiện, rồi sau đó hỏi tiếp Tôn Quyền là “Đúng” hay “Không đúng”. Nhìn chung vừa nể mặt Tôn Quyền, lại vừa có chuyện để nói.

Quả nhiên lần này Tôn Quyền không nói lắp nữa, đáp: “Phải, con hổ”

A Đẩu cười nói: "Sanh nhi còn kém xa lắm, tập bắn tên mà ngay cả bia ngắm cũng chả trúng lấy một phát, tới, A Đẩu kính nhị cữu một chung" Rồi bưng chung rượu lên uống.

Thẳng thắn tự giễu như vậy, chọc cho chúng quan viên Đông Ngô cười ầm cả lên, Tôn Quyền cười nói: "Ừ…ừm, ta luyện rất…siêng năng"

A Đẩu cho rằng Tôn Quyền sẽ uống rượu, ai ngờ ông ta cứ bưng rượu không uống, lại bảo: "Nhị cữu nói…nói cho ngươi nghe, đạo bắn, tên tên tên, quyết định ở…dũng!"

Trong lòng của tất cả mọi người không hẹn mà cùng "Lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ: tiêu rồi.

Tiếp theo Tôn Quyền lắp ba lắp bắp nói nửa ngày, A Đẩu nghe đến độ đầu tiên là muốn bóp chết ông ta, cuối cùng lại muốn bóp chết chính mình, trong lòng khóc không ra nước mắt, lại cố tình không thể cắt ngang, đành phải bưng chung rượu, ngơ ngẩn mà nghe "Kỹ thuật bắn tên cùng với phương vị ngắm bia tâm đắc" của Tôn Quyền. Về phần Tôn Quyền rốt cuộc nói cái gì, A Đẩu đã sớm đi vào cõi tiên, quên sạch sẽ.

Không biết qua bao nhiêu cái thế kỷ, Tôn Quyền rốt cuộc nói xong, cười ha ha, đặt chung rượu kia xuống, nói: "Khắc khổ!"

Chúng nhân hóa đá đã lâu trên sân lúc này mới tiếp tục mời rượu, uống rượu, bắt đầu cử động trở lại.

Thiếu niên ngồi cạnh Tôn Quyền kia chính là Tôn Lượng, Tôn Lượng lớn hơn A Đẩu chừng vài tuổi, lên tiếng an ủi: "Biểu đệ rất có văn tài, mai sau phải tiếp nhận gánh nặng trên vào Lưu thế thúc, luyện ít võ nghệ chút cũng không sao"

"Ừm" Tôn Quyền gật đầu tỏ vẻ tán thành, "Hết thảy đã có…bọn thủ, thủ hạ, đảm đương…Thích, thích mặc giáp ra, ra trận, không…phải là chủ, chủ công tốt"

Lời Tôn Quyền vừa dứt, trong góc liền truyền ra tiếng cười ha hả, A Đẩu liếc qua, bắt gặp một lão đầu râu tóc hoa râm, lão đầu kia vuốt râu nói: "Dưới trướng Lưu Dự Châu có vô số mãnh tướng. Khổng Minh tiên sinh học vấn uyên thâm, thế chất tòng sư *Ngọa Long**, không mấy tinh thông võ nghệ chắc hẳn có nguyên nhân" *[*Gia Cát Lượng có hiệu là Ngọa Long tiên sinh]*

Lúc này A Đẩu vẫn chưa biết lão giả nọ là ai, chỉ nghe trong lời nói có ngầm chứa ý nâng văn dìm võ, nhưng không nghĩ tới ông ta còn có ý tứ khác. Đang định đáp trả thì Triệu Vân đã đặt chung rượu xuống, ho nhẹ một tiếng.

Chỉ nghe Triệu Vân bâng quơ nói: "Lời này của Tử Bố đại nhân, Vân không cho là đúng"

Mọi người trong bữa tiệc đồng loạt nhìn qua Triệu Tử Long, trong mắt đều chứa vẻ oán hận; A Đẩu chợt minh bạch, đầu tiên Trương Chiêu nhắc tới Gia Cát Lượng để khơi dậy hận cũ của chúng nhân, đợi mình đáp trả sẽ tìm cách ra đề mục gây khó dễ cho mình.

Xem ra lần đó Gia Cát Lượng khẩu chiến quần Nho, thật sự đã khiến đám người này nhục không chịu nổi.

May mà Triệu Vân đón lời thay, A Đẩu suýt nữa đã rơi vào bẫy của Trương Chiêu.

Triệu Vân châm một chung rượu cho chính mình, tự nhiên cười nói: "Đều nói văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, tinh túy võ đạo ở chỗ nào? Theo Tử Long thấy, học võ cũng không phải chỉ vì võ kỹ, mà là vì võ tâm"

Dưới tiệc liền có võ tướng cười lạnh nói: "Không biết võ tâm là chỉ cái gì? Hoàn thỉnh Triệu tướng quân chỉ giáo"

Đối với vai vế của Trương Chiêu, Triệu Vân lễ độ đầy đủ, nhưng với những kẻ ngang hàng còn lại thì không mấy khách khí. Nụ cười ôn hòa kia lọt vào trong mắt võ tướng Giang Đông lại tràn đầy vẻ giễu cợt.

Triệu Vân đáp: "Cái gì gọi là võ tâm? Lữ Bố dũng mãnh vô cùng, nếu nhận đệ nhị, không người nào dám nhận đệ nhất. Binh bại bỏ mình tại Bạch Môn lầu, đó là rủi ro do chỉ tập võ kỹ mà không màng võ tâm. Kẻ tập võ không thể cứ khăng khăng sính dũng, cần phải cương nhu cùng tiến"

"Lương thiện tựa thủy, ý chí bao la. Kẻ làm vương cũng thế, cái Công Tự phải học không phải võ kỹ, mà là võ tâm"

A Đẩu biết lời này là đang nói với người Giang Đông, cũng đang nhắc nhở mình không được hoang phế võ kỹ. Chợt cảm thấy Triệu Vân nói không sai, bản lĩnh của y đúng là mênh mông như nước, ôn nhuận tựa ngọc, ý chí bao la.

Nhưng võ tướng Giang Đông kia lại phản đối, mỉa mai: "Nhất Lữ nhị Triệu tam Quan tứ Điển…Ôn hầu đã chết, hiện giờ Triệu tướng quân đương nhiên là thiên hạ đệ nhất rồi"

Triệu Vân vội khiêm tốn cười nói: "Chút kỹ cùn của Tử Long sao dám xưng hùng" Song nụ cười kia lại tràn ngập tự tin.

Rốt cuộc Triệu Vân cũng thành công hấp dẫn đi lửa đạn nhắm vào Lưu Thiện, chỉ nghe Trương Chiêu nói: "Nếu vậy, không bằng Tử Long tướng quân chỉ điểm cho nhị lang Giang Đông vài chiêu?"

A Đẩu thắc mắc khó hiểu, nhìn chung Giang Đông, hôm này ngoại trừ Thái Sử Từ, còn ai có thể qua được mấy chiêu dưới tay Triệu Vân nữa? Không phải Trương Chiêu ra đề nghị này để làm mất mặt mình đó chứ?

Nhưng sự việc không hề đơn giản như vậy, Tôn Quyền nghe nửa ngày, chợt nói: "A Đẩu…Đẩu, cũng…luyện vài chiêu? Cho…nhị cữu xem, xem thử?"

Thời kỳ Tam Quốc sau khi tiệc tùng say sưa thì chuyện tỷ võ đối thơ vốn rất bình thường, chúng tướng

Giang Đông vừa nghe liền ầm ĩ nhận lời, rối rít thỉnh chiến, nhưng Trương Chiêu cười nói: "Đừng vội! Để ta tính đã! Đinh Phụng tướng quân, Lăng Thống tướng quân, hai người các ngươi so tài với tiểu sanh gia và Tử Long tướng quân đi"

Trên đầu A Đẩu như giáng xuống một luồng sấm sét giữa trời quang! Không phải chứ? Phải đấu với Đinh Phụng, hay đấu với Lăng Thống?! Còn không bóp nghiến lão tử ra như bóp gà con mới lạ!

Triệu Vân cười nói: "Tử Long nghe uy danh nhị vị đã lâu, luân phiên xuất trận thế nào?"

Chúng tướng đua nhau động dung, Triệu Vân ngươi quá kiêu ngạo rồi! Cư nhiên muốn một chọi hai!

Nhưng Trương Chiêu chẳng chút dao động, chỉ cười nói: "Nào có đạo lý chủ nhân *xa luân chiến** khách nhân như vậy?" *[*thay nhau đánh]*

Triệu Vân trầm ngâm chốc lát, nói với A Đẩu: "Vậy, ngươi hãy học hỏi vài chiêu cùng Đinh Phụng tướng quân đi"

Trong đầu A Đẩu trống rỗng, mờ mịt gật đầu: "Hảo…Hảo…"

Lời chưa dứt đã nghe ngoài điện một võ tướng vội vã chạy vào, tay dài vai rộng, tướng mạo anh lãng, cười nói: "Tử Nghĩa tuần thành tới muộn! Tự phạt ba chung!"

Thái Sử Từ vừa đến, chúng tướng rối rít đứng dậy tiếp đón, gạt Triệu Vân qua một bên. Đợi đến khi kính rượu xong, Thái Sử Từ hỏi rõ chuyện trên tiệc, sau đó cười nói: "Chuyện thú vị như vậy, phải tính cho Tử Nghĩa một phần!"

Triệu Vân đang trầm ngâm liền nghĩ thông, thấp giọng nói bên tai A Đẩu: "Lấy thượng tứ, đối với trung tứ của hắn; lấy trung tứ, đối với hạ tứ của hắn…Chuẩn bị kêu Trầm Kích lão đệ tới đây"

A Đẩu vẫn chưa hiểu, lại nghe Trương Chiêu nói: "Triệu tướng quân chỉ có hai sư đồ, bên này chúng ta lại có tới ba? Ba vị tướng quân tính sao?"

Đinh Phụng, Lăng Thống phấn khởi, tất nhiên là kiên quyết không lùi, nhưng Ngu Phiên thức thời nói: "Ta thấy tùy tùng của Lưu thế chất còn có một thị vệ trưởng, không ngại gọi tới ba đối ba luôn chứ?"

Rốt cuộc A Đẩu cũng hiểu, bất kể là so về văn hay võ, nhất định là Tôn Quyền đã sớm chuẩn bị hảo, hôm nay e rằng mình trốn không thoát.

(1) Dịch nghĩa theo Baidu, nguyên văn:

Hà xử vọng Thần Châu, mãn nhãn phong quang Bắc Cố lâu. Thiên cổ hưng vong đa thiểu sự?

Du du. Bất tẫn trường giang cổn cổn lưu.

Niên thiểu vạn đâu mâu, tọa đoạn đông nam chiến vị hưu, thiên hạ anh hùng thùy địch thủ?

Tào Lưu. Sinh tử đương như Tôn Trọng Mưu.

***(2)** Là Triệu vương hỏi Liêm Pha còn ăn cơm nhiều không (ý muốn hỏi Liêm Pha còn đủ sức cống hiến cho nước nhà nữa hay không?)*

Câu này dựa theo điển cố về Liêm Pha:

Sau khi Liêm Pha chạy qua đất Đại Lương của Ngụy, nước Triệu thường bị quân Tần vây khốn, Nhạc Thừa không đủ tài chống quân Tần. Vua Triệu lại nghĩ đến việc dùng Liêm Pha. Bản thân Liêm Pha cũng muốn trở lại đắc dụng ở Triệu. Lúc đó Liêm Pha tuổi đã cao, vua Triệu sợ rằng sức ông đã yếu nên sai sứ giả xem Liêm Pha còn khoẻ mạnh hay không.

Gian thần Quách Khai nước Triệu vốn là kẻ thù của Liêm Pha, cho sứ giả nhiều vàng, bảo sứ giả hãy nói xấu ông với vua Triệu.

Sứ giả của Triệu vương đến Ngụy ra mắt Liêm Pha. Liêm Pha nóng lòng về nước nên ra sức ăn một đấu gạo, mười cân thịt trong một bữa cơm, rồi ông mặc áo giáp lên ngựa chạy mấy vòng để tỏ rằng mình còn khoẻ mạnh.

Tuy nhiên sứ giả nước Triệu vì đã ăn của đút của Quách Khai nên trở về báo với Triệu vương rằng: Liêm tướng quân tuy già, ăn còn khoẻ, nhưng khi cùng thần ngồi trong chốc lát thì đi đại tiện tới ba lần.

Vua Triệu thất vọng, cho rằng ông đã già và mang bệnh nên không triệu ông về nữa.

19. Quyển 2 - Chương 19: Tiền Từ Trên Trời Rơi Xuống

Ách thị tới, đoàn sứ giả Ích Châu gồm ba người, đối đầu với ba võ tướng Giang Đông.

Lăng Thống đối Triệu Vân; Đinh Phụng đối Lưu Thiện; Thái Sử Từ tới muộn, đối chiến Trầm Kích. A Đẩu khẽ hít một hơi, thầm nghĩ nếu không phải có con ám bài Ách thị thì cuộc "Tỷ thí" gây khó dễ này

chắc chắn sẽ trở thành một nỗi nhục nhã. Chiến ba thắng hai, nếu đổi lại là một thị vệ khác, thì cho dù Triệu Vân có thể đánh bại Lăng Thống, hai trận kia cũng sẽ thua.

Tôn Quyền hứng thú dạt dào đánh giá ba người, nói: "Chiến ba…thắng, thắng hai, A Đẩu, khuyến khích!" Bèn dựng thẳng ngón cái với Lưu Thiện.

Ách thị vừa mới xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả võ tướng trên sân, nam nhân thon gầy mặc bộ võ sĩ bào màu lam thẫm này vậy mà còn cao hơn Triệu Vân một chút, vẻ mặt lãnh đạm.

Ngu Phiên lại sợ thiên hạ bất loạn nói: "Tỷ thí không thì vô vị quá, chi bằng đặt cược đi?"

Tuy nói Tôn Quyền làm chủ, sứ giả Ích Châu là khách, nhưng dù sao A Đẩu cũng đại diện cho Lưu Bị, nay lại phải tham chiến, vốn không phải đạo lý Tôn Quyền có thể khen thưởng hay không, chỉ được lấy tiền đặt cược mà thôi.

Trương Chiêu nghĩ nghĩ, cười nói: "Ngoại trừ chủ công, còn ai có thể làm nhà cái được nữa?"

Tôn Quyền đưa tay ra, chỉ chỉ A Đẩu, cười nói: "Hảo…hảo, A Đẩu, ngươi muốn, muốn mười…"

A Đẩu nghĩ ngợi rồi nói: "Đánh cuộc với nhị cữu? Không thành vấn đề. Nếu ta thắng, nhị cữu sẽ ban thưởng mười lượng hoàng kim? Còn nếu các ngươi thắng, A Đẩu sẽ cho nhị cữu mười lượng hoàng kim, đúng không?"

Các võ tướng lập tức cười ầm ĩ, tiền thưởng vầy cũng quá keo kiệt đi, tuy mười lượng hoàng kim đối với võ tướng mà nói thực sự không thua gì một khoản tiền từ trên trời rơi xuống, nhưng thiên hạ đều biết Lưu Bị chiếm Ích Châu xưng vương, Thành Đô lại là vùng đất giàu có, vậy mà thổ tài chủ này chỉ đưa có mười lượng hoàng kim?

Thái Sử Từ bèn lắc đầu giễu cợt: "Mười lượng hoàng kim". Ngụ ý là chê A Đẩu keo kiệt.

Nào ngờ rằng A Đẩu quả thật thiếu tiền, mười lượng hoàng kim đó chỉ là một cái bẫy lớn vô nhân tính, chờ đám người Thái Sử Từ nhảy vào.

A Đẩu vừa thấy Thái Sử Từ lọt hố, trong lòng mừng như điên, lần này lão tử ăn các ngươi chắc rồi. Liền nói: "Mười lượng ít quá hả, vậy…Mười vạn lượng thế nào?"

Cả sảnh đường lặng ngắt, đến nỗi châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Tôn Quyền ngồi thẳng người, nhìn ba người chốc lát, thực sự nghĩ không ra ngoại sanh này là ngốc thật hay ngốc giả. Lại suy nghĩ nửa ngày, thị vệ nọ rốt cuộc là ai?

Nhìn chung dưới trướng Lưu Bị không chỉ được thấy những điều chưa từng thấy, mà còn được nghe những chuyện chưa từng nghe nữa, xem loại như hắn hẳn là người học võ, nhưng chưa nghe qua danh tiếng bao giờ, Thái Sử Từ đối đầu với một gã thị vệ chẳng có tên tuổi gì, chắc chắn sẽ không bị thua.

"A Đẩu, ngươi…ngươi…" Một tay của Tôn Quyền chỉ lia lịa về phía A Đẩu.

Triệu Vân vội nói: "Ngô vương chớ tưởng thật, Công Tự giỡn chơi thôi" Rồi đặt một tay lên vai A Đẩu, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đào đâu ra mười vạn lượng, đừng có hại sư phụ bị chủ công…"

Giọng của Triệu Vân được đè ép vừa đủ, bị Tôn Quyền nghe được, lại tỏ vẻ cực kỳ bí hiểm, Ngu Phiên lập tức phụt một tiếng phun cả miệng rượu ra ngoài.

A Đẩu nghĩ ngợi rồi nói: "Cũng đúng, mười vạn lượng, chút nữa nhị cữu nhất định sẽ quỵt nợ…"

"Nhị cữu…cữu…" Trán Tôn Quyền nổi đầy gân xanh, đầu ngón tay vẫn vung vẩy không ngừng giữa không trung rốt cuộc cũng nặng nề đặt xuống, gắng sức nuốt nước miếng.

"Quên đi thôi, mười lượng là đủ rồi" A Đẩu thành khẩn nói.

"Cữu…cược!"

Ngắn gọn dứt khoát.

Từ sau khi Lữ Bố chết đi, võ tướng thời Tam Quốc bèn tôn Triệu Vân đứng đầu, thất tiến thất xuất tại dốc Trường Bản, vượt sông cứu chủ tại Giang Lăng thành, tất cả đều tỏ rõ thực lực phi phàm và tu vi thâm hậu của y.

A Đẩu nhớ mang máng, lần trước thấy Triệu Vân xuất thủ là ở trên thuyền, khi đó một mũi tên của y bắn gãy cột buồm, sau khi nhảy lên thuyền, chỉ vài hiệp ngắn ngủi đã giải quyết xong Chu Thiện. Cung nỏ trên thuyền cả trăm tên, bách tiễn tề phi, dưới cơn mưa tên dầy đặc như thế, Triệu Vân đã dùng thân thể huyết nhục bảo hộ cho mình, lưng đỡ mũi tên sắc bén mà chỉ bị chút thương tổn da thịt.

Hôm nay là lần đầu tiên A Đẩu được tận mắt chứng kiến y biểu diễn võ kỹ, không khỏi hô hấp dồn dập, nghiêm túc nhìn Triệu Vân trong sân.

Thiên hạ đệ nhất là một cái danh hiệu cực kỳ vang dội, người gánh lấy hào quang này cũng như đứng trên tầng băng mỏng. Nếu không ngừng cố gắng sẽ trở nên tầm thường, bị vô số nhân tài mới nổi vượt xa, Triệu Vân thì sao?

Triệu Vân và Lăng Thống ôm quyền với nhau, khom người làm lễ, Lăng Thống biết trận này tất bại, nên khẩn trương đến nỗi hai tay hơi phát run.

Thanh Hồng kiếm Triệu Vân đã cho A Đẩu, lúc này cầm trong tay là một thanh kiếm thị vệ bình thường chưa tuốt khỏi vỏ, khóe miệng khẽ nhếch, nói: "Công Tích huynh thỉnh"

Những người đứng xem đều tập trung tinh thần, sợ rằng sẽ bỏ lỡ động tác của cường giả, vô số ánh mắt khóa chặt trên người Triệu Vân.

Lăng Thống đáp: "Không dám, hôm nay may mắn được lãnh giáo Tử Long huynh, đời này Công Tích rất lấy làm vẻ vang" Nói xong rút kiếm, ghìm ngang khuỷu tay, thân kiếm không ngừng rung động.

Song phương cứ đối nhãn như vậy, hồi lâu sau Triệu Vân khẽ nhướng mày, mỉm cười lặp lại: "Công Tích huynh, thỉnh"

Một giọt mồ hôi chảy xuống tóc mai Lăng Thống, "tách", rơi xuống đất, kế tiếp quát lớn một tiếng, vung ngang trường kiếm mà qua!

A Đẩu nhịn không được kinh hô, khoảnh khắc Triệu Vân nghiêng nghiêng xoay người, ưu mĩ nâng tay trái lên, cả kiếm lẫn vỏ dựng thẳng! Động tác đó chính là hướng về phía mình, trong nháy mắt sấm chớp, A Đẩu thấy rõ ràng vô cùng, Triệu Tử Long mượn lực đả lực, dán lên thanh kiếm trong tay Lăng Thống, rồi đột nhiên "Keng" một tiếng, thanh kiếm bán xuất đã trở về bao! Giữa một hơi thở, kiếm chỉ rút ra một nửa, vậy mà lại đoạt ngang binh khí của Lăng Thống!

Triệu Vân thu kiếm, giũ bào tụ, cười nói: "Đa tạ" Kiếm của Lăng Thống "Leng keng" rơi xuống đất, xung quanh chỉ còn lại tiếng hô hấp của mọi người.

Ngay cả cái gì liên tiếp phát sinh cũng chẳng nhìn thấy, lúc này Lăng Thống mới hồi thần lại, thở ra, từ đầu tới cuối hắn vẫn không rõ Triệu Vân đoạt kiếm như thế nào.

Triệu Vân lui ra sau lưng Lưu Thiện, Thái Sử Từ lên tiếng: "Tử Long tướng quân lấy khí xuyên kiếm, hảo công phu! Chỉ không biết vị nhân huynh này xưng hô thế nào?"

"Ngươi…" Tôn Quyền giơ tay lên chỉ chỉ, nói: "Ngươi quay, quay qua…Cho ta nhìn, nhìn…"

Ách thị quay đầu sang chỗ khác, hướng phần mặt mang diện cụ về phía Tôn Quyền, Tôn Quyền nhíu mày muốn nói gì đó, khóe miệng khẽ động. A Đẩu chợt nảy sinh ý nghĩ, nói không chừng Ách thị và Tôn Quyền quen nhau?

Tim A Đẩu đập dồn dập, nói: "Hắn tên Kinh Trầm Kích, là gia thị của ta, hắn không nói chuyện được"

A Đẩu kỳ vọng Tôn Quyền có thể nói ra câu gì đó long trời lở đất, nhưng hắn không nói, sau một lúc, trong mắt Tôn Quyền tràn đầy vẻ nghi hoặc, bảo: "Tử…Tử Nghĩa…Không được…khinh địch"

Thái Sử Từ hơi gục gặt, bèn nói: "Đại hảo nam nhi, vốn bất kể thân phận, Kinh huynh, thỉnh" Một tay đặt lên chuôi kiếm, nhưng không rút.

Đột nhiên Triệu Vân nói: "Nhường hắn ra tay trước, chỉ sợ Tử Nghĩa huynh đi không quá mười chiêu"

Vừa nghe lời này, chúng tướng trong điện đua nhau ồ lên, võ tướng Giang Đông xưa nay do Thái Sử Từ chiếm ngôi đầu bảng, nếu ngay cả một tên thị vệ trưởng tầm thường của Lưu Thiện mà cũng đánh không qua, thì những kẻ khác nên nhảy sông uy rùa hết đi.

Đừng nghĩ tới chuyện đốn ngã Thái Sử Từ trong vòng mười chiêu, ai có thể làm được? Cho dù là đẳng cấp như Quan Vũ Trương Phi cũng chưa chắc làm được.

Ách thị tiện tay rút bội kiếm, mũi kiếm chỉ xuống đất, khóe miệng nhếch nhếch thành một độ cong cực khó phát hiện, bước ra một bước.

Trong nháy mắt đó, hắn phảng phất biến đổi thành con người khác, từ một thị vệ vô danh lặng lẽ, đi lên chiến trường gió nổi mây tuôn, như đi lên vương tọa bễ nghễ thiên hạ!

Trong lòng Thái Sử Từ sinh ra một nỗi sợ hãi, không tự chủ mà lùi ra sau!

Ách thị lại bước thêm một bước, rốt cuộc Thái Sử Từ cũng rút mạnh kiếm, quát lớn một tiếng, ổn định thân hình.

Kiếm trong tay Thái Sử Từ chính là danh kiếm Long hình, tương truyền được Đổng Trác phát hiện tại một miệng giếng cổ ở Lạc Dương, bị Tôn Quyền mang về Giang Đông, rồi tự tay ban cho ái tướng. Long hình kiếm sắc bén vô cùng, năm ấy Thái Sử Từ đã dựa vào kiếm phong này, đánh đâu thắng đó.

Khí thế rút kiếm của Thái Sử Từ dần dần ngăn chặn áp bách vô thanh vô tức kia của Ách thị.

Ngay cả ôm quyền thi lễ cũng không cần, Ách thị liền hất trường kiếm, vung tới Thái Sử Từ, theo song kiếm leng keng va chạm, cổ tay Thái Sử Từ đau nhức, gang bàn tay chấn động dữ dội, suýt nữa cầm không được kiếm, Ách thị chỉ đứng nguyên tại chỗ, liên tục xoạt xoạt qua ba kiếm, đều bị Thái Sử Từ ngăn chặn.

Tiếng song kiếm chạm nhau không ngừng, động tác của Ách thị trầm ổn mà thong thả, thế kiếm uyển chuyển, đều là con đường đại khai đại hợp.

Hoàn toàn không giống tỷ võ mà y như thử kiếm. A Đẩu nhìn qua Triệu Vân, sắc mặt người sau cũng có nét nghi hoặc, nhỏ giọng nói: "Tử Nghĩa chọn thủ, Trầm Kích giành công, chiêu này cực kỳ hung hiểm; khí lực Trầm Kích tất sẽ kiệt quệ trước, khi Tử Nghĩa giành lại tiên cơ thì…"

Kiếm thức không nhanh, cũng không hiểm, Thái Sử Từ thầm thở phào nhẹ nhõm, ngưng thần đối địch; chỉ

việc đợi cho Ách thị kiệt sức thì mình hẳn ứng đối sau, trận này thắng chắc.

Tim A Đẩu muốn thót lên tới cổ họng, ngước lên trời lẩm bẩm khấn vái nửa ngày, Ách thị đừng có lâm trận mắc lỗi như vụ bắn tên lần trước nha, bằng không mình có đẩy cối xay tới khi thái dương hệ bị hủy diệt cũng chẳng đào ra được mười vạn lượng hoàng kim để mà đánh cuộc…Chẳng thà trận kế trực tiếp chịu chết trên kiếm Đinh Phụng cho xong.

Tiếng hai thanh kiếm chạm nhau đầu tiên là thanh thúy, sau đó trầm khàn, Triệu Vân hít một hơi lãnh khí, kiếm của Trầm Kích sắp gãy rồi!

Cuối cùng sau ba tiếng, như kích phá chiêng, kiếm trong tay Trầm Kích chém thẳng, một kiếm đi xuống, mọi người tề thanh kinh hô, Long hình kiếm cư nhiên gãy làm hai trước! Kiếm khí chém rách một vết máu trên trán Thái Sử Từ, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Thái Sử Từ ngây người thật lâu, vô luận thế nào cũng nghĩ không ra kết cuộc này, đầu óc trống rỗng, lập tức rống giận như sư tử phát cuồng, muốn liều mạng cùng Trầm Kích!

Trường kiếm trong tay Trầm Kích chưa gãy, khua vút một nhát, gác lên cổ Thái Sử Từ, trong tai yên ắng một mảnh.

Triệu Vân là người đầu tiên hiểu rõ nguyên lý dùng kiếm thường đối thần binh, có thể chém Long hình kiếm thành hai đoạn, hít một hơi.

Thì ra từ nhát kiếm đầu tiên, mỗi một chiêu của Trầm Kích đều vừa vặn chém lên cùng một điểm trên mũi kiếm Long hình, phá vỡ một lỗ hổng, sau đó chân khí hai người va chạm lẫn nhau, dần dần mở rộng lỗ hổng, sau cùng, thanh thần binh chém sắt như chém bùn gãy lìa.

Trầm Kích thu kiếm, tiện tay giật một cái, thiết kiếm đã sớm chịu không nổi chấn động, gãy thành mấy mảnh, hắn ném chuôi kiếm xuống đất, chắp tay làm lễ với Thái Sử Từ, lui về sau lưng A Đẩu.

Sau khi lấy lại tinh thần, có hai người đồng thời trước mắt tối đen, suýt nữa té xỉu, một người là Lưu Thiện, còn người kia chính là Tôn Quyền.

Tôn Quyền che ngực, xua xua tay, ngay cả nói cũng thốt không được một chữ.

Mới đầu chỉ muốn thuận miệng đánh cược với A Đẩu để kềm chế bớt nhuệ khí thiếu niên, dạy cho hắn biết trên người còn có người, ngoài trời còn có trời mà thôi. Vốn nghĩ rằng A Đẩu chắc chắn sẽ thua, nhất Lữ nhị Triệu tam Quan tứ Điển ngũ Trương Phi, lục chính là Thái Sử Từ, Quan Vũ ở Kinh Châu, Trương Phi ở Thành Đô, Điển Vi ở Lạc Dương, hiện giờ còn ai có thể đánh bại Tử Nghĩa?!

Ván cờ tất thắng, chiếm được tiện nghi, chế giễu cười nhạo rồi coi như xong, sao Tôn Quyền có thể theo một tên tiểu bối mà đòi mười vạn lượng hoàng kim được?

Nào ngờ kết cuộc lại tự lấy đá nện lên chân mình, cư nhiên thua rồi!

Một trận cược lớn, tổng ngạch tương đương với toàn bộ thu nhập cả năm của Đông Ngô, vừa nãy Tôn Quyền suýt nữa đã quy thiên đi đoàn tụ với huynh Tôn Sách của ông ta rồi.

Nửa ngày sau A Đẩu mới phục hồi tinh thần, nói: "Thắng rồi? Tới phiên ta?"

Triệu Vân nói: "Thấy tốt rồi thì thu tay thôi"

A Đẩu không thèm để ý, nói: "Đinh Phụng tướng quân?"

Triệu Vân khụ một tiếng: "Nếu là đánh ba thắng hai, theo Tử Long thấy, cũng không cần…"

Nhưng A Đẩu lại nói: "Để ta xuất chiến, sư phụ, ta đánh được mà"

Triệu Vân hơi kinh ngạc, ban đầu y chỉ nghĩ A Đẩu là được hời nên khoe mẽ, muốn đùa cợt Đinh Phụng một phen. Lúc này xem ra hết sức nghiêm túc, Triệu Vân nhịn không được nói: "Ngươi nghĩ kỹ chưa?"

Tuy A Đẩu có chút khẩn trương, nhưng lại gắng sức giả vờ dửng dưng, nói: "Đương nhiên, A Đẩu đâu phải hạng hèn nhát không chiến mà hàng"

Triệu Vân đã hiểu, trong mắt tràn đầy tiếu ý ấm áp, đáp: "Không được khinh địch"

Lời đối thoại của hai sư đồ này vốn chẳng có ý gì, nhưng lọt vào tai chúng nhân Giang Đông lại như kẻ xướng người họa, liên tục tát cho tất cả mọi người mấy bạt tai, Đinh Phụng rút ngay trường kiếm, ném vỏ kiếm xuống đất, quát: "Khi dễ Đông Ngô ta quá đáng! Tới chiến!"

Mấy canh giờ sau, vầng trăng dần buông xuống phương tây, ánh bạc thuần khiết chiếu vào sân, hắt bóng lên ngọn cây; trong phòng Quan Phượng đèn đuốc sáng rực, truyền ra thanh âm hưng phấn của Lưu Thiện.

"Sau đó sư phụ tiện tay nhặt một hạt đậu phộng, bắn vèo một phát, không ngờ, vừa vặn trúng ngay đầu gối Đinh Phụng…"

Quan Phượng không biết nên khóc hay nên cười, nói: "Ca, ngươi đã nói lần thứ sáu rồi"

A Đẩu chẳng thèm đếm xỉa tới, lại nói: "Kế tiếp ta liền đem kiếm ném ra thế này, Đinh Phụng lập tức nhào tới…"

"Đủ rồi!" Triệu Vân ở gian ngoài dở khóc dở cười: "Có vẻ vang gì đâu, nói một lần là đủ rồi, nghe đến lỗ

tai bọn ta muốn đóng kén luôn đây này"

A Đẩu chọn không thèm liếc tới Triệu Vân đầu đầy hắc tuyến ở gian ngoài, nắm lấy bàn tay nho nhỏ của Quan Phượng, thổn thức nói: "Ôi mười vạn lượng! Lão muội ơi! Mười vạn lượng!"

"Ca chỉ đòi bọn họ năm vạn lượng thôi, nếu sau này tên tiểu cà lăm Tôn Lượng kia đối xử không tốt với ngươi, ca sẽ đòi nợ tiếp, nhược điểm của cha con bọn họ đang nằm trong tay lão tử, đương nhiên phải nâng niu ngươi rồi! Này kêu là ném chuột sợ vỡ bình gì đó…"

"Ca còn để lại cho ngươi hai vạn lượng làm của hồi môn, một vạn cho Ách ba làm diện cụ vàng, hắn đã lập công đầu mà. Tiếp đó ta một vạn, sư phụ một vạn…" A Đẩu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đặt một cái diện cụ vàng hơn sáu trăm cân lên đầu Ách thị sẽ có kết quả gì, lại cười nói: "Đương nhiên, cho dù Ách ba thua, thì sau cùng ca cũng thắng thôi! Chả ảnh hưởng gì, ừm, kỳ thật chả ảnh hưởng…"

"Mười vạn lượng…Ngươi nói xem ông nhị cữu cà lăm kia có chịu đưa cho ta không?" A Đẩu nói: "Ta nói cho nghe, lão muội, vốn dĩ ta ôm ý niệm liều chết đánh với Đinh Phụng, ta đã học được chút tài lẻ, cho dù không thắng, ít nhất cũng có thể đánh ngang tay, đánh đến bất phân thắng bại, ai ngờ sư phụ lại tiện tay nhặt một hạt đậu phộng, vèo_____"

"…"

Còn chưa kịp "Vèo" xong, lý trí của Triệu Vân đã "phựt" một cái đứt bặt, từ gian ngoài xông vô, xách A Đẩu vác lên vai, nói: "Ngủ sớm chút đi! Ngày mai dẫn các ngươi dạo Kiến Nghiệp chơi! Tiêu tiền!"

Xong mặc kệ A Đẩu như tiểu hài tử léo nhéo inh ỏi trên vai, sải bước đi ra khỏi phòng.

A Đẩu vẫn còn cố giãy dụa không ngừng nói: "Nhớ nhắc ta cho ngươi hai vạn lượng hoàng kim a! Lão muội!" Sau đó cố sức vẫy vẫy tay: "Ách ba! Ngủ ngon!" Hai sư đồ đã đi xa, bỏ lại cánh cửa phòng lắc tới lắc lui.

Ách thị vẫy vẫy tay với hắn, rốt cuộc nhịn không được, lắc đầu bật cười.

20. Quyển 2 - Chương 20: Bảng Hiệu Chữ Cam

Hôm sau Triệu Vân dẫn bọn Quan Phượng, Lưu Thiện và Ách thị vào trong thành tùy ý dạo chơi. Thường nghe Kiến Nghiệp phồn hoa, không thua gì Thành Đô Lạc Dương, lúc này A Đẩu vừa chứng kiến, quả nhiên thán phục Tôn Quyền, thầm nghĩ không thể khinh thường người cà lăm này.

Thuế phú ở Kiến Nghiệp cực thấp, hàng năm vận tải đường thủy phát đạt, thuyền hàng thường xuyên lui tới các nơi như Ngộ Quận, hải ngoại, khiến cho chủ thành Đông Ngô này ngầm có cảnh tượng của cảng tự

do. Các loại bách hóa hiếm lạ kỳ quái, trên sạp hàng rong lớn nhỏ muôn màu muôn vẻ, người đi đường ăn mặc đa dạng.

Tháng ba xuân, trời trong nắng ấm, tơ liễu bay lả tả khắp nơi, con đường chính của Kiến Nghiệp người tới kẻ đi, đúng là cảnh xuân lãng mạn "Nơi nơi tràn ngập tơ bông".

Quan Phượng lớn vậy rồi nhưng chỉ mới rời nhà lần đầu, rất hiếu kỳ đối với phố chợ náo nhiệt này, ít nhiều vơi nỗi nhớ nhà. Cười đùa dạo phố cùng Lưu Thiện, sóng vai đứng trước một quầy hàng, chọn đồ mây tre, bắt gặp một cái lồng gối, cười nói: "Lần trước cha cha nói ngủ bị đau cổ, vừa lúc mua cái gối này cho cha" Nói xong ngồi xổm xuống, nhặt chiếc gối kia lên đặt sau đầu thử thử.

Lưu Thiện cười nói: "Để dành xài đi, khoảng thời gian tới không trở về được đâu, xuất giá rồi phải đợi ba năm mới có thể về..." Nói tới đây, chợt thấy không ổn, sợ khơi dậy nỗi thương cảm của Quan Phượng, vội ngừng câu chuyện.

Nhưng Quan Phượng cũng rộng lượng, nói: "Ca mang hộ ta đi, chừng nào về Kinh Châu đưa cho cha ta là được rồi"

Triệu Vân khẽ thở dài, đợi Quan Phượng lần lượt thử mấy chiếc gối kia, chọn ra một cái tốt rồi trả tiền.

Ách thị nhìn một hồi, ngồi xổm xuống, nhặt một cây sáo trúc, năm ngón tay tách ra, đo chiều dài của nó. Gan bàn tay to mở ngang, ngón tay dài bằng cây sáo trúc ngắn kia, A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Ngươi biết thổi sáo sao? Thổi cho ta nghe thử xem"

Ách thị làm thinh, giấu cây sáo trúc vào trong ngực.

A Đẩu mua một đôi guốc gỗ, thay ủng ra xách trên tay. Lại mua cho Ách thị một đôi, một lớn một nhỏ, tiếng guốc gỗ của hai người lộp cộp khua vang con đường gạch, làm nổi bật cho nhau. Triệu Vân mỉm cười nói: "Sắp tới bữa trưa rồi, muốn về phủ hay ăn ở ngoài?"

A Đẩu vốn định tìm một gian tửu lâu, hảo hảo mà ăn một bữa ra trò, nhưng thấy sắc mặt Quan Phượng bơ phờ, có lẽ đã mệt rồi, bèn nói: "Về phủ ăn thôi"

Ách thị tiện tay chỉ chỉ A Đẩu, rồi chỉ Triệu Vân, ý là hắn muốn đi một lúc, có chuyện riêng cần phải làm, kêu Triệu Vân dẫn A Đẩu về trước.

A Đẩu vội kéo Ách thị lại: "Này, ngươi đi đâu?" Sau đó quay đầu nháy mắt với Triệu Vân, nói: "Các ngươi về trước đi"

Từ đầu đến giờ Triệu Vân vẫn luôn tràn ngập nghi ngờ đối với Ách thị, thị vệ này thực sự là mạnh đến vô lý, nếu để Lưu Thiện đi theo, nói không chừng có thể lần ra được manh mối về thân phận hắn, nhưng nếu tôn trọng Trầm Kích thì không nên cho A Đẩu dính lấy hắn như kẹo da trâu được, trong lúc đang do dự

bất định, A Đẩu đã chạy dọc con phố đuổi theo Ách thị đi rất xa rồi.

Chân Ách thị dài, bước đi nhanh hơn A Đẩu rất nhiều, A Đẩu đuổi mệt thở hồng hộc, lúc tưởng sẽ bị bỏ rơi thì Ách thị không còn cách nào khác, đành phải ngừng bước, hơi khom người xuống.

A Đẩu cao hứng phấn chấn nói: "Ngươi đi gặp bằng hữu sao?" Bèn nhảy lên lưng Ách thị, ôm cổ hắn, mặc hắn cõng mình đi ra ngoài thành.

A Đẩu nói linh tinh gì đó, nhưng Ách thị không lên tiếng, đi được hồi lâu, dần dần rời xa khu chợ náo nhiệt, ngừng lại ở một nơi vắng lặng. Ách thị để A Đẩu xuống đất, rồi kéo tay hắn, vòng qua một bức tường thành bỏ hoang cỏ mọc um tùm.

Sau tường thành, sương xuân trắng xóa bao phủ một sườn núi hoang vu, trong màn sương loáng thoáng có tiếng người truyền lại.

Ách thị chợt phát hiện được gì đó, dùng thân thể che chắn A Đẩu, A Đẩu hiểu ý, bèn không lên tiếng nữa, hai người núp sau thân cây, thấy một quý phụ nhân mặc tú bào vàng nhạt được thiếp thân thị tỳ dìu xuống dốc, đi lên một chiếc kiệu đã chờ sẵn ở đó rời đi.

Ách thị mới từ sau cây đi ra, khom lưng nhặt một hòn đá, ước lượng trong tay, giống như muốn ném về phía chiếc kiệu kia, nhưng lại do dự bất định. Khóe miệng A Đẩu hơi co rút, nói: "Ngươi ghét nữ nhân kia lắm hả?"

Ách thị tiện tay ném đá, rồi đi lên dốc. A Đẩu vội đuổi theo sau, lúc ngừng bước thì thấy nơi này có vô số mộ bia lớn lớn nhỏ nhỏ san sát nhau.

Đây là lăng mộ của vọng tộc Giang Đông.

A Đẩu đã minh bạch, thì ra Ách thị tới để bái tế, hắn hiếu kỳ hỏi: "Nơi này chôn cất người trong lòng của ngươi sao?"

Ách thị lắc đầu, lần lượt phân biệt mộ bia, A Đẩu nói: "Bằng hữu?"

Ách thị gật gật đầu, tìm dọc theo mộ bia, A Đẩu thử hỏi dò: "Hảo huynh đệ của ngươi?"

Ách thị lắc đầu, A Đẩu lại nói: "Bằng hữu bình thường?"

Ách thị nghĩ nghĩ, gật đầu, A Đẩu đang muốn hỏi tiếp, Ách thị lại mệt hắn dài dòng, co ngón tay lại tính búng, A Đẩu lẹ lẹ nhảy qua một bên, nói: "Đừng! Ta không nói nữa là được rồi chứ gì!"

Ách thị rốt cuộc tìm đến một khoảng đất trống, trên đất trống kia dựng hai tấm mộ bia. Trước mộ bia có đặt bầu rượu nhỏ, nhang mới tàn, dường như vừa có người tới đây tế bái.

A Đẩu nhìn đôi mộ bia đứng song song kia, còn cho rằng đó là phu thê hợp táng, đợi đến khi thấy rõ thì ngây ngẩn cả người.

Bia trái khắc: vũ dũng liệt hiền Minh Hán tướng quân Bá Phù chi mộ.

Bia phải khắc: anh tuyển dị tài Kiến uy trung lang Công Cẩn chi mộ.

Chức quan của Tôn Sách là Minh Hán tướng quân, của Chu Du là Kiến uy trung lang tướng; chính là mộ của đôi huynh đệ kết nghĩa Chu Du và Tôn Sách.

Ách thị lặng lẽ đứng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, A Đẩu không dám lên tiếng, cũng không dám nảy sinh chút ý niệm khinh nhờn nào, đây là hai nam tử nổi danh nhất, đồng thời cũng trọng nghĩa khí nhất trong thời đại Tam Quốc, sau khi chết chôn cùng một chỗ, hai tấm mộ bia này chính là thần hộ mệnh của Kiến Nghiệp, thậm chí là cả vùng Giang Đông. Không hiểu vì sao, A Đẩu vừa thấy thì thầm rùng mình, nói không ra nửa câu mạo phạm.

Có lẽ ngay cả Tôn Quyền cũng không dám thất lễ. Phá tộc quy, dời mộ Chu Du tới nơi này.

Mỹ Chu lang, mỹ Tôn lang, năm đó nói cười anh tư, nhưng nay chỉ còn lại nắm xương trắng, cho dù là anh hùng phóng túng, rạng rỡ thanh cao, sau khi chết bất quá cũng chỉ là một khối đất cỡ bàn tay thế thôi.

A Đẩu đã hiểu dụng ý của Ách thị khi để mình đi theo hắn, quay đầu lại nhìn Ách thị, Ách thị vẫn đứng yên đó như một tảng đá.

"Ngươi…ừm, ngươi ở đây, Trầm Kích, ta xuống dưới dạo chơi" A Đẩu nhỏ giọng nói, xoay người chậm rãi rời đi.

Hắn hiểu mình và Giang Đông là địch chứ không phải bạn, hơn nữa còn ôm quyết tâm một ngày nào đó sẽ san bằng Đông Ngô, lúc này đứng trước hai tấm mộ bia kia, cả người thấy không được tự nhiên, chỉ muốn sớm rời khỏi nơi này.

A Đẩu đi xuống dốc, mới thở phào nhẹ nhõm, không còn cảm thấy bị đè nén nữa, đàn vịt con của hộ nông gia phụ cận kêu la, vài con vịt bé bé lông vàng loạng choạng trong bụi cỏ, tìm ao nước, A Đẩu tùy ý dạo chơi dưới núi, đi qua trước mặt đám vịt, vịt con liền ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lạch bạch lạch bạch chạy theo hắn.

Qua một hồi, A Đẩu hết sức buồn cười, sau lưng mình đã có một hàng vịt con đi theo, mình nghiễm nhiên đã trở thành vịt mẹ, hắn đi tới đâu, thì chừng mười bé kia theo tới đó, đùa một hồi, hắn xoay người lại nói: "Suỵt, về đi, ta không phải là…"

Tiếp theo, A Đẩu hơi há hốc miệng, nói không ra lời nào.

Một đàn hơn mười chú vịt con chỉnh chỉnh tề tề đều ngước đầu nhìn mình, phía cuối hàng vịt có một tiểu nam hài khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nam hài mặc đạo bào màu vàng nhạt, trên vai vác một cây phướn chào hàng cao bằng một người, mở to đôi mắt đen nhánh tỏa sáng, cười tủm tỉm nhìn mình.

Chính là tiểu phong thủy sư mình gặp tại Thành Đô vào đêm Nguyên tiêu. Sao nó lại ở Kiến Nghiệp?

A Đẩu chưa hỏi, nam hài đã cười nói: "Thời điểm vịt con phá vỏ trứng, gặp được ai sẽ lập tức xem người đó là mẹ chúng"

Câu này nghe quen quen, chính là lời Triệu Vân từng nói với mình, lúc đó phong thủy sư này cũng ở kế bên ư, sao mình không phát hiện? A Đẩu nhíu mày hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam hài chân thành gật gật đầu, nói: "Ca, đêm đó, con vịt lớn kia có đi tìm ngươi không?"

A Đẩu mới nhớ tới chuyện nam hài này chỉ Triệu Vân lên chùa Lão Quân, mỉm cười nói: "May mà có ngươi đó, y đã đi tìm! Ngươi tên gì?"

Nam hài tiện tay vung phướn, mười chú vịt con kia phịch một tiếng, hóa thành sương khói tản đi, A Đẩu hết hồn, nói: "Đây đây đây…Đây là do ngươi biến thành?"

Nam hài cười đáp: "Ta tên Vu Cát"

A Đẩu trợn mắt há mồm, nói: "Không phải ngươi…Không phải ngươi đã bị Tôn Sách giết rồi sao?"

Vu Cát mỉa mai: "Hắn? Cái mà hắn chém chỉ là con bù nhìn của ta mà thôi" Nói xong chợt phát giác gì đó, hơi quay đầu qua, lỗ tai hướng lên núi, rồi lại làm động tác "Suỵt" với Lưu Thiện.

A Đẩu yên lặng lắng nghe, trên núi truyền đến tiếng sáo trầm khàn, là Ách thị đang thổi sáo.

Sáo Giang Nam trước giờ du dương uyển chuyển, nhưng làn điệu mà Ách thị thổi lại pha chút khí phách hào hùng của nam nhi phương bắc, mang theo một cổ dân phong đại mạc, đồng hoang khoáng đãng, tiếng sáo không bị gò bó mà khua động sương mù, mơ hồ chứa âm vang của thảo nguyên.

A Đẩu thì thầm: "Ách thị thổi sáo kỳ quái quá, không giống ý vị sáo trúc của nữ nhân vùng Giang Nam Giang Đông"

Vu Cát nghiêm mặt nói: "Hắn vốn đến từ tái ngoại, không giống người Trung Nguyên mấy"

Ách thị thổi xong khúc nhạc, cất sáo vào ngực, theo núi tìm xuống, nhưng lại dừng bước trước một nấm mồ, lắng nghe tiếng nói chuyện khe khẽ của Lưu Thiện và Vu Cát.

"…Sao ngươi biết sư phụ sẽ chạm mặt ta ở chùa Lão Quân?"

Vu Cát thần thần bí bí nói: "Thiên cơ, ta có thể bấm tay tính toán, ngươi xem món đồ này đi, tuy rằng thoạt nhìn rách nát, kỳ thực nó có tên đàng hoàng, 'Phướn thiên cơ trong nháy mắt', cũng giống như ngươi, đều là linh vật thiên địa tạo hóa"

A Đẩu nghi hoặc: "Giống ta?"

Vu Cát úp úp mở mở, muốn nói lại thôi, A Đẩu tuy ngờ vực nhưng cũng không hỏi tới, nói tiếp: "Vậy ngươi giúp ta tính thử? Ta và sư phụ sẽ thế nào?"

Vu Cát lại nói: "Chuyện này còn cần phải tính sao? Ngay cả Lão Quân cũng thành toàn cho hai ngươi rồi, ngược lại kim long…"

A Đẩu không hiểu, hỏi: "Cái gì mà kim long ngân long? Ngân long là sư phụ sao? Vậy kim long là ai?"

Vu Cát nói: "Ngươi chân đạp thất tinh, bên cạnh đương nhiên có rồng che chở, kim giao tiễn nhi song long, bảo vệ cho linh vật ngươi, kim long ấy chính là…"

Lời chưa dứt, chợt nghe một tiếng vang khẽ, Vu Cát la to: "Ui da!" Vội liên tục dùng một tay che gáy.

A Đẩu mờ mịt nói: "Sao vậy?" Quay đầu nhìn thì thấy sau lưng chả có ai, giúp Vu Cát xoa xoa, rồi hô: "Ách ba!" Đứng dậy đi tìm, nhưng Ách thị cách đó không lâu còn đứng trước mộ giờ đã sớm mất tăm.

Vu Cát nói: "Ca, sau này ngươi sẽ lên làm hoàng đế, mời ta bữa cơm trưa được không?"

A Đẩu nghe xong cao hứng, buồn cười nói: "Hẳn Ách ba đã đi trước rồi, chúng ta cũng đi thôi, ca mời ngươi một bữa ngon, Ách ba không có phần" Xong kéo tay Vu Cát, hai người cười đùa xuống núi.

Trên con phố dài ngựa xe như nước của Kiến Nghiệp, tiểu lưu manh và tiểu lừa đảo tay nắm tay, đứng một lúc, chọn gian "Ngư Dương lâu", rồi thong thả tự nhiên tiến vào.

Đây chính là *ở đổi khí, dưỡng đổi thể**, A Đẩu tuy nhà nghèo…Đương nhiên, đây là so sánh giữa ba người Tào Lưu Tôn, nhưng vẫn là thái tử, lại theo đệ nhất văn võ Gia Cát Lượng Triệu Vân học nghệ quanh năm, đương nhiên toát lên vẻ xuất phàm thoát tục. Cộng thêm mới thu được mười vạn lượng hoàng kim, tác phong nhà giàu mới nổi lộ rõ mồn một. *[*địa vị và hoàn cảnh có thể thay đổi khí chất con người, được phụng dưỡng hầu hạ có thể thay đổi thể chất]*

Chủ quán vừa thấy, không dám chậm trễ, vội cung cung kính kính mời hai người đến một nhã tọa trên lầu.

Quán này chính là hắc điếm, chuyên làm thịt khách ngoại lai, A Đẩu và Vu Cát đều không biết, vừa mới ngồi xuống, A Đẩu liền xoi mói nhã tọa này, nói bừa nói càn, pha chút cảm khái điều kiện sinh hoạt ở Kiến Nghiệp không bằng Thành Đô. Tay tiểu nhị vắt khăn lông, ở bên cạnh nghe đến đần mặt.

Vu Cát chỉ ngờ nghệch nghe, hoàn toàn không biết A Đẩu nói vậy là để dụ dỗ trẻ em, sau khi A Đẩu chê bai tòa hắc lâu sơ sài đệ nhất Giang Đông này xong, nghiêm giọng nói: "Nơi này không phải để cho người ở, bằng không ngươi theo ca về Thành Đô đi?"

"Sau này ta ăn gì, ngươi ăn đó, nuôi cơm ngươi"

Vu Cát đầu tiên là ngơ ngác, sau đó cười nói: "Vậy thì tốt quá"

"Thật tốt quá!" A Đẩu vỗ bàn nói, quay đầu sang phân phó tiểu nhị: "Mang mấy món đắt tiền nhất lên đây!" Trong lòng mừng như điên, hoàn toàn không hay biết trên thang lầu vẫn có người cứ nhìn chằm chằm hai người mình, cũng đang mừng như điên.

Nói tới ngọn nguồn của tòa lầu này, quả thật là rất dài dòng. Chuyện kể rằng Giang Đông không giống Ích Châu Lạc Dương, quan ăn hắc đạo, hắc đạo ăn dân. Đông Ngô vốn là nơi thâm căn cố đế của các đại sĩ tộc, hắc đạo, cường hào, hải tặc thường xuyên thông đồng với sĩ gia, đổ tiền mua quan bán chức, sau khi sĩ tộc cầm quyền lại hết sức chiếu cố tới bọn đầu sỏ, phát triển thành tình cảnh hắc bạch câu kết.

Giống như Ngư Dương lâu, chính là sản nghiệp dưới danh nghĩa của lão đại ác bá trong thành Kiến Nghiệp, người này lại làm võ tướng dưới trướng Tôn Quyền, trực tiếp cầm quyền, ôm tài. Quả thật là quyền lực tiền tài đều đủ cả.

Còn một chuyện nữa, trong thành Kiến Nghiệp chỉ có le que mấy người biết thôi, đó là lão đại đầu sỏ đất này ưa thích long dương. Thỉnh thoảng bắt gặp vài thiếu niên rất xinh đẹp đánh bậy đánh bạ vào quán uống rượu, liền quen thói dùng thuốc mê chuốc gục, rồi dùng thôi tình dược mê hoặc, dụ thiếu niên mỹ mạo vào phòng, sau đó _____bíp , rồi _____bíp bíp , cuối cùng _____bíp bíp bíp

Đương nhiên người này vẫn còn chú trọng tình nghĩa, một khi hoan hảo, chơi xong rồi thôi; nếu mỹ thiếu niên kia khóc lóc sướt mướt, hắc lão đại sẽ biếu một số tiền lớn, coi như bồi thường, đuổi thiếu niên về nhà, hắn mua một đêm phong lưu, ban phát bạc rất nhiều, đương nhiên có thể bịt kín miệng của đám thiếu niên.

Nhưng nếu mỹ thiếu niên chửi ầm lên, không chịu bỏ qua, bạc ròng cũng chẳng thèm lấy, nói ngon nói ngọt không nghe, hắc lão đại thỉnh thoảng sẽ tức giận, không biết chừng sẽ trùm bao bố, ngoan độc ngắt hoa, dìm sông chẳng hạn.

Cho dù chịu đủ mọi mềm rắn, nhưng không ít thiếu niên bị đùa bỡn vẫn quay lại tìm. Đây đúng là chuyện ly kỳ, hắc lão đại liền nảy sinh ra vài phần tự tin đối với mị lực anh tuấn tiêu sái vạn người mê của mình.

Hôm nay hắc lão đại đang ngủ gà ngủ gật ở tửu lâu thì hai mắt chợt phát sáng, nhìn trúng A Đẩu mắt sáng tựa thủy, giữa mi gian mang theo một vẻ lệ khí dã miêu mà mình thích nhất, trên mặt lại có vài phần đắc ý. Nhìn một hồi, hắc lão đại kêu chủ quán qua dặn dò vài câu.

Thế là chủ quán đi chuẩn bị mê dược.

A Đẩu không biết gã đầu sỏ tên Cam Ninh này, là một kẻ rất phiền toái.

Vu Cát biết, nhưng hắn chẳng thấy Cam Ninh phiền toái chút nào, bởi vì Ách ba đang ngồi trong quán trà đối diện kia, tùy tiện duỗi đại ngón tay cũng có thể vò chết Cam Ninh như giết kiến, mình cứ việc yên lặng ăn cơm thôi.

Cam Ninh đứng ngồi không yên mà nhìn nửa ngày, trong lòng tán thán thiếu niên này xem ra không tầm thường, chờ đến sốt ruột, tiểu nhị rốt cuộc cũng bưng lục trà pha thuốc mê lên.

21. Quyển 2 - Chương 21: Hỗn Nguyên Tiên Đan

A Đẩu cười nói: "Trà ở Giang Nam này cũng không ngon như ở Thành Đô, uống vào vừa chua vừa chát, trong phủ có trà Phổ Nhĩ do Vân Nam cống, chờ ca dẫn ngươi về nhà, ngươi sẽ biết"

Vu Cát liếc nhìn sắc trà xanh biếc trong ly, ngửi ngửi như một chú chó con, hai tay cầm ly uống một hớp, cười nói: "Sư huynh rất thích mời người khác uống loại trà có hương vị này"

A Đẩu hiếu kỳ nói: "Ngươi còn có sư huynh nữa hả?"

"Ừm" Vu Cát gật gật đầu, chân thành nói: "Một lão già, bộ dáng như cây khô, sư huynh sư đệ của ta đều là lão già"

A Đẩu vội nói: "Sư huynh sư đệ ngươi nổi danh không? Sư phụ ngươi là ai? Ngươi bị Tôn Sách chém phăng đầu mà cũng không chết, có phải là thuật mượn vật thay hình trong phong thủy học hay không? Hay là dời hoa nối cây gì đó?"

Vu Cát mặt mày hớn hở, nói: "Sư huynh tên Tả Từ, sư đệ tên Hoa Đà" A Đẩu vừa nghe lời này suýt nữa té ghế, Vu Cát, Tả Từ, Hoa Đà là đồng môn?

Tiểu thần côn lại lúc la lúc lắc nói: "Haizz, hai người bọn họ đều không được, suốt ngày dựng râu trợn mắt, chả thú vị gì cả, vẫn là sư thúc chơi vui nhất"

A Đẩu hỏi: "Các ngươi đều cùng một sư phụ dạy dỗ sao?"

Vu Cát cười đáp: "Đương nhiên không rồi, sư phụ của Tả Từ là một con hồ ly, sư phụ ta là một cây đàn tỳ bà, còn sư phụ Hoa Đà là một con gà_____!"

Khóe miệng A Đẩu run rẩy, dở khóc dở cười nói: "Tả Từ và Hoa Đà đều già như vậy rồi, ngươi mấy tuổi?"

Mông Vu Cát xê dịch trên ghế dựa, lắc lắc, thản nhiên nói: "Cái này ngươi không biết đâu, trước kia ta cùng sư thúc chơi bắn táo, chọc thủng một cái lỗ trên mặt đất…"

"…"

Mặt mày Vu Cát tươi rói, kể cho A Đẩu nghe chiến tích huy hoàng của hắn hết nửa ngày, A Đẩu mới hiểu, thì ra sư thúc của Vu Cát chính là con "Mẫu kê tiên thái cổ", y thuật của kê tiên thái cổ độc nhất vô nhị, đắc đạo còn trước cả giáo tổ Thiên Sư giáo – sư phụ Trương Đạo Lăng của Gia Cát Lượng nữa, nghe nói đồng lứa với Quảng Thành Tử, đã tu thành địa tiên chi thể, quả thật là ẩn thế cao nhân. *[gà tiên là em Hồ Hỉ Mị đó, còn hồ ly thì chắc là Đát Kỷ rồi, tỳ bà là Vương quý nhân]*

Kê tiên từng hái linh khí thiên địa, luyện vài viên "Hỗn nguyên trường sinh" cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão, bảo trì dung nhan vĩnh viễn, nhưng lại không ăn, cứ để đó. Những thần tiên tu đạo này ngày ngày chơi bời lêu lổng, vô công rỗi nghề, ngày nọ cao hứng, ngủ trưa thức dậy đụng phải Vu Cát, hai người liền chụm đầu chơi bắn táo, đào ra vài cái lỗ trên mặt đất, dùng ngón cái nhặt quả táo hình bầu dục bắn tới bắn lui…

"Chờ chút chờ chút!"A Đẩu nghe tới đây đã cảm thấy sét đánh ngang tai, nỗ lực nuốt nước bọt, nói: "Ngươi cứ như vậy mà thắng được một viên tiên đan bất lão bất tử sao? Sau đó ăn nó?"

Ý niệm đầu tiên của A Đẩu chính là nghĩ tới Triệu Vân, theo lời của Vu Cát, Hỗn nguyên trường sinh đan tuyệt không chỉ có mỗi một viên, kê tiên có thể coi như kẹo đậu mà làm phần thưởng kia mà, cho dù mình không cần tính mạng, cũng phải lừa Vu Cát dắt đi xin một viên về cho Triệu Vân ăn! Trong lòng A Đẩu mừng như điên, uống ly trà nhuận nhuận cổ họng, hỏi tiếp: "Sư thúc ngươi biết luyện tiên đan, vậy Hoa Đà là đồ đệ nàng, không phải cũng biết sao? Sư phụ của ba người các ngươi đều là nữ nhân à?"

Vu Cát mờ mịt lắc lắc đầu, nói: "Hoa Đà có lẽ không biết đâu, tìm vật liệu kia khó lắm…Ta còn nhớ thời điểm hắn xuất sư môn, sư thúc đã cho hắn hết cả bốn viên Hỗn nguyên trường sinh"

"Về sau nghe nói hắn thu nhận mấy tên đồ đệ, Trường sinh đan đã bị tên này lừa mất một viên, tên kia lừa mất một viên…Thế nên…cái gì ta cũng…không biết nữa" Vu Cát rốt cuộc phát hiện dị trạng, sợ hết hồn, hô: "Ca ngươi không sao chứ, mới nãy trong mắt ngươi toàn là vàng bạc bay tới bay lui…"

A Đẩu hồi thần, nghiêm giọng nói: "Không sao không sao" Lại hiếu kỳ hỏi tiếp: "Ăn vào là có thể bất tử bất lão hả?"

Vu Cát bật cười nói: "Làm sao có thể chứ, nhân mệnh đều phải nghe theo thiên ý, phàm nhân ăn vào cùng lắm là trẻ ra hai ba chục tuổi, đạo sĩ ăn vào sẽ không già đi, người bị đánh gần chết ăn vào sẽ khỏe lên, đợi

đến khi dương thọ dùng hết, chết thì vẫn phải chết thôi"

A Đẩu gật gật đầu, thầm thở dài, xem ra ăn thuốc này chỉ trẻ được bên ngoài, không biết thằng nhóc Vu Cát này bao nhiêu tuổi, chợt nhớ Điêu Thiền từng nói là đã bái Tả Từ làm sư, lại hỏi: "Hoa Đà biết y thuật, vậy Tả Từ biết gì?"

Vu Cát cười nói: "Hắn biết mị thuật, *phòng trung thuật*!* Chân khí song tu, hắn thu hai đồ đệ, chuyên dạy các nàng trợn mắt, trợn như vầy nè…" *[*thuật phòng the]*

Nói xong Vu Cát nỗ lực trợn mắt.

"Ngươi sẽ bị nàng mê hoặc, lừa lên giường…Khỏi cần uống trà cũng đổ"

A Đẩu thè thè lưỡi, nhấc bình lên, rót một ly cho mình. Nhìn nhìn sắc trà xanh biếc kia, ý thức được nửa câu cuối của Vu Cát, bèn hỏi dò: "Ngươi nói trà này…?"

Vu Cát: "Trà xuân"

A Đẩu: "?"

Vu Cát: "Uống vô sẽ nảy mầm"

A Đẩu: "…"

"Nhà này là hắc điếm? Chẳng phải hắc điếm đều hạ mê dược ư? Sao lại hạ xuân dược?" A Đẩu rốt cuộc cũng giác ngộ.

Vu Cát ngờ nghệch nói: "Cái người sau lưng ngươi đang chờ ngươi nảy mầm đó, chờ đến sốt ruột luôn"

A Đẩu phải mất khí lực thật lớn mới có thể kềm chế được, không quay đầu lại nhìn, nhỏ giọng hỏi: "Vậy, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau giả chết…Xem thử hắn muốn làm gì"

"Một, hai, ba"

Đếm xong, A Đẩu và Vu Cát gục xuống bàn cùng lúc, bất động.

Cam Ninh tiến lên, kinh ngạc nhìn một hồi, tiếp theo rón ra rón rén ôm ngang eo A Đẩu, chưởng quầy nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, còn tiểu đạo sĩ này thì sao?"

Cam Ninh nghĩ nghĩ, nói: "Ném sông…Thôi bỏ đi. Tạm thời quăng vào phòng chứa củi nhốt lại"

Vu Cát bị ném vào phòng chứa củi, bên ngoài khóa chặt, Vu Cát liền lộn vòng đứng lên, nhặt cây phướn trên mặt đất, bíu vào bệ cửa sổ nhìn nhìn, rồi gõ nhẹ phướn lên tường, vách tường vô thanh vô tức xuất hiện một cánh cửa, bỏ chạy.

Hắn chạy một mạch tìm đến quán trà, cầm phướn chọt chọt Ách thị đang ngồi đưa lưng về phía mình uống trà, nói: "Này người cao to, bảo bối nhà ngươi bị người ta bắt cóc rồi kìa. Mau đi tìm hắn, bằng không hắn sẽ nảy mầm đó"

Ách thị đành phải đứng dậy, Vu Cát tiến lên lấy chén trà của hắn, ừng ực uống hơn nửa chén.

Không biết đi bao lâu, cánh cửa "két" đẩy ra, bị Cam Ninh đạp nhẹ một cước lên.

A Đẩu uống hết một ly trà, mê dược ít nhiều đã sản sinh chút ảnh hưởng, nhưng lúc này thần trí vẫn thanh tỉnh như trước.

Hắn chỉ cảm thấy người nọ đặt mình lên chiếc giường mềm mại, Cam Ninh dời một chiếc ghế dựa qua, ngồi một hồi, có lẽ đang ngắm hắn. A Đẩu vất vả nhịn cười, muốn mở mắt nhưng không dám, hồi lâu sau, Cam Ninh xoay lưng đi lục tủ chén, không biết lục ra được vật gì.

A Đẩu ti hí mắt, liếc liếc hắn, Cam Ninh quay người qua, A Đẩu lập tức nhắm mắt lại.

Râu trên gương mặt khí phách của Cam Ninh đã được cạo đến xanh xám, mặc một chiếc áo ngắn, lộ ra cánh tay trần. Không biết trên cánh tay vẽ hoa văn gì, nhìn như giao long, lại như cá, trên mặt hắn có một vết đao mờ mờ, nhưng chẳng mảy may ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn hết sức lưu manh của hắn.

Đúng là rùa đen nhìn trúng ba ba, ưng ý rồi…A Đẩu thầm nghĩ, bị tên mao tặc này coi trọng, quả thật chính là bi kịch của mình mà.

Lại nghe loạt soạt loạt soạt, bận rộn một trận, Cam Ninh lần nữa ngồi xuống, nuốt nước miếng, đưa tay cởi y lĩnh A Đẩu, bàn tay hắn thô ráp, nhưng động tác của các ngón tay lại cực kỳ nhẹ nhàng, dường như sợ đánh thức A Đẩu.

Đến nước này, A Đẩu thầm nghĩ, giờ không tỉnh còn đợi tới chừng nào nữa. Ai muốn bị phá cúc chứ, thứ đồ chơi của ngươi cũng…nhỏ quá đi. Nghĩ tới đây, rốt cuộc nhịn hết nổi, phì cười một tiếng, trở mình ngồi dậy, nói: "Ê! Xong chưa?"

Cam Ninh thình lình bị dọa cho la làng, suýt nữa bật ngửa, lồi mắt nói: "Ngươi ngươi ngươi…Ngươi tỉnh rồi!"

A Đẩu ngồi dậy, đầu óc mơ mơ màng màng, mê dược lúc trước vừa dâng lên não, Cam Ninh thấy thế cười nói: "Cha mi, dọa lão tử nhảy dựng"

Cam Ninh nguyên quán là Ba nhân, nói giọng Ba Thục, A Đẩu ở Thành Đô mấy tháng, lúc này nghe thấy ngữ âm Xuyên Du, ngược lại cảm thấy thân thiết, dở khóc dở cười nói: "Ngươi mang ta đến đây làm gì? Đồng bạn ta đâu?"

Cam Ninh vui mừng, lúng ta lúng túng ngồi trước giường, xuất ra thủ đoạn lừa thiếu niên từ trước tới giờ, đáp: "Bị bắt vào phòng củi rồi, đây là một hắc điếm, hai ngươi bị chuốc thuốc mà không biết, suýt nữa đã bị đem đi làm bánh bao thịt người…"

A Đẩu ráng nhịn cười, cảm thấy tên mao tặc này thật thú vị, bèn duỗi thẳng đầu lưỡi nói: "*Biến*! Ngươi có biết lão tử là ai hay không?" *[*nguyên văn "Ba" (cút, tránh ra), này là tiếng địa phương Tứ Xuyên]*

Cam Ninh cũng cảm thấy thú vị, lấy làm lạ hỏi: "Yo, ngươi cũng là người Xuyên à, hiếm thấy!" Thiếu niên mỹ mạo này không giống như đám nam hài yếu đuối vừa mở mắt đã lệ nóng lưng tròng bị bắt tới đây lúc trước, thật sự là ngoài dự liệu của Cam Ninh.

Cam Ninh cười xấu xa nói: "Lão tử không biết ngươi là ai, người qua đường? Huynh đệ, ngươi nói xem? Biết lão tử là ai không?" Nói xong lấy ngón cái chỉ chỉ vào mình.

Lúc trước A Đẩu hấp tấp liếc thoáng qua, chưa kịp nhìn kỹ, giờ tử tế quan sát lại, chỉ cảm thấy tên hãn phỉ này nhìn không giống phường trộm cướp lắm. Tuy mặt mày thô lỗ, trên mặt lại có một vết thương mờ xéo xéo, nhưng không thể che giấu được khí thế binh nhung. Thổ phỉ chuyển nghề chăng? Hay bị chiêu hàng? Tên này hẳn là mao tặc mới phải, nhìn cái vẻ hất hàm sai khiến kia, lúc nói chuyện lại xem mình như tiểu đệ, có lẽ thường ngày ngồi ghế lão đạo hơi bị nhiều rồi.

Đại lưu manh cảm thấy thân thiết bội phần với A Đẩu, A Đẩu cũng cảm thấy người này so với đám võ tướng Triệu Vân, Mã Siêu tiếp xúc hàng ngày khác xa nhau. Cam Ninh xoay người đi mở một cái hộp trên bàn, lấy viên thuốc ra đưa cho A Đẩu, nói: "Nuốt nó vô, giải dược, bằng không não ngươi sẽ chẳng dùng được. Nuốt xong đại ca nói cho ngươi biết, lão tử là ai, hắc hắc"

Ba hồi đại ca ba hồi lão tử, cái kiểu xưng hô lộn xộn này cũng chỉ có A Đẩu từng ở qua Thành Đô mới hiểu nổi, A Đẩu nhận thuốc, nghĩ nghĩ, đưa tới bên miệng, chợt ngừng lại, nói: "Đây là đâu vậy, vẫn còn ở Ngư Dương lâu sao?"

Cam Ninh hơi há miệng, thúc giục: "Đây là nhà lão tử, nuốt đi, chút nữa đại ca dẫn ngươi ra ngoài uống rượu, ăn cơm"

A Đẩu vừa nghe nói ăn cơm, trong bụng liền sôi ục ục, cầm lấy viên thuốc, đưa sát tới miệng chút nữa, nói: "Bằng hữu ta, tiểu đạo sĩ kia, bị nhốt trong phòng củi Ngư Dương lâu hả?"

Cam Ninh nhướng mày, lại nghĩ tới gì đó, kiên nhẫn nói: "Phải, chút nữa đại ca dẫn ngươi đi cứu người"

Trong lòng A Đẩu đã cười đến muốn chết dở, giả vờ muốn nuốt, lại không nuốt, nói: "Đại ca, ngươi tên gì?"

Cam Ninh trầm mặt, A Đẩu ngơ ngác nói: "Lỡ thuốc này có độc thì sao, ngươi nuốt trước đi?"

A Đẩu thấy sắc mặt Cam Ninh bất thiện, liền nói: "Hảo hảo, ta nuốt ta nuốt, ta tin đại ca ngươi là người tốt!" Xong nhét thuốc vào miệng, đè nó dưới đầu lưỡi, làm động tác nuốt, thở ra.

Cam Ninh bị gán cho cái mác người tốt, vẻ mặt phấn chấn, trở tay kéo hộp qua, ánh mắt nhìn thẳng A Đẩu, nhỏ giọng nói: "Chờ tí" Lại lấy ra một viên thuốc màu lam tự nuốt vào.

Khóe miệng A Đẩu co giật, cái gì vậy? Xuân dược còn có vụ phải ăn hai phần sao?

Nào biết dược hoan hảo này của Cam Ninh quả đúng là hai phần, một phần kêu là "Mắt đẹp", chuyên uy cho người bị đè; phần còn lại kêu là "Chân nhũn", chuyên uy cho vị nhân huynh đè người kia. Thuốc này xưa nay Cam Ninh tiếc không dùng, nay thấy Lưu Thiện mới lấy ra, chuẩn bị chơi từ giữa trưa cho tới hừng đông.

A Đẩu vốn định giấu thuốc trong miệng, đợi tới chừng Cam Ninh tiến lên hôn sẽ hòa tan nửa hôn nửa đút qua, để cho bản thân hắn bị hành hạ ra trò, còn mình thì xuống giường bỏ trốn. Chỉ không biết trộn chung dược tính của chân nhũn cùng mắt đẹp, tự mình công mình sẽ có hậu quả gì…

Cam Ninh nuốt thuốc xong, A Đẩu nói: "Đói bụng quá à, đi ăn trước ha?"

Hơi thở của Cam Ninh hơi nặng nề hơn chút, nói: "Đừng vội, chờ…lát đã" Chợt xông lên như một trận gió, một tay chống sau lưng A Đẩu ngồi xuống, giơ ngón tay nhu nhu mi tâm A Đẩu, kề sát mặt lại nói: "Người huynh đệ, ngươi thấy đại ca thế nào?"

Thuốc kia đã tan ra trong miệng, A Đẩu không dám nói chuyện, chỉ sợ bất cẩn nuốt xuống là coi như đi tong, ưm ưm vài tiếng, khuôn mặt đẹp trai của đại lưu manh kia đã áp cực sát, hai người đưa mắt nhìn nhau một hồi, hơi thở đan xen, trong hơi ấm A Đẩu thở ra đã mang theo hương vị ngọt ngào của xuân dược.

Hô hấp của Cam Ninh nặng nề, môi khẽ run, mấy lần muốn hôn, nhưng dường như kiêng dè gì đó, A Đẩu tự giác nhắm mắt lại, Cam Ninh bèn đè hắn dưới thân, hôn lên.

Khí tức nam tử trên người Cam Ninh, trải qua sự chưng cất của dược lực kia, A Đẩu ngửi vào, khiến người sau không tự chủ mà rung động tâm thần. Môi lưỡi của Cam Ninh nóng rực, một tay vòng quanh eo A Đẩu, ôm hắn thật chặt, nghe không rõ là đang lầm bầm cái gì, liền xé y phục.

A Đẩu bị vuốt đến tâm phiền ý loạn, mình thì ở phía dưới, mấy lần nhém bị xuân dược trong miệng làm cho sặc, tới khi hôn đến cơ thể đều nóng lên, hắn vậy mà lại có chút mê luyến cảm giác nóng rực này.

"Ưm…" A Đẩu hơi nghiêng người qua, mở hai mắt, nhìn thấy ánh mắt của Cam Ninh liền ngẩn người.

Ánh mắt hắn cư nhiên có chút tương tự Tử Long, giống như đang nhìn một món đồ mà mình không nỡ chạm vào. Món đồ mình thích nhưng không dám đụng tới.

Cam Ninh vốn là một tay lão luyện trên giường, trêu ghẹo đến nỗi A Đẩu kìm lòng không được, tay kia liên tục sờ loạn, kéo ngoại bào của A Đẩu xộc xệch, rồi đưa tay vào trong tiết y, ngón tay lần xuống, sờ vào giữa hai đùi hắn.

Ngón tay hắn thô ráp, còn da dẻ A Đẩu thì mềm mại, trong lúc ma sát mang đến khoái cảm dị thường, ngón tay Cam Ninh dò đến hậu đình A Đẩu, lại mơ mơ hồ hồ nói: "Khó chịu không, đại ca hảo hảo thương ngươi…" Sau đó xoa nhẹ, thử cắm hai ngón vào.

"A!" A Đẩu không kịp ngẫm nghĩ nữa, đã sắp luân hãm vào nụ hôn thô lỗ nóng bỏng nửa cưỡng ép nửa dụ hoặc của Cam Ninh rồi. Mấy lần gần như không thể khống chế mà chìm đắm vào.

May mà cuối cùng còn lưu lại một phần lý trí, gắng sức đút xuân dược trong miệng cho Cam Ninh.

Ngay sau đó, sự tình mà ai cũng không hề nghĩ tới đã phát sinh.

Bóng đen chợt lóe, Ách thị một tay vịn mái hiên lầu hai, lượn vòng ba trăm sáu mươi độ ngoài không trung, mượn lực xoay, từ cửa sổ đạp vào một cước, xoay người hung hăng đá trúng Cam Ninh, đá cho hắn từ trên người A Đẩu bay thẳng ra ngoài!

Cam Ninh kêu to một tiếng, từ trên giường bay lên, đụng cửa phòng vỡ thành mảnh vụn văng ra ngoài, lưng lại đâm vào lan can lầu hai, sau đó như đạn pháo bay ào xuống lầu, nện lên cái bàn ngay chính giữa đại sảnh, đè cái bàn thành phấn vụn.

"Ách ba?!" A Đẩu giật mình, còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì.

Ách thị xoay qua, vươn tay về phía hắn, A Đẩu mới hoảng hốt nói: "Ngươi…Lần tới đừng có khoa trương như vậy, muốn hù chết người ta sao?" Chợt ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Không biết từ lúc nào mình đã nuốt luôn xuân dược vào bụng!

22. Quyển 2 - Chương 22: Hành Y Tế Thế

"Ầm"

, cửa bị đá văng ra. Ách thị mặt đỏ tai hồng thở hổn hển mấy hơi, thả A Đẩu trên lưng xuống giường, chùi chùi cái cổ bị hôn đến đỏ bừng. Triệu Vân vội từ trong nội gian chạy ra hỏi: "Sao vậy? Ngươi là ai?"

Câu sau chính là chất vấn Vu Cát dáo dác chạy theo tới đây. Vu Cát vừa thấy Triệu Vân, vội sợ tới nỗi trốn ra sau lưng Ách thị, nhưng Ách thị lại đưa tay tóm hắn ra ngoài, Vu Cát mới ấp a ấp úng kể lại sơ lược. Sắc mặt Triệu Vân liền trầm xuống, nghiêm giọng nói: "Là tiệm của ai?"

Vu Cát mờ mịt lắc đầu, Triệu Vân nói: "Độc tính của thuốc này thế nào? Trầm Kích thủ ở đây, tiểu huynh đệ, ta và ngươi đi tìm giải dược"

Nhưng Vu Cát lại né một bước, cười nói: "Thuốc này vô giải dược, chỉ cần có người phụng bồi…chừng vài canh giờ sẽ tốt thôi"

Lúc này Triệu Vân thật sự nan giải vô cùng, thấy dược kia không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng, nhưng A Đẩu nằm nghiêng trên giường, y sam toàn thân kéo xé xộc xệch, hô hấp dồn dập, Triệu Vân không muốn nhìn, lại không thể không nhìn, nói: "Các ngươi…Trầm Kích về vị trí trước đi"

Ách thị vẫn thở dốc không ngừng, có lẽ do trên đường cõng A Đẩu trở về bị hành hạ đến miệng đắng lưỡi khô, uống hơn nửa chung trà, gật đầu xách Vu Cát ra ngoài. Dược tính kia quá mạnh, nếu sau khi hòa tan mà không mập hợp ngay thì toàn thân sẽ như lửa thiêu rất khó chịu. A đẩu nước mắt lưng tròng, khẽ rên rỉ: "Sư phụ…"

Lúc này Triệu Vân lại càng bối rối, rót chung trà, đưa đến bên miệng A Đẩu, thần trí A Đẩu vẫn còn chút thanh tỉnh, co ro lại uống, kéo tay áo Triệu Vân cầu xin: "Sư phụ, đừng đi"

Triệu Vân không dám nhìn thẳng A Đẩu, chỉ trầm giọng nói: "Chịu đựng"

Vốn định khiển trách vài câu, nhưng nghĩ tới hiện giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, đang muốn mở miệng nói gì đó để dẫn dắt lực chú ý của A Đẩu thì đối phương đã lần mò ôm lên cổ hắn, nức nở nói: "Sư phụ…Ôm ta"

Trong lòng Triệu Vân thực sự là đang thiên nhân giao chiến, câu "Sư phụ ôm ta"

kia khiến thiếu niên trước mặt như hòa làm một cùng A Đẩu thơ ấu ngày xưa. Triệu Vân rốt cuộc trở tay nhẹ nhàng ôm lại A Đẩu, nói: "Sư phụ ở bên ngươi…Ngươi hãy gắng sức nhẫn nhịn"

Ánh mắt A Đẩu mê ly, cúi đầu trước ngực Triệu Vân, không ngừng đưa tay phải kéo cổ áo Triệu Vân, Triệu Vân đè chặt, nhưng lại không bắt lấy tay trái của A Đẩu, lúc này tay trái của hắn đang liên tục xoa nắn dưới khố Triệu Vân, lộng đến nỗi Triệu Vân cũng nóng lên. Triệu Vân thở dài: "Thôi, xem như kiếp trước nợ ngươi"

Chợt nói: "Nằm yên"

Để A Đẩu nằm xuống, một tay ôm lấy eo hắn, cúi người xuống trước mặt hắn, A Đẩu lại liếm cắn xương quai xanh Triệu Vân, Triệu Vân dở khóc dở cười nói: "Nhắm mắt lại"

A Đẩu rướn người lên muốn hôn, nhưng Triệu Vân lại xoay đầu đi, để hắn hôn lên mặt mình, A Đẩu khẩn cầu: "Sư phụ…Hôn ta"

Triệu Vân cực lực né tránh, cởi thắt lưng của bộ võ sĩ bào, trở tay bịt kín hai mắt A Đẩu, thắt thành cái nút kết. Sau đó lấy đai lưng của A Đẩu qua che lên mắt mình, hắn hít vào một hơi, ôm chặt A Đẩu, sờ xuống hạ thân A Đẩu, cho tay vào. "A"

Hai cánh tay đang ôm cổ Triệu Vân của A Đẩu siết chặt, cảm giác được ngón tay kia đang thâm nhập vào hậu đình của hắn. Hắn khẽ rên rĩ theo những ngón tay tiến nhập của Triệu Vân, mà Triệu Vân đè trên người hắn cũng đã nổi lên phản ứng. "Ngươi…"

Giọng của Triệu Vân ôn nhu vang lên bên tai hắn: "Đồ đệ, về sau người phải quên chuyện này đi"

Ngón tay hắn xoa nhẹ hậu đình A Đẩu, lát sau tiến vào hai ngón, rồi chầm chậm xoa chọc, khoái cảm lan tràn như thủy triều khiến giọng A Đẩu càng lớn thêm, hô hấp của Triệu Vân dần dần nặng nề, gần như muốn hôn xuống, nhưng cuối cùng Tử Long vẫn kiềm chế được, chỉ tăng nhanh tần suất xuyên lộng của các ngón tay, tùy ý A Đẩu không ngừng rên rỉ trên người hắn, đồng thời hôn loạn lên mặt hắn. Trước mắt là bóng tối, A Đẩu theo bản năng ôm chặt bả vai Triệu Vân, chẳng biết khi nào, ngoại bào của Triệu Vân đã tuột xuống, hắn cảm giác được chính mình bị đẩy ngã xuống giường. Thân thể nam tử anh vĩ nóng rực dán chặt vào hắn, vuốt ve lẫn nhau, tuy nhiên Triệu Vân thủy chung vẫn không tiến nhập, A Đẩu khẽ khẩn cầu, nhưng Triệu Vân mặc kệ. A Đẩu vươn tay nắm lấy ngạnh vật đang cọ vào mình của Triệu Vân, phần đỉnh đã rỉ ra chút dịch lỏng, tiếng thở dốc của Triệu Vân dần nặng, kéo chăn qua, che lên cơ thể hai người, A Đẩu nhịn không được giơ chân lên, nhưng mấy lần đều bị Triệu Vân đẩy xuống. Ngạnh căn của Triệu Vân nóng rực, chất lỏng thấm ướt ngón tay A Đẩu, A Đẩu dùng lòng bàn tay vuốt ve, Triệu Vân lại tăng thêm hai ngón cắm vào trong hậu đình hắn, đè nhấn và xoa nắn, A Đẩu đứt quãng kêu rên. "Sư phụ, xin ngươi…"

A Đẩu khẩn cầu. Triệu Vân thở hổn hển nói: "Không được…"

Hắn như đang so tài cùng A Đẩu, một tay xoa nắn dương căn A Đẩu, tay kia nhu tới nhu lui trong hậu huyệt đối phương, chỉ mong A Đẩu mau chóng tiết ra, giải bỏ dược hiệu khiến toàn thân ửng đỏ, mồ hôi đầm đìa kia. A Đẩu rốt cuộc không nhịn được nữa, mảnh vải che mắt đã thấm ướt chút lệ thủy, lớn tiếng rên rỉ trong run rẩy. Triệu Vân chôn đầu trên vai A Đẩu, thở phào một cái, mỏi mệt nói: "Dễ chịu hơn chút nào chưa?"

Hai người ôm lấy nhau, bất tri bất giác, phân thân phía dưới của Triệu Vân kề sát A Đẩu, trong lúc vuốt ve lẫn nhau đã không kiềm được mà tiết ra. Vu Cát bám cửa sổ liếc trộm vào bên trong, rồi dùng chân đá đá Ách thị đang ngồi co chân trước cửa, miệng khẽ động, làm thành một khẩu hình. Ách thị dựa lưng vào cánh cửa gỗ đỏ, trên diện cụ bạc phản chiếu màn trời bích lam, Vu Cát bèn mặc kệ, quay vào nhìn tiếp. Triệu Vân cởi mảnh vải che mắt hai người ra, để A Đẩu gối lên cánh tay mình, nghiêng người qua ôm lấy hắn. Dược tính của A Đẩu đã giảm bớt chút ít, nhưng màu đỏ ửng trên hai gò má vẫn chưa rút đi. Hắn không ngừng xoa nắn hai điểm trước ngực Triệu Vân, dưới sự giao triền như lửa lúc nãy, hai điểm đó đã bị lộng đến cứng đỏ, đồng thời trên xương quai xanh của Triệu Vân vẫn còn lưu lại vết cắn lác đác của hắn.

A Đẩu thở ra một hơi ngọt lịm, lại sờ xuống dưới háng Triệu Vân, vật kia tuy đã tiết ra một đợt, nhưng lại ngẩng đầu lần nữa, thẳng đứng. Triệu Vân nói: "Nhẫn nhịn, ta biết dược tính của ngươi giảm rồi"

Triệu Vân nắm chặt tay A Đẩu, cười nói: "Đừng làm sư phụ khó xử nữa, có được không?"

Trong lời nói lại mang theo chút ấm áp. A Đẩu đành phải ngừng động tác, vùi mặt vào gáy Triệu Vân. "Sư phụ, hôn hôn ta được không"

A Đẩu nhỏ giọng nói. Triệu Vân hôn hôn lên mày hắn, đôi môi đã không còn lạnh lẽo như cái hồi hắn hôn lúc trước nữa, mà rất ấm áp. Hắn và Triệu Vân nhìn nhau chốc lát, khi nhìn thấy nhãn thần quen thuộc đã từng xuất hiện trong ánh mắt Cam Ninh, hắn đã hiểu. A Đẩu biết chuyện mà mình muốn rốt cuộc cũng không thể đạt được, nhưng hắn đọc hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt ấy, những thứ khác không còn quan trọng nữa, dù sao thì năm này qua lại tới năm sau, tương lai còn dài mà. Ngày kế hắn tỉnh lại trong mùi thuốc gay mũi, nhận ra là đã quay về giường mình, trên người đắp một cái chăn mềm thật dầy, bên chân còn đặt một chiếc túi sưởi ấm. "Sư phụ?"

Đầu đau vô cùng, A Đẩu vùng vẫy ngồi dậy, không nghe Triệu Vân trả lời. Hắn xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng thanh tỉnh một chút, chẳng hiểu tại sao hiện giờ trong đầu lại nghĩ tới tên đầu lĩnh mao tặc đã cho hắn ăn xuân dược lúc trước. Có lẽ thuốc kia là song phụ song hành, mỗi người một viên, chả biết tặc đầu ăn xong sẽ như thế nào, có bị đau đầu muốn nứt giống mình hay không, A Đẩu không khỏi buồn cười, lại nghĩ nếu thuốc đó có thể mua về, vậy thì phải trữ sẵn mấy viên trong mọi trường hợp mới được. Vốn muốn xem thử coi xuân dược đó có tác dụng gì, bằng không giả chết làm chi? Ai rỗi hơi đi bồi tên trùm mao tặc kia chơi trò yêu tinh vật nhau chứ, giờ thì rõ rồi, hiệu quả xem ra không tệ, phải nghĩ biện pháp tìm người lừa về, sau này cho sư phụ nuốt một viên mới được; không, hắn là võ tướng thiên hạ đệ nhất, ít ra cũng phải đút cho hai viên, còn tiểu gia tự nuốt một viên…Cứ thế… (Tên này hết thuốc chữa) <== đây là của tác giả nhé ^^ "Sư phụ!"

A Đẩu cười xuống giường, nhưng lại thấy Ách thị dời một cái băng ghế nhỏ, ngồi trước tiểu lò sao dược. Hắn ngẩn người, nhìn lại trên giường. Ách thị hờ hững liếc hắn một cái, A Đẩu hỏi: "Sư phụ đổi chỗ với ngươi à?"

Ách thị gật gật đầu, khuấy đều thuốc, để A Đẩu uống, A Đẩu chép chép miệng, mày nhíu lại, Ách thị liền đưa qua một viên kẹo, A Đẩu cười nói: "Thuốc sư phụ lấy tới hả? Còn có kẹo nữa, dụ con nít chắc"

Ách thị chỉ chỉ sang cách vách, A Đẩu bèn mặc y phục chỉnh tề, đẩy cửa lao ra ngoài. Chỉ còn lại một mình Trầm Kích ở trong phòng, thu dọn chén và lò thuốc. Phòng Quan Phượng đóng kín cửa, trong căn phòng kế bên của Triệu Vân truyền ra tiếng trò chuyện, A Đẩu nghe một hồi, nhận ra giọng của Ngu Phiên, lúc vào cửa thì thấy Triệu Vân và Ngu Phiên đang nói gì đó, thấy A Đẩu tới đều đồng loạt nhìn qua hắn. Triệu Vân hỏi: "Thân thể tốt chưa?"

A Đẩu gật gật đầu, có người ngoài ở đây nên cũng không biết nói gì cho phải, Ngu Phiên ha hả cười nói: "Bờ sông xuân hàn, ban đêm phải chú ý giữ ấm mới được"

Trận tỷ võ mười vạn lượng hoàng kim khiến đám người Ngu Phiên Trương Chiêu bị Tôn Quyền lắp ba lắp bắp mắng cho cẩu huyết lâm đầu, lúc này không ai dám khinh thường A Đẩu ngốc này nữa, dù Ngu Phiên

từng bị Lưu Thiện đụng chạm tại Thành Đô, nhưng thân là trưởng bối, chung quy vẫn quý trọng tài năng, cộng thêm Lưu Thiện lại là người nối nghiệp duy nhất trong tương lai của hai châu Ích Kinh, đương nhiên cần phải bồi đắp quan hệ. Bèn cười nói: "Tới đúng lúc lắm, vậy giờ ta dẫn hắn đi được chứ?"

Triệu Vân cười nói: "Đi đi, cũng đã chờ lâu vậy rồi, Công Tự lúc nào cũng nhớ nhung, không nên trì hoãn nữa"

Xong tiễn hai người ra ngoài cửa, lại nói: "Thuốc mà ngươi uống là do Chu phu nhân kê, nếu hữu duyên hãy đi cảm tạ nàng"

Thầm nghĩ có Ngu Phiên trông nom, hẳn sẽ không gây họa đâu, cho nên không đi cùng. A Đẩu vẫn mờ mịt chả hiểu gì, theo Ngu Phiên xuất phủ, sau phủ mã xa chờ đã lâu, một già một trẻ liền xuất phát. "Đi đâu?"

A Đẩu ngồi ổn vào chỗ rồi mới hỏi. Ngu Phiên cười nói: "Hôm nay tâm tình chủ công hơi tệ, sai ta dẫn ngươi tới gặp quận chúa"

Nghe qua giải thích ngắt quãng của Ngu Phiên, A Đẩu mới biết, Tôn Thượng Hương sau khi từ Kinh Châu quay về đã không còn ngụ trong phủ Kiến Nghiệp nữa, mà tìm đến ở tại một nơi hẻo lánh trong thành, từ đó không bước chân ra khỏi nhà, ngày ngày trôi qua nhàn nhã. Nhưng thấy Ngu Phiên mấy bận muốn nói lại thôi, A Đẩu mơ hồ cảm thấy trong đó nhất định là có nội tình gì đó không thể cho người ngoài biết được. Lát sau mã xa tới phía ngoài một cái sân nhỏ, trong con hẻm này cực ít người qua lại, không khí nặng nề, tường bao quanh xây cũng rất cao, A Đẩu nhìn một hồi mới gọi: "Di nương! A Đẩu tới thăm ngươi nè!"

Nói xong nghênh ngang đi vào. Chỉ nghe trong viện kinh hô một tiếng, đồ sứ vỡ nát, có lẽ là đánh rơi chén, Tôn Thượng Hương ra đón, thất thanh nói: "A Đẩu! Sao ngươi lại tới đây?"

Không đợi A Đẩu tiếp lời, Ngu Phiên đã ***g tay áo cười nói: "Chủ công sai ta dẫn Lưu công tử tới thăm quận chúa"

Tôn Thượng Hương phớt lờ, kéo A Đẩu qua, nhíu mày nói: "Ngươi tới Giang Đông với ai vậy?"

Nói xong đưa mắt nhìn Ngu Phiên, dường như hơi bất mãn. A Đẩu chỉ cho rằng Tôn Thượng Hương giận vì bấy lâu nay đám đại thần không nói cho nàng biết chuyện mình tới đón nàng, vội cười nói: "Cha bảo ta và tứ thúc tới đón di nương về nhà"

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, Ngu Phiên chăm chú nhìn một bộ Ngô tú trải trong viện, trên gấm có thêu tranh uyên ương nghịch nước, hảo hợp trăm năm, xem chừng đây là lễ mừng mà Tôn Thượng Hương chuẩn bị cho ngày tân hôn. Tôn Thượng Hương kéo A Đẩu tới ngồi bên giếng nước trong viện, bàn tay mềm mại nắm lấy tay A Đẩu, dường như vẫn xem hắn như một tiểu hài, nói: "Lưu Dự Châu muốn nạp muội muội của Ngô Ý làm phi sao?"

A Đẩu ngẫm nghĩ, về chuyện của Lưu Bị, thật sự thì hắn cũng chỉ biết le que, đoán là Lưu Bị đã có an bài, sẽ không đặc biệt nói cho mình biết, bèn đáp: "Không biết, ta dẫn Quan Phượng tới thành thân cùng Tôn

Lượng, xong sẽ dẫn ngươi trở về"

A Đẩu rốt cuộc ý thức được một chuyện không ổn, mình đã tới Đông Ngô, lẽ ra ngoại trừ Tôn Quyền, thì người đầu tiên gặp được phải là Tôn Thượng Hương mới đúng, sao mãi tới bây giờ mới cho mình gặp? Và tại sao Tôn Thượng Hương lại ở trong một căn nhà dân cách một trời một vực với phủ Kiến Nghiệp như vậy? Nhìn lại Tôn Thượng Hương, giữa mi vũ nàng dường như ẩn chứa thần sắc u buồn không tan, A Đẩu nhịn không được nói: "Di nương, thu dọn đồ đạc đi theo chúng ta thôi, mẫu dĩ tử quý*, dù ngươi không phải là mẹ ta, nhưng ta cam đoan, chỉ cần A Đẩu còn ở Ích Châu một ngày, tuyệt không ai dám bạc đãi ngươi"

[*mẹ nhờ phước con] Tôn Thượng Hương chậm rãi lắc lắc đầu, nói: "Cha ngươi muốn nạp phi, di nương không về đâu, mặc kệ di nương đi"

A Đẩu nhất thời không phản bác được, hồi lâu sau mới nói: "Di nương ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường…"

Nói xong trên mặt liền nóng rát một trận, tuy rất khinh thường, nhưng vẫn phải nói như vậy, mình là một người hiện đại, sao lại sa vào cái phong tục cũ rích này chứ? Tôn Thượng Hương mỉm cười, đối xử như thể hắn còn là một tiểu hài, giơ tay xoa xoa đầu hắn, ôn nhu nói: "Đúng a, A Đẩu ngươi sau này tam thê tứ thiếp, di nương đương nhiên cao hứng thay ngươi, nhưng nếu chuyện này gán lên người di nương, cha ngươi muốn nạp phi, di nương cao hứng không nổi"

"Sư nương Nguyệt Anh và tiên sinh của ngươi quả thật là một đôi thần tiên quyến lữ, đáng tiếc khi di nương còn ở Kinh Châu không thể hàn huyên cùng nàng vài câu"

A Đẩu nắm tay Tôn Thượng Hương nói: "Ngươi ở nơi này có gì tốt, không phải cũng giống như hồi ở Kinh Châu hay sao? Trong viện vắng vẻ lạnh lẽo, ngay cả nơi luyện võ cũng chẳng có, di nương, ta vừa mới thu một thị vệ câm, ngươi…"

Tôn Thượng Hương hồi thần lại, nhìn A Đẩu nói: "A Đẩu, di nương không về đâu, cũng…về không được. Đợi vài ngày nữa thêu xong tấm vải này, ngươi mang đến cho hắn, xem như chút tâm ý di nương dành cho đêm tân hôn của hắn"

Lúc này A Đẩu mới biết, Ngô tú kia là chuẩn bị để chút mừng Lưu Bị nạp phi, nhưng khiến cho hắn chấn động hơn hết chính là câu "Về không được"

kia của Tôn Thượng Hương, nghĩa là sao? Nàng bị giam lòng ư? A Đẩu giương mắt nhìn Ngu Phiên ở phía xa, rốt cuộc cũng hiểu được lý do vì sao sau khi quay về Đông Ngô, Tôn Thượng Hương lại dọn tới ở trong ngôi viện này. "Ta biết rồi, di nương"

A Đẩu thấp giọng nói: "Hãy đợi ta nghĩ ra biện pháp chu toàn"

Giọng nói kia đè xuống cực thấp, bàn tay mềm mại của Tôn Thượng Hương run lên, biết hắn đã hiểu cảnh

ngộ của mình, định nói gì đó thì Ngu Phiên đang đưa lưng về phía hai người đã xoay qua. Tôn Thượng Hương nói: "Ngươi giúp di nương mang chút đồ đưa cho tiểu Kiều di đi, đã tới Giang Đông rồi, vốn phải dẫn ngươi đi vấn an đại tiểu di mới phải"

Tôn Thượng Hương vào trong bê một cái hộp đi ra, giao vào tay A Đẩu, nói tiếp: "Hôm nay đầu di nương rất đau, qua vài ngày nữa ngươi quen đường rồi hãy tự tìm tới đây, chúng ta hảo hảo hàn huyên sau"

Chợt lạnh lùng nói: "Ngu đô úy, không tiễn, đi khỏe"

Ngu Phiên cười cười, không để bụng, chắp tay làm lễ với Tôn Thượng Hương, rồi dẫn A Đẩu rời khỏi viện lạc, lúc lên mã xa lại nói: "Công Tự thế chất, chớ trách lão hủ lắm lời, Đông Ngô vẫn luôn là nhà của nương cữu* ngươi, tục ngữ có câu…"

[*cậu] "Thấy cậu như thấy mẹ, Công Tự hiểu rồi"

A Đẩu trầm giọng nói, nhưng lại thầm buồn cười trong lòng, có miếng huyết thống nào với Tôn gia ngươi đâu, sao lại tùy tiện đặt mối quan hệ hời này chứ? Hắn biết Ngu Phiên thực ra là đang cảnh cáo mình, lúc này không thể đắc tội Tôn Quyền được, giữa mi mục A Đẩu lại nhiều thêm một nỗi lo khó giải, thở dài, đành phải trở về thương lượng lượng với Triệu Vân trước rồi hãy tính tiếp. Lúc xuống xe thì thấy đang ở phố chợ thành tây Kiến Nghiệp, một còn đường to như thế mà hai bên chẳng có lấy một quầy hàng, người bán rong rao hàng dọc đường cũng không ai tới chỗ này. Trên bảng hiệu hắc mộc đề ba chữ vàng lớn "Tử Đằng đường"

, bút pháp mạnh mẽ hữu lực, chỗ lạc khoản* là Tôn Bá Phù. [*là phần đề tên] Tử Đằng đường là một gian dược phòng, cư dân Kiến Nghiệp xếp hàng dài ở cửa chính, có lẽ do tiết lạnh mùa xuân nên bị nhiễm phong hàn, tiếng ho khan không dứt, thấy mã xa ngừng lại, biết đó là quan lại quyền quý, bèn rối rít nhường đường. Ngu Phiên bảo hộ A Đẩu vào trong dược phòng, A Đẩu cười nói: "Dược *** náo nhiệt thế này, xem bộ tiểu di biết làm ăn ghê"

Ngu Phiên hơi tức giận nói: "Hiền chất, lời này không thể nói bừa, tiểu Kiều cô nương chữa bệnh từ thiện mà"

A Đẩu đầu tiên là sững sờ, thấy hỏa kế* qua lại như con thoi, vội vội vàng vàng hốt thuốc gọi tên thuốc giã thuốc, còn đại phu thì ngồi sau một chiếc bàn gỗ đỏ, xem bệnh cho mọi người, nhịn không được nói: "Chữa bệnh từ thiện? Một phân tiền cũng không thu thì làm cách nào nàng có thể nuôi nhiều người như vậy?"

[*người làm thuê] Nhưng tiểu Kiều không có ở trên sảnh, Ngu Phiên xe nhẹ quen đường, dẫn A Đẩu vào gian trong, rồi hạ thấp giọng giải thích: "Tử Đằng đường chẩn bệnh cho bách tính, người qua đường, đương nhiên là đặc biệt lưu tâm…"

A Đẩu gật gật đầu, từ trên sảnh rẽ vào hành lang gấp khúc, lúc ra tới hậu viện thì thình lình bị giọng của một nữ tử dọa hết hồn. "Già đầu rồi mà cũng không học được chút đứng đắn! Suốt ngày đi làm ba cái chuyện long dương đoạn tụ kia, còn ra thể thống gì nữa! Ngay cả một tên khất cái phá hoại cũng đánh không lại, ngươi còn mặt mũi mà làm lão đại sao?!"

Giọng nữ chói tai tràn đầy nộ khí, khiến A Đẩu rùng mình một trận, nhưng Ngu Phiên lại như kiến quái bất quái, vui mừng nói: "Hôm nay tới đúng lúc thật, đại tiểu di của ngươi đều có mặt, khỏi phải chạy thêm chuyến nữa"

Xong lau mồ hôi nói: "Chất nữ nhi!"

Lúc A Đẩu thấy ba người trong viện, suýt nữa hai mắt trắng dã, một hơi nghẹn luôn trong ngực. Ba người trong viện, cư nhiên đã gặp qua hai. Cẩm bào vàng nhạt toàn thân chính là đại Kiều. Ngày trước A Đẩu đã từng trông thấy bóng lưng nàng dưới mộ viên Tôn gia, đại Kiều đã đứng tuổi song vẫn còn thùy mị thướt tha, từ dung mạo đến dáng người được bảo dưỡng đến cực hảo, nhưng lúc này lại trợn tròn mắt hạnh, mày liễu dựng thẳng, hung hăng mắng chửi một gã nam nhân đang lắc lư trên ghế. Còn nữ tử mặc bộ sa tanh xanh da trời đang bưng đĩa thuốc phì cười nọ hẳn là muội tiểu Kiều của nàng. Nhưng còn…Cái người ngồi trên ghế trúc, mặt mũi bầm dập, vừa ăn mắng vừa để tiểu Kiều thoa dược kia, rõ ràng chính là tên tặc đầu lão bản của Ngư Dương lâu! Cam Ninh giạng chân ngồi trên ghế trúc, lười biếng ôm lưng ghế, có lẽ bị đại Kiều mắng riếc chai tai, nên vẫn trưng ra cái bộ mặt lưu manh cà lơ phất phơ như cũ, hai tay gác trên lưng ghế, hai chân quơ tới quơ lui. Lúc quay đầu lại thì Cam Ninh cũng ngẩn người, biểu tình y chang A Đẩu. Song phương đầu nổi ba đường hắc tuyến, đồng thời hít một hơi lãnh khí.

23. Quyển 2 - Chương 23: Nặc Bất Khinh Hứa

A Đẩu úp úp mở mở nửa ngày, không dám nhìn thẳng Cam Ninh, cuối cùng vắt ra được một câu: "A Đẩu tới gặp đại…tiểu di…"

Cơn giận của đại Kiều giảm dần, ngắm nghía Lưu Thiện, nhíu mày hỏi: "Ngươi là nhi tử của Lưu Dự Châu à?" Ngữ thanh kia bất nộ mà tự uy, giống như muốn gây sự với hắn đã lâu.

Cam Ninh ha ha bật cười, nói: "Thì ra là đồ đệ của Khổng Minh, khó trách…"

Đại Kiều nghi hoặc: "Hưng Bá, các ngươi biết nhau à?" Nhìn nhìn A Đẩu, rồi lại nhìn Cam Ninh, Cam Ninh vội làm ra vẻ vô tội, lắc đầu lia lịa nói: "Không quen, Lưu huynh đệ là quý nhân, thứ thô kệch như lão tử làm sao quen được?"

Tuy đại Kiều biết nhất định trong chuyện này có quỷ, nhưng có hỏi cũng chẳng ra được gì, chỉ nhìn sang Lưu Thiện, nói: "Dáng vẻ không giống Lưu Dự Châu, giống Cam Thiến hơn, Triệu Tử Long cũng là sư phụ ngươi à?"

A Đẩu thầm rùng mình, đại Kiều nói lời này, hẳn là cảm thấy giữa mi vũ mình mang theo vài phần khí chất của Tử Long, lúc nghe thì vừa mừng vừa sợ, mừng là vì biết mình và Tử Long thường xuyên ở cùng một chỗ, nên dần dần bị y cảm nhiễm, cách nói chuyện, hành sự đều không tự giác mà noi gương theo Triệu Vân; nhưng sợ chính là, lời của đại Kiều chạm đến một sự kiện nào đó mà A Đẩu vẫn luôn không dám nghĩ nhiều.

May thay tiểu Kiều mỉm cười nói: "Được rồi, tỷ, Công Tự cũng là ngoại sanh của ngươi mà"

Đại Kiều hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngu thế bá tới đúng lúc lắm, chất nữ có chuyện muốn hỏi ngài" Nói xong làm động tác "Thỉnh", nhưng không thèm đếm xỉa gì tới A Đẩu.

Cam Ninh nãy giờ vẫn bàng quan lúc này mới mở miệng: "Đại tỷ và Đô úy đi trước đi, đợi lát nữa ta đưa ngoại sanh ngươi về"

Ngu Phiên vui mừng hớn hở chắp tay nói: "Nếu vậy thì lát nữa làm phiền Cam tướng quân đưa sanh gia về phủ giùm"

Cam Ninh đảo trắng dã cặp mắt, nói: "Ngu đô úy đi khỏe" Nói xong len lén dựng thẳng ngón giữa về phía A Đẩu. A Đẩu lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, gần như muốn chạy qua ôm đùi Ngu Phiên gào khóc không muốn a dẫn ta đi đi, bị Cam Ninh bắt được thì mình còn giữ được mạng để trở về sao?!

A Đẩu khóc không ra nước mắt nói: "Ta…Ta chỉ tới đưa đồ thôi, ta cũng phải đi ngay rồi…"

Tiểu Kiều đặt đĩa thuốc xuống nghiêm mặt nói: "Công Tự, ngươi sợ cái gì? Sợ Hưng Bá ăn ngươi sao?"

Cam Ninh khinh thường cười nhạo nói: "Được rồi, lão tử sẽ không chọc ghẹo ngươi"

Trong lúc nói thì đại Kiều và Ngu Phiên đã đi xa rồi, A Đẩu nghĩ muốn đuổi theo cũng không kịp, đành cung kính chắp tay thi lễ với tiểu Kiều: "A Đẩu kiến quá tiểu di" Xong liền đưa vật Tôn Thượng Hương giao cho qua.

Tiểu Kiều thuận tay tiếp nhận, cười nói: "Tính tình gia tỷ xưa nay đã như vậy, xin Công Tự đừng trách" A Đẩu vội khiêm tốn không dám, tiểu Kiều lại căn dặn hạ nhân mang bàn trúc, ghế tựa tới, lát sau thượng trà nước, ba người mới ngồi vào chỗ của mình, thỉnh thoảng A Đẩu lại tràn ngập sợ hãi mà nhìn nhìn Cam Ninh, rồi nhìn sang tiểu Kiều quốc sắc thiên hương, ôn nhu điềm tĩnh, cảm tưởng chỉ có một: nếu chuyện này đặt trên mình người khác thì sẽ là một cố sự, mà đặt trên người mình thì chính là một sự cố…

Chỉ nghe Cam Ninh hậm hực nói: "Nghe bảo ngươi đưa muội muội tới thành thân, hôm đó lão tử có việc nên không tới uống rượu được, hiện tại xem ra đã lỡ mất trò vui rồi"

Con ngươi của tiểu Kiều sáng ngời, bất phân cao thấp với song mục trong suốt của A Đẩu, có lẽ là kết quả của việc điều chế dược liệu quanh năm mà ra, Cam Ninh ở trong viện này thật đúng là không hợp thời.

Tiểu Kiều trêu ghẹo: "Đã nghĩ kỹ phải tiêu mười vạn lượng hoàng kim như thế nào chưa? Chừng nào thì mời tiểu di tới Ngư Dương lầu ăn một bữa đây? Không thôi chúng ta mua lại nửa tửu lâu của Cam lão bản để mở cửa hiệu đi?"

A Đẩu đang uống trà, đột nhiên phun ra ngoài, trong lúc cười sặc sụa thì lại nghe Cam Ninh tức giận nói: "Cha mi, ngay cả Lục Bá Ngôn cũng bị hắn chơi, lão tử không bị hắn ăn sạch mới là lạ á!"

A Đẩu biết Cam Ninh đang nói về trận chiến Kinh Châu lúc trước, vội bảo: "Không dám, A Đẩu có làm được gì đâu" Nói xong nhìn gương mặt vẫn còn bầm tím của Cam Ninh, nhịn không được buồn cười, thầm nghĩ tên tặc đầu này cũng khả ái thật, nhưng không biết có quan hệ gì với Lục Tốn hay không.

Quả nhiên Cam Ninh lại nói: "Ngươi thu thập được lắm, để coi lần này tên ranh Lục Bá Ngôn kia còn lớn lối nữa thôi"

Chẳng lẽ Cam Ninh định dìm Lục Tốn, nhưng dìm chưa được đã bị chỉnh rồi? Hay sơn tặc không ưa văn phỉ, lúc tranh công đoạt thưởng thì bị tính kế? A Đẩu vẫn đang miên man suy nghĩ, chợt nhớ tới chính sự, vội hàn huyên vài câu rồi dẫn dắt câu chuyện về Tử Đằng đường này.

A Đẩu hỏi: "Trước kia ở Kinh Châu, di nương từng nói sẽ dẫn ta tới tìm đại tiểu di học chút bản lĩnh, thấy tiệm dược của tiểu di ăn nên làm ra như vậy, quả đúng là diệu thủ hồi xuân"

Tiểu Kiều cười nói: "Làm gì có, bất quá rảnh rỗi vô sự thôi, học y thuật lâu như vậy thì đâu thể hoang phế được, sẵn dịp Cam lão bản đào được chút tiền, nên ta liền mở tiệm dược này"

"Tuy nói vậy, nhưng chuyện tiểu di cần làm cũng không nhiều, bệnh nhẹ đều có đám đại phu lo liệu rồi, ta bất quá chỉ làm chưởng quầy nhàn nhã thôi"

Giờ A Đẩu mới biết Tử Đằng đường là do Cam Ninh bỏ tiền ra xây, khó trách đám lưu manh bán dạo trước cửa đều bị thu dọn không còn một mống, thế là ấn tượng đối với hắn đã tốt hơn chút.

Lại nói: "Trước kia ở Kinh Châu đã từng ra mắt Trương Trọng Cảnh tiên sinh, vốn muốn bái ông là sư, thế nhưng công khóa quá bận, không cách nào phân tâm được"

Trương Trọng Cảnh là danh y Lạc Dương, tương truyền có giao hảo cùng Gia Cát Lượng, A Đẩu chưa từng gặp ông ta, chỉ thuận miệng bịa chuyện thôi.

Tiểu Kiều cười nói: "Mai sau sự nghiệp của Công Tự sáng lạn, thế mà cũng muốn học y à? Chắc chắn Khổng Minh tiên sinh không đồng ý đâu"

A Đẩu nghiêm mặt nói: "Thuật Kỳ Hoàng, học cả đời cũng chưa chắc hiểu; cái Công Tự muốn học không phải là y thuật, mà là tâm y giả, để chữa trị cho người của toàn thiên hạ này"

Lời này chính là dựa theo "Võ tâm" của Triệu Vân mà nói, tiểu Kiều nghe xong, im lặng chốc lát rồi gật gật đầu, nói: "Ngươi và hắn cũng thật giống nhau, nếu vậy thì tiểu di tặng ngươi vài món, miễn cho ngươi phải đi một chuyến uổng công" Nói xong đứng dậy đi vào trong.

A Đẩu nhịn không được quay đầu qua hỏi Cam Ninh: “Giống ai?”

Cam Ninh vươn tay ra nhéo nhéo mặt A Đẩu, A Đẩu ăn đau, vội liên tục né tránh ngón tay như gọng kiềm kia, Cam Ninh giễu cợt: “Nguyện học y giả tâm, chữa hết người trong thiên hạ, Chu Công Cẩn nói”

Tiểu Kiều lấy một quyển sách ố vàng ra đưa cho A Đẩu, A Đẩu vừa thấy thì lập tức hít một hơi lãnh khí.

Trên bìa quyển sách kia ghi ba chữ lớn “Thanh nang kinh”, đây là tâm huyết của Hoa Đà?! Tiểu Kiều có quan hệ gì với Hoa Đà?

“Y thư sư phụ truyền cho tiểu di, nay tặng ngươi, rảnh rỗi hãy nghiên cứu học tập nhiều chút, nếu có chỗ nào không hiểu thì đi thỉnh giáo Khổng Minh tiên sinh là được” Tiểu Kiều cười nói.

“Sư phụ của tiểu di…là Hoa Đà?” A Đẩu run giọng hỏi, hắn nhớ tới Hỗn nguyên trường sinh đan mà Vu Cát nói, lúc này suy đoán đã được chứng thực, bất giác khẩn trương lên.

Tiểu Kiều mỉm cười gật đầu, nói: “Không biết lúc này sư phụ đã đi đâu, cũng nhớ ông ấy thật”

A Đẩu thuận tay lật Thanh nang kinh , đầu óc trống rỗng, phải làm sao mới có thể dẫn dắt câu chuyện tới đan dược được đây? Nhìn dung mạo của tiểu Kiều xinh đẹp mỹ lệ, nói không chừng là do tác dụng của Hỗn nguyên trường sinh đan?

Hẳn là phải nhờ vào thiên mệnh rồi, A Đẩu còn chưa nghĩ xong thì Cam Ninh đã hiếu kỳ nhìn qua y thư thắc mắc: “Sao thiếu mất một trang? Quyển sách này không được đầy đủ? Kiều tỷ, sao ngươi lại lấy sách rách ra lừa tiểu hài vậy?”

Tiểu Kiều đầu tiên là ngẩn người, sau đó thản nhiên nói: “Sách không đầy đủ, này phải hỏi vị sư nương kia của Công Tự mới đúng, ta làm sao biết được?”

A Đẩu mờ mịt ngẩng đầu, vẻ phẫn nộ trong mắt tiểu Kiều chỉ chợt lóe rồi biến mất, giống như đang tận lực khống chế cơn tức của mình, mỹ nhân lạnh nhạt nói: “Hôm nay tiểu di mệt quá, giờ vẫn chưa muộn, Cam lão bản, ngươi đưa A Đẩu hồi phủ đi, tránh cho Tử Long tướng quân chờ lâu” Nói xong làm bộ đứng lên, muốn tiễn khách.

A Đẩu biết giờ mà không hỏi tới, thì nói không chừng sau này sẽ chẳng còn cơ hội để hỏi nữa, vội kéo tay áo tiểu Kiều, nghiêm giọng nói: “Tiểu di!”

Tiểu Kiều hơi mất kiên nhẫn, hỏi: “Chuyện gì?”

Cam Ninh trố mặt nghẹn họng nhìn cảnh này, nghĩ không ra tại sao sắc mặt tiểu Kiều nói đổi liền đổi như vậy, trong lòng A Đẩu chuyển qua vô số ý niệm, cuối cùng đành phải đánh cược một phen, nói: “Trước khi

tới Giang Đông, sư nương đã sai ta truyền lại câu này…"

Tiểu Kiều cười lạnh nói: "Quả nhiên là nghe theo chỉ điểm của Nguyệt Anh mà tới, ngươi nói đi, nàng sai người truyền câu gì?"

Cam Ninh thè thè lưỡi, nói: "Lão tử ra ngoài trước, các ngươi từ từ hàn huyên đi há"

Tiểu Kiều nhíu mày nói: "Quay lại, ai cho ngươi đi!" Cam Ninh đành phải quy quy củ củ ngồi lại ghế trúc.

A Đẩu biết lần này nhất định có hy vọng, trước tiên thầm cầu khẩn cho lời bịa đặt đừng bị vạch trần, rồi trong lòng lại nói xin lỗi với Hoàng Nguyệt Anh, vì Hỗn nguyên trường sinh đan, không thể không ủy khuất lão nhân gia ngài một lần, đừng trách ta nha.

Bèn nói: "Sư nương bảo, chuyện nàng làm lúc trước…Thật xin lỗi tiểu di, mấy năm qua đã nghĩ thông rồi, chẳng qua cách nhau quá xa, không có cách nào đích thân đến nhận lỗi, nên sai A Đẩu tới thử…"

Đến đây, A Đẩu lại thành khẩn nói: "Kỳ thực, Nguyệt Anh sư nương muốn để Công Tự dọ ý tiểu di trước, nếu tiểu di không lưu tâm tới chuyện năm đó nữa mới kêu Công Tự dập đầu nhận lỗi thay, còn nếu tiểu di vừa nghe tới tên nàng liền tức giận, vậy thì ngàn vạn lần chớ nói ra"

Xong A Đẩu liền quỳ xuống trước mặt tiểu Kiều, dập đầu ba cái với nàng, thầm nghĩ sư phụ ơi sư phụ, lần này lão tử đã vì ngươi mà trút đủ vốn gốc a.

A Đẩu dập đầu xong, quỳ thẳng tắp trước mặt tiểu Kiều, trên trán ửng đỏ. Tiểu Kiều nhìn một hồi, rốt cuộc không đành lòng làm khó một thiếu niên chẳng chút liên can, bèn thở dài, nói: "Ngươi đứng lên trước đi"

Lời bịa đặt kia quả thật đã được A Đẩu thêu dệt đến hết sức cao minh, hơn nữa cái đoạn dọ ý đó, khiến tiểu Kiều không muốn tin cũng không được.

Tiểu Kiều ngây ngẩn hồi lâu mới nói: "Đều đã qua nhiều năm rồi, người xưa cũng đã chết, vốn không nên ghi nhớ mãi"

"Ngay cả Điêu Thiền cũng đã ra đi" Tiểu Kiều xa xôi thở dài, nói: "Thôi, ngươi hãy về nói lại với nàng rằng, mai sau nếu có duyên, kêu tiên sinh ngươi tới Thính Phong lâu trước sông bày một bàn tiệc, mọi người ăn uống vui vẻ coi như xong"

"Điêu Thiền?" A Đẩu vừa nghe tên vị mỹ nhân này, chợt nhớ tới chuyện nàng đã chết ngoài thành Kinh Châu, một bó đuốc, khuynh thế hồng nhan liền trở thành tro tàn, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Ta đã từng gặp Điêu Thiền, có quan hệ gì đến nàng?"

Tiểu Kiều hồi thần lại, nói với A Đẩu: "Ngươi không biết đâu, chuyện này rất phức tạp"

Sau khi nghe xong đoạn cố sự rối rắm của tiểu Kiều, A Đẩu mới biết, ân oán gút mắc trong đó phức tạp tới nỗi mình khó mà hiểu nổi.

Lúc Hoa Đà rời sư môn mang theo bốn viên Hỗn nguyên trường sinh đan, sau đó hành y tế thế, đi ngang qua vùng Giang Đông, vừa vặn lúc này Giang Đông đang bạo phát dịch bệnh trên diện rộng, bèn dừng chân ở Ngô Quận chẩn bệnh cứu dân chúng.

Khi đó Kiều lão cha của đại tiểu Kiều đang mẻ đầu sứt trán với đợt ôn dịch này, vừa nghe tin Hoa Đà chịu ở lại Ngô Quận hành y, cầu còn không được, bèn dốc tiền tài ra tương trợ.

Khi ấy đại tiểu Kiều vẫn còn là thiếu nữ, hay tới gặp Hoa Đà rối rít yêu cầu được giúp xem bệnh, làm trợ thủ. Thường xuyên qua lại, Hoa Đà lão đành ưng thuận, không muốn một thân y thuật bị thất truyền nên quyết định thu hai tỷ muội Giang Đông làm môn đồ.

Tiểu Kiều nói một cách nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng A Đẩu vẫn không khỏi khâm phục vị mỹ nhân có vẻ ngoài yếu đuối này, lúc ôn dịch ập tới, đám quan lại quyền quý trốn còn không kịp, khi đó hai tộc quan sĩ nhất định là bỏ chạy hết, chỉ còn lại cả nhà Kiều lão cùng bệnh nhân đầy thành. Thế nhưng nhị Kiều không hề sợ bị lây bệnh tham gia cứu chữa, có thể thấy được tấm lòng của họ như thế nào.

Chu Du và Tôn Sách quả nhiên đã cưới được nữ nhân tốt.

Hoa Đà dốc toàn bộ bản lĩnh ra giảng dạy, không giữ riêng phần nào, y độc vốn bất phân, đại Kiều học độc, tiểu Kiều học y. Đợi đến khi ôn dịch qua đi, Hoa Đà lại lấy ra hai viên Hỗn nguyên trường sinh chia đều cho nhị Kiều, coi như quà lưu niệm sư phụ tặng cho đồ đệ. Tiên đan có thần hiệu giữ nhan, hẳn Hoa Đà cũng không đành lòng nhìn hai tuyệt đại phương hoa này già đi.

Thần y lại đem tâm huyết cả đời Thanh nang kinh truyền cho tiểu Kiều, chính là bản điển tịch trân quý được truyền tới tay A Đẩu hôm nay. Trang cuối cùng của Thanh nang kinh chính là ghi lại phương pháp chế luyện Hỗn nguyên trường sinh đan.

"Trang đó…" A Đẩu trố mắt nghẹn lời: "Đã bị sư nương ta xé mất?!"

Tiểu Kiều thản nhiên nói: "Sách đã bị nàng ta xé, còn thuốc thì bị Điêu Thiền trộm đi, hảo hữu của tỷ phu ở khắp nơi trong thiên hạ, chính vì vậy mới dẫn những tên trộm đó tới…"

A Đẩu không khỏi ngồi thẳng người.

Trước giờ Tôn Sách vốn hào phóng, qua lại thân thiết cùng các đại sĩ tộc, trước khi chết Lữ Bố từng dẫn Điêu Thiền tới Giang Đông du ngoạn, Tôn Sách đương nhiên nhiệt tình chiêu đãi, trong bữa tiệc nâng cốc vui cười, khi nhắc tới sư môn của đại tiểu Kiều, Điêu Thiền liền lưu tâm, có ý định lung lạc.

Điêu Thiền vốn bái sư Tả Từ, mà Tả Từ và Hoa Đà vốn là đồng môn, các đệ tử đời ba tuy biết nhau, nhưng đôi bên không nhận ra nhau, lúc này thấy đại tiểu Kiều, luận về vai vế thì khá ăn ý. Sau đó yêu cầu mượn Thanh nang kinh đọc. Dù lúc đầu nhập nhị chủ Đinh Nguyên và Đổng Trác, Lữ Bố hết lòng cống hiến, nhưng khi hành sự hay đối nhân xử thế thì đường đường chính chính, không chơi quyền mưu.

Tiểu Kiều không lo ngại về hắn, cho Điêu Thiền mượn y thư, sau khi trả lại Điêu Thiền bắt đầu hỏi về Hỗn nguyên hồi xuân đan. Qua vài ngày, Lữ Bố Điêu Thiền rời đi, đại Kiều chợt cảm thấy thần trí mê muội, vừa ngủ là không dậy nổi, gần nửa tháng sau mới hồi phục, nhưng viên tiên đan kia đã không cánh mà bay.

Chẳng bao lâu sau, Tôn Sách bị đâm chết, đại Kiều mất hết hy vọng, không còn nghĩ tới chuyện trường sinh đan nữa.

Lại qua tiếp vài năm, trước trận Xích Bích, Gia Cát Lượng dẫn theo Hoàng Nguyệt Anh làm khách Đông Ngô, Chu Du dốc toàn quân Giang Đông đối kháng Tào Tháo; Hoàng Nguyệt Anh chợt nghe nói đại tiểu Kiều là cùng môn phái, bèn khăng khăng bái kiến.

"Người nói…sư phụ của sư nương, cũng là Tả Từ?" A Đẩu thực sự như gặp phải sấm giữa trời quang, khó có thể tin hỏi: "Nàng là sư muội của Điêu Thiền?"

Tiểu Kiều mỉa mai: "Bản thân hai người họ còn đấu đá không ngừng nữa kìa, không phải Điêu Thiền bị nàng ta chỉnh chết hay sao?"

A Đẩu nhớ lại chuyện Điêu Thiền vào Kinh Châu, Hoàng Nguyệt Anh sai mình tới bày kế lúc trước, loáng thoáng cảm thấy, Hoàng Nguyệt Anh nhất định cũng không đơn giản.

Lần này tiểu Kiều đã có ý đề phòng, nhưng sau khi quen biết nhau Hoàng Nguyệt Anh chỉ mượn mỗi Thanh nang kinh , không hề nhắc tới chuyện đan dược, làm bộ như không biết. Nào ngờ mấy tháng sau, Tào quân thua chạy, Lưu Bị lấy Kinh Châu, thì viên thuốc kia của tiểu Kiều cũng mất tích.

Hỗn nguyên trường sinh đan của nhị Kiều vốn là dành cho Tôn Sách, Chu Du, tiểu Kiều khóc đến thương tâm, nhưng nhớ tới trong quyển sách nọ có ghi lại phương pháp luyện đan, bèn đi tìm, ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Ai ngờ trang sách cuối cùng cũng đã bị xé đi từ đời nào rồi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm tháng trôi qua như chớp mắt, nhân mạng chung quy đều có thiên định, sau khi Chu Du chết, tiểu Kiều cũng không còn thiết tha gì tới trường sinh nữa, lúc mới thủ tiết chỉ muốn…

"…Chỉ muốn đập đầu chết trước mộ, đi theo Chu lang mà thôi"

A Đẩu chỉ yên lặng lắng nghe.

Tiểu Kiều lại thở dài, nói: "Về viên thuốc của tỷ tỷ, có lẽ Điêu Thiền trộm cho bản thân dùng. Phải chăng nàng ta vẫn giữ được dáng dấp tuổi đôi mươi?"

A Đẩu ngẫm nghĩ, chợt nói: "Nàng giống như ba mươi mấy…gần bốn mươi, nhưng vẫn còn rất xinh đẹp"

Tiểu Kiều xa xôi nói: "Vậy hẳn là nàng đã nghĩ thông suốt, ném thuốc đi rồi. Còn sư nương ngươi thì sao?"

A Đẩu đáp: "Nhìn không ra"

Tiểu Kiều nói: "Ừm, nàng ta vốn không thấy già, nghe nói tiên sinh ngươi tuổi vẫn còn trẻ, có lẽ nàng ta đã đưa trường sinh đan cho Khổng Minh nuốt rồi"

Đột nhiên A Đẩu nói: "Tiểu di người không nhớ phương thuốc kia sao? Không có chép lại một bản à?"

Tiểu Kiều: "Nói dễ hơn làm, trang sách đó là do sư tổ chép lại cho sư phụ, chi chi chít chít gần cả trang, lại bày bố cấm thuật Đạo gia, chính là tránh cho bị sao chép, lưu lạc thế gian; chỉ bàn về vị thuốc chính đầu tiên thôi – máu của chuông Đông Hoàng – thì ta đã không biết nó là thứ gì rồi. Chu lang cũng thật rộng lượng, chỉ bảo kệ đi, chết thì chết"

"Chết thì cuối cùng cũng đã chết rồi" Tiểu Kiều lã chã nói: "Chu lang thật tàn nhẫn, bỏ ta lại một mình trong Tử Đằng viện này, ngày ngày ngao dược; có lẽ Ôn hầu cũng vậy, mất Điêu Thiền rồi liền thân vong"

"Suy cho cùng, vẫn là sư nương ngươi thông minh nhất, uy viên thuốc kia cho Khổng Minh tiên sinh" Tiểu Kiều nói tới đây bèn thở dài: "Tiểu di thật sự mệt mỏi quá, ngươi về đi, chừng nào biết đường rồi hãy tới đây chơi thường xuyên"

A Đẩu thấy vậy đành phải cáo lui, theo Cam Ninh ra ngoài Tử Đằng viện, mặt mày thấp thỏm, hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, nhất thời lần không ra đầu mối.

Cam Ninh dẫn A Đẩu đi chốc lát, quay người lại giễu cợt: "Thế nào? Ngươi cũng muốn viên tiên đan bất lão bất tử kia sao?"

A Đẩu liếc qua khuôn mặt thô lãng của Cam Ninh, trả đũa: "Có muốn cũng chả phải cho ngươi ăn đâu, cứ việc ở đó mà mơ mộng xuân thu đi"

Cam Ninh ha ha mấy tiếng, A Đẩu lại nói: "Ăn trường sinh đan vào chưa chắc sẽ trường sinh, chỉ trẻ lại khoảng hai ba chục tuổi thôi, Vu Cát còn bảo rằng có thể khiến người trọng thương sắp chết khỏi hẳn nữa. Phỏng chừng tác dụng chỉ có thế" Nói xong giảo hoạt châm chọc: "Nhìn ngươi cỡ hai mươi tuổi chứ nhiêu"

"Lão tử hai mươi bảy rồi" Cam Ninh cãi lại.

A Đẩu lại giễu cợt: "Chừng nào tìm được sẽ cho ngươi một viên há? Để ngươi biến thành một tên nhóc ranh bảy tuổi, mỗi ngày đánh chết ngươi"

Cam Ninh dở khóc dở cười, nhổ toẹt xuống đất, không biết phản bác thế nào, nói: "Bỏ đi bỏ đi, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, lão tử dẫn ngươi đi uống rượu"

Tâm niệm A Đẩu xoay chuyển, biết đâu chừng sẽ hỏi rõ được chuyện của Tôn Thượng Hương và thủy lực của Kiến Nghiệp từ tên tặc đầu này, bèn gật gật đầu nói: "Nếu ngươi không hạ dược thì ta sẽ theo ngươi"

Cam Ninh nhịn không được nói: "Đồ đệ của Triệu Tử Long, ai dám hạ dược ngươi chứ, cha mi, không chịu nói sớm"

Rồi lại nghiêm mặt nói: "Kêu một tiếng đại ca đi, ngươi tới Kiến Nghiệp chơi, đại ca sẽ bao cho ngươi chơi đến tận hứng mới thôi"

A Đẩu cười cười, lại nảy sinh ý niệm, bèn nhân cơ hội nói: "Đại ca không thể kêu đại được, ngươi giúp tiểu đệ một chuyện đi, rồi ta sẽ gọi ngươi là đại ca"

Đây gọi là *cường long không áp nổi địa đầu xà**, Triệu Vân ở Kiến Nghiệp chung quy khó bề hành động, nhưng chuyện mà mình cần xử lý thì lại quá nhiều, nếu có Cam Ninh tương trợ, hẳn sẽ giải quyết được không ít phiền toái. *[*ý nói cho dù có mạnh tới đâu cũng không thể đàn áp được thế lực bản địa]*

Trong lúc nói chuyện đột nhiên Cam Ninh xoay người lại, chống một tay lên tường viện, chặn ở trước mặt mình, trong mắt ẩn chứa tiếu ý: "Ít xem thường lão tử đi, ngươi nói xem, ngươi lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì nữa hả?"

Nhịp tim của A Đẩu tăng nhanh hơn chút, chợt cảm thấy hơi áy náy, đúng là mình đang lợi dụng tên tặc đầu này, bèn quyết định thành thật: "Hiện giờ chưa nghĩ xong, đi bước nào hay bước ấy"

Thần sắc Cam Ninh trở nên nghiêm túc hơn, không còn là bộ dáng cà lơ phất phơ nữa, nhưng cái tay chống tường bao vây A Đẩu vẫn không hạ xuống, tay kia thì chen vào đai lưng, ngắm nhìn hắn chốc lát rồi nói: "Chỉ cần không phản bội chủ công, đại ca sẽ giúp ngươi, ngươi yên tâm chưa?"

A Đẩu nhịn không được hỏi: "Vậy nếu phản bội chủ công thì sao?"

Cam Ninh cười, lười biếng đáp: "Phản chủ công cũng giúp, chỉ cần tên tiểu quỷ ngươi mở miệng, đại ca nhất định sẽ giúp" Nói xong dùng ngón tay câu câu gò má A Đẩu.

A Đẩu biết lời này nhất định là chiêu trò dùng trong tình trường, nên không đến nỗi dại dột tin tưởng. Trong lòng khẽ động, đột nhiên nói: "Ta hỏi thật đó"

Cam Ninh thu nụ cười, ngẫm nghĩ rồi lại cười nói: "Đại ca phản chủ công cũng sẽ không bị mất đầu, cùng lắm thì ăn gậy một trận thôi; chuyện lớn bao nhiêu, đâu thể giúp không tên quy tôn tử nhà ngươi được. Ngươi lấy cái gì trao đổi đây, ân?"

A Đẩu ngây ngẩn cả người, thầm nghĩ tên địa đầu xà này nhất định là có giao tình rất tốt với Tôn Quyền.

Trên thực tế Cam Ninh đúng là có chỗ dựa vững chắc, sau lưng được đại tiểu Kiều nâng đỡ, lỡ có phạm phải sai lầm lớn cũng sẽ không bị mất đầu. Lại nghe Cam Ninh nói: "Bồi đại ca một đêm đi? Đại ca sẽ giúp ngươi"

Trước khi đi phải cướp Tôn Thượng Hương ra, vừa lên thuyền sẽ lập tức khởi hành ngay, bồi một đêm? Nếu chạy nhanh chắc sẽ không bị ăn xuân dược.

Nghĩ tới đây, A Đẩu nói: "Được a, chỉ cần ngươi làm được! Ê! Làm gì vậy?" Tiếp đó gắng sức đẩy gương mặt đang sáp lại gần của Cam Ninh ra.

A Đẩu tức giận nói: "Ta còn chưa nghĩ xong, đợi chừng nào nghĩ xong sẽ bồi ngươi"

Cam Ninh dương dương tự đắc, giống y như con mèo trộm được thịt, cười gian nói: "Không biết cái gì gọi là đặt cọc trước à? Hôn môi cái"

A Đẩu hết cách, huống hồ khí lực của Cam Ninh cực lớn, mình có tránh cũng không thoát, đành bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, đôi môi nóng rực của Cam Ninh lập tức áp lên.

Sau lưng là hoa tử đằng đầy tường, từ trong viện bò ra bên ngoài như thác nước, hương thơm nhè nhẹ tỏa khắp tứ phía.

Đó là lần đầu tiên hắn không chút khiếp sợ khi hôn môi, môi vừa chạm, Cam Ninh liền tiến quân thần tốc, ép chặt hắn lên tường. Tham luyến mà hôn, mút lấy.

Trong cái ấm áp dạt dào của ngày xuân, nụ hôn của Cam Ninh tựa người nọ, bá đạo mà cẩn thận.

Giây phút môi lưỡi quấn quít, A Đẩu kìm lòng không đậu, trở tay ôm lấy cổ Cam Ninh, chỉ cảm thấy eo bị Cam Ninh ôm thật chặt, hai người đều cảm giác được phần thân thể dưới y khố đã cứng rắn mà cọ sát nhau.

Lát sau rời môi, Cam Ninh nhìn sâu vào hai mắt A Đẩu, giơ tay tát nhẹ A Đẩu một cái, nhỏ giọng nói: "Cha mi, ngươi coi lão tử thành người khác, chờ lão tử làm chết ngươi…"

Rồi hung hăng siết chặt cánh tay, hôn tiếp, đồng thời lấy đùi liên tục cọ vào hạ thân A Đẩu, hôn đến nỗi hắn muốn tắt thở, A Đẩu cực lực muốn đẩy đối phương ra, nhưng lại triệt để hãm sâu vào. Nụ hôn ẩm ướt

nóng rực cũng khiến Cam Ninh động tình, hồi lâu sau, A Đẩu thở hổn hển, gục đầu trên vai Cam Ninh.

Cam Ninh đưa tay sờ xuống hạ thân A Đẩu, nói: "Muốn ướt hết rồi này, thích không? Theo ca đi"

A Đẩu đã thanh tỉnh chút ít, quay đầu sang chỗ khác, thở dài, châm chọc ngược lại: "Ngươi đã hôn hết hai lần rồi, không biết giữ lời là gì hả"

Ý niệm duy nhất trong đầu Cam Ninh lúc này chính là muốn bóp chết A Đẩu.

24. Quyển 2 - Chương 24: Bá Ngôn Du Thuyết

"Gia gia ta trở mặt với gã, bị gã tàn nhẫn một gậy đánh bẹp …"

A Đẩu ngâm nga khúc hát, đi vào trong phòng, Triệu Tử Long và Ách thị đang xem một tờ giấy, A Đẩu lướt qua trước mặt hai người bọn họ, lại lẩm bẩm:

"Nãi nãi ta mắng gã ức hiếp lương dân, bị gã bắt vào phủ, cưỡng gian một trăm lần a một trăm…"

"Lải nhải gì đó!" Triệu Vân tức giận mắng.

A Đẩu không thèm vào gian trong mà ngã lên giường Triệu Tử Long, nhìn trần nhà đến xuất thần, lát sau liếm liếm môi, khi quay đầu qua thì thấy Triệu Vân và Ách thị đều đang nhìn mình, Triệu Vân nhíu mày, dường như phát hiện ra chuyện bất thường gì đó, A Đẩu gãi gãi đầu, nói: "Nhìn cái gì?"

Triệu Vân và Ách thị lại quay đầu đi, trong mắt Triệu Vân ẩn chứa tiếu ý, đáp: "Xem ngày cưới của Quan Phượng"

Vốn định hỏi "Hai người các ngươi nhìn ta làm gì", nhưng lại bị Triệu Vân khéo léo né tránh vấn đề, A Đẩu dở khóc dở cười, hỏi: "Chọn được ngày lành rồi à?"

Triệu Vân thản nhiên nói: "Tạm thời không đề cập tới chuyện này, ta hỏi ngươi, hôm nay làm những gì? Khai thật ra"

A Đẩu có chút mất tự nhiên, đành phải khai báo rõ chuyện gặp Tôn Thượng Hương, rồi lấy Thanh nang kinh ra, Triệu Vân chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: "Cất kỹ"

A Đẩu che giấu chuyện Hỗn nguyên trường sinh đan, cũng che giấu luôn chuyện trao đổi điều kiện cùng Cam Ninh, chỉ nói mình nhận được y thư rồi quay về.

Trong lúc nói ánh mắt cùng Ách thị giao nhau, liền hơi chột dạ quay đầu sang chỗ khác, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Ách thị biết rất nhiều chuyện, cũng biết hắn đang nói dối.

A Đẩu thấy nói tiếp nữa sẽ lòi đuôi, bèn bảo: "Bọn họ giam lỏng di nương, sư phụ, ngươi hãy nghĩ cách đi"

Triệu Vân không lên tiếng, A Đẩu tiếp: "Ta đã nói chuyện với Cam Hưng Bá rồi, hắn đáp ứng sẽ giúp ta một lần; tới chừng đó trước khi chúng ta đi, sẽ lén bắt di nương ra ngoài…"

Triệu Vân trầm giọng: "Ngươi có biết mình đang nói gì không?"

A Đẩu ngạc nhiên, Triệu Vân lại nói: "Lúc trước quân sư đã đoán được sau khi về Giang Đông chủ mẫu sẽ bị giam lỏng, chuyện này ngươi không cần nhúng tay vào"

A Đẩu hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Triệu Vân đáp: "Sư phụ tự có tính toán"

Triệu Vân và A Đẩu nhìn nhau chốc lát, dường như phát hiện ra tâm tư đối phương, A Đẩu lại giáng đòn phủ đầu, quát: "Đừng có gạt ta!"

Lát sau, Triệu Vân bảo: "Mặc kệ nàng"

A Đẩu thất thanh nói: "Đây là đạo lý gì?! Chủ ý của tiên sinh sao?"

Không đợi Triệu Vân hồi đáp, A Đẩu đã nã liên hồi: "Ngươi có thấy nàng ở cái nơi thế nào chưa? Cha ta muốn cưới tân hoan, sao các ngươi không nói cho ta biết? Nàng lại còn thêu quà mừng cho cha nữa, các ngươi cảm thấy đối xử với một nữ nhân như vậy là công bằng sao?"

Triệu Vân hỏi ngược lại: "Ta có cách gì đây? Làm theo ngươi nói à?"

"Nếu ngươi cưỡng ép mang Tôn Thượng Hương đi" Triệu Vân ý thức được ngữ khí của mình quá cao, bèn tận lực khống chế, nói tiếp: "Tôn Quyền vốn đang nghi ngờ nàng lén đưa tin tức với chủ công, Kinh Châu vừa bại mới ra lệnh giam nàng. Ngươi mà mang nàng đi chỉ tăng thêm hiềm nghi thôi, mai sau Giang Đông nhất định sẽ lấy cớ đó đưa đại quân tiếp cận; nếu bây giờ hấp tấp nhất thời…"

A Đẩu vẫn chống đối như cũ: "Đều bảo nữ tử tam tòng tứ đức, nàng gả đi rồi thì phải theo cha ta, cho dù cha ta có chết, thì cuộc sống của nàng cũng phải do lão tử định đoạt! Có liên can gì tới Tôn Quyền!"

Triệu Vân nói: "Ngươi đã hỏi qua ý nàng chưa? Rốt cuộc nàng tốt với ngươi bao nhiêu mà khiến ngươi phải tổn hại quan hệ hữu hảo giữa hai nước, quyết tâm mang nàng trở về?"

A Đẩu lại nói: "Trong phủ Kinh Châu chỉ có một mình nàng đối xử tốt với lão tử, lão tử xem nàng như mẹ đấy, thế nào?"

Lúc nãy nói dối Triệu Vân vốn đã cảm thấy áy náy rồi, giờ muốn ngừng bắn, nhưng nào ngờ Triệu Vân nghe xong câu này chỉ nghĩ hắn đang châm chọc, bèn tức giận mắng: "Mẹ ngươi là Thiến nhi! Có quan hệ gì với nàng ta!"

A Đẩu cười nhạo nói: "Ngay cả mặt còn chưa thấy được một lần, không biết đã sớm chết nơi nào…"

Vừa ý thức được mình lỡ lời thì đầu óc quay cuồng một trận, trên mặt đã hứng một cái tát thật mạnh của Triệu Vân, té xuống cạnh giường phía sau.

"Lưu Công Tự! Ai dạy ngươi suốt ngày chơi bời lêu lổng với đám lưu manh du đãng! Nhận tặc làm mẹ! Trở về úp mặt vô tường đi!" Triệu Vân quát, có vẻ đã thật sự tức giận.

Nghe được tiếng rống giận của Triệu Tử Long, Quan Phượng và Vu Cát dắt tay nhau từ phòng cách vách chạy sang, ngơ ngác đứng ở ngoài phòng, nhìn A Đẩu gắng sức bò dậy, máu mũi chảy dài; Triệu Vân nhất thời không khống chế được cảm xúc, chẳng ngờ A Đẩu lại chật vật như vậy, hồi thần lại, thở dài tiến lên nói: "A Đẩu, là sư phụ không tốt, ngươi…"

Lời chưa dứt, A Đẩu đã lau mạnh nước mắt, sống chết tránh khỏi cánh tay Triệu Vân, nhưng lại không phát hiện trên khuỷu tay Triệu Vân đang quấn một lớp băng gạc.

Hắn tiến lên đẩy Quan Phượng ra, bỏ chạy khỏi phòng.

Ngoài Ngư Dương lâu.

A Đẩu chùi máu mũi, đâm sầm vào Cam Ninh vừa bước ra khỏi cửa, Cam Ninh vừa từ chỗ tiểu Kiều điều trị trở về, còn chưa tới nửa ngày mà mặt mũi đã bị đánh cho bầm dập lần nữa, có vẻ mới ẩu đả một trận, dưới mũi có vết máu, hai bên nhìn nhau, đều ngẩn người.

A Đẩu phụt một tiếng bật cười, Cam Ninh vung quyền tức giận nói: "Cha mi, không được cười!"

A Đẩu cười đau cả bụng, đẩy Cam Ninh ra, nói: "Lão tử bị đánh rồi, tới chỗ ngươi lánh nạn đây. Ngươi đáp ứng mời lão tử uống rượu mà, mau"

Chuyện kể rằng cho dù là phụ tử bất hòa hay phu thê cãi vã nhau, thì bỏ nhà ra đi chính là một chiêu tuyệt vời để giải quyết vấn đề. Lợi dụng sự quan tâm của thân nhân, núp một khoảng thời gian, cho tới khi người nhà lo lắng tiều tụy tìm tới mới chịu trở về, đến lúc đó thù cũ được đền bù, mà lỗi lầm cũng được xóa bỏ, thịt thịt cá cá đầy đủ, tươi cười hầu hạ như trước, chiêu này mười lần chẳng sai.

Chỉ đáng thương cho kẻ gây sự động thủ đánh người, tìm kiếm khắp nơi không thấy, chịu đủ giày vò.

Kệ đi, A Đẩu giảm án cho Triệu Vân, bỏ nhà một đêm thôi, sáng mai trở về là được, sẽ không chơi trò mất tích mười ngày nửa tháng với ngươi.

Cam Ninh muốn ngăn cản A Đẩu, nhưng không ngăn được, đành phải mặc hắn tiến vào.

A Đẩu bước chân vào đại sảnh Ngư Dương lâu, nhưng lại không thấy một bóng người, bàn ghế bị kéo qua một bên, còn có rất nhiều mâm chén bị lật đổ, sứ vỡ tứ tung, kinh ngạc hỏi: "Có người tới sinh sự hả? Sao lại đánh nhau ngay trong nhà mình thế này?"

Máu bầm trên mặt của Cam Ninh vẫn chưa tan, thuận tay kéo một cái khăn lông ẩm ướt qua đắp lên, nói: "Tốt nhất là ngươi đừng hỏi" Nói xong ôm vai A Đẩu đi lên nhã tọa lầu hai ngồi, A Đẩu lại hỏi: "Sao không đi xem đại phu?"

Cam Ninh "xùy" một tiếng, nói: "Ngươi không ăn cơm à? Lão tử vừa xuất môn định đi xem đại phu thì ngươi đã vinh quang tới cửa, ai dám đi tìm đại phu nữa?"

A Đẩu vẫn thấy buồn cười, đã sớm quăng chuyện bị Triệu Vân tát một cái lúc trước lên chín tầng mây, nơi này có tên còn xúi quẩy hơn mình nữa, bèn lấy Thanh nang kinh ra lật lật, tìm trang trị vết thương do bị té, bị đánh, căn dặn tiểu nhị mang rượu trắng tới, cẩn thận bôi cho Cam Ninh.

Cam Ninh đau đến nhe răng nhếch miệng, A Đẩu cười nói: "Gần đây ngươi gọi trúng *thái tuế** hả?" *[*sao thái tuế: là sao tai họa]*

Cam Ninh tức giận nói: "Cũng chả biết trêu phải thái tuế nào nữa" Trong lời nói có ý ám chỉ, nhưng A Đẩu không hiểu, lát sau chủ tiệm bày thức ăn đầy bàn. Đều là các món thủy sản như cá chưng tôm xào, A Đẩu cười dài cầm đũa gắp ăn, tâm tình tốt lên không ít.

Cam Ninh gắp vài đũa rồi thôi, nhìn A Đẩu, thỉnh thoảng lại gắp thức ăn cho hắn.

A Đẩu liếc Cam Ninh một cái, mặt mang tiếu ý, nói: "Xem ra ngươi cũng không tệ lắm"

Cam Ninh mỉa mai: "Đãi ngươi một bữa cơm là coi như tốt với ngươi đó hả? Vậy ngày nào đó đại ca đem mạng giao vào tay ngươi thì ngươi sẽ nói sao đây?"

A Đẩu cười nói: "Nếu giao mạng cho ta, không chừng ta cũng phải lấy mạng ra đổi…"

Nói đến đây, chợt nhớ tới mỗi lần mình lâm nguy, Triệu Vân đều sẽ đẫm máu tới cứu, trong lòng hơi khó chịu, bèn ngừng ăn.

Cam Ninh đưa tay nhéo nhéo mặt A Đẩu, rồi lười biếng dựa vào ghế giễu cợt: "Quy tôn tử nhà ngươi thoạt nhìn ranh ma, nhưng thực tế ngốc muốn chết, mới tốt với ngươi chút thôi mà ngươi đã lưu tâm rồi, ngày nào đó bị lừa cũng không biết"

Rốt cuộc tại sao mình lại nguyện ý ở cùng một chỗ với Cam Ninh, rồi lại đối với cái tát của Triệu Vân cứ nhớ mãi không quên? Lẽ ra Triệu Vân phải là người thân cận nhất với mình nhất mới đúng chứ.

Cam Ninh thấy hắn ngơ ngác không biết đang suy nghĩ chuyện gì, nói: "Tối nay qua đêm ở chỗ đại ca đi?"

A Đẩu nói: "Quên đi, ta phải trở về thôi, tránh cho sư phụ sốt ruột" Trong lúc nói cảm thấy áy náy vô cùng, chỉ muốn bay về phủ xin lỗi Triệu Vân ngay lập tức.

Ai ngờ Cam Ninh lại khoác tay lên thành lầu, nói: "Sốt ruột cái búa á, phái người đi theo mà ngươi còn không biết sao?" Nói xong xoay qua lan can bĩu môi, cười nói: "Cái tên cao cao kia mạnh thật, lão tử không phải đối thủ của hắn, không dám giữ ngươi qua đêm đâu"

A Đẩu nói: "Ngươi gói cho ta chút bánh ngọt về đi, ta mang đến xin lỗi sư phụ..." Trong lúc nói thuận theo tầm mắt hắn nhìn xuống, thấy một thân ảnh đang ngồi trong góc lều ở quán trà rộn ràng bên kia đường, chính là Ách thị.

Cam Ninh lại nói: "Ngay cả Từ lão đại cũng bại trong tay hắn, ngươi kiếm được thị vệ như vậy ở chỗ nào thế?"

A Đẩu nói: "Ta đâu biết bản lĩnh hắn mạnh như vậy, hắn là một tên câm, ta cũng chưa từng hỏi qua...Đại ca, kia là ai?"

A Đẩu chỉ một người, người nọ đưa lưng về phía Ách thị, toàn thân trang phục văn sĩ, ngồi trước một chiếc bàn khác uống trà, A Đẩu cứ cảm thấy có gì đó bất thường, sự tồn tại của hai người đó đặc biệt chói mắt, hoàn toàn tách biệt với quán trà.

Cam Ninh thuận miệng "xuy" nói: "Nhìn ra rồi sao? Nhãn lực không tệ nha"

A Đẩu biến sắc, văn nhân trẻ tuổi kia đã trả tiền trà, cúi người nói gì đó bên tai Ách thị, rồi rời đi.

Cam Ninh lại trêu chọc: "Tiểu quỷ, thủ hạ của ngươi sắp bị cuỗm đi mất rồi, ngươi đoán xem tên cao đó có đi theo hay không"

A Đẩu lại nhìn một hồi, tim đập dồn dập, ngàn niệm vạn niệm, Ách thị nhỏm dậy đứng đó chốc lát, dường như đang suy nghĩ, cuối cùng rời quán trà đi lên phố dài, có lẽ là muốn tìm vị văn sĩ trẻ tuổi kia.

A Đẩu cắn răng mắng: "Thao!" Sau đó chẳng buồn tạm biệt vội vã chạy xuống lầu đuổi theo Ách thị.

Mặt trời ngã về tây, hồng quang chiếu men theo con hẻm nhỏ tĩnh lặng, thân ảnh của Ách thị bị kéo dài thật dài, đổ xuống nền gạch xanh, hắn cẩn thận né tránh hai hài đồng đang chơi đùa trong hẻm, đi về phía một người đứng chờ đã lâu ở phía cuối con hẻm dài.

"Bá Ngôn biết Kinh huynh nhất định sẽ tới" Văn sĩ trẻ tuổi kia phong độ ngời ngời, dù mặt còn mang nét ngây thơ, nhưng giữa mi mục lại có một vẻ tự tin không thể nghi ngờ.

Hẹn Ách thị ra đây nói chuyện chính là Lục Tốn.

Ách thị vươn một tay ra, ý bảo hắn cứ nói đừng ngại, Lục Tốn gật gật đầu, nói: "Bá Ngôn bất tài, đoán Kinh huynh hẳn là đã từng có một đoạn vãng sự ở Giang Đông ta. Lần tỷ võ này, Kinh huynh dễ dàng đánh bại đệ nhất võ tướng Giang Đông, tuy Tử Nghĩa không chuyên cần tập võ, nhưng trên đời này, có thể trong vòng mười một chiêu khiến hắn trở thành kẻ thua cuộc chỉ có vài người ít ỏi mà thôi"

"Bá Ngôn vô cùng hiếu kỳ đối với chuyện này, muốn thương lượng cùng Kinh huynh, như vầy đi, huynh đài gỡ diện cụ xuống cho Bá Ngôn nhìn thử một lần, rồi Bá Ngôn sẽ đem chuyện trước kia nói ra toàn bộ, không chút giấu diếm, được không?"

Ách thị gỡ diện cụ xuống, Lục Tốn mượn ánh hoàng hôn nhíu mày ngắm kỹ, không hiểu tại sao lại như vậy, Ách thị lại đeo diện cụ vào, trầm mặc chờ Lục Tốn lên tiếng nói cho mình biết bí mật lớn đã đề cập trong quán trà lúc nãy.

Lục Tốn trầm ngâm nửa ngày rồi mới cười nói: "Võ kỹ của Kinh huynh khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, Bá Ngôn nhìn không ra thân phận Kinh huynh, chuyện này tạm thời gác sang một bên. Dù sao thì chuyện cũ đã qua đều là phù vân, nếu không phải như vậy, Kinh huynh sẽ không nhập thế lần nữa, đồng thời đầu quân dưới trướng Lưu Dự Châu"

Ách thị gật gật đầu, Lục Tốn lại nheo mắt, nhẹ giọng nói: "Nhưng Kinh huynh có biết, ngươi đầu quân sai người rồi không?"

Ách thị cười khẩy, giống như có chút khinh thường đối với cao kiến của Lục Tốn, Lục Tốn lại trầm giọng nói: "Chớ bảo Bá Ngôn đe dọa, ít ngày nữa Lưu Huyền Đức sẽ binh bại bỏ mình ở Hán Trung, mà con trai độc nhất của hắn Lưu Công Tự, chính là cái người đi theo ngươi ấy, không phải là thân sinh huyết nhục của Lưu Bị"

Lục Tốn ngừng một chút, chậm rãi nói: "Lưu Công Tự chính là con trai của Cam Thiến – đồ đệ Vu Cát, cùng võ tướng dưới trướng Lưu Bị – Triệu Vân. Hai người này đã sớm tư thông từ lúc Triệu Vân đầu quân Lưu Bị rồi"

"Lưu Bị cũng đã biết chuyện này từ lâu, nhưng khổ nỗi dưới gối vô tự, đành phải đối đãi với Lưu Thiện như con ruột của mình"

"Chuyện này thoạt nghe hoang đường, nhưng ngươi nghĩ kỹ xem, tại sao Triệu Vân lại quan tâm Lưu Công

Tự từng ly từng tí như vậy, kẻ làm tướng thì chỉ cần trung thành với chủ công chứ đâu phải thái tử. Triệu Vân đang bộc lộ tình phụ tử hay lòng trung nghĩa đây?"

"Kinh huynh là người thông minh, đi theo Lưu Công Tự lâu như vậy, từ những chi tiết nhỏ nhặt hẳn có thể dễ dàng đoán ra"

Ách thị trầm mặc, dường như đang suy ngẫm lời Lục Tốn nói.

Lục Tốn nói tiếp: "Chuyện này chỉ có vài người biết, khi xưa Bá Ngôn cũng là mạo hiểm cực độ mới tra ra được"

"Ngoại trừ Lưu Công Tự, Lưu Bị còn có một nhi tử khác lớn hơn Lưu Công Tự vài tuổi, không rõ mẹ hắn là ai, Lưu Bị có được nhi tử này lúc chinh chiến liên miên năm đó. Đám người Gia Cát Lượng, Hoàng Nguyệt Anh, Triệu Vân đều biết, hai người Quan Trương chỉ biết rằng Lưu Bị có một trưởng tử, nhưng chẳng hề biết Lưu Công Tự không phải là cốt nhục của Lưu Bị"

"Kinh huynh có hiểu hiện giờ ngươi đang rơi vào hiểm cảnh hay không? Lưu Bị sắp chết tới nơi rồi, lần này về lại Ích Châu, Kinh huynh sẽ phải đối mặt với trận đại chiến trong triều"

Lục Tốn lại nói: "Tự cổ lập trưởng bất lập ấu, lập đích không lập thứ, cuộc tranh giành trữ vị, nếu không toàn thắng tất sẽ toàn bại, huống hồ Lưu Thiện nào phải do Lưu Bị sinh ra? Quan Trương hai người kết nghĩa với Lưu Huyền Đức đã lâu, thứ bọn họ bảo hộ chính là Hán thất chứ không phải đống bùn nhão Lưu A Đẩu. Gia Cát Lượng đương nhiên cũng thế"

"Khổng Minh tòng sư Trương Đạo Lăng, thê tử Hoàng Nguyệt Anh của ông ta lại là trò giỏi của lão đạo Tả Từ. Chỉ phu thê hai người thôi là Kinh huynh cầm chắc phải chiến một trận rồi"

"Bá Ngôn dám nói, chẳng bao lâu nữa Ích Châu sẽ hỗn loạn, quân tử không đứng dưới tường cao, Kinh huynh không thể dấn thân vào nguy hiểm được. Hơn nữa kẻ làm tướng cần đầu quân minh chủ, công danh vinh hoa cũng chỉ như gió thoảng mây bay. Mượn lời của Công Cẩn, làm quân làm thần, sở niệm cả đời chỉ vì muôn dân trăm họ mà thôi. Nếu Kinh huynh có ý định đầu quân, chủ công có thể cùng Kinh huynh kết nghĩa kim lan"

Lúc này A Đẩu đã đuổi tới kịp, vội vội vàng vàng nghe được câu nói sau cùng của Lục Tốn.

Lục Tốn nói xong liền xoay người rời đi, sắc trời dần tối, Ách thị đứng trước hẻm xuất thần. Hồi lâu sau Lưu Thiện mới đi vào trong hẻm, nói: "Ách…Trầm Kích, hắn muốn chiêu dụ ngươi sao?"

Ách thị quay đầu qua, đôi mắt kia trong suốt sáng ngời dưới sắc trời hôn ám, hắn tỉ mỉ ngắm nghía A Đẩu, như muốn từ dung mạo của A Đẩu nhìn ra bóng dáng của ai đó.

"Trầm Kích, tên kia là Lục Bá Ngôn?"A Đẩu cố gắng nhớ lại lời Lục Tốn, nghi hoặc nói: "Hắn kêu ngươi

theo Tôn Quyền sao? Ngươi muốn đi theo hắn sao?"

Ách thị gật đầu.

A Đẩu sững sờ, trong não trống rỗng, hít vào một hơi, run giọng nói: "Ngươi muốn…Ngươi không cần ta nữa, không, ngươi muốn rời bỏ ta?"

Ách thị bật cười, duỗi hai ngón tay ra chọc chọc mi tâm A Đẩu, lắc đầu bất đắc dĩ thở dài.

"Ngươi gạt ta đúng không? Ngươi đang đùa giỡn?"

Ách thị chỉ mỉm cười nhìn hắn, A Đẩu dựa vào tường, một tay nắm quyền, trở tay đấm vào tường, nghẹn ngào oán hận nói: "Mẹ nó…Ta đúng là đồ phế vật"

Đột nhiên hắn cảm giác được mình không hề biết quý trọng hai người Triệu Vân và Ách thị, ngay cả Tư Mã Chiêu còn biết ơn biết nghĩa hơn cả hắn, thầm nhủ sau này không được vậy nữa, bằng không cuối cùng cũng sẽ có một ngày, cho dù chả ai tới đoạt thì bọn họ cũng sẽ bỏ đi.

A Đẩu kéo tay Ách thị, nói: "Trầm Kích đại ca, ta chưa từng cho ngươi thứ gì tốt đẹp cả, trước giờ đều là ngươi giúp ta…Nếu ngươi bị Tôn Quyền đoạt đi mất, ta thật sự…"

Nói tới đây, thấy Ách thị nhắm hai mắt, lơ đãng lắng nghe, nhưng miệng lại nở một nụ cười giảo hoạt. Giống như chỉ coi chuyện này là một trò vui.

Trong lòng A Đẩu nhẹ nhõm không ít, hồi thần lại nói: "Nhất định là lão cà lăm phái tên đó tới, hẳn giờ này Lục Tốn muốn trở về hồi báo đây? Hắn bảo Ích Châu sắp hỗn loạn nghĩa là sao? Đuổi theo hắn được không?"

Ách thị mở hai mắt, trong ánh mắt có ý tán thành, là khen ngợi, cũng là chấp thuận.

A Đẩu nói: "Chúng ta mau đuổi theo hắn"

Ách thị hơi cúi người, một tay ôm eo A Đẩu, vùi đầu vào bên cổ hắn, thân hình cao lớn đè lên, trong lòng A Đẩu rung động, đang muốn nói gì đó thì chợt giây tiếp theo thân thể đã vọt lên không, được cánh tay hữu lực của Ách thị ôm lấy.

Trầm Kích ôm A Đẩu nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Trong thành Kiến Nghiệp vạn nhà đèn sáng, Ách thị như một con cú đêm giương cánh lướt nhẹ trong bóng tối, đuổi theo sau Lục Tốn.

25. Quyển 2 - Chương 25: Kế Đô La Hầu

Lục Tốn không về nhà, cũng không đến phủ Kiến Nghiệp, mà ngừng bước trước một gian viện lạc không lớn, hắn chầm chậm đi qua đình viện trồng đầy hoa sơn trà, cả sân ngây ngất hương thơm.

Bóng đen lướt qua mái hiên, phát ra một tiếng vang cực khẽ.

Lúc này Ách thị cắp lấy Lưu Thiện vững vàng rơi xuống nóc nhà, hai người nằm úp sấp trên nóc, nhẹ tay nhẹ chân tách một miếng ngói nhỏ làm lộ ra ánh đèn trong sảnh.

Thân thể Ách thị đè lên người A Đẩu, có chút hưởng thụ mà đặt cằm lên vai hắn.

Gò má hai người dán vào nhau, A Đẩu cắn răng nói khẽ: "Ngươi nặng quá" Rồi nhìn vào trong sảnh, mấy người bên trong hắn đều nhận ra được, Tôn Quyền, Đinh Phụng, cả Đại Kiều vừa mới gặp cách đó không lâu nữa. Tiểu Kiều không có mặt, còn hai người kia là ai?

Chủ nhà thắp đèn, dường như chờ đã lâu, mấy người đó thấy Lục Tốn lông tóc vô thương trở về đều thở phào nhẹ nhõm.

Hạ nhân trở tay đóng cửa phòng lại, thối lui không còn bóng dáng, Tôn Quyền hỏi: "Hắn…Hắn không…không làm khó…ngươi chứ"

Lục Tốn thập phần cung kính chắp tay nói với Tôn Quyền: "Bá Ngôn rút lui nguyên vẹn, dường như Ách thị kia hơi dao động, đợi thêm mấy ngày nữa, xác minh quân tình Hán Trung xong, có lẽ sẽ tự biết thiệt hơn"

Đại Kiều gật gật đầu nói: "Bá Ngôn là một hài tử cẩn thận"

Một vị trung niên nam tử vuốt râu nói: "Nếu lời Tào Chương không phải dối trá, lần này Tào Tháo và Trương Lỗ liên thủ, hắn có thể cầm chân được Lưu Huyền Đức tại Hán Trung, chỉ cần…"

Tào Tháo và Trương Lỗ liên thủ! A Đẩu nghe tới đây thầm giật mình, ngày đó khi mình tới Kiến Nghiệp, Tôn Quyền bảo rằng đang tiếp khách, chẳng lẽ sứ giả của Lạc Dương chính là Tào Chương?

Ngô Thục, Ngô Ngụy, trước giờ quan hệ rắc rối phức tạp, trong trận chiến Kinh Châu, Lữ Mông Lục Tốn đã âm thầm đạt thành điều kiện với Tào Tháo, bao vây Quan Vũ, đuổi thế lực Lưu Bị ra khỏi Kinh Châu, hiện tại Kinh Châu chưa mất, chẳng lẽ Tào Tháo và Tôn Quyền đã nhất trí mục đích, chuyển tầm mắt sang Hán Trung do Trương Lỗ thống suất?

Vừa phân tâm thì đã không còn nghe rõ lời nam tử kia nữa, chỉ nghe một người khác nói: "Mông thấy ý của Tào Mạnh Đức là, chỉ cần cầm chân Triệu Tử Long và Lưu Công Tự ở lại Kiến Nghiệp thì đảm bảo không xảy ra sơ sót gì"

Người này nhất định là Lữ Mông, Lữ Mông và Tào doanh trước giờ đã cấu kết với nhau, A Đẩu đoán người còn lại chắc chắn là Lỗ Túc.

Quả nhiên Tôn Quyền nói: "Tử…Tử Kính, Đông Ngô ta…vốn…vốn không có người xuất chúng về…võ lực"

Lỗ Túc hơi trầm ngâm, đã biết ý tứ của Tôn Quyền, đáp: "Chủ công yên tâm, nếu người này không chịu quy thuận, thì đợi tới lúc thả hắn đi phái người đục thuyền là được"

A Đẩu mừng thầm trong lòng, nghĩ: người ta đang bàn kế làm sao giết ngươi kia kìa, Ách ba ngươi nghe rõ chưa?

Chỉ nghe Lỗ Túc nói tiếp: "Bá Ngôn có nhận ra dung mạo thị vệ kia không?"

Lục Tốn không đáp, có lẽ là lắc đầu, nói: "Để ta lấy giấy bút qua vẽ lại người nọ xem Kiều đại tỷ có nhận ra không"

Trong phòng tiếng giấy loạt soạt, A Đẩu chỉ cảm thấy quả tim trong lồng ngực cứng rắn áp sát sau lưng mình của Ách thị đập nhanh hơn không ít.

Hắn hơi xoay đầu qua, hơi thở giao thoa, đôi môi gần như dán vào mặt Ách thị, tim đập thình thịch dồn dập, lại thấy trong đôi mắt sáng ngời của Ách thị toát ra thần sắc lo lắng. Cánh tay đang ôm trên eo mình siết chặt, A Đẩu minh bạch, Ách thị đang giục mình trở về báo cáo chuyện này cho Triệu Vân.

Nhưng A Đẩu mơ hồ cảm thấy rằng, biết đâu chừng còn có nội tình gì đó, khẽ giãy dụa, Ách thị hết cách, sợ phát ra âm thanh kinh động đến mấy người trong phòng, đành phải mặc hắn nghe tiếp.

Lục Tốn vừa vẽ vừa nói: "Kế của chủ công quả thật không chê vào đâu được, Bá Ngôn cảm thấy tự ti"

Tôn Quyền ha hả cười mấy tiếng, nói: "Lúc hắn…hắn nghe được A Đẩu, là do Triệu Vân…do Triệu Vân và Cam Thiến…sinh…sinh ra thì trả lời thế nào?"

Lục Tốn lắc đầu nói: "Người này lòng dạ thâm sâu, thần sắc như thường"

"…"

Ách thị lập tức giơ một tay lên che miệng Lưu Thiện lại.

A Đẩu chỉ muốn biết trong phòng có ai nhận ra Trầm Kích hay không, nào ngờ lại nghe được Tôn Quyền hé mở một cái đại bí mật kinh thiên như vậy!

Nhất thời như sét giữa trời quang, trong đầu ầm một tiếng, tim như ngừng đập, năm ngón tay lạnh buốt, một nỗi sợ hãi khó có thể tin khiến tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Hắn run rẩy không thể khống chế, muốn nắm giữ cái gì đó để làm cho mình trấn định lại, bàn tay to của Ách thị ôn nhu cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Nóc nhà "Ba" một tiếng, Đinh Phụng thình lình quay đầu nói: "Là ai!"

Đại Kiều thuận tay ném ra một vật, Đinh Phụng đưa tay tiếp, cùng Lỗ Túc, Lữ Mông gần như đồng thời nhảy ra sân, thân ảnh của Ách thị đã tan biến bên ngoài viện.

Lỗ Túc và Lữ Mông chia ra đuổi theo các hướng khác nhau, Đinh Phụng cầm hộp gỗ đại Kiều ném cho, hơi trầm ngâm, rồi vịn tường viện, nhảy lên nóc nhà cách vách, một đường chạy nhanh.

Thân ảnh cao lớn của Ách thị chợt lóe rồi biến mất trên nóc nhà tối đen.

Trong thành Kiến Nghiệp, chợ đêm hối hả rộn ràng, đèn đường phồn hoa sáng lạn, nhưng trên nóc nhà lại có hai cái bóng đen nhấp nhô truy đuổi không ngừng. Thân ảnh của Ách thị như con báo săn trong đêm tối, lượn vòng khắp nơi trong thành, Đinh Phụng hít sâu một hơi, đối với địa hình trong thành đương nhiên gã quen thuộc hơn, không ngừng kéo gần khoảng cách, cho đến khi nhìn thấy đôi mắt thất thần kia.

Trong đầu A Đẩu đã mờ mịt vô cùng, trơ mắt mà nhìn Đinh Phụng.

Thình lình Ách thị giẫm lên nóc một ngôi miếu hoang, ngói trượt, A Đẩu lập tức bị ném ra ngoài!

Ách thị vội cúi người nắm lấy cánh tay A Đẩu, khua một vòng, tay kia bắt lấy miếng ngói vỡ trên nóc, nhìn cũng không thèm nhìn, xoay tay ném ra.

Trong nháy mắt đó.

Ách thị quơ lấy A Đẩu, trở tay ôm chặt eo hắn.

A Đẩu mặt hướng Đinh Phụng, con ngươi đột nhiên co rút, phản chiếu một cánh tay đang giơ lên của đối phương.

Đinh Phụng cầm ngang chiếc hộp vàng nho nhỏ, trong hộp bay ra một mũi tên ngắn lóe hàn quang.

Đầu đoản tiễn lấp lánh ánh lam của kịch độc, ngói vỡ kéo theo tiếng gió bén nhọn bay đi, giao thoa giữa không trung.

Kế tiếp vang lên một tiếng "Keng" khẽ, độc tiễn trúng ngay ngực trái A Đẩu, A Đẩu nhíu mày, đôi môi động động, gắng sức hít thở.

Ngói rơi loảng xoảng, A Đẩu và Ách thị ngã vào trong miếu hoang, kinh động vô số quạ đen ngoài viện, khiến chúng như tử thần vỗ cánh kêu ồm tỏi, bay lên bầu trời đêm.

Đinh Phụng đáp vững ngoài viện lạc, lắng tai cẩn thận nghe ngóng tiếng vang trong miếu, đầu tiên là phụt một tiếng, sau đó hết thảy đều yên tĩnh.

Đó là độc tiễn kiến huyết phong hầu, đã từng được dùng để ám sát Thái thú Giao Chỉ Sĩ Nhiếp.

"Năm đó mũi tên này đã từng giết không ít người" Đại Kiều biếng nhác nói, ánh mắt dán vào ngòi bút Lục Tốn. Lại nói: "Lúc Trọng Mưu vừa kế vị, Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn trong Sơn Trà viện, chỉ cần xuất tiễn, kẻ trúng nhất định sẽ chết. Không phục Trọng Mưu đều phải chết dưới mũi tiễn này"

"Nếu thích khách kia là Triệu Tử Long" Đại Kiều cười nói: "Thì chính là nhất tiễn hạ song điêu, chỉ sợ vạn nhất là Ách ba mà Trọng Mưu muốn chiêu, bị Đinh Phụng thất thủ bắn chết, nói không chừng lúc trở về phải chịu một trận quân côn"

Lục Tốn lắc đầu cười cười, vò tờ giấy vẽ hỏng lúc trước thành một cục ném đi, rồi lấy tờ khác vẽ lại.

Tôn Quyền cũng tập trung tinh thần nhìn Lục Tốn vẽ, chợt nói: "Ngươi…Bá Ngôn, ngươi…ngươi nghĩ…chuyện kia, Triệu…"

Lục Tốn vừa vẽ vừa đáp: "Bá Ngôn không dám dối gạt chủ công, Bá Ngôn thực sự cảm thấy, kế này tuy là ly gián, nhưng lại làm hỏng thanh danh của Triệu Tử Long, quả thật có chút…"

Tôn Quyền gật gật đầu, không bình luận gì, nhưng đại Kiều lại nói: "Mánh khóe của Trọng Mưu chỉ có thể lừa gạt tiểu hài nhi mà thôi"

Tôn Quyền ha hả cười nói: "Lưu Huyền Đức…sẽ lập tức chết ngay thôi, chết vô đối…đối chứng"

Lục Tốn mô phỏng xong chân dung của Ách thị, giao cho đại Kiều, thuật đan thanh của Lục Bá Ngôn cực tốt, năng lực ghi nhớ cũng tuyệt hảo, quả nhiên đã họa ra tám chín phần dung mạo của Ách ba.

Đại Kiều nhìn chốc lát, nói: "Hơi giống người nọ, không, tuyệt đối không thể, dù người nọ không chết cũng không phải bộ dáng này…"

"Có chút giống với tên tiểu tử đã đâm Bá Phù, thủ hạ của Hứa Cống, nhưng tên đó đã sớm bị tiễn La hầu của ta bắn chết rồi, cũng không cao như vậy"

Nhìn hồi lâu, ngay cả đại Kiều cũng không rõ là ai, đành phải nói: "Thôi, cất vào trước đi, ngày mai hỏi Trương Chiêu thế bá thử xem"

Giữa mày Tôn Quyền có chút thần sắc lo lắng, nghĩ tới điều gì đó, nói: "Bọn…bọn họ vẫn…vẫn chưa…chưa về sao? Bá Ngôn…"

"Ta đi xem thử" Lục Tốn vội nói, mở cửa gỗ, ánh trăng khắp sân chiếu vào.

Trong ngôi miếu đổ nát, tượng thần bằng đất sét phủ kín bụi bậm lẳng lặng nhìn hai người.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa rách giăng đầy mạng nhện chiếu vào, A Đẩu run giọng nói: "Tại sao…tại sao…ta đang…nằm mơ"

"Ách ba…Đừng dùng lực như vậy, đau lắm…" A Đẩu nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm mình kia siết chặt đến nỗi xương sườn nhói đau.

Ách thị kéo vạt áo xuống, một tay run rẩy mở cổ áo A Đẩu, cả hai đều đang kịch liệt thở dốc, từ khi quen biết tới nay, đây là lần đầu A Đẩu thấy Ách ba khẩn trương đến phát run như vậy, hắn đang sợ hãi điều gì?

Ách ba vươn một ngón tay ra nắm lấy độc tiễn kia, đầu mũi tên kẹt trong ngực A Đẩu, mượn ánh trăng, hắn thấy được trên nội y sát người của A Đẩu có một vật hình tròn vướng vào mũi tên.

Ách thị nhíu mày rút tên ra, vẫn chưa ra máu, A Đẩu nhìn nhìn lồng ngực, ngượng ngùng cười nói: "A, thứ gì thế này…"

Ách thị trầm mặc lấy vật kia ra khỏi túi A Đẩu, đó là một miếng tiền đồng lớn, đầu độc tiễn đã vướng vào lỗ của đồng tiền này.

A Đẩu đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Hình như…không phải là miếng ngươi cho ta lần trước…" Chợt "Bốp" khẽ một tiếng, bị Ách ba thưởng cho một bạt tai, cái tát đó đánh rất nhẹ, Ách thị ôm lấy cánh tay hắn siết chặt, giống như đang biểu đạt gì đó, tiếp theo hư thoát đứng lên, lau mồ hôi trên trán.

Ách thị đi tới trước tượng đất, quỳ xuống trước vị thần không biết tên kia, dập đầu.

Lúc xoay người, nhờ ánh trăng sáng ngời mà A Đẩu như thấy được vết nước lóng lánh trên chiếc diện cụ bạc, sau đó mắng: "Hôm nay lão tử đã bị người ta thưởng cho ba cái bạt tai rồi! Ê, Ách ba, ngươi đi đâu vậy?"

Không đợi hắn nói xong, Ách thị đã như mũi tên rời dây, từ cửa sổ bắn mạnh ra ngoài, Đinh Phụng cầm hộp vàng không ngừng tiếp cận, nhưng còn chưa kịp phản ứng đã bị bóp chặt cổ họng.

Đinh Phụng không ngừng run rẩy, khí lực rốt cuộc không lên nổi tới ngón tay, vô pháp ấn cơ quan, ngay sau đó, trong cổ họng phát ra một tiếng trầm đục, đầu rũ xuống.

Ách thị quơ lấy hộp vàng rơi trên mặt đất, tay kia bóp cổ Đinh Phụng, xách gã ném vào tường viện, ầm một tiếng, ném mạnh đến nỗi Đinh Phụng óc văng tứ tung.

Trên con đường dài trống trải, A Đẩu cầm hộp tên La hầu trong tay; thần trí khi thì thanh tỉnh, khi thì hoảng hốt, đi một cách vô mục đích, Ách thị chỉ im lặng theo sau hắn.

A Đẩu bước ra một bước, Ách thị cũng bước một bước, A Đẩu dừng bước, Ách thị cũng dừng.

Đường tuy dài, nhưng cuối cùng cũng có đầu cùng, phía xa chính Phủ Kiến Nghiệp.

"Ta…" A Đẩu thở dài nói: "Hôm nay chúng ta đừng trở về?"

Hắn xoay qua, nhưng lại thấy Ách thị đứng ở trước người, không nhường đường.

Ách thị chỉ chỉ hộp vàng trong tay A Đẩu, A Đẩu hiểu ý, cất nó vào ngực, nói: "Ta vẫn chưa nghĩ thông, ngươi về đi, ta tới chỗ Cam đại ca ngủ một đêm"

"Xem ra Cam Hưng Bá vẫn chưa bị đánh cho nằm bò ra nhỉ, vẫn còn khí lực chiêu đãi ngươi'

Giọng nói mang theo tiếu ý của Triệu Vân truyền tới, A Đẩu thầm rùng mình, đành phải quay đầu lại.

Triệu Vân khoanh hai tay trước người, dựa lưng vào một con thạch sư ở cửa sau phủ Kiến Nghiệp, hai chân đan chéo nhau, có vẻ đã nghe được lời của A Đẩu.

A Đẩu muốn nói lại thôi, thật lâu sau mới mở miệng: "Sư phụ, ngươi chờ bao lâu rồi?"

Triệu Vân không đáp, lát sau mới nói: "Chịu về nhà ngủ rồi sao?" Lúc này mới từ sau thạch sư xoay mình lại. Nhìn A Đẩu, cười nói: "Ngươi nhiều lần gây họa, sư phụ đều không trách ngươi, sư phụ bất quá chỉ làm sai có chút chuyện mà ngươi đã khăng khăng không bỏ qua?"

A Đẩu trầm mặc tiến lên, ôm Triệu Vân, vùi mặt vào ngực y cọ cọ, thở dài, không biết phải nói gì.

Nhưng Triệu Vân lại hiểu sai ý, cho rằng A Đẩu áy náy trong lòng, giơ tay sờ sờ đầu A Đẩu, A Đẩu hơi sợ

hãi, rời khỏi Triệu Vân, không nói một lời theo y về phòng.

Triệu Vân dọn dẹp ngay ngắn giường đệm cho A Đẩu, để hắn nằm ngủ, còn mình thì ngồi trên tháp ở gian ngoài, tháo sợi dây mảnh buộc trên tay áo võ sĩ bào, cởi ủng mở thắt lưng, nói: "Hôm nay chạy đi đâu? Khai thật ra"

A Đẩu ngơ ngác nhìn lên bình phong, phác họa đường nét sườn mặt anh tuấn của Triệu Vân, hồi lâu sau nói: "Sư phụ, hôm nay ta biết được rất nhiều chuyện, ngày mai đợi ta nghĩ thông suốt rồi sẽ kể cho ngươi nghe từng chuyện một"

Triệu Vân nói: "Công Tự, không thể quá tin tưởng người Giang Đông, dù sao chúng ta cũng là địch chứ không phải bạn, ai cũng có lợi ích muốn đạt được"

A Đẩu đáp: "Biết, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn"

Triệu Vân nói: "Chính là thuyết pháp này, chuyện của Tôn Thượng Hương, ngươi có chủ ý gì, ngày mai nói rõ cho sư phụ biết, sư phụ sẽ tận lực, tuyệt đối không đánh ngươi nữa, hôm nay đầu ta hồ đồ rồi, đừng để trong lòng"

A Đẩu "Ừm" một tiếng, chỉ nghe Triệu Vân do dự chốc lát, giống như đang lựa lời, thật lâu sau mới nghiêm túc nói: "A Đẩu, ngươi là…tính mạng của sư phụ, vì muốn tốt cho ngươi, có đôi khi tính tình sư phụ quá kích động…"

Nào ngờ lời này vừa lọt vào tai A Đẩu, càng khiến hắn khó chịu, A Đẩu không dám nghe thêm nữa, cắt ngang: "Sư phụ, ngươi đổi chỗ với Trầm Kích đi, để hắn qua phòng này ngủ được không, ta muốn hỏi…ta muốn hàn huyên với hắn"

Triệu Vân đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười nói: "Để ta gọi hắn"

Đèn đã tắt hết, cả phòng an tĩnh, bóng xuân thụ trong viện thướt tha lay động, A Đẩu chỉ mặc đơn y đoản khố, lộ ra mắt cá chân, co một chân ngồi trên giường Ách thị.

Ách thị đã cởi diện cụ bạc xuống, nửa nằm đắp chăn, lẳng lặng nghe A Đẩu nói.

"Ngươi nói xem, tại sao sư phụ lại đối tốt với ta như vậy, cho dù ta là do y tự tay cứu ra, còn nuôi ta lớn…" A Đẩu thấp giọng nói, "Lời Tôn Quyền nói có thật không?" Hắn nhíu mày nhìn qua Ách thị, vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo trên mặt Trầm Kích.

"Ngươi cảm thấy sao?" A Đẩu nhìn sâu vào đôi mắt Ách thị.

Ách thị không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, chỉ chỉ A Đẩu, rồi chỉ vào ngực mình. Ý là hãy suy nghĩ bằng

chính con tim của mình, người khác không có quyền phán xét.

A Đẩu nói: "Theo lý, y nên trung thành với Lỗ tai to*[a.k.a Lưu Bị]*mới đúng, tại sao lại chịu tận hiến với ta?"

"Y giống như ba ta…Đại Kiều ở trong viện tử cũng nghĩ vậy, rốt cuộc đây là âm mưu hay là sự thật?"

A Đẩu nói: "Ách ba, theo phán đoán của ngươi, ta chính là nhi tử của sư phụ sao?"

Ngoài phòng, Triệu Vân chỉ mặc đơn y đoản khố sát người, cũng đang dỏng tai lắng nghe, lúc nghe tới đây, vẻ mặt hết sức cổ quái, một tay vịn cửa gỗ, rất muốn cười to lên, nhưng lại khổ sở nhịn xuống. Rốt cuộc y đã biết trong lòng A Đẩu đang chứa phiền não gì rồi.

Ở bên cạnh y, Vu Cát đã sớm cười lăn lộn.

Triệu Vân chùi nước mắt do cười mà chảy ra, lắc đầu bất đắc dĩ định rời đi, Vu Cát vội kéo y lại.

A Đẩu ngơ ngác nhìn ánh trăng sáng trên mặt đất, hoàn toàn không biết ngoài cửa có hai người đang nghe trộm, lát sau lại nói: "Ta con mẹ nó…thật thích sư phụ, thích y thích muốn chết, sao y lại là ba ta…"

Triệu Vân ngưng cười, trầm mặc.

A Đẩu gục đầu vào trước người Ách thị, nằm sấp trên chăn nói: "Sao con đường yêu đương của tiểu gia ta lại trắc trở như vậy, gặp quỷ rồi lão tặc thiên này…Kháo! Ách ba! Ngươi cứng rồi!"

Ách thị hơi xấu hổ, vươn một tay ra sờ sờ đầu A Đẩu, dịch người vô trong một chút.

A Đẩu nói: "Đương nhiên ngươi đối với ta cũng tốt"

Nói xong hắt hơi một cái, hậm hực trở về giường mình ngủ.

Lúc này Triệu Vân mới nắm vai Vu Cát, để hắn chuyển hướng, dựng thẳng ngón trỏ trước miệng, rón ra rón rén đuổi tiểu thần côn về phòng.

26. Quyển 2 - Chương 26: Cơ Quan Động Phòng

Hôm sau, A Đẩu tử tế kể lại chuyện nghe lỏm được trên mái nhà cho Triệu Vân biết, thấy Triệu Vân trầm ngâm không đáp, nhịn không được hỏi: "Vậy nếu sự thật như bọn hắn nói, Tào Chương đại diện cho Lạc Dương tới kết thành đồng minh với Tôn Quyền, lão ba sẽ gặp nguy hiểm"

Triệu Vân ngẫm nghĩ, nói: "Giờ nói cho ngươi biết cũng không sao, Hệ sư Trương Lỗ và Khổng Minh tiên sinh vốn có tình đồng môn, lần này chủ công đi Hán Trung, Khổng Minh viết một lá thư để chiêu hàng ông ta, chuyện binh đao tránh được thì tránh. Cha ngươi vốn nhân ái, lại có Bàng quân sư và Mã tướng quân, Trương tướng quân đi theo, hẳn sẽ không xảy ra việc gì"

A Đẩu nói: "Nếu Trương Lỗ đã hàng Tào Tháo, thừa cơ vây khốn cha ta thì sao? Lại nói, lỡ cha ta chết thì sao?"

Triệu Vân trầm mặc hồi lâu, đáp: "Ngươi nghĩ Trương Lỗ là người dễ bị bày bố thế sao?" Tuy phán đoán như vậy, nhưng vẫn cảm thấy có vài phần không ổn, lát sau nói: "Cho dù thế nào thì phán đoán của ngươi cũng có điểm đúng, chúng ta cần phải tận lực phá tan liên minh Tôn Tào, Tôn Quyền đã sớm đạt thành điều kiện trao đổi với Tào Tháo, không thể gả Quan Phượng được nữa; bằng không sẽ chẳng khác nào đích thân giao con tin vào tay Tôn Quyền"

Triệu Vân hỏi: "Nói, ngươi nghĩ làm thế nào?"

A Đẩu ngẫm nghĩ rồi đáp: "Ta cảm thấy không thể nán lại nơi này được nữa, ta và Quan Phượng, Vu Cát đi chuẩn bị thuyền, sau khi sự thành lập tức bỏ trốn, hoàng kim mà nhị cữu thua ta cũng không cần nữa. Tối nay lão muội ta sẽ phải thành thân với Tôn Lượng đúng không, sư phụ ngươi đi xem thử tên Tôn Lượng núp ở đâu, bắt hắn đi; còn Ách ba, ngươi cầm cái bao bố to chụp di nương vào, vác lên vai, tới bến tàu hội hợp cùng bọn ta"

Triệu Vân mắng: "Hồ nháo!"

A Đẩu cãi: "Chẳng phải ngươi bảo Quan Phượng không thể thành thân cùng Tôn Lượng được sao? Ông ta muốn bắt Quan Phượng làm con tin, chúng ta sẽ bắt Tôn Lượng đi, Tôn Quyền cũng đâu thể giết chết nhi tử của mình"

Triệu Vân nhìn A Đẩu hồi lâu, trong mắt ẩn chứa tiếu ý, nói: "Như vầy..."

Nghe Triệu Vân nói xong, A Đẩu gần như muốn lật bàn, phát điên nói: "Không phải ngươi càng hồ nháo hơn sao?!"

Triệu Vân cười nói: "Ngươi đã hồ nháo, thì sư phụ đành phải hồ nháo theo ngươi thôi, nhưng để ngươi một thân một mình hành sự...Sư phụ thật không yên tâm"

A Đẩu nhướng mày, đang muốn tìm lời phản bác thì Triệu Vân đã nói: "Ngoại trừ chuyện vừa mới nói ra,

còn chuyện nào nữa?"

Nói xong liếc nhìn Ách thị một cái.

Nhất thời trong phòng yên lặng tới nỗi chỉ còn nghe tiếng hô hấp của ba người, hồi lâu sau A Đẩu nói: "Không còn chuyện gì khác nữa"

Triệu Vân cười trừ, A Đẩu lấy cái hộp vàng kia từ trong ngực ra, giao cho Ách thị, Ách thị hí hoáy chốc lát liền tìm được cơ quan phát động, vô thanh vô tức bắn ra một cây độc tiễn.

"Ê ngươi làm gì vậy!"A Đẩu sợ nhảy dựng. Độc tiễn lướt qua mặt Triệu Vân, ghim lên cánh cửa.

Triệu Vân cười nói: "Lợi hại lắm!" Lời đó không biết là nói Ách thị, hay nói về La hầu tiễn kia, chợt đứng dậy nói: "Giờ đi thôi, A Đẩu, nếu bị bắt…"

A Đẩu bất đắc dĩ nói: "Chờ sư phụ tới cứu…"

Triệu Vân cười: "Đúng vậy" Bèn co ngón tay gõ gõ đầu A Đẩu, ba người giải tán.

Vào đêm hôn kỳ của Tôn Lượng và Quan Phượng, trong phủ Kiến Nghiệp giăng đèn kết hoa, quần thần tới chúc.

Tứ đại sĩ tộc Đông Ngô: Ngụy, Ngu, Lục, Cố; Lục tộc có giao hảo cùng thái tử Tôn Hòa, đương nhiên sẽ không đứng cùng phe với Tôn Lượng, những kẻ còn lại đều mang âm mưu trong lòng.

A Đẩu lấy tư cách là họ hàng bên mẹ của Quan Phượng, khép tay áo đứng một bên, hành lễ với các đại thần tiến lên chúc mừng, nói những lời đơn giản như giao hảo trăm năm Ngô Thục, quanh năm binh nhung bất phạm, cũng không biết đã cúi người hành bao nhiêu cái lễ hậu bối.

Cuối cùng khi đã hơi thở dốc thì mới nhìn lại khung cảnh vui mừng này, không khỏi nảy sinh ý nghĩ người định không bằng trời định, ai có thể ngờ được sau cùng Tôn Lượng được lên làm hoàng đế, mà Lục Tốn bởi vì bị cuốn vào trận ấu chi tranh mà bị Tôn Quyền lưu đày.

Nghĩ tới đây, liếc về phía Tôn Quyền trên chủ vị, thấy ông ta đang vui mừng hớn hở mời rượu cùng đám quần thần. Dường như Tôn Quyền phát giác được, nhìn qua hắn, A Đẩu thầm giật thót, thấy trong ánh mắt đối phương toát lên vẻ ác liệt, chỉ nhoáng một cái rồi lại khôi phục thần sắc thân thiết thành thật bình thường.

Tôn Quyền bỏ lại bộ hạ đang chúc mừng, bưng chung rượu đi qua chỗ A Đẩu, nói: "Công Tự…Nhị cữu, kính, kính ngươi…"

A Đẩu khiêm tốn nói: "Công Tự kính nhị cữu mới đúng" Vội lấy chung rượu qua hướng về phía Tôn Quyền uống cạn, Tôn Quyền lại nói: "Tử Long…"

A Đẩu vội nói: "Sư phụ mới vừa uống rượu cùng Tử Bố thế thúc, giờ không biết đi đâu mất rồi"

Trong phòng ngoài phòng bày mấy bàn tiệc, các đại thần đi tới đi lui vốn rất bình thường, dù Tôn Quyền nghi ngờ nhưng chung quy vô kế, lúc A Đẩu đang suy nghĩ phải làm sao để thoát thân thì Cam Ninh thần không biết quỷ không hay xuất hiện, một tay khoác lên vai A Đẩu, cười nói: "Tới tới, đại ca cùng ngươi uống rượu"

Lần nào Cam Ninh cũng xuất hiện rất đúng lúc, A Đẩu không khỏi cảm thán trời cũng giúp ta, mỉm cười cùng Cam Ninh rời phòng, lúc quay đầu nhìn lại thì thấy Tôn Quyền kéo Lục Tốn qua, căn dặn mấy câu, Lục Tốn gật gật đầu, có lẽ muốn đi tìm Triệu Vân.

Nếu vậy thì hỏng bét, A Đẩu vội quay người qua, thoáng thấy một mạt tiếu ý giảo hoạt trong mắt Cam Ninh.

Đi hồi lâu, chỉ cảm thấy hơi rượu trào dâng, xông lên não mơ mơ màng màng, A Đẩu tìm đại một cái đình, ngồi trên lan can, thở ra, đưa mắt nhìn Cam Ninh, cười nói:

"*Tửu hàm thì niêm hoa nhị khứu, biệt điện diêu văn tiêu cổ tấu*" *[*say khướt nhặt hoa đưa lên mũi ngửi, thoáng nghe thấy tiếng tiêu trống bên kia điện]*

Cam Ninh nói: "Xổ nho hả, lão tử là thô nhân, nghe không hiểu" Chợt sấn tới phía trước, dạng chân ngồi trên thạch lan, nói: "Ngươi muốn làm gì? Triệu Tử Long đâu?"

A Đẩu nhìn ra phía sau vai, thấy sau thân cây có người đi ra, vội "Suỵt" một tiếng, nhỏ giọng nói: "Lục Tốn đang tìm sư phụ ta, ta muốn nghĩ cách lừa hắn đi…"

Cam Ninh "Ừm" một tiếng, cưỡi trên lan can, hai tay vòng qua eo A Đẩu, đặt lên cây cột sơn đỏ trong đình. Ôm hắn thật chặt, rồi ra vẻ muốn hôn, cọ cọ bên tai hắn chốc lát, Cam Ninh khẽ nói: "Ngươi chỉ cần động một chút thôi thì Lục Bá Ôn sẽ phát giác, lão tử có kế này…"

A Đẩu dở khóc dở cười, đành phải ôm cổ Cam Ninh; Cam Ninh hôn môi, toàn trêu ghẹo những nơi dễ bị khiêu khích nhất của thiếu niên, hơi thở nóng rực của hai người giao thoa, thân mật say sưa, Lục Bá Ngôn đi tới bờ hồ đối diện bên đình, lạnh lùng nói:

"Hưng Bá huynh, ngươi không sợ Triệu Tử Long à?"

A Đẩu thất kinh, làm bộ như mới thấy Lục Tốn đến, vội lui ra sau, bị Cam Ninh ôm trở về, Cam Ninh mắng: "Cút! Chớ phá hư chuyện tốt của lão tử"

“Kiều tỷ đã sớm…” Cam Ninh giống như ý thức được mình lỡ lời, nói: “Cút mau!”

Lục Tốn nghe được lời đó của Cam Ninh, đoán rằng nhất định là Cam Ninh đã xúi giục Đại Kiều đuổi Tử Long đi để thuận lợi câu A Đẩu vào tay, lại nhìn A Đẩu đang đỏ bừng cả mặt, bèn giễu cợt: “Hưng Bá huynh tự cầu đa phúc a” Rồi quay lưng rời đi.

Hai người thấy Lục Tốn đã đi xa, A Đẩu đẩy đẩy Cam Ninh, Cam Ninh quay đầu qua giễu cợt: “Không thể tự cho rằng mình thông minh được, hiểu chưa?”

A Đẩu nhịn không được cũng bật cười, Cam Ninh còn thèm thuồng liếm liếm môi, trêu ghẹo: “Thơ của ngươi so với Chu Công Cẩn cũng khá đấy” Rồi mới luyến tiếc buông tay.

Lụa đỏ, vải đỏ, khắp nơi đều là màu đỏ thẫm chói mắt, A Đẩu cảm thấy mình quả thật đã biến thành con trâu đực, nhiệt huyết sôi trào rục rịch khắp người trong căn phòng tân hôn hỉ khánh này.

“Ca, đừng nhìn nữa” Quan Phượng nhỏ giọng nói: “Mau núp đi! Ngươi hạ quá nhiều rồi! Lỡ lát nữa hắn uống rượu ngửi ra mùi…”

A Đẩu lúng ta lúng túng hạ một đống mê dược vào trong rượu giao bôi, lại thò đầu ra nói: “Đám nha hoàn đâu?”

Quan Phượng đáp: “Mới bị đuổi đi, sẽ trở về ngay thôi…Ngươi mau núp…”

A Đẩu kéo cửa tủ y phục, suýt nữa đã bị cái chăn thật dầy đổ xuống đè chết, cắn răng vác nó nhét trở vào trong tủ, nói: “Núp ở đâu?”

Chỉ nghe tiếng chiêng trống ngoài tân phòng ngày càng gần, A Đẩu vén chiếc chăn sau lưng Quan Phượng, nhưng lại bị Quan Phượng nhéo cánh tay, ăn đau nói: “Được được, không nháo nữa, ta xuống” Bèn bò vào gầm giường.

A Đẩu vừa núp xong, ngoài phòng ầm ĩ hẳn lên, tân khách vây quanh Tôn Lượng đi tới.

Dung mạo của Quan Phượng vốn xinh đẹp, mặc giá y đỏ thẫm, dưới ánh nến càng lộ rõ sự mỹ diễm không gì sánh được, nhưng lúc này lại không có nửa điểm tâm tình của một tân nương tử, tân khách rối rít mở miệng trêu chọc, Quan Phượng chỉ tiện tay kéo phượng hà, nói: “Ca ta đâu? Sao không tới?”

Lời kịch này cũng là do Triệu Vân trù tính, vừa để che giấu, vừa hiển lộ tâm trạng thấp thỏm của Quan Phượng, quả nhiên vừa nghe xong, khách khứa đùa bỡn nhao nhao, Lục Tốn cười tiếp lời: “Công Tự thế huynh đang ở bên cạnh Cam Ninh tướng quân, có lẽ đã tự đi tìm vui rồi”

Lát sau nháo động phòng chán chê, Lục Tốn mới cười đóng cửa phòng lại, Quan Phượng và Tôn Lượng đều trầm mặc không nói.

Tôn Lượng tháo hoa đỏ trước ngực, cởi ngoại bào, tới kéo tủ y phục, suýt nữa cũng bị cái chăn chồng chất như núi kia đè chết.

Vội cắn răng đỡ cửa tủ, nói: "Trong động phòng còn thiết lập cơ quan sao"

Quan Phượng đầu tiên là buồn cười, cảm giác xấu hổ đêm tân hôn liền tiêu tan không ít.

Chốc lát sau, A Đẩu thấy giày Tôn Lượng tiến lại gần, đi đến bên giường ngồi xuống, chỉ nghe Tôn Lượng nói: "Ngân Bình"

Quan Phượng khẩn trương vô cùng, cảm thấy đêm nay thật là hoang đường, "Ừm" một tiếng rồi không nói gì nữa. Tôn Lượng ngồi bên mép giường, nói: "Ngân Bình…Ngươi…Ừm…"

Nhi tử của cà lăm quả nhiên cũng là một tiểu cà lăm, A Đẩu núp dưới gầm giường, suýt chút nữa đã phụt cười thành tiếng.

Quan Phượng nhíu mày, nói: "Có gì cứ nói"

Tôn Lượng ngừng chốc lát, có lẽ là đang cười, hỏi: "Ngân Bình, ngươi nhớ nhà không?"

Quan Phượng trầm mặc không đáp, Tôn Lượng lại nói: "Vài ngày nữa ca của ngươi sẽ trở về, sau này ngươi một thân một mình ở Đông Ngô…Nếu ta làm cho ngươi giận, mong ngươi rộng lòng tha thứ"

"Chuyện của phụ thân và Lưu thế bá, suy cho cùng là ân oán của bọn họ, ta biết ngươi không muốn gả qua đây. Nhưng ta đã thú ngươi rồi, nhất định sẽ đối xử thật tốt với ngươi, ngày nào đó Giang Đông và Ích Châu…dấy lên chiến hỏa, dù có tranh đấu gì, Tôn Lượng ta trước sau vẫn là phu quân của ngươi, chuyện…chuyện này…Aiz"

Tôn Lượng vòng vo nói mấy câu, A Đẩu chợt phát hiện ra tiện nghi muội phu này không đến nỗi đáng ghét lắm, hắn hiểu ý của Tôn Lượng, cho dù Ngô Thục nhị quốc kết hạ thâm thù, địa vị của Quan Phượng cũng không vì vậy là lung lay, với tư cách là nhi tử Tôn Quyền mà nói, thì đây chẳng khác nào một lời hứa hẹn.

Quan Phượng khẽ nói: "Ta là nữ nhi của Quan Vũ…"

Tôn Lượng thở dài, đáp: "Ta biết"

Tôn Lượng và Quan Phượng nhìn nhau chốc lát, rốt cuộc tâm ý tương thông. Tôn Lượng xoay người lấy

rượu giao bôi qua, nói: “Uống thôi, tương lai còn dài, qua năm này còn có năm sau, kể từ đêm nay, chúng ta chính là phu thê”

Nghe đến đây, A Đẩu chợt nhớ tới lời Triệu Vân nói với mình vào đêm Nguyên tiêu kia.

Có những lời cho dù đêm nay nói không thành câu, nhưng tương lai còn dài, có khác biệt gì?

Yên lặng hồi lâu, có lẽ hai người đã uống rượu giao bôi rồi, lại nghe leng keng một tiếng, Quan Phượng khẩn trương vô cùng, vội không ngừng cúi xuống đất nhặt chung rượu, nhưng lại bị Tôn Lượng ngăn cản: “Để ta”

Khóe miệng A Đẩu hơi giật giật.

Nha đầu ngốc nghếch này! Ngay cả chung rượu cũng cầm không xong!

Tiếp theo, hắn cùng Tôn Lượng đang khom xuống nhặt chung rượu ngơ ngác nhìn nhau, Tôn Lượng hoàn toàn không ngờ tới A Đẩu lại núp dưới gầm giường, thất thanh kêu: “Đại cữu?!”

A Đẩu kéo tay Tôn Lượng, từ dưới gầm giường chui ra, hắc hắc cười nói: “Ta…Ta tới để…Ta tới để nháo động phòng, kết quả uống quá chén…ngủ quên luôn”

Tôn Lượng vừa mới uống rượu giao bôi hạ mê dược, đầu óc hơi choáng váng, chỉ cảm thấy A Đẩu xuất hiện ở nơi này là không ổn, nếu có ý định tới nháo động phòng, mới rồi sao Quan Phượng lại hỏi…Nghĩ đến đây, dược tính phát tác, váng đầu buồn nôn, nói:

“Ta, bụng ta khó chịu quá, đại cữu ngươi chơi đi” Nói xong muốn xoay người ra khỏi phòng đi nôn.

Ta chơi? Chơi muội ta hả? A Đẩu dở khóc dở cười, biết Tôn Lượng sắp ngất rồi, lúc này sao có thể cho phép hắn đi được! Lập tức cùng Quan Phượng một trái một phải, bắt lấy cánh tay Tôn Lượng, thần trí Tôn Lượng tỉnh táo lại chút ít, biết trong đó nhất định có trá, nói: “Các ngươi muốn làm gì?” Càng liều mạng giãy dụa, hất Quan Phượng ra, kéo A Đẩu lao ra ngoài phòng.

“Ê! Chờ đã!” A Đẩu sợ kêu to sẽ gọi thị vệ đến, lại không dám ra sức kéo.

Thấy Tôn Lượng sắp chạy thoát, trong cái khó ló cái khôn, đưa chân móc cửa tủ y phục kia, Tôn Lượng hô: “Ngườ…”

Tiếng “Người tới” còn chưa ra khỏi miệng, cái chăn thật dầy trong tủ đã như dời non lấp biển nện xuống, cùng đè hai người bọn họ bên dưới.

A Đẩu giãy dụa, thấy Tôn Lượng đã sắp hôn mê, bèn bất phân phương hướng, choáng váng đầu óc từ trong chăn bò ra.

Quan Phượng cầm cái ghế đẩu, đau buồn nói: "Phu quân, Ngân Bình đã phụ ngươi"

Bèn đập xuống gáy Tôn Lượng, thế giới an tĩnh.

A Đẩu thở dốc mấy hơi, tim đập lợi hại, nói với Quan Phượng: "Tiểu…cà lăm này không tồi, có thể gả được"

Cùng lúc đó, ngoại thành Kiến Nghiệp.

Tào Chương dẫn mấy chục tên tùy tùng, đêm hôm rời thành, cưỡi môt con Thanh thông phi băng băng trong bóng tối. Nhưng bất giác lại ngừng bước trên quan đạo thành Tây.

Tào Chương nghi hoặc khó hiểu, vỗ vỗ đầu ngựa, con ngựa dường như ý thức được có vật kinh khủng gì đó trong bóng tối, quay đầu muốn chạy.

Đám tùy tùng rối rít tiến lên, thấy một người toàn thân hắc y đứng dưới một gốc cây.

"Tào Tử Văn?" Thanh tuyến của nam nhân kia từ tính cuốn hút, nhưng khi nhả từng từ lại hơi hàm hồ, giống như đã lâu rồi không nói chuyện, phát âm cứng nhắc.

Tào Chương trầm giọng nói: "Phải, không biết đại danh huynh đài là?"

Tào Chương vốn dũng mãnh, thể lực hơn người, võ kỹ tinh xảo, trong thế hệ đồng lứa ở Lạc Dương, võ kỹ gần như lấy hắn làm đầu. Thấy hắc y nhân nọ tựa lưng vào thân cây, thờ ơ mà đứng, rất có khả năng là địch chứ không phải bạn, lập tức giũ trường kiếm, nói: "Huynh đài có gì chỉ giáo?"

Hắc y nam tử kia không đáp lời nữa, Tào Chương muốn hỏi tiếp, đột nhiên cổ họng chợt lạnh, sau đó toàn thân tê dại, mất hết tri giác.

Khoảnh khắc bị Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn ghim vào cổ họng, hắn nghe được câu nói chế giễu sau cùng: "Coi chừng ám tiễn"

Mấy canh giờ trước, gần tảng sáng, dưới ánh đèn, Tôn Thượng Hương mở to đôi mắt đỏ bừng mệt mỏi, cắn đứt sợi chỉ cuối cùng, cất kim thêu.

Triệu Tử Long nói: "Quận chúa thức sớm quá"

"Không phải thức sớm, mà là cả đêm không ngủ" Tôn Thượng Hương chậm rãi nói: "Cái năm ta gả đi, nha đầu Quan Phượng chỉ cao từng này" Nói xong lấy tay so bên đầu gối, ngẩng đầu cười nói: "Không ngờ chỉ mới chớp mắt đã gả cho người ta rồi, hôm nay nàng thành thân, nhị ca cũng không cho ta tới nhìn, xem ra đã quyết tâm giam giữ ta trong viện này cả đời rồi"

Triệu Vân ngẫm nghĩ, thở dài, nói: "Lúc ta ôm A Đẩu ra hắn còn nhỏ hơn thế nữa, hôm nay vừa chớp mắt, cũng đã tới tuổi thành thân rồi"

Tôn Thượng Hương gật gật đầu, mỉm cười không nói, xếp gọn đồ thêu: "Các ngươi sắp đi sao?"

Triệu Vân gật đầu: "*Ám tiếu** tứ phía đã bị Tử Long loại bỏ rồi, tiểu chủ công sai ta tới mang quận chúa về Ích Châu" *[*lính gác ở những vị trí kín đáo]*

Tôn Thượng Hương nói: "Về để tiếp tục uống chén thuốc đắng ngắt quân sư ngao à?"

Triệu Vân nghi hoặc hỏi: "Sao quận chúa nói vậy?"

Sau khi về Đông Ngô, Tôn Thượng Hương được tiểu Kiều bắt mạch, mới biết trong thang thuốc của Gia Cát Lượng lúc trước có kỳ quái, giờ thầy Triệu Vân tới đón, nhịn không được vạch trần chuyện này ra ngay lập tức, nhưng xem thần sắc của Triệu Vân, thấy không giống như đồng lõa, bèn thở dài, nói: "Ngươi giúp ta mang ít đồ trở về, ta không đi đâu"

Triệu Vân nghe ra trong lời nói này có ý khác, nhưng thời gian không thể trì hoãn, nhìn lên vách tường trong phòng, thấy binh khí treo trên tường, lòng nảy sinh ý định, nói: "Nghe đồn lúc nhỏ quận chúa học võ, từng lập chí chinh chiến sa trường như nam nhi, hôm nay rúc trong tiểu viện này, không màng thế sự, tâm tình đã thay đổi rồi sao? Nếu tâm tình đã đổi, thì tại sao còn treo đao binh trong khuê phòng?"

Tôn Thượng Hương ngẫm nghĩ, nói: "Thôi được, nói rõ cho ngươi biết luôn, ngươi đừng kể lại với A Đẩu, tránh cho phát sinh thêm rắc rối. Đại tẩu tử kia của ta mỗi ngày đều sai người đưa thuốc tới, uống thuốc đó xong, ta sẽ không thể rời bỏ Giang Đông nửa tháng"

Sắc mặt Triệu Vân đột biến, hít vào một hơi, không biết đáp lời thế nào.

Tôn Thượng Hương bật cười nói: "Không ngờ Tử Long tướng quân cũng quan tâm tới an nguy của ta như vậy, thật là ngoài ý muốn"

Tôn Thượng Hương bị đại Kiều hạ độc dược mãn tính, nếu không có giải dược, rời Kiến Nghiệp sẽ chết…Dù Triệu Vân trí dũng song toàn, lúc này cũng không còn cách nào khác.

Triệu Vân thuận miệng nói: "Ngươi đối với A Đẩu cực tốt, Tử Long thấy hết trong mắt, đương nhiên không thể bạc đãi ngươi…Tuy nói quân sư…" Suy nghĩ hồi lâu, lại nhíu mày nói: "Ngươi có biết cách điều chế thuốc này không? Đại Kiều ở đâu? Ngươi hãy dẫn ta đi một chuyến"

Tôn Thượng Hương không đáp, ngược lại cười nói: "Ban ngày trong phường có lời đồn đãi, bảo rằng A Đẩu là do Tử Long tướng quân sinh ra, tướng quân có đối sách gì?"

Triệu Vân nhướng mày nói: "*Dao ngôn chỉ vu trí giả*" *[*ý nói lời đồn vô căn cứ, chỉ cần là người có đầu óc, sau khi nghe xong sẽ cười cho qua chuyện, không thể tiếp tục lưu truyền được nữa]*

Tôn Thượng Hương nói: "Tướng quân có từng ngẫm qua, A Đẩu nghe được lời này sẽ nghĩ thế nào không?"

Triệu Vân trầm mặc, Tôn Thượng Hương thở dài: "Ngươi một mình tới đây, những người còn lại đâu? Ngươi không trông chừng nó sao?"

Triệu Vân mỉm cười: "A Đẩu không còn là tiểu hài nữa, hắn đã có thể đảm đương một mình, ngươi, đại Kiều, Tôn Quyền, chư tướng Giang Đông, lần này thật sự đã đánh giá thấp hắn, mai sau nhất định sẽ hối hận không thôi'

Quan Phượng xé toạc chiếc váy đỏ thẫm, từ cửa sau gian phòng bò ra, A Đẩu hây dô hây dô dùng vai vác thân thể Tôn Lượng ra ngoài, Quan Phượng tiếp lấy ở ngoài cửa sổ, hai người lần mò lẻn qua hậu hoa viên, không có thị vệ tuần tra nào, hẳn đã đi uống rượu cả rồi.

A Đẩu châm một đoạn mê hương nhét vào trong khe cửa sương phòng hậu viện. Lát sau, ngay cả người gác đêm trong phòng thị vệ cũng chẳng còn tiếng động, Quan Phượng rón rén vịn tường viện, trèo lên đầu tường.

"Vừa rồi không có nện chết hắn chứ…" Quan Phượng lo lắng hỏi, "Ca, hắn mà chết là ta sẽ phải thủ tiết đó"

A Đẩu cắn răng vác Tôn Lượng, lại nắm lấy cánh tay hắn đưa lên cao, đáp: "Hây…dô…Không có nện chết…Cơ thể người chết…sẽ cứng"

Bò lên tường viện, thở dốc nửa ngày, nói: "Ngươi xem không phải còn mềm sao…Cứng không nổi…Khổng Tử nói, lấy đức báo đức; lấy…ghế báo oán, nện người nhất định phải dùng…ghế" Kế đó nhảy xuống, vững vàng tiếp đất.

Đang muốn quay đầu lại thì Quan Phượng đã đẩy Tôn Lượng đang hôn mê bất tỉnh xuống nện cái bẹp vào A Đẩu, A Đẩu lảo đảo, suýt nữa chầu trời.

Sắp tới canh năm, trên đường không một bóng người, phía xa nước sông như triều, vỗ vào bờ đá, tuốt phía đông có một chiếc thuyền lớn lờ mờ ánh đèn, đó là chiếc thuyền tiếp ứng mà Vu Cát chuẩn bị, hẳn là thị vệ tùy hành từ Ích Châu tới đã sắp xếp ổn thỏa.

A Đẩu và Quan Phượng nửa kéo nửa ôm chạy chầm chậm dọc theo con đường dài ngoài bến tàu, đem Tôn Lượng đi về phía thuyền lớn.

Đột nhiên trong dân trạch ven đường, đèn đuốc đồng loạt phát sáng, chiếu con phố sáng như ban ngày.

Thái Sử Tử toàn thân cương giáp, tay cầm trường cung, tiễn đã lên dây, chỉa vào A Đẩu, lạnh lùng nói: "Cứ đinh ninh Lục Bá Ngôn an bài thế này là thừa thải, ai ngờ đêm nay quả thật đã đợi được tặc"

"Ca, làm sao bây giờ..." Quan Phượng nhỏ giọng hỏi.

"Mặc kệ" A Đẩu đáp.

27. Quyển 2 - Chương 27: Chiến Thần Xung Phong

Thái Sử Từ ở giữa, Cam Ninh, Lăng Thống chia nhau trái phải. Lúc này có thể giúp A Đẩu, chỉ có mình Cam Ninh.

Cam Ninh mặc chiến giáp cũng chẳng ra dáng tướng quân, ngồi xổm trên nóc nhà, nghiễm nhiên một bộ dáng lưu manh bại hoại, giơ ngón cái quẹt quẹt khóe miệng, cười giễu: "Từ lão đại bắn tên vừa phải chút, đừng có bắn Tôn Lượng thành con nhím đấy"

Song phương vừa nghe đều động dung, Thái Sử Từ thầm nghĩ không phải ngươi đang nhắc nhở địch nhân đó chứ. Nhưng A Đẩu lập tức hiểu ý, kêu Quan Phượng núp sau lưng Tôn Lượng.

Quan Phượng cắp lấy Tôn Lượng nửa tỉnh nửa mê, nói: "Ca, qua đây, xem coi mũi tên của hắn hướng sang đâu"

A Đẩu đáp: "Tiểu cà lăm chỉ chống đỡ được một người thôi, ngươi đừng ra đây, lên thuyền đi"

Ý của hai người là coi Tôn Lượng như một tấm kim bài miễn tử, cuộc đối thoại khôi hài này gần như đã chọc cho binh sĩ Giang Đông bật cười thành tiếng.

Quan Phượng không ngừng lui ra sau; xung quanh vô số cung thủ phục trên nóc nhà, dưới đất lại có mấy trăm kỵ binh, bày thiên la địa võng bao vây A Đẩu.

Nhưng A Đẩu vẫn đứng trên bến tàu, mãi đến khi binh sĩ Đông Ngô hình thành nên một vòng vây, vây hắn chính giữa. Thái Sử Từ như trêu chọc tiểu hài mà giễu cợt: "Huynh ở lại Giang Đông, muội trở về Kinh Châu cũng chẳng sao, Quan cô nương hãy đi đi, Lưu Công Tự, theo ta tới trước tọa chủ công một chuyến"

Quan Phượng đứng trên thuyền, đặt Tôn Lượng lên boong tàu, nhìn qua Vu Cát, vào khoang thuyền tìm binh khí, muốn tới cứu A Đẩu. Xung quanh đã xuất hiện quỷ nước Đông Ngô, từ các phương hướng của bến tàu vô thanh vô tức chui vào nước, bơi tới đại thuyền.

Chết tiệt, sao sư phụ còn chưa làm xong việc? A Đẩu cố gắng trấn định, song trong lòng lại hoảng sợ vô kế, đành phải quăng ánh mắt cầu trợ về phía Cam Ninh, nhưng lại thấy Cam Ninh do dự không dứt khoát, giống như đang suy nghĩ, mắt thấy vòng vây kia liên tục thu hẹp, A Đẩu thầm thở dài một tiếng, khó có thể phát hiện mà lắc lắc đầu với Cam Ninh.

Ngay sau đó, sau lưng Cam Ninh xuất hiện một thân ảnh cao lớn, A Đẩu đầu tiên là mừng rỡ, tiếp theo lại thất thanh hô: "Đừng giết hắn!"

Mọi người không hiểu ý, nháy mắt Thái Sử Từ buông dây, mũi tên như cái bóng thần tốc lướt về phía A Đẩu, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Ách thị đã thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt A Đẩu, mượn thế xông phục người xuống, trở tay nắm lấy mũi tên kia!

Thái Sử Từ chưa kịp thấy rõ đột biến trong trận thì Ách thị đã lập tức ném mũi tên ra, mũi tên kia mang theo tiếng gió bén nhọn bay ngược trở lại, xuyên qua ngân khôi của hắn!

Hết thảy đều chỉ phát sinh trong mấy giây ngắn ngủi, mũ thép của Thái Sử Từ rơi xuống đất, phát ra tiếng 'leng keng'.

Ách thị chống một tay xuống đất, giống như một con báo săn mai phục trong bóng tối, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người lên. Binh lính Giang Đông bao vây bọn hắn đều bất giác lui ra sau.

Tiếp theo, hắn hắt hơi một cái.

A Đẩu vẫn chưa thanh tỉnh lại từ trong hành động thần tốc này, ôm bụng cười to nói: "Phải! Cho phép ngươi chơi đùa"

Đối với sự giễu cợt này Ách thị không chút để ý, đầu tiên là hơi ghìm khuỷu tay, đột nhiên Thái Sử Từ quát lớn: "Phóng tiễn!"

Tức khắc trong trận mưa tên bay tán loạn, A Đẩu hét lớn một tiếng, đã bị Ách thị xách trong tay, ném ra phía sau.

A Đẩu hét: "Ách ba!"

Ách thị thuận tay chỉ về phía đại thuyền, ý bảo A Đẩu chạy trước.

Trên bến tàu chín thành lợi tiễn đều nhắm vào Ách thị, A Đẩu đành phải rút Thanh hồng kiếm từ bên hông ra, cắn răng hét lớn, xoay người hung hăng lao vào binh lính trước mặt!

"Bắt hắn!"

"Ca!" Quan Phượng tay cầm song kiếm, từ trên thuyền lao xuống tiếp ứng, binh sĩ ngăn cản giữa ván cầu đại thuyền và bến tàu đều bị Ách thị đánh tan, chỉ còn hơn mười tên, A Đẩu hạ quyết tâm, liều mạng hô hào, rút kiếm chém loạn, đấu đá lung tung.

Có người từ từ cản được Thanh hồng kiếm, nếu lúc này dùng sức lực của Tử Long hoặc Trầm Kích thì thần binh đã có thể chém bọn binh lính thành hai nửa, tiếc rằng khí lực A Đẩu không đủ, đành phải liều mạng ép kiếm, cắn răng nghiến lợi, dữ tợn nói: "Chết chết chết…"

Đột nhiên nảy ra ý niệm, lập tức biến sắc, thả lỏng lực đạo chút ít, trầm giọng bi thương nói:

"Tráng sĩ! Ngươi có thai rồi!"

Trên mặt binh sĩ kia hiện ra thần sắc kinh ngạc, A Đẩu đã ngắm chuẩn thời cơ, quát lớn một tiếng, vót về phía cổ tay phe địch, một cước đá hắn văng xuống sông.

Thân hình Ách thị đã hóa thành một đạo hắc ảnh, hoàn toàn lông tóc vô thương dưới cơn mưa tên đầy trời kia, Thái Sử Từ nhìn đến kinh hãi, chỉ thấy Ách thị một mình tay không tấc sắt mà lại đốn ngã mấy chục tên cung binh! Còn tiếp tục như vậy nữa, A Đẩu nhất định sẽ chạy thoát, Thái Sử Từ quay đầu sang nói: "Xuất tướng! Cam Hưng Bá!"

"Ta ta ta…Ta không phải đối thủ" Cam Ninh liên tục núp vào con hẻm nhỏ, nói: "Lục Bá Ngôn đi mời chủ công rồi, Từ lão đại chờ a chờ…"

Thái Sử Từ đang do dự có nên xông vào chiến đoàn hỗn loạn này không thì Quan Phượng và A Đẩu đã phá vỡ phòng tuyến chắn thuyền, hai người lui lên thuyền. Ách thị phi thân đạp tên binh sĩ cuối cùng bay xuống nước, đưa tay bắt lấy sợi dây thừng to từ trên thuyền ném xuống, nhẹ nhàng nhảy lên thuyền.

"Chủ công tới_____!"

Thái Sử Từ thở phào nhẹ nhõm, quản sự rốt cuộc đã tới rồi, bèn quát lớn: "Điều thuyền chiến! Ngăn chặn mặt sông!"

"Sao sư phụ còn chưa tới…" A Đẩu khẩn trương đến độ tay chân lạnh băng, đưa mắt nhìn cẩm vệ Đông Ngô không ngừng tiếp cận bến tàu, ngay cả Tôn Quyền cũng đã đổi nhung trang, giục ngựa lĩnh mấy trăm kỵ binh chạy tới.

Lại thêm một tốp cung tiễn thủ nhảy lên nóc nhà, nhìn chằm chằm chiếc thuyền như hổ đói rình mồi.

"Đi, Quan Phượng" A Đẩu quay đầu qua căn dặn: "Đỡ Tôn Lượng đến mạn thuyền, lấy đao đặt lên cổ hắn…Vu Cát ngươi đang làm gì đó?! Ngươi còn có thời gian rảnh vậy à!"

Vu Cát cười hì hì nói: "Ta đang cho cá ăn" Rồi đem bánh màn thầu trong tay vò thành mảnh vụn, ném xuống sông, ở góc độ mọi người không thấy tới, trên mặt nước cạnh thuyền trôi nổi mấy chục cái xác chết, đều là quỷ nước Đông Ngô phái tới đục thuyền..

"Ách ba" A Đẩu run giọng nói: "Ngươi nghĩ…Sư phụ sẽ không chết chứ?"

Ách thị đặt một tay lên vai A Đẩu, hắn trấn định hơn chút, hít vào một hơi, tận lực không nghĩ tới tình huống xấu nhất.

Triệu Tử Long chậm chạp chưa tới, chỉ có thể dựa vào mình kéo dài thời gian, nhưng kéo dài càng lâu thì càng hung hiểm. Phải làm sao bây giờ?

Thấy bạch mã của Tôn Quyền gạt chúng tướng ra, chậm rãi bước vào bến tàu, A Đẩu đành gắng sức chỉnh đốn tâm tình vô cùng hoảng loạn, đi tới bên mạn thuyền, đối diện cùng Tôn Quyền.

"Tản tản tản…Tản…ra, các ngươi…các ngươi đang làm…làm gì?" Tôn Quyền trừng mắt nhìn A Đẩu trên thuyền, nói: "Giỡn chơi với nhị…nhị cữu hả? A Đẩu, chớ có hồ nháo, xuống đây!"

Cái câu "Xuống đây" kia mơ hồ ẩn chứa uy nghi đế vương, nhưng A Đẩu hoàn toàn không sợ, chỉ thấy đám người Lục Tốn, Ngu Phiên, Lỗ Túc, Lăng Thống tràn lên trước người Tôn Quyền, vây quanh bảo hộ ở các hướng, thế cục đã vô cùng hỗn loạn, nếu Triệu Vân chết, trở về Ích Châu cũng chẳng còn nghĩa lý gì, coi như vò đã mẻ chẳng sợ nứt thêm, mặc kệ hết thảy.

A Đẩu hạ quyết tâm, đứng trên đầu thuyền chốc lát, lồng tay áo "Hắc hắc" một tiếng, nói: "Gì chứ, lão cữu, A Đẩu chỉ muốn dẫn muội phu về Kinh Châu thôi, cho nhị thúc ta xem, cuộc nhân duyên trời ban này, vốn ngày thứ hai sau khi thành thân phải dắt về nhà mẹ đẻ…"

A Đẩu chỉ là thuận miệng bịa chuyện, mệnh lệnh của Lục Tốn đã lần lượt truyền xuống, triệu tập thuyền chiến ngăn chặn trên mặt sông.

Tôn Quyền nghe vậy tức điên lên, thấy Quan Phượng cầm lợi kiếm gác trên cổ Tôn Lượng, Tôn Lượng lại không biết sống chết, hổ dữ không ăn thịt con, đành phải nói: "A Đẩu, ngươi…về thì về đi, đừng tổn thương muội phu ngươi, thả nó xuống"

A Đẩu như một tiểu lưu manh lười biếng cười nói: "Tính tình nhị thúc tuy nóng nảy, bất quá A Đẩu tận lực che chở, không sao đâu"

Đột nhiên Cam Ninh nói: "Lục Bá Ngôn, ngươi điều nhiều thuyền chiến như vậy làm gì? Muốn hại mạng Tôn Lượng à?" Giọng nói không lớn, nhưng lại truyền vào tai Tôn Quyền và A Đẩu, song phương đồng thời biến sắc, trong mắt Tôn Quyền lộ ra vẻ nghi ngờ, biết Lục Tốn trước giờ ủng hộ trữ quân Tôn Hòa, quan sát chốc lát, Lục Tốn vội nói: "Ta đã phái ra trăm tên quỷ nước, chắc chắn không đả thương Tôn Lượng"

Tôn Quyền nhỏ giọng nói: “Để nó đi đi, rồi chặn sau, tại sao nó chưa đi?”

Thái Sử Từ nói nhỏ: “Đang đợi Triệu Tử Long”

Tôn Quyền bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ta ở đây giữ chân nó, ngươi điều…bảy ngàn kỵ binh, ba ngàn…cung binh thủ dọc…dọc đường, không được để Triệu Tử Long lên thuyền” Nói xong Tôn Quyền vui vẻ cười ha hả, nói: “A…Đẩu, ngươi cứ…cứ đi đi, thay ta…vấn an nhị…nhị thúc ngươi”

“…”

A Đẩu sửng sốt, Triệu Tử Long còn chưa trở về, xem ra Tôn Quyền đã bấm chuẩn tử huyệt của mình rồi, làm sao giờ, tiếp tục kéo dài thời gian?

Tôn Quyền đắc ý dào dạt nhìn A Đẩu, lát sau lại nói: “A Đẩu, ngồi…ngồi thuyền xuôi buồm…thuận gió, đi đi”

Sư phụ, mau trở về a, ta sắp đi tong rồi. A Đẩu thầm nghĩ, chợt nghe Tôn Quyền nói: “Lần này không…không có hảo hảo chiêu…chiêu đãi, aiz…”

Nghe thấy chiêu đãi, A Đẩu nhớ tới một chuyện, hắng giọng nói:

“Nhị cữu, lần trước mười vạn lượng hoàng kim đánh cược kia…”

Trong lòng của tất cả mọi người đều lộp bộp một tiếng.

“…Không quên chứ?”

Lần này đến lượt Tôn Quyền dở khóc dở cười, A Đẩu đắc ý dào dạt nói: “Muội phu đi Kinh Châu dạo một vòng, nào ăn nào uống, sẵn tiện còn phải mang chút lễ vật cho Quan nhị thúc của ta, trong phủ thì có cha ta, tam thúc ta, tiên sinh ta…Hối lộ từ trên xuống dưới…Con rể này đến nhà mẹ vợ, đâu thể keo kiệt được, đúng không?”

“Mười vạn lượng hoàng kim…quên đi, coi như Công Tự lấp vào cho muội phu trước, dù sao chúng ta đều là người một nhà mà…”

Tôn Quyền tức đến trán nổi gân xanh, không ngờ lúc này tiểu lưu manh đã như cá nằm trên thớt rồi mà còn nhớ tới mười vạn lượng hoàng kim nọ, Ngu Phiên nói: “Vậy…”

“Cho…nó” Tôn Quyền nghiến răng nghiến lợi nói: “Càng nhiều càng tốt, nửa đường chìm thuyền rồi vớt lại cũng được”

Ván cầu lại được thả xuống, khoảng trống vừa đủ cho ba người sóng vai đi qua, Cam Ninh dẫn người hộ tống một cái rương lớn, đưa lên thuyền, binh sĩ đặt rương gỗ đựng đầy hoàng kim lên boong thuyền, rồi liếc nhìn Ách thị, sợ hãi lui xuống.

Cam Ninh dùng đao cạy mở nắp rương, ánh vàng rực rỡ chói mắt vô cùng, Cam Ninh hắc hắc cười nói: "Đây đều là vàng thật, kiểm tra cho rõ đi, đỡ phải nói chủ công gạt tiểu hài"

Chợt nhỏ giọng nói: "Còn chưa chịu cút? Là vì món tiền này hả"

A Đẩu giễu cợt: "Ngươi nghĩ ta chưa từng thấy qua hoàng kim à?" Lại thấp giọng nói: "Sư phụ vẫn chưa trở về, đại ca, ngươi phái người đi tìm y, muốn ta làm gì cũng được…"

Cam Ninh nói: "Cút, tìm thấy Triệu Tử Long ta phái người đưa y về là được"

A Đẩu đang do dự thì Ách thị đã đưa tay lấy một thỏi kim nguyên bảo, thuận tay vê, trên nguyên bảo lập tức lưu lại ba dấu ngón tay.

Cam Ninh cười xấu xa cầm lấy một thỏi nguyên bảo, thuận tay tung hứng, nói: "Cho đại ca một thỏi" Xong xoay người nhảy xuống thuyền.

A Đẩu dở khóc dở cười, nhìn từng rương hoàng kim lần lượt đưa lên thuyền, chỉ cảm thấy thuyền chìm xuống không ít, nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Mấy…Mấy vạn rồi?"

Một rương năm ngàn lượng, mới lên chừng mười rương mà thuyền đã chịu muốn không nổi rồi, lên hết mười vạn lượng chắc không cần thuyền chiến chặn đường, mình cũng sẽ bị vô số hoàng kim nhận chìm xuống đáy luôn, A Đẩu đang định thấy đủ thì thu tay, chợt thấy hậu trận Tôn Quyền nảy sinh hỗn loạn, thở phào nhẹ nhỏm.

Triệu Vân rốt cuộc đã tới rồi!

"Lũ_____chuột_____tránh_____đường!"

Tiếng quát lớn kia khiến gần vạn người không hẹn mà cùng run rẩy.

Mặt trời mới mọc, một vầng ánh nắng tựa hỏa rải tất cả hồng quang lên ngân khôi của Triệu Vân.

Trường thương như cầu vồng, nhiệt huyết anh hùng tuấn mã phi băng băng, kẻ cản trở tan tác!

Đó là lần đầu A Đẩu thấy Triệu Vân xung kích, trong cơ thể dâng lên một cổ chiến ý kỳ lạ, giống như huyết dịch toàn thân đều sôi trào theo tiếng quát của Triệu Vân.

Hắn nhìn thấy được dũng khí và huy hoàng trong trận chiến trên dốc Trường Bản năm đó, một mình Triệu Vân đẩy lùi mười vạn Tào quân.

Đơn kỵ xông trận, nhưng khí thế đó tựa như thiên quân vạn mã.

Cự chùy như chiến thần từ cuối trời vung xuống, ầm một tiếng nặng nề gõ lên trường nhai, một cổ kình khí rung chuyển chiến trận, cuốn lên sóng trùng kích không ai cản nổi!

Theo thân thể của tên lính đầu tiên bị ngân thương đánh bay, chúng binh sĩ liền phát ra tiếng kêu gào sợ hãi táng đảm, lùi sang hai bên!

"Ổn định!" Trong song mâu của Thái Sử Từ thoáng hiện một tia sợ hãi, chỉ mấy giây ngắn ngủi, Triệu Vân một thân kim huy lưu chuyển cư nhiên đánh bay hơn trăm người dọc đường!

"Bao vây!" Tôn Quyền hét lớn: "Hậu trận biến tiền trận! Nghịch trùng kích!"

Ông ta thực sự đã đánh giá thấp Triệu Vân, chỉ phái có bảy ngàn người tới cản!

Lữ Mông vừa mới rút lợi kiếm bên hông ra thì ngân thương kia đã tới trước mặt! Lập tức trước mắt tối đen, thân thể không thể kiểm soát từ trên ngựa bay lên không trung, té mạnh vào trong trận!

Chỉ vẻn vẹn có mấy hơi, Lăng Thống bại! Lữ Mông bại! Lỗ Túc bại! Thái Sử Từ bại!

"Sư phụ_____!" A Đẩu khó có thể ức chế tâm tình kích động, lấy một thỏi kim nguyên bảo nện mạnh lên mạn thuyền, thỏi kim bảo từ trên cao rơi xuống giữa sông, A Đẩu hô lớn: "Giết_____!"

Một bộ bạch sắc chiến bào, áo choàng như mây cuồn cuộn, bên đường bay lên vô số thân thể, vô số chiến mã hí vang, trong loạn quân vậy mà không tướng nào có thể chống đỡ được một thương của Triệu Vân!

Bảy ngàn kỵ binh, bộ binh cư nhiên bị một người đánh tan tác, mắt thấy Triệu Vân đánh bay chư tướng, đang từ từ xông thẳng vào Tôn Quyền không ai bảo hộ!

Tôn Quyền kinh hãi đến độ suýt té ngựa, Triệu Tử Long xoay cổ tay quát lớn một tiếng, trường thương quét ngang qua, tức khắc hất Tôn Quyền ngã ngựa! Tôn Quyền hoảng hốt hét lớn, lại bị mũi thương móc lấy cổ áo, kéo đến bờ sông!

Trên đường phố yên lặng như tờ, ánh bình minh kim quang vạn đạo, chiến mã ngưỡng đầu hí vang; Triệu Vân quay đầu ngựa, mũi thương chạm yết hầu Tôn Quyền, nhìn quân Giang Đông người ngã ngựa đổ.

Một thỏi nguyên bảo vừa rơi xuống nước, kích khởi một trận sóng gợn.

"..."

A Đẩu hưng phấn khó nhịn, thở dốc hồi lâu, không ngờ Triệu Vân lại làm ra hành động điên cuồng như vậy, muốn giết chết Tôn Quyền...Thật...Trời ạ! Hắn thấy cánh tay Triệu Vân vì dùng sức quá độ mà khẽ run rẩy, thật lâu sau hô: "Sư phụ!"

Triệu Vân 'leng keng' vứt ngân thương đi, Tôn Quyền chống một tay xuống đất, kinh hồn chưa định mà lui ra phía sau.

"Nhận được khoản đãi toàn lực của Ngô vương, Tử Long không có gì báo đáp, tặng lại cây thương này vậy. Mong Ngô Thục trăm năm tốt đẹp" Triệu Vân mang theo tiếu ý chậm rãi nói.

Tiếp theo, y không nhìn tới Tôn Quyền nữa, xua ngựa lên ván cầu, quát: "Lái thuyền! Về nhà!"

Gió bão căng buồm, nghịch dòng mà tiến, một đêm không ngủ, mắt ai nấy đều đỏ bừng. Quan Phượng và Vu Cát tựa vào nhau ngủ gà ngủ gật, Ách thị ôm gối, đầu gối chống cằm, ngồi nghiêng bên mạn thuyền, xuất thần nhìn nước sông bị kim lân phủ kín.

Triệu Vân một tay ôm A Đẩu, hai người dựa lưng vào mạn thuyền, ngồi trên boong thuyền, Triệu Vân nói: "Sau khi về Kinh Châu, ngươi cứ việc đánh sư phụ bốn mươi quân côn, phạt ta làm việc bất lực"

A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Ta con mẹ nó lo cho ngươi muốn chết, sợ ngươi có sơ xuất gì, di nương không đi thì thôi, có sao đâu? Nàng muốn lưu lại Giang Đông, thì cứ để nàng ở lại...Ta cả đời này cũng..." A Đẩu lại thở dài: "Ngay từ đầu ta đã bảo lấy cái bao bố lớn chụp xong bỏ chạy rồi mà..."

Triệu Vân nói: "Không phải nàng không muốn đi, mà là không thể đi, thôi, đợi hôm khác mọi chuyện đâu ra đấy, sư phụ sẽ cùng ngươi tới công Kiến Nghiệp, bảo vệ nàng chu toàn là được" Lúc nói lại nhớ tới cuộc đối đáp với Tôn Thượng Hương ban sáng.

"Hắn là tính mạng của Tử Long, nhưng dù Tử Long có tâm, cũng không thể trói hắn bên mình được. Dù sao, mai này tiểu chủ công cũng sẽ quân lâm thiên hạ"

"Quân lâm thiên hạ?" Tô Thượng Hương bật cười nói: "Các ngươi có biết hắn thực sự muốn cái gì hay không? Quân sư, Tử Long tướng quân, Lưu Dự Châu, các ngươi đang tăng thêm trách nhiệm lên vai hắn..."

"Tử Long biết" Triệu Vân trầm giọng nói: "Chính bởi vì biết, mới không rời hắn một bước. Hắn vì ta làm rất nhiều chuyện, Tử Long nguyện lấy tính mạng báo đáp"

Tiếng kêu kinh hãi của Vu Cát và A Đẩu kéo Triệu Vân từ trong suy nghĩ trở về hiện thực, lúc quay đầu lại thì thấy trên mặt sông đã vắt ngang mấy chục chiếc thuyền chiến của Đông Ngô.

“Chuyển lái!” Triệu Vân nói: “Nghiêng buồm!”

Thuyền ở lòng sông lái sang hướng khác, chậm rãi lướt về phía bờ đối diện.

A Đẩu nói: “Quả nhiên”

Triệu Vân cười: “Quả nhiên tới cản? Sai người ném đống hoàng kim kia của ngươi xuống sông mau, không thể chậm trễ!”

Trong lúc nói mấy chiếc thuyền kia đồng loạt bắn, tên bay tới, Triệu Vân vội bảo hộ A Đẩu núp vào khoang thuyền.

“Có thể đừng ném không?” A Đẩu đau lòng vô cùng, mặt mày đưa đám nói.

Triệu Vân nói: “Có sư phụ ở đây, đừng sợ, bất quá của đi thay người, các ngươi núp kỹ, nhớ đừng ra ngoài” Nói xong nhảy lên mũi thuyền, đứng vững, dõi mắt nhìn thuyền chiến vắt ngang một hàng, tay cầm trục lái.

“Ta thao! Quan Phượng, đem tiểu cà lăm Tôn Lượng buộc lên mũi thuyền cản tên!”

“Đừng hồ nháo!” Triệu Vân quay đầu lại mắng.

Một cây lợi tiễn bay tới, Vu Cát vội rúc đầu tránh, tiễn ghim lên cánh cửa, Vu Cát thấy A Đẩu khó giữ được hoàng kim, biểu cảm như chết cha chết mẹ, cười nói: “Ca, đừng đau lòng nữa, ta làm ảo thuật cho ngươi coi”

A Đẩu giống như nhìn thấy cứu tinh, một phen tóm lấy Vu Cát lắc mạnh: “Mau mau mau, nghĩ cách làm cho mấy chiếc thuyền kia chìm xuống!”

“Mau niệm chú! Vu Cát ca! Vu Cát đại gia! Cha ơi! Hoàng kim của ta đều dựa vào ngươi hết đó!!”

28. Quyển 2 - Chương 28: Mưa Gió Mịt Mù

Vu Cát hấp ta hấp tấp giơ cờ phướn trong tay lên, đông phất phất, rồi tây vẫy vẫy.

Vu Cát quay đầu qua cười nói: “Mẹ ngươi…”

“Đừng lải nhải nữa!” A Đẩu phát điên gào rống.

“Ừm ừm” Vu Cát quay đầu sang, nói với Triệu Vân: “Chút nữa chiếc thuyền này không sợ đụng”

“...”

Triệu Vân giữ thật chặt tay lái, đem thuyền chuyển sang hướng khác. Hỏi: “Cái gì?!”

Vu Cát nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Kim cương chú”

Trên mặt sông phía xa có một vật không biết là gì nhảy ra khỏi nước, giống như giao long dưới đáy sâu, lộ ra sống lưng đen nhánh, chỉ chợt hiện rồi lẩn mất.

“Nó là cái gì?” A Đẩu thắc mắc: “Trò xiếc ngươi làm ra hả?”

Vu Cát hiếu kỳ nhìn một cái, cười đáp: “Đâu phải, tự nó ra đó chứ”

Vật giữa sông kia chính là một con hắc long!

Hắc long lượn một vòng, nhảy khỏi mặt nước, A Đẩu há hốc miệng, ngây người nhìn con rồng kia, trong nháy mắt rời nước, quanh người sóng gió thét gào, trên thuyền chiến phía xa, mũi tên bay tới bị gió thổi văng, giống như có một vòng bảo hộ vô hình, bao phủ chiếc đại thuyền chở chân long thiên tử này.

Hắc long cao giọng gầm thét, mặt sông nổi sét, sóng dữ cuồn cuộn, phút chốc lòng sông sóng gió mãnh liệt, Quan Phượng đỡ Tôn Lượng ra ngoài, dõi mắt nhìn lên bầu trời, dược hiệu của Tôn Lượng đã qua, sợ đến biến sắc nói: “Sao lại trở trời rồi?”

A Đẩu quay đầu nhìn Tôn Lượng, giữa hai người không có hiềm khích, lúc này lại muốn bắt cóc hắn về Ích Châu, sinh lòng áy náy, đưa tay đỡ hắn, nói: “Hắc long này, ta cũng không biết ở đâu ra. Giang Đông các ngươi có từng nghe chưa?”

Tôn Lượng ngẩng đầu nhìn trời, nghi hoặc nói: “Hắc long gì?”

A Đẩu nói: “Ngươi không thấy à?” Lấy tay chỉ con giao long khổng lồ lượn vòng gầm thét trên bầu trời, lại hỏi Quan Phượng, Quan Phượng cũng mờ mịt lắc đầu.

A Đẩu thấy Triệu Vân và Ách thị đều ngẩng đầu nhìn, vội hỏi: “Ách ba, sư phụ, các ngươi có thấy con rồng đó không?”

Ách ba nhảy xuống mạn thuyền, đi lên boong, gật gật đầu, sẵn tiện nhéo nhéo lỗ tai A Đẩu.

"Thấy được!" Triệu Vân lắc đầu cười nói: "Trời giáng linh vật giúp ngươi, đủ thấy ngươi là người chân đạp thất tinh, lần này về nhà nhất định hữu kinh vô hiểm"

Vu Cát niệm chú xong, cười nói: "Đây là linh vật đã trụ lại giữa Trường Giang vào thời kỳ Tiên Tần, truyền thuyết kể rằng chỉ có nhân tài chí quý, chí phú, chí dũng, chí cương mới có thể nhìn thấy"

"Chí phú?" Khóe miệng A Đẩu khẽ giật giật, nói: "Ta là chí phú, sư phụ là chí dũng sao?"

Triệu Vân nhịn không được cười nói: "Ngủ trên mười vạn lượng hoàng kim, ngươi không chí phú thì còn ai chí phú nữa?"

Vấn đề của A Đẩu vẫn chưa được giải đáp thì Vu Cát đã vung cờ phướn, giọng trẻ con thanh thúy quát: "Cứng như bàn thạch, nghiêm tựa Hoàng Sơn, kim cương bao phủ, gió nổi mây phun, đi!"

Đại thuyền ầm một tiếng bùng nổ ra kim quang rực rỡ, dưới sự khu động đạo thuật của Vu Cát nổi lên sắc màu kim loại!

Con hắc long lượn vòng trên bầu trời kia dường như nhận được cảm ứng, mình rồng uốn lượn, chuyển qua đầu rồng, ngâm dài một tiếng, phun ra một ngụm hắc khí lên cánh buồm.

Khí vừa xuất khẩu, tức khắc hình thành nên cơn lốc không ai cản nổi, trào dâng sóng dữ ngất trời, thổi đại thuyền rời khỏi mặt nước, bay vào đám thuyền chiến ở phía xa!

"Mau quay về khoang thuyền!" Triệu Vân quát, kiệt lực nắm chặt bánh lái, mưa gió mịt mù, mây đen dầy đặc, con sóng cuốn thành một bức tường khổng lồ gào thét, nâng đại thuyền đâm ngang lao dọc.

"Sư phụ_____!" A Đẩu gọi.

Triệu Vân đạp vững một chân lên mũi thuyền, sừng sững như chiến thần vĩnh viễn không bị đánh bại, thanh âm của y phá mở sóng dữ gầm thét và cuồng phong rít gào, vang vọng dưới vòm trời.

"*Thao ngô ca hề phi tê giáp, xa thác cốc hề đoản binh tiếp!*"

"Tinh tế nhật hề địch nhược vân, thỉ giao trụy hề sĩ tranh tiên!"

[Khiên nắm vững da tê mặc áo. Xe tung hoành gươm giáo chạm tay

Cờ rợp bóng, giặc như mây. Quân giành lên trước, tên bay rào rào (trích Quốc thương của Khuất Nguyên)]

"Đó là gì vậy?" Hơi mù tầng tầng lớp lớp đè xuống, đại thuyền nghiêng mạnh, A Đẩu bị ném vào khoang thuyền, không ngừng kêu to.

Tôn Lượng nhịn không được tiếp lời: "*Đái trường kiếm hề hiệp tần cung. Thủ thân ly hề tâm bất trừng*" *[Cắp cung lớn, vác gươm dài. Đầu dù lìa xác không rời lòng son (Quốc thương)]*

Tiếng cười sang sảng của Triệu Vân từ mũi thuyền truyền tới.

"*Thân ký tử hề thần dĩ linh, hồn phách nghị hề vi quỷ hùng!*" *[Chết rồi thân vẫn không nhoà, phách hồn rắn rỏi làm ma anh hùng (Quốc thương)]*

Theo lời kia vừa dứt, đại thuyền dưới sự bao phủ của kim cương chú, như bẻ gãy nghiền nát mà đụng cho thuyền chiến vắt ngang sông thành mảnh vụn.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, lập tức mưa gió thối lui, bầu trời quang đãng, mái chèo trôi tứ phía, gỗ vụn đầy sông.

Hắc long ngâm dài một tiếng rung chuyển cửu thiên cửu địa, lao đầu thẳng vào đáy sông.

Kim quang trên thuyền biến mất, gió nhẹ thổi tới, kéo căng cánh buồm, đẩy nó rời khỏi đạo phòng tuyến cuối cùng của Đông Ngô, lao về hướng Kinh Châu.

Hoàng kim đã được bảo trụ, mạng nhỏ cũng được bảo trụ nốt, đây là kết cục đại đoàn viên hồng quả quả, A Đẩu hạnh phúc đến độ như lọt vào trong sương mù, đứng ở cửa cảng thành Giang Lăng, nhìn ngắm hơn mười cái rương lớn cười ngu.

"Đã kiểm kê xong, mỗi rương năm ngàn lượng, tổng cộng mười hai rương"

"A Đẩu!" Triệu Vân cười hô bên tai hắn: "Mười hai rương! Sáu vạn lượng!"

A Đẩu mới hồi thần lại, cười nói: "Lão cữu tiện nghi cà lăm kia của ta…không có dồn đá hay quả cân gì đó dưới đáy rương sao" Nói xong lại đưa mắt liếc qua Tôn Lượng.

Tôn Lượng xấu hổ vô cùng, trong lòng thấp thỏm, không ngờ mình lại bị bắt làm con tin, sau này cuộc sống sẽ thế nào đây.

Quan Phượng trêu ghẹo: "Ca ngươi đã đáp ứng cho ta hai vạn lượng đó, đừng có quên a"

"Ừm" A Đẩu gật gật đầu, nói: "Ngươi cùng tiểu cà lăm…Ngươi phải trông coi tiền bạc cho tốt, sau này ngươi và muội phu chung sống, tiền cho ngươi làm chủ"

A Đẩu lại xoay người qua, kéo tay Tôn Lượng, thành khẩn vô cùng nói:

"Muội phu, sau này có thể ngươi sẽ phải đơn độc ở Kinh Châu, nếu muội ta chọc ngươi giận…Ngươi hãy ngàn vạn khoan dung chút"

Tôn Lượng dở khóc dở cười, đó chính là lời hắn nói với Quan Phượng trong đêm động phòng tân hôn. Không ngờ đều bị tên đại cữu tử lưu manh núp dưới gầm giường này nghe hết, giờ lại tới cười nhạo mình.

Nhưng A Đẩu vẫn chưa định buông tha hắn, chọc tiếp: "Chuyện của phụ thân và nhị cữu cà lăm kia, chung quy là ân oán của họ, ta biết ngươi không muốn gả qua đây"

"Ờ, nhưng nếu ngươi đã ở rể rồi, ta cam đoan Quan Phượng nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi!"

"Ngày nào đó Giang Đông và Ích Châu dấy lên chiến hỏa, dù có tranh đấu gì, ngươi cũng là nguyên phối của Quan Phượng! Chính thất! Có đại cữu chống lưng cho ngươi, Quan Phượng tuyệt đối không dám khi dễ ngươi! Nếu không đủ tiền xài, muội phu cứ nói là được!"

A Đẩu nắm tay Tôn Lượng, vẻ mặt chân thành vô cùng, Tôn Lượng chỉ muốn xoay lưng nhảy sông cho rồi, còn hơn bị mất mặt kiểu này.

May mà sau cùng có Triệu Vân nhìn không vừa mắt giải vây cho hắn, chỉ nghe Triệu Vân cười mắng: "Lại ăn nói điên khùng!" Thuận tay ném một cái bao tới.

Còn bốn vạn hoàng kim nữa, tạm thời thế chấp ở chỗ Tôn Quyền vậy, đoán chừng cũng đòi không được, làm người phải biết thấy đủ thì thu tay, không thể quá tham lam. A Đẩu thầm nghĩ, mở bao, thổn thức nói: "Cái này ta từng thấy rồi, là lễ mừng di nương thêu cho lão ba"

Mở bao ra, trên mặt gấm thêu bức uyên ương nghịch nước, mũi kim tuy vụng về, nhưng đường may tỉ mỉ, có lẽ là gỡ rồi sửa, sửa rồi gỡ, dụng tâm thêu thật lâu mới thành, A Đẩu thở dài.

Trong bao đựng một cái hộp gỗ, trong hộp là bánh ngọt thập cẩm như đậu xanh, kẹo đậu phộng mè, Tôn Thượng Hương vẫn yêu mến mình vô cùng, nghĩ tới đây, mũi A Đẩu lại chua xót, gượng cười nói: "Di nương còn coi ta là tiểu hài sao mà gửi tới một đống quà vặt thế này"

A Đẩu lấy một miếng ăn, lại đưa cho Quan Phượng, nói: "Còn dư để dành cho Bá Ước, hắn thích ăn thứ này nhất"

"Sao Bá Ước và nhị thúc còn chưa tới?" A Đẩu nuốt bánh ngọt, chùi chùi tay trên vạt áo, đưa mắt nhìn về phía bến tàu xa xa.

"Ca…" Quan Phượng nhận hộp, trợn mắt nhìn A Đẩu.

A Đẩu ngạc nhiên nói: “Sao thế?”

Triệu Vân đang bận rộn chỉ huy binh lính trên bến tàu ngừng động tác, quay đầu lại nhìn hắn.

Một khắc đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên mình hắn, ngay cả Ách ba cũng ngừng động tác, giống như trở thành một pho tượng điêu khắc. Lưu động thời gian trở nên vô cùng chậm chạp.

A Đẩu nghi hoặc nói: “Đều nhìn ta làm gì?” Chợt cảm thấy dưới mũi ướt ướt, đưa ngón tay lên lau, lúc nhìn lại ngón tay thì thấy đã nhuộm một tầng đỏ thẫm.

Triệu Vân sợ đến nỗi không ngừng thở dốc, xung quanh tĩnh lặng như tờ. A Đẩu thấy đau mắt, nhắm nhắm mắt lại, lúc mở ra thì trời, đất, nhà cửa, bóng người trên bến tàu đều là một mảng đỏ tươi. Trong tai không ngừng vang ù ù, hắn gắng sức cất bước, muốn đi về phía Triệu Vân, nhưng lại ngã xuống.

“A Đẩu!”

“Ca!”

Trong cổ họng hắn tràn ra bọt máu, gian nan ho vài tiếng, nắm lấy bàn tay to lạnh lẽo của Triệu Vân, nói: “Sư phụ…”

Cơn choáng vô biên vô tận trước lúc chết ập tới, kéo lấy linh hồn hắn, khiến hắn rơi vào trong bóng tối vĩnh hằng. Mọi vật nhìn thấy đều nhuốm một tầng máu tươi, màn trời giống như một tấm vải tím đen.

“A Đẩu!”

“Ta…sao…đột nhiên lại phải chết…” Hơi thở A Đẩu suy yếu, mở đôi mắt bị máu thấm ướt, hắn vẫn chưa nghĩ ra, tại sao mới chớp mắt mà mọi thứ đã bất đồng như vậy.

Hắn cố gắng nói: “Đừng hoảng, đừng…”

“Sư phụ…đừng khóc…” A Đẩu run rẩy giơ tay lên, đứt quãng nói:

“Sau khi ta chết, ngươi hãy thu xếp hảo cho…Ách ba, đừng để hắn…bị người ta ức hiếp”

Hắn đưa tay lên mặt Triệu Vân, nói: “Ta không phải là…A Đẩu của ngươi, A Đẩu…của ngươi đã sớm…chết rồi, ta…không phải ai hết…”

Tiếp theo, hắn cực nhẹ, cực nhẹ giọng mà nói ra nguyện vọng duy nhất cả đời này.

"Sư phụ…hôn hôn ta đi, ta rất thích…"

Hắn kịch liệt ho khan, máu tươi theo thất khiếu chảy xuống, bàn tay nhuộm đầy máu chạm vào cổ Triệu Vân, như muốn ôm lấy đối phương, cầu một nụ hôn đơn giản.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không thể nói trọn câu, ước muốn, cũng không thể đạt thành.

Ngón tay A Đẩu để lại mấy vệt máu trên cổ Triệu Vân, rồi trượt xuống.

Ý niệm sau cùng trước lúc chết là: ta xin lỗi Triệu Tử Long, đã lừa gạt ngươi bấy lâu nay.

Trong bóng tối giọng nói kia vang lên: "Kiếp sau muốn làm gì?"

A Đẩu vươn tay sờ vào bóng tối thâm thúy vô tận kia, đáp: "Có thể đừng xuyên được không? Ta không muốn làm người khác nữa, mệt mỏi quá"

"Ngươi là ai?" A Đẩu nhịn không được hỏi: "Người sau khi chết đi đều đến nơi này, đây là âm phủ? Sao chẳng có ai?"

Giọng nói kia mang theo một phần tiếu ý, đáp: "Ta là tổ tông của ngươi"

A Đẩu giễu cợt ngược lại: "Cút! Ta mới là tổ tông của ngươi!"

Giọng kia cười nói: "Thực sự là tổ tông của ngươi, người Thần Châu được gọi chung là con cháu của Viêm Hoàng, thế thì sao ta không phải tổ tông của ngươi chứ?"

Trong nháy mắt lời vừa dứt, xung quanh vô số kim quang tỏa sáng, A Đẩu hít vào một hơi, thấy mình đang đứng trong một kim điện khổng lồ trống không.

Tượng thần kim giáp cự nhân sừng sững ở trước điện, A Đẩu ngửa đầu nhìn diện dung tượng thần kia, chỉ cảm thấy cổ mỏi nhừ, nói: "Rốt cuộc đây là nơi nào? Còn ngươi là ai?"

Giọng nói lúc nãy cùng mình giao đàm chính là từ pho tượng thần kia phát ra, ông ta nói: "Cơ Hiên Viên"

Bàn tay của thần tượng nắm hờ, dường như chỗ đó vốn có một thanh binh khí, nhưng bị rút đi mất. A Đẩu thất thanh nói: "Ngươi là Hoàng Đế?!"

Nếu cự nhân này là tượng thần Cơ Hiên Viên, vậy nói không chừng đúng là tổ tông mình thật, chỉ nghe cự nhân nói: "Còn muốn chuyển thế? Nhìn cổ tay ngươi, dù lúc này muốn chuyển thế, ta cũng không giúp

được”

A Đẩu cúi đầu, giơ tay, thấy trên cổ tay phải buộc một sợi dây đỏ cực mảnh, phần cuối dây đỏ dẫn ra khỏi đại điện, đầu kia kéo dài ra hư không vô tận ngoài điện.

Hắn nói: “Ta vốn không phải chủ nhân của khối thân thể này, ngươi để ta chuyển sinh lên người A Đẩu…”

Cự nhân kia cắt ngang lời hắn, cười đáp: “Làm sao thấy được?”

A Đẩu nói: “Không phải sao, Lưu Thiện thật sự đã chết rồi, ta bám vào thân thể hắn cưu chiếm tước sào lâu như vậy, lừa gạt Triệu Tử Long” Nghĩ đến Triệu Vân, hắn đau khổ vô cùng.

Nhưng cự nhân kim giáp lại nói: “Ngươi chính là Lưu Thiện, Lưu Thiện chính là ngươi, nếu ngươi quên mất quá khứ, phải chăng vẫn là ngươi của hiện tại? Nếu ngày nào đó ngươi nhớ tới kiếp trước, phải chăng vẫn là ngươi của năm xưa?”

Lưu Thiện và mình là cùng một linh hồn? Mơ mơ hồ hồ, A Đẩu đã minh bạch ra vài chuyện, trọng sinh chuyển thế, nếu một người nhớ tới những việc đã trải qua trong kiếp trước, nhưng quên mất kiếp này, một giấc mộng phù vân, hắn vẫn còn là hắn sao?

Đang muốn hỏi dò thì tượng thần Hoàng Đế đã nói: “Cho ngươi nhớ lại tiền thế, bất quá là để thay đổi tiết điểm thời gian mà thôi, hôm nay ngươi đã thành công được một nửa rồi, thời đại này đã thoát ly khỏi quỹ tích lịch sử, ngươi hãy trở về làm cho xong chuyện, chớ có lười biếng”

“Nghĩa là sao?” A Đẩu mờ mịt hỏi: “Thay đổi lịch sử?”

Hoàng Đế không đáp, chỉ nói: “Tuân theo duyên phận của ngươi, đi đi, nếu ngươi làm được, Thần Châu sẽ có thể thoát ly khỏi trục thời gian, trôi về phía tương lai chưa biết, cùng nhau giải cứu hậu thế luân hãm”

A Đẩu nghi vấn đầy bụng, nhưng vẫn cứ một mực không được giải đáp, kim quang trong điện dần tối đi, A Đẩu hỏi thêm vài lần, nhưng tượng thần Hoàng Đế không còn lên tiếng nữa.

Hắn quay đầu đánh giá đại điện, nơi đó dựng san sát hai mươi tám tấm bia đá, trên khắc văn tự cổ xưa, ánh sáng dao động trong căn điện hôn ám, A Đẩu thấy xung quanh càng lúc càng tối, biết không thể ở lại nơi này thêm nữa, bèn xoay người đi ra ngoài điện.

Hắn xuôi theo tơ hồng chỉ dẫn, đi ra thần điện của Hoàng Đế, bóng tối bao phủ phía sau hắn, trước mặt hiện lên một luồng ánh sáng bình minh.

A Đẩu mở mắt, hơi động động. Dây đỏ trên cánh tay tác động đến một người bên tháp.

Triệu Vân tựa bên tháp, A Đẩu vừa động, thình lình đánh thức hắn: "A Đẩu!"

"A, đừng, sư phụ!" Cánh tay A Đẩu bị nắm phát đau, thở dốc mấy hơi, trong cổ họng dâng lên cảm giác nóng rát.

Cổ tay hắn và cổ tay của Triệu Vân bị một sợi tơ hồng ngắn buộc vào, từ khuỷu tay Triệu Vân trở xuống hiện ra màu đen của kịch độc, vết độc dọc theo bả vai trở xuống của A Đẩu cũng từ từ rút đi.

"Đây là đâu?" A Đẩu nghi hoặc đánh giá xung quanh, nơi này là một sơn động, thời tiết mưa dầm cuối xuân đầu hè này khiến sơn động hết sức ẩm ướt, trong góc nhóm một chậu lửa than xua ẩm, A Đẩu nằm trên một chiếc giường trúc, dưới thân lót lớp chăn thật dầy, còn Triệu Vân thì ngồi bên giường.

A Đẩu nhìn nhìn cổ tay hai người bị buộc vào nhau, Triệu Vân vội kéo ống tay áo xuống, nói: "Đây là đạo thuật của Vu Cát nhằm kéo dài tính mạng ngươi, may mà lần này có hắn và Hoa Huyên cô nương"

"Đừng cởi!" Triệu Vân ngăn cản A Đẩu, "Độc vẫn chưa trừ hết, chớ hồ nháo, nghe ta nói"

Từ lúc A Đẩu trúng độc ở bến tàu Giang Lăng tới nay đã qua mấy chục ngày, bánh ngọt bị hạ độc, không cần hỏi cũng biết là do ai hạ thủ.

A Đẩu vừa mất đi tri giác, Vu Cát liền vội vã chạy lên, lấy một sợi dây buộc chặt cổ tay của đôi sư đồ A Đẩu và Triệu Vân.

Sợi tơ hồng kia chính là một món pháp bảo Đạo gia, được tạo thành từ dây của cây đàn tỳ bà ngọc thạch ngàn năm, tên "Tục nguyên chân ti", lấy nguyên khí linh vật, sửa vận mệnh bản thân, lúc này Vu Cát cột chặt dây tỳ bà lại, đem chân nguyên của Triệu Vân và A Đẩu gắn liền với nhau, mãnh độc đại Kiều hạ sẽ theo đó chuyển lên người Triệu Vân.

Triệu Vân tập võ quanh năm, cái giá phải trả là phế bỏ một cánh tay, đem độc dồn từ khuỷu tay trở xuống, tạm kéo dài tính mạng A Đẩu. Sau đó Quan Vũ đuổi tới, Triệu Vân lên ngựa Xích thố, xuôi theo Vu Cát chỉ điểm một đường hướng Tây, tới Nam Cương tìm người giải độc.

Nam cương vốn là địa bàn của Man vương Mạnh Hoạch, mấy năm trước dưỡng nữ Hoa Huyên của Hoa Đà hành y qua nơi này rồi trụ lại.

Khi Triệu Vân tìm được Hoa Huyên thì thể lực đã cạn kiệt, Hoa Huyên vừa nhìn liền biết hai người bị trúng độc của đại Kiều, nhưng ngại thể diện đồng môn nên không dám bắt tay xử lý.

A Đẩu oán hận nói: "Hoa Đà là thần y…Nhưng môn hạ không có lấy một thứ tốt…"

Triệu Vân mỉm cười nói: "Thu đồ sơ suất, cũng vô phương"

"Huống chi đại Kiều, Hoa Huyên vốn không sai" Triệu Vân thổn thức nói: "Địch ta phân minh, đối với kẻ địch nhân từ thì sẽ tổn hại chính mình, không phải chúng ta cũng đã giết Tào Chương đó sao? Hai nước giao chiến, vốn không nói chuyện từ bi"

"Vậy sao ta lại tốt lên" Trong lời nói của A Đẩu có vị chua, không ngừng quan sát Triệu Vân.

Mấy ngày trở lại đây có vẻ Triệu Vân đã lo lắng hoảng sợ vô cùng, mặt mày đầy bụi đất, trên cánh tay lại có vô số vết máu do bụi gai, nhánh cây quẹt phải, ngân khôi xộc xệch ném trong góc sơn động. Dường như phát giác được suy nghĩ trong lòng A Đẩu, Triệu Vân cười nói: "Con ngựa kia vốn là thần tuấn, dọc đường không vấp phải trắc trở gì, đủ thấy mạng ngươi vốn quý, trúng kịch độc nhưng vậy mà vẫn không đến nỗi…"

A Đẩu cắt ngang: "Ngươi đưa ra điều kiện gì trao đổi với Hoa Huyên?"

Triệu Vân cười cười, nói: "Ngươi nghĩ ta làm giống như ngươi và tên vô lại Cam Hưng Bá kia hay sao?"

Thình lình bị vạch trần chuyện này, A Đẩu nhất thời đại quẫn, Triệu Vân lại nói: "Bất quá là dùng tình đả động, dùng lý giảng giải thôi. Hoa Huyên là người thông minh, bản lĩnh mài người của sư phụ rất cao, mài lâu dài, nàng đương nhiên không đành lòng nhìn ngươi chết"

A Đẩu nhịn không được cười phá lên, cười xong lại thở dài, từ trong mấy câu nhẹ nhàng bâng quơ này, hắn giống như thấy được hình ảnh Triệu Vân ôm lấy hắn, quỳ xuống trước mặt Hoa Huyên, khẩn cầu nàng cứu hắn.

A Đẩu không biết Triệu Vân đã quỳ bao lâu trước cửa nhà Hoa Huyên, nói cái gì, khẩn cầu thế nào, dập đầu ra sao.

Càng không biết, độc của hắn tuy đã trừ, nhưng không phải giải đi, chất độc đó vốn không có thuốc nào giải được, dù là Hoa Huyên cũng không thể.

Điều duy nhất nàng có thể làm, là đem chất độc chuyển lên người Triệu Vân, sau đó y không ngừng áp chế, nhưng cánh tay của Triệu Tử Long, cuối cùng đã phế đi.

Ích Châu và Nam Cương địch bạn chưa rõ, Hoa Huyên không dám giữ hai người lại, Triệu Vân tìm một cái sơn động, rồi mượn một chiếc giường trúc, mơ màng thiếp ngủ.

Triệu Vân giơ một tay lên, không ngừng xoa nắn mi tâm mình, giống như đang gắng sức kiềm nén cái gì đó, thật lâu sau nói: "Là…sư phụ không tốt, vốn không ngờ rằng trong bánh ngọt đó…có độc, hồ đồ đưa cho ngươi, già rồi…"

A Đẩu vội đưa tay sờ mặt Triệu Vân, cười nói: "Không phải ta đang sống tốt đấy sao, sư phụ khóc cái gì"

Triệu Vân lắc lắc đầu, nhìn ra ngoài sơn động, lát sau cười nói: "Mấy ngày trước Xích thố chạy trốn mất tăm mất tích, súc sinh này"

Lúc quay đầu lại, Triệu Vân nói: "Khi đó, ừm, A Đẩu, ngươi còn nhớ mình đã nói gì hay không?"

Y đưa tay kia ra ôm A Đẩu, để A Đẩu ghé sát vào chút, trán hai người chạm nhau, thứ mà A Đẩu thấy, chỉ có đôi mắt đỏ bừng, cùng với ánh nhìn tràn đầy mệt mỏi và hối hận của Triệu Vân.

Triệu Vân muốn hôn hắn.

Trong lòng A Đẩu chua xót khó nhịn, cố gắng nuốt nước mắt, nói: "Sư phụ, ta xin lỗi ngươi, trước kia, nợ ngươi…"

Vô luận thế nào hắn cũng không thể tiếp nhận hiện thực Triệu Vân là cha ruột của mình, chỉ còn cách ngày sau nghĩ biện pháp kiểm chứng, nhưng bây giờ, trong lòng chung quy vẫn còn ngăn cách một tầng với đối phương.

Nhưng Triệu Vân không cho phép A Đẩu tránh né, bàn tay ấm áp ôm cổ hắn, nhỏ giọng nói: "Sư phụ nợ ngươi quá nhiều, không biết khi nào mới có thể trả hết"

Rồi khép hai mắt lại, bất chấp hết thảy hôn xuống.

Đều bảo tương lai còn dài, nhưng có những lời nếu không nói ra, một khi người đi mất rồi, sẽ chẳng còn cơ hội để nói nữa.

Y hiểu rồi, y đã hiểu rồi.

Môi Triệu Vân vì khô mà hơi nứt ra, mang theo một ít mùi máu, nụ hôn kia nhẹ hẫng như chưa từng phát sinh gì cả.

Đột nhiên tiếng một nữ tử thét chói tai, A Đẩu vội lùi ra sau, nhưng bị cánh tay của Triệu Vân ôm chặt. Hai người cùng quay đầu nhìn ra ngoài động.

Ách thị chẳng biết đã tới tự khi nào, trong tay nắm một người nữ tử.

Triệu Vân lạnh nhạt bình tĩnh, kéo hảo lại y vật cho A Đẩu, nói: "Trầm Kích, ngươi làm gì mà mùi máu nặng như thế?"

Ách thị hờ hững ném nữ tử đang xách trong tay xuống đất.

Nữ tử kia hoảng sợ nhìn Triệu Vân A Đẩu, lại quay đầu qua nhìn Ách thị, Triệu Vân nói tiếp: "Ngươi bắt Hoa Huyên cô nương tới đây làm gì? Thả nàng về!"

Trên bộ võ sĩ bào màu xám tro của Ách thị nhuốm đầy vết máu đen sẫm, giống như vừa lăn lộn trong vũng máu. Hoa Huyên bò đến một bên sơn động, bị huyết khí kia kích động đến độ lớn tiếng nôn mửa không ngừng.

"Ách ba, ngươi giết người?"

Trầm Kích nhìn A Đẩu hồi lâu, giống như đang xác nhận hắn không sao nữa, ánh mắt dời lên cánh tay bị độc xâm nhập của Triệu Vân, gật gật đầu.

Triệu Vân trầm giọng nói: "Ngươi giết ai?"

Trầm Kích chậm rãi đi lên phía trước, lúc vươn tay ra, một thân huyết khí như tu la khiến A Đẩu nhíu mày, chợt hắn ý thức được gì đó, thuận tay lau chùi lên vạt áo mình, xong mới nhẹ nhàng sờ sờ trán A Đẩu.

29. Quyển 2 - Chương 29: Thân Nhập Hổ Huyệt

Năm ấy khi tiết trời giao mùa giữa xuân và hạ, rất nhiều chuyện đã xảy ra, dẫn đến cảm giác về ba phương thế lực chỉ vẻn vẹn có bốn từ, không kịp trở tay.

Từ khi trận chiến Kinh Châu bắt đầu, thế lực Thần Châu liền như ngựa thoát cương, nháy mắt đi ngược lại quỹ tích mà tất cả các mưu sĩ đã dự liệu. Tình thế gần như vô pháp ngăn cản lao ngang đâm dọc, nhào xuống vực thẳm.

Tất thảy phát sinh hết sức hoang đường, nhưng lại rành mạch hợp lẽ.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, tam gia phân Kinh, Quan Ngân Bình vốn phải viễn giá Đông Ngô, trọng tu lại liên minh Ngô Thục lại to gan vô cùng, trói phu quân mới cưới Tôn Lượng, bắt cóc đến thành Giang Lăng.

Liên minh ngầm Tào Tôn tan rã vì cái chết của một người_____Tào Chương.

Tào Chương chết bất minh bất bạch, trên cổ cắm một cây độc tiễn, đó là Kế đô la hầu đến từ viện Sơn trà. Tào Chương chỉ luyện võ kỹ, vô tình bị cuốn vào trận phong ba tranh trữ, Tào Tháo vốn thương yêu nhi tử chăm chỉ khổ luyện này vô cùng, sau khi tẩm liệm Tào Chương, bởi vì nỗi đau tang tóc mà bệnh không dậy nổi. Từ đó về sau kết hạ thâm thù đại hận với Tôn Quyền.

Sự tồn tại của hộp Kế đô la hầu tiễn chỉ có vẻn vẹn vài người biết, hơn nữa lại càng không ai biết vị khách

thần bí trong bóng tối kia là ai, thế nên Lạc Dương liền đem cái chết của Tào Chương quy tội cho Tôn Quyền. Tôn Quyền đang muốn viết thư phân biện thì lại nghênh đón tin dữ còn nghiêm trọng hơn.

Đại Kiều đã chết.

Trong một đêm, viện Sơn trà bị sao gia, bốn mươi bảy tỳ nữ thị vệ bị giết sạch, không chừa một người sống sót, đại Kiều bị bẻ gãy cổ, vứt thây vào bụi hoa.

Năm đó, hoa trà trong viện bị máu vấy ướt, biến thành một màu đỏ tía xúc mục kinh tâm.

Vài ngày sau toàn thành mặc đồ tang, bách tính đội đay để tang cho phu nhân Tôn Sách, tin tức từ Kiến Nghiệp truyền ra, tản về các nơi Ngô Quận, Nam Quận, Dương Châu, tất cả thành môn đều treo lụa trắng.

Tuy là quả phụ của Tôn Sách, nhưng ảnh hưởng của đại Kiều trong những năm Tôn Quyền cầm quyền không thể bỏ qua, chỉ cần nàng còn sống một ngày, Giang Đông sẽ phải kiêng dè bộ hạ cũ của Tôn Sách, không ai dám chất vấn Tôn Quyền.

Song ngay cả Tôn Quyền hai mắt đỏ máu cũng nói không rõ, lần này rốt cuộc đã chọc phải hung thần phương nào mà lại khiến đại Kiều chết thảm.

Mà trên chiến trường Hán Trung cách đó hơn ngàn dặm, tình thế cũng không lạc quan như hai người Tôn Tào dự liệu.

Trong năm Hán Thuận Đế, Trương Đạo Lăng sáng lập "Thiên sư đạo" ở Hạc Minh sơn Tứ Xuyên, người nhập giáo phải nộp năm đấu gạo, thế nên hậu nhân còn xưng Thiên Sư đạo là Ngũ đấu mễ giáo. Trương Đạo Lăng được tôn là Trương thiên sư.

Nhưng theo lực ảnh hưởng ngày càng khuếch trương của Ngũ đấu mễ giáo, Trương thiên sư về già lại rời khỏi Hán Trung, đem vị trí chưởng giáo truyền cho con trai độc nhất Trương Hành, rồi đi vân du danh sơn sông dài. Truyền thuyết kể rằng hành tung của lão mơ hồ bất định, đã đến cao linh một trăm ba mươi tuổi, từng chỉ bảo đạo thuật cho Tư Mã Huy, Gia Cát Lượng, hơn nữa còn từng kết bạn vong niên với Chu Du.

Cho đến khi Trương Lỗ kế thừa Ngũ đấu mễ giáo, ngày nay được gọi là "Hệ sư", Trương Đạo Lăng còn sống hay không chẳng ai rõ, cũng chính vì vậy, Tào Tháo, Lưu Bị mới trì trệ không dám đưa đại quân tiếp cận thôn tính miếng thịt béo Hán Trung này.

Trương Lỗ không phải là phế vật mặc người đàn áp, bằng không sao có thể duy trì được tính độc lập của Thiên sư giáo chứ?

Nhưng theo chiều hướng phát triển của đại cục, Hán Trung cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải cúi đầu trước một phương trong đó, không quy thuận thì chỉ còn nước chờ bị hai phái liên thủ tiêu diệt. Mà phải đầu hướng Lưu Bị Lưu Thiện hay Tào Tháo Tào Phi, đó chính là vấn đề lớn nhất trước mắt mà Trrương

Lỗ khó lòng định đoạt.

Cho nên ông ta vây Lưu Bị dưới chân núi Định Quân, chờ đợi điều kiện của Tào Tháo, cũng chờ đợi điều kiện của Lưu Bị.

Ai ra giá cao thì theo.

"Tốt lắm..." A Đẩu phát điên nói: "Ông ta dẫn theo Mã Siêu Pháp Chính, lại dẫn theo vài binh lính đưa tới địa bàn Trương Lỗ?!! Tự động tới cho Trương Lỗ giam lại?!! Đây rốt cuộc là cái suy luận gì! Ngươi đừng bảo với ta chủ ý thối này là do tiên sinh nghĩ ra nha!"

Khương Duy gật gật đầu, nói: "Ngươi đoán không sai, quân sư và chủ công đúng là tính toán như vậy"

"Lên ngựa trước nói sau" Triệu Vân nói: "Nơi này không nên ở lâu"

Khương Duy dẫn theo hơn hai mươi kỵ binh thị vệ Ích Châu, ngay sau hôm Triệu Vân khởi hành liền bám đuôi theo, xâm nhập Nam Cương, nhưng Xích thố thực sự quá nhanh, cư nhiên bỏ rơi đội ngũ gần năm ngày lộ trình, vốn không rành địa hình Nam Cương, quanh co tìm đường lại tốn thêm một mớ thời gian.

Đến khi tìm được A Đẩu, Khương Duy mới thở phào nhẹ nhõm, dọc đường hộ tống mọi người về Thành Đô.

"Lão ba ta thật sự chỉ mang theo có mấy trăm người mà đã tới địa bàn Trương Lỗ?"

"Thật"

"Khương Tiểu Duy, ngươi đừng lừa ta. Quân sư lại đang ra quỷ kế gì?"

A Đẩu đưa mắt nhìn Thành Đô cách đó không xa, cho đến hiện tại hắn vẫn không cách nào tin nổi Lưu Bị lại ngốc nghếch đến độ làm ra loại chuyện này.

Khương Duy quay đầu nhỏ giọng nói: "Ôm chặt" Rồi giật mạnh cương ngựa, "Giá!" Chiến mã dưới khố vọt mạnh một cái, tức khắc bỏ xa mấy chục kỵ binh phía sau, cảm giác nhanh như chớp khiến A Đẩu hơi choáng váng.

Bờ vai rộng lớn của Khương Duy cho hắn cảm giác an toàn, Khương Duy trưởng thành rồi.

Lưu Thiện và Khương Duy cùng cưỡi một ngựa, nháy mắt bỏ rơi mấy chục thị vệ trên bình nguyên, bỏ rơi cả Ách thị và Triệu Vân, tiếng gió vù vù lướt qua bên tai hắn, A Đẩu ôm chặt eo Khương Duy, lao về phía cổng thành.

Thành môn rộng mở, một con tuấn mã lao vào, dọc đường bách tính ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó hoan hô: "Tiểu chủ công trở về rồi!"

Tình cảnh này khiến A Đẩu mờ mịt vô cùng, Khương Duy ghì chậm ngựa, nói: "Chơi vui không?"

A Đẩu kìm lòng không đậu cười nói: "Hóng gió không tệ"

Khương Duy nói: "Trong thành đều truyền rằng ngươi đánh một trận cược lớn ở Giang Đông, khiến Tôn Quyền thua đến gãy tay gãy chân…Còn truyền rằng ngươi đã bắt nhi tử của lão ta về Kinh Châu…"

"Ừm" A Đẩu gật gật đầu, nói: "Tiên sinh phái người tung tin tức hả?"

Khương Duy cười cười, không nói gì thêm, tới trước cửa phủ Thành Đô, Khương Duy xoải chân dài, xuống ngựa, sau đó kéo tay A Đẩu, giúp hắn xuống, quỳ một gối, hành lễ của võ tướng rồi mới theo sau bảo hộ hắn hồi phủ.

"Ngươi phát ngốc gì thế…" A Đẩu cười nói.

Khương Duy cười đáp: "Bọn họ dám làm thế, là bởi vì có ngươi ở đây"

A Đẩu ngừng bước, rốt cuộc đã nghĩ minh bạch.

Lưu Bị già rồi, Tào Tháo cũng sắp chết, quần hùng tranh giành Trung Nguyên là muốn đem thiên hạ cho ai?

Gia Cát Lượng cất quyển binh thư, giương mắt nhìn Lưu Thiện, nói:

"Chỉ cần ngươi còn sống, chủ công sẽ có thể khuyên được Trương Lỗ quy hàng; nếu ngươi bỏ mạng, chủ công bất hạnh, Thục Hán cũng bất hạnh"

"Ngươi nghĩ thông suốt chưa? Mạng của ngươi, không chỉ liên hệ có một người"

A Đẩu đáp: "Rõ rồi"

Gia Cát Lượng nói: "Thời gian cấp bách, không cho phép nói nhiều, binh đã thay ngươi điểm hảo, ngươi hãy trở về chuẩn bị, ngày mai lập tức lĩnh quân xuất chinh"

A Đẩu hỏi ngược lại: "Đi Hán Trung?"

Gia Cát Lượng gật đầu nói: "Ba nghìn tinh kỵ, Triệu Vân tướng quân làm phó tướng, Khương Duy lĩnh chức tham quân"

"Tính thêm cả năm vạn ngoài Định Quân sơn, ngươi hãy hợp lực cùng Trương tướng quân, Hoàng lão tướng quân, đưa đại quân áp cảnh, liên minh Tào Tôn đã tan rã, Tào Tháo không thể tiếp tục dựa vào nữa, lần này ngươi và chủ công liên thủ, chắc chắn sẽ có được Hán Trung"

A Đẩu thở dài, hành lễ sư đồ rồi cáo lui.

Lại nghe Gia Cát Lượng nói sau lưng: "Ngươi làm rất tốt, không phụ uy danh của cha ngươi"

Uy danh? A Đẩu cười khổ trong lòng, Lỗ tai to có uy danh gì đáng nói? Nếu là mình lĩnh quân, sẽ thế như chẻ tre, trực đảo Hoàng Long, đại quân xông vào Hán Trung, mặc kệ lão là Trương thiên sư hay Lý thiên sư, đem gót sắt giẫm bằng nhà lão, còn sợ lão không đầu hàng?

Nhưng vào thời khắc hấn đứng ngoài Dương Bình quan lại không thể không nói, Lưu Bị quả nhiên đã ra một quyết định đúng đắn nhất.

Tây thùy Định Quân sơn, đoạn cuối kéo dài của Tần Lĩnh là năm vạn quân Ích Châu do Hoàng Trung, Trương Phi suất lĩnh.

Thành Ba Trung bộ Đông Bắc lại đóng gần mười vạn Tào quân, kỵ binh thuần một màu.

Trận chiến như thế làm sao đánh? Chỉ cần quân Ích Châu hơi có dị động chút thôi thì Tào quân sẽ lập tức dốc toàn lực mà ra, lấy danh nghĩa vương đạo áp sát biên giới, thế lực song phương triển khai một trận đại chiến trong lòng chảo Hán Trung, đến lúc đó dân chúng vô tội sẽ trở thành tro bụi trong chiến hỏa.

"Nếu ta là ba ta…Ta phi!" A Đẩu nói: "Nếu ta là…Không quản nữa! Tóm lại nếu là ta dẫn binh, ta cũng sẽ vào thành…khuyên hàng"

Bàng Thống mỉm cười không đáp, nói: "Chủ công đã vào thành Ba Trung mười mấy ngày rồi, tiểu chủ công có kế sách gì ứng đối?"

Trong trướng trung quân, Khương Duy, Triệu Vân, Hoàng Trung, Trương Phi ngồi ở vị trí của mình, mấy đạo ánh mắt quăng về phía A Đẩu trên soái tịch, Trầm Kích lặng lẽ đứng sau lưng A Đẩu.

Hoàng Trung hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu chủ công chưa rành quân tình, lấy gì định kế?"

A Đẩu nghe đến nhức cả đầu, nhưng Triệu Vân lại lên tiếng trước: "Hoàng lão tướng quân, bên Tào doanh ai làm soái? Ai làm tướng?"

Dù Hoàng Trung tuổi đã gần bảy mươi, nhưng chẳng thấy chút dấu hiệu già yếu, râu và lông mày đều hoa râm, rất có tướng mạo của cao nhân đắc đạo, chỉ nghe Hoàng Trung khàn giọng nói: "Tào Chân suất quân, Trương Văn Viễn thị hậu, Hạ Hầu Uyên, Điển Vi phó tướng, Giả Văn Hòa tham quân"

"..."

Nghe xong mấy cái tên này, A Đẩu chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, Tào Tháo cũng đã phái nhi tử của mình ra, xem bộ lần này tuyệt đối không muốn vuột mất Hán Trung. Trương Liêu, Giả Hủ, Hạ Hầu Uyên đều là những nhân vật lợi hại.

Tuy nói chiến trường không giống như chơi cờ, có thể đem thực lực võ tướng chuyển đổi xong rồi quyết một trận thắng thua, nhưng A Đẩu vẫn nhịn không được mà thầm so sánh tướng lĩnh của song phương.

Hoàng Trung xạ thuật như thần, đối trận Hạ Hầu Uyên sẽ không thành vấn đề; trên cánh tay Triệu Vân mang thương tích, chất độc kia không biết đến lúc nào mới có thể thuyên giảm, A Đẩu thật sự không dám để y chọn Điển Vi; Bàng Thống đối Giả Hủ; Trương Phi đối Trương Liêu...Trời ạ! Một đống rối rắm! Nguyện vọng duy nhất của A Đẩu chính là rung thân biến thành thần thú thái cổ Godzilla, san bằng trận địch rồi phun lửa thiêu Lạc Dương thành đất trống cho khỏe.

Đợi hồi lâu, Bàng Thống thản nhiên nói: "Tiểu chủ công có đối sách gì?"

Nào có đối sách gì chứ? A Đẩu nói: "Để ta nghĩ đã, Khương Tiểu...Bá Ước theo ta, mọi người tắm rửa rồi ngủ trước đi, ngày mai nói tiếp, ơ thì, Hoàng gia gia, người già thức đêm không tốt..."

Hoàng Trung đang muốn giận dữ mắng nhiếc vài câu thì A Đẩu đã sớm kéo Khương Duy một mạch chạy trốn.

Bầu trời đầy sao, trăng mờ ảo, trong bóng tối Tần Lĩnh như một con yêu thú phủ phục, ngăn cản ánh lửa bên đầu kia Định Quân sơn.

Lưu Thiện và Khương Duy sóng vai ngồi dưới đống cỏ khô ngoài chuồng ngựa.

"Mau, giao cẩm nang tiên sinh đưa ra đây..."

"Đừng sờ bậy...Đâu có thứ đó" Khương Duy mắng.

A Đẩu đưa tay vào trong ngực Khương Duy sờ tới sờ lui, nói: "Lão tử lần đầu lĩnh quân, sau có thể không có được"

"Không có" Khương Duy nhỏ giọng nói.

“Thật sự không có?”

“Không có thật mà!”

A Đẩu cũng rất dứt khoát, nói: “Vậy đi thôi, về nhà” Khương Duy dở khóc dở cười, vội đưa tay kéo A Đẩu lại, nghiêm mặt nói: “Tiểu gia chính là đại cẩm nang của người này, đừng chạy”

A Đẩu bừng tỉnh đại ngộ nói: “Hử, ngươi không luôn miệng kêu chủ công chủ công nữa à?”

Khương Duy mới biết trúng kế, cười nói: “Lại còn dùng lời nói ép buộc ta sao, lúc ngươi đi Giang Đông, ta đã đọc không ít sách. Bất quá sau cùng vẫn phải do ngươi quyết định mới được, nói đi, ngươi nghĩ thế nào?”

A Đẩu thở dài thườn thượt, tựa lưng vào đống cỏ nói: “Trận này phải đánh, bằng không lão ba sẽ chẳng mang năm vạn người tới”

Khương Duy gật đầu nói: “Cho dù Trương Lỗ quy hàng ba ngươi, Tào Tháo nhất định cũng đến tuyên chiến; nếu Trương Lỗ quy thuận Tào Tháo…”

A Đẩu nói: “Cho nên chúng ta phải vòng qua Ba Trung, đánh Tào Tháo rồi nói sau, chỉ cần đánh thắng, Trương Lỗ đương nhiên không dám làm gì”

Chợt Khương Duy nói: “Ta đoán Bàng quân sư cũng nghĩ vậy, bằng không ngươi xem ông ta và Hoàng Trung lão tướng quân…”

A Đẩu hiểu ý, biết nhất định là Hoàng Trung và Bàng Thống đã xảy ra bất đồng ý kiến về việc đánh hay không đánh, bỗng nghe giọng nói trong trẻo của Triệu Vân vang lên.

“Nếu đánh thua thì sao?”

Đống cỏ khô kia có hình vuông, hai cánh tay Triệu Vân giao nhau, dựa lưng vào bên kia đống cỏ, không hề chạm mặt cùng hai thiếu niên, nhưng chẳng biết tự lúc nào đã theo đến, lắng nghe hồi lâu, lúc này mới lên tiếng: “Nếu ta là Tào Chân, sẽ không ngu xuẩn để mặc phe địch phái người đi thuyết phục Trương Lỗ”

A Đẩu nói: “Đúng! Nhất định Tào Chân cũng đã phái người vào thành rồi, ai nhỉ? Giả Hủ không có khả năng, vạn nhất bị chế trụ, hắn sẽ không còn quân sư nữa, Điển Vi thô kệch kia lại càng không thể…Hạ Hầu Uyên…Ta đoán tám phần chính là Trương Liêu”

Triệu Vân chỉ lên tiếng cảnh tỉnh rồi không nói gì nữa, tùy ý hai người thảo luận.

Khương Duy nói: “Nếu Tào Chân phái Trương Liêu dưới danh nghĩa sứ giả, nội ứng ngoại hợp, thừa dịp chúng ta tiến đánh, phân ra một phần binh lực, đem nhi tử nữ nhi gì đó của Trương Lỗ…bắt trói làm con tin…”

A Đẩu phụt một tiếng bật cười, nói: “Mưu kế này cũng thật lưu manh”

Khương Duy trêu ghẹo: “Đây không phải cách ngươi yêu thích nhất sao”

A Đẩu trầm ngâm chốc lát, gãi gãi lỗ tai, nói: “Chúng ta hãy nghĩ biện pháp thông tin tức với tiểu sư phụ Mã Siêu, bảo hắn cũng làm lưu manh một phen?” Nói đến đây, trong lòng hắn đã có khái quát tổng thể, Khương Duy và hắn tâm ý tương thông, nghiêm túc nói: “Kế này không tệ, vấn đề là phải làm sao vào trong thành, hay ta đi một chuyến?”

A Đẩu đương nhiên không dám để Khương Duy mạo hiểm, nghĩ tới đây, tư duy liền bị kẹt, lăn qua lộn lại mà vẫn không tìm được biện pháp tốt, A Đẩu nói: “Ngày mai hỏi Bàng quân sư, xem ông ta có biện pháp không” Thò đầu muốn gọi Triệu Vân, nhưng thấy Triệu Vân đã đi xa rồi, đang cùng thân ảnh béo lùn bên cạnh nói cái gì đó.

A Đẩu kinh ngạc nói: “Vừa rồi Bàng quân sư cư nhiên cũng ở đây nghe lén, sao ông béo này không lên tiếng…Thôi quên đi, hôn môi cái nào, ngủ sớm chút, ngoan” Bèn mặt dày mày dạn cọ tới cọ lui trên mặt Khương Duy, chọc cho Khương Duy quýnh quáng lên mới cười gian giải tán.

Triệu Vân thổn thức nói: “Lại suy nghĩ y hệt Bàng quân sư, Bá Ước thật có tiềm năng của một vị tướng túc trí đa mưu”

Bàng Thống cười khổ: “Thời buổi này muốn ăn một chén cơm cũng chẳng dễ dàng…”

Triệu Vân ra chiều nghiêm túc bình luận: “Ngay cả suy nghĩ cũng quy về một điểm, quả nhiên anh hùng luôn có cách nhìn giống nhau” Xong không khỏi mỉm cười, nói tiếp: “Làm phiền quân sư rồi, Tử Long đi nghỉ ngơi trước”

Về việc liên lạc tin tức với Mã Siêu, Bàng Thống đau đầu vô cùng, nội ứng ngoại hợp đoạt thành vốn không khó, nhưng phái ai đi? Có lòng muốn phái tín sứ, nhưng chung quy cố kỵ Trương Lỗ, sợ khiến lão nổi lòng nghi ngờ, hơn nữa lại không biết Lưu Bị tiến triển thế nào, cho nên mới trì hoãn lâu như vậy.

A Đẩu xoay qua đống cỏ, lại thấy Ách thị lẳng lặng đứng đó, có lẽ lúc nãy đứng ở vị trí trái ngược với Triệu Vân nên không ai nhìn thấy ai, A Đẩu kéo bàn tay to của Ách thị, trêu ghẹo: “Ngươi nghe làm gì, dù ngươi có biện pháp cũng chẳng nói chuyện được”

Ách thị giống như đang suy nghĩ chuyện gì, lát sau, gật gật đầu. A Đẩu hoàn toàn không biết cái gật đầu này nghĩa là gì, bèn kéo hắn về trướng.

An toàn hằng ngày của Lưu Thiện vốn do Triệu Vân an bài, từ khi chiêu được Ách thị, Triệu Vân tin tưởng thực lực người này, bèn để hắn đảm nhận chức thiếp thân thị vệ của A Đẩu, dù lĩnh quân xuất chinh thì Ách thị vẫn lót giường trong trướng A Đẩu, lấy thảm trải trên mặt đất ngủ. Ngày đêm một tấc không rời A Đẩu.

A Đẩu ngồi trên giường, ngẫm nghĩ, nói: "Hiện giờ nếu có thể trông thấy Lỗ tai to thì hay biết mấy, ta chỉ sợ lỗ mãng hành sự sẽ làm xáo trộn kế hoạch của ông ấy và tiên sinh"

Lúc ngẩng đầu nhìn Ách thị, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn đang cầm một thanh than, viết gì đó lên tấm vải, A Đẩu nổi lòng hiếu kỳ, vội sáp tới nhìn, nhưng lại bị ngón tay Ách thị chọt vào trán, không cho A Đẩu đi qua.

Thế là lòng hiếu kỳ của A Đẩu muốn bùng nổ, Ách ba đang viết thư? Ách ba biết viết chữ??

A a a Ách ba rốt cuộc là ngươi đang viết gì? Ngươi đang viết thư tình cho Bàng quân sư sao??

Không thấy thà chết cho xong, A Đẩu mấy lần đổi hướng muốn tiến lên, nhưng lại bị bàn tay đen thùi của Ách ba đẩy ra, đẩy đến khi mặt mày đen xì Ách ba mới viết xong thư, vò nó thành một cục, sau đó đứng dậy, rời trướng, thuận tay chỉ giường đệm, ý bảo A Đẩu đi ngủ, chớ lải nhải.

Lúc này mà muốn A Đẩu ở lại trong trướng bồng, đó là chuyện mà cho dù chém rụng đầu hắn cũng không có khả năng.

Ách thị thuận tay lấy một cây cung bọc sắt trên giá binh khí ngoài trướng ra, lại nhặt tên thép, buộc thư lên mũi tên, sau đó đi ra doanh trướng, đi một hồi, A Đẩu theo sau hắn, thấy Ách thị ngừng trên bình nguyên, nếu đi tiếp sẽ lập tức tiến vào phạm vi thế lực của Trương Lỗ.

Hắn trầm mặc ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Tim A Đẩu đập đến lợi hại, hắn muốn bắn thư vào trong đó sao?

Ách thị nâng ngang cung sắt, xoay chuyển ngón tay, trường tiễn lên dây.

Hắn kéo cung sắt thành một vòng trăng tròn, ngay sau đó, cổ tay hơi lệch đi một góc, vặn dây cung bằng thép kia một vòng.

Thân ảnh của hắn như thợ săn Perseus tuấn mỹ, nhẹ nhàng buông tay dưới trời sao tĩnh lặng, cung sắt "Vù" một tiếng, mũi tên biến mất không còn bóng dáng.

A Đẩu đã không còn quan tâm hắn bắn tiễn đi đâu nữa, mũi tên bắn lên trời sao ban nãy kia, khiến cho A Đẩu cảm nhận được cảnh giới đỉnh cao của võ kỹ.

Đó là một loại nghệ thuật thoải mái tự nhiên. Vừa chứng kiến bản lĩnh này, từ đó suy ra vạn pháp.

Giống như truyền bá trí tuệ, khiến người ta giác ngộ triệt để, thiên tâm thông suốt.

A Đẩu nhịn không được đi tới bên cạnh hắn, kéo tay hắn, tỉ mỉ ngắm nhìn, làm sao hắn luyện được, sao có thể luyện được tới cảnh giới này?

Ngón tay Ách thị thon dài mà sạch gọn, các đốt phân minh; A Đẩu cùng hắn đan tay nhau, vuốt ve, có loại cảm giác thoải mái và ấm áp khi da thịt tiếp xúc. A Đẩu hơi ngẩng đầu, nhìn Ách thị, nói: "Vừa rồi ngươi kéo cung như vậy không đau tay sao?"

Ách thị cố ý chọc hắn, đột nhiên siết năm ngón tay, nắm chặt ngón tay A Đẩu, A Đẩu ăn đau nước mắt ngang dọc, gào khóc thảm thiết giãy mạnh một trận.

Đang xô đẩy đến quên trời quên đất thì chợt nghe trên bình nguyên có tiếng vó ngựa truyền lại. Chính là một vị tướng lĩnh từ trong thành Ba Trung giục ngựa phi ra.

"Kia là ai? Bằng hữu ngươi à?" A Đẩu hỏi.

Cuối bình nguyên ngoài thành Ba Trung, tướng lĩnh trẻ tuổi tung mình xuống ngựa, đi lên vài bước, không tin tưởng mà quan sát một lớn một nhỏ kia. Hắn mở miệng nói: "Vừa rồi tên này là do ngươi bắn?"

Ách thị gỡ diện cụ bạc xuống, mặt hướng về phía vị võ tướng kia.

Dưới ánh sao mờ ảo, A Đẩu nhìn thấy gương mặt võ tướng trẻ tuổi kia, đó là biểu tình phức tạp pha trộn giữa chấn kinh, khó có thể tin và áy náy.

Võ tướng kia dường như gặp phải đả kích cực lớn, mãi mà vẫn không nói được một lời, cuối cùng hít sâu một hơi, đang muốn quỳ xuống thì Ách thị đã nghiêng thân đi, nhường A Đẩu đi ra, đồng thời nhẹ đẩy hắn về phía người nọ.

A Đẩu mờ mịt đi vài bước, nói: "Các ngươi, các ngươi là bằng hữu à?"

Võ tướng thoạt nhìn còn bối rối hơn cả A Đẩu, lát sau mới hơi trấn định lại, hỏi: "Ngươi là Lưu Công Tự?"

A Đẩu gật gật đầu, võ tướng nói: "Theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp cha ngươi"

A Đẩu không lo nghĩ gì, theo võ tướng kia lên ngựa, lại nói: "Ách ba, ngươi không đi sao?"

Ách ba xua tay ý bảo hắn yên tâm, tiếp theo quay đầu hồi doanh.

"Giá!" Võ tướng mang A Đẩu phi vào thành Ba Trung, A Đẩu vội nói: "Ngươi mới từ trong thành Ba Trung ra à?"

Võ tướng không đáp, A Đẩu lại hỏi: "Sao ngươi quen với Ách ba nhà ta?"

Võ tướng nói: "Ngươi không nghi ngờ ta sẽ giết ngươi sao?"

A Đẩu giễu cợt: "Bằng hữu của Ách ba, đương nhiên cũng là bằng hữu của ta" Hắn liền nổi lên ý muốn chiêu dụ, ngữ khí khiêm nhường kia giống như người có ơn giúp đỡ lúc này ngược lại là A Đẩu huynh mới đúng.

A Đẩu phóng khoáng nói: "Có gì không đáng tin chứ?"

Võ tướng kia mỉa mai: "Ách ba? Người như hắn mà lại đi làm một thị vệ…"

"Là thị vệ trưởng" A Đẩu ngượng ngùng phản bác, hắn đương nhiên biết với kỹ nghệ của Ách thị mà làm một thị vệ trưởng thì quả thật là một loại khuất nhục. Nói tiếp: "Sau này hắn sẽ làm tướng quân, chờ ta ngồi lên vị trí của lão ba đã"

Võ tướng kia không nói chuyện nữa, A Đẩu lại hỏi: "Hắn yên tâm để ngươi mang ta đi, xem chừng quan hệ của hai người rất thân thiết nhỉ, ngươi là bộ hạ của Tào Tháo hay bộ hạ của Trương Lỗ?"

Võ tướng đáp: "Tào tặc trước giờ luôn nghi ngờ ta, từ đầu đến cuối ta vẫn chỉ là bộ hạ của hắn, hắn là cha ta, huynh ta, thầy ta"

"Ai cơ?" A Đẩu thắc mắc.

"…"

A Đẩu nháy mắt minh bạch "Hắn" ở đây là chỉ Ách thị, nhất thời trong lòng nở hoa, giống như trúng độc đắc_____hơn nửa đêm, nhân bánh từ trên trời rớt xuống!

"Vậy…vậy…vậy…Ngươi…ngươi tên…tên gì…?" A Đẩu nháy mắt bị Tôn Quyền nhập xác, hưng phấn đến lắp ba lắp bắp, hỏi.

Ách thị đi vài bước, dừng trước cửa doanh. Triệu Vân thần sắc ngưng trọng đứng trước mặt.

Triệu Vân tay cầm trường kiếm, kiếm phong như thủy, chỉa về phía Ách thị, trầm giọng nói: “Kinh Trầm Kích, tiểu chủ công đi đâu rồi?”

30. Quyển 2 - Chương 30: Kinh Trầm Kích, Xin Đừng Nói Chuyện Phong Hầu Nữa

Võ tướng Ách thị triệu tới mang A Đẩu vào thành Ba Trung, dọc đường vậy mà không người nào cản trở, A Đẩu thầm phỏng đoán, địa vị người này trong trận doanh Trương Lỗ hoặc Tào Tháo nhất định rất cao.

Nhưng vô luận hắn gặng hỏi thế nào, võ tướng cũng cự tuyệt không chịu tiết lộ thân phận của mình.

Bọn họ xuống ngựa trước một gian phủ đệ, võ tướng kia nói: “Huyền Đức Công đang ở chỗ này, ngươi cứ vào đi, đừng kinh động tới người khác. Sáng sớm mai ta sẽ tới đây đón ngươi, chở ngươi về doanh”

Trong phủ ánh đèn dầu le lói như hạt đậu, Lưu Bị bày vài quyển kinh ố vàng trước án, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy A Đẩu, lập tức như gặp phải sấm giữa trời quang.

“Ai kêu ngươi tới đây? Là ý của quân sư sao?” Lưu Bị trầm giọng nói.

A Đẩu đáp: “Con tự tới”

“Nghiệt tử!” Lưu Bị giận tím mặt, cầm cục chặn giấy bằng đá cẩm thạch nặng trịch lên ném qua Lưu Thiện!

“Chủ công bớt giận!” Mã Siêu sợ hãi nói, bước dài lên phía trước, xoay người bảo hộ A Đẩu, một tiếng trầm đục vang lên, sau tai bị cạnh đá cẩm thạch bén nhọn xé rách một đường.

“Ông…” A Đẩu vô luận thế nào cũng không ngờ Lưu Bị lại ra tay độc ác đến vậy, cái chặn giấy kia nặng hơn cả cân, nếu nện trúng trán mình e rằng sẽ lập tức hôn mê.

Hắn đẩy Mã Siêu ra, xông lại gần Lưu Bị nói: “Cha đừng có không biết điều! Mẹ nó ta đây là lo cho cha!”

“Càn rỡ!” Lưu Bị gầm thét: “Hành động lỗ mãng như vậy! Ngươi muốn ta tuyệt hậu phải không!” Lập tức giơ tay hung hăng tát Lưu Thiện một cái.

Tuy võ kỹ của Lưu Bị không tinh xảo như Triệu Vân, Quan Vũ, nhưng lúc còn trẻ cũng từng khắc khổ tập võ, bằng không sao lại bảo rằng tam anh chiến Lữ Bố? Cái tát đó dưới cơn thịnh nộ vung toàn lực, tức khắc khiến A Đẩu trời đất quay cuồng, bất tỉnh.

Pháp Chính nghe tiếng vội vã chạy vào trong sảnh, kinh hãi nói: "Sao chủ công lại ra tay tàn nhẫn như vậy!" Vội tiến lên đỡ Lưu Thiện, rồi lấy tay áo thấm ướt trà nguội, nhu tới nhu lui trên mặt A Đẩu.

A Đẩu hoảng hồn chưa định thở dốc tỉnh lại, trong não vẫn còn ông ông, đầu đau muốn nôn.

Đó là lần đầu tiên hắn chứng kiến cơn thịnh nộ của Lưu Bị, nhưng hắn bất chấp hết thảy, vùng vẫy bò tới một bên thính đường, bắt đầu lớn tiếng nôn mửa.

Não hắn đã bị cái bạt tai kia đánh cho chấn động ở cường độ thấp.

"Lão ba…Ông muốn đánh chết ta sao…" Lúc quay đầu lại A Đẩu thù hằn nhìn sang Lưu Bị, thở dốc mấy hơi, cảm giác buồn nôn đã giảm bớt, A Đẩu cắn răng nói: "Ta quả nhiên, không nên tới đây…"

Nếu có Gia Cát Lượng, Triệu Vân ở đây thì tình hình sẽ khác đi rồi. Thấy phụ tử bất hòa, Mã Siêu Pháp Chính đều không dám tới khuyên bảo.

Hai mắt Lưu Bị đỏ bừng, kịch liệt thở gấp, A Đẩu bất chấp, mắng: "Lão tử chịu đánh, bằng không ta xem ông chết rồi…Làm sao công đạo với mẹ ta!"

"Câm miệng!" Mã Siêu rốt cuộc tức giận quát.

Lưu Bị một tay nắm quyền, chống đỡ trán, ho dữ dội mấy tiếng, một ngụm máu tươi phun lên kinh quyển trên án.

Gần nửa canh giờ sau, cơn choáng và buồn nôn của A Đẩu mới qua khỏi, uống vài ngụm trà, thoáng đè nén tức giận.

Pháp Chính bưng một chén thuốc mùi vị gay mũi qua cho Lưu Bị uống.

A Đẩu hữu khí vô lực tựa vào lưng ghế, cuối cùng lên tiếng: "Cha đang xem cái gì?"

Lưu Bị đáp: "Tàng kinh của Thiên sư giáo, sử sách"

"Ai mang ngươi tới đây_____"

"Con chuẩn bị thế này_____"

Phụ tử hai người đồng thời mở miệng, Lưu Bị lạnh lùng bảo: "Nói đi"

A Đẩu báo cho Lưu Bị biết mưu kế mà mình và Khương Duy nghĩ ra lúc trước, lại nói: "Đến lúc đó sư phụ đánh nghi binh Tào doanh, cầm chân binh mã Tào Tháo trước, con và Khương Bá Ước tới phá thành, Mã Siêu tiểu sư phụ mang theo một ít binh giết ra mở cổng thành…"

Lưu Bị chẳng ừ hử gì, nói tiếp: "Triệu Tử Long bảo hộ ngươi vào thành à?"

A Đẩu tức giận nói: "Đừng quản cái đó được không? Con vào được thì nhất định cũng ra được, cha đừng quá coi thường con, Pháp tiên sinh thấy sao?" Nói xong liếc qua Pháp Chính.

Pháp Chính nói: "Kế này hung hiểm, nhưng vẫn có thể xem là kỳ mưu. Bằng không đợi lúc Trương Lỗ tới, Mã tướng quân chế trụ hắn, rồi điểm đủ bốn trăm thân binh thành Tây, một đường giết ra ngoài thành?"

Lưu Bị nói: "Không ổn, gần đây Trương Lỗ đã có ý hàng, mỗi ngày đều nói chuyện dài lâu với vi phụ, nếu lỗ mãng hành sự, sợ sẽ tổn hại sinh linh"

Mãi đến lúc này, Lưu Bị mới chân chính xem A Đẩu là tham mưu, chỉ thấy Lưu Bị trầm ngâm chốc lát, như đang ngẫm nghĩ tính khả thi của đề nghị, lại nói: "Kế này tuy cần thương lượng cân nhắc, nhưng cũng không phải không đáng học hỏi, nếu người dẫn ngươi tới đây có thể giúp phụ tử chúng ta…"

Ngoài sân vang lên tiếng bước chân lộn xộn, Lưu Bị, Mã Siêu, Pháp chính đồng thời biến sắc, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lưu Bị trở tay kéo cửa tủ sau lưng ra, Mã Siêu kéo Lưu Thiện, không nói hai lời đồng thời cùng hắn trốn vào trong tủ.

Pháp Chính trở tay nhấc kinh quyển trên bàn lên, che đi vết máu Lưu Bị ho ra lúc trước.

Trương Lỗ tới, nghe tiếng cước bộ kia hình như không chỉ có một mình lão.

Trong tủ những quyển kinh lâu năm đóng đầy bụi bặm, A Đẩu mấy lần muốn hắt xì, nhưng lại ráng nhịn xuống, chen chúc cùng Mã Siêu trong không gian chật chội, A Đẩu thập phần nghi hoặc, biết Trương Lỗ tới, giấu kỹ mình cũng đúng đi, nhưng Mã Siêu cũng theo núp vào làm gì?

A Đẩu nhỏ giọng nói: "Tiểu sư phụ, để ta xem thử"

Mã Siêu lùi vào trong chút xíu, máu từ vết thương bên tai rỉ ra, A Đẩu đã minh bạch, nếu Mã Siêu mang thương tích chắc chắn sẽ kỳ quái, sợ khiến Trương Lỗ nghi ngờ.

"Mã Mạnh Khởi tướng quân đâu?" Tráng hán sau lưng Trương Lỗ thô lỗ nói.

Sắc mặt tráng hán vàng bủng, hoàn toàn không giống bộ dạng khỏe mạnh, nhưng lại cứ trung khí mười phần, hai tay A Đẩu ôm eo Mã Siêu, hiếu kỳ nghiêng đầu qua, theo cửa tủ thoáng nhìn ra ngoài, tức khắc run rẩy dữ dội, Mã Siêu nháy mắt đưa tay bịt mũi miệng A Đẩu lại, cực nhỏ giọng mắng: "Lúc này rồi mà

còn phát điên!"

Tiếng cười lớn như sấm của A Đẩu bị chẹn trong cổ họng, rất khó chịu, chỉ vì thấy cái mặt vàng vuông vắn của tráng hán kia, hai hàng mày chữ bát rậm y như mực, miệng thì rộng toẹt.

A Đẩu suýt nữa cười đến tắt thở, đó rõ ràng là một cái mặt ! Tướng dê gù! Thần chú ơi~~! Người này rốt cuộc là ai? Mặt vàng, không lẽ là Điển Vi!!

Đột nhiên phát giác không ổn, sao Điển Vi lại tới đây? Hắn vội quay đầu lại, chợt cùng Mã Siêu chạm môi nhau, hai người xấu hổ vô cùng, nhưng A Đẩu không quan tâm nhiều như vậy, vội ôm cổ Mã Siêu, kề sát bên tai hắn nhỏ giọng nói: "Nguy to rồi, Trương Lỗ đã đầu hàng Tào Tháo"

Lưu Bị thản nhiên nói: "Đêm khuya tới thăm, không biết Điển tướng quân có chuyện gì? Hôm trước Mạnh Khởi đột nhiên nhiễm phong hàn, bệnh nhẹ trên giường" Nói xong liếc nhìn chén thuốc trên bàn.

Trương Lỗ gật đầu nói: "Xuân hạ chuyển mùa, thời tiết thất thường, phải phòng bị cho sớm mới được" Trong lời nói có ý ám chỉ, giống như đang nhắc nhở Lưu Bị gì đó.

"Ngươi đánh thắng Điển Vi không?" A Đẩu khẽ hỏi bên tai Mã Siêu: "Chúng ta trói Trương Lỗ, giết ra ngoài thành?"

Mã Siêu nhỏ giọng nói: "Nghe chủ công phân phó, không được lỗ mãng"

A Đẩu nhíu mày thầm nghĩ, sai sử Mã Siêu không được, thật sự phiền toái, vạn nhất Điển Vi bắt ngược lại Lưu Bị làm con tin…Quả nhiên lời Trương Lỗ vừa dứt, Điển Vi liền nói: "Tào Chân tướng quân cho mời, Huyền Đức Công thỉnh đi theo ta"

Trương Lỗ bị Giả Hủ bức hàng?! Lúc này tới bắt Lưu Bị làm con tin?! A Đẩu mấy lần muốn xông ra ngoài, nhưng lại bị Mã Siêu sống chết giữ chặt.

"Đừng làm bậy!" Mã Siêu cắn răng nói.

Chỉ nghe Lưu Bị vui vẻ đáp: "Thế thì thật tốt, Bị đang có chuyện muốn gặp Tào thế chất để nói đây" Xong đứng dậy, tuy Điển Vi không gặp Mã Siêu, nhưng cũng không dám trì hoãn, sợ phát sinh thêm biến cố, đưa mắt nhìn Lưu Bị Pháp Chính chỉnh y quan bào đái, Pháp Chính lại nói: "Mã tướng quân đang ngủ ở sương phòng, gọi hắn đi cùng chứ?"

Lưu Bị cười nói: "Không sao, để Mạnh Khởi ở lại đây chuẩn bị, ngày mai đưa hắn trở về là được"

Câu "Đưa hắn trở về" kia nói kiểu lấp lửng, giống như ý muốn kêu Mã Siêu dẫn thị vệ tùy thân xuất thành, vừa cởi bỏ nghi tâm của Điển Vi, vừa đồng thời truyền mệnh lệnh, sai hắn hộ tống A Đẩu rời đi. Trong lúc

nói Lưu Bị và Pháp Chính không hề liếc nhìn về phía tủ đứng lấy một lần, đi theo Điển Vi.

Trong sảnh vắng lặng, A Đẩu từ trong tủ chui ra, ách xì liền liền mấy cái, mờ mịt nhìn sang Mã Siêu.

"Đi theo ta" Mã Siêu đã minh bạch ủy thác của Lưu Bị, vội ra ngoài viện cởi cương ngựa, nói: "Không thể tiếp tục trì hoãn nữa!"

"Chờ đã, cứ theo kế hoạch ban đầu mà làm!" A Đẩu hít một hơi, biết Mã Siêu tính tình quật cường này chỉ nghe lời mỗi mình Lưu Bị, muốn nói động đến hắn thực sự phải phí một phen lời lẽ, trong nháy mắt tâm niệm chuyển nhanh như chớp, cuối cùng thấu triệt đầu mối, nói: "Tiểu sư phụ, ngươi đi điểm binh"

Quả nhiên Mã Siêu quát mắng: "Ta chỉ nghe mệnh lệnh của chủ công, lên ngựa!" Nói xong đưa tay tới kéo Lưu Thiện, nhưng A Đẩu lại lui một bước, nói: "Ngươi cảm thấy cha ta có khả năng sống sót sao?"

Không đợi Mã Siêu hồi đáp, A Đẩu nói tiếp: "Nếu ngươi không làm theo những gì ta nói, ông ấy nhất định sẽ chết, đến lúc đó ta chính là Thục vương, ngươi vẫn phải nghe ta thôi. Nếu ngươi làm theo kế hoạch của ta, ông ấy sẽ không chết. Nghĩ thông suốt cho ta!"

Mã Siêu hít sâu, trầm mặc đứng tại chỗ, A Đẩu biết trong lòng hắn đang đấu tranh, lại nói: "Ta có nội ứng, hắn đưa ta tới, đương nhiên cũng có thể đón ta đi. Ngươi có nhớ trước khi chúng ta núp trong tủ, câu cuối cùng của lão ba là gì hay không? Hắn tán đồng đề nghị của ta, hiện giờ ngươi cần phải tin tưởng ta, đi điểm binh, các ngươi mang theo bốn trăm người vào thành à?"

Mã Siêu trầm giọng nói: "Bốn trăm thị vệ, đều là tinh binh"

A Đẩu nói: "Tản ra mai phục trong thành môn, chừng nào nghe thấy ta và Khương Duy công thành thì giết chết cung thủ, mở cổng thành"

"Đi mau!" Đột nhiên A Đẩu quát.

Lúc này Mã Siêu không còn lựa chọn nào khác, tung mình lên ngựa, quay đầu lại liếc nhìn, trong mắt pha chút thâm ý, kế tiếp giật cương ngựa, rời phủ đệ, phi về phía doanh địa trú quân của thị vệ ở thành Đông.

A Đẩu đi ra đình viện, nhìn thấy ánh rạng đông xúc mục kinh tâm phía chân trời kia, mới ý thức được mình đã đặt bao nhiêu tiền cược.

Vạn nhất tên võ tướng nọ không tới đón, hắn sẽ bị vây khốn trong thành Ba Trung, lúc này Thục doanh nhất định là đã loạn như nồi cháo, tìm không được mình, ai sẽ phát binh? Hắn không thể quay về, kế hoạch bại lộ thì hậu quả khó tưởng tượng nổi.

Hết thảy điều kiện đều được thành lập dưới tiền đề có thể hồi doanh, hơi sơ suất chút thôi thì Lưu Bị, Pháp

Chính, Mã Siêu, kể cả mình sẽ đi tong một lượt.

Kết quả xấu nhất là, phụ tử toi đời quy thiên, Ích Châu không còn hậu duệ Lưu gia nữa, tan đàn xẻ nghé, Gia Cát Lượng mang mọi người trở về cày ruộng.

Triệu Vân đương nhiên là vội tới trả thù cho mình rồi, giết sạch những kẻ đáng chết, giết đến nhuyễn tay, rồi đâm đầu vào cổng thành mà chết? Khương Duy bé nhỏ…Ách ba…Ừm…A Đẩu miên man suy nghĩ, nhớ tới Ách thị, trong lòng yên tâm không ít. Người đó nhất định sẽ tới.

Sự tin tưởng mà hắn dành cho Trầm Kích gần như mù quáng, nếu không ai tới đón, thì nhất định là do tên võ tướng kia phản bội hắn chứ không phải Trầm Kích.

A Đẩu nhịn không được lẩm bẩm: "Ách ba, ván cược này đều đặt lên mình ngươi, lão tử mà ngoẻo ngươi sẽ thê lương lắm đó, còn có lão mẹ tử quỷ kia của ta nữa…Ngàn vạn phù hộ chút đi…"

Hắn giương mắt nhìn về phía con hẻm nhỏ, lúc này đang là bình minh, hàng rong bên đường đã rối rít khai trương, bánh bao mới rời lò bày trên sạp, thỉnh thoảng có khất cái bệnh tật đi ăn xin dọc đường.

Người tiếp ứng vẫn chưa tới.

Cuối hẻm, một tiểu nữ hài toàn thân mưng mủ đang ngồi, có vẻ bệnh nặng không nhà để về, huynh của nàng cực kỳ kích động chạy tới, đốt một lá bùa, hòa tro vào nước, ôm tiểu hài trọng bệnh kia lên đút vào, giữa mi mục có thể nhìn thấy vẻ vui mừng, hẳn là đang thấp giọng nói đại loại rằng uống hết nước bùa đạo gia này, bệnh sẽ khỏi hẳn.

Sinh bệnh không uống thuốc mà chỉ cầu thần thì sao khỏi được? A Đẩu sinh lòng đồng cảm, móc Thanh nang kinh ra, từ xa ngắm nhìn bệnh dung của nữ hài, đang muốn đúng bệnh hốt thuốc một phen.

"Nhân dịp trước khi chết…Phi" A Đẩu tự lẩm bẩm một mình: "Tích chút đức trước, lão thiên giúp ta a, mau để cho tên kia tới đón ta"

Chợt nghe tiếng tuấn mã lộc cộc, tiếng kinh hô nổi lên tứ phía trong thành, giống như nảy sinh đột biến, mấy chục tên binh sĩ Hán Trung từ phố Bắc chạy tới, dọc đường đụng đổ vô số gian hàng.

"Tiểu sư phụ đã bắt đầu đoạt cổng thành rồi sao?" A Đẩu trầm ngâm chốc lát, lại có một con chiến mã từ xa phi tới, giẫm qua tiểu nữ hài kia, thân thể gầy yếu của nàng không ngừng đau đớn lăn lộn, chắc không sống nổi nữa.

Hắn tiện tay nhét sách vào trong ngực, lẩm bẩm: "Người chết đã vậy rồi, người sống, chờ đấy, ta sẽ cấp cho các ngươi một Hán Trung không còn đau ốm nữa"

Bèn quát lớn một tiếng, thình lình rút Thanh hồng kiếm bên hông ra bổ ngang, hung hăng chém vào tên kỵ binh lạc đàn sau cùng kia, máu tươi bắn tung tóe, tức khắc chém hắn té ngựa, A Đẩu đoạt chiến mã, một đường đuổi hướng cổng thành.

"Phá thành rồi_____!"

Trong thành ngoài thành tiếng hô rung trời, A Đẩu đột nhiên cả kinh trong lòng, chỉ thấy tinh kỳ tung bay, trên đề chữ "Khương" lớn, gần ngàn kỵ binh xông ào tới.

Máu đọng vũng khắp nơi, quân Hán Trung chưa kịp tới điều cung thủ thì đã bị Mã Siêu và Khương Duy nội ngoại giáp kích, cướp lấy thành môn. Kỵ binh tách rời mấy đạo phòng tuyến của quân Hán Trung ra, bách tính gào khóc khắp nơi, đuốc thiêu đốt nhà, chiến mã hí vang, chi đứt bay tán loạn.

A Đẩu hô: "Bá Ước! Ngươi quá dữ rồi!"

Tướng cầm đầu chính là Khương Duy, trong nháy mắt hội họp cùng Mã Siêu, Khương Duy liền nghe được tiếng hô của A Đẩu, mờ mịt quay đầu tìm tiếng hô kia. A Đẩu vội giục ngựa phi về phía hắn.

Mã Siêu cao giọng nói: "*Hạng chiến**! Không được lơi lỏng!" Ngồi ngựa lao qua bên cạnh Khương Duy, đoạt lệnh tiễn của hắn, quát: "Chúng tướng nghe lệnh! Dựa cổng thành chuẩn bị chiến!"*[*trận chiến diễn ra trên đường phố]*

Mã Siêu tiếp nhận quyền chỉ huy, Khương Duy và A Đẩu mới thở phào nhẹ nhõm, biết có hắn tọa trấn, quân Hán Trung sẽ không cách nào phản công được nữa. A Đẩu hô: "Sao ngươi biết mà tới công thành vào ngay lúc này vậy?"

Khương Duy cười nói: "Chúng ta tâm ý tương thông mà!"

Không đợi A Đẩu hỏi lại, mặt Khương Duy hơi hiện vẻ phẫn nộ, nói: "Đêm qua sau khi Ách ba đưa ngươi đi lập tức bị sư phụ ngăn lại! Tên khốn đó là một con dã lang! Tính kế hại ngươi, sư phụ liền đánh nhau với hắn!"

Trong lòng A Đẩu lộp bộp một tiếng, giận dữ cắt ngang: "Không thể nào!"

Khương Duy giục ngựa tới gần hơn chút, nói: "Sư phụ gấp muốn chết rồi, vậy mà ngươi còn đi tin ngoại nhân? Thế tên gian tế mang ngươi tới có đón ngươi về không?"

A Đẩu chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu không nói nên lời, hỏi: "Sư phụ đâu?"

Khương Duy đáp: "Bàng quân sư sai y đi hãm chân đại quân Tào doanh của Điển Vi, để ta tới cứu ngươi"

A Đẩu nói: “Sao Ách ba lại động thủ cùng sư phụ vậy? Ngươi nói rõ cho ta biết”

Đối với chuyện này Khương Duy cũng chỉ biết sơ sơ, nói: “Tiểu đạo sĩ ngươi mang về từ Giang Đông, hắn vừa tới dưới chân núi Định Quân tìm ngươi, gặp sư phụ và Ách ba đang đánh nhau…”

A Đẩu nghi hoặc hỏi: “Vu Cát cũng tới rồi?”

Khương Duy gật đầu nói: “Ách ba bỏ chạy cùng hắn rồi”

Hắn quyết không cách nào tin Ách thị mang lòng mưu hại, mỗi ngày Trầm Kích đều có cơ hội giết mình, tại sao lại muốn quanh quẩn một vòng lớn như vậy? Chỉ có thể chờ Triệu Vân đánh nghi binh Điển Vi trở về mới hỏi cho ra lẽ được…Nghĩ tới Điển Vi, A Đẩu thất thanh nói: “Điển Vi đang ở trong thành! Đây nhất định là do Giả Hủ đã an bài hảo!”

Khương Duy cũng sững sờ, liền minh bạch, Giả Hủ hẳn đã đoán được kế sách lấy Triệu Vân, Trương Phi, Hoàng Trung giam chân quân đội chủ lực, rồi phân binh phái người tấn công thành Ba Trung, nên mới phái Điển Vi tới đây, uy hiếp Trương Lỗ vào khuôn khổ, bắt trói Lưu Bị làm con tin!

“Chờ đã!” Khương Duy quát, nhưng A Đẩu đã phóng ngựa như bay, đi xa rồi.

Phi gấp một vòng, A Đẩu mới bình tĩnh lại, nhìn con phố dài xa lạ, bách tính đã sớm chạy không còn bóng dáng.

Bại rồi, ngàn tính vạn tính, vẫn là bại dưới tay Giả Hủ.

Chiến lược sai sót, không liên quan tới chiến thuật. Điển Vi bắt Lưu Bị đi, Trương Lỗ hàng Tào, nên dốc hết sức lực sau cuối, rút bảy ngàn quân đội do Khương Duy và Mã Siêu xuất lĩnh, bảo toàn tính mạng binh sĩ, hay là tử chiến tới cùng, liều chết một trận đây?

A Đẩu xoay đầu ngựa, nhưng trong ánh lửa tro tàn lại loáng thoáng có tiếng người truyền tới, giống như mị thuật, lại như chú văn.

Đây là đạo pháp của Thiên sư giáo? Mình đúng là thất bại thảm hại mà, cư nhiên chưa tính Trương Lỗ vào!

“Hoàng huyền chi sơ, binh nhung chi khí, hàn quang túc sát…vạn binh…” Đó là giọng Trương Lỗ, truyền khắp toàn thành.

Trên nền con phố xuất hiện vô số viên châu nhỏ bé mà ánh kim quang, giống như viên dịch thể quỷ dị tụ về phía hắn.

A Đẩu mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn mấy chục viên châu bao vây lấy mình, khói bụi bình địa nổi dậy! Kim châu lại hóa thành binh sĩ hai mắt đỏ máu, tràn về phía hắn.

Con ngựa kinh hoảng hí vang, hất hắn xuống.

Trong nháy mắt đó, từ ngõ hẻm lao ra một con ngựa, võ sĩ trên ngựa đưa tay túm chặt cổ áo hắn, để hắn ngồi sau lưng mình.

"Ách ba! Vu Cát!" A Đẩu vui mừng khôn xiết, hô lớn: "Ta thao! Các ngươi chơi trò gì vậy?"

Ách thị tay cầm cương sóc, vận lực quét ngang một vòng, tức khắc đem binh sĩ vây lên đồng loạt bổ thành hai nửa!

Vu Cát từ sau lưng Ách thị nhảy xuống ngựa, cười nói: "Chúng ta tới cứu ngươi!"

"Có yêu pháp…Vu Cát ngươi cẩn thận chút…" A Đẩu chưa kịp nói xong thì Ách thị đã lấy hai chân kẹp bụng ngựa, mang hắn lao vào biển lửa, phi về phía phủ Hán Trung – chỗ của Trương Lỗ.

Vu Cát cười nói: "Rải đậu thành binh, trò trẻ con. Con cháu của Trương Đạo Lăng thật không chút tiến bộ, mất sạch mặt mũi nhà ngươi"

Nói xong Vu Cát tế khởi cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ, khua lên không trung, quát: "Phá!"

Trong binh hoang mã lạc, giọng đồng âm thanh thúy kia lại rõ ràng vô cùng, truyền khắp toàn thành.

Sắc mặt Trương Lỗ biến đổi, lồng ngực như trúng phải đòn đại chùy nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi.

Vu Cát đưa tay rải ra một lá bùa, lá bùa bay trong không trung, nổ vang thành vô số huyết *nha** tán loạn, mang theo tiếng kêu chói tai lao về chân trời, rồi lại đồng loạt bổ nhào xuống, xông vào tế đàn! *[*quạ]*

"Ách ba" A Đẩu ngồi sau ngựa, hưng phấn kích động khó đè nén, chỉ lặp đi lặp lại: "Ta biết không phải vậy mà, ta biết…ngươi sẽ không phản bội ta"

"Ách ba tay ngươi bị sao vậy?" A Đẩu chú ý tới cánh tay trái vô lực của Trầm Kích, chỉ dùng một tay điều khiển cương, thất thanh nói: "Sao lại chảy nhiều máu như vậy…"

Hắn thuận tay sờ, lòng bàn tay thấm ướt một tầng huyết dịch sền sệch, lúc trước Ách thị đánh nhau kịch liệt với Triệu Vân một trận, hẳn đã tiêu hao quá nhiều sức lực.

“Chúng ta trở về trước đi, hội hợp cùng sư phụ rồi hẳn tới…Chờ đã!”

Tuấn mã đã xông tới gần cửa phủ, Ách thị vung cương sóc, A Đẩu sợ hãi kêu: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ôm chặt”

Đồng tử A Đẩu đột nhiên co rút, xuất hiện thần sắc khó tin.

“Ngươi có thể nói chuyện!”

“Trương Văn Viễn ở đâu!” Trầm Kích gầm thét, trường thương nộ chấn, một kích oanh vỡ cửa phủ Hán Trung, thế xông mà ngay cả tuấn mã cũng vô pháp ngăn cản phá mở hai phiến đại môn sơn đỏ, văng ngang ra ngoài!

Trong não A Đẩu trống rỗng, dọc đường cột gẫy, vụn gỗ bay tung tóe, ngựa hí dài vang dội, lao ra cửa sau phủ Hán Trung, hai người một ngựa đâm đầu vào gần ngàn Tào quân đang áp giải con tin!

Sau xe ngựa, võ tướng bị trói gô kia chính là người đã mang mình vào thành Ba Trung, bộ hạ cũ của Trầm Kích – Trương Liêu.

Điển Vi vừa thấy biến cố nảy sinh, quát lớn: “Giơ khiên! Ngăn chặn hắn!”

Tiếc rằng thế xông của Trầm Kích quá mạnh, ngân quang bùng nổ, đơn kỵ xung kích, đánh cho đội ngũ Tào quân tán loạn!

Điển Vi hốt hoảng lui ra sau, tụ họp tàn binh, Ách thị vung cương sóc, cắt đứt dây trói trên người Trương Liêu, lạnh lùng nói:

“Huyền Đức Công, thỉnh xuống xe”

Trong ánh mắt của binh sĩ xung quanh hiện lên thần sắc kinh sợ, đánh giá nhân vật như chiến thần này, không một ai dám xông lên.

“Lão ba!” A Đẩu tung mình xuống đất, bất chấp Điển Vi như hổ đói rình mồi bên cạnh, tìm chiến mã tới, chia nhau đỡ Lưu Bị và Pháp Chính lên ngựa.

Lưu Bị kịch liệt thở dốc, ánh mắt không dám rời khỏi Trầm Kích dù chỉ một khắc. Cũng không đi ngay, nói: “Ngươi…ngươi…”

Liên tục mấy lần mà vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh.

Cả đời Tào Tháo, Lưu Bị sợ nhất chính là người này!

"Các ngươi đi mau!" A Đẩu nói: "Tới cổng thành, Khương Duy và Mã Siêu đang chờ ở đó!"

Trầm Kích hoàn toàn coi Điển Vi như vật vô hình, chỉ cúi đầu nhìn Lưu Thiện.

Hồi lâu sau, hắn dịu dàng nói: "Trương Văn Viễn, mang hắn đi"

"Mạt tướng tuân lệnh!"

Trầm Kích chậm rãi nói: "Chủ công…Bảo trọng!"

"Đợi đã!" A Đẩu bị Trương Liêu sống chết đè lại, vừa nghe câu "Chủ công" kia nhất thời tim thắt lại, điên cuồng hét lớn: "Ách ba! Ngươi đừng chết!"

Giọng nói truyền tới tai xa xôi mà hư ảo, khiến A Đẩu không dằn lòng được thất thanh khóc ròng.

Điển Vi rung song *phủ**, giận dữ hét: "Tướng tới báo danh!" *[*búa]*

Chiến thần tay cầm cương sóc, mạnh mẽ vung nghiêng, hơi ngẩng đầu, nhìn sâu vào hai mắt tràn ngập sợ hãi của Điển Vi.

Một kích trong tay, vạn phu chớ cản; mảnh giáp che thân, ngàn người khó địch.

Tiếng quát lớn vang vọng đồng hoang!

"Cửu Nguyên Lữ Phụng Tiên ở đây_____tiến lên chịu chết_____!"

31. Quyển 3 - Chương 31: Tào Phi Tuyển Phi

Đường phía Đông đường phía Tây đường phía Nam, năm dặm trạm dịch bảy dặm trạm dịch mười dặm cũng là trạm dịch.

Đi từng bước cứ mãi ngoảnh đầu nhìn lại.

Thoáng chốc trời cũng tối ngày cũng tối mây cũng tối.

Tà dương rải khắp chốn, ngoảnh đầu lại sương khói mờ mịt.

Không còn thấy rõ, sơn vô số thủy vô số tình vô số.(1)

_____*Trương Minh Thiện*

"Nãi Cát ngươi muốn chua chết lão tử hả…Có thứ khác không?"

A Đẩu nằm nghiêng trên chăn đệm trải trong góc trướng bồng, kề sát mặt tới bên rìa trướng, mặt đất nơi đó bị đào thành một cái hố nhỏ như lỗ chó, hố nhỏ nối liền trong và ngoài trướng.

Lúc này gương mặt của Vu Cát đang chen chúc trong miệng hố ngoài trướng.

Vu Cát nghĩ nghĩ rồi nhét vào một miếng trái cây khác, nói: "Quả này hơi chát chút"

A Đẩu ngẫm nghĩ, chép chép miệng, dù sao cũng đỡ hơn chua. Bèn chùi chùi trái cây vào vạt áo, nhét vào miệng.

Mành trướng vén mở, người đưa cơm tiến vào.

"Cút ra ngoài_____!" A Đẩu mắng, từ trên đệm tung mình dậy, cầm khay ăn hung hăng ném ra ngoài cửa, rồi như trâu đực phát điên thở dốc, quát: "Cút!"

Lưu Bị và Triệu Vân đứng ở ngoài trướng, thấy trong trướng ngọ thiện bị ném ra, cơm trắng văng đầy đất. Triệu Vân thở dài, nhưng Lưu Bị lại thản nhiên nói:

"Mới có hai ngày thôi. Đợi nó đói thêm vài ngày nữa, tự nhiên sẽ nghĩ thông suốt, Tử Long, ngươi không thể quá nuông chiều nó"

Triệu Vân gật gật đầu, Lưu Bị bèn xoay người rời đi.

Hôm nay là ngày thứ mười sau khi thành Ba Trung bị phá; ngày thứ bảy sau khi Trương Lỗ chết và là ngày thứ năm sau khi Điển Vi bắt giữ Lữ Bố, giải về Lạc Dương.

Ngày thứ năm đếm ngược tới lúc Lữ Bố bị vấn trảm.

Cũng là ngày thứ hai A Đẩu tuyệt thực.

Thế cục hoàn toàn thoát khỏi lòng bàn tay Lưu Bị, thực lực phụ tá của thân sinh nhi tử đã đạt tới trình độ mà mình không cách nào tin tưởng nổi, chỉ trong nháy mắt Vu Cát đã dễ dàng phá vỡ đạo thuật của Trương Lỗ, Khương Duy Mã Siêu từ trong hỗn loạn đánh tan quân Hán Trung.

Trương Liêu trở mặt, mang theo bốn ngàn thuộc hạ bộ binh, cứ thế công hãm thành Ba Trung. Tào quân đã mất đi đại thế, rút về Lạc Dương.

Mà cái kẻ mình sợ nhất cả đời kia cư nhiên lại chưa chết! Còn làm thị vệ của Lưu Thiện nữa! Nghĩ tới đây, Lưu Bị gạt mồ hôi lạnh, may mà Lữ Bố đã bị Điển Vi bắt đi. Bằng không nếu hắn muốn thanh toán món nợ cũ ở Bạch Môn lầu, dùng mạng cả nhà mình cũng không đủ đền.

Võ lực của Lữ Bố đệ nhất thiên hạ, võ tướng dưới trướng mình, ai có thể chế trụ được hắn?

Cho nên khi A Đẩu phẫn nộ yêu cầu phái người đi cứu Lữ Bố thì Lưu Bị như chém đinh chặt sắt cự tuyệt thẳng.

"Ngươi có biết hắn là ai hay không?! Hắn là Lữ Phụng Tiên! Ngươi quên Đinh Nguyên Đổng Trác chết như thế nào rồi sao?"

"Ta con mẹ nó không biết Lữ Phụng Tiên đồ bỏ gì hết! Hắn là Ách ba của ta!" A Đẩu giận tím mặt quát: "Hắn đã cứu mạng ta! Cũng đã cứu mạng ngươi!"

"Tuyệt đối không cho ngươi đi!" Lưu Bị tức đến cực điểm, trong tiếng thở dốc mang theo sợ hãi và phẫn nộ, đứt quãng nói: "Chuyện ngươi hại Tử Long bị trúng độc vi phụ còn chưa trách! Ngươi dám…"

Triệu Tử Long chắn trước mặt A Đẩu, trầm giọng nói: "Chủ công bớt giận!"

"Mẹ nó ngươi câm miệng cho lão tử!" A Đẩu không nói hai lời hung hăng đẩy Triệu Vân ra.

"Lớn mật!" Lưu Bị nặng nề quát.

A Đẩu như mất khống chế quát với Triệu Vân:

"Lúc ta bị đậu binh của Trương Lỗ bao vây ngươi đang ở đâu? Nếu không phải ngươi đả thương Ách ba, đuổi hắn đi, thì sao hắn lại một thân một mình…đi cản Điển Vi, thì sao lại bị bắt…"

A Đẩu nức nở mắng: "Đều tại ngươi! Ta biết ngay từ đầu ngươi chưa từng tin tưởng Trầm Kích! Đợi Ách ba bị Tào Tháo chém rồi, cả đời này ta sẽ không nói chuyện với ngươi câu nào nữa!"

“Cút về thủ địa bàn của Công Tôn Toản đi!” A Đẩu gần như phát điên lên, quát.

Sắc mặt Triệu Vân xanh mét, Lưu Bị tức đến run rẩy, rút trường kiếm, tức giận khó nén: “Nghiệt tử lưu lại cũng vô dụng!”

Lúc này A Đẩu ngược lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Chém a, một kiếm chém chết ta đi, đợi cha quy thiên rồi, xem ai lo ma chay cho cha”

“Hiện tại nếu cha không chém ta, đợi cha chết rồi, lão tử lên làm hoàng đế, Triệu Tử Long sẽ phải cút đến thủ Liêu Đông cho lão tử, cả đời cũng đừng mơ trở về Trung Nguyên!” A Đẩu lại mắng lớn, chợt trước mắt tối đen, sau cổ đã hứng một chưởng, ngất trong ngực Triệu Vân.

“Chủ công bớt giận, bất quá chỉ là khí phách thiếu niên thôi!” Triệu Vân nói: “Chuyện này là do Vân sơ suất, nguyện lĩnh tội thay hắn! Hoàn thỉnh chủ công trách phạt!”

Triệu Vân ôm sai lầm vào người mình, Lưu Bị cũng không còn lời nào để nói nữa, run rẩy ngồi xuống, thuận tay đuổi Triệu Vân đi, để y ôm A Đẩu rời trướng.

Lữ Bố đã đi, Triệu Vân tự thỉnh, rơi liền xuống mấy cấp, chịu tám mươi quân côn, từ chức tướng quân xuống làm giáo úy, lấp vào khoảng trống đội trưởng thân vệ của thái tử, trông nom hắn chặt chẽ, không cho phép rời phạm vi quân trướng.

Trong quân không ai dám nhắc tới chuyện của Ách thị, giống như hắn chưa từng xuất hiện qua, thật lâu trước đây, hắn cũng đã bị Tào Tháo trảm ở Bạch Môn lầu.

Trầm Kích là ai? Tra không ra người này.

Lưu Bị cũng chẳng dám nghĩ nữa, chỉ mong sao hắn chết càng nhanh càng tốt, ban đầu Tào Tháo vốn có ý thu nạp hắn, là do mình ở bên cạnh can ngăn mới thuyết phục được Tào Tháo động sát niệm. Hắn ẩn náu bên cạnh Lưu Thiện là để báo thù sao? Lưu Bị trăm mối không cách nào giải, Tào Tháo sao lại tha cho mình? Chẳng lẽ là vì Điêu Thiền?

Một khóc hai nháo ba thắt cổ, khóc nháo không đạt được mục đích, Triệu Vân nắm quá rõ tính nết của tiểu đồ đệ này rồi, nên phàm là vật gì có hình dây thừng trong phòng đều lấy đi hết sạch.

Sau khi A Đẩu tỉnh lại nhìn thấy Triệu Vân, lại quát y một trận nữa, xong bắt đầu tuyệt thực.

Từ hôm đó đến nay, A Đẩu chưa từng hòa nhã với Triệu Vân một lần, mặc dù đáy lòng cũng rõ, dưới tình huống ngay lúc đó, Triệu Vân chẳng qua chỉ làm chuyện nên làm, huống hồ cũng chưa nổi sát tâm, chỉ muốn bắt giữ Lữ Bố tra hỏi thêm.

Nhưng hắn không cách nào lý giải nổi, tại sao mình có thể tin tưởng Trầm Kích, mà Triệu Vân lại không? Nếu nói trong đó không có chút tư tâm nào, A Đẩu nửa điểm cũng không thể chấp nhận được.

Cho nên hắn châm chọc khiêu khích, cục tức nuốt không trôi, gây đủ khó khăn cho Triệu Vân.

Triệu Vân chỉ im lặng không nói gì, tùy hắn phát hỏa, đảm nhiệm chức tay sai quản thúc. Chờ đợi ngày nào đó hắn nghĩ thông suốt.

Nhưng A Đẩu vẫn cứ nghĩ không thông, cơn đói bụng choáng váng càng khiến tâm tình hắn ác liệt hơn. Hắn đánh đuổi thị vệ đưa cơm tới, đang muốn đập đồ phát tiết thì lại nghe Vu Cát nhỏ giọng nói ngoài trướng: "Ca, có thứ tốt nè, đảm bảo no…"

Vu Cát ở bên ngoài dùng sức nhét một vật vào, A Đẩu mắng: "Cái tên ngu ngốc này, không biết dựng thẳng lên rồi nhét vào hả? Gì đây?"

Vu Cát thầm thì: "Bánh chưng Quan Phượng đích thân gói…"

A Đẩu dán mặt vào miệng hố, nhìn cái hộp gỗ kia, nói: "Sắp tới Đoan ngọ rồi, quên bẵng đi mất. Ách ba cũng sắp chết rồi, cũng không có bánh chưng ăn" Nghĩ tới Lữ Bố, mắt liền đỏ ửng.

Vu Cát lại dùng lực thọt cái thực hạp kia, nói: "Chút nữa chia cho ta một cái ăn với được không?"

A Đẩu "Ừm" một tiếng, nói: "Cũng cho sư phụ một cái ăn luôn" Mấy ngày qua, cơn tức của hắn đã dần tiêu tan, rốt cuộc cũng cảm thấy hơi có lỗi với Tử Long, nghĩ tới đây, trong lòng chợt nảy sinh một kế, nói: "Đợi đã, ngươi cứ cầm trước đi. Lát nữa thế này…"

Nói xong từ dưới gối móc ra một bao đồ nhỏ, đưa qua nói thế này thế kia, Vu Cát nghe đến đầu đầy sương mù, nhận lấy cái bao đó rồi rời đi.

A Đẩu vừa mới quay người qua thì Triệu Vân đã trở về. Đặt một vật lên bàn, sau đó tự cởi khôi giáp, A Đẩu liếc mắt qua, thấy trên bàn là một con hổ nhỏ màu vàng đất.

Tết Đoan ngọ nhân gian hay dùng vật này để khử uế, tự tay làm con hổ vải, giao cho hài đồng, với mong muốn chúng sẽ mau lớn, tránh thói ương bướng. Chắc hẳn Triệu Vân đã đi thành Ba Trung mua về, trước đây Cam Thiến cũng đã may một con cho A Đẩu, trong rối vải nhét đầy lá ngải khô, treo trong trướng để trừ muỗi.

Triệu Vân cởi bỏ khôi giáp toàn thân, xách một thùng nước lạnh trước trướng dội từ đầu xuống chân.

Nước lạnh dội lên tấm lưng chồng chất vết thương do bị quân côn trách phạt trước đó không lâu, khiến y hít vào một hơi.

Triệu Vân xoay người vào trướng, ngơ ngẩn ngồi trước bàn. A Đẩu thấy y tiến lại, bèn nghiêng người qua hướng mặt vô trong, không thèm nhìn tới y.

Y khố bạch sắc mỏng tanh dán vào người Triệu Vân, y thuận tay kéo vải qua lau lau đầu tóc, ấm giọng nói: "Còn đang giận sư phụ sao"

"Đồ đệ, sư phụ mua đồ chơi cho người nè" Triệu Vân nói: "Qua đây ngồi lát đi"

Chờ thật lâu, A Đẩu vẫn lẳng lặng nằm như cũ, Triệu Vân lại nói: "Sư phụ muốn hàn huyên với ngươi"

A Đẩu vuốt vuốt vành mắt đỏ bừng, bò dậy ngồi trước bàn, Triệu Vân nhìn dáng vẻ đau khổ của hắn, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì, nghĩ mãi mà vẫn không biết phải mở miệng thế nào, chỉ nói: "Sắp quá tiết rồi, dẫn ngươi vào thành ngắm thuyền rồng nhé?"

A Đẩu thuận tay nhéo nhéo con hổ vải trên án, không lên tiếng.

Lúc này Vu Cát bê hộp ngó dáo dác tiến vào.

Triệu Vân: "Sao thế?"

Vu Cát cười nói: "Bánh chưng Quan Phượng gói cho ca này" Xong đặt thực hạp lên bàn.

Triệu Vân cười nói:"Tiểu nha đầu cũng thật có lòng"

A Đẩu "Ờ" một tiếng, mở thực hạp kia ra, trong hộp xếp chỉnh tề tám cái bánh chưng, buộc dây khác nhau, A Đẩu đang muốn lấy ra ăn thì lại bị Triệu Vân ngăn cản.

Triệu Vân cầm một cái lên trước, mở dây, cười nói: "Sư phụ nếm thử trước" Bèn lột lá đưa bánh vào miệng.

Triệu Vân sợ trong bánh có độc, để tránh tái phạm sai lầm không thể vãn hồi như lần trước, mỗi khi có người đưa bánh ngọt tới Triệu Vân đều đích thân nếm thử.

Y vừa ăn vừa nói: "Công Tự, còn nhớ con chó ngươi nuôi lúc trước không?"

A Đẩu nhàn nhạt "Ừm" một tiếng, Triệu Vân lại cười nói: "Mùi vị không tệ, ăn đi"

Chợt cảm thấy đầu óc mê man, không tự chủ được gục lên bàn, bị thuốc mê hạ gục.

Vu Cát cầm cờ phướn chọt chọt Triệu Vân, nói: "Y quả nhiên ăn thật, ca, ngươi thông minh ghê"

Torng lòng A Đẩu khó chịu, đáp: "Đương nhiên…trên đời này, không ai hiểu rõ y sẽ làm gì hơn ta"

Nói tới đây, nhịn không được đưa tay sờ trán Triệu Vân, nói: "Sư phụ, ta đi cứu Ách ba, nếu bị bắt…đừng tới cứu ta, mặc ta chết đi"

A Đẩu nhét con hổ vải trên bàn vào ngực, hít hít mũi, nói: "Chúng ta đi" Kéo Vu Cát bỏ chạy.

Sau khi A Đẩu đi không lâu, Triệu Vân mới ngẩng đầu dậy, một tay nắm quyền chống lên sống mũi, thở ra, nuốt nước mắt xuống.

Y đứng dậy ra cửa, tìm một thị vệ tới, cực lực khống chế không để người ta phát hiện y mới khóc, trầm giọng nói: "Cởi dây cương Xích thố, để mặc nó chạy; sau đó dắt Lô mã của chủ công tới, rồi thỉnh Khương Duy tướng quân điểm cho ta năm trăm kỵ binh, đợi lệnh ở cửa đông doanh"

A Đẩu và Vu Cát cùng cưỡi một ngựa, phi băng băng vượt qua thung lũng Hán Trung.

Vu Cát cười nói: "Con ngựa này có linh tính, thật kỳ quái, sao nó lại chờ chúng ta ở trước cửa nhỉ?"

A Đẩu đưa mắt nhìn cảnh vật bình nguyên không ngừng lướt qua, cười nói: "Bởi vì nó biết chúng ta muốn đi cứu chủ nhân của nó" Chợt vỗ vỗ cổ Xích thố, nói: "Xích thố, ngươi quá nổi bật, đưa chúng ta tới ngoại thành Lạc Dương thì ngừng lại nhé"

Vu Cát hiếu kỳ hỏi: "Con chó mà Vịt bự nói hồi nãy là sao?"

A Đẩu cười: "Đừng có đặt biệt danh cho y"

"Vào mùa xuân năm nọ, chó nhà tiên sinh sinh con, sư phụ bèn ôm về một con cho ta nuôi, thấy ta một mình cô đơn nên muốn tìm thú con tới chơi với ta"

"Chú chó con rất ngoan ngoãn, ngày ngày chạy theo ta, vẫy đuôi với ta, rất đáng yêu"

A Đẩu ngắm nhìn đồng hoang mênh mông, thản nhiên nói: "Nuôi được vài tháng, tới tết Đoan ngọ, lão ba bày ngọ phạn, kêu ta đến ăn tiệc. Ta trộm một cục xương nhét vào trong tay áo, trở về đút nó"

"…Cục xương kia không lớn không nhỏ, ta vẫn còn là một tiểu hài nhi, chưa hiểu chuyện, trực tiếp đút nó, nó nuốt vào họng, rồi mắc nghẹn"

"Ta không biết phải làm sao, chỉ đứng khóc, sư phụ vội vã chạy tới xem, móc không ra. Y chỉ đành ôm lấy ta, còn ta thì ôm chó con chạy một mạch đi tìm tiên sinh y, đáng tiếc tới lúc đó thì nó đã chết cứng ngắc rồi"

A Đẩu lẩm bẩm: "Sau đó ta và sư phụ cùng nhau đem nó chôn ở hậu viện phủ Kinh Châu, còn cắm một tấm ván nhỏ nữa…"

Hắn nhớ tới con chó nhỏ mình từng nuôi, đột nhiên đau thương vô tận ập tới.

Ngày đó trên bến tàu Giang Lăng, Triệu Vân nhìn hắn ăn bánh ngọt do chính tay mình đưa cho, rồi chết trong lòng ngực mình. Nỗi sợ hãi và cảm giác vô lực khi rơi vào trong bóng tối hắn đã từng thiết thực trải qua một lần rồi.

Vu Cát hoàn toàn không phát hiện, chỉ cười nói: "Lúc đó bao nhiêu? Còn nhớ rõ không?"

A Đẩu cười nói: "Sáu bảy tuổi gì đó, sao ta lại nhớ rõ nhỉ…Đó đâu phải là ta…Thật kỳ quái" Chợt thở dài, nói: "Thôi, chuyện như vậy nên sớm quên đi mới đúng"

Cuối cùng A Đẩu hạ kết luận: "Cả đời này ta cũng không dám nuôi con thú con nào nữa, vạn nhất không chăm sóc tốt, trong lòng ấm ức, chết đi sống lại…Thật chẳng phải chuyện hay ho gì"

Một ngày trước tết Đoan ngọ, đang vào giữa hè, thành Lạc Dương tràn ngập liễu rũ, nắng gắt còn hơn lửa, chiếu toàn thành nóng hổi. Giống như một cái lò to tràn đầy nhiệt tình.

Chạng vạng thì A Đẩu và Vu Cát đã đuổi tới ngoại thành Lạc Dương. Xung quanh đều là thuyền rồng đáy hướng lên trời để chờ hôm sau xuống nước, dưới chiều tà nước sơn chiết xạ ra sắc màu mỹ lệ.

A Đẩu tung mình xuống ngựa, nhưng Vu Cát lại đưa một lá bùa qua, nói: "Ca, ngươi…cẩn thận, trong thành kia có một lão già rất lợi hại, ta hơi sợ hắn, không đi cùng ngươi được, ở đây chờ ngươi"

A Đẩu cảm thấy ngoài ý muốn, ngẫm nghĩ, mang thêm một người cũng dễ lộ mục tiêu, bèn nói: "Được, ngươi trông chừng Xích thố, đừng cho nó chạy loạn" Xong hỏi rõ cách dùng lá bùa, hai người hẹn địa điểm hội hợp, rồi A Đẩu đi tới cổng thành.

Tục ngữ có câu *ngắm núi chạy chết ngựa**, tuy nhìn thấy được đại thành, nhưng lại làm cho hắn đi bộ hết hai canh giờ hơn, đợi tới cổng thành thì trời đã tối hẳn, đại môn đã đóng, trăng rằm treo lên ngọn liễu, A Đẩu chờ ở thành môn chốc lát, biết mình thân mang trọng trách, không thể tùy tiện hành sự, đành phải núp sang một bên rình thời cơ. *[*ý nói mắt thấy thì gần như thực tế lại rất xa]*

Bên ngoài thành là Lạc Thủy hà, nhiệt độ do nắng gắt ban ngày mang đến vẫn chưa tan, sóng gợn lăn tăn, giống như mang theo vô số bạc vụn trôi về hạ du, A Đẩu nhìn chốc lát, trong lòng tán thưởng mỹ cảnh này, chợt nghe tiểu môn bên hông mở két ra, vội quay đầu lại nhìn, thấy có người xuất thành, đang muốn lặng

lẽ mò vô thì trong cửa lại phi ra một chiếc xe ngựa, sau đó đóng chặt lại.

"Trời đánh nó, thủ gì mà nghiêm quá vậy" A Đẩu thầm mắng.

Vốn tưởng rằng xe ngựa sẽ xuất thành, nhưng lại thấy nó dừng trên cầu Lạc Thủy. A Đẩu cảm thấy hiếu kỳ, thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên xe một vị phụ nhân đi xuống, dựa vào thành cầu, nhìn ánh bạc khắp sông đến xuất thần.

Aiz aiz, cái lão nương nhìn không phải là sông, mà là tịch mịch!

A Đẩu thầm nhạo báng, tám phần lại là quý phụ nhân nhà nào đó trong thành thương xuân bi thu, ra ngoài khóc gió than mưa rồi. Hắn đưa mắt nhìn xe ngựa, chốc lát sau, lòng nảy sinh một kế, rón ra rón rén, mượn cây cối bên bờ sông che giấu, muốn tiến tới núp dưới gầm xe ngựa.

Đang đi được một nửa, chợt thấy phụ nhân kia giương bào tụ, nhẹ nhàng nhảy lên lan can ngọc thạch của chiếc cầu.

Đó đó đó, đó là cái gì? A Đẩu như gặp phải sấm giữa trời quang, khinh công? Vào lúc suýt nữa kêu to thành tiếng, phụ nhân kia đã một cước đạp không, ngã xuống nước.

Không có tiếng kinh hô như trong dự liệu, cũng không có tiếng rơi xuống nước, nữ tử kia cư nhiên tà tà đứng trên mặt nước, hai chân xích lõa như bạch ngọc điểm khởi một đợt sóng gợn, bay ra giữa Lạc Thủy.

A Đẩu nhìn đến ngây ngốc.

*Vút bay như hồng nhạn, uyển chuyển tựa du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng; phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu tựa gió thổi làn tuyết bay. [*Lạc thần phú của Tào Thực]*

Lạc Thủy cuốn tung vạn mảnh tàn tuyết, dưới màn đêm yên tĩnh ánh trăng như lụa, vô thanh vô tức mà tụ lại trên người nàng, hòa làm một luồng sáng, nước gợn tản ra từng lớp, nàng nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt sông.

Lúc xoay lại, A Đẩu nhìn chằm chằm vào gương mặt không mang chút khí tức phàm trần nào của nàng.

Quá xinh đẹp, bình sinh từng thấy, chỉ Điêu Thiền mới có thể đối chọi cùng nàng, nàng là ai?

Ánh trăng thu vào đôi chân ngọc hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, rồi hóa thành vô số sợi bông, theo cái xoay người của nàng mà tản ra khắp nơi, thoáng chốc cuốn tung vạn điểm tinh trần trong thiên địa, men theo Lạc Thủy rải tít tắp đến tận cuối ranh giới nước trời.

Vũ dứt, ánh trăng mông lung tản đi, nước sông phát ra tiếng rào rạt, chậm rãi chảy xuôi, Chân Mật vén tụ đứng giữa Lạc Thủy, u u thở dài, tiếng thở than kia như lay động cả con sông dài, chân trời mây đen mờ mịt, trút cơn mưa phùng như tơ mảnh.

Nàng quay đầu lên cầu, trở về xe ngựa, cổng thành lại mở ra, xe ngựa phi vào Lạc Dương.

"Hoàn nhi" Chân Mật dịu dàng nói: "Những nữ nhân Tử Hằng muốn tuyển ngươi có thấy hết không?"

Tỳ nữ nhẹ giọng nói: "Thấy hết rồi, tư sắc đều chẳng bằng một phần vạn phu nhân"

Dưới gầm xe ngựa, A Đẩu nắm chặt trục xe nghe vậy thầm kinh thán, Tào Phi muốn tuyển phi ngay tết Đoan ngọ? Thú được loại nữ nhân như Chân Mật còn chưa đủ thỏa mãn? Khó trách nàng phiền muộn trong lòng, muốn đi đến Lạc Thủy.

Nhưng hắn đoán sai rồi, Chân Mật nói tiếp: "Nạp phi cũng được, đỡ phải đêm đêm tới phiền…Mấy ngày trước ngoài cung áp giải xe tù vào, ngươi có nghe ngóng được gì không?"

Tỳ nữ đáp: "Hoàn nhi không rõ nữa, chỉ nghe đám thị vệ nói, trong xe tù trói một tên cực kỳ lợi hại, thừa tướng đã nhốt hắn vào phược hổ lao rồi, ngày mai sẽ…"

Chân Mật trầm ngâm nửa ngày, nhíu mày nói: "Một kẻ cực lợi hại? Người nào mà lại phải nhốt vào trong cung chứ không phải thiên lao như vậy?"

Phược hổ lao ở trong hoàng cung, A Đẩu đã chiếm được một tin tức vô cùng hữu dụng, Tào Tháo hẳn là muốn tự thân vấn trảm Lữ Bố đây. Tỳ nữ mờ mịt nói: "Hoàn nhi đi nghe ngóng rồi, chỉ có thừa tướng và Tào Chân tướng quân mới được nhắc tới người đó"

Chân Mật ừm một tiếng, không nói gì nữa.

Xe ngựa ngừng trong hoàng cung, Chân Mật dẫn thiếp thân thị tỳ xuống xe rời đi, A Đẩu vội chuồn vào sau giả sơn núp kín, trong lòng tính toán chốc lát, cũng không biết phược hổ lao ở đâu, chỉ còn cách bắt một người tới hỏi mới biết được.

Nơi Chân Mật ở nhất định không có khả năng giam người, điểm này hắn rất rõ, phải tìm tới phòng tạp dịch trong cung, A Đẩu đi ngược hướng với Chân Mật, bò tới ngoài cửa sổ một gian phòng nhìn vô, đây là gian phòng của thái giám, quên đi, giọng the thé, nói chuyện như thổi kèn. Chọc không được.

Gian này, thị vệ, muốn chết sao. Gian kế tiếp.

Gian này không có ai, thúi hoắc…Thao, là nhà xí.

A Đẩu dở khóc dở cười, đang muốn xoay người đi, chợt thấy một nữ tử xách y phục đi ra ngoài, đứng dưới gốc cây chải đầu tóc, có rồi! Cung nữ!

Hấn nhặt đại một cục gạch, giấu trong tay áo, như lưu manh tiến lên phía trước, hỏi: "Vị tỷ tỷ này, xin hỏi…"

Nữ tử kia thình lình bị dọa nhảy dựng, thét chói tai, A Đẩu mắng: "Tố chất tâm lý của ngươi quá kém!" Đành phải giơ tay nện mạnh cục gạch qua, nữ tử kia lập tức té xỉu.

Lãng phí hết một tên *NPC**, khóe miệng A Đẩu giật giật, đang định quay lưng đi tìm mục tiêu kế tiếp thì thấy váy lụa nữ tử nọ mặc là hàng tốt, chợt nảy ra một kế, lúng ta lúng túng kéo nàng ra sau giả sơn. *[*non-player character, là những nhân vật trong game hỗ trợ cho người chơi]*

Chốc lát sau, tiểu mỹ nhân ra đời!

"Ai nha_____!"

Vừa mới chỉnh hảo trâm váy, quấn gọn đầu tóc thì liền có yêm nhân vô cùng khẩn cấp chạy tới, nói: "Sao ngươi lại ở đây! Ma ma nổi đóa lên rồi! Coi chừng bị loạn bổng đánh chết!"

A Đẩu định cầm cục gạch lên tiện thể nện ngất yêm nhân này luôn, chợt nghĩ tới trong phòng thị vệ vẫn còn có người ở đó, nháo quá sợ kinh động tới chúng nhân.

Nữ tử này chẳng biết có thân phận gì, đi đâu không gặp, thái giám tới tìm, thái giám tìm không thấy, lại phái ma ma đi tìm, ma ma không thấy…

Cứ thế lòng vòng, hơn phân nửa là chuyện xấu rồi, A Đẩu đành phải khụ một tiếng, đè giọng nói: "Tới đây tới đây, nhân gia tới đây"

Bèn hớn hở đi theo thái giám, thầm nghĩ tìm một chỗ hẻo lánh, rút đao trên kệ tiến hành bức hỏi. Mặc giáp ra trận giết không chết người, nhưng khi dễ tiểu thái giám thì lúc nào cũng có thể nha.

Lữ Phụng Tiên, lão tử vì ngươi mà làm ra một chuyện không có tiền đồ như vậy, bỏ đủ vốn gốc luôn rồi đó!

Trong điện đèn đuốc rực rỡ, yêm nhân toàn dẫn A Đẩu đi ở những chỗ đông người, A Đẩu không thể làm gì được, đánh lén thất bại, quẹo tới quẹo lui, đi qua mấy cái hành lang uốn khúc.

Không phải chứ_____! A Đẩu không ngừng kêu khổ trong lòng, mình cư nhiên bị dẫn tới trước một gian đại điện! Để làm chi vậy!

Trong đại điện tiếng nhạc truyền ra, có vẻ một đám võ tướng thô nhân đang chơi đoán số uống rượu, thị tỳ trước cửa xếp thành hai hàng, cuối hàng ngũ chỉ thiếu một người, đoán chừng là cung nữ ở nhà xí lúc nãy.

Ván đã đóng thuyền rồi, A Đẩu đành phải kiên trì đến cùng lấp vào khoảng trống, ánh mắt ma ma hung hăng quét tới, A Đẩu vội cúi đầu xuống, thấy danh thị tỳ phía trước chầm chậm bước đi, vội nhắm mắt nhắm mũi đi theo.

Vừa bước vào phạn thính nguy nga lộng lẫy liền nghe thấy giọng một nam tử vang lên.

"…Đây là các mỹ nữ Giang Đông, Liêu Đông, Ký Châu đưa đến năm nay, các vị tướng quân cứ nhìn xem có vừa ý ai không"

Vài tên tướng lĩnh sau án vội rối rít khước từ, nói không thể vượt phép được, nam tử lại nói: "*Nội nhân** của Tử Hoàn…Ha ha, các vị không cần khách khí! Tới đây, ngẩng đầu cả lên, để các tướng quân nhìn một chút" *[*vợ]*

Ô, A Đẩu rốt cuộc cũng biết rằng mình đã đâm đầu vào cuộc tuyển chọn nữ nhân của Tào Phi rồi.

Nhưng cơn ác mộng của hắn vĩnh viễn không có hồi kết, vừa mới ngẩng đầu lên chút xíu thì nghe được một câu: "Hảo ý của thế tử, Tử Thượng tâm lĩnh…"

Hắn và Tư Mã Chiêu đối mắt nhau, người sau sửng sốt đến nỗi nuốt luôn lời nói kia trở vào.

---

(1) Tái hồng thu – Sơn hành cảnh *của Trương Minh Thiện: tự khúc này giải bày cảm xúc ly hương cháy bỏng. Đường xá quanh co, chạy dài đến viễn phương, lữ hành gian nan, lo âu mệt mỏi. Nhưng nhớ quê hương, bước đi mà mãi quay đầu nhìn lại. Mới đảo mắt mà sắc trời đã ảm đạm, tà dương mây mù, sơn thủy mê ly, ôm ấp vô số tình cảm.*

32. Quyển 3 - Chương 32: Thị Tỳ Thật Giả

Tư Mã Chiêu và Lưu Công Tự đều như bị sét giáng trúng đầu, lúc này cũng không thể nói rõ là ai lo lắng hơn ai, Tư Mã Chiêu đầu đầy chấm hỏi, mấy lần muốn tiến lên xác nhận thân phận, nhưng hắn vừa mới đứng dậy thì A Đẩu đã hơi nghiêng người qua, lộ ra một góc thần binh trong tay áo.

Đó là cục gạch A Đẩu nhặt được ở ngự hoa viên, ủ trong tay áo, một đường mang lên điện.

Điện áp lại lần nữa tăng lên mười vạn Volt, đạt đến cảnh giới cửu thiên thần lôi!

Biểu cảm của Tư Mã Chiêu nháy mắt trở nên cực kỳ cổ quái.

Tào Phi thuận miệng trêu ghẹo: "Sao vậy, Tử Thượng hiền đệ? Gặp tình nhân trong mộng rồi à?"

Diện mạo Tư Mã Chiêu tuấn tú, có phần ôn nhu, cách cư xử nho nhã lễ độ, các võ tướng có mặt ở đây hầu hết đều giao hảo với hắn, bèn rối rít lên tiếng trêu ghẹo.

Tư Mã Chiêu hồi thần lại, vội tự giễu: "Mới nãy nhớ tới cố nhân, thất lễ rồi"

Tư Mã Chiêu che giấu thần sắc kinh nghi bất định của mình hết sức kín kẽ. Nói: "Thế tử đừng cười, Tử Thượng đột nhiên thay đổi chủ ý…"

Trong bữa tiệc cười vang một trận, lần này các võ tướng lại càng không tha. Tào Phi cười to nói: "Mười tám vị mỹ nhân, đến cùng là vị nào lọt vào pháp nhãn của hiền đệ? Thôi, vậy thì…"

Đang muốn kêu Tư Mã Chiêu chọn lựa thì giữa tiệc lại có một vị võ tướng dưới trướng Tào Chân ho một tiếng.

Tào Phi nhớ tới chính sự, lần này Tào Chân tuy bại, nhưng Tào Tháo lại phong quân công hậu thưởng cho y ngang với khải hoàn quay về, tuy không biết ý gì, nhưng luận công ban thưởng vẫn nên để Tào Chân chọn trước.

Tư Mã Chiêu hiểu ý cười cười, thấy A Đẩu lùi ra sau, đoán chừng Tào Chân sẽ không chọn tới hắn đâu. Vì thế chắp tay nói: "Mời Tào Chân tướng quân, tiểu đệ không dám giành trước"

Nói đến Tào Chân, người này vốn họ Tần, cha y có ơn cứu mạng đối với Tào Tháo, về sau cả nhà bỏ mình, liền được Tào Tháo thu làm dưỡng tử, tuy không phải mình sinh ra, nhưng Tào Tháo đối với người này cực kỳ sủng ái, chẳng khác nào thân sinh nhi tử.

Tào Chân quanh năm tung hoành sa trường, lúc này trong suy nghĩ chỉ có gia quốc thiên hạ, trung tâm cảnh cảnh, bất kể tiền tài, khá giống tính khí Triệu Vân. Trong Lạc Dương thỉnh thoảng nghe đồn Tào Tử Đan tán gia tài để khao thưởng tướng sĩ, chính là đang nói về Tào Chân.

Tào Chân tuổi gần hai sáu, vẫn chưa thành hôn, lần này chinh chiến trở về, Tào Phi lấy danh nghĩa là tuyển phi, nhưng cũng ôm ý muốn tìm thị thiếp cho Tào Chân, lúc này bèn mời y chọn trước.

Tào Chân vốn không mê mỹ nữ lắm, lúc này thấy hơn mười vị mỹ nữ như món hàng dâng người chọn lựa, càng sinh chán ghét, đành từ chối: "Hung nô chưa diệt thì sao thành gia được? Xin miễn cho tiểu đệ bất tài, các vị đại nhân thỉnh"

Lời này vừa thốt ra giống như chụp mũ lên đầu mọi người, ai còn dám tuyển thị tỳ nữa? Chỉ nghe Tư Mã

Chiêu bật cười nói: "Đây mới đúng là bản sắc nam nhi, Tử Thượng kính Tào tướng quân một chung"

A Đẩu không khỏi âm thầm bội phục, biết tiếp theo Tư Mã Chiêu sẽ gọi mình qua, lời lăng mạ này che giấu đến không lộ chút vết tích, đúng là cao minh.

Quả nhiên Tư Mã Chiêu vừa đặt chung rượu xuống liền nói: "Nhưng Tử Thượng thì chẳng có ý chí vĩ trượng phu như vậy, không thể không ôm ôn hương cáo lui trước rồi" Nhất thời dẫn tới tràng cười vang. Tào Chân cũng mặt lộ tiếu ý, đánh giá Tư Mã Chiêu, thấy hắn nhìn về phía thị nữ ở cuối hàng kia, cũng đưa mắt nhìn theo, ánh mắt dời đến tay áo A Đẩu, chợt nói: "Khoan"

"Nếu từ chối là bất kính, vậy Tử Đan đành phải…Ngươi, qua đây"

A Đẩu còn muốn châm chọc thêm một trận, tiếc rằng Tào Chân lĩnh quân đã lâu, trong lời nói mang theo một cổ uy nghiêm, không cho phép mình kháng cự. Đành phái vứt ánh mắt vô cùng u ám sang Tư Mã Chiêu, không dám nói chuyện, chậm rãi đi ra phía sau Tào Chân.

Trong bữa tiệc cổ nhạc lại vang, mọi người uống rượu trêu đùa, thưởng thức ca vũ.

Tư Mã Chiêu nửa thất vọng, nửa bi thương, đúng là một vẻ mặt buồn sắp chết, đành phải ráng vực dậy tinh thần, chọn một danh thị tỳ mỹ mạo qua, A Đẩu nhìn thấy trong lòng, thầm buồn cười, không biết phải hành hạ tên này thế nào đây. Thình lình nghe Tào Chân thấp giọng nói: "Ngươi giấu vật gì trong tay áo đấy? Lấy ra"

A Đẩu đành phải ngoan ngoãn lấy cục gạch kia ra.

"…"

Tào Chân dở khóc dở cười: "Giấu vật này lên điện làm gì? Muốn ám sát thế tử?"

A Đẩu vội nói: "Làm gì có, người ta thuận tay nhặt để lót chân thôi. Tránh cho không cao bằng các tỷ muội, hại Tào tướng quân bị chê cười"

Tào Chân phì cười nói: "Sao giọng lại khàn như thế?"

A Đẩu lại nói: "Hôm trước nhập cung, ở không quen, nhiễm chút phong hàn"

A Đẩu vẫn chưa qua khỏi thời kỳ bể giọng, bình thường nói chuyện cũng đã the thé, Tào Chân nghe giọng này quả thật thấy giống nữ tử, chẳng qua sau cảm mạo cổ họng hơi khàn, bèn không hỏi tiếp nữa, chỉ nói: "Có biết tại sao ta chọn ngươi không?"

A Đẩu vội cúi đầu thẹn thùng nói: “Người ta có phải con giun trong bụng tướng quân đâu, sao biết chứ”

Tào Chân cảm thấy cách ăn nói của thị tỳ này không giống như nữ tử bình thường, chưa đến nỗi không biết sĩ diện, nhưng trong lời nói lại mang theo chút vẻ lưu manh, tuy rằng nàng đang hầu hạ, nhưng có vẻ người bị đùa giỡn ngược lại là mình, thầm nghĩ không thể như vậy, bằng không đường đường đại tướng quân cứ thế bị thu thập mất. Bèn nghiêm mặt nói: “Có từng đọc sách biết chữ không?”

A Đẩu đáp: “Đương nhiên”

Tào Chân gật đầu cười nói: “Xem cách ăn nói của ngươi không giống dong chi tục phấn, làm một bài thơ cho tướng quân nghe thử, nếu qua sẽ tha cho ngươi tội giấu hung khí trong tay áo”

Lời đó đương nhiên là thuận miệng nói chơi, Tào Chân cũng không kỳ vọng một ả thị tỳ có thể làm ra được thơ từ gì, không đợi A Đẩu mời rượu đã tự nâng ly lên uống.

A Đẩu thầm nghĩ, nếu ngươi đã coi ta là nữ lưu manh…Vậy đành phải cho ngươi mở mang kiến thức một chút rồi.

Bèn hắng hắng giọng, buồn bã nói: *“Trên tửu yến ly biệt định báo ngày về, chưa cất nên lời mà nàng đã u sầu lệ rơi”*

Hai câu đầu vừa vặn đánh trúng tâm sự Tào Chân! Bàn tay bưng ly rượu đưa đến trước mặt liền ngừng lại.

“Nhân sinh tự có kẻ tình si, hận này đâu can hệ gió trăng”

Tào Chân nói: “Ngươi tự làm sao?”

A Đẩu không đáp, lại nói: *“Khúc biệt ly xin đừng đổi lại, một khúc thôi đã đủ khắc khoải ngậm ngùi”*

Tào Chân kinh ngạc không nói gì, lát sau lắc đầu nói: “Quá bi”

“*Thử trông thành Lạc hoa rơi, gió mưa xuân cũng dễ thời biệt ly*” *[*Ngọc lâu xuân của Âu Dương Tu]*

“Thơ hay” Tào Chân hít vào một hơi, lẩm bẩm, một ngụm uống cạn rượu trong ly, hờ hững nhìn oanh ca yến vũ trên điện, chân thành nói: “Ta chấm ngươi, đi theo ta, ngươi tên gì?”

“Lưu Thúy Hoa”

“…”

"Ngươi…Để ta nghĩ cho ngươi một cái tên" Nửa canh giờ sau, Tào Chân dẫn A Đẩu về phòng, nhìn A Đẩu ngồi. Chỉ cảm thấy hôm nay không biết đã gặp phải vận hay kiếp đào hoa gì.

A Đẩu mang một đôi hài tú hoa, bắt chéo hai chân, dương dương đắc ý ngồi, thuận tay cầm cây chày bạc, bốp một tiếng đập hạnh đào trên bàn vỡ vụn, nhặt lấy thịt ra ném vào trong miệng ăn, liếc mắt nói: "Đặt tên gì, Lưu Thúy Hoa là tốt rồi, thân thể da tóc danh tính là của phụ mẫu, sao có thể tùy tiện đổi?"

Tào Chân ngắm nhìn A Đẩu chốc lát, không khỏi mỉm cười nói: "Ngươi, thực sự không tầm thường. Dung mạo tuy…" Nghĩ nghĩ, rồi nói: "Ngươi hơi khác…Ừm, rất đẹp"

Tào Chân vốn muốn nói rằng khí chất lưu manh này không giống tầm thường, tuy tùy tiện cẩu thả, nhưng ngũ quan cũng cực thanh tú, chỉ khổ nỗi tìm không được hình dung phù hợp.

A Đẩu ngược lại cười nói: "Hồng nhan tàn trong nháy mắt, trăm năm phương hoa rồi cũng thành xương khô. Diện mạo xấu đẹp có gì quan trọng. Dung mạo không kinh nhân vậy mà bị ngươi tuyển trúng, đủ thấy cái gọi là duyên phận, vốn không quan hệ gì tới xấu đẹp, hết thảy đều là số mệnh, hiểu chưa?"

Tào Chân hiểu ý cười to, nói: "Rất hay!"

A Đẩu bĩu môi, Tào Chân lại nói: "Nhưng hai phu thê chúng ta cũng đâu thể cứ Thúy Hoa Thúy Hoa…Quá quê đi, ngươi theo họ ta, nếu đã muốn giữ lại nguyên danh, vậy gọi Tần Chỉ, thế nào?"

A Đẩu uể oải nói: "Tùy" Dù sao lát nữa cũng phải tìm cơ hội chuồn đi rồi, quản y đặt tên gì.

Chợt ý thức được không đúng, ngẩn người nói: "Phu thê?!"

Tào Chân nhướng mày, cười nói: "Đương nhiên, ngày mai Tử Đan sẽ chọn ngàn lành, cùng ngươi thành thân" Nói xong tự trút bỏ ngoại bào, cầm khăn trong chậu lên lau mặt.

"Khoan khoan khoan…" A Đẩu ngũ lôi oanh đỉnh, dở khóc dở cười nói: "Ta tới để hầu hạ ngươi, là nha hoàn của ngươi, thành thân cái gì? Ngươi không cưới nữ nhi của đám vương công đại thần sao?"

Tào Chân nghiêm mặt nói: "Ngươi cho rằng Tào Tử Đan giống với loại nam nhân tam thê tứ thiếp phải không? Kể từ hôm nay, ta chính là phu quân của ngươi, chớ có hỏi vớ vẩn"

A Đẩu thất thanh nói: "Ngươi mới nói vớ vẩn ấy!"

Não tên này không biết bị chập dây thần kinh nào rồi!

Tào Chân nghiêm mặt, lại nói: "Bỏ chính thất không làm, phu nhân tướng quân cũng không chịu làm,

muốn làm tiểu thiếp nha hoàn?"

Khóe miệng A Đẩu giật giật, hỏi ngược lại: "Ta không phải tới để làm tiểu thiếp sao?"

Tào Chân buồn cười nói: "Dù ngươi muốn làm, bản tướng quân cũng không cho" Bèn giũ giũ trường bào, trải trên ghế, nói: "Ăn no rồi thì đi ngủ đi" Bèn chỉ về phía giường lớn trong trướng, "Ngươi ngủ ở gian trong"

"Ngươi ngủ bên ngoài sao?" A Đẩu đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Tào Chân cười nói: "Đúng, nếu tối có ngáy, hoàn thỉnh hiền thê khoan dung cho" Tiếp theo tựa đầu lên ghế, cặp chân dài gác lên một cái ghế khác, nằm trên hai chiếc ghế dựa, lơ lửng nửa thân thể, cứ thế mà ngủ.

Hai chữ "Hiền thê" kia khiến A Đẩu nổi một tầng da gà, đành phải vén rèm lên, thầm nghĩ có cần cởi áo nới dây lưng để ngủ hay không, nhưng hiện tại lão tử là một tên thụ ngực phẳng, vạn nhất bị nhìn ra thì không hay.

Đang thấp thỏm thì Tào Chân lại nói: "Trước khi thành thân Tử Đan nhất định sẽ thủ lễ, cứ an tâm đi"

A Đẩu bò lên giường, để nguyên y phục mà ngủ, nói: "Ừm, thế thì tốt" Trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện chờ Tào Chân ngủ rồi sẽ nhân cơ hội chạy trốn.

Một lát sau, nghe thấy tiếng hô hấp của Tào Chân đều đều, có vẻ đã ngủ. A Đẩu rón ra rón rén xuống giường, khẽ bước ra ngoài cửa, thình lình Tào Chân nói: "Đi đâu đấy?" Trong lời nói tràn trề tiếu ý.

Trong lòng A Đẩu chỉ muốn bóp chết Tào Chân, nhưng ngoài miệng lại hờn mát: "Ngươi quản ta"

Tào Chân đại quẫn, chợt nghĩ có lẽ muốn đi nhà xí, đỏ mặt, không hỏi tiếp nữa.

A Đẩu ra ngoài tản bộ một vòng, đêm khuya các cửa viện trong hoàng cung đều khóa chặt, lão rùa đen Tào Tháo sợ chết, tường viện xây lên cao ba trượng, ngay cả một con ruồi cũng bay không lọt. Đành phải cắt đứt ý niệm trèo tường trốn thôi, từ trong ngực móc mớ bùa Vu Cát đưa cho, hướng về phía ánh trăng chọn ra một lá, rồi quay trở về phòng.

Lần này Tào Chân giống như đã ngủ thật rồi, đương nhiên A Đẩu tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Tào Chân giả ngủ, còn A Đẩu thì làm bộ tưởng rằng y đã ngủ, nhẹ tay nhẹ chân đi lên phía trước, nhìn rồi lại nhìn, tỏ vẻ hiếu kỳ về bản lĩnh nằm vắt ngang lơ lửng trên ghế mà cũng ngủ được của y. Ngồi xuống quan sát, quả đúng là lơ lửng thật.

Vóc người Tào Chân thon dài, cân xứng, hai đường mày rậm chữ nhất như mực, môi mỏng như đao, sống mũi cao thẳng, giữa mày có một cổ anh khí mê nhân.

Làn da y hơi trắng trẻo bằng phẳng, ngón tay đan vào nhau xếp trước người, A Đẩu nhìn hồi lâu, chọt nhẹ bắp đùi y, lại cúi xuống trước ngực y, hơi thở đan xen.

Hô hấp Tào Chân hơi dồn dập lên một chút, khóe miệng khẽ nhếch, lông mi hơi run run, giống như muốn mở mắt ra.

A Đẩu giả bộ sợ hết hồn, nói: "Ngươi không có ngủ! Gạt người_____ Giả bộ ngủ cái gì, đáng ghét!"

Chợt nháy mắt giơ tay, đem một lá bùa dán bộp lên ngực y. Thân thể Tào Chân chấn động, đạo thuật trên bùa định thân giống như một dòng điện lan tràn khắp toàn thân, khiến Tào Chân không thể động đậy.

A Đẩu cười lăn cười bò, dưới tác dụng của bùa định thân, toàn thân Tào Chân cứng đờ, đừng nói mở miệng kêu cứu, ngay cả mở mắt cũng không được. Bùa định thân vốn vô tích sự, thử nghĩ lúc đối chiến cùng cao thủ, ai cho ngươi lấn tới trước mặt, dán lá bùa này lên lồng ngực? Nhưng dùng vào lúc này thì hiệu lực lại phi phàm, có trách thì trách Tào Chân quá khinh địch. Hoặc giả nói rằng, y căn bản không nghĩ tới phương diện này.

A Đẩu cười một hồi mới bò dậy hắng giọng, không giả giọng nữ nữa, lười biếng hỏi: "Ngu phu, thấy món đồ chơi này của hiền thê thế nào?"

Tào Chân dốc hết toàn lực mà chỉ động được mỗi đầu ngón tay, A Đẩu biết lúc này tâm lý y nhất định là đang tiến hành lên án bi thương cuồng lôi vạn khuynh, lại cười dài nói: "Thế này…hiền thê là đại lão gia nha" Rồi đưa tay vỗ vỗ mặt Tào Chân, ái muội nói: "Ngu phu, cả đời này hiền thê sẽ nhớ kỹ ngươi"

Tiếp theo thò tay vào trong ngực Tào Chân mò loạn, thầm nghĩ tìm chút tín vật gì đó, lát nữa chạy trốn dùng dọa người cũng tốt. Mò nửa ngày, mò ra một miếng ngọc bội cổ xưa, A Đẩu thành thật không khách khí nhét nó vào ngực, tên này cũng là một con quỷ nghèo, khá giống Triệu Vân.

Tìm được tín vật, đang định rời đi, A Đẩu lại cười cúi xuống người Tào Chân, nhéo nhéo gương mặt anh tuấn của y, nói: "Hôn cái nào?" Rồi sờ cánh tay Tào Chân, thấy y nổi lên một tầng da gà.

A Đẩu cười dài nhìn Tào Chân chốc lát, chợt nói: "Tào Tử Đan, con người ngươi không tệ, quên chuyện thành thân đi, hôm nay cảm tạ ngươi"

Tư Mã Chiêu vội vã băng qua ngự hoa viên, từ trong tay áo lấy ra một cây ná, nhắm chuẩn đèn lồng, cục đá bay đi, hai trản đèn lồng đều tắt. Hắn nhìn trái nhìn phải, cầm chìa khóa cúi đầu mở cửa.

Phía trên cao cánh cửa, một cái bóng đen lén lén lút lút ngọ nguậy ngọ nguậy hồi lâu, ngã thẳng xuống.

"Ai!"

"A!"

A Đẩu từ trên tường viện cao hơn hai trượng té xuống, đè Tư Mã Chiêu muốn tắt thở.

"Ngu đệ! Hiền huynh cảm động quá!"

"Đừng nói chuyện!" Tư Mã Chiêu thấp giọng nói. Khó khăn lắm mới bò dậy được, nhặt chìa khóa, kéo A Đẩu liều mạng chạy.

Hai thiếu niên chạy một mạch qua hoa viên.

"Ngươi tới đây làm gì! Thừa tướng sắp chết rồi, tên tiểu tử Tào Phi kia đang muốn soán vị…"

"Cứu Trầm Kích, Ách ba ấy, ngươi còn nhớ không?"

"Tử Thượng, lần này ta van cầu ngươi, làm cái gì cũng được, nhất định phải cứu hắn ra"

"Đừng nói ngu" Tư Mã Chiêu mắng: "Hắn bị giam ở đâu?"

"Phược hổ lao" A Đẩu nói.

Tư Mã Chiêu hít một hơi lãnh khí, đẩy A Đẩu ra sau giả sơn, một đội thị vệ tuần đêm đi qua.

Tư Mã Chiêu khó có thể tin hỏi: "Trầm Kích đại ca đã làm gì mà lại bị nhốt vào chỗ đó?"

A Đẩu đáp: "Ngươi đừng quản, ta biết có tín vật của Tào Chân là sẽ gặp được người, ta vừa mới lừa tới tay đây" Hắn vội móc miếng ngọc bội kia ra, Tư Mã Chiêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nói: "Đây là vật duy nhất mà sinh phụ y để lại…Sao ngươi lừa được vậy?!"

A Đẩu nói: "Mau, ngươi dẫn ta đi tới cửa, ta sẽ tự nghĩ cách tiến vào cứu hắn!"

"Ngươi có biết phược hổ lao dùng để giam loại người thế nào không?! Chỉ có tội phạm mà thừa tướng quyết tâm muốn giết, không cho phép nói giúp mới bị giam vào đó, xưa kia Khổng Dung Tuần Úc cũng…"

A Đẩu nhéo mặt Tư Mã Chiêu, đè hắn lên đá, trầm giọng nói: "Cứu hay không, nói một tiếng, chớ lải nhải, không dẫn thì tự ta tìm lấy, chờ nhặt xác lão tử đi"

Mặt hai người kề cận cực gần, mặt Tư Mã Chiêu nóng lên, cuối cùng nói: "Theo ta"

"Ngươi không quen đường xuất cung, trước cửa lại có thị vệ…Ta giúp ngươi đánh lạc hướng, lát nữa tới đón ngươi"

"Đừng làm chuyện điên rồ, không lát nữa lại liên lụy cả ngươi vào, lão tử tự đi"

"Ngàn vạn cẩn thận…"

A Đẩu ném lời dặn dò của Tư Mã Chiêu ra sau đầu, móc ngọc bội của Tào Chân ra, đi lên phía trước.

Thị vệ kia vừa thấy ngọc bội, quả nhiên thập phần hợp tác, ngoan ngoãn mở đại môn phược hổ lao, dẫn hắn tiến vào.

Tại sao nơi này giam Lữ Bố mà chỉ phái có hai người canh chừng?

Thị vệ mở cửa, cho hắn đi vào, rồi không để ý tới nữa, trong lòng A Đẩu thấp thỏm, cẩn thận từng bước đi, sợ cửa đột nhiên khóa lại, nhốt luôn mình vào đây, lại nghe "Sưu sưu" hai tiếng, thị vệ ngoài lao kêu đau một tiếng rồi không còn động tĩnh nữa, có lẽ đã bị Tư Mã Chiêu bắn chết rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn thông đạo sâu hút của phược hổ lao, vách tường ẩm ướt, không biết đã đi được bao lâu, có lẽ đã tới bên dưới Lạc Thủy. Hai bên vô số cửa sắt, có phòng chỉ giam một bộ hài cốt.

Con đường hầm này e rằng từ lúc Hán triều lập quốc đã được đào thành. Nói không chừng dùng để làm đường thoát cho lão hoàng đế. A Đẩu suy nghĩ miên man, cuối cùng liếc thấy một người trong lao tù, bèn rút kiếm Thanh hồng ra, cắm vào khe cửa, thần binh chém sắt như chém bùn, chém gãy khóa cửa, đẩy cửa tiến vào, lại thấy một cổ thi thể lão già cúi đầu, ngồi dựa tường, xung quanh ruồi bọ lượn lờ vo ve, trên thi thể lúc nhúc dòi bò.

A Đẩu nghi hoặc nói: "Ai đây?"

Hắn cầm kiếm gảy gảy, thấy bên hông cụ già kia buộc một túi thuốc, đưa tay kéo qua, phát hiện bên trong là vài vị thảo dược, thuốc đó hắn đã từng đọc qua trên Thanh nang kinh , là linh dược cầm máu sinh cơ, bèn nhét nó vào ngực. Ngồi xuống bịt mũi, nhìn lão già kia, trong lòng mặc niệm: lão tiền bối, ngươi đã ngoẻo rồi, giữ thuốc lại cũng vô dụng, cho ta đi, để ta cứu người.

Nói xong trong lòng khẽ động, đưa tay vào ngực lão già móc, chịu đựng mùi thối, móc ra một cái bình sứ nhỏ được sáp nến dán miệng, gỡ lớp dán ra, trút xuống hai viên dược hoàn màu đỏ. Nghĩ nghĩ, rồi dập đầu với lão già, mặc niệm: phù hộ ta cứu được Ách ba, chờ sau này ta giết vào Lạc Dương sẽ đem ngươi hậu táng. Bèn vội vàng xoay người đi tìm Lữ Bố.

Tiếng bước chân cực khẽ của A Đẩu vang vọng trong hành lang, hắn nhìn vào trong một cánh cửa lao.

"Ai kêu ngươi tới đây"

"..."

"Ách ba!" A Đẩu khóc hô, một kiếm chém gãy ổ khóa, vọt vào.

Lữ Bố bị thiết liên xuyên thấu xương quai xanh, cả người vết máu loang lổ, bộ võ sĩ bào bị xé nát bấy, hai tay bị trói vòng qua một cây thạch trụ, trên mắt cá chân đeo gông xiềng.

Hắn quay đầu đi, hướng mặt vào vách tường.

A Đẩu vứt kiếm Thanh hồng, ôm Lữ Bố, khóc lớn: "Ngươi con mẹ nó hỗn đản! Nhớ chết lão tử rồi!"

33. Quyển 3 - Chương 33: Mãnh Hổ Thoát Lao

Trói...chặt quá" A Đẩu kịch liệt thở dốc, không ngừng lấy Thanh hồng kiếm chém mạnh lên thiết liên, hắn tốn rất nhiều khí lực để đè nén nước mắt của mình, nhưng vô luận thế nào cũng khống chế không được, đành phải mặc kệ nó ào ạt chảy xuống.

Lữ Bố hờ hững nói: "Trói hổ đương nhiên phải chặt"

A Đẩu chém gãy cây thiết liên kiên cố nhất, tâm thần hơi định, nói: "Ta kéo ra...Ngươi chịu đựng" Lập tức rút cây xích xuyên trên xương quai xanh của Lữ Bố ra. Lữ Bố kêu đau một tiếng, A Đẩu thấy xiềng xích kia mang theo huyết nhục chậm rãi mài ra, trong lòng đau đớn, nước mắt chảy ròng.

Đến khi xiềng xích toàn thân được cởi bỏ toàn bộ, lưng A Đẩu cũng đã đổ đầy mồ hôi lạnh, giống như hư thoát.

Hắn chọn ra một ít thảo dược từ trong chiếc túi móc được lúc trước, nhét vào trong miệng, vừa khóc vừa nhai, đứt quãng nói: "Không sao, qua vài ngày nữa vết thương sẽ tốt lên...Ngươi là thiên hạ đệ nhất..."

Lữ Bố nhìn A Đẩu, thật lâu sau nói: "Gân tay, gân chân ta đều đã đứt cả rồi, võ kỹ mất hết, giết ta đi, trở về cũng là một tên phế nhân thôi"

A Đẩu mờ mịt lắc lắc đầu, hít mũi, nói:

"Về nhà ngươi cứ ngồi đó, chuyện gì cũng đừng làm, ngươi không thể cử động, về sau mỗi ngày ta đút ngươi ăn cơm, được không? Ngươi không chết là tốt rồi"

"Giết ta đi, nghe lời" Lữ Bố nói.

A Đẩu lắc lắc đầu, làm như không nghe thấy, lau nước mắt, đem thảo dược đắp lên miệng vết thương trên xương quai xanh Lữ Bố, máu từ từ ngừng chảy.

A Đẩu khoác một tay của Lữ Bố lên vai mình, nhặt lấy kiếm Thanh hồng, kéo hắn ra khỏi lao tù.

Thân thể Lữ Bố nặng trĩu, nhưng lúc này A Đẩu lại tràn đầy dũng khí dùng không hết, cắn răng nửa cõng hắn ra tù lao, đi ra bên ngoài.

A Đẩu đứt quãng nói: "Ta…Lát nữa bị Tào Tháo bắt…Ta sẽ một kiếm đâm chết ngươi, rồi sau đó một kiếm đâm chết chính mình…"

Lữ Bố chỉ yên lặng nghe, giống như đang mơ một giấc mộng xa vời.

Lát sau, lỗ tai Lữ Bố hơi giật giật, nói: "Có người tới, đâm"

A Đẩu mờ mịt nói: "Ngươi nghe được sao?"

Lữ Bố không đáp, A Đẩu bèn quay người lại, khiêng hắn đi qua đầu thông đạo khác.

A Đẩu choáng váng đầu óc, lại nói: "…Muộn chút nữa hả chết, khó khăn lắm mới có thể nói chuyện cùng ngươi mà"

Tiếng cước bộ truyền vào hành lang dài, quả thật có binh sĩ đi xuống.

A Đẩu hoàn toàn mặc kệ truy binh, thở dốc mấy hơi, nói: "Vừa rồi sao ngươi biết là ta tới, ngươi nghe được ta nói chuyện sao?"

Lữ Bố hờ hững nói: "Làm thị vệ lâu như vậy, nên nhận ra tiếng bước chân của ngươi"

A Đẩu đáp: "Ừm, y như chó"

A Đẩu lại cười nói: "Ngươi nói chuyện êm tai quá, ta muốn…"

Tiếng binh sĩ ồn ào, có lẽ đã phát hiện vết máu kéo dài trên mặt đất, "Chúng đã vào rồi!" Giọng Tào Chân truyền tới.

A Đẩu kiệt sức rã rời, đặt Lữ Bố ở cuối hành lang Phược hổ lao, dựa vào vai hắn, lẩm bẩm: "Ta không hối hận, chỉ là…thật xin lỗi, sư phụ"

Lữ Bố trầm mặc nhìn hắn, A Đẩu giơ tay giúp hắn lau nước mắt, ngồi trước người hắn, kéo tay hắn ôm lấy mình.

A Đẩu hơi ngẩng đầu ra sau, tựa lên bả vai hắn, nói: "Ngươi ôm ta, ta đâm kiếm xuống. Chết rồi…sẽ không lạnh"

Không đợi hắn nói xong, Lữ Bố đã thấp giọng cắt ngang lời hắn, đáp: "Ta cũng không hối hận"

Lữ Bố hao hết khí lực, giơ một tay lên, sờ soạng vách tường sau lưng, đụng tới một cục gạch trên đỉnh đầu, dùng lực ấn xuống.

Một cánh cửa ngầm vô thanh vô tức bật ra, đồng tử A Đẩu đột nhiên co rút, hai người ngửa mặt ngã vào trong phủ đạo đen kịt kia. Cửa ngầm lập tức khép lại, phát ra một tiếng vang khẽ, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Cùng lúc đó, bên bờ Lạc Thủy, vầng mặt trời gay gắt đến nỗi cả đại địa cơ hồ muốn tan chảy, không khí bốc hơi dưới nhiệt độ cao khiến cảnh vật méo mó, thuyền rồng hạ thủy, tiếng trống vang rền, trên cầu Lạc Thủy đã sớm dọn ra một con đường, xe ngựa của quan lại quyền quý xếp thành một hàng. Các quý phụ tiểu thư tay nâng khăn lụa che trên đầu, để ngăn ánh mặt trời.

Tào Tháo chống đỡ cơ thể bệnh tật, nheo hai mắt, xung quanh ngự lâm quân vây đến nước chảy không lọt, ông ta mơ mơ màng màng ngắm nhìn thuyền rồng sặc sỡ màu sắc dưới nước.

Tào Tháo thở ra một hơi trọc khí, hỏi người bên cạnh: "Chân nhi đi đâu rồi?"

Tào Phi cười nói: "Đêm qua mê rượu, phỏng chừng muộn vài canh giờ…"

Tào Tháo "Ừm" một tiếng, Chân Mật lại nói: "Đoan ngọ năm nay sao lại nóng như vậy, công công trở về nghỉ ngơi trước đi"

Tào Tháo nói: "Không sao" Mọi người không nói nữa. Tào Tháo đưa mắt nhìn thuyền rồng nhập thủy, nói: "Tử Hoàn, ngươi có còn nhớ năm đó, mấy huynh đệ ngươi tới xem thuyền rồng…"

Tào Phi cười tiếp lời: "Sao phụ thân lại nhớ tới chuyện cũ năm xưa"

Tào Tháo thở dài: "Già cả rồi, tự nhiên nhớ lại nhiều thứ, chuyện Trùng nhi bị ngươi đẩy xuống nước, té ướt như chuột lột, ngươi đã quên rồi, nhưng vi phụ còn nhớ rất rõ"

Trong lời nói có ẩn ý, Chân Mật nghe vậy thầm kinh hãi, Tào Phi đang muốn tiếp lời, nhưng Chân Mật đã dùng khuỷu tay huých huých hắn, dịu dàng cười nói: "Tử Hoàn khi nhỏ cũng tinh nghịch như vậy sao, vẫn là Tử Kiến nghe lời hơn"

Tào Phi lập tức hiểu ý, Tào Tháo là đang mượn chuyện này cảnh cáo mình, không được gây thêm phiền phức cho Tào Thực nữa, vội nói: "Giờ trưởng thành rồi, đương nhiên không làm mấy chuyện gàn dở đó nữa"

Tào Tháo chẳng ừ hử gì, giống như đang suy tư chuyện gì, trên mặt sông nhịp trống thùng thùng, mấy trăm chiếc thuyền cùng nổi trống mà tiếng vang đâu vào đấy, tụ thành một làn sóng âm, nặng nề truyền tới. Tim Tào Tháo bị tiếng trống kia ảnh hưởng mà đập kịch liệt.

Nhịp trống kinh tâm động phách ùn ùn không ngừng, cảnh vật trước mắt liên tục mơ hồ, thần trí ông ta hoảng hốt, loáng thoáng cảm giác được có chuyện gì đó sắp phát sinh, nhưng lại nói không rõ.

Ông hơi nhíu mày, nhìn về phía thuyền rồng trên mặt sông, người dẫn trống giơ dùi cao cao.

Dưới ánh nắng chói chang, lưu động thời gian dường như trở nên vô cùng chậm chạp, dùi trống vẽ ra một đạo vòng cung, theo bắp thịt cuồn cuộn căng cứng của tráng hán ở mũi thuyền nặng nề khua xuống.

Lại nhìn trong đám người, một mũi tên thép rời cung, giữa không trung, tiễn vũ kéo theo giọt mồ hôi trong suốt của người xạ tiễn, vô thanh vô tức lướt qua mặt sông.

Dùi trống chậm rãi rơi xuống, tiễn tới trước mặt, bắn trúng trán thị vệ.

Dùi trống đánh lên mặt trống. Tiễn thép kích khởi vô số tiên huyết, xuyên qua thị vệ trước mặt Tào Tháo, rồi lại xuyên tiếp một người.

Tiễn thép ghim vào bên tai Tào Tháo.

Dùi chạm trống, phát ra một tiếng "Thùng"

Trên cầu nháy mắt sôi trào, "Có thích khách!" Tào Phi kinh hoảng hét lớn.

Chân Mật thét chói tai: "Bảo hộ thừa tướng_____!"

"Phụ thân_____!"

Triệu Vân duỗi hai ngón tay, huýt sáo một cái, sau đó xoay người, một đạo bạch ảnh lướt qua đám người, hấp dẫn ánh mắt của tất cả.

"Đưa thừa tướng hồi cung!" Tào Phi khàn giọng hét: "Truy bắt thích khách!"

"Chậm đã!" Tào Tháo trầm giọng nói, nhưng thân vệ của Tào Phi không nói hai lời đẩy Tào Tháo vào trong xe ngựa. "Lớn mật! Các ngươi muốn làm gì!" Tào Tháo ra sức quát, chợt biến sắc.

Giọng Tào Phi mơ hồ truyền lại, "Thừa tướng bị ám sát!"

Lúc này giữa sông, bờ sông, trên cầu, trong thành đều là một mảnh hỗn loạn, bách tính xô đẩy lẫn nhau, lại có thuộc hạ dưới trướng Triệu Vân lẫn trong đám người hô lớn: "Thừa tướng bị ám sát thân vong_____!"

"Tào Tháo chết rồi_____!"

"Tào Mạnh Đức bị ám sát thân vong!!"

Tào Phi nhíu mày nói: "Sao không phải người của chúng ta?"

Chân Mật và Tào Phi liếc mắt nhìn nhau, Chân Mật nói: "Thật kỳ quái, người ngươi phái tới đâu…" Chợt biết lỡ lời, im miệng, nhìn mặt sông hồi lâu, lại nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Lạc hà bốc hơi như nước sôi sủi bọt, trong nước chui ra vô số trường xà, rối rít lên bờ, bầy rắn dầy đặc lao vào thành Lạc Dương, Chân Mật thét chói tai: "Sao lại có đạo thuật!"

Tào Phi nói: "Thế cục có biến, mau thỉnh tiên sinh tới trấn giữ!"

Con đường chính thành Lạc Dương.

Đám người sợ hãi bỏ chạy tứ tán, một đứa hài đồng mặc đạo bào minh hoàng vòng qua con phố, vô số ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ rơi trên người nó.

Trên vai Vu Cát vác cây cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ ước chừng cao hơn hắn một cái đầu, trên trán đầy mồ hôi to như hạt đậu, một tay biến đổi chỉ quyết liên tục, chỉ huy rắn nước chui loạn khắp thành.

Nhất định phải rời khỏi nơi này trước khi người đó xuất hiện…Mắt Vu Cát tan rã, thở ra một hơi huyết khí nóng hổi.

Song ngay lúc hắn xoay người, giọng một lão già khàn khàn vang lên ở thành môn: "Ta nói không biết

Chân Cơ bị vật gì quấy nhiễu hứng thú"

Đồng tử Vu Cát đột nhiên co rút, một cơn ớn lạnh tràn lên sống lưng, rốt cuộc đã kinh động tới Tả Từ rồi.

Tả Tử râu tóc hoa râm, trên đầu đội cái mũ rơm rách nát, bộ đạo bào đầy dầu mỡ như khất cái, trên tay lão cầm một cây quải trượng, trong móng tay đầy ghét bẩn. Lão chặn ở thành môn khiến Vu Cát thấp thỏm không yên.

"Chúc mừng sư huynh…thu được một đứa đồ nhi mới" Vu Cát khiêng cờ phướn, lo sợ cúi đầu trước Tả Từ.

Tả Từ thuận tay gõ cây gậy cong kia xuống đất, giễu cợt: "Đã biết là sư huynh, tại sao còn vào Lạc Dương?" Nửa đoạn dưới của cây gậy vỡ ra, cư nhiên là một thanh đoản kiếm phong mang như tuyết.

Theo kiếm của Tả Từ vững vàng ghim vào khe gạch, một luồng khói đen ngất trời, phun lên cao, hóa thành ngàn vạn con quạ đen xé họng kêu gào, bổ nhào về phía thủy xà trong thành.

Đạo pháp bị phá, Vu Cát sợ hãi lui một bước, gậy cong trong tay Tả Tử tương tự cờ phướn của Vu Cát, có tên "Quải tử kiếm", đều là pháp bảo cực lợi hại, năm đó tam đồ tự rời sư môn rèn luyện, chỉ có Hoa Đà không đem theo pháp bảo, nhưng lại được hai viên trường sinh đan.

Nhớ tới Hoa Đà, trong lòng Vu Cát hơi bình tĩnh lại, nói: "Sinh tử chính là thiên mệnh, Hoa Đà trốn tránh ngươi lâu như vậy, cuối cùng còn không phải bị sư huynh mượn đao giết chết sao"

Tả Từ nâng Quải tử kiếm chỉa vào Vu Cát nói: "Đã biết như thế, sao ngươi còn tới tìm chết?"

Vu Cát chỉ đáp: "Sư huynh, lần này ta đến Thành Đô, đã gặp nữ đồ đệ kia của ngươi…nàng không giao đan dược và tờ Thanh nang kinh cuối cùng cho ngươi sao?" Lời vừa dứt, gần như đồng thời một tay chắp sau lưng, mở to song nhãn.

Lời này đánh trúng tâm bệnh của Tả Từ, ngay lập tức chọc giận lão, Tả Từ mắng: "Con tiện nhân kia nói gì với ngươi!" Nháy mắt Tả Từ vô thanh vô tức lao tới trước mặt, một kiếm đâm xuyên lồng ngực Vu Cát!

Ngay sau đó, Quả trượng kiếm xuyên trúng bù nhìn rơm, Vu Cát tế khởi đạo pháp, lướt ra xa mấy chục dặm, ngã mạnh bên bờ Lạc Thủy.

Vu Cát che ngực, tuy thoát kịp thời, nhưng chỗ đó vẫn bị kiếm xuyên vào chút ít, máu rỉ ra. Hắn chưa hết hoảng hồn, may mà Tả Tử chưa kịp tu bổ kết giới của thuật ngăn trở *súc địa**, bằng không lần này thực sự chạy không thoát. *[*là thuật hóa khoảng cách xa thành gần]*

Trong thành khói đen dâng mù mịt, vô số quạ đen bay về phía hắn, Vu Cát hít một hơi, vội vẫy cờ phướn. Thình lình một tiếng ngựa hí vang, Vu Cát bị cánh tay hữu lực của Triệu Vân xách lên, đặt sau ngựa.

Triệu Vân cưỡi Xích thố, đưa mắt nhìn truy binh và bầy quạ đầy trời trong thành, quát: “Công Tự đâu? Sao ngươi lại ở đây?”

“Hắn không sao! Chạy mau! Tả Từ tới rồi!” Vu Cát kinh hoàng hét.

Tiếng nước trên sông truyền xuống tới lòng đất.

“Ngươi dẫn đầu”

“Dẫn đầu…cái gì?” A Đẩu mờ mịt hỏi: “Sao ngươi biết ở đó có cửa ngầm?”

Lữ Bố lại trầm mặc.

A Đẩu biết lúc này vẫn chưa thoát hiểm, đành phải không ngừng sờ soạng trong bóng tối, nỗ lực tìm đường thoát.

May thay đây không phải là một thạch thất khép kín, phía xa có chút gió nhẹ thổi tới, nhất định là một cái thông đạo.

A Đẩu ngẫm nghĩ rồi nói: “Phải rồi, trước kia…chuyện của Đổng Trác, sau khi ông ta chết đi, ngươi và Vương Doãn lên làm lão đại của Lạc Dương. Đã từng làm hoàng đế một lần rồi, nên ngươi biết…Ta ngốc thật” Hắn cười cười.

A Đẩu nhịn không được hỏi: “Lữ Bố, ngươi còn sống không?”

Lữ Bố đáp trong bóng tối: “Ngươi biết cũng nhiều thật”

“Ngươi là thần tượng của ta mà” A Đẩu nhẹ giọng nói.

Lữ Bố thắc mắc: “Thần tượng?”

A Đẩu cười lắc lắc đầu.

Đi hồi lâu, trước mắt A Đẩu dần dần mông lung, hai người đồng thời nheo mắt, thích ứng với tia sáng hừng hực xuất hiện đột ngột, A Đẩu nói: “Đây là Lạc hà” Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn phía đều là rắn trườn bò, không khỏi sợ hãi trong lòng.

May mà đám rắn vòng qua hai người bọn hắn, bò vào trong thành, A Đẩu đã hiểu, nói: “Đạo thuật của Vu Cát, chúng ta đi” Sau đó cắn răng khiêng Lữ Bố, lựa chỗ ít người chạy đi.

Ngoại thành đã loạn thành một đoàn, không ai chú ý tới hai người bọn hắn, A Đẩu không ngừng tiêu hao thể lực của mình, mỗi một khắc đều cho rằng mình sẽ ngã xuống, nhưng ngay sau đó lại kỳ tích mà tiếp tục chống đỡ.

Đã gần hai ngày qua hắn chưa được bỏ bụng thứ gì, đêm qua chỉ ăn có chút hạch đào trong phòng Tào Chân, hiện tại đói đến đầu váng mắt hoa, lảo đảo sắp ngã. Cả người đẫm mồ hôi, như mới được vớt từ dưới nước lên.

Vào hoàng hôn, bọn họ tìm tới một rừng cây, bèn cắm đầu chạy vào.

Nơi này đã cách thành Lạc Dương khá xa, ánh chiều tà còn sót lại ôn nhu hắt xuống giữa những chạc cây.

A Đẩu rốt cuộc tiêu hao hết thể lực, thở không ra hơi ngã xuống.

"Ách ba, ta đi không nổi nữa…" A Đẩu nằm trên lớp bùn đất và lá rụng ẩm ướt, ngẩng đầu nhìn màn trời màu tím lam.

Nơi đó có một ngôi sao rực rỡ đang tỏa sáng.

Lữ Bố dán tai xuống mặt đất, chốc lát sau, hắn lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể, thân hình cao lớn che trên người A Đẩu.

Đồng tử A Đẩu đột nhiên co rút, hô hấp trở nên dồn dập, Lữ Bố cực khẽ giọng nói: "Đừng lên tiếng"

Gió lạnh thổi qua ngọn cây, một phiến lá cây rơi lên lưng Lữ Phụng Tiên, ngoài rừng cây vang lên một tiếng "két" khẽ, âm thanh sàn sạt như mưa phùn truyền đến.

Đó là cái gì?

A Đẩu cảm thấy thân thể Lữ Bố hơi chấn động, trở tay ôm lấy cổ hắn.

Đó là Tán thiên tiễn, binh khí do Tư Mã Ý đích thân đốc thúc chế tạo thành.

Lạc tiễn chỉ vang lên có vài giây ngắn ngủi, bốn bề liền an tĩnh trở lại. Ngoài rừng cây truyện tới giọng của Tào Chân.

"Không có ở đây, chỗ kế tiếp"

A Đẩu cực lực thở ra không khí trong phổi, muốn đứng dậy kiểm tra thương thế của Lữ Bố, nhưng lại bị

hắn gắt gao đè chặt.

Lại qua một hồi, tiếng vó ngựa dần tiếp cận, lượn vài vòng trong rừng cây rồi mới phi khỏi, Tào Chân nói: "Đi thôi"

Lữ Bố khàn giọng chậm rãi nói bên tai A Đẩu: "Ngươi…về sau cẩn thận, không thể…khinh địch"

A Đẩu mấy lần muốn đưa tay sờ lưng Lữ Bố, nhưng lại dậy không nổi dũng khí, máu tươi theo cổ Lữ Bố chảy xuống, nhỏ trên mặt hắn.

Không biết qua bao lâu, trong rừng cây tĩnh mịch như tờ.

"Đau không? Tào Chân đi rồi sao?"

Lữ Bố càng ngày càng nặng, A Đẩu nỗ lực bứt người ra, lắc lắc hắn, nói: "Lữ Phụng Tiên"

"Ách ba?"

"Trầm Kích"

"Trầm Kích, Trầm Kích…Lữ Phụng Tiên…"

Nhãn thần A Đẩu trống rỗng, mờ mịt lay lay thị vệ duy nhất của mình, trên vai lưng Lữ Bố ghim mấy chục mũi tên nhọn.

Lữ Bố đã chết.

34. Quyển 3 - Chương 34: Tạo Hóa Trêu Ngươi

"Trầm Kích…Tỉnh tỉnh, đừng ngủ nữa"

A Đẩu kéo tay Lữ Bố, hai mắt trống rỗng vô thần nói: "Sao lại ở nơi này…Ở nơi này…"

A Đẩu móc dược thảo bỏ vào miệng nhai một hồi, mờ mịt rút mũi tên sau lưng thi thể Lữ Bố ra ngoài, rồi đắp thuốc lên.

Hắn vô pháp thuyết phục chính mình rằng, Lữ Bố đã chết rồi.

Huyết dịch sềnh sệch kia mang đi chút hơi ấm còn sót lại của thi thể đang trở nên lạnh dần. A Đẩu lại vô mục đích đưa tay vào trong ngực, lấy con hổ vải Triệu Vân cho mình ra, nhét vào trong tay Lữ Bố, để hắn nắm lấy, nói: "Cho ngươi này, mau tỉnh dậy, nhìn xem…"

"Uống chút thuốc…rồi ngươi sẽ khỏe thôi" A Đẩu lại nói, nhét lung tung dược thảo vào trong miệng Lữ Bố.

Cuối cùng hắn cũng tiếp nhận hiện thực, gục trên người Lữ Bố, ô ô bật khóc.

Tay Lữ Bố khẽ động đậy, sau đó nắm chặt con hổ vải.

Trên bầu trời lóe sáng một tia chớp, sấm nổ rền vang, đại địa lay động.

Tay Lữ Bố xoa trán A Đẩu, nói: "Ngươi cho ta uống thuốc gì vậy?"

A Đẩu ngơ ngác nhìn Lữ Bố, hồi lâu sau, hắn mơ hồ nói: "Ta cũng không biết nữa…Ngươi, không có chết"

Tiếp theo, tinh thần hắn không thể chịu nổi kích thích lặp đi lặp lại như vậy nữa, nhắm hai mắt lại, ngất đi.

Tầng mây trên bầu trời ngưng tụ thành nước, hạt mưa đầu tiên vượt qua khoảng cách mấy vạn thước rơi xuống đất, nhỏ trên đầu Lữ Bố.

Mưa to lấp trời kín đất bắt đầu trút xuống.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, mỉa mai: "Tặc lão thiên" Rồi nhẹ nhàng ôm A Đẩu, xuyên qua rừng cây, đi lên núi.

Khi tỉnh lại, A Đẩu phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường, trong tai toàn là tiếng rào rào của cơn mưa to. Bên cạnh chậu than đặt một chiếc ghế, trên ghế hong vài bộ y phục. Có lẽ là đang ở trong khách *** biên cảnh hoặc trên núi.

A Đẩu lẩm bẩm nói: "Lữ Bố, vừa rồi ngươi…"

"Trầm Kích" Lữ Bố trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Ngươi từ đâu có được Hỗn nguyên trường sinh đan?"

Hắn giũ giũ y phục, khêu tối bớt lò lửa, vén chăn lên, ngồi trên giường.

A Đẩu quấn chăn ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, Hỗn nguyên trường sinh đan? Hắn chợt nghĩ tới lão già trong lao tù kia, chẳng lẽ là Hoa Đà?!

Hoa Đà từng xem bệnh cho Tào Tháo, về sau bị vu cho tội danh mưu hại thừa tướng, bị tống giam xử tử, Tào Tháo không giết ông ta sao? Chỉ giam ông ta vào trong phược hổ lao?

A Đẩu vội đưa tay vào ngực, chợt ý thức được mình đang trần truồng, bèn hỏi: "Túi thuốc và bao vải đâu?"

Trầm Kích chỉ lên bàn, A Đẩu lấy túi thuốc qua, trút dược liệu ra đầy bàn, hít vào một hơi, còn dư lại một viên đan dược màu đỏ thơm ngào ngạt, đã minh bạch.

Lúc Lữ Bố chết, trong lúc cấp bách mình đã uy Hỗn nguyên trường sinh đan vào miệng hắn. A Đẩu thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy tạo hóa trêu ngươi, nhân duyên tụ hội, điều vi diệu trong đó thực sự khó nói nên lời.

Hắn sờ trán Trầm Kích, toàn thân Trầm Kích đẫm mồ hôi, hô hấp dồn dập, A Đẩu nói: "Ngươi phát sốt rồi?"

Trầm Kích đáp: "Uống viên thuốc này vào sẽ tự suy yếu vài ngày, ra xong một thân mồ hôi liền hảo"

A Đẩu mới yên tâm, ngồi trở lại bên cạnh Lữ Bố, người sau tiện tay sờ sờ đầu hắn, hai người cùng nhìn về phía lò lửa không ngừng nhảy múa.

A Đẩu cười nói: "Ngươi mệnh hảo. Vu Cát nói thuốc này có thể khởi tử hoàn sinh, vết thương trên tay chân đâu mất hết rồi?"

Trầm Kích gật gật đầu, không đáp trả.

A Đẩu biết hắn đang nhớ tới chuyện xưa cùng Điêu Thiền, có lẽ Điêu Thiền cũng đã từng cho hắn ăn qua một viên, bèn sợ hắn thương cảm, vội giễu cợt: "Tiểu gia đã cứu ngươi hai cái mạng a, cả đời này mạng của ngươi thuộc về ta, kiếp sau vẫn còn thiếu một mạng đấy, đừng mơ làm chuyện xằng bậy nữa"

Trầm Kích mỉa mai: "Gia súc"

A Đẩu cười nói: "Ngươi chính là một con gia súc" Quay sang đưa tay vặn cằm Trầm Kích qua, để hắn xoay đầu lại, nói: "Vết thương trên mặt sẽ lành chứ?"

Trầm Kích hờ hững quay mặt qua, dưới tác dụng của đan được vết sẹo đã khép miệng, lưu lại một vệt đỏ nhàn nhạt, A Đẩu đưa tay sờ sờ, đoán chừng qua vài ngày nữa, hồng ngân cũng sẽ nhạt màu, trả lại gương mặt anh tuấn vốn có.

“Thuốc này thật lợi hại…” A Đẩu nhìn đường môi khúc chiết của Lữ Bố, nhỏ giọng nói: “Lữ đẹp trai, thương lượng tý nào, ta đã cứu ngươi, thế nên ngươi chính là người của ta…Hôn môi cái được không?”

Một tay Trầm Kích ôm chặt eo A Đẩu, bá đạo hôn lên. Đôi môi hắn nóng rực mà tràn đầy tính xâm lược, hoàn toàn không cho phép nửa điểm do dự hay kháng cự. Ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho, hôn A Đẩu muốn tắt thở, lúc môi lưỡi quấn quýt lẫn nhau, A Đẩu mấy lần muốn đẩy ra cho thông khí, nhưng không giãy dụa được.

Mãi đến khi tim hắn đập vô cùng kịch liệt, oán hận nói: “Muốn lộng chết lão tử hả” Rồi mới há miệng thở dốc.

“Này!” A Đẩu hít vào một hơi, khẩn trương nói: “Đừng sờ loạn…”

Ngón tay của Trầm Kích đã trượt đến giữa hai chân hắn, theo hậu đình dò xét vào. A Đẩu bắt lấy tay Trầm Kích, nhưng lại bị hắn thình lình đâm vào, toàn thân thoát lực, thất thanh nói: “Thao, nhẹ chút…”

Ngón tay Trầm Kích mạnh mẽ chọc lộng liên tục.

Mặt A Đẩu nóng hổi, đưa tay xuống hạ thân Trầm Kích, dương căn của hắn đã sớm ngạnh trướng, phần đỉnh còn rỉ ra dịch thể, A Đẩu chịu đựng cảm giác khó chịu do bị ngón tay ngoạn lộng, đứt quãng khiêu khích: “Thích…Thích lão tử đúng không…”

Trầm Kích không đáp, trong mắt ẩn chứa tiếu ý, hai ngón tay đâm vào tận gốc, A Đẩu hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Đừng có ngoan độc như vậy, chịu không nổi”

Một tay hắn nắm lấy nhục căn Trầm Kích, nhục căn cứng như sắt kia nóng hổi mà thẳng tắp, cư nhiên còn dài hơn cả bàn tay hắn, A Đẩu gập ngón tay lại cũng vô pháp nắm hết toàn bộ, nói tiếp: “Thật con mẹ nó…”

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng *** khó nhịn, chỉ cảm thấy Trầm Kích gia tăng động tác ngón tay, bèn nắm lấy nhục căn của hắn sáo lộng lên xuống, qua một lúc sau, nhịn không được bắt đầu rên rỉ.

Trầm Kích cúi đầu xuống, cùng hắn kề môi, hắn đáp trả.

A Đẩu tăng thêm lực tay, chỉ vẻn vẹn là nụ hôn triền miên và động tác tay đơn giản thôi mà đã khiến hắn chịu không nổi, lúc tách môi ra, hai ngón tay A Đẩu niết phần gờ đỉnh của Trầm Kích, vừa nhào nặn qua lại, vừa nói:

“Đúng không? Nói mau…”

Trầm Kích mím đôi môi kiên ngạnh, không lên tiếng, A Đẩu cảm thấy động tác của Trầm Kích ngừng lại,

trên tay mình đột nhiên dính đầy dịch thể nóng bỏng, Trầm Kích chợt rút ngón tay ra, vén chăn lên, kịch liệt thở dốc.

A Đẩu nhịn không được trêu ghẹo: "Công phu tay của tiểu gia không tệ chứ?"

A Đẩu thuận tay bôi dịch trơn Trầm Kích tiết ra lên hạ thân hắn, vén chăn lên, hai người trần trụi nhìn nhau, Trầm Kích đã tiết qua một lần, thế nhưng chưa mềm xuống, vẫn ngóc thẳng như cũ, sau khi bị bôi bạch dịch giống như thấm một lớp mỡ mỏng, A Đẩu thấy vậy nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Trầm Kích trở tay ôm hắn, nói: "Ngồi lên"

A Đẩu đỡ lấy hạ thân hắn, ngồi lên, tay Trầm Kích buông lỏng chút ít, thấp giọng nói: "Chịu đựng"

A Đẩu cắn răng nói: "Không…Không đau lắm"

Khí cụ đã tiết qua một lần không còn thô to như lúc trước nữa, A Đẩu có thể miễn cưỡng tiếp nhận, bạch dịch trơn trượt dính quanh hậu huyệt của hắn, lúc tiến vào khiến hắn có cảm giác thỏa mãn dị thường.

Hắn cảm giác được Trầm Kích đẩy mở nội bích mình, đồng thời một đường húc vào sâu trong cơ thể, hắn không dám loạn động, cố thích ứng với cơn đau trướng khi vừa tiếp nhập, ôm cổ Trầm Kích, nói: "Vào…tới chưa"

Trầm Kích "Ân" một tiếng, ôm A Đẩu nằm nghiêng xuống, kéo một chân A Đẩu lên, gác trên hông mình, bắt đầu rút ra, đâm vào, động tác của hắn cực kỳ bá đạo, khiến hạ thân A Đẩu đau đớn một trận, suýt nữa ngất đi.

"Chậm chút…Chậm…" A Đẩu nói năng lộn xộn ôm ngược lại Trầm Kích: "Ô a…"

Hai mắt hắn thất thần, đầu óc choáng váng, mấy lần trước mắt tối đen, không ngừng há miệng hô hấp trong cơn đau đớn xé rách.

Vật kia của Trầm Kích sau khi tiến vào không lâu, cư nhiên lại cứng rắn như sắt, mỗi một lần đều dùng biên độ cực đại rút ra, rồi đâm sâu vào, chuẩn xác húc trúng điểm nhạy cảm trong bụng dưới của hắn. Đau đớn dần dần tan biến, thay vào đó là một cơn tê dại, A Đẩu chịu không nổi biên độ va chạm lớn nhường này, liên tục thở dốc, không ngừng cầu xin tha thứ.

Trầm Kích hờ hững nói bên tai hắn: "Đừng có phóng túng như vậy"

A Đẩu gắt gao nắm lấy cánh tay hữu lực của Trầm Kích, trong đồng tử phản chiếu gương mặt anh tuấn của hắn, nói: "Nghỉ một lát…Ta…không được rồi"

Nhục căn của hắn còn trướng lớn hơn lúc trước một chút, khiến A Đẩu chịu đựng không nổi. Trầm Kích lại nói: "Vẫn chưa vào hết đâu"

Nói xong ôm A Đẩu dậy, đặt lên chiếc bàn vuông trong phòng, nói: "Thẳng eo lên"

A Đẩu quay đầu nhìn vào chiếc gương trong phòng, hô hập dồn dập, da dẻ toàn thân ửng mồ hôi tinh mịn, có vẻ tình triều đã tích tụ đến cực điểm; thấy vật nọ của Trầm Kích quả nhiên chỉ mới vào phân nửa, bèn kiệt lực ưỡn thẳng lưng, nói: "Không được, vào không hết"

Trầm Kích nói: "Vào hết" Rồi kéo tay A Đẩu, để hắn sờ vào chỗ tương liên giữa căn bộ mình và hậu đình hắn, A Đẩu đỏ bừng cả mặt, thị giác và xúc giác đồng thời bị kích thích đẩy hắn lên đỉnh điểm, cảm nhận được Trầm Kích từng chút từng chút tiến nhập, hắn không ngừng run rẩy, cắn răng nói: "Không thể…"

"Có thể" Trầm Kích không nói hai lời, đè A Đẩu lại.

Nguyên căn của hắn đã đâm vào, chìm sâu tới gốc, ngón tay A Đẩu sờ vào chỗ đó, quả thật muốn tan vỡ. Sau khi bị Trầm Kích nhẹ nhàng đâm lộng mấy cái, toàn thân hắn run rẩy, cuối cùng trong cơn thở dốc kịch liệt bắn ra một dòng dịch thể nóng bỏng, tóe lên trên ngực.

"Ta tiết rồi" A Đẩu khó chịu nói.

Trầm Kích thuận tay lau đi dịch trơn chảy trên ngực A Đẩu, chế giễu: "Da mềm thịt non" A Đẩu muốn đứng dậy để Trầm Kích ra ngoài, nhưng Trầm Kích không cho A Đẩu giãy dụa, ôm chặt hắn, nói: "Vẫn chưa xong, muốn đi đâu?"

"Không không, để ta…nghỉ ngơi lát đã…A!" Nhưng Trầm Kích vẫn chưa có ý định buông tha hắn, nhẹ nhàng trừu động như cũ, lần này biên độ nhỏ hơn lúc trước rất nhiều, cũng không lấy việc va chạm làm chủ đạo, A Đẩu luân phiên đẩy ra, nhưng vô kế khả thi đối với người kia, nháy mắt sau, nhục căn thô to của Trầm Kích mài tới mài lui trong hậu bích A Đẩu, thế mà lại khiến hắn có khoái cảm.

"Ta…" A Đẩu kịch liệt thở dốc.

Trầm Kích nói: "Bây giờ mới vào cuộc"

A Đẩu không giãy dụa nữa, Trầm Kích nói chẳng sai, lần thứ hai càng kéo dài hơn, cũng càng triệt để hơn; hắn bị đâm đến kiệt sức rã rời, chỉ cảm thấy toàn thân không còn khí lực, nhưng lại vô cùng mê luyến cái cảm giác thoải mái và thỏa mãn như từng lớp thủy triều cọ rửa toàn thân này.

Khi tình say, hắn thì thầm: "Thật…thoải mái" Hắn liều mạng ôm cổ Trầm Kích, môi lưỡi nóng rực của hai người quấn lấy nhau, trong cơ thể lại bị ma sát phản phục, khoái cảm hai tầng vô pháp hình dung chiếm cứ toàn bộ thể xác và tinh thần hắn.

Bọn hắn chăm chú nhìn nhau, thở dốc chốc lát, Trầm Kích nhẹ nhàng vặn cằm A Đẩu qua, nói: “Nhìn”

Bọn hắn nhìn vào gương, tiếp theo Trầm Kích nhấc chân dài đạp lên trên bàn, trong gương, nhục căn đâm thật sâu ở giữa đùi A Đẩu được nhìn thấy một cách rõ nét.

A Đẩu đỏ bừng cả mặt, nhìn mình bị trừu sáp liên tục trong gương, nhịn không được bắt đầu cao giọng rên rỉ.

Trầm Kích ôm chặt lấy hắn, chợt thúc đến tận cùng, A Đẩu thất thanh kêu gào, cảm thấy một dòng nhiệt lưu rót vào trong cơ thể, toàn thân run rẩy dữ dội, cũng tiết ra cùng lúc.

_____Ta là phân cách tuyến thuần khiết_____

Hôm sau, mưa sa gây lũ lụt, nước bùn vàng đục mở rộng con suối, cuồn cuộn đổ xuống. Vượt qua rừng núi liên miên, chính là Hán Trung. Tào Chân không phái người lục soát diện rộng, nhưng cũng không chân chính buông tha cho bọn hắn. Mà A Đẩu và Trầm Kích đều không biết rằng, đêm qua Tào Tháo đã quy thiên, Lạc Dương đã loạn thành một đoàn.

Biết Ách ba bị trói từ Hán Trung trở về chính là Lữ Phụng Tiên chỉ có ba người Tào Tháo, Điển Vi và Tào Chân.

Lữ Bố bị cắt đứt gân tay gân chân, võ nghệ mất hết, ngay cả ngựa cũng không thể cưỡi được nữa, chưa đủ gây hoạn, Tào Phi đang đứng trong cuộc đấu tranh chính trị cực kỳ kịch liệt, theo di nguyện của Tào Tháo, hắn muốn diệt trừ hết thảy thế lực đối địch, sau đó đăng cơ làm đế.

Tào Chân liền bị triệu về Lạc Dương, không rời một tấc khỏi Tào Phi, nên không rảnh để ý đến A Đẩu nữa.

May mà như thế, A Đẩu và Lữ Bố mới có thể thuận lợi rời khỏi Lạc Dương, một đường bước vào địa phận Hán Trung.

A Đẩu chân trần lội nước xung quanh, một lát sau, Trầm Kích mắng: “Đi mau”

A Đẩu rầm rì: “Đi không nổi”

Trầm Kích “Nga” một tiếng, rồi bỏ đi một mạch, A Đẩu tức giận nói: “Đi không nổi! Ách ba ngươi cõng ta”

Trầm Kích cười cười, ngồi xổm xuống, A Đẩu đạt thành gian kế, đu lên.

“Chân nhũn?”

“Tên hỗn đản này, lão tử giống như bị ngựa thao qua vậy…”

“Ngươi từng bị ngựa thao rồi à?”

“…”

Ngày hè trời quang được nước mưa cọ rửa, hiện ra một mảng xanh lam, sắc lục biếc chạy dài tít tắp, gió thổi tung bụi cỏ cao đến đầu gối, xô đẩy nó như từng đợt sóng triều cuốn về phương xa.

A Đẩu hít vào một hơi không khí trong lành sau cơn mưa, chợt cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Trầm Kích nghiêng đầu qua, nghe ngóng chốc lát, thả A Đẩu xuống, tiện tay rút Thanh hồng kiếm ra, giao cho A Đẩu, rồi lấy vỏ kiếm của hắn, trầm mặc nhìn về phía cuối bãi cỏ, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

A Đẩu biết võ kỹ đạt đến trình độ này của Lữ Bố, tai mắt minh mẫn như tâm khai tiếng trời, lúc này nhất định là đã phát hiện ra có binh sĩ tiếp cận ở phía xa.

A Đẩu cũng không khẩn trương, tiện tay bổ cỏ, nói: “Đoạt một con ngựa về nhà là được rồi, đừng giết người lung tung”

Trầm Kích hơi hạ người xuống, lấy bao kiếm chống đất, giống như một con báo săn tràn đầy sức bật, trên đường chân trời xuất hiện một mặt cờ xí, sau cờ xí là mấy trăm tên kỵ binh.

“Chờ đã!” A Đẩu dõi mắt nhìn sang phía tây, kéo Trầm Kích lại, nói: “Là người mình”

Chữ đen chân vàng, đúng là Thục quân, nhưng trên mặt cờ lại viết một chữ “Lưu”, đó là binh của ai? A Đẩu chưa từng nghe qua dưới trướng có cấp bậc tướng quân nào mang họ Lưu cả.

Người này tên Lưu Thăng, tự Thanh Vũ, cưỡi Lô mã, nâng thượng phương bảo kiếm của Lưu Bị, ra ngoài đuổi bắt khuyển tử của hắn và sư phụ của khuyển tử về.

Ngoại trừ Lưu Bị, thế gian này chỉ có duy nhất mình Lưu Thăng là đủ tư cách bắt Triệu Vân trở về.

35. Quyển 3 - Chương 35: Thủ Túc Đế Gia

Lưu Thăng rời khỏi thành Ba Trung đã được vài ngày, trước khi rời doanh, Lưu Bị đích thân giao cho hắn một thanh kiếm vảy lam, thấy kiếm này như thấy chính Lưu Bị, nhất định phải kêu Triệu Vân hồi thành.

Về phần A Đẩu, Lưu Bị không nói gì, thậm chí không đề cập tới sự tồn tại của hắn, dù sao thì chỉ cần tìm được Triệu Vân thì coi như cũng tìm thấy khuyển tử, không thể nào xảy ra tình huống người này chết người kia còn sống được.

Vì thế Lưu Thăng nâng kiếm đi tìm Bàng Thống điều binh, Bàng Thống cấp cho hắn năm trăm "Tinh binh", cái gọi là tinh binh ở đây chỉ toàn tạp ngư pháo hôi binh lính dự bị chưa từng ra chiến trường bao giờ.

Hán Trung chiến loạn vừa ngừng, chiếu theo lẽ thường vốn phải cho Khương Duy đi theo, một mặt khỏi phải mò kim đáy biển, mặt khác, lỡ gặp trúng đào binh đạo tặc kết bè kết lũ thì cũng đủ lực đánh một trận.

Lưu Thăng trước khi đầu Lưu Bị chưa từng mang binh lần nào, không hiểu chiến thuật, chỉ học được chút đao côn pháp thô thiển, sai hắn lắc lư ra ngoài, không có tinh binh mãnh tướng bảo hộ, rõ ràng chính là đi tìm chết. Lưu Bị vốn muốn cho Lưu Thăng rèn luyện chút ít, để ngày sau dễ nắm binh quyền hơn. Nhưng thật không ngờ, Bàng Thống và Pháp Chính đã đạt thành ý kiến thống nhất_____giả ngu, mượn đao, giết người.

Pháp Chính còn muốn Lưu Thăng mau chết sớm chút, thương lượng với Bàng Thống rất lâu, toàn chỉ vẽ cho Lưu Thăng đi vào con đường nguy hiểm nhất.

Lưu Thăng chưa từng lãnh binh, đương nhiên không biết quân số tệ lậu, ở trong doanh luyện tập cưỡi ngựa cả nửa ngày rồi mới vội vã dẫn đám tạp ngư xuất phát.

Người này không chết không được, lúc tiễn Lưu Thăng, Bàng Thống thầm nghĩ: con Lô mã già đã bị hắn cưỡi đi rồi, đành bồi thường một con ngựa tốt khác vậy, đáng tiếc, xong lắc đầu thổn thức, hồi doanh.

Ngay cả ngựa mà Lưu Thăng cũng cưỡi không rành, may thay con Lô là ái mã của Lưu Bị, hiểu ý người, biết kẻ trên lưng chính là…một nhi tử khác của chủ nhân mình, cho nên cũng coi như tiểu chủ nhân. Bằng không đổi sang con Xích Thố chuyên dùng mắt sắc nhìn người thì chưa được vài bước đã hất hắn xuống đất giẫm thành bánh thịt luôn rồi.

Hắn cảm thấy đám tạp binh này chỉ huy không nghe lời mấy, đương nhiên rồi, tạp ngư binh thì làm gì có quân kỷ mà nghe?

Nếu đổi sang A Đẩu chỉ huy, nói không chừng sẽ lôi vài tên ra loạn côn đánh chết trước rồi mới nói sau, Lưu Thăng một đường đi đi ngừng ngừng, tốc độ hành quân chậm chạp, may mà mạng hắn chưa tới tuyệt lộ, mấy lần liên tục mà chỉ lướt qua đại đội đạo tặc Hán Trung.

Còn tiểu đội đào binh thấy quân kỳ quan gia thì không dám xông lên gây hấn, trưởng tử mẹ kế nuôi của Lưu Bị mò mẫm trong lòng chảo Hán Trung mấy ngày liền, cuối cùng đụng trúng A Đẩu và Lữ Bố từ Lạc Dương chạy ra.

Lưu Thăng không nhận ra A Đẩu, A Đẩu cũng chẳng biết Lưu Thăng, nhưng đối với đệ đệ cùng cha khác

mẹ này, Lưu Thăng lại có một cảm giác thân thiết không nói nên lời, hỏi:

"Tiểu huynh đệ, ngươi có thấy một vị nam nhân mặc bạch y hay không? Đó là đại tướng của chúng ta"

A Đẩu ngắt lời: "Võ sĩ bào màu trắng?"

Tâm niệm A Đẩu xoay chuyển, liền đoán ra người này tới tìm Triệu Vân, bèn miêu tả dung mạo Triệu Vân cho Lưu Thăng nghe một lần, quả nhiên hề không sai, A Đẩu lại lấy bội kiếm ra, nói: "Hai ngày trước có gặp qua y ở bên bờ Lạc Thủy, vị tướng quân đó kêu ta giúp y tới Hán Trung thỉnh cứu binh" Xong trình bội kiếm lên cho Lưu Thăng.

Lưu Thăng thấy kiếm nọ tuyệt đối chẳng phải phàm binh, liền tin tưởng không chút nghi ngờ, nói: "Tiểu huynh đệ, thỉnh ngươi dẫn ta đi tìm y?"

A Đẩu thấy đầu óc hắn đần như tảng đá, một mặt lười đoạt binh quyền của hắn, mặt khác cũng đang muốn tìm Triệu Vân, bèn đòi một con ngựa cưỡi chung với Trầm Kích, đuổi theo đại đội.

Dù sao cũng có Lữ Bố ở đây, giết một hai vạn người cũng chẳng thành vấn đề, A Đẩu quả thật nghĩ như vậy.

Đối với thân phận Lưu Thăng, A Đẩu nghi hoặc không thôi, dọc đường nói bóng nói gió hỏi khéo, nhưng Lưu Thăng tránh né không đáp, chỉ nói mình là võ tướng mới đầu Lưu Bị.

Nào biết trước đó, Lưu Thăng ngụ tại một sơn thôn cực kỳ hẻo lánh ở thung lũng Hán Trung, là mầm sống Lưu Bị lưu lại trong cuộc chinh chiến đằng đẵng năm đó. Lưu Bị sống kiếp quân lữ lâu ngày, đâm ra khó có thể ức chế, nên đã tìm một thôn cô mỹ mạo hoan hảo cho xong chuyện, vào ngày sau liền rời đi, thôn cô kia sinh hạ Lưu Thăng, nuôi nấng hắn trưởng thành.

Lúc nhỏ vì bị coi là con hoang mà Lưu Thăng luôn chịu ức hiếp, may thay trời sinh da dầy thịt thô, đến hai mươi năm sau, thôn cô nhiễm trọng bệnh mới nói cho hắn biết cha hắn chính là Lưu Bị ở Kinh Châu, rồi giao cho tín vật năm đó của Lưu Bị. Lưu Thăng vừa nghe xong khó có thể tin, chỉ cảm thấy như lọt vào sương mù, mấy năm sau Lưu Bị thân chinh Hán Trung, Lưu Thăng mới ôm tư tưởng thử vận may tới đầu quân.

Nhi tử của mình, Lưu Bị há có thể làm lơ? Không cần tín vật, chỉ cần huyết thống thân thiết hô ứng lẫn nhau cũng đã có thể nhận ra Lưu Thăng chính là con ruột mình. Bộ dáng Lưu Thăng lại đầu vuông mặt to, khá giống dung mạo Lưu Bị thời trẻ.

Song, khi hắn nhìn vào ánh mắt của đám võ tướng, mưu sĩ dưới trướng Lưu Bị, cũng biết rằng tất cả mọi người nơi này không hoan nghênh mình. Dù nghĩ mãi không rõ, nhưng cũng chẳng dám ỷ vào thân phận mình mà đưa ra bất cứ yêu cầu gì. Ngược lại cẩn thận dè chừng, chỉ sợ chuốc lấy lời đồn nhảm của những người bên cạnh.

Lúc này A Đẩu vừa hỏi, Lưu Thăng liền cực lực che giấu. Vài ngày sau tới Hàm cốc, binh lính nghỉ chân dựng trại, chờ ngày mai vào núi.

Đêm đến, A Đẩu ra ngoài đại doanh, đưa mắt nhìn dãy núi trong bóng tối, không ngờ mình mới rời Lạc Dương chưa bao lâu mà giờ lại phải dâng đến cửa nữa rồi, Triệu Vân lành dữ chưa rõ, trong lòng cực kỳ thấp thỏm.

Mình có Lữ Bố che chở, vô luận thế nào cũng sẽ không chết, nhưng người Lưu Thăng dẫn theo chỉ cần liếc mắt thôi là đã có thể nhìn ra tố chất binh lính kém xa bộ hạ của Triệu Vân tận mười vạn dặm, ngay cả thân vệ của Khương Duy cũng không bằng, đến lúc đó hại hắn mất mạng ngược lại còn thêm áy náy.

Đang suy xét có nên kêu hắn về trước hay không thì liền thấy một người ngồi trên núi đá, chính là Lưu Thăng.

"Chưa ngủ sao? Đêm hè nhiều sương, cẩn thận thân thể" Lưu Thăng cười cười với A Đẩu, lòng bàn tay đè trên bao kiếm Thanh hồng.

A Đẩu hỏi: "Ngươi cứ cầm thanh kiếm đó làm gì?"

Lưu Thăng cười đáp: "Thấy thanh kiếm này, đại ca lại nhớ tới tướng quân Triệu Tử Long oai hùng" Trong lời nói lộ rõ vẻ say mê đối với sự tích về Triệu Vân. Lát sau lại nói: "Tần huynh đệ, ngươi qua đây nhìn xem, hai chữ này đọc làm sao?"

Ai huynh đệ với ngươi, huynh đệ của lão tử là Khương Duy, ngươi là cái gì chứ, A Đẩu thầm nghĩ, nhịn không được hỏi: "Ngươi không biết chữ?"

Lưu Thăng lắc lắc đầu như tự giễu, A Đẩu tiện tay nhặt một nhánh cây, vẽ vời trên mặt đất, dạy hắn đọc qua một lần, rồi nói: "Sao bên trên không phái ra cho ngươi một tham mưu, không biết chữ có khác nào mắt mở mà không thấy đường"

Lưu Thăng thổn thức nói: "Trong quân đội ai cũng phân biệt đối xử, không dễ dàng gì, chỉ mong lần này lập được công, để có thể xếp ta theo các tướng quân học hỏi chút gì đó"

A Đẩu nghĩ nghĩ, nói: "Quân Thục biết chữ không ít, nhưng nếu bàn về võ tướng tinh thông mưu lược…thì chả được bao nhiêu, sư…Triệu Tử Long là một, Khương Bá Ước cũng không tệ, Cẩm Mã Siêu…hắn cũng rất lợi hại"

Lưu Thăng trợn mắt, giống như đang nghe chuyện mò trăng đáy nước vậy: "Theo Tử Long Mã Siêu tướng quân học hỏi?! Tu thêm tám kiếp nữa cũng chẳng có phúc phần đó"

A Đẩu cười nghiêng ngã, trong lòng loáng thoáng có chút cảm giác ưu việt, hỏi: "Vậy ngươi muốn theo ai?"

Lưu Thăng cười nói ra tên của một người, người được nhắc đến lại là một phó tướng dưới trướng Khương Duy, A Đẩu thầm buồn cười, cả ngày theo Khương Duy quậy phá, chỉ biết tên người nọ chứ chưa từng nhìn thẳng mặt, chẳng khác gì một cây cọc gỗ trong trướng. Bèn gật đầu hạ quyết định, thầm nghĩ tới lúc đó điều Lưu Thăng vào dưới trướng Khương Duy là được.

A Đẩu có chút đồng cảm với Lưu Thăng, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Ngươi còn phải dốc sức thêm" Lời này quả thật là xuất phát từ chân tâm khi thấy Lưu Thăng chỉ huy binh sĩ không nghe vào ban ngày, Lưu Thăng cảm kích cười cười, A Đẩu bèn xoay người đi nghỉ ngơi.

Nếu để Lưu Thăng biết được đám võ tướng Khương Duy, Triệu Vân, Lữ Bố, Mã Siêu cả ngày bị mình sai tới sai lui, hơn nữa Triệu Vân còn làm nhân công thử độc, thì chẳng biết hắn có sợ tới rớt cằm luôn không.

Tên võ tướng hai lúa này quả thật rất đáng thương, nhưng nếu như mình không phải là nhi tử độc nhất của Lưu Bị, chưa biết chừng còn nghèo túng hơn cả hắn. Nghĩ tới đây, A Đẩu nằm trên tháp, suy tư chốc lát.

Nếu mình không phải A Đẩu thì có đạt được địa vị như ngày hôm nay hay không? Đám người Mã Siêu Hoàng Trung Trương Phi Quan Vũ đương nhiên sẽ chẳng thèm ngó tới mình. Khương Duy Triệu Vân cũng khó nói.

Trầm Kích trở mình trên chiếc chiếu trải dưới đất, A Đẩu nhịn không được hỏi: "Lữ Bố, nếu ta không phải Lưu Công Tự, ngươi có làm thị vệ của ta không?"

Trầm Kích không đáp, lát sau, A Đẩu tự giễu: "Ngươi là Ôn hầu do Hiến đế phong…Nếu ta không phải do Lỗ tai to sinh ra, ngươi chắc chắn cũng…"

Trầm Kích hờ hững nói: "Làm"

A Đẩu vui vẻ hẳn lên, lát sau nói: "Tiểu sư phụ bọn họ chỉ thần phục ba ta thôi, nếu ta không phải do ông ta sinh ra, ừm, phỏng chừng ông ta đã giết ta rồi"

Rủi lời Tôn Quyền nói là thật, thì hắn chỉ còn lại Khương Duy, Triệu Vân và Lữ Phụng Tiên, cộng thêm Vu Cát ngơ ngơ ngáo ngáo nữa thôi. Nghĩ đến đây, A Đẩu thở dài, chỉ cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

Hôm sau, năm trăm kỵ binh đang muốn nhập sơn thì lại ngoài ý muốn phát hiện một cuộc hỗn loạn.

Trong núi truyền ra tiếng kêu gào kinh hoảng, còn có tiếng binh khí lẫn lộn va chạm nhau, A Đẩu sinh nghi, bèn yêu cầu Lưu Thăng ngừng hành quân.

Đoàn người vội vã chạy lên chỗ cao, nhìn vọng vào trong sơn cốc, thấy một con hồng mã như lửa bị gần ngàn người vây khốn, trên sườn núi lại có vô số cung tiễn thủ mai phục, nhìn chòng chọc như hổ đói rình mồi.

Chính là Triệu Vân! A Đẩu vừa nhìn liền nhận ra ngay ngựa Xích thố, lại thấy Vu Cát mặc đạo bào vàng rực ngồi sau lưng Triệu Vân, hai tay ôm eo Triệu Vân, gục trên lưng y, tinh thần uể oải vô cùng.

Vu Cát giở trò quỷ gì vậy? Bị thương sao? Đi mòn cả giày tìm không thấy, tới chừng gặp được lại chẳng phí chút công phu! A Đẩu vội nói với Lưu Thăng: "Người trên ngựa Xích thố kia chính là Triệu Tử Long!"

Lưu Thăng vội truyền lệnh binh sĩ, muốn giết vào trong sơn cốc cứu người, nhưng A Đẩu đã túm hắn lại, nói: "Địch đông người, xem chừng ít nhất cũng khoảng hai ngàn. Giao lệnh kỳ cho ta, để ta chỉ huy!"

Lưu Thăng nghi hoặc: "Lệnh kỳ?"

A Đẩu nhất thời ngũ lôi oanh đỉnh, phát điên nói: "Ngươi không có lệnh kỳ lệnh tiễn thì làm sao chiến đấu?!"

A Đẩu rốt cuộc cũng phục Lưu Thăng triệt để rồi, chỉ thấy Triệu Vân một thân một mình tả xung hữu đột trong đám người, giặc cỏ Hán Trung giống như bầy châu chấu giết không hết nhìn chòng chọc vào y, quay sang chỗ nào cũng có đao binh lấp lóe hàn quang.

A Đẩu vội nói: "Giờ ta làm quân sư, ngươi nghe theo ta, năm trăm người chia làm hai đội, mỗi đội hai trăm, chừa lại một trăm lên dốc bắn tên" Nói xong đoạt lấy tướng kỳ trong tay binh sĩ ước lượng, nói: "Ta ở trên cao chỉ huy, các ngươi hãy nhìn lá cờ lệnh này"

Lưu Thiện bái sư Triệu Vân Gia Cát Lượng, lại có thư đồng Khương Duy, dù bình thường cà lơ phất phơ, binh pháp võ kỹ chỉ học sơ sài, nhưng trong việc hành quân bố trận, chút thuật sơ sài này cũng đủ thăng lên hàng võ tướng nhị lưu, một kẻ thô kệch như Lưu Thăng làm sao có thể sánh bằng?

A Đẩu bày bố, chỉ có hơn năm trăm tạp binh, dưới sự chỉ huy của hắn cũng rất ra hình ra dáng, mệnh lệnh phát ra không dung bất cứ lời kháng cự nào.

Thế là Kinh Trầm Kích lĩnh hai trăm đội hình đao nhọn xông vào, Lưu Thăng liền du kích tiếp ứng, mở thông một con đường cho Triệu Vân, không cần diệt địch, một kích đắc thủ, rồi lập tức bỏ chạy.

Đợi đến khi an bài xong xuôi, A Đẩu vung đại kỳ, Trầm Kích liền múa giáo thép, từ trên sườn núi lao xuống, dẫn hơn hai trăm kỵ binh giết vào đội ngũ giặc cỏ.

Giặc cỏ vây khốn Triệu Vân lập tức đại loạn, đang muốn bao vây võ sĩ không biết từ phương nào tới này thì Triệu Vân đã hiểu ý, hét lớn một tiếng, hai mặt giáp công, bên kia lại có Lưu Thăng không ngừng quấy nhiễu chung quanh, dưới sự yểm hộ này, Triệu Vân rốt cuộc cũng khó khăn giết mở được một con đường máu.

Đợi đến khi Trầm Kích vừa đánh vừa lui, A Đẩu lại ra lệnh binh sĩ phục kích kéo cung bắn tên, tức khắc loạn tiễn cùng phát, bắn cho hơn ngàn tên đạo tặc kia quân lính tan rã, tháo chạy sang bên kia sơn cốc.

Trận đánh úp vừa ngừng, Triệu Vân khó khăn ghìm chặt ngựa Xích thố không chịu khống chế, đưa mắt nhìn lên đại kỳ trên cao, người chỉ huy kia đã xuống dốc, lúc này Lưu Thăng đã bội phục A Đẩu đến nỗi muốn rạp đầu xuống đất, luôn miệng gọi hắn xuống.

Triệu Vân nói: "Là vị tướng quân nào ra tay viện trợ? Tử Long cảm kích vô cùng!" Nói xong nhẹ nhàng hạ xuống đất, ra mắt Lưu Thăng.

Lưu Thăng vội tự giới thiệu, xuống ngựa trả lễ, nhưng thấy thần sắc Triệu Vân ngưng trọng, không đợi mình nhiều lời, Triệu Vân đã nói: "Tử Long có chuyện gấp trong mình, muốn mượn thân binh của tướng quân dùng một chút, chuyện này hết sức khẩn cấp"

Đột nhiên ý thức được chiến thuật dùng lúc tiếp ứng mình chính là phong cách bình thường mình hay dạy, bèn nói: "Khương Bá Ước cũng tới à? Ngươi gọi Bá Ước tới đây, ta có chuyện cần dặn dò"

Lưu Thăng mờ mịt nói: "Bá Ước tướng quân?"

Triệu Vân nói: "Trên cao xung phong, bên ngoài du kích, bắn tiễn truy địch, trừ Bá Ước thì còn ai vào đây nữa? Gọi hắn qua đây"

Lúc này A Đẩu đã xuống tới miệng cốc hội hợp cùng Trầm Kích, thấy Triệu Vân và Lưu Thăng sóng vai đi tới, bèn thấp giọng nói: "Ta sắp bị ăn tát rồi…Lát nữa bị đánh ngươi đừng ra mặt giúp ta nha"

Trầm Kích cười cười, không trả lời. A Đẩu gạt binh sĩ ra, đi lên phía trước, ngượng ngùng nói: "Sư phụ, sao ngươi lại ở chỗ này, hắc hắc, ta còn tính đi Lạc Dương tìm ngươi đây"

Tiếng "Sư phụ" kia lập tức khiến Lưu Thăng trợn mắt há mồm, hắn đưa mắt nhìn Lưu Thiện, rồi nhìn sang Triệu Vân, chợt cảm thấy ánh mắt của Triệu Vân hơi khác đi so với ban nãy.

"Ngươi qua đây" Triệu Vân trầm giọng nói.

A Đẩu lề mề đi tới trước mặt Triệu Vân, nhắm hai mắt lại, nhưng cái bạt tai trong dự liệu không hề rơi xuống, cánh tay hữu lực của Triệu Vân nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, giơ tay vuốt vuốt trán hắn.

Triệu Vân đưa mắt nhìn Trầm Kích, người sau hờ hững.

"Không sao là tốt rồi" Triệu Vân nói: "Về nhà!" Rồi khoác một tay lên vai Lưu Thiện, không nói hai lời túm hắn lên ngựa.

"Ngươi tính an bài Ôn hầu như thế nào?"

“Hắn tên Kinh Trầm Kích” A Đẩu đáp.

Hai sư đồ cùng cưỡi một ngựa phi băng băng trên bình nguyên, ngựa Xích thố đã trả lại cho Lữ Bố, Triệu Vân cưỡi một con chiến mã thông thường, hai cánh tay vòng qua eo A Đẩu điều khiển cương ngựa, từ đầu đến cuối ôm hắn thật chặt, không cho hắn rời khỏi mình một giây phút nào.

A Đẩu hỏi: “Sao tay ngươi vẫn chưa khỏi?”

Nhưng Triệu Vân lại nói: “Lần này hồi doanh có rất nhiều chuyện vặt, sư phụ sắp xếp cho ngươi một đầu mối trước, khi gặp chủ công, ngươi phải bình tâm tĩnh khí, không được lỗ mãng”

Trong lòng A Đẩu hiểu Triệu Vân là vì muốn tốt cho mình, bèn im thin thít, chỉ không biết khoảng thời gian mình rời khỏi Hán Trung lại xảy ra biến cố gì.

Lại nghe Triệu Vân thấp giọng nói: “Thanh Vũ chưa từng tòng quân, cũng không biết quy củ trong quân, ngươi đừng có trù tính hãm hại hắn”

A Đẩu giễu cợt: “Sao nói vậy…Ta giống loại người đó lắm à?”

Triệu Vân chỉ cười không đáp, trong mắt toát ra thần sắc “Ngươi đúng là loại người đấy đấy”, A Đẩu thè thè lưỡi, thò đầu ra nhìn Lưu Thăng một cái. Lúc này A Đẩu vẫn chưa biết thân phận của Lưu Thăng, thấy hắn lóng nga lóng ngóng, hoàn toàn chẳng giống võ tướng chút nào.

Mặc long bào vào chưa chắc giống thái tử, cầm hồng anh cũng chưa hẳn giống tướng quân.

Triệu Vân nói tiếp: “Đây là điều thứ nhất”

Y khẽ cúi đầu, đôi môi ấm áp chạm vào bên tai A Đẩu, hơi thở ra khiến A Đẩu nổi lên nhu tình, Triệu Vân lại nói: “Thứ hai, chủ công ôm bệnh, ngươi phải thu liễm ngôn ngữ, tuyệt đối không được kích động người phát giận”

A Đẩu vừa nghe sinh lòng áy náy, nói: “Biết rồi, không chọc tức ông ấy là được chứ gì” Lại nghĩ ngay cả Triệu Vân cũng nói vậy, hẳn Pháp Chính, Bàng Thống đã nhìn ra Lưu Bị không còn lại bao nhiêu thời gian nữa.

Nếu từ đó suy đoán, Lưu Bị cố gắng chống đỡ bệnh tật, công hãm Hán Trung, kỳ thực là muốn cấp cho mình một căn cứ lương thảo ổn định, để nhân lúc ông ấy còn sống, cố gắng giúp mình mở rộng lãnh thổ Hán gia thêm chút nữa.

Đang suy tư thì Triệu Vân nói: “Ôn hầu là vĩ nam tử, võ lực đệ nhất thiên hạ, sư phụ tự biết không bằng, thế nên tuyệt đối không đố kỵ hắn, nhưng nếu ngươi muốn an bài chức vị trong quân cho hắn, cần phải suy

tính tới tâm lý của chư tướng, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính"

Nhắc tới Lữ Bố, A Đẩu vẫn có chút tức giận, nói: "Hắn chỉ làm thị vệ của ta thôi, sẽ không đi giành chén cơm của các tướng quân đâu"

Triệu Vân thở dài nói: "Đâu phải chỉ có thế, nếu chủ công muốn cầm tù hắn, hoặc muốn trục xuất hắn, thì ngươi tính sao đây?"

Không đợi A Đẩu trả lời, Triệu Vân đã siết chặt cánh tay, nói: "Giang sơn này cuối cùng rồi cũng thuộc về ngươi, dù có ủy khuất hắn vài tháng, vài năm thì đã làm sao? Kẻ thành đại sự, phải học nhẫn trước"

A Đẩu hết cách nói: "Biết rồi"

Đưa mắt nhìn đại doanh Thục quân xuất hiện đằng xa, Triệu Vân lại cười nói: "Bất kể người nào đối địch với ngươi, chỉ cần nhớ rõ, sư phụ đều sẽ đứng bên cạnh ngươi, có khi đối với ngươi quá nghiêm khắc, nhưng ngươi phải biết rằng, sư phụ chỉ vì muốn tốt cho ngươi"

Trong lòng A Đẩu khẽ động, đưa tay vào ngực móc viên Hỗn nguyên trường sinh đan kia ra, đang muốn nói gì đó thì Triệu Vân đã ghìm ngừng chiến mã, vỗ vỗ vai hắn, kêu hắn xuống ngựa.

Lúc này trước Thục doanh cư nhiên xếp một hàng người! Nghe thấy Triệu Vân Lưu Thiện trở về, võ tướng, mưu sĩ trong doanh địa gần như lật cả tổ mà ùa ra, A Đẩu chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, chẳng phải lão tử chưa chết quay về rồi đó sao? Cần gì phải dàn trận nghênh tiếp dữ dội như vậy?

"Tiểu chủ công hồng phúc tề thiên, uổng công chúng ta lo lắng rồi" Phía xa, Pháp Chính cười nói.

Chúng tướng phụ họa theo, A Đẩu liếc mắt nhìn, Khương Duy đã sớm nhanh chân chạy ra dắt ngựa cho Triệu Vân, cười nói: "Sớm biết ngươi vô sự, tiểu gia đã không ra ngoài long nhong vô ích cả nửa tháng rồi"

A Đẩu mỉm cười nói: "Ta mạng hảo mà" Lại liếc mắt qua, chỉ thấy Mã Siêu, Trương Phi, Bàng Thống…Trương Liêu mới về dưới trướng Lưu Bị cũng ra nghênh đón, đi thẳng tới dắt ngựa cho Lữ Bố.

Ngay cả Hoàng Trung cũng đứng trước cửa doanh đánh giá mình, sao thế này?

A Đẩu hít vào một hơi, có lẽ ngày tháng của Lưu Bị quả thật đã không còn nhiều nữa, đây hẳn là đang bày tỏ thái độ trên một ý nghĩa nào đó đối với mình.

Nhưng hắn vẫn chưa ý thức được Lưu Thăng đang sững sờ đứng một bên, A Đẩu sờ sờ mũi, nói: "Là vầy, Khương Tiểu Duy, người này tên Thanh Vũ, về sau sẽ theo ngươi, ngươi dạy hắn học chữ nhé"

Chợt hỏi: “Giờ thế nào?”

Hoàng Trung vuốt râu khàn giọng nói: “Đi gặp chủ công”

Hoàng Trung đã mở miệng, cho dù A Đẩu không tình nguyện cũng đành phải đi theo, Hoàng Trung lại nói: “Thanh Vũ theo luôn”

Bàng Thống nhịn không được nói: “Theo ta thấy…”

Hoàng Trung hừ lạnh một tiếng, Bàng Thống đành im miệng.

Lúc này Lưu Thăng mới từ trong chấn động tỉnh lại, một đám võ tướng hầu như chẳng thèm liếc mắt tới Lưu Thăng, đều vây quanh Lưu Thiện như tinh tú nâng nguyệt tiến vào soái doanh, Lưu Thăng đành phải ngượng ngùng theo sau mọi người.

Triệu Vân vẫn im lặng nãy giờ lúc này mới nói: “Sủng nhục bất kinh mới là nguồn gốc của nam nhi lập thế”

Lưu Thăng biết câu này là dành cho mình, vội quay đầu qua cảm tạ.

A Đẩu bị cánh tay của Trương Phi khoác trên vai, đẩy vào soái trướng, trong tay vẫn còn cầm Hỗn nguyên trường sinh đan, nói: “Khoan đã! Sư phụ, cho ngươi cái này!”

Triệu Vân không biết là vật gì, mỉm cười tới nhận, nhưng Hoàng Trung lại vung tay lên, đập trúng cổ tay A Đẩu, tiên đan nhanh như chớp rớt xuống đất, lăn vào trong đám người.

“Ta thao!” A Đẩu mắng, kế tiếp vội không ngừng bò dưới chân mọi người đi nhặt, chui tới chui lui dưới gót của vô số người.

Rốt cuộc hắn cũng tìm được viên đan dược kia, đau lòng thổi rớt lớp bụi bám, cất vào, nhưng lại nghe một tiếng mắng giận dữ như sấm sét.

“Còn ra thể thống gì!” Lưu Bị vừa nhìn thấy khuyển tử liền bị tức đến độ trợn trắng hai mắt suýt nữa quy thiên.

Lưu Thiện quỳ dưới đất, ngẩng đầu lên, Lưu Thăng đứng đó, cả hai đều run bần bật, hình thành nên một sự đối lập rõ rệt.

Lưu Thăng nhìn Lưu Bị, sợ đến luống cuống, sau một hồi hai chân mềm nhũn, cũng quỳ xuống.

36. Quyển 3 - Chương 36: Thu Song Dạ Thoại

Xuân chưa biếc mà tóc mai đã lấm sợi bạc, ly biệt đằng đẵng đau thương dần quên lãng.

Ai khiến ta năm năm tháng tháng mong ngóng đêm nguyên tịch, xa cách hai nơi chỉ trong lòng đôi ta hiểu rõ.

_____*Khương Quỳ*

Mãi đến ba tháng sau, A Đẩu vẫn tưởng như đang nằm mơ, khó có thể tin nổi vào sự tồn tại của Lưu Thăng, lẩm bẩm: "Sao tự nhiên ta lại mọc thêm một người ca nhỉ?"

"Đúng đó, sao tự nhiên lại mọc ra một người ca nhỉ, lại còn là ruột nữa?" Hoàng Nguyệt Anh cười dài đảo xẻng, vỗ vỗ mép nồi, nói: "Qua đây thổi lửa cho sư nương nào"

A Đẩu dở khóc dở cười: "Sư nương người đừng rang hoa tiêu có được không, bị sặc muốn chết rồi nè"

Nguyệt Anh nghiêm mặt nói: "Sắp nhập đông rồi, rang khô vài nồi này để cho các ngươi dùng trong cung"

Từ lúc Hán Trung bình định đến nay đã gần một tháng, lá ngô đồng ửng vàng, nhạn bay về phương nam, trong niềm vui khải hoàn bất tri bất giác đã vào cuối thu. Sau khi về Thành Đô Lưu Bị liền ngã bệnh không dậy nổi, ngày nào cũng truyền Gia Cát Lượng đến bên tháp thương lượng sự việc.

Trị quân, đối nội có Khổng Minh; quản lý tài chính, sĩ tộc có Pháp Chính; ngoại giao và sự vụ lãnh địa có Bàng Thống; Lưu Thiện không còn gì để làm, đành mang một cái ghế đẩu nhỏ tới tìm Nguyệt Anh cung kính nghe giáo huấn.

Huống hồ hắn cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, trên thế gian này chỉ có mình Nguyệt Anh mới có thể cho hắn một cái đáp án rõ ràng nhất.

"Sư nương" A Đẩu nghiêm mặt nói: "Ta hỏi người một chuyện, người hãy thành thật trả lời cho ta biết"

"Có rắm thì phóng" Nguyệt Anh giễu cợt.

"Người nghĩ…Triệu Tử Long, có phải là cha ta không, ta cứ cảm thấy…dáng dấp của ta không giống Lỗ tai to mấy…"

Hoàng Nguyệt Anh cầm xẻng, tựa vào tường, bùng nổ một trận cười lớn, không ngừng lau nước mắt, A

Đẩu tức giận nói: “Ta biết ngươi sẽ phản ứng như vậy mà! Thôi quên đi!”

Nguyệt Anh cười đến bủn rủn cả người, gọi: “Ngươi qua đây, sư nương phân trần cho ngươi nghe”

A Đẩu nhíu mày nói: “Người biết được gì?” Rồi tiến tới gần.

“Chát!”

A Đẩu hét to một tiếng, thình lình hứng một cái tát tàn độc của Hoàng Nguyệt Anh.

Hắn không ngờ Nguyệt Anh cũng có tập võ, xuất thủ mang theo lực đạo âm ngoan của võ nghệ nữ tử, vừa tát thì nóng rát, sau khi thấm dần lại đau đớn vô cùng, chỉ cảm thấy như bị vạn châm xuyên vào, má trái lập tức sưng phồng lên.

A Đẩu đau đến chảy nước mắt, Nguyệt Anh cười mỉm nói: “Ai dạy ngươi nói mấy lời nhảm nhí đó?”

A Đẩu đã hiểu, chán nản nói: “Cảm tạ sư nương giáo huấn”

Nhưng Nguyệt Anh lại giễu cợt: “Cảm tạ giáo huấn cái gì? Ngươi có biết vì sao sư nương đánh ngươi không?”

A Đẩu nói: “Ta là thái tử, lời này không thể nói bậy”

Nguyệt Anh lại vẫy tay cười nói: “Ai dạy ngươi cái trò hèn hạ đó vậy? Tới đây”

A Đẩu nào dám tiến lên nữa? Chỉ liên tục lui ra sau, nói: “Sư nương, A Đẩu sai rồi”

Nguyệt Anh mỉa mai: “Chủ công nhiễm trọng bệnh, nay kéo lê thân thể bệnh tật đi bình định Hán Trung, vì ai? Nếu không phải ruột thịt của ông ta, ngươi nghĩ mấy trăm dũng tướng mưu thần như lang như hổ trên dưới Ích Châu này, ai chịu dung ngươi?”

“Triệu Tử Long năm đó thất tiến thất xuất trên Trường Phản, cứu mẹ ngươi Cam Thiến ra, ngươi chôn vùi một lòng trung tâm của y ở nơi nào? Tử Long trông chừng ngươi biết bao nhiêu năm, thế mà ngươi chỉ đinh ninh rằng chẳng qua y là phụ thân ngươi nên mới làm vậy? Hai đứa nhi tử của mình cũng không rảnh quan tâm mà lại có lòng dạ đi hiến mạng thay ngươi?”

“Ngươi nghĩ Tử Long thấy ngươi giống mẹ nên trong lòng lúc nào cũng ôm ý nghĩ đê hèn bẩn thỉu?” Nguyệt Anh lại cười nói: “Ta cứ cho rằng đầu óc ngươi đã khai thông rồi, ít nhiều gì cũng hiểu lý lẽ chút, nào ngờ…”

Lời đó đâm thẳng vào tim A Đẩu, làm hắn rất khó chịu, giống như thoáng chốc suy nghĩ trong lòng đều bị lột trần phơi bày giữa ban ngày ban mặt, "Ta sai rồi!", A Đẩu phiền muộn nói: "Ta biết rồi!"

Nguyệt Anh cười mỉm nói: "Dẫu ngươi có không phải là con ruột chủ công, ngày nào đó chúng bạn xa lánh, ta nghĩ Tử Long cũng sẽ liều cả mạng sống để che chở ngươi, biết điều chút đi"

Hai người nhìn nhau nửa ngày không nói gì, Nguyệt Anh bèn xoay người đi rang hoa tiêu.

Thật lâu sau, A Đẩu gian nan nuốt một miếng nước bọt, nói: "Sư nương, tờ giấy ngươi xé xuống kia…cho ta được không?" Nói xong móc Thanh nang kinh từ trong ngực ra.

Nhưng Nguyệt Anh không hề quay đầu lại, nói: "Đốt rồi"

"Ờ" A Đẩu đáp, bụm mặt ngượng ngùng cáo lui.

A Đẩu trở về phủ, ở trong viện múc một thùng nước, nhúng khăn ướt đắp lên mặt. Lúc này Triệu Vân đang đích thân dạy Lưu Thăng tập võ.

Quả nhiên Triệu Vân vừa nhìn thấy liền nghiêm giọng hỏi: "Là ai đánh ngươi?"

A Đẩu tức giận đáp: "Sư nương"

Triệu Vân mỉm cười gật gật đầu, xong đi dạy tiếp. A Đẩu nói: "Lữ…Trầm Kích an bài thỏa đáng chưa?"

Triệu Vân đáp: "*Thiên quân**, chức nhàn" *[*là bộ phận quân đội không thuộc chủ lực]*

A Đẩu biết với tính tình của Lưu Bị, tuyệt đối không có khả năng cho phép Lữ Bố ở lại trong phủ, may mà ông ấy cũng đã nhượng bộ, không đến nỗi cầm tù Lữ Bố, chọn một phương thức điều đình như vậy.

Lát sau, Triệu Vân căn dặn Lưu Thăng trở về khổ luyện xong, A Đẩu mới tức giận nói: "Tại sao khi nghe ta bị sư nương đánh ai cũng bảo đáng đời"

Vừa rồi trên đường hồi phủ gặp Mã Siêu, Hoàng Trung, Khương Duy, thấy tiểu chủ công bị đánh, không khỏi căm phẫn trào dâng xoa quyền hăm he, nhưng khi nghe được người đánh là Hoàng Nguyệt Anh thì lại ngượng ngùng im thin thít.

Triệu Vân cười nói: "Sư phụ chế giễu ngươi hồi nào?"

A Đẩu bực bội nói: "Miệng ngươi không nói, nhưng trong lòng thì cười nhạo" Thấy Triệu Vân cười tủm

tỉm một mình, lại nói: “Ngươi tới đây làm gì?”

Triệu Vân nói: “Sư phụ tự ý rời cương vị, quân sư trách phạt, hiện giờ quân lương đã bị phạt sạch rồi, cấp cũng rơi mất, vốn phải tới thủ phủ nha làm lính gác, sau nghĩ lại, bên cạnh ngươi đang thiếu người hầu, bèn tới đây làm một tên tiểu binh, cũng thanh nhàn”

A Đẩu buồn cười, quay đầu nhìn lại, không biết tự khi nào Triệu Vân đã thu dọn gọn gẽ đồ đạt giùm mình, cũng trải giường chỉnh chỉnh tề tề cho A Đẩu.

Con hổ vải nhỏ kia được treo trên giá mùng, mở to đôi mắt bằng cúc áo ngơ ngác nhìn hai người bọn họ.

Lại thấy kịch độc trên cánh tay Triệu Vân vẫn như trước, dưới khuỷu tay ửng màu tím đen, A Đẩu chợt trào dâng một nỗi chua xót.

Hấn đưa tay vào ngực, nói: “Sư phụ, cho ngươi ăn đồ tốt nè, hôm đó từ Lạc Dương trở về vốn định lấy ra, nhưng dọc đường đông người quá”

A Đẩu châm một chung trà, móc viên Hỗn nguyên trường sinh đan cuối cùng tìm được từ chỗ Hoa Đà ra, nói: “Há miệng, a”

Triệu Vân bật cười: “Tiên đan?”

Triệu Tử Long định đưa tay ra nhận, nhưng A Đẩu không cho y, chỉ treo trước mặt Triệu Vân đưa qua đưa lại, cười nói: “Mau, ăn xong ngươi sẽ…lăng loạn trong gió…bồng bềnh dục tiên…”

Triệu Vân đẩy tay A Đẩu ra, dở khóc dở cười nói: “Ngươi kết giao với lưu manh du côn ở đâu đấy?”

A Đẩu đầu tiên là ngẩn người, sau chợt tỉnh ngộ, thì ra Triệu Vân đã xem viên Hỗn nguyên trường sinh đan này thành xuân dược, bèn cười muốn bật ngửa, đang muốn giải thích, lại nhịn không được trêu ghẹo y: “Ăn hay không? Sư phụ, nếu ngươi không không ăn lát nữa đừng có hối hận nhé”

Câu này vừa thốt, Triệu Vân lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhìn A Đẩu hồi lâu, A Đẩu cười làm bộ muốn đứng dậy, Triệu Vân liền tức giận nói: “Chớ có càn quấy”

Trong lòng A Đẩu cười muốn bò lăn bò càng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ tỏ vẻ đáng thương nói: “Sư phụ, ta biết ngươi không thích ta”

“Ngươi!” Triệu Vân bị tên đồ đệ phiền phức này quậy đến đau đầu nhức óc.

A Đẩu lại giơ tay lên dụi dụi mắt, nói: “Thôi bỏ đi, ta đem đút Ách ba ăn”

Tuy trong lòng chung quy cũng có chút khó chịu, biết Triệu Vân sẽ không bao giờ ăn viên "Xuân dược" này, vốn định thấy đủ rồi thì thôi, chọc xong sẽ nói cho y biết đây là thuốc giải độc, lừa y ăn Hỗn nguyên trường sinh đan vào.

Nhưng vô luận thế nào A Đẩu cũng không ngờ tới được sự việc tiếp theo.

Triệu Vân duỗi hai ngón tay, điểm trúng cổ tay A Đẩu.

Cánh tay A Đẩu đau nhức, đan dược rơi xuống, bị Triệu Vân trở tay thu lấy.

Sau đó, Triệu Vân nhìn cũng không thèm nhìn, ném dược hoàn vào miệng, rồi bưng chung trà lên, một hơi cạn sạch.

A Đẩu sững sờ.

Trong viện, lá khô lặng lẽ bay xuống đất, phát ra tiếng "Sạt"

A Đẩu và Triệu Vân lẳng lặng nhìn nhau.

Đầu năm mười bảy ngân khôi kỵ sĩ đẫm máu lao ra khỏi vạn quân Trường phản.

Khoảng thời gian nhanh như tia chớp, cố sự nói không hết, kể không hoàn kia đều tái hiện chỉ trong một thoáng nhìn lại.

Thoáng nhìn ngàn năm, trong đồng tử năm tháng biến ảo, cuối cùng đọng lại trong nháy mắt đó.

A Đẩu nói: "Sư phụ, đó là thuốc giải độc"

Triệu Vân nhìn chiếc chung sứ rỗng trên bàn, lặng lẽ gật đầu, tiếp theo mỉm cười, giống như chỉ xem chuyện này như một cuộc nô đùa.

"Đầu hơi choáng" Y thì thầm, cánh tay run rẩy, muốn sờ soạng đi lên tháp, A Đẩu vội đỡ Triệu Vân, để y nằm ngủ.

A Đẩu lấy vải ướt đắp lên trán Triệu Vân, Triệu Vân suy yếu cười nói với hắn: "Thuốc này mạnh quá, A Đẩu…Sư phụ ngủ một lát, ngươi đừng chạy loạn"

A Đẩu ừm một tiếng, muốn nói ta có phải tiểu hài đâu, nhưng lại nhịn xuống, Triệu Vân mới nhắm hai mắt lại, không yên lòng mà thiếp ngủ.

Hắn cẩn thận tháo giày, cởi võ sĩ bào cho Triệu Vân, trên bào phục được giặt đến ửng xám kia có không ít mảnh vá, A Đẩu im lặng gấp gọn cho y, đặt lên đầu giường.

Hơi thở Triệu Vân nóng hổi, vết trúng độc trên cánh tay mất đi nội công khống chế, không ngừng lan tràn lên trên, nhưng không hề lan đến nách mà theo mồ hôi liên tục thấm ra toàn thân dần dần bài trừ khỏi cơ thể.

Độc tố đen kịt mang theo mùi tanh rỉ từng giọt từng giọt ra ngoài, A Đẩu vội cầm khăn tới lau, ngón tay dính phải độc thủy, chỉ cảm thấy làn da đau đớn như bị đốt cháy.

Hắn lấy ngón trỏ thấm ướt chút ít, đưa vào đầu lưỡi liếm liếm.

"A phi!!!"

A Đẩu bị sặc suýt nữa trợn trắng mắt hôn mê, bò ra cửa phòng phun nước miếng nửa ngày, uống thêm một ấm trà lớn, cảm giác thiêu đốt trong cổ họng mới rút đi.

A Đẩu định thần lại, đỏ vành mắt, tiến lên ôm lấy Triệu Vân, gục đầu vào ngực Triệu Vân.

Tiếng hít thở của Triệu Vân đều đều, mồ hôi ướt đẫm bạc y đoản khố, Triệu Vân đang trở nên trẻ lại.

Đôi mày anh khí của y rậm hơn, đen nhánh, hơi nhíu lại, vết tích tang thương lưu trên mặt giống như được bàn tay của ma thuật sư chậm rãi xóa nhòa.

Những vết thương đẫm máu sau cuộc chiến anh dũng trên bả vai rộng lớn và cánh tay hữu lực của y dần dần nhạt đi, kế tiếp biến mất.

A Đẩu kéo tay y, phát hiện vết chai trên gốc ngón tay thon dài do cầm thương trường kỳ của y cũng trở nên mềm mại hơn, khôi phục lại màu da khỏe mạnh.

Đường môi kiên cường biến chuyển của y lộ vẻ mềm mại, trên môi xuất hiện một lớp lông tơ mỏng, A Đẩu kìm lòng không đậu hôn lên.

Hắn mê luyến Triệu Vân, đó chẳng liên quan gì tới tình dục thúc đẩy hay khoái lạc đơn thuần, cũng không giống khát vọng, đòi hỏi lúc rỗng tuếch cực độ.

Tâm hắn, kể từ khoảnh khắc tỉnh lại trong lồng ngực Triệu Vân đã được định trước là sẽ lấp đầy bất mãn.

Triệu Vân là thần bảo hộ của hắn, cái loại tín niệm vứt bỏ hết thảy chỉ vì muốn bầu bạn bên cạnh hắn này tựa như đại dương mênh mông rộng lớn, vô cùng vô tận, mức độ mãnh liệt của tín niệm ấy đến ngay cả

những người xung quanh A Đẩu cũng có thể cảm giác được rõ rệt.

Đúng như cái tát của Hoàng Nguyệt Anh, đã hung hăng thức tỉnh hắn. Bất cứ ai cũng biết, Triệu Vân đã trả giá hết thảy, thậm chí cả sinh mệnh để bảo vệ hắn, chỉ có mình A Đẩu vẫn cứ u mê, mờ mịt, ngây ngô dại dột mà sống, hoàn toàn không phát giác được.

A Đẩu hôn hôn Triệu Vân, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, chỉ khi có ngươi bên cạnh, cuộc sống của ta mới được vui vẻ"

Hắn nhịn không được lại cười nói: "Thủ Liêu Đông gì gì đó...ngàn vạn hãy xem như ta chưa từng nói"

Chợt hắn ngồi dậy, đẩy cửa, lao ra ngoài đình viện.

Triệu Vân mở hai mắt, thở ra một hơi, nghiêng đầu qua, nhíu mày nói: "Lại muốn đi đâu?"

A Đẩu đã sớm chạy thật xa rồi, hắn bước trên con đường gạch đá nhẵn bóng, suýt nữa trượt chân ngã xuống lớp lá rơi, hắn chạy tới doanh địa tả quân của Hoàng Trung suất lĩnh, thở hổn hển ngừng lại. Hoàng Trung đang giương cung bắn tên ở giáo trường.

"Lão gia tử!" A Đẩu thở vài hơi, hét.

Hoàng Trung cũng không thèm nhìn thẳng A Đẩu, buông lỏng dây cung, tức giận nói: "Ta người tuy già, nhưng tai không điếc! La hét cái gì!"

A Đẩu cười nói: "Lữ Phụng Tiên đâu?"

Hoàng Trung chỉ ra phía sau, A Đẩu băng qua doanh trướng, rốt cuộc cũng tìm được Kinh Trầm Kích đang ngồi trên hàng rào thổi sáo.

Hắn thở hồng hộc không ra hơi, Trầm Kích chỉ hờ hững liếc hắn một cái, rồi tự mình thổi sáo tiếp.

"Trầm Kích" A Đẩu ngơ ngác nói: "Ta tới nói với ngươi một chuyện..."

Tiếng sáo của Trầm Kích vẫn không ngừng, xuyên qua ánh hoàng hôn khắp trời, xa xôi truyền về phía chân trời.

"Trầm Kích, thật xin lỗi" A Đẩu nói.

Tiếng sáo khó có thể phát giác khẽ run, A Đẩu dường như không nghe thấy, nói: "Ta...nghĩ thông suốt rồi"

“Thật xin lỗi, Trầm Kích. Ta thích sư phụ”

Tiếng sáo ngừng.

Giọng Trầm Kích mang theo một cổ từ tính nhiếp nhân:

“Ta không biết ngươi đang nói gì”

A Đẩu nghĩ nghĩ, nói: “Người ta thích là sư phụ, ta không…ta không thể…”

Trầm Kích hờ hững nói: “Vào đêm nguyên tiêu đó ngươi đã từng nói với ta rồi, quên sao?”

A Đẩu đứng một hồi, Trầm Kích nhướng mày, mỉa mai: “Ngươi tưởng thế nào?”

A Đẩu cười cười, nhỏ giọng nói: “Không có gì…”

Trầm Kích lại nói: “Mạng của Trầm Kích là do ngươi cứu, đương nhiên cũng thuộc về ngươi, không liên quan tới người khác, cũng chả liên quan tới việc ta nghĩ gì, ngươi nghĩ gì”

“Không thích” Trầm Kích nói tiếp.

A Đẩu giật mình, không biết vì sao Trầm Kích lại nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Hồi lâu sau, hắn mới nhớ ra, đó là cái đáp án chưa được nghe trong gian khách điếm kia vào mấy tháng trước, hắn hơi có chút thất vọng.*[*chính là lúc xoo em Đẩu hỏi anh Bố có thích ẻm ko đó]*

“Ai đánh ngươi?” Trầm Kích chợt nói.

A Đẩu cười nói: “Nguyệt Anh sư nương”

Thấy sắc mặt Trầm Kích biến đổi, A Đẩu vội nói: “Ngươi đừng tìm nàng gây phiền nha!”

Trầm Kích hơi lộ vẻ tức giận, nói: “Ta không phải đối thủ của nàng”

A Đẩu buồn cười, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Tiếng sáo lại vang lên, nhưng đổi sang một khúc điệu cao vút, làm lòng hắn run rẩy.

Giai điệu kia như gió hoang đại mạc, ngàn vạn đao sắc mang theo vô số đá vỡ cát vàng phá tan màn trời, hồng thủy cuồn cuộn lao về nơi tận cùng thế giới.

Mưa thu liên miên như tơ tung bay trong gió lạnh, ngọn đèn vàng lờ mờ trong phòng tỏa ra cảm giác thuộc về nhà mãnh liệt.

A Đẩu đứng ngoài viện, nghĩ ngợi rồi xoay người phân phó tiểu tư vài chuyện, xong mới đẩy cửa tiến vào.

Triệu Vân ngẩng đầu lên khỏi Thanh nang kinh , nói: "Lại đi đâu đấy?"

A Đẩu không đáp, chỉ nhìn Triệu Vân, Triệu Vân nhíu mày hỏi: "Cười ngu cái gì?"

A Đẩu cười nói: "Không có gì, bị xem thường rồi"

Từng nghe người ta nói rằng, lúc còn trẻ Triệu Vân là mỹ nam tử cực kỳ anh tuấn, dưới tác dụng của Hỗn nguyên trường sinh đan, sinh mệnh lực và phong độ nho nhã mãnh liệt tỏa ra từ mắt mũi, dung mạo y không khỏi khiến A Đẩu cảm thấy bản thân mình trở nên nhơ bẩn.

Tán gẫu được mấy câu thì có tiểu tư khiêng thùng gỗ lớn tiến vào, đặt ở gian ngoài, Triệu Vân tránh ra một chút, A Đẩu nói: "Sư phụ, ta hầu hạ ngươi tắm rửa nha, mới đổ không ít mồ hôi, phải ngâm một hồi, bằng không dễ bị phong hàn"

Nói xong lấy ít thảo dược từ trong túi thuốc ra, thả vào nước, Triệu Vân cười nói: "Nào có đạo lý thái tử hầu hạ thị vệ, ngươi nghỉ ngơi đi, để tự mình sư phụ"

"Ngươi cũng muốn làm ba ta rồi, có sao đâu!" A Đẩu vừa cười vừa mặt dày mày dạn đu lên y phục của Triệu Vân, Triệu Vân quýnh quáng, nhưng tránh không khỏi tên tiểu đồ đệ như con khỉ treo trên người mình này, đành phải mặc hắn làm gì thì làm.

A Đẩu cười dài ấn vai Triệu Vân, nói: "Thoải mái không?"

Triệu Vân nhướng mày giễu cợt: "Yếu xìu, cần học thêm võ nghệ nữa mới được. Chớ càn quấy!" Trong lúc nói vội giãy dụa, nhưng bị A Đẩu để lại một cái dấu răng trên vai.

Triệu Vân chợt nghĩ tới một chuyện, nói: "Thuốc vừa rồi ngươi cho ta ăn chính là tiên đan khởi tử hồi sinh sao? Còn bao nhiêu viên?"

A Đẩu rùng mình trong lòng, cân nhắc nửa ngày, nói: "Ngươi muốn cho cha ta ăn?"

Triệu Vân đáp: "Chủ công bệnh nặng, ngươi vốn nên…"

“Không còn nữa…”

Triệu Vân trầm mặc, hồi lâu sau A Đẩu nói: “Ta không có gạt ngươi, sư phụ, đó là viên cuối cùng, ngươi đã ăn vào rồi, cũng không móc ra được…”

Bỗng Triệu Vân nói: “Vậy hẳn dược lực đã hòa tan, có rạch bụng cũng lấy không ra nữa”

A Đẩu nói: “Ừm, đã tan vào trong thân thể ngươi rồi”

Sự trầm mặc của Triệu Vân khiến hắn cảm thấy hơi sợ hãi, A Đẩu nói: “Ngươi đánh ta đi, sư phụ”

“Ta biết lẽ ra phải cho ba ta ăn, trăm thiện việc hiếu làm đầu” A Đẩu cố lấy dũng khí nói: “Nhưng ta luyến tiếc ngươi, sư phụ, khi ta nghĩ tới ngươi sau này sẽ chết trước ta, bỏ lại ta một thân một mình sống trên thế gian này thì…rất sợ”

A Đẩu khẽ nói: “Ta làm không được, ta thích ngươi, thích muốn chết đi”

“Sư phụ cũng thích ngươi”

“Đúng vậy, ta đoán sư phụ cũng thích ta mà…Được rồi, ngươi cứ tùy ý đánh đi” A Đẩu nhắm mắt lại, ngượng ngùng nói:

“Đừng đánh vào mặt, hồi chiều sư nương mới đánh rồi”

Một lát sau, cánh tay hữu lực của Triệu Vân ôm lấy vai hắn.

Nước mắt của A Đẩu không tự chủ được chảy xuống, hắn không dám mở hai mắt, duỗi ngón tay ra sờ lên chân mày, gò má Triệu Vân.

Nụ hôn mong đợi cả đời được tiến hành một cách gián đoạn, pha lẫn cơn nức nở tuyệt vọng và hạnh phúc của hắn.

Điều duy nhất hắn mong mỏi cuối cùng cũng đạt được rồi.

Đêm đó Triệu Vân vẫn ngủ ở gian ngoài, A Đẩu nằm trên giường trằn trọc trở mình, không sao ngủ được, cũng biết Triệu Vân ở gian ngoài vẫn chưa ngủ.

Tim hắn nhảy thình thịch, mấy lần muốn hạ quyết tâm, rón ra rón rén chui vào trong chăn Triệu Vân, nhưng lại không có đủ dũng khí.

Hắn dựa vào đầu giường, đắp nửa chăn, phát ngốc hồi lâu, nhìn vọng ra bình phong nói: "Sư phụ, ta nhớ ngươi"

Triệu Vân không đáp, A Đẩu liền im lặng, lát sau, ngoài bình phong thắp lên một ngọn đèn, bóng ngón tay của Triệu Vân hắt lên trên bình phong.

"Gâu" A Đẩu nhịn không được nói.

Con chó làm từ bóng tay gật đầu, giống như đang khen hắn đoán đúng rồi, đổi sang kiểu khác, A Đẩu cười nói: "Con cọp"

Hai tay Triệu Vân lại cùng làm một động tác, A Đẩu giật giật khóe miệng, nói: "Cái gì vậy?"

Triệu Vân mỉm cười, thu tay về, không nói một lời, A Đẩu xoay người ngơ ngẩn nhìn đường nét sườn mặt anh tuấn của y, Triệu Vân như phát giác được, cười nói: "Ngủ đi, có gì đẹp mắt đâu"

Y đưa tay dập tắt đèn, ánh trăng rải khắp phòng.

"Đó là hai người đang hôn môi…" A Đẩu kéo chăn đắp qua khỏi đầu, rục vào trong chăn rầu rĩ nói.

Triệu Vân mỉm cười gật gật đầu.

37. Quyển 3 - Chương 37: Nhặt Lại Giáp Xưa

Cuộc sống thoáng chốc trở nên sáng lạn vô cùng, tất nhiên, chuyện yêu đương vẫn chưa hoàn toàn thành công, tiểu lưu manh vẫn cần nỗ lực hơn. Từ ngày đó trở đi, A Đẩu liền chỉ khăng khăng mỗi ngày mặt dày mày dạn treo trên người Triệu Vân, giống như một con koala chiếm đóng một gốc cây tốt, khi không có ai thì trong chốc lát chẳng chịu buông tay.

Tính cách của Triệu Vân đã được định trước rồi, y vĩnh viễn sẽ không giống như tên tặc Giang Đông kia không nói hai lời đẩy ngã liền bíp—— , điểm này không ai có thể rõ hơn A Đẩu.

Nhưng với tính tình A Đẩu thì ngay cả hắn cũng nói không rõ vì sao mà mình cảm thấy hạnh phúc, bất quá chỉ là hôn môi thôi, có lẽ chuyện yêu đương *kiểu Plato**(1)* này mang đến cho hắn càng nhiều cảm giác hạnh phúc hơn.

Dù sao tương lai còn dài, cái tiểu gia có chính là cơ hội, A Đẩu niêm phong bức thư xong, đóng hỏa trạc lên, giao cho quản sự phụ trách trong phủ tặng lễ tới Giang Đông, thấp giọng dặn dò: "Bức thư này nhất định phải giao tận tay Cam Hưng Bá a, tính phúc của lão tử đều dựa vào ngươi đấy"

Quản sự kia nhận thư rời đi, A Đẩu mới chỉnh hảo y quan, nói: "Sư phụ, xong rồi, đi thôi"

Triệu Vân quét sạch lá rơi khắp viện, chất đống một chỗ, y mang theo thần sắc ưu sầu gật gật đầu, đuổi theo bước chân A Đẩu.

Khí trời càng ngày càng lạnh, bệnh của Lưu Bị cũng không ngừng nặng thêm, hôm nay Quan Ngân Bình mang theo bao lớn bao nhỏ thổ sản Kinh Châu về Thành Đô, thay mặt Quan Vũ cố ý tới gặp mặt Lưu Bị một lần, nhưng Lưu Bị ngay cả ngồi dậy cũng không nổi, đành phải để Gia Cát Lượng thay mặt tiếp đãi.

"Đại bá bất quá là do thường ngày lao lực…" Giọng Tôn Lượng từ gian trong truyền ra, A Đẩu ngược lại có cảm giác thân thiết, cười nói: "Muội phu!" Bèn cất bước đi vào.

Quan Phượng như một trận gió lao qua, suýt nữa làm A Đẩu ngã nhào xuống đất, kêu to: "Sao lại tự ý chạy tới Lạc Dương chứ! Cả nhà bị ngươi dọa đến gà bay chó nhảy tường…"

A Đẩu cười nhượng tọa, nhưng Quan Phượng sững sờ, nói: "Tứ…thúc? Ngươi là tứ thúc?"

Lúc nói ánh mắt của mọi người trong phòng đồng loạt hướng về phía Triệu Vân, đều trố mặt nghẹn họng. Qua hồi lâu, Mã Siêu mới nghi hoặc nói: "Triệu tướng quân?"

Triệu Vân cười trừ, đứng sau tọa vị của A Đẩu, thật lâu sau mới nói: "Gì vậy?"

Quan Phượng lắc đầu buồn cười, nói: "Sao mới có mấy tháng không gặp mà tứ thúc lại trẻ ra nhiều như thế?"

Lúc này khuôn mặt Triệu Vân quả thật còn trẻ hơn Mã Siêu mấy phần, vẻ tang thương thành thục giữa mi mục đã không còn, chuyển thành ý vị tiêu sái phóng khoáng của thiếu niên. Tôn Lượng cũng ngốc hồ hồ nhìn Triệu Vân chốc lát, nói: "Triệu tướng quân quả thật trẻ hơn không ít"

Ở đây chỉ có Gia Cát Lượng đoán được nguyên do, nhìn sang Lưu Thiện, trong mắt pha chút thâm ý, như là trách cứ, lại như đã hiểu, hồi lâu sau cười chuyển đề tài: "Tử Long đã trừ quân chức, giữ chức phủ vệ phó lại, không thể xưng hô nhầm được"

Triệu Vân khẽ gật đầu, cười nói: "Giờ bất quá chỉ là tên lính nghèo thôi, danh xưng tướng quân không thể nhắc tới nữa"

Tôn Lượng mới gật đầu mỉm cười nói: "Thì ra xuống chức liền trẻ ra"

Lời này khiến mọi người đồng loạt cười phá lên, ai cũng biết Triệu Vân lãnh cái chức nhàn bị ghẻ lạnh, nhưng kỳ thực không tổn hao gì, bất quá đi một vòng, mai sau nhất định sẽ để y khôi phục nguyên chức, chỉ xem đây là lời vui đùa thôi.

Quan Phượng và Lưu Thiện nói không ngừng nghỉ, Khổng Minh và Tôn Lượng bàn vài câu, đề tài lại chuyển đến chiến dịch Hán Trung. Tôn Lượng luôn miệng tán thưởng công lao to lớn của Lưu Bị, A Đẩu nghe vào trong tai bèn lưu tâm.

Khổng Minh biết Tôn Lượng đang nói lời xu nịnh, chỉ thay mặt Lưu Bị khiêm tốn nói: "Trận chiến loạn Hán Trung, mọi chuyện lớn nhỏ chưa định, hầu hết đầu mối hỗn loạn, năm sau còn phải phí không ít sức"

Tôn Lượng nói: "Không ngoài chuyện lương thảo quá đông, bách tính bệnh khổ, nếu đã miễn phú thuế, hẳn thu hoạch vụ thu năm sau sẽ có thể khôi phục nguyên khí"

Khổng Minh hơi có ý tán thưởng, nhưng lại thổn thức nói: "Thế chất không ngại nói nghe thử?"

Tôn Lượng thuận miệng nói ra, nhưng đối với thế cục Hán Trung cũng nhất thanh nhị sở, A Đẩu nghe xong liền nghi hoặc, Tôn Lượng ở tại Kinh Châu, quan tâm việc này làm chi?

Đang phỏng đoán, sau lưng chợt bị ngón tay chạm nhẹ, kế tiếp Triệu Vân dùng ngón tay vạch lên vai A Đẩu, viết vài chữ, A Đẩu nhất thời hiểu ra, nói: "Không bằng muội phu hãy đi Hán Trung một chuyến, sẵn tiện gặp tam thúc luôn?"

Đúng là Tôn Lượng phụng mệnh Quan Vũ tới đây, Quan Vũ cực kỳ cưng chiều nữ nhi, thấy nàng mang rể quay về, lập tức mặc kệ thân phận phức tạp của Tôn Lượng, muốn mưu cầu cho hắn một chỗ ngồi trong chính quyền Lưu Bị, mai sau mình xuôi tay về Tây, nữ nhi mới có thể an ổn sinh sống.

Ngay chính Tôn Lượng ở Kinh Châu cũng tầm thường vô vị, ngẩn ngơ đến buồn bực, bèn ôm lòng thấp thỏm tìm Gia Cát Lượng mưu cầu một chức vị.

Gia Cát Lượng trầm ngâm nửa ngày, vốn muốn thuận nước giong thuyền cũng không sao, dù gì thì Hán Trung có Trương Phi trấn giữ, đoán chừng sẽ không xảy ra bất trắc gì, đang muốn nói vài lời nhưng lại bị Lưu Thiện nhẹ nhàng thốt một câu, ôm cái ơn huệ đầu cơ qua bên mình.

Khổng Minh giảo hoạt cười nói: "Căn cơ bất ổn, dù có bề tôi tài giỏi cũng uổng công, phải biết rằng không bột đố gột nên hồ"

A Đẩu mừng thầm, lần này rốt cuộc Gia Cát Lượng cũng bị mình đo ván một phen rồi, nói ngược lại: "Chẳng phải có chút lương thực thôi sao, tiền á, có cả đống, lát nữa ta viết một mẩu tin, tiểu cà lăm…Muội phu tới khố phòng lãnh một vạn lượng hoàng kim, mua đủ mang về là được chứ gì"

Mọi người chấn động, chủ tử tham tiền cư nhiên lại hào phóng đến thế. Khổng Minh và Triệu Vân trao đổi ánh mắt cho nhau, ngầm hiểu mỉm cười, lại xem thường: "Vỏn vẹn có vạn lượng hoàng kim, chỉ sợ không đủ chữa cháy cho Hán Trung"

A Đẩu ngẩn người, nói: "Muốn bao nhiêu?"

Triệu Vân vẫn trầm mặc nãy giờ cười nói: "Tử Long cũng xuất ra chút ít"

A Đẩu mắng: "Đừng nói leo, ngươi lấy tiền ở đâu ra?" Chợt nhớ tới mình từng đáp ứng cấp cho Triệu Vân một vạn hoàng kim, đau lòng nói: "Được rồi, vậy hai vạn, không có nhiều hơn nữa"

Quan Phượng cười đến nghiêng ngã, nói: "Sao ca lại hào phóng như vậy? Ngân Bình cũng có hai vạn, đưa hết cho Tử Minh mang đi"

A Đẩu giận mắng: "Nữ nhân ngốc! Như vậy làm sao sống! Quên đi quên đi, ta cấp ngươi thêm một vạn nữa, chừa lại chút đỉnh cho mình chi tiêu"

Bàn xong số lượng, A Đẩu bèn viết tin nhắn, giao cho Tôn Lượng, Lưu Thăng thao luyện binh lính xong chạy tới, kiến lễ với mọi người, Khổng Minh liền nói: "Đã tới đủ cả rồi, mấy đứa tiểu bối hãy đi gặp chủ công"

Mọi người đứng dậy, Lưu Thăng đứng trong sảnh, chào hỏi Quan Phượng, Quan Phượng hành đủ lễ tiết, nhưng thái độ lại cực kỳ lãnh đạm, hiển như cũng bởi vì có quan hệ tốt cùng Lưu Thiện mà ôm địch ý với vị huynh trưởng nửa đường lòi ra này. Chỉ có Tôn Lượng cư xử ôn hòa, đi chung hàng với Lưu Thăng, mới không đến nỗi lạnh nhạt hắn.

Quan Phượng và A Đẩu nhỏ giọng nói cười, A Đẩu thuận miệng bảo: "Đương nhiên, mẹ nó thiên hạ là của lão tử, Hán Trung cũng là của lão tử, sao có thể không tốn phân tiền nào, để người ta làm trâu làm ngựa chứ?"

Khổng Minh nghe lời này trong lòng đại sướng, tam tự kinh nói suông cũng bị xem nhẹ có lựa chọn, Khổng Minh nói: "Vậy rất tốt, năm nay Thành Đô có dư lương thực rồi, không đến nỗi..." Nói tới đây bèn che giấu nửa câu sau.

A Đẩu mới phản ứng ra, biết thì ra mình đã bị Gia Cát Lượng đo ván lại. Triệu Vân đã đẩy cửa phòng, dẫn bốn người A Đẩu, Quan Phượng Tôn Lượng, Lưu Thăng vào, chỉ còn Gia Cát Lượng và Mã Siêu ở bên ngoài nổ ra một trận cười nghẹn đến khổ sổ.

Lưu Bị thật sự già rồi, A Đẩu thấy thân phụ trên giường bệnh, không khỏi sinh cảm khái "Gần đất xa trời".

Bệnh tới như núi đổ, một bệnh nhân từ từ già đi như vậy, thế nhưng lại chính là Lưu Bị đế uy thập phần đã từng hung hăng tát mình một bạt tai vào bốn năm tháng trước. Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, Lưu Bị lại ngã bệnh đến độ không biết thể xác và tinh thần đã đi đâu mất.

Quan Phượng thấy vậy xót xa, sợ hãi hô lên "Đại bá", Lưu Bị ngoắc tay, ý gọi nàng và Tôn Lượng tiến lên, sờ sờ đầu nàng.

"Vân Trường sao rồi? Một bữa ăn được mấy bát?" Lưu Bị hỏi.

Quan Phượng nói: “Một bữa phụ thân có thể ăn được ba bát” Nàng kéo bàn tay gầy yếu héo hon của Lưu Bị, người sau nói: “Con xuất giá, đại bá không tới được, kêu ca con phụng bồi, rốt cuộc…”

Quan Phượng vội nói: “Đại bá hãy an tâm dưỡng bệnh, Quan Phượng sống rất tốt”

Lưu Bị ho vài tiếng, đưa mắt nhìn Tôn Lượng: “Con trai của Trọng Mưu, môn đăng hộ đối, trời se lương duyên” Tôn Lượng vội cười nói: “Tử Minh nhất định sẽ đối đãi tốt với Ngân Bình, đại bá hãy yên tâm”

Lời này vốn nên nói trước hôn lễ, nhưng khi đó Lưu Bị không có mặt, giờ Tôn Lượng bổ sung lễ tiết, Lưu Bị hết sức hài lòng, nói: “Ta cũng rất kính ngưỡng cha ngươi”

Tôn Lượng cảm tạ, Lưu Bị lại nói: “Nha đầu Tinh Thải kia, còn có Công Tự nữa, chung quy không yên tâm được”

Tinh Thải mà Lưu Bị nhắc đến chính là trưởng nữ của Trương Phi Trương Tuệ, lúc này thấy cuộc sống phu thê của Quan Phượng mỹ mãn, bèn nghĩ tới Lưu Thiện.

A Đẩu khép nép, không biết phải đối đáp thế nào, Tôn Lượng thấy tinh thần Lưu Bị không vượng, bèn nói chút chuyện phiếm rồi kéo Quan Phượng và mọi người cáo lui trước. Nhưng Lưu Bị lại nói: “Tử Long, Thanh Vũ và Công Tự lưu lại”

Lưu Bị gian nan ngồi thẳng dậy, Lưu Thăng vội tiến lên vụng về đỡ ông, A Đẩu nhìn bộ dáng bị giày vò của ông, chỉ sợ chưa ngồi dậy được đã bị Lưu Thăng hầu hạ đến ngất xỉu trước rồi, nhịn không được nói: “Để ta”

Hấn lấy gối lót đàng hoàng dưới người Lưu Bị, nói: “Lão ba, người đừng nhọc lòng nữa, hảo hảo dưỡng bệnh mới phải”

Lưu Bị thở ra, không đáp lời, đôi mắt vẩn đục nhìn sang Lưu Thăng, nói: “Thanh Vũ ở Thành Đô có quen không?”

Lưu Thăng vâng dạ nói: “Quen” Kế tiếp hơi xấu hổ: “Có điều thức ăn hơi cay”

Lưu Bị chậm rãi nói: “Con ở Hán Trung lâu như vậy, đương nhiên ăn cay không quen, kêu trù phòng nấu riêng cho con là được”

A Đẩu vừa nghe xong lập tức bất mãn vô cùng, trước kia tiểu gia ở Kinh Châu ngày nào cũng phải chờ cơm ăn đói muốn chết dở, sao không thấy người kêu người nấu riêng cho ta đi?! Đây rõ ràng là thiên vị mà!

Lưu Bị lại nói: “Hai huynh đệ cần phải sống hòa thuận với nhau, Công Tự…”

A Đẩu rùng mình trong lòng, biết Lưu Bị muốn phòng ngừa chu đáo, bức mình phát thệ đây mà, đành cung kính nói: "Rõ rồi"

Lưu Bị lạnh lùng nói: "Rõ thật không?"

Lưu Thăng vẫn mờ mịt cả đầu, lại nghe Lưu Bị nói: "Lưu gia ta chính là Hán đại tông thất, vô luận thế nào, mai sau nhất định cũng không thể để phát sinh họa từ trong nhà"

A Đẩu thở dài, nói: "Nhất định. Con sẽ đối xử thật tốt với đại ca"

Lưu Bị gật gật đầu, ánh mắt rơi trên gương mặt của Triệu Tử Long vẫn trầm mặc nãy giờ, nhìn hồi lâu, nói: "Tử Long"

Triệu Vân đáp: "Có Tử Long"

"Dẫn Lưu Thăng ra ngoài" Lưu Bị thản nhiên nói, A Đẩu cứ cho rằng ông còn muốn phân phó gì đó, nhưng ai ngờ lại hạ lệnh đuổi khách đối với Tử Long.

"Quân sư đã nói gì?" Lưu Bị hỏi.

A Đẩu thành thật kể lại, Lưu Bị dường như biết hắn đau lòng, bèn lấy ra một chiếc chìa khóa từ dưới gối.

"Đi mở chiếc rương sắt trong góc, bê vật bên trong ra đây"

A Đẩu vâng lời mở chiếc rương sắt kia, đáy rương cư nhiên hàn dính vào mặt đất, phỏng chừng dưới đất còn có một hòn đá tảng, thứ gì mà phải giấu kín như vậy, không đưa vào kho mà khóa ngay trong phòng Lưu Bị?

Chỉ thấy trong rương đặt ba món đồ, một cây trâm ngọc, một khối thạch ấn, và một tờ giấy ố vàng.

Tay Lưu Bị run rẩy tiếp nhận trâm ngọc, vuốt ve hồi lâu, chiếc trâm dài có vẻ được điêu khắc từ một loại ngọc tốt, niên đại đã lâu, nhưng màu sắc như mới, bề ngoài giống như ửng một lớp dầu xanh biếc.

"Là của ai?" A Đẩu nhịn không được hỏi.

"Của hồi môn của mẹ con" Lưu Bị thản nhiên đáp, nhưng không thèm liếc mắt tới hai món đồ kia, lại nói: "Thạch ấn chính là ngọc tỷ truyền quốc của Viên Thuật, vi phụ vẫn chưa dám động vào, hôm nay truyền lại cho con, kể từ ngày mai, con sẽ dùng thân phận thái tử giám quốc"

A Đẩu hít vào một hơi, quỳ trước tháp, Lưu Bị nói: "Dù là lời can gián, cũng phải biết chọn lọc, không thể mù quáng tin bậy, càng không thể xử trí theo cảm tín. Con hành sự quyết đoán, còn hơn cả vi phụ, chỉ tiếc rằng dễ tin lời người khác, làm việc lỗ mãng, hai chuyện này là tử huyệt của con, cần phải nhớ kỹ, thời thời khắc khắc quản thúc chính mình. Đi đi"

A Đẩu biết bắt đầu từ thời khắc này, địa vị người kế thừa của mình đã không thể rung chuyển được nữa. Hắn cung kính dập đầu với Lưu Bị: "Lão ba, hy vọng bệnh của người sớm khỏi"

Lưu Bị gật gật đầu, bàn tay khô cằn cẩn thận cầm trâm ngọc, cho đến tận lúc này, A Đẩu mới cảm giác được chút tình cảm giữa phụ tử với nhau, câu nói kia quả thật là xuất phát từ chân tâm.

Hắn nhẹ nhàng khép cửa lại, chỉ thấy Triệu Vân đang chờ ở hành lang gấp khúc, bèn mỉm cười, tiến lên phía trước.

"Bảo ta giám quốc" A Đẩu nói, tiện tay giao ngọc tỷ cho Triệu Vân, lấy tờ giấy ố vàng kia ra, nó được gấp hết sức cẩn thận, sau khi mở ra, dòng chữ xúc mục kinh tâm khiến A Đẩu hít một hơi lãnh khí, chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc.

Nguyên khí thiên địa cuồn cuộn, chân khí hỗn nguyên lấy từ thời hồng hoang, sinh sôi không dứt, ùn ùn bất tuyệt, tục mệnh cố nguyên, khởi tử hồi sinh, phản xuân hồi nguyên hay trường sinh, vốn xưng là Hỗn nguyên trường sinh đan.

Nhưng dược liệu khó tìm, ngàn vàng bất khả cầu, thứ nhất: máu Đông Hoàng chuông.

Phía sau là cả một mặt chi chi chít chít mấy trăm loại dược liệu mới nghe lần đầu, rõ ràng đây chính là trang Thanh nang kinh cuối cùng cùng bị Hoàng Nguyệt Anh xé xuống.

"Ông ấy biết…" A Đẩu ngồi bên giáo trường, lẩm bẩm: "Kỳ thực ông ấy biết hết tất cả"

Vu Cát ngồi bên cạnh A Đẩu, ăn điểm tâm Quan Phượng mang tới, cười nói: "Viên thuốc kia tốt đến vậy sao?"

A Đẩu lắc lắc đầu, nói: "Ông ấy biết thứ đồ chơi này, cũng biết ta đã mang nó cho sư phụ uống…Nói không chừng ông ấy cũng biết tiên sinh đã từng nuốt Hỗn Nguyên trường sinh đan, biết Lữ Bố từng nuốt, biết Triệu Vân cũng nuốt…Đứa con ruột của ông ấy có hai viên, nhưng một viên cũng không thèm cho ông"

Nghĩ tới đây, A Đẩu nửa là sợ hãi, nửa là áy náy.

Khoảnh khắc trước tháp, Lưu Bị nhìn Triệu Vân thật lâu, hẳn đã phát hiện ra dị thường.

Vầng mặt trời sau giờ ngọ đầu đông ấm áp, A Đẩu nhìn bóng dáng Triệu Vân đang dạy võ cho Lưu Thiện

trên giáo trường, thở dài: "Quên đi, rốt cuộc cũng phải chọn, xem dáng vẻ sư phụ, cũng không uổng phí ta bị chuyện này đè ép cả đời"

"Không uổng phí…ta bị chuyện này gông cổ, gông cả một đời" A Đẩu lẩm bẩm nói, chỉ thấy cả người Triệu Vân võ sĩ bào bạch sắc sạch gọn, thân thủ lưu loát, lúc giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất thiếu niên du hiệp. Không khỏi lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

Hắn đưa tay móc, nhưng móc trúng không khí, phát điên nói: "Nãi Cát ngươi ăn luôn phần của lão tử rồi!!"

"Tên cao to tới kìa!" Vu Cát vội nhét cục gạo nếp cuối cùng vào trong miệng, nghẹn đến trợn trắng mắt. Nói: "Mau mau…Đặt cược đặt cược"

A Đẩu đang bóp cổ Vu Cát lắc lắc, nghe lời này nghi hoặc nói: "Đặt cược?"

Vu Cát cục cục trong cổ mấy tiếng, chỉ về phía Kinh Trầm Kích đang đứng dưới đại thụ bên kia giáo trường.

Trầm Kích ngoắc A Đẩu, A Đẩu vội chạy tới, theo hắn đi ra sau phủ, chỗ đó có hơn mười rương gỗ lớn xếp dọc bên đường. Kiệu phu còn đang tốp năm tốp ba dỡ hàng xuống.

"Gì vậy?" A Đẩu thắc mắc.

Trầm Kích nói: "Cái này là của ta" Chỉ về phía một rương gỗ đen trong số đó. A Đẩu đã hiểu, trên mấy cái rương này có dán giấy niêm phong của Quan Vũ, hẳn là tuế cống mà Quan Phượng và Tôn Lượng mang tới Thành Đô, Trầm Kích muốn mấy cái rương này làm gì, lấy đặc sản về ăn chăng?

A Đẩu căn dặn kiệu phu chuyển cái rương Trầm Kích chỉ vào chỗ mình ở, rương có vẻ rất nặng, cần tới hai người hợp lực mới chuyển nổi.

"Bên trong là?"

Trầm Kích không đáp, tiện tay xé giấy niêm phong, A Đẩu hiếu kỳ: "Ta xem với"

Trong rương chất chồng mấy thứ như váy la, trâm son. A Đẩu nói: "Ồ, là đồ của Điêu Thiền, khó trách ngươi…"

Trầm Kích không thèm nhìn, thuận tay lấy đồ đạc nữ tử ra đặt sang một bên, A Đẩu nuốt nước bọt, nhìn vào những vật dưới đáy rương.

Kim lân chiến giáp, bao cổ tay, bao đầu gối, miếng lót vai, giáp ngực, quần lân, kim ngoa.

Một chiếc chiến quan gắn dải lụa đỏ sẫm, đuôi trĩ dài chừng hai xích. *[*về nguyên bộ giáp của anh Bố, xem hình minh họa bên dưới]*

A Đẩu nói: "Ngươi muốn mặc à?"

A Đẩu cười nói: "Mặc vào xem thử, ta còn chưa được thấy ngươi mặc khôi giáp bao giờ đấy"

Hắn giúp Lữ Bố thay bộ chiến giáp kim sắc kia, tim đập thình thịch, vóc dáng vĩ ngạn của Lữ Bố phối hợp cùng khôi giáp quả nhiên không chê vào đâu được, chỉ thép chói mắt, quần chiến như lân.

A Đẩu cài chiến quan cho hắn, hai cái đuôi trĩ rũ xuống trong không trung, không khỏi cảm thán:

"Thật đẹp trai, bộ đồ bỏ này tên gì vậy?"

"Giáp chiến thần" Lữ Bố thuận miệng đáp, kế tiếp xoay người rời đi.

Khoảnh khắc Lữ Bố ra ngoài doanh, cả binh doanh đều chấn động. Vô số người vây ào lên, trợn mắt há mồm mà nhìn chiến thần kim giáp trong ánh dương ngày đông.

A Đẩu chỉ mờ mịt theo sau hắn, không biết hắn muốn đi đâu.

Khải giáp vừa lên người, Lữ Bố lập tức khôi phục lại vinh quang quát tháo sa trường, dũng quán ba quân khi xưa.

Dọc đường hắn băng qua cả đại doanh, phía sau binh sĩ vẫn mờ mịt đi theo như cũ, ngay cả Hoàng Trung, Mã Siêu nghe trận xôn xao này cũng buông bỏ việc trong tay đuổi tới, lặng người nhìn Lữ Bố.

Hắn dừng chân bên cạnh giáo trường, đưa mắt nhìn Triệu Vân bên trong.

Triệu Vân đang dạy Lưu Thăng tập võ cũng ngừng lại, xoay người qua nhìn Lữ Bố.

Triệu Vân ôm quyền, trên mặt nở nụ cười, chậm rãi nói: "Lữ Phụng Tiên? Nghe danh đã lâu, như sấm bên tai"

Lữ Bố ôm quyền, trầm giọng nói: "Triệu Tử Long?! Ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mời đánh một trận!"

(1) Tình yêu kiểu Plato (mượn giải thích của bạn Vô Danh): *là kiểu tình yêu xuất phát từ thời Hi Lạp, được đặt tên dựa theo tên của nhà hiền triết Plato (ông này rất thường hay thuyết giảng những triết lý về tình yêu). Nghĩa chính xác của Platonic love tức là một kiểu tình yêu thuần tinh thần, đặt trọng về việc nối kết linh hồn với nhau, hoàn toàn không có quan hệ tình dục => ngắn gọn là thanh thủy văn đó ạ*

__ Cả bộ giáp và mão chiến (chiến quan) có hai cái đuôi trĩ của anh Bố tương tự thế này đây, còn chiến quần (hay lân quần) là cái phần có vảy bao quanh từ hông tới đầu gối đó, thật ra nó là váy chiến, nhưng ta thấy để chữ váy mất uy phong anh Bố quá nên giữ nguyên quần luôn.

38. Quyển 3 - Chương 38: Cường Giả Tỷ Thí

Đây nhất định là một trận tỷ võ chấn động toàn thành.

Nó phát sinh ngay dưới đáy mắt mọi người mà chẳng có bất cứ sự dự báo nào. A Đẩu chỉ cảm thấy như trời giáng lôi thần xuống đánh mình một phát xiểng niểng.

Vạn người đổ xô ra đường, toàn bộ chen chúc đến bên cạnh giáo trường thiên quân ở thành Thành Đô, binh sĩ, bách tính, ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây đến nước chảy không lọt.

Ba, hai, một, action!

Lữ Bố phát động Linh hồn hiến tế! Tiêu hao 140 điểm pháp lực, 1200 điểm sinh mệnh, tạo thành 9999 điểm thương tổn đối với Triệu Vân!

Triệu Vân sử dụng vũ khí Thần thánh chúc phúc! Hồi phục điểm số sinh mệnh lên 10073! Đồng thời hạ thấp thương tổn xuống 50%!

Lữ Bố đang trong thời gian làm nguội kỹ năng, Triệu Vân đang trong thời gian làm nguội kỹ năng. *[*trong game oline, sau khi bị tấn công, trong một khoảng thời gian ngắn sau đó không thể công kích tiếp được, thời gian đó được gọi là thời gian "Làm nguội"]*

Triệu Vân sử dụng Lửa huy hoàng! Tiêu hao 660 điểm pháp lực, tăng lực phòng ngự bản thân lên diện rộng.

Toàn thân Triệu Vân được bao phủ trong quầng ánh sáng trắng.

Lữ Bố sử dụng Lửa tai ương! Tiêu hao 680 điểm pháp lực, tăng lực công kích của bản thân lên diện rộng.

Toàn thân Lữ Bố được bao phủ trong quầng ánh sáng đen.

Lữ Bố phát động Kỵ sĩ địa ngục xung phong! Tiêu hao 360 điểm pháp lực, tạo thành 14000 điểm thương tổn đối với Triệu Vân!

Triệu Vân sử dụng tuyệt chiêu_____Thánh quan thẩm phán! Tiêu hao 1999 pháp lực, dẫn thánh quang bầu trời thiêu đốt Lữ Bố! Mỗi giây tạo thành tổn thương 3200 điểm sinh mệnh…

"…Ai nha, ai nha!" Lỗ tai A Đẩu bị ngón tay như gọng kiềm nhéo mạnh, la đau inh ỏi, tỉnh táo lại.

Triệu Vân đã bỏ đi đổi võ khôi, chuẩn bị tỷ thí với Lữ Bố. Còn Lữ Phụng Tiên thì đứng ở một bên giáo trường, nhìn mảnh đất trống đầy bụi bặm, không biết đang nghĩ gì.

Hoàng Nguyệt Anh lôi A Đẩu qua, thấp giọng nói: "Sao lại ngu xuẩn như vậy? Cho dù quyết tâm muốn đút tiên dược, cũng nên đợi thêm vài năm nữa hẳn đưa ra, hiện giờ cha ngươi bệnh không nhẹ, nếu biết Triệu Tử Long đã uống Hỗn nguyên trường sinh đan…"

A Đẩu vội cuống quýt nói: "Lúc đó không có nghĩ nhiều như vậy, nhìn thấy cánh tay sư phụ, trong lòng khó chịu muốn chết"

Hoàng Nguyệt Anh thở dài, trong mắt toàn là ý trách móc, cùng A Đẩu nhìn nhau hồi lâu, chợt nói: "Sư nương cũng bất hiếu, năm xưa đã đem tiên đan cho tiên sinh ngươi uống"

A Đẩu liếm liếm môi, không dám nói nữa, vội hầu hạ Hoàng Nguyệt Anh ngồi lên tảng đá, nói: "Lỡ hai người bọn họ bị thương thì phải làm sao? Sư nương nghĩ cách giùm ta đi?"

Hoàng Nguyệt Anh lạnh lùng nói: "Không biết, hỏi tiên sinh ngươi đi"

Hoàng Nguyệt Anh lại nói: "E là lần này không đơn giản, khỉ con, ngươi mong ai thắng?"

A Đẩu ngượng ngùng nói: "Đương nhiên là…"

Hắn nhìn thấy Lữ Bố lẻ loi đứng giữa giáo trường, trong lòng khổ sở nói không nên lời, tuy hay nghe Triệu Vân khiêm nhường rằng võ lực không bì kịp Lữ Bố, nhưng A Đẩu lại mơ hồ cảm giác được nếu hai vị thiên hạ đệ nhất và thiên hạ đệ nhị này thật sự đánh nhau, chỉ sợ Triệu Vân nắm phần thắng cao hơn.

Dù sao thì kiểu khí chất trầm ổn như nước, bao dung như biển của Triệu Vân vẫn cho hắn cảm giác an toàn đáng tin hơn, tuy không cách nào triệt để đánh bại Lữ Bố, nhưng cũng không có khả năng thua.

Nếu hòa nhau thì chẳng còn gì tốt bằng, bởi vì bên nào thua hắn cũng đều khó chấp nhận cả.

Đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy đương thời, lập nên vô số chiến công, bên nào thua sẽ bị mang tiếng

bại trận, phải làm sao giờ? Hơn nữa đối với kiểu người có lòng tự ái cực cao như Lữ Bố…Chỉ cần không thể triệt để đánh bại Triệu Vân, thì chẳng khác nào thua cuộc.

Chỉ sợ hôm nay cái ghế thiên hạ đệ nhất này phải đổi người ngồi rồi.

Đang suy tư thì Hoàng Nguyệt Anh lại nói: "Đặt cược một phen chứ? Ta đặt tỷ phu thắng, ngươi cứ đặt Tử Long đi"

Nghe tới đây, A Đẩu chợt động tâm niệm, đưa mắt nhìn doanh trướng, Triệu Tử Long vẫn chưa đi ra, vội ôm cổ Hoàng Nguyệt Anh nói: "Sư nương! Chúng ta làm thế này!" Tiếp theo rù rì nói nửa ngày, Hoàng Nguyệt Anh nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười, gần như muốn bóp chết Lưu Thiện, nói: "Ngươi…Lá gan ngươi cũng lớn lắm"

A Đẩu dặn dò: "Sư nương tuyệt đối phải phối hợp đó, tuyệt đối a!" Rồi co giò chạy đi, men theo giáo trường ngoắc tay nói:

"Đến đến đến! Đặt cược đi đặt cược đi! Cược xem ai thắng? Đi ngang qua xin đừng bỏ lỡ, tiểu chủ công và phu nhân quân sư liên kết làm nhà cái, trận tỷ võ long trọng trăm năm, đấu trường tuyệt đỉnh Võ sĩ địa ngục đối đầu Thánh kỵ sĩ! Có một không hai từ xưa tới nay…"

A Đẩu mở canh bạc, trái lại gạt Lữ Bố sang một bên, nói: "Tiểu sư phụ, tới cược một phen? Quyết chiến sắp bắt đầu rồi, Hoàng lão gia tử!"

Binh lính Ích Châu vốn ham đánh cược, nhưng ngại tác phong trị quân cực nghiêm của Gia Cát Lượng, thường không được vui chơi, lần này tiểu chủ công cầm đầu đánh bạc, lập tức liền có không ít người chạy qua bên cạnh Hoàng Nguyệt Anh và Lưu Thiện đặt cược.

Hoàng Trung mắng: "Tiểu chủ công càn rỡ cũng thôi đi, sao ngươi cũng càn rỡ theo hắn hả!"

Nguyệt Anh thấy Hoàng Trung là trưởng bối, không dám lỗ mãng, cười nói: "Lão gia tử, đây chẳng phải là đang khuyến khích Tử Long tướng quân đó sao? Người nói xem chút bạc này có cược được đạo lý ngoại nhân hay không?"

Hoàng Nguyệt Anh ngẫm nghĩ rồi lại cười nói: "Bằng không…Hoàng lão gia tử đặt Ôn hầu đi? Nếu Tử Long thua_____" Trong lúc nói đã nhẹ nhàng ném ra một sợi dây thừng, kéo Hoàng Trung vào trong cái hố bẫy tàn ác vô nhân đạo kia.

A Đẩu lập tức hiểu ý Hoàng Nguyệt Anh, vội một tay kéo Hoàng Trung, nói: "Lão gia tử! Người xem tỉ lệ đặt cược mười thua một của sư phụ ta kìa, người nhất định phải đặt cho Lữ Phụng Tiên nha, lát nữa hắn mà thắng, người sẽ đầy bồn đầy bát, kiếm được tới đáy luôn…"

Hoàng Trung giận dữ, trợn mắt dựng râu nói: "Tử Long làm sao thua tên tiểu tử kia được!"

Hoàng Trung hoàn toàn không ngờ mình đã trúng kế, cũng không chú ý đến, xưa nay chỉ có câu "Đền tới đáy" chứ làm gì có "Kiếm tới đáy". Lập tức kích động, sẵn tiện tháo bao cổ tay, ném lên một tảng đá xanh nói: "Vật này thế chấp bốn trăm lượng bạc trắng trong phủ ta! Đặt Triệu Tử Long! Nếu thua ngươi cứ tới lấy ngân lượng là được!"

Toàn trường ồ lên, Mã Siêu cũng nói: "Không tồi! Mạnh Khởi cũng đặt Triệu tướng quân thắng! Đặt tám mươi lượng!"

Hoàng Trung theo Lưu Bị đã lâu, bốn trăm lượng phỏng chừng là phí dưỡng lão an dưỡng tuổi thọ, quân lương của Mã Siêu xấp xỉ lương tháng của Gia Cát Lượng, tám mươi lượng kia cũng phải ăn mặc tiết kiệm ba bốn năm mới tích được, xem ra lần này đều bỏ đủ vốn gốc cả rồi.

Tin tức truyền vào trong phủ Thành Đô, quân sư mưu sĩ lật ổ tràn ra, Pháp Chính, Bàng Thống, ngay cả Gia Cát Lượng cũng đem ghế ra ngồi, A Đẩu lại kéo giọng kêu gọi mọi người qua.

Đợi đến khi mọi người hoặc nhiều hoặc ít đặt cược xong, tỷ lệ đặt cược của Lữ Bố đã tăng vọt lên một đọ bốn mươi bảy, có lẽ không ai xem trọng hắn. Ai cũng nghĩ Triệu Vân thắng chắc, trong đó còn có Hoàng Trung, Mã Siêu, Bàng Thống, Lý Nghiêm bốn người đặt tới mức tối đa. Pháp Chính nhà lớn nghiệp lớn, không thể làm gì khác hơn là phải đặt theo trăm lượng bạc ròng.

Cuối cùng Hoàng Trung trợn mắt, suy đi nghĩ lại, vẫn đặt cược cho Lữ Bố hai mươi lượng.

Mọi chuyện xong xuôi, Triệu Vân mặc xong khải giáp đi ra ngoài.

Chuyện đầu tiên, chúng tướng, quân sư thay phiên nhau tiến lên nắm tay vỗ vai y, khóc lóc kể lể nói: "Tử Long, cả nhà chúng ta đều phó thác vào ngươi hết đó, trận này tuyệt đối không thể thua"

Triệu Tử Long thấy vẻ mặt mọi người ngưng trọng, mờ mịt chẳng hiểu mô tê gì, chỉ nói: "Tử Long nhất định tận lực, sẽ không đánh mất uy danh mãnh tướng Thục Trung chúng ta đâu!"

Có lời đảm bảo này của y, mọi người mới yên tâm, Triệu Tử Long nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần đã đáp ứng, đương nhiên sẽ không sợ tên tiểu chủ công gian xảo kia lại giở ra trò lừa đảo gì.

Lữ Bố đã đứng đợi rất lâu trong giáo trường.

Triệu Vân cao giọng nói: "Đánh trên lưng ngựa hay sao?"

Lữ Bố đáp: "Ngươi không có ngựa tốt"

"Nếu vậy, Tử Long đa tạ, Ôn hầu thỉnh" Triệu Vân trầm giọng nói, y thầm biết Lữ Bố sẽ không chịu chiếm lợi thế.

Lữ Bố đi tới trước giá binh khí, chìa tay ra cầm một cây trường kích trên giá, giương mắt nhìn A Đẩu.

Môi A Đẩu động động, đó là khẩu hình "Hòa nhau", Lữ Bố đã thấy rõ.

Lữ Bố cũng động động môi, dùng đó làm hồi đáp, A Đẩu sững sờ.

Nguyệt Anh cười nói: "Thích? Thích cái gì? Toàn ra vẻ bí hiểm"

A Đẩu hít vào một hơi, chỉ cảm thấy dưới xương sườn đau nhói, đáp: "Không có gì"

Lữ Bố đưa tay rút cán trường kích trên giá ra, còn Triệu Vân thì tiếp lấy trường thương Khương Duy đưa tới, nói: "Tử Long dùng ngân long thương gia truyền đối địch"

Một kích, một thương, Tử Long và Triệu Vân đồng thời giữ binh khí sau lưng, một tay nắm kiếm quyết chầm chậm đẩy ra phía trước. *[*xem hình minh họa bên dưới để rõ hơn về động tác này]*

*Bước kiểu bắn cung**, cúi lưng, ngẩng đầu, nhìn nhau, ngưng thần, khóa định động tác của đối phương. *[*xem hình minh họa bên dưới]*

Mã Siêu lấy dùi trống, "Keng keng keng" liền ba tiếng, vạn người trong giáo trường trang nghiêm.

Ngày đông nhưng trên trán A Đẩu lại chảy xuống một giọt mồ hôi, nhỏ xuống mặt đất, bụi bắn tóe tứ phía.

Chiêng vàng gõ vang, Lữ Bố quát lớn một tiếng, hóa thành một luồng hư ảnh, mũi kích cuộn tung gió lốc, cát vàng ồ ạt, hệt như thiên quân vạn mã đâm mạnh vào Triệu Vân!

Tiếng kinh hô của vô số người hợp thành dòng sóng âm, chỉ thấy Triệu Vân xoay người, ngân thương mượn lực eo quét ngang, kích thương chạm nhau, phát ra tiếng vang thật lớn!

"Triệu Tử Long_____!" Mã Siêu gào lên một tiếng căm phẫn.

Trong giáo trường người Triệu Vân như diều hâu, Lữ Bố như báo săn, ngân thương và kích thép chạm nhau, mỗi lần đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, sau đó, những người xem chiến đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, hoàn toàn không nhận ra thân hình song phương nữa!

"Triệu Tử Long_____! Triệu Tử Long!" Đám người ngoài giáo trường điên cuồng la hét.

"Lữ Phụng Tiên" A Đẩu lẩm bẩm, âm thanh của hắn bị tiếng gào thét của vô số người bao phủ, giống như một hòn đá nho nhỏ bị vứt vào trong biển gầm!

Giống như một con cờ vĩnh viễn hạ không được, Tử Long là soái, Lữ Bố là tướng! Từng tiếng binh khí va chạm liên miên không dứt kia đều ẩn chứa sự nặng nề và chấn động màng nhĩ, nỗi run rẩy dữ dội bẻ gãy can đảm mọi người lan truyền ra.

Lữ Bố xuất thủ như nộ hải ngất trời, nhưng Triệu Vân lại tựa như bàn thạch đồ sộ phòng thủ, mặc ngươi cuồng công mãnh tập, ta vững vàng nghênh đón, không chút lùi bước, hai người đều liều mạng!

"Đây không phải là chiêu thức thường dùng của Tử Long" Hoàng Nguyệt Anh nhíu mày nói: "Hai người bọn họ làm sao vậy? Điên à?"

A Đẩu loáng thoáng cảm thấy cảnh tượng trước mắt không chân thật, Triệu Vân từng dạy mình rằng: cứng rắn dễ gãy, *lương thiện như nước**, sao lúc đối địch lại dốc toàn lực, liều chết không lùi như vậy? hắn đang muốn chứng minh cái gì? *[*là tục ngữ trong "Lão Tử": nước nuôi dưỡng vạn vật, nó khiến cho vạn vật nhận được lợi ích của nó chứ không gây mâu thuẫn hay tranh giành với ai; ý khuyên sống lương thiện, không nên tranh giành]*

"Đánh kiểu liều mạng…" Hoàng Nguyệt Anh nói: "Không được, phải đi tìm đương gia ngăn cản hai người bọn họ"

Lời vừa dứt, ngân long thương xoắn lên kích thép, cư nhiên bay ngang ra, đâm rầm lên tường viện dân trạch, kình khí đánh tới, nổ sập nửa vách tường kia, Triệu Vân và Lữ Bố đồng thời hét lớn một tiếng, mỗi người rút binh khí bên hông ra, vung thẳng tới!

Tựa như đồng môn phá chiêu, thời gian ngưng đọng ngay khoảnh khắc đó, trường kiếm của Triệu Tử Long chỉa vào ngực Lữ Phụng Tiên, còn trường kiếm của Lữ Phụng Tiên thì điểm trúng yết hầu Triệu Vân.

Hai người đều kịch liệt thở dốc, đầu Tử Long đầy mồ hôi, Hoàng Nguyệt Anh lẩm bẩm: "Khỉ con, ngươi cược đúng rồi"

Cánh tay Triệu Vân không thể ức chế run rẩy, trường kiếm cách tim Lữ Bố mấy tấc, nếu đọ sức sinh tử, thì vẫn cần dùng lực đâm thêm lần nữa.

Mà thanh kiếm kia của Lữ Bố đã bức tới yết hầu Triệu Vân, chỉ cần đưa nhẹ một cái là có thể lấy tính mạng Triệu Vân ngay.

A Đẩu nói: "Y vốn cũng muốn điểm vào yết hầu Lữ Bố, nhưng không nâng nổi tay trái…"

Nguyệt Anh chậm rãi nói: "Ngươi cũng nhìn ra à?"

A Đẩu gật gật đầu, đi theo Triệu Vân luyện tập võ kỹ được một thời gian, lúc này tầm mắt đã không còn như xưa nữa, hắn nói: "Tay trái của sư phụ từng vì ta mà trúng độc, vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hơi thiếu lực, chỉ có thể đâm tới ngực Ách ba thôi"

Nguyệt Anh đáp: “Trên chiến trường mặc kệ là nguyên do dài dòng gì, người sáng suốt đều nhìn ra được, Tử Long đã thua rồi”

Chợt Hoàng Nguyệt Anh cười nói: “Ngay từ đầu lẽ ra y không nên liều mạng với Lữ Phụng Tiên, ra sức lâu như vậy bại là đúng, nhóc láu cá, sao ngươi đoán được Ôn hầu sẽ thắng? Trận cược bảy phần tiền này rơi vào túi, ngươi có thể…”

A Đẩu khiếp sợ đáp: “Sư nương…không phải bảy phần, là…mười phần”

Hoàng Nguyệt Anh hơi nhíu mày, chưa kịp mở miệng thì chiến cục trên giáo trường đã đưa ra đáp án.

Triệu Vân đang muốn nhận thua, Lữ Bố thu kiếm trầm giọng nói: “Chưa phân thắng bại, ngày sau đấu tiếp”

Nhưng Triệu Vân lại độ lượng, thu kiếm, ôm quyền nói: “Tử Long chịu thua”

Lữ Bố lại nói: “Cánh tay ngươi vốn trúng độc, thể lực hao tổn, một kiếm cuối cùng nâng không nổi, vốn là hòa nhau, ngươi nghĩ ta nhìn không ra à?”

Quân Ích Châu đã sớm biết chuyện Triệu Vân bị trúng độc, lúc này Lữ Bố vạch trần, trong lòng mọi người sáng tỏ, Gia Cát Lượng vẫn im lặng quan sát từ đầu bèn cười nói: “Nếu đã vậy, hòa nhau”

Gia Cát Lượng đã định, cứu vãn mặt mũi cho tướng lĩnh Ích Châu, các võ tướng đều hân hoan, Triệu Vân không chối từ nữa, nói: “Đợi Vân dưỡng hảo thương thế sẽ tìm Ôn hầu lãnh giáo sau”

Lữ Bố không nói một lời, tra trường kiếm vào vỏ, xoay người rời đi.

Triệu Vân hít một hơi, tay trái không ngừng run rẩy, có vẻ tiêu hao quá mức, mọi người bèn rối rít tản ra, đi lấy…tiền cược.

Lấy tiền cược? Ai thắng?

Một giây sau, tất cả mọi người ngũ lôi oanh đỉnh.

Hòa nhau?! Đây là hòa nhau??!!

“Hòa_____” A Đẩu mặt vô biểu cảm, phất tay đuổi một tên tiểu binh đang định thò tay lấy tiền đặt cược, nói: “Nhà cái gom hết a, ê, làm gì vậy! Các ngươi làm gì vậy!”

"..."

Thế là Hoàng Trung vung đao tự vẫn, Bàng Thống treo xà tự vẫn, Mã Siêu nhảy giếng, Pháp Chính nuốt vàng, Lý Nghiêm đi tìm *nhánh đông nam*... [*xuất xứ từ bài thơ Khổng tước đông nam phi của nhạc phủ đời Hán, có nghĩa là "tìm nhánh cây hướng Đông Nam để thắt cổ tự tử"]*

Cả thành u sầu bi thảm, hưu bổng bốn trăm cộng thêm tiền quan tài hai mươi lượng_____Hoàng Trung thua sạch túi mấy lần muốn tìm Gia Cát Lượng liều mạng.

Khổng Minh khuyên can mãi, chỉ thiếu điều dập đầu trước Hoàng Trung nữa thôi, Nguyệt Anh trợn trắng mắt, hoảng sợ trốn luôn.

Tiếp theo, A Đẩu hào phóng vô cùng, đã là hòa, thôi giảm năm phần tiền cược, nhà cái chỉ lấy phân nửa, yêu dân như con! Nhà cái không thể quá tàn nhẫn, không thể đuổi tận giết tuyệt được.

Binh sĩ tung hô vạn tuế, võ tướng cảm động muốn rơi lệ, một trận gió thu thổi qua, cuốn lá rơi xoay tròn, rốt cuộc Triệu Vân cũng đã biết xảy ra chuyện gì, trên trán nổi ba lằn hắc tuyến, đứng giữa giáo trường, chả ai thèm để ý tới.

Mấy canh giờ sau.

"Lúc đầu ta đâu nghĩ Ách ba lại nghe lời như vậy" A Đẩu cầm một xâu tiền, nhét vào trong tay Lưu Thăng, nói: "Ca, tiền này trả cho ngươi, lão đệ cũng không muốn kéo luôn ngươi vào hố"

Lưu Thăng nghe một tiếng "Ca" này lập tức trong lòng nở hoa, vội nhún nhường nói: "Cho ngươi chi tiêu đó, ca không có gì tốt, ngươi lấy đi...Dù sao ngươi cũng thắng mà"

A Đẩu dở khóc dở cười, lão tử tồn kho hơn vạn lượng hoàng kim, hôm nay lại thu được mấy ngàn lượng bạc trắng, còn cần một xâu tiền lẻ của ngươi sao? Bèn tức giận nói: "Lấy hay không?"

Lưu Thăng ngượng ngùng nhận lấy, theo sau A Đẩu, vừa vào hậu viện, bốn tên quản sự lồng tay áo đứng bên tường, thấy A Đầu tới, vội liên tục đưa danh mục lễ vật lên.

"Sanh gia, đây là của Đông Ngô chúng ta..."

"Lạc Dương Tư Mã gia..."

"Của Quan nhị gia cho chủ công..."

A Đẩu nói với Lưu Thăng: "Ngươi vào phòng lấy chút tiền ra ban thưởng đi" Lưu Thăng cũng không để ý

mình bị xem như hạ nhân mà sai bảo, đi ngay. Đuổi xong ba tên quản sự, A Đẩu mới cười nói: "Nhị cữu cà lăm cũng thức thời thật"

Lưu Thăng nhìn thức ăn vật dụng chất đống đầy viện, bị dọa không nhẹ, sờ sờ cái này, đụng đụng cái kia, có vẻ là lần đầu được thấy tuế cống phong phú trong triều đình.

Gấm vóc Đông Ngô, sò khô hải sản tôm cá chất đống bên góc tường. Trong đó Cam Ninh đã niêm phong cả một xe mỹ tửu giai nhưỡng, ngoài ra còn thêm một rương tôm he phơi khô. A Đẩu nhận lấy một cái hộp nhỏ, biết đây là xuân dược mà hắn đòi từ Cam Ninh, bèn lén lén lút lút nhét vào trong ngực, cười nói: "Cam đại ca tốt ghê, phải đưa chút gì đó đáp lễ mới được"

"Tư Mã ngu đệ gửi" A Đẩu kiểm kê mấy chục rương đồ sấy, nhà Tư Mã Chiêu giàu có, toàn tặng nhân sâm lông chồn, e rằng năm nay A Đẩu chính là người nhận được nhiều lễ vật nhất trong phủ Ích Châu. A Đẩu suy nghĩ phải chia thế nào đây, nên bê một ít cho Gia Cát Lượng, Bàng Thống chăng, nhưng thấy còn có một tên quản sự run run rẩy rẩy đứng trong góc tường, nhận thưởng xong chưa chịu rời đi. Bèn nói: "Chuyện gì nữa?"

Quản sự kia cung kính trình lên một phong thư, trên phong thư đề một chữ "Tào"

"Tào gia cũng tặng lễ cho tiểu gia à? Chuyện của Ách ba còn chưa tới tìm các ngươi tính sổ nữa đấy, tặng cái gì?" A Đẩu nhíu mày bóc phong thư ra, lại tràn đầy nghi hoặc mà liếc nhìn quản sự kia một cái.

Vừa xem thư, A Đẩu liền bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ý cười nói: "Chữ của chủ tử ngươi thật đẹp"

Bút tích trên bức thư thoải mái, có phong cách, rồng bay phượng múa, giống như một tác phẩm nghệ thuật, xứng đáng là một bức gia thư trứ danh cho người ta mô phỏng theo.

Trong câu chữ toàn là ý bồi tội tha thiết. Y nói tiểu tướng có mắt như mù, gây bất lợi cho thái tử Lưu gia, trong lòng dày vò vô cùng, hôm nay chịu đòn nhận tội, rút kinh nghiệm xương máu, mong được kết nghĩa kim lan cùng hiền đệ, đồng sinh cộng tử, chuẩn bị chút lễ mọn mỹ ngọc, san hô, hoàng kim, nhân sâm Liêu Đông…Kính xin nhận cho.

Cả tờ giấy đầy những lời thành khẩn, cuối cùng dè dặt nói vào đề chính, ngọc bội mà hiền đệ thuận tay lấy đi chính là di vật của thân phụ ngu huynh, nhìn vật nhớ người, mong hiền đệ trả lại…

Khóe miệng A Đẩu khẽ nhếch, cảm thấy hết sức ngoài ý muốn đối với miếng ngọc bội này, là vật vô cùng trọng yếu của Tào Chân sao? Sau khi từ Lạc Dương trở về chẳng biết đã bị mình ném vô xó xỉnh nào rồi, giờ xem ra phải hảo hảo tìm lại dâng lên mới được.

Xem thư xong, A Đẩu nói: "Thôi được, ta viết một lá thư đưa đi, tránh cho ngươi khó xử"

Miếng ngọc bội kia tuyệt đối không thể trả được, nói không chừng mai sau giết vào Lạc Dương còn có thể

mang ra gạt Tào quân, lừa cho bọn họ người nhà đánh nhau…A Đẩu về phòng viết thư, rồi đem ngọc bội tổ truyền của Tào Chân cẩn thận cất kỹ, không nhắc tới nữa.

*Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành**, trước tiên hãy nói chuyện của mấy ngày sau đã, quản gia kia nhận được thư, bèn phái người xuất thành, đi thần tốc trong đêm, giao vào trong tay Tào Tử Đan ở Lạc Dương.*[*ý nói sự việc phát triển theo hai hướng, chúng ta cứ từ từ nói từng việc một]*

Hai hàng mày anh khí của Tào Chân nhíu lại, nói: "Ngọc bội đâu?" Kế tiếp giận dữ mở thư.

Tư Mã Chiêu đứng ở một bên gạt mồ hôi. Vẻ mặt kia của Tào Chân cực kỳ cổ quái, khóe miệng giật giật, giống như muốn cười, lại như dở khóc dở cười, cuối cùng tức điên lên, đập mạnh bức thư kia vào bàn, xách đao tông cửa xông ra ngoài.

"Đi đâu vậy?!" Tư Mã Chiêu nhịn không được hỏi.

"Ta đi giết tên Tử Kiến!" Tào Chân nóng máu nói: "Để đồ ngu kia viết thư, toàn nghĩ ra chủ ý thối cho ta!"

Tư Mã Chiêu cười đến bả vai run rẩy, nhặt thư lên, mở ra coi.

Ngu phu! Phải biết rằng dù núi non không còn đỉnh, thiên địa hợp làm một thì miếu trinh tiết cũng không thể sụp đổ! Nay lang quân phụ tình bạc nghĩa, gạt bỏ lời thề non hẹn biển trước hoa dưới trăng kia, vui sao đành!

Hồng nhan chưa lão mà ân đã đoạn, hiền thê chỉ đành ngồi tựa lò hương đến tinh mơ mà thôi! Thấy tín vật định tình như thấy ngu phu, nhìn trăng than thở, hỡi ôi! Hỡi ôi! Đời này…(Bốn chữ to như cái đấu)

Phi, quân, bất, giá! *(*ý là ẻm sẽ không gả cho ai ngoài anh Tào Chân hết)*

Tư Mã Chiêu cười muốn mất thở, ngã lên ghế, hồi lâu sau, lại thở dài.

Lại nói ngày đó, A Đẩu sắp xếp đồ vật khắp viện thật lâu, sai hạ nhân bê hải sản khô, đồ sấy vào trù phòng, rồi gom lại mấy hộp lễ đông, làm thành *tứ sắc lễ** phân phát cho các võ tướng, chân chính đạt tới cảnh giới quậy phá nổi tiếng theo tiểu chủ công. Bất tri bất giác đã gần hoàng hôn, chùa Lão Quân thành tây gõ chuông, A Đẩu thấy hoàng hôn mờ mịt, nghi hoặc nói: "Sao mau tối quá vậy" *[*là lễ vật bốn màu, tượng trưng cho bốn mùa trong năm, mang ý mỹ mãn, thường là quà của hậu bối chúc phúc cho trưởng bối]*

Triệu Vân làm xong việc vặt, trở về phủ, cười nói: "Hôm nay qua đông chí rồi, nên trời tối sớm"

A Đẩu mới nhớ tới chuyện này, vội gọi một tên tiểu tư qua, căn dặn thế này thế kia, đang muốn đùa giỡn với Triệu Vân vài câu thì ngoài đình lại truyền tới giọng của Bàng Thống: "Thu dọn đủ cả rồi chứ?"

"Bàng tiên sinh hảo" A Đẩu chỉ cho rằng Bàng Thống thua cuộc nên đau lòng, đặc biệt tới báo thù, nhưng khi thấy một vị võ tướng cao to sau lưng Bàng Thống thì sững sờ tại chỗ.

Lữ Bố đứng sau lưng Bàng Thống, dường như có chút lúng túng, tay phải khẩn trương nắm sáo trúc, ngón tay thon dài không ngừng xoay tới xoay lui cây sáo, dưới cánh tay trái kẹp một chồng đệm giường chăn bông.

Triệu Vân ôm quyền nói: "Hai vị có gì muốn làm?"

Không đợi Lữ Bố đáp lời, Bàng Thống đã ung dung nói: "Kinh Trầm Kích tướng quân tự thỉnh hồi phủ nhậm chức, Hoàng lão tướng quân đã chuẩn, nhưng Khổng Minh kêu ta dẫn hắn tới đây hỏi ý Tử Long"

A Đẩu rùng mình trong lòng, Bàng Thống dùng "Kinh tướng quân" để xưng hô Lữ Bố, không còn gọi hắn là Ôn hầu nữa, tỏ rõ là đã chấp nhận thân phận khác của hắn. Trận so tài cùng Triệu Vân tuy bất phân thắng bại, nhưng ở trong mắt vạn quân, nói không chừng Lữ Bố vẫn mạnh hơn mấy phần.

Trong quân sùng bái võ giả, dù Lữ Bố uy danh truyền xa, nhưng suy cho cùng niên đại đã xưa, song trận chiến hôm nay hắn đã xác định địa vị cường giả đỉnh cao ngang hàng với Triệu Vân của mình, giành được sự tôn kính của đám người Hoàng Trung, Mã Siêu.

Võ nhân chính là võ nhân, tâm địa không gian xảo như mấy mưu sĩ, Lữ Bố đề xuất yêu cầu, Hoàng Trung cho phép, nhưng Gia Cát Lượng cố kỵ mệnh lệnh của Lưu Bị, không dám tự chủ trương, mới sai Bàng Thống tới hỏi Triệu Vân. Nửa phần là tôn trọng cách nhìn của Triệu Vân, song song đó cũng có ý muốn y giám thị Lữ Bố.

A Đẩu không khỏi khen thầm Bàng Thống đa mưu túc trí, người ta đã mang toàn bộ gia sản tới đứng trước cửa nhà, ngươi còn có thể đuổi hắn đi sao?

Chợt nghĩ tới tên Lữ Bố này, nhung mã chinh chiến nhiều năm, nhậm chức Kỵ đô úy, rồi phong hầu phong tước, có thể nói vinh quang vô cùng.

Quan tước này là do Hiến đế đích thân sách phong, bất kể hắn đi tới nơi nào cũng đều là quý tộc hàng thật giá thật, dù gặp Tôn Quyền Tào Tháo cũng không cần quỳ bái.

Nhưng toàn bộ tài sản của quý tộc cũng chỉ có một mớ đệm chăn rách nát như vậy, cộng thêm một con Xích thố, con Xích thố còn bị lão ba mình nhốt lại nữa. Nghĩ tới đây, không khỏi xót xa.

Quả nhiên Triệu Vân cười nói: "Trầm Kích tướng quân dũng mãnh cái thế, Vân có thể không đồng ý được sao?" Bèn nhường đường, Bàng Thống hơi an tâm, dặn dò vài câu rồi quay lưng rời đi.

Tuy nói lại tăng thêm một tên thị vệ, nhưng trong việc lạc Trữ quân ở chỉ có một căn phòng lớn, A Đẩu ngủ gian trong, Triệu Vân nằm gian ngoài, muốn Trầm Kích trải ổ dưới đất sao?

Đang không biết làm sao thì Trầm Kích hơi mất tự nhiên, gật gật đầu với Triệu Vân, móc một cái gói giấy từ trong ngực ra, giao cho A Đẩu, rồi đi tới một căn phòng nhỏ bên kia đình viện tự thu dọn giường đệm nghỉ ngơi.

Căn phòng nhỏ kia đối diện chính gian, không quá mười bước, Triệu Vân thấy hắn có chủ trương, bèn không nói thêm gì nữa.

A Đẩu mở gói giấy, bên trong là vài miếng kẹo gừng mà phương Bắc hay ăn vào mùa đông.

Lát sau trời tối mịt, theo phân phó của A Đẩu, trù phòng bày lò than, lấy các gia vị như hoa tiêu, ớt ra nấu ăn, ninh một nồi đầy ắp mỹ vị mang vào trong phòng, Ngoài ra còn có một vò mỹ tửu Giang Đông đưa tới, A Đẩu lột giấy dán, cười nói: "Sư phụ mệt mỏi cả ngày rồi, tối nay ăn nhiều chút nha"

Tiểu tư bày chén đũa cho hai người, Triệu Vân chỉ lắc đầu cười nói: "Sư phụ thua người của ngươi rồi, chẳng có bản lĩnh gì"

A Đẩu mắng: "Chẳng phải hòa nhau sao, nói gì vậy"

Hắn nhịn không được quay đầu nhìn sang căn phòng đối diện, thấy ngọn đèn dầu hắc bóng Trầm Kích lên cửa sổ, Trầm Kích an tĩnh ngồi đó, không biết đang nghĩ gì. A Đẩu cũng hơi muốn gọi Trầm Kích sang ăn tối, nghĩ tới nghĩ lui, nhưng ngại Triệu Vân và Trầm Kích vừa mới đánh nhau một trận, ngồi chung bàn ăn cơm có xấu hổ không.

Triệu Vân thấy vẻ mặt A Đẩu liền hiểu ý nghĩ hắn, nói với tiểu tư: "Dọn thêm một bộ chén đũa nữa"

Triệu Vân chân thành nói: "Đồ đệ, đi kêu Trầm Kích qua ăn chung"

A Đẩu lo sợ nói: "Hắn…Nói không chừng đã ăn rồi"

Triệu Vân cười nói: "Ăn rồi ăn nữa cũng được mà"

A Đẩu đành đẩy cửa ra ngoài, thì thầm: "Ta cũng biết 'Ăn no rồi' và 'Không thể ăn thêm nữa' là hai cái khái niệm khác nhau mà…"

Muốn hỏi bình sinh A Đẩu có nguyện vọng gì không đạt được, đơn giản chính là nấu một nồi lẩu thịt bò, kêu sư nương Nguyệt Anh, Tôn Thượng Hương, *Shepherd khuyển** Lữ Bố, Triệu Vân, Mã Siêu lớn giọng, Khương Duy, ngu phu Tào Chân, ngu đệ Tư Mã Chiêu, Cam lão bản, Nãi Cát, Quân Phượng Tôn Lượng…Mọi người ngồi chung một bàn, rót chút rượu, hít hà ăn một bữa cay xè, sung sướng đầm đìa. *[*xem hình minh họa bên dưới]*

Nếu lão mẹ mị lực vô tận, khuynh quốc khuynh thành có năng lực PK cùng Điêu Thiền Chân Mật còn

sống, Lưu Bị không sinh bệnh, thì nhân sinh đúng là viên mãn.

Nhưng nhân sinh vốn không hề viên mãn, cũng bởi vì nó không viên mãn, nên mới càng có nhiều chuyện đáng để trân trọng.

39. Quyển 3 - Chương 39: Loạn Điểm Uyên Ương

"Ăn cơm đê, qua ăn chung nào" A Đẩu cẩn thận đẩy cửa ra.

Trầm Kích đang xoay tới xoay lui cây sáo mua trên sạp giữa các ngón tay.

"Lữ đẹp trai" A Đẩu lại nói: "Ngươi đánh tới phát ngốc luôn rồi hả?"

Trầm Kích trừng mắt nhìn, A Đẩu cười nói: "Thưởng công cho ngươi được không? Qua ăn chung đi"

Trầm Kích đứng dậy theo A Đẩu băng qua hoa viên, Triệu Vân ôm quyền thi lễ với hắn, đứng lên nhường ghế, Trầm Kích nhìn một hồi rồi gật gật đầu, không nhún nhường nữa, ngồi vào bàn.

Bên trong nồi đất ninh mấy loại thực phẩm khô như măng tre, nấm đầu khỉ; thịt bò cắt thành miếng lớn, thịt khô cá khô, hầm nguyên một nồi, hương thơm nứt mũi. A Đẩu giơ tay muốn châm rượu cho Trầm Kích, Trầm Kích vội chắn chung rượu lại.

"Ngươi là hầu gia, ta bất quá chỉ là vương thế tử tầm thường thôi" A Đẩu cười nói.

Trầm Kích mới thả tay, nhìn vào chiếc nồi kia, giống như đang nhớ tới chuyện xưa.

Triệu Vân nói: "Công phu của Trầm Kích lão đệ tuyệt thật, kính ngươi một chung" Bèn nâng ly, hai người kính nhau uống cạn.

Trầm Kích nói: "Rượu không phải thứ tốt" Nói xong tự mình châm rượu, châm luôn cho Triệu Vân.

Ba chung vừa cạn, Trầm Kích dần dần nói nhiều hơn, cũng chẳng còn câu thúc nữa, tán gẫu về võ nghệ với Triệu Vân, quả thật đã tìm đúng người rồi.

Triệu Vân học rất nhiều thứ, đao, thương, côn, kiếm, cưỡi ngựa bắn cung không gì không biết; còn Lữ Bố thì học nghệ chuyên tinh, cũng đạt tới cảnh giới nhất kỹ mà thông trăm điều. Đôi bên giao lưu võ học lẫn nhau, tránh né chuyện cũ, nói chuyện thật vui vẻ, ngược lại gạt A Đẩu sang một bên.

A Đẩu nghe đến choáng đầu hoa mắt, chỉ còn biết gắp thức hai cho hai người bọn họ, khi bàn tới trận tỷ võ ban ngày, Trầm Kích chợt nói: "Chủ công, lúc ngươi ở bên ngoài giáo trường tụ tập mọi người đặt cược, vì sao biết hòa nhau?"

Đây là lần đầu tiên Lữ Bố chính thức gọi tiếng "Chủ công" này, làm cả người A Đẩu mất tự nhiên, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa từng có khái niệm về chủ tớ hay quân thần, chỉ ngượng ngùng nói: "Hãy cứ gọi ta là Công Tự đi, trước giờ ta chưa từng coi ngươi như bộ hạ, kêu đại là được rồi…"

Trầm Kích cười cười, không nói gì nữa, tỏ vẻ ngầm đồng ý với ý kiến của A Đẩu, A Đẩu lại nói: "Ta cho rằng sư phụ sẽ thắng, không biết tại sao nữa, ta cứ cảm thấy cho dù sư phụ không thắng, cũng sẽ tuyệt đối không thua"

Lời này đích thực là xuất phát từ chân tâm, trong ấn tượng bất biến của A Đẩu, vô luận là Triệu Vân đơn đấu hay quần đấu đều chưa bao giờ có bại tích, là người có thể cho hắn cảm giác an toàn nhất. A Đẩu ngẫm nghĩ, sợ Lữ Bố tức giận, cuối cùng còn thành thật nói rằng: "Ta nghĩ nếu sư phụ thắng, thì theo như tính tình của y, nhất định sẽ bảo là hòa nhau. Nếu sư phụ không thắng, cùng lắm cũng hòa thôi"

Triệu Vân phụt một tiếng phun rượu ra ngoài, cùng Trầm Kích liếc mắt nhìn nhau, hai người đều lắc đầu bất đắc dĩ cười khổ.

"Cười cái gì?" Khóe miệng A Đẩu co giật, tức giận nói: "Có gì đáng cười chứ"

Lữ Bố trầm ngâm nửa ngày, nói: "Bình sinh bại tích của ta rất nhiều, nhưng cũng đâu đánh mất danh tiếng"

Triệu Vân nói: "Theo Vân thấy thì không hẳn vậy đâu, từ sau trận Lạc Dương trừ tặc, Ôn hầu đâu còn bại tích gì nữa"

Lữ Bố gật gật đầu: "Trận đó quả thật là do ta quá khinh địch"

A Đẩu hiếu kỳ nói: "Cái gì? Lạc Dương?"

Triệu Vân nói: "Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, không hề tổn hại uy danh" Đang muốn khéo léo chuyển đề tài, ai ngờ A Đẩu cứ hiếu kỳ hỏi tới không ngừng.

Lữ Bố nói: "Năm đó ta và Vương Doãn trừ Đổng Trác, vốn tưởng rằng loạn cục đã định, bèn không lưu tâm nữa…"

Giờ A Đẩu mới hiểu lời của Lữ Bố và Triệu Vân, hai người đang nhắc tới cú *hồi mã thương** của Lý Nho. Sau khi Lữ Bố đâm chết Đổng Trác, bộ hạ của Đổng Trác là Lý Nho, Quách Tỷ quýnh quáng bỏ trốn, mang theo đại quân rời khỏi Lạc Dương, giải tán quân đội. Lữ Bố tiến phong Ôn hầu, nhậm chức võ tướng quân, lễ nghi sánh ngang *tam ti***. Cùng Vương Doãn chia nhau chấp chưởng văn võ đại quyền. *[*quay*

*đầu lại bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch; **chỉ ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến Trung Quốc, gồm: thừa tướng, thái úy, ngự sử đại phu]*

Nào ngờ hai tháng sau, Lý Nho trốn chạy khỏi Lạc Dương gặp gỡ Giả Hủ, Giả Hủ hiến kế cho loạn quân. Hai người nghe kế xong triệu tập bộ hạ cũ tấn công về Lạc Dương. Lữ Bố bị đánh trở tay không kịp, đành phải trốn khỏi kinh thành.

"…Hôm đó trên triều không có việc gì cả, Hiến Đế không tới, ta nghe phản tặc nhập kinh, thầm nghĩ nay đã như rắn mất đầu, ắt sẽ bại dưới tay địch, bèn lệnh cho Văn Viễn đi thủ Nam môn, ta trở về nhà thăm chừng, sợ loạn binh động tới…người nhà" Lữ Bố thản nhiên nói.

Phản quân vào thành, chuyện đầu tiên Lữ Bố làm không phải là đi thủ Hán đế, mà là về nhà bảo vệ vợ con, sợ Điêu Thiền bị kinh hoảng, A Đẩu nghe tới đây không khỏi mỉm cười, Lữ Bố coi việc nhà quan trọng hơn việc nước, đúng là có tinh thần của một võ tướng bất tuân thời đại này.

Lại nghĩ nếu không phải vậy, thì hắn sẽ chẳng là Lữ Bố nữa. A Đẩu hiểu ý cười nói: "Ai dám ức hiếp nàng ta chứ, nàng chính là đồ đệ của lão Tả Từ sống dai kia đấy"

Lữ Bố hơi giận nói: "Lúc ấy có biết đâu, chỉ tưởng nàng là một nữ tử yếu đuối"

Triệu Vân cười hỏi: "Sau đó thế nào?"

Lữ Bố nói: "Quả nhiên đã có không ít người xông vào trong phủ, ta nghĩ Văn Viễn thủ thành môn không được, chắc chắn sẽ trở về cầu viện, bèn giết sạch đám tiểu binh vào phủ, ở nhà chờ hắn"

"Trong nhà chết vài người thị tỳ, Điêu Thiền núp trong hoa viên, thấy ta về nhà thì không sợ hãi nữa; vẫn có không ít binh sĩ ùn ùn tiến vào, ta bèn cùng nàng dựa vào tường viện, một tay gối sau gáy nói chuyện cười với nàng, một tay cầm kích quét sạch đám tiểu binh kia"

Sau khi tử thi đã chất muốn cao gần bằng nửa bức tường rồi mà Văn Viễn vẫn chưa tới, ta mới cảm thấy không ổn" Lữ Bố nhởn nhơ nói: "Đành phải đứng dậy kêu Xích Thố đến, mang theo Điêu Thiền ra ngoài xem thử"

"Kết quả người đông nghìn nghịt lấp kín cửa phủ ta, ta bèn xông giết ra ngoài, trên đường đầy nhóc kỵ binh, Lý Nho đoán được ta sẽ xông trận, nhưng Lạc Dương có binh mà vô tướng, không kẻ nào đỡ nổi được một thương của ta, đành phải đem binh tới vây"

A Đẩu hít vào một hơi, Lữ Bố lại nói: "Hắn tưởng ta giết nhũn tay rồi sẽ đầu hàng. Nhưng cái hắn không ngờ tới chính là, ta còn mang theo một người. Nếu chỉ có một mình xông quân, không chừng ta thật sự sẽ nhận thua"

"Nhưng khi nàng ôm lấy eo ta, tựa đầu vào lưng ta, ta liền có sức mạnh dùng mãi không hết" Lữ Bố nhìn

sang Triệu Tử Long.

Triệu Vân gật gật đầu, thản nhiên nói: "Tâm có vương vấn, đương nhiên sẽ anh dũng gan dạ hơn những lúc chỉ có một mình"

Cả bàn lặng yên.

A Đẩu biết Triệu Vân cũng đã từng trải qua hoàn cảnh giống như Lữ Bố. Thật lâu sau mở miệng hỏi: "Rồi sao nữa?"

Lữ Bố đáp: "Tay ta còn chưa nhũn mà binh lính đã chết sạch cả rồi. Văn Viễn ở cổng thành hội hợp cùng ta, một đường liều mạng giết ra, trải qua trận chiến đó, Điêu Thiền bị sinh non"

A Đẩu thất thanh nói: "Nàng mang thai?"

Lữ Bố mỉm cười, không nhắc tới chuyện cũ nữa. Triệu Vân chuyển đề tài, hai người lại bàn về chiến thuật binh pháp một hồi, ăn cơm xong Trầm Kích về phòng nghỉ ngơi.

Tiếng địch dằng dặc xuyên qua hoa viên truyền tới, đêm đông trong viện tuyết trắng nhẹ bay, Triệu Vân nổi thêm lửa cho lò than nhỏ, đun ấm trà ngon từ Kiến Nghiệp mang tới, lá trà chìm chìm nổi nổi, hương thơm ngập phòng.

A Đẩu bưng chung sứ bò lên giường Triệu Vân, tựa vào cánh tay y nghe chốc lát rồi nói: "Khúc gì vậy, bi thương quá, Ách ba không thể thổi khúc nào vui hơn chút sao?"

Triệu Vân mỉm cười nói: "Ngươi nghĩ là sầu ư? Hãy nghe kỹ vào. Khúc này do Thái Văn Cơ sáng tác, giai điệu thổi ra toàn là lời hay ý đẹp"

Khúc điệu kia trầm khàn mỏi mệt, A Đẩu nghe nửa ngày, chợt nhận ra một chút ý vui.

Triệu Vân nói: "Mưa gió mù mịt, gà gáy không dứt; đã gặp quân tử, cớ gì không vui"

"Sư phụ cũng hiểu âm luật à?"

Triệu Vân mỉm cười nói: "So với Chu Công Cẩn thì y như mây với bùn vậy"

A Đẩu đúng là đang nhớ tới điển cố "*Khúc hữu lệch, Chu lang cố**(1)***", Triệu Vân dường như tâm ý tương thông với hắn, nói toạc một câu ra, sư đồ hai người đều bật cười.

Ánh đèn bên phòng đối diện tắt phụt. Triệu Vân nói: "Đêm đông dài, ngủ thôi"

A Đẩu cũng không ở lại giường Triệu Vân, đi vào gian trong, lại nghe thấy tiếng sáo vang lên một cách đứt quãng.

Lần này chẳng biết tại sao, hắn nghe không ra khúc phong, nhưng lại hiểu thâm ý của tiếng sáo, dường như xuất phát từ trực giác.

"Kẻ hiểu ta bảo rằng lòng ta sầu, kẻ không hiểu bảo ta cầu điều chi" A Đẩu nhẹ giọng nói: "Trời xanh xa thẳm…hỏi người nơi đâu"

Ngoài cửa sổ đại tuyết vô cùng vô tận khẽ phát ra tiếng vang "Sàn sạt"

Hôm sau, ngàn gốc hoa lê, thềm ngọc chạm trổ, đập vào mắt đều là một lớp tuyết thật dầy.

Sáng sớm, A Đẩu đang ăn điểm tâm, chợt nghe tiếng thiếu niên cất vang trong viện: "Ai nha_____"

A Đẩu húp một miếng cháo, suýt nữa bị cháo gạo tẻ làm bỏng lưỡi, nuốt lẹ lẹ vào, ló đầu ra nhìn, dở khóc dở cười: "Vu Cát?"

Vu Cát đứng trong viện, băng vụn khắp người rơi ào ào xuống đất, đi được vài bước đã ngã nhào ụp mặt vào lớp tuyết, kêu một tiếng "Ai nha", xong bò dậy, kiên trì cố gắng, lại té tiếp.

"…"

"Nãi Cát ngươi đang làm cái gì vậy hả!!" A Đẩu phát điên nói: "Đống tuyết trong viện kia là để tiểu gia đắp người tuyết đó! Bị ngươi làm tè le rồi kìa!"

Vu Cát vừa té vừa đáp: "Tiểu Lượng kêu ngươi ăn điểm tâm xong qua đó kìa"

A Đẩu "Ờ" một tiếng, Vu Cát lại cười nói: "Hôm nay tốt nhất ngươi đừng đi"

A Đẩu lau mặt, ra ngoài hỏi: "Sao vậy?" Xong bắt chước theo Vu Cát ngã nhào ra đất.

"Wow! Thoải mái quá!" A Đẩu hắt hơi một cái, đang định ngồi dậy thì chợt có một quả cầu tuyết bay ngang qua đập vô mặt hắn, làm hắn kêu to một tiếng, té phịch xuống đất.

Triệu Vân cười sặc sụa, liên tục lách mình trốn, A Đẩu vừa cào cầu tuyết vừa mắng to đuổi theo.

Triệu Vân chỉ núp tới núp lui, thình lình trượt té trên nền tuyết, A Đẩu đắc ý xông lên cưỡi trên lưng Triệu Vân, cầm cầu tuyết nhét vào trong cổ áo Triệu Vân.

"Ai nha_____đồ đệ, ngươi mau…mau đi gặp quân sư, không thể chậm_____ai nha_____" Triệu Vân vội cầu xin, A Đẩu hung ác cười to, đang âm mưu chỉnh chết y thì lại có thêm một quả cầu tuyết bay vèo tới, nện hắn ngã nhào.

Trầm Kích phì cười lách mình ra sau cột.

"Khốn kiếp, cả đám thông đồng với nhau! Khốn kiếp!" A Đẩu phẫn nộ mắng, kéo cổ áo ngay ngắn đi theo Vu Cát tới gặp Gia Cát Lượng.

Trong phòng nghị sự, Gia Cát Lượng và Pháp Chính, Bàng Thống, Lý Nghiêm bốn vị mưu sĩ không biết đang thương nghị chuyện gì đó, thấy Lưu Thiện tới bèn ngừng nói chuyện, đồng loạt nhìn sang hắn.

A Đẩu hành đệ tử lễ với bốn người, Gia Cát Lượng vui vẻ đón nhận, nhưng ba người còn lại không dám vượt quá bổn phận, vội khiêm nhường đồng thời xưng tiểu chủ công.

A Đẩu vừa ngồi xuống, Gia Cát Lượng đã nhíu mày nói: "Sao cả người đầy tuyết thế kia?"

A Đẩu cười đáp: "Ăn cơm no xong chơi ném tuyết ấy mà"

Gia Cát Lượng không vui nói: "Hiện giờ thân là Trữ quân, thái tử giám quốc, sao lại đi làm mấy trò con nít đó?"

Mới tới đã bị giáo huấn, A Đẩu thầm nghĩ Vu Cát bảo không nên xuất môn, đúng là thần cơ diệu toán mà, bèn trưng ra vẻ mặt vâng dạ nói: "Tại tên tiểu hỗn đản Vu Cát kia hại…"

Tuy Vu Cát mang dáng dấp tiểu hài, nhưng luận về vai vế lại ngang hàng với bốn người trong phòng, A Đẩu gọi hắn "Tiểu hỗn đản" rõ ràng là đã chiếm tiện nghi của mấy vị đại thần này. Khổng Minh biết tranh luận với tên vô lại này sẽ chả được kết quả tốt đẹp gì, đành từ bỏ, nói tiếp: "Ngươi hãy viết bát tự của mình lên tấm thiếp này đi?"

A Đẩu không thèm ngó tới tấm thiếp, nói: "Muốn làm gì?"

Khổng Minh đáp: "Chủ công nhiễm trọng bệnh, ngươi thân là đích tử, đương nhiên phải chọn ngày thành hôn cho vi phụ vui"

Trong đầu A Đẩu kêu ông một tiếng, thất thanh nói: "Thành hôn?!"

Ý niệm đầu tiên của hắn không phải là thành thân với nữ tử, mà đã bay tuốt qua Tào Chân bên Lạc Dương, dở khóc dở cười nói: "Người…Sao các người không nói cho ta biết trước?"

Pháp Chính thấy vẻ mặt khó tin của Lưu Thiện, chỉ tưởng rằng thiếu niên cao hứng, cười nói: "Hiếu Trực làm mai mối cho tiểu chủ công có được không?"

A Đẩu hỏi: "Thiếp bát tự kia là của ai đấy?"

Khổng Minh đáp: "Con gái của Tam thúc ngươi, Trương Tinh Thải"

A Đẩu hít một hơi khí lạnh, nói chắc như đinh đóng cột: "Đùa kiểu gì vậy, ta không lấy nàng đâu!"

Lần này đến phiên chúng mưu sĩ ngũ lôi oanh đỉnh, Gia Cát Lượng nhíu mày nói: "Không lấy nàng? Ngươi có biết bản thân đang nói gì không?"

A Đẩu căm phẫn nói: "Ta không yêu nàng, hoàn toàn chẳng quen biết Tinh Thải gì gì đó, sao mà lấy được?"

Lý Nghiêm và Pháp Chính nhìn nhau mỉm cười, Lý Nghiêm cười nói: "Trương tướng quân tuy trước giờ hành sự không câu nệ, nhưng gia giáo lại cực nghiêm, Chính Phương và Hiếu Trực tiên sinh đứng ra đảm bảo sẽ không lấy phải một kẻ chua ngoa đâu"

Pháp Chính cười nói: "Tiểu chủ công hãy yên tâm, diện mạo và tính tình của vị hiền thê chưa xuất giá kia tuyệt đối không hề giống Dực Đức tướng quân, mà ngược lại ôn nhu hiền thục. Mai sau có phiền toái gì cứ tìm đám mai mối chúng ta là được"

Gia Cát Lượng vốn định trách mắng Lưu Thiện mấy câu, nghe Pháp Chính và Lý Nghiêm hòa giải xong cũng đành phải nể mặt, hòa nhã nói: "Chủ công bệnh nặng, mong mỏi ngươi thành gia, chuyện này không thể kéo dài được nữa. Mới nãy ta và Vu đạo trưởng đã chọn ngày lành cho ngươi rồi, tháng giêng năm nay…"

A Đẩu ngẩng đầu lên nói: "Tiên sinh, ta không lấy, không thể lấy"

Trong phòng im lặng, Bàng Thống vẫn chưa lên tiếng lúc này mới hỏi: "Tiểu chủ công có thể nói cho chúng ta biết vì sao không lấy không?"

Nhưng Gia Cát Lượng xem như không nghe thấy lời của Bàng Thống, lạnh lùng nói: "Đồ đệ, chớ có hành động theo cảm tính"

A Đẩu trầm mặc.

Gia Cát Lượng ném tấm thiếp trong tay đi, tờ giấy nhẹ bay đột nhiên nổi phong nhận, thổi tới A Đẩu, lướt xoẹt qua gò má hắn, lưu lại một vết máu.

"Lệnh phụ mẫu, lời mai mối, đâu đến lượt ngươi không lấy!"

Mãi đến lúc này A Đẩu mới giật mình nhận ra, hôn nhân vào thời đại Tam Quốc vốn không phải chuyện mình có thể tự làm chủ được.

Gia Cát Lượng bảo mình tới đây nào phải thăm dò ý kiến, mà là để báo cho mình biết quyết định.

Thật lâu sau, Lý Nghiêm phá vỡ sự im lặng, cười nói: "Công Tự, chuyện này chỉ nói riêng với ngươi thôi, nếu ngươi đã có nữ tử trong lòng, ngày sau nạp thêm cũng được mà, Tinh Thải vốn rất tốt, Trương tướng quân lại là người một nhà với ngươi…"

A Đẩu biết lúc này nếu muốn cự tuyệt hôn nhân thì tuyệt đối không thể ngang bướng được, chợt nói: "Lệnh phụ mẫu? Mẹ ta đã chết từ lâu rồi, lệnh mẫu ở đâu ra thế? Sao các người biết nàng trên trời linh thiêng muốn Trương Tuệ làm con dâu nàng? Sao không tìm Vu Cát tới bói một quẻ trước? Hỏi thử ý tứ người chết xem thế nào?"

Gia Cát Lượng như sớm đoán được A Đẩu sẽ nói như vậy, cười lạnh nói: "Truyền Triệu Tử Long"

Thị vệ trong phòng lĩnh mệnh rời đi, Bàng Thống thấy bầu không khí lúc này nặng nề quá, đành phải nói: "Công Tự vừa ý thiên kim nhà nào, nếu môn đăng hộ đối cũng được" Nói xong nhìn sang Gia Cát Lượng, nháy mắt ra hiệu.

A Đẩu nhìn nền nhà, thấp giọng nói: "Chả vừa ý ai hết…Ta không muốn làm lỡ Trương Tuệ, cũng không muốn miễn cưỡng chính mình, thế thôi"

Đang lúc giằng co thì Triệu Vân đã vội vã chạy tới, Gia Cát Lượng nói sơ lược cho Triệu Vân rõ, sau cùng bảo: "Năm xưa Tử Long và Cam phu nhân đã từng kết nghĩa huynh muội"

A Đẩu rùng mình trong lòng, ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Vân một cái, nói: "Ngươi là cậu của ta à? Sao không nói sớm?"

Nhưng Triệu Vân mắng: "Chớ có vô lễ, bao giờ đến lượt ngươi lên tiếng?!"

Gia Cát Lượng nói: "Thấy cậu như thấy mẹ, mẹ ngươi mất sớm, Tử Long có thể quyết định thay, hiện giờ lệnh phụ mẫu đã có đủ, Pháp Chính tiên sinh làm mai mối, mười lăm tháng giêng…"

Triệu Vân trầm giọng nói: "Khoan đã!"

Gia Cát Lượng giống như hết sức bất ngờ, cùng Triệu Vân nhìn nhau thật lâu, nhíu mày nói:

"Chủ công bệnh nặng, Tử Long tướng quân còn lời gì muốn nói nữa?"

Chú giải:

(1) Khúc hữu ngộ, Chu lang cố (cố nghĩa là ngoảnh lại nhìn): *Khi Chu Du nghe người ta trình diễn, cho dù đã uống nhiều rượu, hơi say rồi, nhưng nếu trình diễn sai sót một chút thôi cũng nhất định thoát không khỏi tai ông. Mỗi lần phát hiện sai sót, ông sẽ nhìn về phía người diễn tấu, khẽ mỉm cười, nhắc nhở người đánh đàn rằng sai âm rồi.*

40. Quyển 3 - Chương 40: Uỷ Thác Của Lưu Bị

A Đẩu khẽ xoay đầu qua nhìn chân chiếc ghế dựa bên phòng, đột nhiên cảm giác được có một bàn tay hữu lực đặt lên vai mình, trong lòng an ổn hơn không ít, Triệu Vân duỗi ngón tay lau đi giọt máu chảy ra từ vết thương trên má A Đẩu.

Triệu Vân hòa nhã nói: "Đồ đệ, tại sao không lấy?"

A Đẩu chậm rãi nói: "Không có lý do gì hết, không muốn lấy"

Triệu Vân gật gật đầu, nói với Gia Cát Lượng: "Nếu đã như vậy, Tử Long cũng không đồng ý, thỉnh quân sư chọn một lương phối khác cho tiểu chủ công đi"

Khổng Minh cao giọng nói: "Dạy không nghiêm, sư lười nhác"

Tử Long nhướng mày mỉm cười nói: "Quân sư cũng có trách nhiệm"

Khổng Minh chậm rãi nói: "Tử Long, từ khi Thiến muội kết nghĩa kim lan với ta và ngươi, tới nay đã gần mười bảy năm trời rồi, tiểu chủ công phải thành thân, ngươi không thể khuyên bảo một lần sao?!"

"Sư bất trung, đồ bất hiếu! Người đâu, áp giải Triệu Tử Long xuống, cấm túc tiểu chủ công!"

A Đẩu không ngờ Khổng Minh cũng là huynh trưởng kết nghĩa của mẫu thân, giống như gặp phải sấm giữa trời quang, thất thanh hô: "Tiên sinh!"

Khổng Minh lạnh lùng nói: "Không lấy cũng phải lấy, bằng không đặt mẹ ngươi ở dưới cửu tuyền ở chỗ nào! Đặt cha ngươi trên giường bệnh chỗ nào! Mười lăm tháng giêng thành thân, nếu ngươi dám rời phủ một bước, Triệu Tử Long sẽ phải chịu một gậy!"

Triệu Vân trầm giọng nói: "Công Tự, sư phụ ở trong lao bồi ngươi là được!"

Chùa Lão Quân gõ tiếng chuông thứ hai, đã tới giờ cơm trưa, Hoàng Nguyệt Anh xách một cái lẳng thức ăn vào phủ Thành Đô.

"Sao nữa rồi? Không thể yên ổn được vài ngày à?" Hoàng Nguyệt Anh bày bữa trưa trong lẳng lên bàn, nhíu mày nói: "Hôm nay trong thành đều đồn rằng ngươi giam Tử Long vào đại lao, chính là vì chuyện thành thân của A Đẩu sao?"

Gia Cát Lượng tỏ vẻ đang phiền lòng, nói: "Ta có muốn vậy đâu? Còn không phải bị các ngươi nuông chiều, nuông chiều ra cái đức hạnh đó, chủ công ốm đau trên giường, Trữ quân không chịu thành thân, chỉ toàn quậy phá theo…"

Nguyệt Anh nghĩ sơ qua liền hiểu thông, mỉa mai: "Chỉ sợ là khổ nhục kế thôi, hai đại cữu mặt dầy toàn ép buộc đứa ngoại sanh đáng thương kia"

Gia Cát Lượng nói: "Chuyện này là đại sự, Nguyệt Anh, ngươi bớt can thiệp vào đi"

Đến nước này, Hoàng Nguyệt Anh cũng không tiện nói thêm gì nữa, Gia Cát Lượng lại bảo: "Cũng mang một phần cơm trưa cho Tử Long đi, không thể lạnh nhạt hắn"

Sau khi rời khỏi chỗ của Gia Cát Lượng, A Đẩu thất hồn lạc phách về phòng, thấy cảnh tuyết ban sáng vẫn như cũ, nhưng trong đình viện lại vắng ngắt, chỉ còn lại mấy dấu vết té nhào của Vu Cát mà thôi.

Dáng người Vu Cát nhỏ, nên dấu té cũng nhỏ, bên cạnh còn có vài dấu vết to to, hẳn là do hai người cao lớn Triệu Vân và Lữ Bố để lại lúc chơi đùa cùng với Vu Cát.

Ngay giữa sân, người tuyết lẳng lặng đứng đó, chỉ mới được gắn có một bên mắt, một hòn than bị vứt lăn lốc trên mặt đất, có lẽ Triệu Vân chưa kịp đắp xong thì đã bị người ta gọi tới chỗ Gia Cát Lượng rồi.

A Đẩu khom lưng nhặt hòn than lên, đặt lên mặt người tuyết, đè mạnh vào, rồi xoay người ngồi xuống hành lang uốn khúc.

"Lớn là sư phụ, nhỏ là A Đẩu, tay nắm tay nhau…"

"Ừm, tay nắm tay nhau, người tuyết đâu có ăn gì, ha ha, A Đẩu, quay lại!"

"..."

"Đừng khóc đừng khóc, xuân tới thì tuyết tan, mùa đông sang năm tuyết rơi nữa, sư phụ sẽ đắp cho ngươi một người tuyết khác, đừng khóc, A Đẩu là bé ngoan"

"...Mùa đông sang năm...không chịu...người tuyết...sư phụ..."

"Đừng khóc, A Đẩu ngươi xem, tuyết tan thành nước rồi, hai người tuyết sẽ hòa vào nhau, không tách rời nhau nữa"

A Đẩu lẩm bẩm: "Hóa thành nước thì sẽ không tách rời nhau nữa"

Không biết hắn đã ngồi ở hành lang uốn khúc bao lâu, cho tới khi sắc trời tối hẳn, bên trong tiểu ốc đối diện hoa viên thắp sáng một trản đèn, hắn thoáng nhìn Trầm Kích cách đó không xa một cái, kế tiếp đứng dậy về phòng, ngồi trên giường Triệu Vân, lát sau ôm chăn của Triệu Vân, bên trên chăn loáng thoáng vẫn còn mùi hương của người nọ.

Cửa phòng bị Trầm Kích đẩy ra.

"Ta ăn không vô, khó chịu lắm" A Đẩu hữu khí vô lực nói.

Cửa phòng đóng lại, A Đẩu ôm chăn nằm xuống.

Lần nằm xuống này kéo dài tận mười ngày, hôm đó hứng gió cả buổi chiều, hắn bị cảm rồi.

Cái trán nóng hổi, cũng chẳng biết được tay ai sờ qua, mỗi một bàn tay đều lạnh lẽo, không biết ai đã bế hắn lên chiếc giường ở gian trong, cũng không biết ai đang gọi tiểu chủ công, gọi đến nỗi hắn phiền chán vô cùng.

Lúc tỉnh dậy thấy trước giường toàn là võ tướng tới thăm bệnh, đều không ngừng khuyên nhủ, hắn hờ hững nhìn biểu tình thành khẩn của bọn họ, trả lời bọn họ rằng nhất định sẽ dưỡng hảo bệnh...Tránh cho lỡ hôn kỳ...Ta trọng trách nặng nề...v.v...

Hắn ngửi được mùi thuốc nồng đậm ở gian ngoài, nhìn thấy vài cái hồng bao bên gối, nói: "Hôm nay là đêm ba mươi à?"

Nam tử ở gian ngoài đáp "Ừ" một tiếng, A Đẩu lại nói: "Ách ba, ngươi ăn cơm tất niên chưa?"

Chén thuốc va chạm leng keng, Trầm Kích nói: "Bất hiếu có ba chuyện, vô hậu làm đầu, nào có đạo lý không thành thân?"

“Vô hậu làm đầu” Triệu Vân hỏi ngược lại: “Thành thân chỉ vì lưu hậu? Tinh Thải có tội tình gì?”

Gia Cát Lượng thở dài nói: “Về tình về lý, quyết định này của ngươi đều là bất trung. Cần gì phải gánh tiếng xấu trên lưng?”

Triệu Vân trầm mặc không đáp, hồi lâu sau nói: “Tử Long trung với Lưu gia, trung với Hán thất, trung với lương tâm, chứ không phải trung với lễ pháp. Thành thân qua loa như thế có ích gì? Chủ công rồi cũng sẽ chết, đi chụp Đạo gia lên cổ hai đứa hài tử, ngươi nghĩ ngày sau có thể trăm năm hạnh phúc được ư?”’

Triệu Vân lại nói: “Với tính tình của Công Tự, bây giờ cho dù thành thân rồi, sau này cũng sẽ tìm cách tháo giải, ắt sẽ nhưỡng thành đại họa”

Hoàng Nguyệt Anh cười dài đưa thực hạp qua song sắt, nói: “Ăn đi, đừng nghĩ ngợi nữa. Đợi qua hôn kỳ, gạo nấu thành cơm, đến lúc đó ai cũng chẳng nhớ tới chuyện này nữa đâu, Tử Long cứ hảo hảo ở trong lao là được, miễn phải gây ra sai lầm gì khác”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Ủy khuất Tử Long ở lại đây mấy ngày vậy”

Triệu Vân cười trừ nói: “Thiến nhi không thể như nguyện, nay Công Tự cũng bị bức thành thân”

Triệu Vân lại nói: “Triệu gia cũng là tướng môn, có lẽ xứng đôi với Tinh Thải, không bằng hai người các ngươi đi đề thân với Trương tướng quân…”

Tuy Nguyệt Anh biết đây là lời nói đùa, nhưng vẫn nhịn không được trêu ghẹo: “Tinh Thải xong còn có Nguyệt Thải, Nguyệt Thải xong còn có Thậm Thải? Tới một người, Tử Long ngăn cản, cưới người đó về. Tới hai người, ngươi lấy cả hai, loay hoay mãi thế à?”

Tử Long tức giận nói: “Tinh Thải còn nhỏ, đề thân xong để đó, qua hai ba năm nữa, chủ công…Tới lúc đó hẳn tính tiếp, hảo hảo phân trần với Trương tướng quân cũng được mà”

Hoàng Nguyệt Anh cười nghiêng cười ngã, nói: “Tử Long ăn tiên dược xong trẻ ra không ít nha, động xuân tâm rồi kìa”

Tử Long lắc đầu mỉm cười: “Động xuân tâm rồi” Trong lúc nói, gương mặt pha chút vẻ trẻ trung, tựa như một thiếu niên lang đang nhung nhớ ái nhân.

Nguyệt Anh nghiêm mặt nói: “Nếu chỉ vì chuyện lưu hậu, vậy cứ kêu tên tiểu tử Lưu Thăng kia sinh nhi tử cho hắn nhận làm con thừa tự cũng được, nhưng ngươi công đạo với chủ công thế nào đây? Huống hồ nếu không phải con ruột thì sẽ nảy sinh rất nhiều tai họa ngầm”

Gia Cát Lượng mắng: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ, sao không thấy ngươi đem lời này nói cho chủ công nghe?”

Triệu Vân nắm song sắt lắc lắc, nói: “Bỏ đi, ta phải nói thế nào đây?”

Nguyệt Anh nhịn không được nói: “Ngươi đúng là điên rồi, chuyện trường sinh đan kia còn chưa thanh toán với ngươi, lúc này đi gặp chủ công, ngươi muốn tìm chết hả?”

Dù là Gia Cát Lượng cũng không có chủ ý, chỉ cảm thấy suy nghĩ rối như tơ vò, nói: “Tử Long ngươi nghỉ ngơi trước đi, không chừng qua vài ngày nữa Công Tự sẽ nghĩ thông suốt”

“Nếu một khóc hai nháo ba treo cổ” Gia Cát Lượng nói: “Lúc đó ta với ngươi đi gặp chủ công cũng không muộn”

Mùng hai đầu năm, còn cách ngày thành thân có mười ba ngày.

Trầm Kích quét tuyết đọng trong viện xong, nói: “Ngày nào ngươi cũng bị người ta khuyên một câu mà vẫn chưa nghĩ thông à?”

A Đẩu lạnh lùng đáp: “Y như bị làm luân phiên vậy”

Trầm Kích giương mắt nhìn sang A Đẩu: “Ngươi bị làm luân phiên rồi à?”

A Đẩu phụt một tiếng bật cười.

“Ta cưới giúp ngươi?” Trầm Kích nói xong giẫm lên tuyết mấy cái, rồi ngồi xuống lấy hai tay vò tuyết thành một cục.

A Đẩu nghe lời này xong, dở khóc dở cười nói: “Ngươi cưới giúp ta cũng có ích gì? Đâu phải muốn ta thành thân chỉ để tìm chồng cho Tinh Thải thôi!”

Trầm Kích “Ờ” một tiếng, A Đẩu nói tiếp: “Bọn họ muốn ta lưu hậu, sợ lão tử đoạn tụ đoạn thành ái tình, đoạn đến cả đời tiêu tùng, Lưu gia tuyệt chủng luôn! Cuối cùng tiểu hoàng đế trở thành hàng bị đè, hiểu chưa?”

Có đôi khi A Đẩu thực sự hoài nghi cách thức suy nghĩ của Trầm Kích, cảm giác đầu óc của tên này rất gọn gàng dứt khoát, logic căn bản khác hẳn với thường nhân.

Trầm Kích vỗ tới vỗ lui quả cầu tuyết kia, không hề ngẩng đầu lên, giống như đang suy nghĩ một chuyện cực kỳ khó làm, A Đẩu thấy hắn gộp mớ tuyết lại, xong gạt đổ phần đỉnh xuống, lặp đi lặp lại mấy chục lần, lộng đến vất vả dị thường, nhịn không được hỏi: “Làm gì vậy?”

Rốt cuộc Trầm Kích hạ quyết tâm, nói: “Ngươi lấy nàng về đi, ta động phòng giùm ngươi”

“Ngươi…” A Đẩu phát điên đứng nguyên tại chỗ, ngược lại không biết nên nói cái gì nữa.

Trầm Kích quay đầu nhìn về phía hắn cười cười, A Đẩu thấy nụ cười đẹp trai đó, căn bản phát hỏa không được, chỉ kêu rên: “Tha cho ta đi, ngươi chém ta một đao rồi lên làm hoàng đế có phải đỡ rách việc hơn không, ở đó đòi làm Lã Bất Vi!”

Trầm Kích ngẫm nghĩ rồi chân thành nói: “Đối đãi thật tốt với nhi tử của ta là được!”

Tuy chỉ xem đó là lời nói đùa, nhưng khi A Đẩu nghĩ tới cảnh tượng mình nuôi một tiểu Triệu Vân, một tiểu Lữ Bố thì thực sự không nhịn được cười, nửa ngày sau hỏi: “Rốt cuộc ngươi vò cái đống tuyết kia làm chi vậy?”

Trầm Kích nói: “Đắp người tuyết cho ngươi”

A Đẩu bùng nổ một tràng cười to, ôm bụng nói: “Ngu ngốc! Đâu phải đắp như vậy! Phải nặn nó thành một cục, không thấy sư phụ đắp sao?”

Trầm Kích nói: “Ta đắp khác y”

A Đẩu thở dài, nghiêm mặt nói: “Hảo ý của ngươi ta tâm lĩnh, đừng làm xằng bậy là ta đã tạ ơn trời đất lắm rồi”

Trầm Kích lại cười nói: “Người tuyết của ta là hình vuông”

A Đẩu triệt để phát điên.

Lát sau, A Đẩu giễu cợt: “Ngươi y như lừa như ngựa vậy, nha đầu Tinh Thải kia…”

Trong lúc nói thì Trầm Kích đã đứng dậy cười bảo: “Để dạy ngươi mấy chiêu trước, tới lúc đó đỡ phải lóng ngóng…”

A Đẩu vội kêu la: “Ê ê! Lo đắp người tuyết của ngươi đi, đừng…” Nói xong vốc tuyết lên ném qua Trầm Kích, ngoài viện truyền tới một tiếng ai nha.

A Đẩu ngượng ngùng thu tay lại, nói: “Ai tới vậy?”

Trầm Kích dùng ánh mắt mang theo địch ý xem xét Lưu Thăng.

Lưu Thăng vô tội hứng tuyết đầy đầu, đứng trước cửa viện.

"Đệ đệ" Hình như Lưu Thăng nghe rằng A Đẩu sinh bệnh, nên đặc biệt tới thăm, nói: "Bệnh đỡ chút nào chưa?"

A Đẩu hậm hực nói: "Đỡ rồi, nhưng cũng sắp bực chết rồi"

Lưu Thăng cười nói: "Phụ thân nghe bảo ngươi sắp thành thân, thân thể liền chuyển biến tốt hơn, ngồi dậy ngắm hoa, đang ngồi trong hậu viện ấy, kêu ta dẫn ngươi tới đó, mọi người cùng ngồi uống trà"

Xuân đến tuyết tan, hoa đào trong viện cư nhiên không hẹn mà cùng nở rộ, hoa đào tràn ngập vườn, xuân ý dào dạt, trong viện chen chúc cả đống người. Nguyệt Anh còn mang theo bánh ngọt tinh xảo tới thăm, bày đầy cả bàn.

A Đẩu thấy hôm nay nét mặt Lưu bị như tỏa sáng, bèn tiến lên cùng Lưu Thăng cung kính dập đầu.

Tâm tình Lưu Bị rất tốt, cười nói: "Năm nay đã là năm cuối cùng vi phụ có thể cho con phong bì rồi" Lấy hai cái hồng bao từ trong ngực ra đưa cho A Đẩu và Lưu Thăng. Theo tập tục quá niên, trước khi thành hôn các thiếu niên đều nhận được tiền mừng tuổi của phụ mẫu, A Đẩu biết ý Lưu Bị chính là năm nay hắn sắp thành thân rồi, đây sẽ là bao lì xì cuối cùng.

Nhưng khi nghe lời này cảm thấy như có điềm không lành, A Đẩu thầm kinh hãi, sao mới có mười ngày nửa tháng mà tinh thần Lưu Bị lại trở nên tốt như vậy?

A Đẩu vội trêu đùa: "Mấy ngày nay cứ nhắc mãi không yên, xem ra hôn còn chưa thành mà thân thể lão ba đã khỏe hẳn lên trước rồi"

Lại nhìn sang bên cạnh, Gia Cát Lượng, Lý Nghiêm, Pháp Chính, Mã Siêu, Hoàng Trung đều tề tựu đầy đủ, cháu của Hoàng Trung nháo đòi kẹo với Quan Phượng, còn có ấu nữ của Lý Nghiêm quấy phá nữa, A Đẩu không khỏi hiểu ý mỉm cười. Được làm cha, hưởng thụ mối quan hệ này, có lẽ thành thân, sinh tiểu hài cũng là một chuyện vui.

"Tử Long không có ở đây sao?" Lưu Bị chợt hỏi.

Đám người Lý Nghiêm không biết phải trả lời thế nào, cuối cùng Gia Cát Lượng tìm đại một lý do cho xong chuyện.

Hoàng Nguyệt Anh chia kẹo xong, mỉm cười nói lảng đi: "Lúc gia phụ mới quen biết chủ công, Công Tự hãy còn y như con khỉ ướt ấy, vậy mà nay đã sắp cưới vợ sinh con rồi"

Lưu Bị cười nói: "Ngày sau nói không chừng còn phải mời Nguyệt Anh đỡ đẻ nữa"

Mọi người cùng bật cười, Hoàng Trung cười ha hả nói: "Chỉ mong sao tiểu chủ công bớt làm cho người ta

lo lắng chút"

Hoàng Trung, Gia Cát Lượng và Triệu Vân là những người theo Lưu Bị lâu nhất, Lưu Bị nghe lời này xong bèn cười nói: "Công Tự, ngồi trước bàn này hôm nay đều là trưởng bối của con, cộng thêm Tử Long nữa, mai sau nếu ngươi làm việc không thỏa đáng, hành động theo cảm tính, thì phàm là những trưởng bối này đều có thể đánh đòn ngươi"

A Đẩu dở khóc dở cười, bị Lưu Bị nói vậy, mình còn làm thái tử cái rắm ấy, chỉ sợ ngồi long ỷ chưa quá ba ngày đã bị đập chết rồi.

Gia Cát lượng vội cười nói: "Tiểu chủ công mưu lược kiệt xuất, biết nhìn xa, hành sự rất quyết đoán. Lượng nhất định không dám đánh, nếu làm sai chuyện, trách mắng vài câu ắt sẽ quay đầu thôi"

Lưu Bị mỉa mai: "Có thể quay đầu lại thì tốt rồi, nếu cứ khăng khăng càn quấy, Khổng Minh cứ trói nó lại, đánh chết luôn cũng được"

Không đợi Gia Cát Lượng hồi đáp thì Lưu Bị đã nói tiếp: "Đợi tới chừng đánh chết rồi, *ngươi tự định đoạt vị trí nàycũng không sao*(**1**)"

Lời này vừa thốt, chúng tướng trước bàn đều ngạc nhiên, hoàn toàn không biết Lưu Bị đang giỡn chơi hay thăm dò, ai nấy đều rất kinh hãi, nhưng Gia Cát Lượng lời nghiêm nghĩa chính nói: "Thần nhất định tận tâm tận lực, nguyện trung trinh cho đến lúc chết"

Lưu Bị chậm rãi gật đầu, giống như hết sức hài lòng với câu trả lời này, lại chỉ vào hoa đào trong viện nói: "Công Tự"

A Đẩu biết Lưu Bị có lời muốn nói với mình, bèn đẩy đẩy chiếc mộc ỷ kia, dưới mộc ỷ gắn hai cái bánh xe, hẳn là xe lăn do Nguyệt Anh phát minh ra chứ không phải Khổng Minh, để thuận tiện cho Lưu Bị di chuyển.

A Đẩu đẩy Lưu Bị rời bàn, đi vào trong khóm hoa đào.

Lưu Bị vẫn còn cầm chiếc ngọc trâm ngày ấy trong tay, thở ra, nói: "Sau này, con phải xem quân sư như cha mình"

A Đẩu đáp: "Dạ"

Lưu Bị lại nói: "Xem bộ dạng con kìa, hẳn trong lòng ẩn giấu không ít chuyện, có gì muốn nói với vi phụ không?"

Nhắc tới việc này, A Đẩu quả thật có ngàn câu vạn chữ muốn nói, chuyện Hỗn nguyên trường sinh đan,

chuyện thành thân lấp kín trong lòng, không được thổ lộ, nhưng phải mở miệng với Lưu Bị thế nào đây?

Không đợi A Đẩu trả lời, Lưu Bị đã thản nhiên nói: "Giờ trọng trách đã tháo dỡ rồi, có sống tiếp bất quá cũng chỉ chịu đựng thêm một quãng thời gian nữa thôi, cơ nghiệp Hán gia đã có con tiếp nhận, vi phụ rất thanh thản. Trong những năm này không thời khắc nào mà không nhớ tới Thiến nhi, ngươi thành gia lập nghiệp, vi phụ cũng có mặt mũi xuống cửu tuyền gặp mẫu thân con"

"Mong muốn bình sinh của vi phụ chỉ có sớm ngày tương hội với Thiến nhi thôi" Lưu Bị trầm giọng nói: "Con không cần phải ưu phiền"

A Đẩu hít vào một hơi, quỳ xuống trước xe lăn của Lưu Bị, chuyện trường sinh đan, trong lòng phụ tử hai người đều đã sáng tỏ, A Đẩu biết tuy lúc này Lưu Bị không chỉ rõ, nhưng ẩn ý đã tháo gỡ đi gông xiềng khóa trên cổ mình.

Hấn nắm chặt lấy tay Lưu Bị, bàn tay lạnh lẽo của Lưu Bị nắm chiếc trâm ngọc của Cam Thiến, A Đẩu muốn nói gì đó, nhưng Lưu Bị lại lên tiếng: "A Đẩu, con xem"

A Đẩu và Lưu Bị cùng quay đầu nhìn sang bên kia sân, Quan Phượng đang vịn một thân cây, không biết đang cúi đầu làm cái gì, còn Tôn Lượng thì dùng một tay vuốt lưng Quan Phượng, ân cần hỏi han này nọ.

Trong mắt Lưu Bị có chút tiếu ý, nói: "Tiểu phu thê vui vẻ hòa thuận"

A Đẩu mới tỉnh ngộ ra, dở khóc dở cười nói: "Lão ba ngay cả việc này người cũng nhìn ra được…"

Quan Phượng đúng là đang có hỉ, xem ra sắp sửa sinh tiểu tiểu cà lăm rồi. A Đẩu cười không dứt, không ngờ Lưu Bị cũng có lúc ranh mãnh như vậy.

"Giống như ta và Thiến nhi năm đó" Lưu Bị nhắm mắt lại, thanh thản mỉm cười: "Mai sau con lấy Nam Quận, nhớ dời mộ Thiến nhi về hợp táng cùng ta"

A Đẩu cười nói: "Nói gì không à, lão ba không phải người còn muốn mang con đi đánh Tôn Quyền hay sao?"

"Lão ba?" A Đẩu lắc lắc Lưu Bị.

Trâm ngọc rơi xuống đất, hấn nhẹ nhàng nhặt lên nhét vào tay Lưu Bị.

Công Nguyên năm hai trăm hai mươi ba, mùng hai tháng giêng, đế tinh vẫn lạc, Lưu Bị quy thiên, con trai ông Lưu Thiện lên kế vị.

Chùa Lão Quân ngân vang ba tiếng chuông tang, cả thành đều than khóc.

Nắp quan trong tiếng khóc như sơn như hải đóng lại, phát ra một tiếng vang lớn chấn động nhân tâm.

"Cúng tuần xong, toàn thành cởi sa, thủ hiếu là chuyện của ta và Lưu Thăng, tết nhất mà, tội gì phải lôi kéo cả Thành Đô lo quốc tang chứ"

"Quan Phượng đỡ hơn chưa? Bảo nàng phải chú ý thân thể"

"Sau khi đăng đường xong, Tôn Lượng lập tức lãnh binh tới Hán Trung, Ngụy Duyên tới Kinh Châu, tăng thêm nhân thủ"

"Không, thủ thành giao cho tiểu sư phụ, Trầm Kích trông nom thân binh của ta, sư phụ tranh thủ thời gian thao luyện kỵ binh, thế nào cũng phải đánh"

"Xây tường cao, tích nhiều lương, hoãn xưng vương"

Gia Cát Lượng gật đầu nói: "Chính là như thế"

A Đẩu nói: "Tương lai đăng cơ Lạc Dương xong hẳn lo quốc tang sau"

"Lữ Phụng Tiên là thanh kiếm của ta, Triệu Tử Long là tấm khiên của ta, có tiên sinh ở đây, có Bàng quân sư ở đây, có Bá Ước ở đây"

"Thiên hạ này sớm muộn gì cũng thuộc về tay ta" A Đẩu lau nước mắt, chậm rãi nói: "Lão ba, người yên tâm đi"

Sương chiều như bông, tiểu tư vào phòng thắp vài trản đèn dầu, A Đẩu nhìn đống công văn xem mãi không hết, mệt mỏi thở dài.

"Đây là cái gì?"

Gia Cát Lượng không hề ngẩng đầu, nói: "Thư do sứ giả Lạc Dương mang tới"

A Đẩu lật tới lật lui, nói: "Thư viếng không phải đều do tiên sinh thay mặt hồi âm sao, đưa ta làm gì?" Hắn bóc thư, đọc nhanh như gió, bật cười.

Gia Cát Lượng hỏi: "Sao cười?"

A Đẩu cười đáp: “Không có gì” Bèn đề bút hồi âm.

Tào Chân gửi thư, chữ viết cẩu thả, không nắn nót lắm, nhắc tới chuyện lão ba qua đời, cảm động như chính bản thân mình trải qua, khuyên hiền đệ cố nén buồn đau, đừng bi thương quá độ. Lệnh tôn tuy mất, nhưng nồi chén muôi chậu trước mắt hiền đệ, vẫn có vật hoài niệm, vương vấn duy nhất của ngu huynh chỉ có mỗi miếng cổ ngọc gia truyền, nhưng đã bị hiền đệ thuận tay lấy mất rồi, chỉ mong sớm ngày trả lại, đồng thời trịnh trọng gửi tới một số tiền biếu an ủi chia buồn.

“Hôm nay tết Nguyên Tiêu, ngươi có thể nghỉ ngơi một đêm, tùy ý dạo chơi đâu đó đi” Gia Cát Lượng thờ ơ nói.

A Đẩu hỏi: “Người thì sao?”

“Ta làm xong việc rồi về nhà ăn cơm với sư nương ngươi”

A Đẩu gật gật đầu, dán kín thư hồi âm, Gia Cát Lượng lại nói: “Dẫn Tinh Thải đi cùng với, từ khi nàng tới phúng điếu đến nay vẫn chưa nói chuyện với ngươi câu nào”

Hai chữ Tinh Thải như lời khẩn cô chú, tức khắc khiến A Đẩu đau đầu vô cùng, nói: “Ta muốn về phòng ngủ một giấc được không?”

Trong mắt Khổng Minh pha chút tiếu ý, nói: “Không được”

A Đẩu mặt mày đưa đám nói: “Đại cữu…”

Khổng Minh bất vi sở động, lạnh nhạt nói: “Rồi ngươi sẽ hiểu thôi, thời gian chính là bậc thầy tốt nhất”

A Đẩu hết cách, soi gương chỉnh lý y quan ở ngoài phòng, bác bỏ: “Đáng tiếc cuối cùng nó cũng đem tất cả học sinh ra giết sạch hết”

Gia Cát Lượng buồn cười, đợi Lưu Thiện đi rồi, hớp một ngụm trà, mở bức thư hồi âm của hắn ra, lập tức phun luôn ngụm trà lên bức thư.

Hỡi ôi! Mỗi lần nhìn thấy di vật của vong phụ, hiền thê muốn đứt từng đoạn ruột, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, để tránh cho ngu phu và gia ông sinh tử đằng đẵng bao năm trời, mà hồn phách chưa từng vào giấc mộng, cuối cùng thương cảm quá độ, thổ huyết mà chết, hiền thê ta xin bảo quản thay, đời này không phải người thì không xuất giá.

Bút tích của ngu phu thiên hình vạn trạng, điêu luyện sắc sảo, rất có thần thái của vọng tộc, hiền thê khâm phục vô cùng!

Tái bút: ngọc bội gì gì đó, hiền thê ghét ghét nhất. Chớ có nhắc lại nữa.

Gia Cát Lượng khóc không được, mà cười cũng chẳng xong, nét mực đã sớm bị nước trà làm hoen ố, chắc chắn không thể nhét lại vào phong bì được nữa, thật muốn gầm thét điên loạn, nhưng không còn cách nào khác, đành phải phỏng theo bút tích của Lưu Thiện sao chép lại phong thư kia.

Nhất đại quân sư mà lại đi viết ba cái thư dở hơi này, thật chả biết phạm phải cái sao Thái tuế gì, Gia Cát Lượng viết mấy lần, muốn lật luôn khay mực mới sao xong bức thư như vẽ hồ lô kia, nhét vào phong bì, đồng thời phát thệ cả đời này sẽ không bao giờ bóc thư của Lưu Thiện nữa.

A Đẩu tới ngoài phòng Quan Phượng, thấy Trương Tuệ đang chờ trong viện, bèn gọi: "Tinh Thải"

Trương Tuệ gọi một tiếng "Đại ca"

Theo lễ nghi cổ đại, phu thê trước lúc thành thân không được gặp nhau, nhưng Trương Tuệ và Lưu Thiện chính là đường huynh muội trên danh nghĩa, có mối quan hệ này rồi, A Đẩu cũng mặc kệ, nói: "Nên kêu nhị ca, đại ca là Lưu Thăng. Nha đầu Ngân Bình đâu?"

Trương Tuệ gần mười bốn tuổi, vẫn còn mang dáng dấp nữ hài, thấp hơn A Đẩu một cái đầu, nhưng cũng là một mỹ nhân bại hoại chẳng kém gì Quan Phượng, A Đẩu thầm nghĩ hôn nhân ở thời đại này cũng thật oan nghiệt, mười bảy tuổi đi cưới một lão bà mới có mười bốn tuổi…

Trương Tuệ sợ hãi nói: "Tỷ tỷ ngủ rồi"

A Đẩu gật gật đầu, nói: "Ca dẫn ngươi đi dạo chợ hoa đăng, đi thôi"

Chú giải:

(1) Đây là lời ủy thác trước lúc lâm chung Lưu Bị nói với Gia Cát Lượng, đầy đủ là: "Tài năng của ngươi hơn Tào Phi gấp 10 lần, nhất định có thể mang lại hòa bình và yên ổn cho đất nước, hoàn thành đại nghiệp. Nếu con trai ta có năng lực, thì hãy hỗ trợ nó, còn nếu nó bất tài, thì hãy tự làm chủ Thành Đô". Theo phân tích thì có 2 tầng nghĩa:

__ Ý bảo Gia Cát Lượng tự lên làm hoàng đế.

__ Ý bảo Gia Cát Lượng chọn người khác lên làm hoàng đế.

Trên thực tế muốn thăm dò xem Gia Cát Lượng có trung thành hay không. Gia Cát Lượng là người thông

minh, cho nên nghe xong thì túa mồ hôi đầy người, tay chân run rẩy, quỳ xuống dập đầu đến đổ máu nói rằng: "Thần không dám, thần nhất định tận tâm tận lực, nguyện trung trinh cho đến chết"

41. Quyển 3 - Chương 41: Tết Nguyên Tiêu – Người Ước Hẹn Sau Hoàng Hôn(1)

Vẫn là tết Nguyên Tiêu, vẫn là ngàn trản hoa đăng, vẫn là người đông nghìn nghịt, nhưng bên cạnh đã đổi người.

Lưu Thiện và Trương Tuệ một trước một sau đi tới, A Đẩu chỉ cảm thấy khôi hài nói không nên lời, đây mà là phu thê chưa cưới ư? Dạo chợ hoa đăng ư? Thật đủ lãng mạn.

Bước đi của Tinh Thải ngắn, thỉnh thoảng A Đẩu phải ngừng lại để chờ nàng, đi vài bước thì ngừng một lát, còn phải chú ý không để cho người cả phố chen chúc chiếm tiện nghi nữa, theo tiểu nữ sinh dạo phố đúng là nhức đầu thật.

A Đẩu đứng lại một hồi, thấy Tinh Thải đi tới, bèn nói: "Ca mua cho ngươi thứ gì đó nhé?"

Tinh Thải cười cười, chỉ: "Được, qua đường bên kia đi"

A Đẩu thấy một người bán hàng dựng cán đay, bên trên cắm chong chóng sắc màu rực rỡ xoay tròn trong đêm xuân, gật gật đầu nói: "Ca cũng thích nữa" Định tới chọn, nhưng Tinh Thải không thèm nhìn tới mà lại chen đến trước một gian hàng sát bên đường.

Ngoài sạp treo tấm biển đề chữ "Ngọc", Tinh Thải cười lộ má lúm đồng tiền hoa như, gọi: "Ca!"

A Đẩu đứng một hồi rồi đuổi người bán chong chóng đi, tự giễu: "Cuộc đời này của tiểu gia thật là đơn giản, chỉ một cái chong chóng thôi mà đã dụ được rồi, còn không hề hối tiếc nữa"

Tinh Thải chọn trúng hai miếng phỉ thúy uyên ương ghép vào nhau, mỉm cười nhìn nhìn A Đẩu, hoàn toàn cho rằng A Đẩu sẽ đòi lấy một miếng.

Nhưng A Đẩu lại hỏi: "Hai miếng ngọc bao nhiêu tiền?"

"Ba lượng bạc"

"Ba lượng đủ làm cái diện cụ bạc sáng choang…" A Đẩu lầm bầm nói, móc bạc vụn ra trả, Tinh Thải nghe chả hiểu mô tê gì, A Đẩu lại nói: "Cất kỹ, đừng để chen rớt đấy" Chẳng hề quan tâm tới nửa miếng ngọc uyên ương kia sẽ tặng cho ai.

Tinh Thải hơi mất hứng, lặng lẽ đi đằng trước, A Đẩu chợt nhớ tới Triệu Vân, khi mình và hắn xuất môn chưa bao giờ có chuyện ai chờ đợi ai cả.

Theo lý mà nói, Triệu Vân đi đường hẳn phải mau hơn mình mới đúng.

Nhưng mỗi lần xuất môn, chỉ cần có mình ở đó thì Triệu Vân đều có thể điều chỉnh nhịp bước để hai người đi song song nhau, dường như hết thảy đều là tự nhiên.

Còn nhịp bước của tên Trầm Kích thì rất nhanh, hầu như lần nào mình cũng phải đuổi theo sau lưng hắn.

"Nghĩ gì vậy, ca!" Tinh Thải hơi khó chịu, hỏi: "Mau lên chút"

A Đẩu cười đáp: "Phải trông nom tử tế, không thể đi trước ngươi, cũng không thể bị ngươi bỏ lại sau lưng. Thật chẳng dễ dàng gì"

A Đẩu lại nói: "Tinh Thải, tới chùa Lão Quân không?" Còn chưa kịp gọi thì Tinh Thải đã bị những thứ mới lạ hấp dẫn, chen tới bên kia phố dài rồi.

A Đẩu vội vã đuổi theo, bắt gặp tiểu đạo sĩ kia đang vác cờ phướn trong góc tường, làm ăn ế ẩm, lập tức dở khóc dở cười nói: "Tiểu thần côn lại ra ngoài lừa tiền rồi"

Tinh Thải thắc mắc: "Cái gì lừa tiền?"

A Đẩu nháy mắt ra hiệu với Vu Cát, đôi mắt đen nhánh của người sau sáng ngời, cười mời gọi: "Tới tới tới, xem tướng đi"

Tinh Thải cũng còn tâm tính hài tử, bèn chạy tới nhặt một chữ, Vu Cát tiếp nhận, không thèm nhìn tới, nhắm mắt, rất có khí chất thần côn mà lẩm bẩm niệm: "Kim long ngọc phượng, duyên trời tác hợp…"

"Khụ!" A Đẩu tức giận.

Nửa câu sau của Vu Cát bị dọa nuốt ngược trở về, ngẩn người nhìn A Đẩu, A Đẩu nhíu mày nháy mắt liên tục, rồi dùng khẩu hình ra hiệu.

(Ai cho ngươi đoán thế hả, đổi cái khác mau! Ít gây phiền phức cho lão tử đi!)

Vu Cát và Tinh Thải mắt to trừng mắt nhỏ, Tinh Thải nhíu mày nói: "Sao vậy?"

"A…A…"

“Cô nương! Ấn…ấn đường của ngươi tối đen!”

“Ngươi…” Tinh Thải dở khóc dở cười.

Vu Cát nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ, nói như nã pháo liên hoàn: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi gả lầm người rồi! Sau này phu quân ngươi bất trung, mạng ngươi phạm thiên sát cô tinh! Khắc khắc khắc…”

Vu Cát chưa kịp nói xong thì Tinh Thải đã sững sờ tại chỗ, kế tiếp đen mặt, không nói lời nào, vứt lại A Đẩu bước nhanh bỏ đi.

Vu Cát cười “Hắc hắc”, nói: “Mua kẹo cho ta ăn đi, ca…”

“Ngươi xong rồi!” A Đẩu chỉ cảm thấy cả bụng đầy nước mắt mà chẳng có chỗ để khóc.

Vu Cát lại cười nói: “Nàng chạy rồi kìa, ca, ngươi tính đi đâu vậy?”

A Đẩu đuổi theo mấy bước, thấy Tinh Thải đã sớm mất tăm, bèn quay lại nói: “Mau bói xem nàng chạy đi đâu”

Vu Cát cười nói: “Đừng quản nữa, ông trời đã an bài hảo cho ngươi rồi. Ca, ngươi hãy tự chọn một chỗ để tới trước đi”

A Đẩu nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Vu Cát nhận lấy ngân lượng A Đẩu đưa cho, chỉ chỉ sang chùa Lão Quân ở thành Tây, nói: “Phía tây? Phía đông? Nhân duyên trong định mệnh, chỉ có thể chọn một”

A Đẩu hơi nheo mắt, nói: “Tinh Thải tính sao?”

Vu Cát giấu ngân lượng vào túi, đáp: “Chọn rồi thì không được hối hận nữa. Nói, chọn bên nào”

A Đẩu trầm ngâm nửa ngày rồi quay lưng xô đẩy đám người rộn ràng đi về phía chùa Lão Quân ở thành Tây.

Đến khi A Đẩu đi xa rồi, Vu Cát mới quay đầu lại nói:

“Tết Nguyên Tiêu năm ngoái, con vịt bự cũng y như ngươi vậy, theo sau hắn tới chùa Lão Quân đi”

Trầm Kích từ trong hẻm đi ra, hỏi: “Vịt bự? Giống ta?”

Vu Cát thè thè lưỡi, nhận ngân lượng Trầm Kích đưa qua, bĩu môi nói: “Sao có chút vậy”

“Hết rồi” Trầm Kích hờ hững nói: “Tạm thiếu đi, tháng sau phát quân lương sẽ trả đủ cho ngươi”

Vu Cát cười nói: “Hắn sắp chết rồi”

Trầm Kích nghi hoặc hỏi: “Ai?”

Vu Cát ấp a ấp úng, không dám nhiều lời, Trầm Kích nhìn hắn hồi lâu, kế tiếp xoay người chạy về phía chùa Lão Quân.

Đêm đó, bọn hắn tựa như trải qua một trận chiến rượt đuổi dưới hoa đăng, ánh đèn chiếu rọi đêm Nguyên tiêu sáng như ban ngày, phồn hoa rực rỡ.

A Đẩu lướt qua vô số người xa lạ, sải bước chạy lên bốn mươi chín bậc thang.

Trầm Kích không kiên nhẫn xô đẩy đám người chen lấn trước mặt, chạy về phía chùa Lão Quân, dây thừng xuyên qua hoa đăng khẽ lay động trong gió, chiếu lên gương mặt đầy chờ mong của hắn.

Hắn sải bước nhảy lên hai bậc thang một lần, tim đập thình thịch, vội vã lên chùa Lão Quân.

Trầm Kích đứng ngoài chùa lẳng lặng nhìn vài người phía xa, chạy vội một trận làm hắn kiệt sức, thở dốc thật lâu, bình tĩnh lại.

Hình như Tinh Thải bị trật chân, cúi đầu ngồi dưới gốc cây.

Triệu Vân khom lưng ở trước mặt nàng, dùng một tay xoa bóp mắt cá chân cho nàng.

A Đẩu mặt mày đưa đám đứng sau lưng Tinh Thải.

Triệu Vân giống như đang xin lỗi thay A Đẩu, rồi sờ sờ đầu nàng.

Thật lâu sau Tinh Thải mới lau nước mắt, gật gật đầu. Triệu Vân quay người qua muốn cõng nàng, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Trầm Kích.

Trầm Kích tiến lên kéo tay Tinh Thải, hờ hững nói: “Ta cõng nàng về, các ngươi dạo chơi đi”

Triệu Vân vội nói: “Để ta, ngươi dẫn Công Tự dạo chơi đâu đó đi, đừng về khuya quá”

Trầm Kích nói: “Ta ở trong phủ, hiện ngươi ở quân doanh thành Đông, ta thuận đường hơn” Nói xong quỳ một gối xuống muốn cõng Tinh Thải.

A Đẩu mấy lần muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng nói: “Bằng không…Ta cõng Tinh Thải về phủ, hai ngươi đi dạo phố đi?”

“…”

Nói xong câu này, ngay cả A Đẩu cũng muốn ngửa mặt lên trời gầm thét.

Cái nhân duyên rổ chó gì thế này! Lão tử mà về nhà chuyện đầu tiên sẽ đem Nãi Cát bóp chết xong quăng xuống giếng!

Trầm Kích cõng Tinh Thải xuyên qua phố chợ huyên náo tiếng người, xung quanh tối dần, đèn đuốc cách bọn hắn thật xa. Lát sau Tinh Thải lại khóc thút thít.

“Hắn không thích ta…” Tinh Thải gục trên lưng Trầm Kích nức nở nói.

Bóng ảnh cao lớn của Trầm Kích kéo thật dài giữa con đường, đáp: “Hắn cũng chẳng thích ta”

Tinh Thải hoàn toàn không chú ý tới Trầm Kích đang nói gì, lại khóc một hồi, nói: “Hắn ngay cả hỏi cũng không thèm hỏi ta một tiếng nữa, hắn…”

Trầm Kích ngừng bước, hồi lâu sau nói: “Hắn đã từng hỏi ta rồi”

Tinh Thải lau nước mắt, sợ hãi nói: “Ai? Ngươi cũng có người thương sao? Cô nương nhà ai?”

Trầm Kích nói: “Ừ” Trong lời nói chợt mang theo chút vui sướng, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, về quá khứ, về tương lai.

Hắn tăng nhanh cước bộ đi về phủ.

Mấy ngàn trản hoa đăng lơ lửng trên mặt sông chiếu ra điểm điểm hỏa quang, trải dài đến cuối con sông.

“Cười ngốc cái gì vậy, sư phụ”

Triệu Vân không đáp, lát sau, sư đồ hai người sóng vai đi chạm chạm tay nhau, tiếp theo hết sức tự nhiên mà nắm lấy nhau.

Cánh tay A Đẩu chạm vào bao cổ tay của Tử Long, truyền tới một cơn lạnh lẽo của sắt thép, cảm giác đó khiến tim hắn đập thình thịch. Hắn vuốt ve bàn tay to ấm áp mà an toàn của Triệu Vân, cười nói: "Ngươi không tuần thành sao?"

Triệu Vân trêu ghẹo: "Mới không canh có một ngày mà ngươi đã gây họa rồi, tức phụ nhà mình chạy mất, còn tuần thành cái gì nữa?"

A Đẩu chế giễu: "Không biết ai là tức phụ của ai à"

Bàn tay của Triệu Vân nóng hơn một chút, khi A Đẩu xoay lại nhìn thì thấy Triệu Vân cười quay đầu sang chỗ khác, đưa mắt ngắm đèn đuốc trên sông, tựa như một thiếu niên vậy, không biết đáp trả thế nào, thật lâu sau khụ một tiếng, nói: "A Đẩu, ngươi thích gì, sư phụ mua cho ngươi"

A Đẩu nhịn không được cười nói: "Lão nam nhân nói lời yêu đương y như phòng cũ bắt lửa vậy"

Thế là Triệu Vân xấu hổ đến tột đỉnh, mặt đỏ tới mang tai nói: "Sư phụ mua chong chóng cho ngươi nha" Bèn viện cớ muốn rời đi, A Đẩu vội bíu lên khôi giáp của hắn, nửa kéo nửa ôm cười to nói: "Sư phụ ngươi thẹn thùng cái gì, thẹn thùng cái gì vậy hở…"

Trong lúc nói chuyện trên đường có vô số người nhìn sang bọn hắn, Triệu Vân đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

"Ngươi xem phù đăng…trên mặt sông kia kìa…A Đẩu, sư phụ dẫn ngươi đi xem đèn nhé…"

"Ừm ừm, được!"

Rốt cuộc Triệu Vân cũng tìm được đề tài để nói lảng đi: "Năm trước chỉ…chỉ ngắm đèn trên sông, năm nay chúng ta tới hạ lưu xem xem…xem thử mấy ngọn đèn này trôi đi đâu"

"Sư_____phụ_____anh_____minh!" A Đẩu mặc kệ người đông, treo lên hệt như con lười, Triệu Vân đành phải cõng hắn chạy trối chết theo bờ sông một mạch tới hạ lưu.

Tại một mảnh rừng cây ngoài thành Thành Đô chợt có ánh lửa thấp thoáng giữa đêm tối. Phù đăng từ trong thành trôi ra tới đây thì bị đá ngầm trên sông cản lại.

Nước sông chảy róc rách, mấy ngàn ngọn đèn giấy bồng bềnh trên mặt nước, chiếu không gian nhỏ hẹp sáng rực như tiên cảnh, ánh đèn khắp nơi nơi.

A Đẩu cúi người vớt một ngọn đèn giấy lên, cười nói: “Nhìn ngọn đèn này xem”

Triệu Vân cười nói: “Sáng rực cả một góc rừng”

Tử Long cởi nón giáp ngồi bên cạnh A Đẩu, A Đẩu nhìn tờ giấy đọc: “Cùng tiểu Lan…Còn sai chính tả nữa chứ, đời đời kiếp kiếp…”

“Tình vững như kim…” A Đẩu và Triệu Vân cùng bật cười, A Đẩu nói: “Đều là mấy trò này”

Triệu Vân nhặt một ngọn đèn lên, A Đẩu tinh mắt nghi hoặc nói: “Này, sư phụ, ngươi làm gì vậy, không thả nó đi thì cũng đừng…”

Triệu Vân vội cười nói: “Không có gì” Bèn lấy tờ giấy trong ngọn đèn kia vò thành một cục, A Đẩu tức khắc hiếu kỳ muốn nổ tung lên, đè Triệu Vân giật lấy tờ giấy kia.

“Đó là cái gì?!”

“Không có gì hết, không có…”

Triệu Vân nhét tờ giấy kia vào miệng, A Đẩu đưa tay cạy, nhưng khổ nỗi khí lực không bằng Triệu Vân, hai người ngã lên mặt đất trong rừng cây, Triệu Vân gian nan nuốt xuống, cười nói: “Mất tiêu rồi, mất tiêu rồi. Thấy trò ảo thuật này của sư phụ lợi hại không?”

Triệu Vân nằm trên mặt đất, A Đẩu cưỡi trên người Triệu Vân dùng sức bóp cổ hắn lắc lắc: “Viết cái gì hả, nhất định có quỷ!”

Triệu Vân chỉ cười to không dứt, A Đẩu lắc hắn một hồi, sau đó hai người nhìn nhau.

A Đẩu cúi người xuống trở tay ôm lấy cổ Triệu Vân.

Bọn hắn hôn môi nhau.

Vào khoảnh khắc đó, tại một điểm nào đấy trên bầu trời sao bao la đã nở rộ vô số sao sa bay tới, lướt qua song mâu của bọn hắn.

Lớp sa mỏng ngăn cách lòng đôi bên rốt cuộc đã bị một bàn tay thần kỳ rút đi.

Bị đè nén đã lâu, quyến luyến điên cuồng giờ khắc này hóa thành triền miên rực lửa, lúc này hắn không muốn rời xa Triệu Vân, cũng biết Triệu Vân sẽ không rời xa mình.

Đêm đó, khôi giáp lạnh lẽo vẫn còn mặc trên ngực Triệu Vân khiến hắn run rẩy, nhưng hắn có thể cảm giác rõ rệt được bên dưới lớp giáp sắt kia là nhịp tim hữu lực và làn da nóng bỏng.

"Lạnh không?"

"Không, rất tốt…" A Đẩu nắm tay Triệu Vân, Triệu Vân lật cổ tay qua cùng hắn mười ngón đan xen, ôn nhu mà cúi xuống.

Trong nụ hôn môi gần như ngạt thở này, ngón tay của A Đẩu lần xuống mơn trớn khôi giáp, sờ lên tiểu phúc của Tử Long, cơ bụng của Tử Long rõ ràng mà rắn chắn, hắn khẩn trương sờ đến hạ thân, nắm vật kia ở trong tay nhẹ nhàng sáo lộng. Đồng thời cũng cảm giác được hai ngón tay thâm nhập vào hậu huyệt mình, không khỏi khẩn trương vô cùng.

Hắn cảm thấy hơi sợ hãi, một nỗi sợ hãi khó hiểu, cái hắn thực sự muốn là gì đây?

"Sư phụ…"

Tiền hí đã xong, nhưng hắn chậm chạp không dám đối diện với thời khắc đó, bàn tay đang ôm cánh tay Triệu Vân khẽ run rẩy.

Triệu Vân thấp giọng nói: "Lâu rồi sư phụ không…Sợ làm đau ngươi"

A Đẩu thở ra, nói: "Nhẹ chút, chịu được mà"

"A…"

Cơn đau đớn muốn tê liệt khiến hắn hít vào một hơi.

Làn da trần trụi của hắn dán vào lớp khôi giáp lạnh băng, đồng thời cảm giác được giữa đùi bị vật thô to kia của Tự Long đẩy mở, không khỏi trào nước mắt, là cảm động, hay là mong đợi, ngay cả hắn cũng nói không rõ.

Trước mắt A Đẩu tối đen, cắn răng cố gắng ức chế để mình không thất thanh kêu lên. Tử Long ngừng động tác, nhục căn nóng hổi đập từng hồi trong cơ thể hắn, có vẻ nhịn hết sức khổ sở.

Qua một lúc sau, Tử Long bối rối ôm lấy hắn, hơi động động, nói: "Đỡ hơn chút nào chưa?"

A Đẩu phì cười, mê luyến vuốt hàng mi của Tử Long, nói: "Ngươi phá hoại không khí quá"

Triệu Vân cũng bật cười, kéo tay A Đẩu đặt lên gò má anh tuấn của mình, cúi đầu hôn hôn môi hắn, nói: "Chủ công, Tử Long thích ngươi"

Tiếng chủ công bất ngờ kia khiến A Đẩu run rẩy không kiềm chế được.

Kế tiếp trong sự chuyển động chậm rãi của Tử Long, hắn cảm giác được khoái cảm khó nói thành lời, động tác của Tử Long chậm rãi mà thật sâu, mỗi lần đâm vào đều húc thẳng đến điểm hưng phấn của hắn, khiến lòng hắn như có một cái vuốt mèo cào vào không thể phát tiết, chỉ có nức nở rên rỉ không ngừng.

Hắn dần dần quen với sự trừu sáp kéo dài này, cũng trầm mê vào trong đó, cùng tiếng ma sát của kim loại, cùng với cánh tay hữu lực đáng tin của Tử Long, mỗi lần húc vào chỗ sâu nhất đều tràn đầy lực lượng.

Bả vai A Đẩu run rẩy, *** chậm rãi tích tụ gần bùng nổ, hắn sờ lên bàn tay đang đặt dưới háng mình của Tử Long, Tử Long lật tay qua nắm lấy tay hắn. Sau đó dùng ngón áp út chậm rãi xoa nắn ngoài rìa hậu đình hắn, trận tê dại kia chạy thẳng qua sống lưng truyền lên tới não, khiến da đầu hắn ngứa ran.

"Ngừng chút đã" A Đẩu mệt mỏi rã rời nói: "Sư phụ, ngươi quá…Ta chịu không nổi"

Tử Long bật cười, nằm nghiêng xuống, thân thể hai người đối nhau, hắn vươn cánh tay ra kê sau cổ A Đẩu, còn tay kia thì ôm eo A Đẩu, nói: "Muốn chơi chiêu gì nữa? Sư phụ chơi với ngươi?"

A Đẩu buồn cười nói: "Ngươi còn biết…Ô…"

Lúc nói chuyện cùng hắn Tử Long vẫn chưa rút ra, chỉ chờ A Đẩu mở miệng liền dùng nhục căn húc nhẹ, A Đẩu bị lộng đến nỗi hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới tốt, một câu đứt quãng không thể nói hoàn chỉnh được.

Cuối cùng hắn phát ra một chuỗi âm thanh ca ca ky ky, nói: "Sư phụ, ngươi bắt chước thử xem. A"

Tử Long ôm chặt eo hắn, cái húc kia trúng ngay điểm mẫn cảm, đôi môi ấm áp hôn hôn bên tai hắn, nói: "Đó là cái gì? Lại muốn giở trò gì hả?"

"Ngươi…cứ bắt chước theo…là được" A Đẩu bị làm đến thần trí hoảng hốt, song mục mất đi tiêu điểm, Triệu Vân ngừng động tác, A Đẩu mới thở hổn hển hồi thần lại.

Tiếp theo, Triệu Vân bắt chước theo âm điệu cổ quái kia của A Đẩu, kêu lên mấy tiếng, A Đẩu nhịn cười, liều mạng ôm cổ Triệu Vân mút hút bên tai hắn, nói: "Đẹp trai chết được…A!" Trong lúc nói lại bị húc một cái, Triệu Vân hô hấp dồn dập, A Đẩu kìm lòng không đậu tiết ra trước một khắc.

Gần như đồng thời, một dòng nhiệt lưu nóng bỏng rót vào cơ thể hắn.

Triệu Vân thở hắt ra, ôn nhu hôn hôn lên mặt hắn, nói: “Tiếng kêu cổ quái đó là sao?”

A Đẩu vuốt ve gương mặt Triệu Vân, cười nói:

“Sư phụ, ngươi chính là Transformer đẹp trai nhất trong lịch sử”

Nói xong hắn nghiêng đầu qua, nhịn không được cười phá lên.

Trước phủ Thành Đô.

Triệu Vân giũ giũ ngoại bào lông chồn của A Đẩu, phủi sạch cỏ vụn trên đó, khoác lên người hắn, rồi lấy mũ đuôi chồn qua đội kín cho hắn.

A Đẩu vỗ vỗ con chiến mã kia, cười nói: “Sư phụ, ta về ngủ một giấc đây, hôn cái đi?”

Triệu Vân đưa mắt nhìn thị vệ ở cửa phủ, gật gật đầu, nói: “Tạm thiếu đi” Kế tiếp tung mình lên ngựa, phớt lờ yêu cầu vô lại kia của A Đẩu giục ngựa rời đi.

A Đẩu thầm buồn cười, lảo đa lảo đảo trở về phủ, thầm thì: “Năm nay đêm Nguyên Tiêu…Trăng với đèn như cũ…”

Hắn một đường băng qua hành lang uốn khúc, thấy trong phòng sáng đèn, nghi hoặc nói: “Ai đó?”

Triệu Vân lĩnh chức Phiêu Kỵ tướng quân, đã dọn ra ngoài phủ, chỉ còn lại Trầm Kích ở trong gian tiểu ốc đối diện hoa viên. A Đẩu suy nghĩ sẵn dịp kêu Trầm Kích dọn qua, đỡ phải ở căn tiểu ốc nhỏ hẹp ẩm ướt kia.

Đưa tay đẩy cửa phòng, người đang ngồi bên chiếc bàn ở gian ngoài kia chính là Trầm Kích.

A Đẩu và Trầm Kích liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Vừa định kêu ngươi dọn qua đây, ngươi chỉ việc trải chăn đệm ra là xong”

Trầm Kích không đáp, cúi đầu lộng một vật gì đó, tâm tình A Đẩu rất tốt, trêu ghẹo: “Năm nay lại làm đèn thỏ cho ta à?”

Trầm Kích không hề ngẩng đầu lên, hỏi: “Thích chứ?”

A Đẩu cười ha ha nói: “Thích”

Hắn liếm liếm môi, quậy tới hơn nửa đêm, giờ miệng khô lưỡi đắng, bưng chung trà trước mặt Trầm Kích lên ngửa cổ uống cạn.

"Ngọt quá" A Đẩu cười nói: "Đại lão gia, sao lại đi uống trà trái cây có đường thế này, ở đâu tặng vậy?"

Trầm Kích dán đèn thỏ xong, cắm một cây nến vào thắp lên, đặt lên bàn, kế tiếp thổi tắt đèn dầu.

A Đẩu thở ra một hơi ngọt lịm, đưa mắt nhìn Trầm Kích đi lấy một cái hộp vuông vuông trên giá, cười nói: "Đừng động vào đồ của Cam đại ca…"

Ngay sau đó, A Đẩu ý thức được không đúng, nói: "Trong chung trà ngươi cho ta uống mới nãy đã bỏ cái gì?"

Trầm Kích mở hộp, lấy viên thuốc ra ném vào trong miệng, đáp: "'Cho' ngươi uống? Ngươi tự uống đó chứ, liên quan gì tới ta"

"…"

"Kinh Trầm Kích! Ngươi bỏ cái gì vào trà!"

"Hỗn trướng!! Ta sắp chết rồi!!"

Thế là, lời tiên đoán chuẩn xác tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả của Vu Cát lại trở thành sự thật nữa rồi.

42. Quyển 3 - Chương 42: Tết Nguyên Tiêu Người Về Chợ Tan Đêm Hiu Quạnh

Hoa đăng cả thành lần lượt lụi tắt, bóng đêm đen như mực từ đầu thành này kéo dài tới đầu thành kia, ôn nhu bao phủ buổi tối an ổn sau cùng.

Giữa biển bóng tối, trong phủ Thành Đô vẫn còn một đốm lửa nhỏ không ngừng nhảy nhót, ánh lửa xuyên qua lớp giấy trắng mỏng manh, từ trong đèn ***g hình con thỏ chiếu ra, hắt lên bình phong. Sau bình phong, tiếng thở dốc dồn dập kèm theo tiếng rên rỉ khó chịu của A Đẩu vang lên một cách đứt quãng.

"Thích không?"

"…"

Toàn thân A Đẩu mỏi mệt muốn rã rời, sau khi trở về từ ngoại thành, hậu đình vẫn còn sưng đau, nhưng luồng *** như lửa nóng kia cũng không phải thứ mà hắn có thể cự tuyệt được.

Dược hiệu khiến hắn bủn rủn khó chịu, hoàn toàn vô pháp kháng cự sự xâm lược của Trầm Kích, chỉ thấy mỗi chỗ trên toàn thân đều khó chịu như lửa thiêu, hắn xoa lên xoa xuống nhục căn thô dài cứng rắn của Trầm Kích, phần đỉnh đã rỉ ra không ít dịch lỏng.

Hậu đình đã được đẩy mở một lần bị Trầm Kích khẽ húc, rồi cắm vào. Lần trước hoan hảo xong, dịch trơn còn lưu lại trong cơ thể đảm nhiệm vai trò bôi trơn cực tốt, thuận tiện cho hắn tiến quân thần tốc, A Đẩu không còn chút năng lực chống cự, bị vật thô dài kia đẩy vào tận chỗ sâu nhất trong cơ thể, điểm mẫn cảm bị chen lách gắt gao, phát ra một tiếng rên rỉ hổ thẹn.

Đơn giản như thế đã đút được cả căn vào, khiến Trầm Kích hơi bất ngờ. Nhưng dưới hiệu lực của xuân dược, hắn cũng chịu hết nổi, dù muốn chậm lại cũng không có khả năng.

So với lần đó, đêm nay hắn tiến vào từ phía sau, tiến vào sâu hơn, cũng triệt để hơn, mỗi lần cắm vào tới tận cùng, thì khi rút ra đều mang theo chút ít dịch thể.

"Ưm…Chậm…Chậm chút!"

Trầm Kích không thèm đếm xỉa tới, nhãn thần tràn đầy khát cầu, hắn ôm nghiêng A Đẩu, ***g ngực cường tráng dán chặt vào sống lưng A Đẩu, đôi mắt thất thần của A Đẩu nhìn về phía vách tường, cắn thật chặt chiếc chăn.

Cánh tay A Đẩu gắng sức đẩy ra sau, muốn đẩy Trầm Kích ra một chút, không muốn hai người dán chặt vào nhau như thế.

Hắn chịu không nổi, lúc Trầm Kích đâm vào chỉ khiến hắn cảm thấy mình bị xỏ xuyên, từ hậu đình cho tới phần bụng, lúc húc vào tới tận cùng làm trước mắt hắn tối đen từng trận, đồng thời kèm theo choáng váng và buồn nôn.

Nhưng mỗi lần A Đẩu vùng vẫy tách ra chút ít thì lại bị cánh tay hữu lực của Trầm Kích ôm lấy eo, gắt gao kéo trở về trước người. Sau đợt thở dốc là lần chạy nước rút càng sâu hơn và những cú đâm đến tận cùng, đồng thời kèm theo tiếng "Bạch bạch" nhục nhã không chịu nổi phát ra vào mỗi lần va chạm.

Trầm Kích đã không cách nào khống chế chính mình được nữa, trong tiếng nức nở từng hồi của A Đẩu giơ chân lên, gục lên người hắn hung hăng đâm mấy cái, khiến A Đẩu vùi mặt vào gối ngất đi.

Vừa mới rơi vào trạng thái thất thần thì lại bị vật dài cứng như sắt kia đâm cho tỉnh dậy, A Đẩu đột nhiên thở gấp, đỉnh nhục căn ma sát tới lui trên chiếc chăn, giống như muốn tiết ra.

"Ngươi…nhanh một chút, ta sắp chết…chết rồi…" A Đẩu cầu xin.

“Nhanh lên một chút?”

Trầm Kích nói bên tai hắn: “Ngươi muốn ta…nhanh hơn một chút?”

Không đợi A Đẩu trả lời, Trầm Kích lại bắt đầu một vòng đâm mạnh, tần suất kia khiến toàn thân A Đẩu như bị bắt lửa, dưới sự ma sát lặp đi lặp lại mà thần tốc, nội bích mang khoái cảm truyền đi khắp toàn thân, sự va chạm mạnh đến nỗi hắn chôn mặt trong gối kêu gào điên cuồng một trận.

Hắn kêu gào lộn xộn, Trầm Kích mãnh công như cuồng phong bạo vũ, hắn sắp tan rã rồi.

Cuối cùng khi Trầm Kích chậm rãi rời khỏi thân thể hắn, A Đẩu vẫn run rẩy như cũ, nơi hậu huyệt còn bị kéo ngược ra một chút, Trầm Kích lưu lại trong cơ thể hắn một lượng thể dịch cực lớn, theo sự tách rời mà chảy từ đùi xuống.

“Tiểu gia suýt nữa đã bị ngươi thao chết rồi” A Đẩu thở hổn hển mấy hơi, lẩm bẩm nói. Đột nhiên hắn cảm giác được cái vật trơn trượt kia của Trầm Kích cư nhiên chưa mềm xuống, lại đâm vào.

“Cầu xin ngươi, để…để ta nghỉ mệt tý đã…”

Lần này Trầm Kích không loạn động nữa, cắm vào xong bèn ôm lấy A Đẩu từ phía sau, chậm rãi nằm nghiêng xuống.

Ngạnh vật của hắn phình to trong cơ thể A Đẩu, có lẽ sau khi tiết xong một lần dư vị chưa tan, A Đẩu cảm nhận rõ mồn một vật kia rung động từng hồi, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn tới thêm lần nữa.

A Đẩu thò tay xuống hạ thân, thử sờ vào nửa căn Trầm Kích để bên ngoài cơ thể hắn, nói: “Đừng, đừng tiến vào hết, lão tử…ăn không tiêu”

“Thích không?” Thanh âm tuyệt vọng của Trầm Kích thấp dần bên tai hắn.

“Thích” A Đẩu chậm rãi nói: “Thích…Ta không biết phải…làm sao bây giờ”

Trầm Kích thở ra một hơi nóng rực, hắn giống như một con sói đã được an ủi mà bình tĩnh trở lại, nói: “Xoay đầu qua”

A Đẩu khẽ quay qua cùng hắn hôn môi nhau.

Dược tính quấn quýt vào một chỗ rồi hòa tan dưới sự giao triền của môi lưỡi kia, cảm giác ngạt thở cấp cho hắn nỗi thỏa mãn cực đại, cái loại thỏa mãn khi bị đè dưới thân, bị chiếm hữu không chút lưu tình, cùng với được cường giả không nói hai lời bảo hộ.

Trong ***g đèn, ngọn nến cháy đến đầu cùng, vô thanh vô tức tắt ngúm.

Hồi lâu sau, A Đẩu gian nan thở dốc mấy hơi, duỗi tay ra khỏi chăn, nhưng bị Trầm Kích đè lại.

Trầm Kích bưng chung trà qua, ôm lấy hắn, đút hắn uống một hớp, A Đẩu mới hồi sức một chút, nói: "Suýt chết luôn rồi"

Hắn nhìn sang Trầm Kích, trong mắt Trầm Kích pha chút đau lòng, nói: "Xin lỗi"

A Đẩu mỉm cười nói: "Cái gì?"

A Đẩu cười sờ lên ***g ngực cường tráng của hắn. Trầm Kích cũng bật cười, giống như nhận được phần thưởng gì đó, đáp: "Ngươi ngủ đi" Nói xong kéo kín chăn cho A Đẩu, định xuống giường.

Tiếng trống canh từ xa truyền đến, đã là canh năm, A Đẩu chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, kéo Trầm Kích lại nói: "Ôm một lát đi, lạnh quá, đừng có…chơi xong bỏ chạy chứ…"

Trầm Kích cười cười, đút cho hắn miếng trà lạnh.

A Đẩu kéo tay Trầm Kích qua, gối dưới cổ, khép hai mắt lại, gác chân lên hông Trầm Kích, lát sau, cái chân dài của Trầm Kích nhẹ nhàng vuốt ve hắn, đồng thời vòng tay qua ôm A Đẩu thật chặt vào lòng.

Vai của Ách ba thật cứng…gối lên đau quá…Lúc làm cũng dã man…y như chó như ngựa vậy, bất quá…hình như cũng rất không tồi…

A Đẩu mơ mơ hồ hồ nghĩ thầm, lại cảm giác được đôi môi ấm áp của hắn hôn tới hôn lui trên mi gian mình.

Qua một lúc sau, Trầm Kích bèn hôn xuống, chốc chốc hôn lên hàng mày hắn, chốc chốc hôn lên gò má, mũi, miệng hắn.

Tựa như một người khát nước, lúc nào cũng muốn được uống nước, làm thế nào cũng uống không đủ.

Dường như cả đêm Trầm Kích không hề chợp mắt, hôn cả một đêm, nhưng A Đẩu thì đã ngủ rồi.

Gà gáy, tảng sáng, mặt trời mọc, A Đẩu đắm chìm trong cảnh mộng vô biên vô tận này, giống như đang trôi trên một vùng biển cực bát ngát, lúc chìm lúc nổi.

Mãi đến khi bình phong bị vỡ thành từng mảnh nát bấy, một tiếng động đinh tai nhức óc kéo hắn bừng tỉnh dậy.

Nháy mắt, trường kiếm treo bên trướng rời vỏ, Trầm Kích toàn thân xích lõa quỳ một gối trên tháp, ngẩng đầu lên.

Như một chiếc cung tràn đầy sức giãn, ánh mắt sắt bén khóa định Triệu Vân, rút kiếm chắn ngang trước mặt.

Đầu A Đẩu đau muốn nứt, giãy dụa ngồi dậy.

Triệu Vân một thân khôi giáp chưa cởi, hai mắt đỏ bừng, không biết là vì đêm qua thức trắng không ngủ, hay bởi vì tức giận vào thời khắc này.

Thật lâu sau, Triệu Vân nói: "Ngươi đang cầm trong tay, là kiếm của ta"

Mũi kiếm Thanh hồng khẽ run không thể khống chế, A Đẩu đưa tay phủ lên cổ tay Trầm Kích, lấy Thanh hồng kiếm qua tra trở vào vỏ.

A Đẩu không dám đối diện với Triệu Vân, cúi đầu nhìn những mảnh vỡ bình phong đầy trên mặt đất, nói: "Sư phụ, chuyện gì mà đến sớm vậy"

"Quốc sự" Nỗi đau đớn hiển hiện rõ ràng trong lời nói của Triệu Vân. Kế tiếp xoay người ra khỏi phòng.

Ngoài phòng truyền tới một tiếng vang lớn, khiến A Đẩu bất giác run rẩy, có lẽ Triệu Vân lại hủy đi vật gì nữa rồi.

Gia Cát Lượng, Bàng Thống, Pháp Chính, Lý Nghiêm, Hoàng Trung, Mã Siêu…Đại tướng, mưu thần Thục Trung đều có mặt đầy đủ, đúng là cả đội ngũ thượng triều.

Bàng Thống kinh sợ hỏi: "Chủ công thân thể không khỏe sao?"

A Đẩu đáp: "Đêm qua ngủ muộn quá, lát nữa sẽ ổn thôi"

Thời khắc ngồi lên kim án, trước mắt A Đẩu hãy còn tối đen, váng đầu hoa mắt. Gác khuỷu tay lên án, dùng gan bàn tay chống trán, chậm rãi nói: "Nói đi, chuyện gì mà đến sớm như vậy?"

Dư quang khóe mắt của hắn liếc thấy mu bàn tay trái của Triệu Vân đang nhỏ máu không ngừng, có lẽ vừa bị bình phong cắt thương.

Ngay sau đó, một chậu nước lạnh thấu xương khiến hắn triệt để thanh tỉnh.

“Hán Trung làm phản, Trương Vệ – con trai Trương Lỗ – đã đầu Tào”

“Tư Mã Ý lãnh quân, Đặng Ngải, Chung Hội phát binh Kỳ Sơn, ép thẳng tới Hán Trung. Thành Ba Trung khởi binh hô ứng”

Giọng nói trầm trọng của Gia Cát Lượng vang vọng trong phòng, hoàn toàn không cho phép Lưu Thiện được thở dốc một khắc.

“Trương Dực Đức tướng quân chiến tử! Trú quân trong thành bị diệt toàn bộ!”

“Tôn Lượng mượn sĩ khí của ai binh* ngoài thành phản kích, kết quả không thể đoạt lại thành Ba Trung, hốt hoảng rút lui, lọt vào vây khốn dưới chân Định Quân sơn, sinh tử chưa rõ!” [*là binh lính đang trong trạng thái đau thương]

“Một vạn tàn binh, lương thảo khô kiệt…Thỉnh, chủ, công, ra, chỉ, thị”

Bộ trà đặt trên án, A Đẩu đưa tay ra lấy, bưng tới trước mặt, cánh tay không ngừng run rẩy, chung trà kêu leng keng, nói: “Truyền Lưu Thăng, các ngươi…phong tỏa tin tức, không được nói cho Tinh Thải và Quan Phượng biết…”

Buổi sớm sau đêm Nguyên Tiêu, Thành Đô hãy còn chưa tỉnh lại từ trong tiết khánh thì tuấn mã đã băng qua phố dài, đánh thức quân doanh còn đang say ngủ.

Như tim chỉ tay, như tay chỉ đầu, cả bộ máy quốc gia khổng lồ nháy mắt chuyển động. Gia Cát Lượng trị quân gọn gàng rành mạch, vào giờ phút này công lực của hắn hiển lộ rõ rệt. Mất gần một buổi sáng, lương thảo đã đến chỗ, danh sách biên chế binh sĩ được đệ trình.

Xế chiều cùng ngày, lương thảo đi trước, ba quân chỉnh trang, dựng nên đài tuyên thệ.

Phiêu Kỵ tướng quân Triệu Vân lĩnh binh, giáo úy Liêu Hóa, chủ bộ Khương Duy, đại quân tế rượu Dương Nghi.

Lưu Thiện giữ ấn soái, Tán kỵ thường thị* Kinh Trầm Kích theo quân xuất chinh, binh phát Định Quân sơn. [*tên chức quan]

Quân sư: Hoàng Nguyệt Anh.

Thị vệ ngoài viện thấy A Đẩu tới, đang muốn thông báo, nhưng A Đẩu đưa tay ngăn cản, nhỏ giọng nói: “Không sao”

Hắn đẩy cửa ra, rảo bước vào tiểu viện, Lưu Thăng đang ngồi thấp giọng an ủi Tinh Thải lập tức đứng lên.

"Đệ, ngươi đi sao?"

A Đẩu nhìn Tinh Thải chốc lát, người sau đã khóc đến hai mắt sưng đỏ, lại nhìn sang Lưu Thăng chốc lát, gật gật đầu. Thầm nghĩ giấy không gói được lửa, sớm muộn gì nàng cũng biết thôi.

Nhưng hôm nay mình tới đây không phải để thăm nàng.

Quan Phượng ngồi trước giường, sắc mặt tái nhợt, thấy A Đẩu tới bèn gọi: "Ca"

A Đẩu nói: "Phải bảo trọng thân thể chút"

Quan Phượng gật đầu, lát sau nhào vào lòng A Đẩu bật khóc nức nở.

"Được rồi…Ca sẽ mang hắn trở về" A Đẩu nói: "Đừng khóc nữa, cẩn thận thân thể"

"Ngươi trông chừng Tinh Thải, Tam thúc mất rồi, ngàn vạn đừng để nàng tự sát…Cũng quan tâm trong triều một chút, tuy nói có Gia Cát tiên sinh trấn giữ, nhưng khó đảm bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lời nói của ngươi ít nhiều gì cũng có chút phân lượng, đại ca Lưu Thăng ta không dám trông cậy nhiều…"

"Đừng khóc nữa, muội phu sẽ không chết đâu, ca đáp ứng ngươi nhất định sẽ cứu hắn trở về. Tương lai chuyện tốt còn nhiều mà…Đợi phá Đông Ngô xong sẽ để hai ngươi tới quản nhé?"

Tôn Lượng đưa mắt nhìn cỏ hoang mọc đầy sườn núi Định Quân cùng với Tào quân đông nghìn nghịt dưới chân núi, thở dài.

Tôn Lượng nói: "Xuân hàn nhiều sương, chỉ cầu ông trời đổ một trận mưa. Bằng không Tư Mã Ý đốt núi thì phiền"

Vu Cấm đáp: "Tôn tướng quân, lúc này binh mỏi tướng mệt, lương thảo không đủ, kế duy nhất hiện nay là tiểu tướng bảo vệ tướng quân, liều chết giết ra mới mong có đường sống"

Tôn Lượng nói: "Không ổn, ngày đó thành phá đã phái tín soa đi Ích Châu rồi, Hán Trung xảy ra biến cố lớn như vậy, chủ công nhất định sẽ không bỏ mặc"

Đặng Mậu lớn tiếng thô lỗ nói: "Lưu Huyền Đức quy thiên, Ích Châu loạn cào cào, còn ai thèm quan tâm tới tính mạng chúng ta nữa?!"

Tôn Lượng mấy lần muốn phát hỏa khiển trách, nhưng rốt cuộc nhịn xuống, nói: "Đặng tướng quân nói có lý, để Tử Minh suy nghĩ thêm một đêm nữa đã, nếu ngày mai Tào quân phóng hỏa thiêu núi, chúng ta xung phong phá vòng vây cũng chưa muộn"

Từ Kinh Châu tới Ích Châu, Quan Vũ phái Vu Cấm, Chu Thương theo đoàn, Chu Thương chính là hầu cận của Quan Vũ, còn Vu Cấm là hàng tướng. Lúc Tôn Lượng rời khỏi Thành Đô tới Hán Trung nhậm chức, chung quy không yên tâm về Vu Cấm, bèn dẫn hắn theo bên mình, để Chu Thương lại trông nom Quan Phượng.

Tôn Lượng thấy Vu Cấm vốn là đại tướng của Tào Tháo, hiện nay bị ghẻ lạnh tại Thục doanh cũng chẳng khác gì mình khi bị bắt từ Giang Đông tới Kinh Châu cả, không khỏi đồng bệnh tương lân, nên cố ý bồi dưỡng hắn thành thuộc hạ của mình.

Đến khi tới Hán Trung, thế cục trong thành Ba Trung vừa định, Trương Phi lại phái hàng tướng Đặng Mậu ra cho mình, vốn một tên Vu Cấm ở bên cạnh đã là chuyện xấu rồi, nay còn thêm một tên Đặng Mậu không chịu nghe chỉ huy nữa.

Tôn Lượng gia nhập chính quyền Thục Hán chưa lâu, một kẻ ngoại nhân dẫn theo hai tên tướng lĩnh bất cứ lúc nào cũng có khả năng phản bội chạy sang Tào doanh, hơn nữa địch nhân lại còn là Chung Hội và Tư Mã Ý.

Bên trong có nhân tố bất an, bên ngoài đại địch vây núi, lúc này tâm tình Tôn Lượng hệt như xiếc đi dây trên vực sâu vạn trượng, không rõ khi nào thì sẽ té ngã tan xương nát thịt.

Một vạn tàn binh này đều chẳng phải bộ hạ của mình, bất cứ lúc nào cũng có khả năng binh biến, cách nhìn của Đặng Mậu gần như mù quáng, đồng thời luôn ôm thái độ xông ra không được thì đầu hàng, Tào quân chắc chắn sẽ tiếp nhận.

Nhưng sao Tôn Lượng có thể hàng được? Quan Phượng còn đang chờ mình ở Ích Châu, nếu hàng rồi, từ nay sẽ trở thành tội nhân của Thục Hán, Lạc Dương Thành Đô, trời nam đất bắc.

Chỉ có thể kéo dài, chờ đợi tên đại cữu vô lại kia, không, nhị cữu tới cứu viện, kéo dài tới chừng nào không kéo dài được nữa thì chết.

Tôn Lượng nằm trên chiếc giường trong trướng, trằn trọc trở mình, ngủ không được.

Lưu Thiện tuy cà lơ phất phơ, không chút đứng đắn, thế nhưng có một cổ khí thế ngang tàng bất dung nghi ngờ, ai thiếu hắn thì phải đền bù lại gấp bội, phỏng chừng đã coi mình và Hán Trung là vật thuộc về hắn rồi, cộng thêm có Tử Long bên cạnh, nhất định sẽ tới cứu.

Nếu trước khi tới cứu mà mình đã bỏ mạng, nói không chừng lưu manh sẽ nổi điên báo thù, kéo hơn mấy vạn Tào quân theo bồi táng chung, coi như cũng không oan, chỉ tiếc chưa kịp gặp mặt nhi tử được một lần…Nghĩ tới đây, khóe miệng Tôn Lượng nặn ra một nụ cười chua xót mà ôn nhu, nghiêng người qua.

Ngoài trướng chợt có tiếng người huyên náo truyền tới, Tôn Lượng lập tức lạnh sống lưng.

"Binh biến rồi!"

"Tôn tướng quân_____"

Đúng là sợ cái gì sẽ gặp trúng cái đó, Tôn Lượng run run lấy trường kiếm qua, quát: "Phản rồi! Ai nấy trở về vị trí của mình! Loạn cái gì!"

Tôn Lượng xách kiếm xông ra doanh trướng, ngoài trướng đã loạn cào cào, quay đầu hét: "Vu Cấm đâu! Đặng Mậu đâu!"

Đột nhiên toàn bộ đuốc ở phía Tây doanh trướng tắt sạch, tối đen một mảnh, tiếng ngựa hí tê tâm liệt phế truyền đến, lại có người hét lớn: "Các huynh đệ, theo lão tử xông ra_____"

Vừa nghe liền biết chính là giọng của Đặng Mậu, Tôn Lượng hít vào một hơi, nói: "Mau dắt ngựa!"

Thế cục hỗn loạn vô cùng, doanh môn mở rộng, Đặng Mậu dẫn theo mấy ngàn người giết xuống núi, còn ai quản được hắn nữa? Lại còn có kẻ hô to rằng bắt lấy Tôn Lượng, bắt lấy Vu Cấm, Tôn Lượng hít một hơi khí lạnh, xoay người tìm ngựa, chợt một cánh tay duỗi ngang qua, cổ áo căng thẳng, bị Vu Cấm xách lên ngựa.

"Cản bọn họ lại!" Tôn Lượng hét.

"Cản không được!" Mặt Vu Cấm đầy máu, mùi tanh gay mũi, hô: "Tôn tướng quân ở đây!"

Tôn Lượng vội giơ cao trường kiếm hét: "Bộ hạ Kinh Ích lưỡng châu lấy kiếm trong tay ta làm hiệu lệnh! Tập quân!!"

Hàng rào doanh địa bị ngựa đạp đổ, Tào quân dưới chân núi đã phát hiện Đặng Mậu đột phá vòng vây, trải qua mấy giây bất ngờ ngắn ngủi đã tất tốc tổ chức phòng tuyến, Vu Cấm tìm ngựa, tập hợp thân binh lác đác còn thừa lại, cùng Tôn Lượng dừng ngựa ở trên cao nhìn vọng xuống, nói: "Tôn tướng quân, chúng ta phải rút vào núi sâu"

Tôn Lượng nói: "Không, một khi Đặng Mậu chết, Tư Mã Ý và Hạ Hầu Uyên nhất định sẽ suất quân đuổi theo, trong núi hành quân chậm chạp, chẳng khác nào tự tìm đường chết"

Tiểu binh quan sát trên tảng đá ở đỉnh núi đột nhiên kiệt lực hô to: "Viện quân tới rồi!"

Tôn Lượng rùng mình trong lòng, vội vã leo lên cao, thấy ngoài Định Quân sơn, phía bình nguyên xa xa

đang có vô số ngọn đuốc uốn lượn mà tới, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không sớm không muộn, hai vạn quân tiền phong Ích Châu do Lưu Thiện suất lĩnh rốt cuộc cũng đã đuổi tới rồi.

Dưới chân núi, tiếng quát mắng nóng nảy của Lưu Thiện theo gió truyền đi thật xa, Tôn Lượng không khỏi bật cười.

Vu Cấm nói: "Là Tử Long tướng quân, chúng ta được cứu rồi!"

Thục quân vừa đến, không nói hai lời đã gia nhập ngay vào chiến đoàn, quân đội như dời non lấp biển tràn tới, lấy Định Quân sơn làm mục tiêu reo hò trùng sát, trong bóng đêm ánh lửa chiếu bầu trời sáng rực như ban ngày.

Tôn Lượng vừa thấy liền nhận ra trên tướng kỳ suất lĩnh cánh phải của Thục quân đề chữ "Triệu", tướng lĩnh quân mặc giáp bạc, dẫn dắt mấy ngàn người lao vào phòng tuyến Tào quân!

Chiến trận do Tư Mã Ý bày ra nháy mắt bị xé rách một khe hở! Tôn Lượng nhìn mà sống lưng phát lạnh, trong trận kia chen chúc chi chít tới hơn vạn quân! Vậy mà những nơi Triệu Tử Long đi qua lại như chém dưa thái rau không hề bị ngăn trở!

Chỉ ngắn ngủi mấy khắc mà tướng quân giáp bạc đã vọt tới chân núi, Tôn Lượng phát ra một tiếng thét to, nhưng Triệu Vân chẳng chút để ý đến, quay đầu phóng đi, chiến trận mới được tổ chức hảo tức khắc lại bị xông loạn!

Vu Cấm hỏi: "Người ở phía tây là ai?"

Lời vừa dứt đã thấy một nhánh quân đội vác đại kỳ đề chữ "Lữ" gia nhập vào chiến đoàn, tướng tới giục ngựa xung phong, người mặc chiến giáp kim lân lao vào trận, không ai dám cản, sĩ tốt vứt khôi bỏ giáp hoảng hốt bỏ chạy tán loạn!

Tôn Lượng nhìn thấy mà nhiệt huyết sôi trào, quát: "Bám sát theo đuôi tiền đội, giết xuống!"

Trong loạn quân đã không còn tung tích của Đặng Mậu nữa, quân Ích Châu chỉ tránh né đại kỳ của Tôn Lượng, còn đối với Tào quân thì không chút lưu tình tiến hành trùng sát.

Bao nhiêu lần Tư Mã Ý và Hạ Hầu Uyên thu hẹp phòng tuyến là bấy nhiêu lần bị Triệu Vân và Lữ Bố tung hoành xung phong phá tan!

Cuối cùng binh bại như núi đổ, dưới sự đột kích bất ngờ này, Tào quân đã đánh mất ý chí chiến đấu, vứt bỏ khôi giáp chạy về phía thành Ba Trung.

“Nhị cữu!”

“Bà mẹ ngươi đồ não phẳng_____!” A Đẩu mắng chửi: “Lão tử đã tới cứu ngươi rồi! Nửa đêm canh ba còn xông ra làm gì! Muốn tìm chết hả?”

Tôn Lượng chỉ chỉ vào một nhóm tiểu quân bị Triệu Vân lĩnh quân bao vây, hô: “Người mình!”

A Đẩu mới ra hiệu cho Triệu Vân phóng thích binh sĩ do Đặng Mậu suất lĩnh ra, mặt mày Tôn Lượng đầy bụi bặm, cưỡi giục ngựa chạy tới.

Đột nhiên vang lên một tiếng thật khẽ, hắn nhận ra đó là âm thanh…tiễn rời dây!

Đồng tử A Đẩu đột nhiên co rút, thấy một cây tiễn thép lóe hàn quang bay qua đỉnh đầu tướng sĩ.

Triệu Vân và Lữ Bố đồng thời xoay người ném binh khí trong tay ra.

Ngân long thương, Phương thiên họa kích xoay tròn bay về phía cây lợi tiễn phía xa.

Hai cây thần binh chiết xạ ánh lửa trong đêm cùng đâm vào một điểm.

Mũi thương ôm lấy mũi kích phát ra một tiếng “Keng” thanh thúy.

Mũi tên thép xuyên qua khe hở giữa thương và kích, không còn vướng bất cứ trở ngại nào nữa, tà tà bắn trúng tâm phế Tôn Lượng.

Đầu mũi tên xuyên ngang thấu vào ngực phải, lộ ra nửa tấc bên dưới sườn trái hắn, Tôn Lượng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức trút đầu ngã xuống ngựa.

Phía xa, Hạ Hầu Uyên thu cung trở về lưng, giục ngựa phi nhanh đuổi theo đại quân.

43. Quyển 3 - Chương 43: Phiên Ngoại: Kỳ Khiếu Dã Ca(1)

GIANG BẠN HÀ NHÂN SƠ KIẾN NGUYỆT

“Xương cổ tay đã vỡ nát, không thể lưu tay trái lại được nữa!”

“Chủ mẫu”

“Phu nhân?”

“Để ta xem xem”

“Chiếu theo phương thuốc mà sắc, dược liệu thiếu thì tới khố phòng lĩnh về, đặt một ngọn đèn ngay chỗ này. Tiểu nữ tử vẫn chưa được thỉnh giáo đại danh tướng quân”

“Kẻ hèn họ Triệu, tên Vân, tự Tử Long, không dám nhọc phiền phu nhân”

“Uống thuốc vào đi, giảm đau, lát nữa ta sẽ nối xương cho tướng quân. Đây là phương thuốc do sư thúc cấp, tên Ma phí tán, hôm trước nghe người trong phủ nói, Triệu tướng quân từ Liêu Đông tới?”

“Phải, Tử Long từ Liêu Đông một đường tới đây để cậy nhờ Lưu hoàng thúc”

“Trên địa bàn của Công Tôn Toản, mùa đông hẳn rất lạnh, chưa từng thấy qua cảnh tuyết trắng xóa đất trời kia, Triệu tướng quân có thể nói nghe thử không?”

“Mùa đông…Màu trắng bao trùm khắp đồng khắp núi, trắng đến lóa mắt…Trong phạm vi mấy trăm dặm chỉ có vài gốc cây trơ trụi phủ tuyết, chim chóc không tìm được gì để ăn…Phu nhân cứ mạnh tay vào, không cần phải cẩn thận như vậy”

“Vốn sợ Triệu tướng quân kêu đau. Xem ra cũng kiên cường hệt như Quan tướng quân. Chim chóc tìm không được thứ gì để ăn, rồi sao nữa?”

“Tuyết vừa rơi, mọi người đều rút trong doanh môn phát run”

“Có đắp người tuyết không? Hay chơi ném tuyết?”

“Nào rảnh rang như vậy, đều trông mong mùa đông qua nhanh chút, mỗi năm chỉ trồng được một mùa lúa mạch, tuyết bắt đầu rơi là không chịu dứt, mọi người đói bụng, chỉ trông chờ vào chút lương thực dư thừa…Sao phu nhân lại cười?”

“Khi nào thì hoa đào nở?”

“Không có hoa đào”

“Nam Kinh bắc Kinh, khi xuân đến thì hoa đào sẽ nở khắp muôn nơi, đầu xuân sang năm tuyết tan, Triệu

tướng quân chắc chắn sẽ rất thích…Nối xong rồi, Triệu tướng quân?"

"Phu nhân thật khéo tay"

"Đương nhiên rồi, ta thường hay nối xương sườn cho con heo mẹ trong phủ ấy mà…Triệu tướng quân, sao vẻ mặt lại cổ quái như vậy?"

"Không, không có gì"

"Năm này qua còn có năm sau, tướng quân an cư ở đây, nhất định có thể ngắm hoa đào hàng năm"

"Xin nhận quý ngôn của phu nhân"

"Tử Long hôm nay tài nghệ trấn áp ba quân, một mũi tên có thể bắn trúng ngay hồng tâm cách xa hơn trăm bước, thủ pháp hết sức cao minh, sánh ngang Phi tướng quân Lý Quảng, xem ra tay nghề cũng chẳng kém là bao"

"Nhọc phiền phu nhân quan tâm, tay trái của Tử Long đã khôi phục như thường rồi, Hoàng lão tướng quân xạ thuật như thần, Tử Long múa rìu qua mắt thợ, không dám nhận lời khen tặng này"

"Giữa mi mục Triệu tướng quân dường như mang sắc ưu phiền, có tâm sự gì sao?"

"Không giấu phu nhân, từ khi Tử Long tới Kinh châu đến nay, Hoàng thúc bận bịu chính sự, Kinh Châu mục Cảnh Thăng công thực sự…"

"Thực sự xem thường những kẻ ngoại lai chúng ta, Triệu tướng quân ở đây lãnh cái chức nhàn, bị ghẻ lạnh, không thể phát huy hoài bão, nên trong lòng phiền chán?"

"Đúng vậy"

"Tướng quân tài năng lộ rõ, e rằng còn nhỉnh hơn cả Quan nhị ca một chút, nhưng theo ta thấy, thần kỹ bách phát bách trúng hôm nay của tướng quân đã trình diễn không đúng lúc rồi"

"Tử Long ngu dốt, kính xin phu nhân nói rõ"

"Lương thiện như nước, nước mang đến lợi ích cho vạn vật chứ chẳng tranh giành. Cứng thì dễ gãy, rắn thì dễ vỡ, Tử Long có để ý thấy ánh mắt khác thường của chúng tướng sau cuộc thần kỹ trên giáo trường hôm nay không?"

“Tạ phu nhân chỉ giáo, Tử Long hiểu rồi”

“Đúng rồi, Triệu tướng quân rảnh rỗi dạy ta mấy chiêu ngắm chuẩn bia có được không? Để ta đỡ phải bị khi dễ”

“…Phu nhân nói đùa, phu nhân thân là chủ mẫu, ai dám khi dễ chứ?”

“Bỏ đi, gấp rút thế này, sư phụ muốn dạy đồ đệ cũng luyện không được, mấy ngày nữa tuyết rơi ngươi tới giúp ta báo thù là được”

“Giúp?”

“…”

“Nguyệt Anh! Hôm nay ngươi tiêu đời rồi!”

“Ta còn tưởng ngươi đi thỉnh Hoàng lão gia tử tới xông trận, tên tiểu tử này là ai? Đi đi, có kéo thêm mười tên nữa cũng chả phải đối thủ của ta đâu”

“Hắc hắc, Triệu Tử Long, ta vò cầu tuyết cho ngươi nha, chọi chết ả lùn kia! Trúng mười phát ta sẽ mời ngươi đi uống rượu…Nguyệt Anh!! Không được đánh lén!”

“Nguyệt Anh ngươi nói xem, sao lão lỗ tai to không trọng dụng Tử Long vậy, một thân võ kỹ chỉ mạnh chứ không yếu hơn nhị gia, lại là người thông minh, thái độ hành sự rất ổn trọng, đối với tiểu binh gác cổng cũng khách khách khí khí, tới đây đã lâu rồi mà chỉ được phong cho chức tướng quân nha môn?”

“Sao ta biết chứ, đương gia suốt ngày xếp hắn đi làm trợ thủ, chủ công lại không cho hắn lĩnh quân, so với Nhị gia, Tam gia kết nghĩa đào viên, tên ngốc kia đúng là xui xẻo, đổi lại là ta, ta sẽ thu dọn chăn đệm trở về Liêu Đông sớm chừng nào tốt chừng ấy”

“Không phải lời ta nói lần trước đã hại hắn chứ?”

“Nhìn xa thì, lời ngươi nói cũng không sai. Còn nhìn gần, hẳn nên nói với hắn về chuyện hôn sự, chọn một tiểu thư nào đó có tiền có thế trong sĩ tộc Kinh Châu, kêu hắn cưới về, cam đoan một bước lên mây ngay. Há há, ngươi coi, người tuyết kia đắp cũng ra hình ra dáng thật, đổi lại là tức phụ cũng không tệ đâu”

“Aiz…”

“Này cũng không lấy, kia cũng không lấy, cười cái gì? Còn cười nữa”

“Không có cười gì hết, hảo ý của phu nhân, Tử Long tâm lĩnh”

“Vậy quên đi, đợi sau này ta sinh một đứa nữ nhi gả cho ngươi, làm phò mã gia cũng được, để xem ai còn dám khinh thường ngươi nữa”

“Phu nhân chớ có nói đùa, hại chết Tử Long mất, Tử Long xuất thân bần hèn…”

“Nói thật chứ, ta cũng từng nghĩ rồi, sinh nhi tử còn tốt, chứ sinh nữ nhi, nuôi lớn rồi sẽ phải gả đi, không giữ lại bên cạnh được, ta cũng chẳng nỡ. Chỉ có tìm gả cho một trong những võ tướng nhà mình thì mỗi ngày mới tiện về nhà mẹ ruột; ngày đó ta và Nguyệt Anh xem tới xem lui, võ tướng dưới trướng Hoàng thúc chỉ có ngươi là vừa mắt…Lại cười cái gì?”

“Chứ không phải nhạc mẫu đi xem nữ tế, càng xem càng thấy thú vị à?”

“…”

“Đến lúc đó, Tử Long đã già rồi, không xứng với nữ nhi của ngươi đâu”

“Sư phụ từng nói, trên đời này có một loại tiên dược, kêu là trường sinh đan gì gì đó, đợi hôm nào đó hắn vân du tới Kinh Châu, ta đi lừa cho ngươi một viên, uống vào sẽ cải lão hoàn đồng…Đến lúc đó ngươi phải nhớ kỹ, không được nuốt lời…Ngươi lại nghĩ đây là chuyện cười phải không, thứ đó có thật mà, không được cười!”

“Tử Long? Ngươi đứng đây cả ngày rồi”

“Hôm nay không có lòng dạ luyện võ”

“Tử Long, Thiến nhi nàng…”

“Nàng làm sao!!”

“Nàng bảo ta…nói cho ngươi biết…nàng…xin lỗi ngươi”

“…”

“Nàng xin lỗi ngươi! Nàng sinh nhi tử rồi! Há há há há cười chết lão nương mất thôi ai da…”

“Nguyệt Anh! Ngươi…”

“Lỗ tai to cả ngày bận bịu đến choáng váng đầu óc, lão bà nhi tử gì cũng bỏ mặc, ngươi muốn tới trò chuyện với nàng không?”

“Thôi, không sao là tốt rồi. Sinh nhi tử…Ừm, Lưu gia có hậu rồi…Thật mừng cho chủ công”

“Thiến nhi, sinh nam hài cũng vậy mà, ta sẽ không nói gì đâu, ngươi…bảo trọng thân thể”

“Ha ha ha, Tử Long, ngươi nói gì vậy, sinh nhi tử ngươi cũng cưới mà phải không…Ai yêu, ta hỏi ngươi nói gì vậy, này, Tử Long! Ngươi đi đâu vậy?!”

“Ai cắm hoa đào vào bình vậy?”

“Hồi phu nhân, là do vị tướng quân kia mới mang đến”

“Ừ, nhánh hoa đào này nở thật đẹp, ngồi ì suốt cả tháng rồi, buồn bực chết ta mất, xem ra hoa đào ngoài viện đều nở rộ rồi”

“Tử Long! Ta biết ngươi sẽ tới mà, không uổng công ta đợi lâu như vậy, Mi tỷ tỷ vừa mới nhảy giếng rồi, ngươi ôm A Đẩu về đi, tìm cho ta một thanh kiếm”

“Phu nhân, hoàng thúc lệnh Tử Long tới cứu…”

“Đừng nhắc tới tên vô liêm sĩ đó, đưa kiếm cho ta!”

“Thiến nhi, đi theo ta”

“Ôm chặt”

“A Đẩu không có khóc, nó ngủ rồi”

“Cái gì mà bảy trăm bảy mươi ba?!”

“Số người ngươi đã giết”

“Muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

“Không…thể nghỉ, ta… chống đỡ được đến lúc này, toàn bộ đều dựa vào sức liều, một khi ngừng lại sẽ không thể tiếp tục được nữa, Thiến nhi…đừng sợ”

“An toàn rồi, nghỉ ngơi một lát đi”

“Tử Long! Tỉnh tỉnh!”

“Uống miếng nước…Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ta không sao”

“Toàn thân đầy thương tích. Khôi giáp cũng hỏng rồi, cây thương này không thể dùng được nữa. Ta sẽ rút mảnh thép vỡ ra cho ngươi, ngươi ráng chịu đựng, hiện giờ không có Ma phí tán”

“Ừm, ngươi thật khéo tay”

“Vì đứa con này mà suýt nữa ta đã mất đi một viên đại tướng!!”

“Nghe thấy chưa? Tính mạng của lão nương là cỏ rác đấy, trong mắt tên lỗ tai to chỉ có nhi tử của hắn, lúc nãy nếu Tử Long ngươi không đón lấy, không chừng hắn đã ném chết nó rồi, đợi ném chết rồi cứ việc đi kêu Khổng Minh sinh cho hắn đứa khác”

“Ba hoa, bõn cợt, ngươi bị Nguyệt Anh dạy hư rồi”

“Phi phi phi, ta phi phi…Thương thế của ngươi đỡ hơn chút nào chưa? Ta xem xem, đỏ mặt cái gì?”

“Để…để tự ta, Thiến nhi! Đừng làm càn!”

“Thôi, để ta đi gọi ca ngươi tới, vài ngày nữa kéo Khổng Minh Nguyệt Anh cùng nhau đi kết bái, tránh cho ngươi trị thương mà cũng phải giấu giấu diếm diếm”

“Ngươi cứu ta lỗ vốn rồi, ngay từ đầu lẽ ra nên một kiếm đâm chết ta đi, ở trong mắt hắn, ta chẳng là cái gì cả…”

“Tử Long không phải vì chủ công mới cứu ngươi”

“Ừm…kỳ thực ta…hiểu rõ, nhưng có những chuyện, không nói ra sẽ tốt hơn”

“…”

“Thiến nhi, đêm hôm gió lớn, ban sáng lúc dùng đạo thuật ngươi ho khan không ngừng, sao không về phòng

nghỉ ngơi mà ở đây hóng gió sông làm gì? Mau trở về!"

"Ta lo đại ca cầu không được gió đông, nếu là mấy năm trước thân thể tốt hơn chút thì lúc này còn có thể chống đỡ nổi, hiện giờ gắng sức dùng thử thuật hô phong hoán vũ sư phụ dạy lúc trước, thế nhưng không ra toàn lực được…Lỡ ngày mai…"

"A Đẩu ngủ rồi à?"

"Ngủ rồi, cả ngày hôm nay chơi con châu chấu cỏ ngươi cho nó, còn cắt đứt tay nữa. Đừng vỗ cái lan can đó, khí lực của ngươi lớn, cẩn thận kẻo vỗ sụp luôn căn lầu này thì hai mẹ con ta rơi tòm xuống sông mất"

"Cầu không được gió đông vẫn sẽ bảo hộ hai người các ngươi, cứ giết tới là được, có gì phải sợ?"

"Cũng đúng, đâu phải chưa từng giết qua, đến lúc đó mang Nguyệt Anh theo, sẵn tiện cứu muội tử của tên đại cà lăm Tôn Quyền ra luôn…"

"Được, về ngủ đi, đợi ngày mai ta anh hùng cứu mỹ nhân, còn có đại tiểu Kiều nữa…"

"Phụt, con ngựa ngươi còn muốn cõng năm sáu mỹ nhân nữa hả, đúng là tạo nghiệt mà"

"Triệu Tử Long…có đây không?"

"Thiến nhi!"

"Đi…gọi Tử Long tới, Khổng Minh đâu? Nãi nương…bế A Đẩu đi…đừng để nó ở đây…"

"Thiến nhi!"

"Phu quân…Thiến nhi đi rồi, sau này…ngươi hãy đối đãi, đối đãi A Đẩu tốt chút…Nó không còn mẹ nữa, Thiến nhi thật có lỗi…với nó"

"Tử Long tới rồi! Tử Long!"

"Tử Long, sau này…A Đẩu sẽ theo ngươi…Hảo hảo dẫn dắt nó, nuôi lớn nó, đừng để nó…chết. Đừng để nó…bị ức hiếp…"

"Đáng tiếc ta không được nhìn thấy A Đẩu… trở thành một tiểu hoàng đế ngoan ngoãn…ngồi lên…ngồi…Phu quân…"

“Thiến nhi!!!”

“Mẹ chết rồi…Mẹ, không còn nữa…”

“Đừng khóc, A Đẩu, so với ngươi, sư phụ còn đau lòng hơn biết nhường nào…Đừng khóc…A Đẩu là bé ngoan…”

“Sư phụ, không biết chó con bị làm sao…giúp ta xem thử, ta sợ…”

“Sư phụ, nó cũng chết rồi…không còn nữa…”

“Sư phụ! Ta sai rồi! Sư phụ, đừng như vậy! Ta sợ lắm!!”

“Sư phụ mạnh ghê, sư phụ là thiên hạ đệ nhất!”

“Sư phụ_____ngươi_____quả nhiên_____không có để cho người ta_____cướp_____mất nhà mình!”

“Sư_____phụ_____anh_____minh!”

“Sư phụ? Cho ngươi ăn đồ tốt nè…”

“Sư phụ!!! Ta_____yêu_____ngươi!”

“Sư phụ, A Đẩu thích ngươi!”

“Không phải thích kiểu đó…Là…sư phụ, là kiểu thích mà Nguyệt Anh sư nương dành cho tiên sinh, hay của mẹ ta dành cho cha ta ấy”

“Là kiểu thích mà sư phụ dành cho mẹ ta”

“A Đẩu không phải con nít, sư phụ đừng mua chong chóng nữa”

“Hiện giờ nếu ngươi không chém chết ta! Đợi ta lên làm hoàng đế rồi! Triệu Tử Long sẽ phải cút về thủ Liêu Đông cho ta!! Cả đời cũng đừng hòng trở về Trung Nguyên!!”

“Sư phụ, ta đi cứu Ách ba, nếu bị bắt…thì đừng tới cứu ta, bỏ mặc ta chết đi”

“Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão…”

“Quân đã lão, thì sao?”

“A Đẩu, cả đời này sư phụ đều dâng hết cho ngươi, thế nhưng ngươi vẫn không thỏa mãn, vẫn không hiểu tâm tư sư phụ ư?”

“A Đẩu, sư phụ sai rồi”

“A Đẩu, đêm qua sư phụ rất vui. Sau này sư phụ nhất định sẽ hảo hảo nghe lời ngươi, giống như quân sư Khổng Minh nghe lời Nguyệt Anh vậy đó…”

“A Đẩu, ngươi phải ráng chống đỡ, Hán Trung bị phá rồi, Trương tướng quân đã mất rồi; nhưng có sư phụ ở đây, cho dù liều cả cái mạng này cũng sẽ đoạt về cho ngươi. Đừng sợ”

“A Đẩu?”

“Lữ Phụng Tiên, ngươi đang cầm trong tay, là kiếm của ta!! Ngươi đang ôm trong ngực, là người của ta_____!!”

“Sư phụ già rồi, chịu không nổi kiểu đùa giỡn này, tha cho sư phụ đi”

“Sư phụ, Thạch đầu ký* nói cho chúng ta biết rằng: phàm là những người yêu nhau chân thành cuối cùng đều sẽ tan vỡ; nhưng phàm là phối bừa thì cuối cùng đều đoàn viên, ngươi nghĩ sao?” [*tên gọi khác của tác phẩm Hồng lâu mộng]

44. Quyển 4 - Chương 44: Huyền Đức Di Phong

Thiên sơn tuyết hậu hải phong hàn

Hoành địch ngân khúc Hành lộ nan.

Biển cát chinh nhân ba chục vạn

Quay đầu cùng ngắm vầng nguyệt minh.

_____*Lý Thích*_____

Dương Nghi khuyên nhủ: “Chủ công, đừng để lỡ thời cơ! Lúc này lẽ ra phải thừa thắng truy kích!”

Liêu Hóa khuyên: “Chủ công! Thời khắc này trong thành Ba Trung bất ổn, Tư Mã Ý suất quân chạy về thành rồi, cổng thành rộng mở…”

Triệu Vân trầm giọng nói: “Chớ lắm lời! Mặc hắn!”

A Đẩu nức nở quát: “Câm miệng! Đều câm miệng hết cho lão tử!”

Triệu Vân ôm Tôn Lượng trong ngực, quỳ trước mặt A Đẩu, A Đẩu quát: “Tối quá! Đuốc đâu!”

Tôn Lượng gian nan thở dốc, mấy lần mở miệng, nhưng trong miệng chỉ trào ra máu tươi ồ ạt không dứt, A Đẩu nói: “Đừng nói chuyện!”

A Đẩu dùng bàn tay run rẩy xé mở ngoại y của Tôn Lượng, run giọng nói: “Tôn Lượng, ngươi ráng chống đỡ cho lão tử, ngoại sanh của ta không có cha…thì làm sao sống nổi…”

Tôn Lượng miễn cưỡng gật gật đầu, A Đẩu lấy đao rạch dưới xương sườn Tôn Lượng, tức khắc một dòng máu phun mạnh ra ngoài, binh sĩ xung quanh bị dọa la to.

Triệu Vân nói: “Đè vào nách hắn, có thể cầm máu”

Mặt Triệu Vân kề cực sát A Đẩu, nhưng không nhìn hắn, A Đẩu gần như cảm nhận được hô hấp của Triệu Vân, Triệu Vân lại nói: “A Đẩu, đừng sợ, hắn có thể sống được”

Lời này không khác gì cho A Đẩu uống một viên định tâm hoàn, khiến trong lòng hắn dâng lên dũng khí vô tận, Triệu Vân đã bảo có thể sống thì tuyệt đối sẽ không chết.

“Trước hết chặt đầu mũi tên, rồi sau đó bẻ đuôi tên”

A Đẩu đã vững tay, hắn không còn sợ hãi nữa, rút cây tiễn cắm xiên từ dưới sườn Tôn Lượng ra.

Tiễn vướng ở chỗ xương sườn, mấy lần hắn dùng sức rút ra, cảm giác được xương sườn khẽ lay động, hô hấp của Tôn Lượng yếu dần, đồng tử đã bắt đầu khuếch tán, A Đẩu cắn răn nhổ mạnh, cổ Tôn Lượng không ngừng co giật, khiến A Đẩu sợ hãi vô cùng.

Khoảnh khắc đó, bàn tay ấm áp hữu lực của Triệu Vân phủ lên mu bàn tay A Đẩu, cùng nắm lấy mũi tên kia, y hơi lệch sang một góc, nhẹ nhàng xuyên vào một chút, sau đó khẽ kéo ra ngoài, cán tên nới lỏng. Đồng thời chậm rãi rời khỏi thân thể Tôn Lượng.

“Nên vào thì vào, nên lui thì lui, phải hiểu rõ đạo lý tiến thoái” Triệu Vân nói như thế.

A Đẩu thở phào nhẹ nhõm, trước mắt tối đen, trên cổ áo căng thẳng, bị Hoàng Nguyệt Anh xách qua một bên.

Ngay sau đó, Hoàng Nguyệt Anh lấy ngân châm, đè ngực Tôn Lượng xuyên tới xuyên lui vài cái đã may kín miệng vết thương lại, thoa lớp thuốc cầm máu sinh cơ như đống bùn nhão lên, tức khắc cầm được máu.

Nguyệt Anh nhịn không được thở dài nói: “Thế gian này chắc chỉ có ngươi mới dám đem mũi tên xuyên vào rồi rút ra như thế. Ngay cả người chứng kiến cũng phát run, vậy mà tay của sư đồ hai ngươi lại có thể vững vàng như không”

Lúc này Triệu Vân đã đổ mồ hôi đầm đìa, cười khổ nói: “Chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi”

Giờ A Đẩu mới hiểu, thì ra Triệu Vân cũng không nắm chắc Tôn Lượng có sống được hay không, những lời lúc nãy bất quá chỉ để mình an tâm mà thôi.

Tôn Lượng được khiêng về doanh trướng, tiếp theo chỉ còn phó thác theo mệnh trời.

Phương đông ửng màu trắng bạc, A Đẩu choáng váng đầu óc đứng một hồi, theo Triệu Vân ra ngoài doanh trướng, nơi đó có một dòng suối nhỏ.

Triệu Vân cởi khôi giáp, lộ ra vai lưng tráng kiện, khom mình lấy mũ giáp múc một gáo nước lạnh căm xối lên người, thở ra một hơi thật dài.

“Sư phụ” Hai tay A Đẩu đầy máu, ngồi bên cạnh Triệu Vân cười nói: “Ngươi mạnh thật, mới nãy nếu chỉ có một mình ta thì không cách nào cứu sống hắn nổi, tay ta run lắm, rất sợ, may mà có ngươi ở đây…”

Triệu Vân không đáp, lúc A Đẩu muốn ngâm tay vào trong khe nước, Triệu Vân liếc nhìn hắn một cái.

A Đẩu nhịn không được giơ tay lên sờ mặt Triệu Vân, nhưng Triệu Vân quay đầu sang chỗ khác, ngón tay hắn lưu lại mấy vệt máu trên gương mặt anh tuấn của Triệu Vân, y chậm rãi lau đi.

“Chủ công quá khen, Tử Long không dám nhận” Triệu Vân đáp.

Y lau khô nước trên mặt, xách khôi giáp bỏ đi.

A Đẩu ngồi bên dòng suối ngẩn người một hồi, cũng quên mất chuyện rửa tay, quay lưng về đại doanh, tìm đại một tiểu binh, nói: “Bá Ước đâu? Kêu Bá Ước tới đây, ta muốn nói chuyện với hắn”

Trong đại doanh hỗn loạn, tâm tình A Đẩu vốn đã bất hảo, cau mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Phá thành rồi_____!" Phía xa có tiếng hô truyền đến.

"Phá thành gì?" A Đẩu nghi hoặc nói.

A Đẩu chợt nhớ tới từ sau chiến dịch dưới chân núi Định Quân, vẫn chưa từng gặp Khương Duy Lữ Bố, vội sải bước chạy sang binh doanh hỏi: "Tên hỗn tiểu tử Bá Ước kia đi đâu rồi?! Trầm Kích đâu?!"

"Kinh, Khương nhị tướng quân đã thừa thắng xông lên! Thành Ba Trung bị phá rồi!"

Có binh sĩ đứng trên hàng rào trông ra ngoài, chỉ thấy trong thành Ba Trung khói lửa cuồn cuộn, nhuốm đỏ toàn bộ bầu trời bình minh, hẳn là gặp phải chiến hỏa, A Đẩu giận tím mặt quát: "Cút xuống! Ai cho các ngươi đi công thành?"

Đại quân vừa mới yên ổn hạ trại, ngay sau đó lại phải dỡ trại ùn ùn băng qua lòng chảo Hán Trung để tiếp ứng quân công thành Ba Trung.

Sau quyết thắng ở Định Quân sơn, đào binh Tào quân tản ra khắp đồng. Khương Duy tiếp quản binh quyền tiền phong, dưới sự chỉ huy của Trầm Kích, nhờ lực cơ động thần tốc của kỵ binh mà đuổi theo sát nút. Tám ngàn kỵ binh gắt gao cắt chặt ba vạn Tào binh tháo chạy, trùng sát không ngừng. Kinh Trầm Kích suất lĩnh một ngàn thân thị lại càng xem vạn quân như vật vô hình, đâm ngang lao dọc.

Tư Mã Ý tập kết liên tục mấy lần, nhưng đều bị Trầm Kích đánh tan. Khương Duy giành trước một bước, chia quân hai đường hình thành vòng bao vây.

Thành Ba Trung vốn là nơi đóng quân cuối cùng, vừa thấy Tư Mã Ý bị ngăn cản bèn vội vã xuất thành tiếp ứng, đúng là phạm vào sai lầm cực đại.

Lẽ ra nếu Tào quân tử chiến tới cùng, khi chạy tới ngoại thành biến hậu trận thành tiền trận, quân truy kích bất quá chỉ vẻn vẹn tám ngàn người, nhưng Tào quân có những ba vạn! Cung tiễn thủ trên thành chi viện, đại quân dựa vào cổng thành thì lo gì truy binh không lui?

Khương Duy đoan chắc rằng Chung Hội không có kinh nghiệm đối địch, lại chẳng cách nào truyền tin tức cho Tư Mã Ý, bèn lãnh quân mãnh công cổng thành.

Chung Hội đưa ra sách lược sai lầm, vốn chỉ muốn để Tư Mã Ý, Hạ Hầu Uyên vào thành trước rồi tính kế sau, ai ngờ kỵ binh của Trầm Kích thực sự quá nhanh, cắn chặt đuôi hậu đội đào binh cùng xông ào vào cổng thành.

Ngay cả Tư Mã Ý cũng tính sót sự tồn tại của Trầm Kích, chỉ cảm thấy đội kỵ binh này hung hãn không

sợ chết, toàn dùng đấu pháp lấy mạng đổi mạng, cổng nam vừa mất bị Trầm Kích đẫm máu phòng thủ, kỵ binh do Khương Duy suất lĩnh lại ùn ùn bất tuyệt xông vào trong thành.

Trong thành Ba Trung binh sĩ bị đánh đến vãi ra quần, đã đánh mất ý chí chiến đấu, lập tức mở rộng cổng bắc hốt hoảng rút lui.

Chiến cục tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, Trầm Kích một đường phóng hỏa thiêu nhà, mấy ngàn người triển khai hạng chiến, phối hợp với liệt hỏa hừng hực, khói đen cuồn cuộn, khí thế hệt như thiên quân vạn mã.

Đến khi đám người A Đẩu, Hoàng Nguyệt Anh, Triệu Vân rốt cuộc cũng mỏi mệt đuổi tới nội thành thì chỉ thấy khắp nơi tan hoang, phòng ốc cháy đen, thành Ba Trung đã thất thủ toàn diện, Tào quân lui rồi lại lui, cuối cùng đóng quân giữa đồng trống phía bắc lòng chảo Hán Trung.

Sau trận đại chiến mặt mày Trầm Kích đầy bùn đất, kim giáp toàn thân loang lổ vết máu, dừng ngựa đứng ở giữa phố dài đợi A Đẩu vào thành, trong ánh mắt toát lên vẻ đắc ý.

A Đẩu buồn cười, mắng: "Ai kêu ngươi tới công thành hả?! Bá Ước đâu? Ngươi xúi giục Bá Ước đúng không? Biết ngay là ngươi mà!"

Trầm Kích lấy ngón cái chỉ chỉ vào mình, dùng một nụ cười sung sướng mà đắc ý đáp trả.

Đại chiến vừa ngừng, Nguyệt Anh sắc mặt bất thiện, mặt Triệu Vân cũng xanh mét, lát sau, Thục quân chiếm đóng toàn bộ thành Ba Trung, trong phủ Hán Trung, chúng tướng mệt mỏi không chịu nổi tụ lại một chỗ.

"Ờ…sư nương" A Đẩu nhìn thấy sắc mặt Hoàng Nguyệt Anh thì đã đoán được bảy tám phần, đang định nói vài câu, nhưng Hoàng Nguyệt Anh lại lạnh lùng bảo: "Chủ công là soái, chủ công định đoạt đi"

A Đẩu thấy chúng tướng đều ngồi, chỉ có hai người Khương Duy và Trầm Kích không ngồi, biết trận chiến hôm nay tuy thắng, nhưng chiếu theo quân pháp thì không thể dễ dàng để yên như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng phải chiếu theo quy củ, nói rằng: "Thôi, quân sư định đoạt đi"

Hoàng Nguyệt Anh lạnh lùng nói: "Nếu vậy…Hai vị tướng quân Kinh Trầm Kích, Khương Bá Ước!"

Trầm Kích hãy còn mù tịt chẳng hiểu gì, không rõ ý của Hoàng Nguyệt Anh, nhưng Khương Duy đã quỳ xuống trước, nói: "Tiểu tướng cam nguyện chịu phạt!"

Trầm Kích khó có thể tin nhếch mép cười nhạo, thật lâu sau mới nói: "Phạt ai? Phạt ta?! Nếu không có ta, thành Ba Trung có thể phá chắc?!"

Hoàng Nguyệt Anh mặc kệ, nói tiếp: “Triệu Tử Long”

Triệu Vân trầm giọng nói: “Có Tử Long!”

Hoàng Nguyệt Anh nói: “Theo quân pháp, nhị vị Kinh, Khương phớt lờ mệnh lệnh, tự tiện công thành, thoát ly đại quân, phải xử trí thế nào?”

Triệu Vân đáp: “Trảm thủ thị chúng!”

Trầm Kích trợn to hai mắt, giống như vừa nghe được câu chuyện cười cực kỳ hoang đường, bàn tay cầm chung trà của A Đẩu không ngừng phát run, suýt nữa đánh rơi cả chung lẫn đĩa xuống đất, mấy lần thở không nổi.

Triệu Vân lại nói: “Nhưng niệm tình hắn phá thành giải nguy cho vạn dân Ba Trung thoát khỏi cảnh khốn đốn, tội chết có thể miễn. Tuy nhiên công lao chung quy không đủ đền bù, phạt tám mươi quân côn ngay lập tức. Khương tướng quân luận xử theo tội tòng phạm, bốn mươi quân côn là đủ”

A Đẩu chỉ cảm thấy xương sườn đau đớn, muốn mình trơ mắt nhìn Lữ Bố chịu hơn tám mươi quân côn, huyết nhục mơ hồ, toàn thân thương tích sao, chỉ sợ Lữ Bố còn chưa chết mà mình đã té xỉu rồi, nói: “Khoan, hành động lần này của Kinh Trầm Kích…Ta cho rằng…ta…”

A Đẩu thuận theo suy nghĩ, cuối cùng tìm được điểm vào, nói: “Nếu không phải Bá Ước và Trầm Kích đoạt lại thành môn, thì sắp tới chúng ta ngạnh công sao có thể giảm thiểu được thương vong nhiều như vậy đúng không?”

“Chủ công” Triệu Vân giống như vừa nghe được chuyện mò trăng đáy nước, mỉa mai: “Đạo trị quân, há có thể lấy thành quả chiến đấu để miễn trách phạt?”

Trầm Kích giận tím mặt nói: “Triệu Tử Long! Lữ Phụng Tiên ta cả đời nhung mã, chinh chiến thiên hạ! Dù là tên Lỗ tai to cũng không dám nói năng lỗ mãng! Hôm nay ta vì Thục Hán thủ thành Ba Trung, tổn hại đều là thân binh của ta! Rơi rớt đều là nhiệt huyết của ta! Ngươi muốn trị ta tội gì?!”

“Triệu Tử Long! Ngươi lợi dụng việc công báo tư thù!”

Triệu Tử Long không giận mà ngược lại mỉm cười, nhướng mày giễu cợt: “Lợi dụng việc công báo tư thù? Trầm Kích lão đệ không ngại nói rõ nghe thử, tư thù gì?”

“Đừng nói nữa!” A Đẩu ra sức nện một quyền xuống bàn, sứ vỡ bay tán loạn, cắt trúng cổ tay nhỏ máu.

A Đẩu khó nén nộ hỏa trong lòng, chỉ lạnh lùng nói: “Ngươi không phải Lữ Phụng Tiên, ngươi là Kinh Trầm Kích của ta. Đánh thì đánh, coi như trả nợ đi!”

Lệnh tiễn của Hoàng Nguyệt Anh rơi xuống đất.

Trầm Kích ngoài dự liệu không còn phản kháng nữa, bị kéo xuống.

Câu nói cuối cùng kia chỉ có Triệu Vân và A Đẩu hiểu rõ, là nói về chuyện Triệu Vân vì chưa tận lực bảo vệ A Đẩu nên đã phải chịu sáu mươi quân côn lúc trước. Lúc này A Đẩu nhắc lại chuyện xưa, giọng điệu lớn lối đến cực điểm.

Triệu Vân nắm quyền, tức đến độ không ngừng run rẩy.

Khương Duy chịu bốn mươi quân côn xong, trên lưng, trên quần toàn là máu, lảo đảo đi qua một bên, ngay cả ngồi cũng không ngồi được, A Đẩu thấy mà sợ hãi trong lòng, tám mươi côn, Trầm Kích chịu xong không biết sẽ biến thành cái tình trạng gì.

Trầm Kích cởi thượng y ném sang một bên.

A Đẩu rốt cuộc nhịn không được, cầu khẩn Nguyệt Anh: "Sư nương…giảm bớt mấy gậy…được không"

"Đánh!" Triệu Vân gầm lên như ra đòn cảnh cáo!

Khoảnh khắc đó, A Đẩu chỉ cảm thấy mình tứ cố vô thân, dường như tất cả mọi người trên thế gian này đều vứt bỏ mình.

Ba giây sau, hắn chọn phương thức trực tiếp nhất, mà cũng hiệu quả nhất.

A Đẩu "òa" một tiếng khóc ầm lên.

"…"

Quân côn còn chưa đánh xuống mà Triệu Vân đã ngây ngẩn cả người.

"Đánh ta đi, bà mẹ nó các ngươi đều cùng một giuộc, giết ta luôn đi! Không làm hoàng đế nữa, cho Lưu Thăng làm đi! Ai thích thì tự mà làm! Sư nương ngươi làm hoàng hậu là được chứ gì!"

"Làm cái gì cũng sai! Cha mẹ chết sạch rồi! Sư phụ cũng không cần ta luôn! Ách ba và Bá Ước giúp ta đánh thành! Vậy mà còn bắt lão tử nhìn hai người bị đánh! Các ngươi đều là hỗn đản! Ngon chỉnh chết lão tử đi! Ai cũng không cần ta nữa! Ta về nhà luôn cho rồi!"

A Đẩu vừa giở thói vô lại ra, mọi người trái lại không biết nên nói cái gì mới đúng, gào khóc cũng được

đi, cư nhiên ngay cả Gia Cát Lượng cũng lôi vô làm bia đỡ đạn. Dù là Nguyệt Anh cũng chỉ biết câm nín ngậm bồ hòn làm ngọt, đắng không nói nên lời, suýt nữa ngất xỉu.

Tự cổ chí kim nào có hoàng đế ngang ngược tới vậy?! Ngươi kêu hạ thần phải làm sao đây?!

A Đẩu vốn ôm ý định nửa thật nửa giả quậy một trận, ráng rớt vài giọt nước mắt, ít nhiều gì cũng giúp Lữ Bố bớt được vài côn, ai ngờ sau đó lại xúc động thật, nghĩ tới Cam phu nhân mất sớm, trước đó còn chọc cho Triệu Vân tức điên, chỉ cảm thấy mình sống trên đời này sao lẻ loi hiu quạnh quá, sao mà đáng thương quá!

Bao lâu nay, cho dù gây ra họa gì, phạm phải sai lầm gì cũng đều có Triệu Vân che chở, hôm nay Triệu Vân không thèm để ý tới mình nữa, muốn cầu người giúp đỡ nhưng biết cầu ai đây?

Mơ mơ hồ hồ cảm thấy thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh đã thiếu mất một khối, khó chịu như bị đuổi ra khỏi nhà, mình sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Nói xong lời cuối cùng cư nhiên khóc giả thành khóc thật, lớn tiếng gào khóc không chịu yên.

Tiếng khóc kia muốn bẻ nát tâm can chúng nhân, rất có phong cách của cha hắn!

A Đẩu đau thương đến tột cùng, bi ai nói: “Cả đám người hè nhau ăn hiếp đứa bé không cha không mẹ…”

Tiếp theo hứ một tiếng, lảo đa lảo đảo đứng dậy, liễu yếu đào tơ, bước một bước quay đầu ba lần, tự đi kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Câu nói đó rốt cuộc trở thành cọng rơm cuối cùng đè ngã lạc đà.

Triệu Vân mấy lần muốn đuổi theo, nhưng lại không biết phải nói gì mới tốt.

Lữ Bố nằm úp sấp trên ghế dài, qua một lúc sau, thấy không ai dám đánh hắn nữa, bèn hờ hững bò dậy, mặc y phục vào nghênh ngang quay lưng bỏ đi.

“Đi đâu!” Triệu Vân quát.

Lữ Bố đáp: “Uống rượu, đi không?”

Triệu Vân cười lạnh nói: “Uống rượu?” Chợt ngẫm nghĩ rồi đi theo Lữ Bố, hai người sóng vai rời đi.

Chỉ còn lại Hoàng Nguyệt Anh ngồi trên ghế, lệ rơi đầy mặt, ném chung trà xuống đất, nói: “Mẹ nó, rốt

cuộc là sao vậy!"

"Thật không thể coi thường thằng nhãi láu cá này" Nguyệt Anh chống hông, tức muốn đau dạ dày, rốt cuộc phát hiện ra Khương Duy đang đứng trong xó không dám lên tiếng.

Khương Duy ăn bốn mươi quân côn oan uổng đau muốn nhếch mép, nói: "Sư nương, ta đi được chưa…"

Nguyệt Anh chợt nghĩ ra một ý, nói: "Chờ đã, Bá Ước, ta có kế này, ngươi kêu Dương Nghi tới đây, ba người cùng ta cùng thương lượng thương lượng"

45. Quyển 4 - Chương 45: Thiên Ngoại Phi Kiếm

"Ưm, a! Đau quá!"

"Chịu đựng, lát nữa sẽ hết đau"

"Nhẹ chút, đừng có vụng tay vụng chân vậy chứ…"

"Ô, chảy nước ra luôn rồi, ngươi nhìn không thấy đâu, để ta xoay gương qua chút…"

"Đừng, có gì đẹp mắt chứ…Ngươi cứ làm đi"

A Đẩu vặn sáng ngọn đèn dầu, cẩn thận thoa thuốc lên lưng Khương Duy, lại nói: "Bá Ước, thật xin lỗi. Lúc ngươi bị đánh…ta cũng muốn khóc, nhưng nghẹn thật lâu cũng khóc không ra, hại ngươi chịu oan bốn mươi côn…"

Khương Duy cười nói: "Được rồi, đừng nghĩ nữa, rõ ràng là ta không tuân quân lệnh, sao cuối cùng lại giống như ngươi mới là người phạm lỗi vậy"

A Đẩu thở dài.

Khương Duy nói: "Tính tình của sư phụ tốt như vậy mà có thể xảy ra đại sự trời sập gì chứ, đau! Nhẹ chút!"

A Đẩu lẩm bẩm: "Đúng là cảm giác như trời sập rồi…Sư phụ không cần ta nữa…"

Khương Duy cười cười, không đáp, lát sau lại nói: "Nếu tiểu gia chết thì ngươi có khóc lóc giống hôm nay

không?"

A Đẩu nói: "Nói cái gì vậy, ngươi mà chết, ta sẽ…ừm, ta sẽ đào cho ngươi một cái hố ở trên sườn núi ngoài Thành Đô – chỗ chôn cha ta, sau này ta chôn kế bên, rảnh rỗi có thể tán gẫu chơi cũng được"

Khương Duy giống như hết sức hài lòng với đáp án này, ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu nói: "Lỡ trời sập, tiểu gia sẽ chống đỡ cho ngươi, cùng lắm thì hai ta bị đè chết chung…"

A Đẩu cười không ngừng, nói: "Tiểu gia ngươi lợi hại lắm, giả trư ăn cọp, có thể đánh bại Tư Mã Ý, được rồi, trở về nằm sấp ngủ đi, đừng lộn xộn a"

A Đẩu chỉnh lý ngay ngắn thượng y lại cho Khương Duy, thấy hắn tuy vẫn còn dáng dấp thiếu niên, nhưng lưng vai đã loáng thoáng có chút bắp thịt, cổ, lồng ngực sạch gọn, tràn đầy khí tức nam tử thanh niên mạnh mẽ.

Khương Duy hơi đỏ mặt, mặc y phục xong, sờ sờ đầu A Đẩu, cười nói: "Đi nha, nhớ nghĩ tới ta a"

A Đẩu "ừm" một tiếng, dõi mắt nhìn Khương Duy đi tới cửa phòng, Khương Duy lại quay đầu cười nói: "Sau này tuyệt đối phải nhớ ta mỗi ngày a!"

A Đẩu mỉa mai: "Cút cút cút! Lắm lời quá, ngủ sớm chút, đừng để vết thương dính nước"

Lúc này Khương Duy mới cười rời đi, nhưng không quay về phòng mà đi tới chỗ của Triệu Vân.

Triệu Vân đã uống rượu, hai mắt ửng đỏ, nhưng không nghỉ ngơi mà đang xem một tấm địa đồ trên bàn, thấy Khương Duy tới, nói: "Ngày mai ngươi tuyệt đối phải cẩn thận, Tư Mã Ý không dễ đối phó"

Khương Duy thu liễm nụ cười, nghiêm túc nói: "Đồ nhi hiểu"

Triệu Vân lại thở dài: "Làm chuyện hung hiểm…Nguyệt Anh cũng gan thật, nếu đổi lại là Khổng Minh, chắc chắn sẽ không dám thực hiện kế này"

Khương Duy ngẫm nghĩ rồi chân thành nói: "Nếu thực sự chạy không thoát, một cái mạng của ta đổi lấy hai vạn tính mạng Tào quân cũng đáng giá"

Triệu Vân nhíu mày nói: "Cho dù mười vạn người…để đổi tính mạng đồ nhi ta, cũng chẳng đáng giá, ngươi không những nghĩ cho ta, mà còn phải nghĩ cho Công Tự nữa, việc xong phải bình an quay về. Nếu ngươi chết, Công Tự nhất định sẽ phát điên, đến lúc đó thì không chỉ đơn giản là mười vạn người thôi đâu"

Triệu Vân và Khương Duy nhìn nhau chốc lát, như tìm thấy bóng dáng khi xưa của chính mình từ trong

nụ cười tự tin của Khương Duy.

Triệu Vân mỉm cười, nói: "Sư phụ biết ngươi sẽ không chết" Bèn vươn tay ra, Khương Duy kề sát lại ôm lấy y.

Trước khi đi Khương Duy nói: "Sư phụ, ngươi đừng giận A Đẩu nữa được không?"

Triệu Vân mỉm cười nói: "Hắn đã nói gì với ngươi rồi?"

Khương Duy cười đáp: "Hắn bảo, bầu trời của hắn sụp đổ rồi"

Canh năm hôm đó, Khương Duy suất lĩnh bốn ngàn thân binh men theo cổng bắc thành Ba Trung rời đi trong đêm tối, xuất phát tới chỗ đóng quân của Tào quân ở phía bắc lòng chảo Hán Trung.

Hôm sau.

"Ách ba!" A Đẩu đẩy cửa đi vào phòng Trầm Kích.

Trầm Kích say rượu chưa tỉnh, ngủ trên tháp, bị A Đẩu lắc mấy cái mới nhức đầu chống người ngồi dậy, A Đẩu đành phải nói: "Thôi ngươi ngủ đi, ta tự đi vậy"

Trầm Kích đưa ngón tay không ngừng xoa xoa huyệt thái dương, mơ mơ hồ hồ nói: "Tìm Tử Long đi chung đi, đừng chạy loạn một mình..." Nói xong nằm xuống ngủ tiếp.

A Đẩu giật giật khóe miệng, ấm ức bỏ đi, đứng ngoài phòng Triệu Vân một hồi, suy nghĩ thật lâu, nhưng rốt cuộc không dám gõ cửa, bèn rời phủ Hán Trung một mình.

Chiến loạn trong thành Hán Trung vừa định, phòng ốc bị cháy trong trận hỏa hoạn hôm qua của Trầm Kích giờ đã bốc khói xanh nghi ngút.

Xà nhà vẫn nóng bỏng như cũ, tro than trong đống phế tích đen sì lóe đỏ lốm đốm. Bách tính gào khóc không ngừng, cố tìm kiếm vật giá trị trong đống gạch ngói nám đen kia, A Đẩu men theo con đường đi thật xa, chỉ cảm thấy phương thức công thành chiếm đất của Trầm Kích thật sự quá sức tàn ác.

Ban đầu trong thành Ba Trung ít nhất cũng có ba phần người, nhưng bởi vì quân Thục và quân Tào tranh tới đoạt lui, nên dân chúng trôi giạt khắp nơi, Hán Trung vốn là cõi yên vui, vậy mà mấy năm nay lại trở thành vật hy sinh bất hạnh trong binh hoang mã loạn.

Nhớ lần vào Hán Trung hồi đầu năm, còn hứa hẹn rằng sẽ cấp cho mọi người trong thành này một cuộc sống yên bình. Lúc này nhìn lại, đầu sỏ gây chuyện không ngờ lại biến thành mình.

“Bách tính sẽ không quan tâm ai được thiên hạ, ai là vương đạo, ai là cường đạo đâu”

A Đẩu gật gật đầu, thở dài nói: “Đúng, họ chỉ muốn an ổn qua ngày thôi”

Lúc quay đầu qua thì thấy bên cạnh có thêm một lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, mặt mày hồng hào, có lẽ đã hơn bảy mươi, một thân bát quái bào phấp phới chẳng nhiễm một hạt bụi trần, Hán Trung vốn là địa bàn của Thiên sư đạo, thường có đạo sĩ tới lui, vốn không có gì lạ cả. Vị đạo sĩ này tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, dường như mới làm lễ siêu độ trong thành Ba Trung xong.

A Đẩu cung kính chấp đệ tử lễ khom mình nói: “Chưa được thỉnh giáo tiên hiệu đạo trưởng”

Lão đạo sĩ cười ha hả, không đáp, nói: “Tiểu huynh đệ thỉnh”

Một già một trẻ thả bộ trên đường, A Đẩu hỏi: “Tiền bối thọ bao nhiêu?”

Lão đạo vuốt râu, nhìn về phía ngôi đạo quán đằng xa, cười nói: “Không nhớ rõ, lão hủ bất quá chẳng già hơn bao nhiêu, không cần gọi ta tiền bối đâu. Tiểu huynh đệ, ta và ngươi cứ qua lại ngang hàng là được”

Trong lòng A Đẩu khẽ động, loáng thoáng đã đoán được người này là ai rồi, vội nói: “Không dám, mẹ ta bái sư Vu Cát đạo trưởng, nếu bàn về đạo tông thiên hạ thì vốn cùng một nhà Tam Thanh, đương nhiên phải dùng vai vế hậu bối rồi”

Lão đạo thong dong nói: “Nếu đã là đồ tôn của Vu Cát, vậy hẳn tinh thông kỳ môn độn giáp, thuật Đạn chỉ thiên cơ, theo ý ngươi, vận mệnh mai sau của thành Hán Trung này như thế nào?”

Bên đường rơi xuống một mảnh lá liễu, bị gió thổi bay lên mũi kiếm mộc đào, vô thanh vô tức nứt thành hai nửa.

Tim A Đẩu không khỏi đập loạn xạ, thanh kiếm mộc đào này là thần binh chém sắt như chém bùn sao?

Ông ta làm xong pháp sự mà không chịu thu kiếm vào lưng đi, cầm lưỡi đao sắc bén dẫn mình tới chỗ hẻo lánh như vầy định làm gì? A Đẩu chợt thấy sống lưng phát lạnh, một luồng khí thế cực cường bao phủ lên toàn thân mình.

A Đẩu đáp: “Trước giờ không tin vận mệnh”

Lão đạo gật gật đầu, A Đẩu nói: “Thứ gọi là thiên mệnh, nói toạc ra thì chẳng là cái gì cả, hết thảy đều nằm tại nhân tâm. Trong vòng ba hay năm năm tới, thành Ba Trung sẽ không cách nào khôi phục nguyên

khí được, cho dù nhà cửa có sửa sang gọn gẽ, nhưng chịu thêm một trận đại chiến nữa cũng bị hủy giống vầy thôi, cứ giằng co dai dẳng như vậy thì đến bao giờ mới kết thúc?"

"Nghe nói lần này bị quân Thục chiếm, mấy ngày nữa quân Tào sẽ lại tới công, dân chúng cả thành phải rút hết vào Ích Châu mới có đường sống, hai quốc gia giao chiến, vốn không hứa chắc được gì"

Lão đạo trầm ngâm chốc lát, giống như ngầm đồng ý với nhìn nhận của A Đẩu, lát sau A Đẩu nói tiếp: "Trước khi thiên hạ thống nhất, Hán Trung giao đồn điền cho quân đội, sau khi cục thế đã định, dân chúng trong thành mới có thể dọn về"

Nguyên khí khóa trên người rút lui, A Đẩu mới thở phào nhẹ nhõm, biết lão đạo đã chịu tiếp nhận quan điểm của mình. Bất tri bất giác hai người đã đi tới đạo quán, đạo quán bị thiêu sập quá nửa, vài vị đạo đồng đang hốt hoảng đỡ lò luyện đan, tượng đất lên.

A Đẩu cười nói: "Chỗ tu tiên của đạo trưởng hả?"

Lão đạo cười lắc lắc đầu, nói: "Nếu là nhà mình, há có thể dung tha cho tặc tử lớn lối phóng hỏa sao?"

Kẻ lớn lối phóng hỏa chính là Lữ Bố, nhưng suy cho cùng thì cái nồi đen này lại úp lên lưng mình, A Đẩu bị nói đến mặt mày hết xanh rồi trắng, ngửi thấy mùi lưu huỳnh, tiêu thạch và hơi thủy ngân, nhớ tới tên thuốc được ghi trên Thanh nang kinh, cười nói: "Tục nguyên tiểu hoàn đan"

Lão đạo ngoài ý muốn hỏi: "Ngươi cũng biết à?"

A Đẩu khiêm tốn nói: "Hiểu sơ sơ"

Lão Đão cũng không thèm nhìn A Đẩu, hỏi: "Nghe danh Lưu Công Tự đã lâu mà giờ mới được gặp, cũng trở thành người mang đại nghiệp rồi, rất có phong thái của cha ngươi, nhưng nhìn diện dung ngươi lại biểu lộ vẻ lưỡng lự, có ưu phiền gì nan giải sao?"

A Đẩu vốn định nói vài câu như sinh linh đồ thán, vạn dân lầm than này nọ, nhưng chợt nghĩ rằng, chính mình đã tạo nên cục diện hiện nay, nên tuyệt đối phải tránh né vấn đề này đi, miễn cho lão gia hỏa lại nhớ tới rồi vung kiếm chém mình, rất bất lợi.

Bèn nói: "Cái Công Tự buồn lo, bất quá chỉ là chút chuyện nhi nữ thôi, khiến Trương lão đạo chê cười rồi"

Lão đạo nheo hai mắt, nhìn lò luyện đan, nói: "Lão Quân cũng thành toàn nhân duyên mà, tư tình nhi nữ vốn đâu phải chuyện nhỏ. Người hữu tình mới có thể hữu nghĩa, còn kẻ vô tình thì chính là bạo quân"

Trong lòng A Đẩu khẽ động, nhớ tới chuyện trong chùa Lão Quân vào đêm Nguyên Tiêu, chợt nghiêng đầu nhìn nhìn lão đạo sĩ, cười nói: "Yêu người này, cũng yêu luôn người kia, không biết phải chọn ai mới đúng,

rồi lại muốn chuyên tâm…Cuộc đời này gian nan quá, làm hoàng đế rồi cũng tháo gỡ không ra"

Lão đạo sĩ vuốt râu nói: "Ngươi có biết Đạo gia có một loại tiên dược có công hiệu cứu người chết, giữ nhan tục mệnh, tên gọi Hỗn nguyên trường sinh đan không?"

A Đẩu thầm kinh hãi, nhưng lão đạo lại thản nhiên nói: "Viên thuốc này giá trị liên thành, nếu giành được một viên, nguyện cho người nào uống, thì đó chính là người ngươi nên chọn"

A Đẩu vừa nghe lời này liền dở khóc dở cười, nói vậy cũng như không, nhưng chỉ đành cung kính nói: "Tạ thiên sư chỉ điểm"

Lão đạo nói: "Bỏ đi, giúp ngươi cũng không sao, Lưu Công Tự, kẻ làm vương nhất ngôn cửu đỉnh, mai sau phải nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay. Bằng không cho dù ở ngoài ngàn dặm, ta nhất định cũng sẽ dùng phi kiếm lấy đầu ngươi" Xong buông tay vung kiếm.

A Đẩu vô thức né tránh, nhưng thấy lão đạo kia ngự kiếm thăng không, mũi kiếm hóa thành một luồng khí đỏ, phá vỡ trời cao biến mất vô tung.

Tức khắc gần nửa số người trong thành Ba Trung thấy lão đạo ngự kiếm đằng không bay đi, đều quỳ sụp xuống bái lạy, tung hô tôn hiệu của Trương Đạo Lăng!

A Đẩu sững sờ nhìn bóng ảnh mờ nhạt kia, tiếng lão đạo truyền tới như hồng chuông giữa trời: "Con dân Hán Trung, từ nay phải phụng hậu duệ của Lưu gia Hán thất làm chủ, mong nhân gian thiên tử thiện đãi sinh linh"

Trong lúc ngửa đầu nhìn lên thì dân trong thành Ba Trung đã quỳ đầy đất, trong đạo quán bên cạnh, lò luyện đan bằng đồng kia ngã xuống, tiêu thạch trong lò ồ ạt đổ ra không dứt, gặp phải lửa nổ ầm ầm, mấy tên đạo đồng bị nổ tan xương nát thịt.

A Đẩu hoảng hồn, thất thanh kêu to, chợt sau lưng có người nhào tới đè hắn nằm rạp xuống đất.

"Phi phi!" A Đẩu khổ sở phun bùn đất trong miệng ra, mắng: "Lão tử chỉ mới làm vương Hán Trung mà đã té cạp đất rồi…Sư phụ?"

Triệu Vân ôm A Đẩu đứng dậy, phủi sạch bụi trên y phục hắn, nói: "Đại nạn không chết tất có hậu phúc, cứ hảo hảo làm vương của ngươi đi"

Triệu Vân thở phào nhẹ nhõm, có lẽ bị trận nổ vừa rồi dọa quá mức nên bàn tay khoác trên vai A Đẩu mãi không chịu rời, lát sau ôm A Đẩu vào lòng, nói: "Lần sau xuất môn nhớ gọi người đi theo"

A Đẩu "ừm" một tiếng, tựa gò má vào ngực Triệu Vân, ngửi vào mùi hương quen thuộc của y.

Giữa bọn họ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

Triệu Vân ôm vai A Đẩu, A Đẩu ôm eo Triệu Vân, cả hai ôm chặt lấy nhau. Sống sót sau tai nạn, hai người cùng nhìn đại hỏa phừng phừng trong đạo quán.

Hết thảy đều tự nhiên như thế.

Triệu Vân cúi đầu, đưa tay lau trán A Đẩu, nói: "Lão đạo sĩ kia là Trương thiên sư sao?"

A Đẩu gật gật đầu, hỏi: "Sư phụ, ngươi vẫn luôn theo sau ta à?"

Đáp án này trong lòng hắn hiểu rõ, biết Triệu Vân đã nghe cuộc nói chuyện giữa mình và Trương Đạo Lăng, A Đẩu lại hỏi: "Nếu ngươi đánh nhau với lão già đó thì ai thắng? Ta đoán rằng ông ấy muốn giết ta, nhưng nói nói một hồi lại thay đổi chủ ý"

Triệu Vân tránh né không đáp, chỉ bảo: "Ngươi làm tốt lắm"

Bỗng A Đẩu nói: "Ta nghĩ được một kế, lần này tên Hạ Hầu Uyên tàn đời rồi, mau, chúng ta đi!" Bèn không nói hai lời kéo tay Triệu Vân chạy về phủ Hán Trung.

"Nhất lưu huỳnh nhị tiêu thạch tam than củi" A Đẩu lẩm bẩm, một mạch vọt vào trong phủ, thở không ra hơi hô: "Sư nương! Bá Ước! Ách ba!"

Hoàng Nguyệt Anh vội vã chạy ra, quấn đầu tóc, trợn to đôi mắt đẹp hỏi: "Người nói chuyện trong không trung là ai vậy? Ngươi gặp Thiên sư sao?"

A Đẩu hốt hoảng không biết phải trả lời thế nào, Triệu Vân thay mặt nói chuyện Trương Đạo Lăng giao phó Hán Trung cho Hoàng Nguyệt Anh biết, Nguyệt Anh đưa tay nhéo lỗ tai Lưu Thiện, mắng: "Ông ta là sư phụ của tiên sinh ngươi đấy! Thấy cũng không biết dập đầu nữa, muốn chết hả!"

Lúc này A Đẩu mới nhớ tới Gia Cát Lượng là đồ đệ của Trương Đạo Lăng, ai nha kêu đau nói: "Sư nương, mau kêu Bá Ước tới đây, ta nghĩ ra một cách rất hay, lần này không cần phải đánh nữa!"

Nguyệt Anh buông tay, nhìn A Đẩu, thật lâu sau nói: "Bá Ước bị ta phái tới Tào doanh đầu hàng Tư Mã Ý, bày kế rồi"

A Đẩu cảm thấy như sét giáng xuống đầu, mới nhớ tới lời Khương Duy nói đêm qua, run giọng nói: "Lão…lão hồ ly Tư Mã Ý kia ư? Sư nương đang nói giỡn sao, hai ngươi lớn gan thật, hắn có thể…Hắn có thể lừa được Tư Mã Ý sao?!"

Cùng lúc đó, trong lòng chảo Hán Trung, Tào doanh.

Khương Duy bị trói gô trong trướng Chung Hội, cúi đầu, hai mắt nhìn chằm chằm mặt đất.

Chung Hội phân phó: "Đi thỉnh thừa tướng tới đây"

Khương Duy tựa như phẫn nộ, lại tựa như khinh thường, cười nhạo: "Chung tướng quân đối đãi với hàng tướng như thế này đây sao? Bá Ước đâu phải hổ, cần gì lấy dây thừng to trói như vầy?"

Chung Hội vội nói: "Khương huynh bình tĩnh, tiểu đệ cũng chỉ bất đắc dĩ thôi, đây là mệnh lệnh của thừa tướng, nếu có tướng Thục tới hàng, trước hết phải thông báo cho hắn biết, để tránh trúng kế Hoàng Nguyệt Anh…"

"Đừng nhắc tới ả tiện phụ kia" Khương Duy quay đầu sang chỗ khác, thấp giọng nói.

Chung Hội đứng dậy, tới ngồi trước án, đối diện cùng Khương Duy, hai tay nắm vào nhau hòa nhã cười nói: "Tặc Thục bổ nhiệm một nữ nhân làm quân sư, đủ thấy làm trái với…"

Lời chưa dứt thì cả vùng đất khẽ dao động, chỉ trong thoáng chốc liền bình ổn trở lại.

Địa chấn chăng?

Khương Duy khó hiểu, khi ngước đầu nhìn Chung Hội, Chung Hội cũng mù tịt y hệt, hai người nhìn nhau chốc lát, diện dung Khương Duy anh tuấn, môi mỏng mắt sáng, Chung Hội cư nhiên bất giác đỏ mặt.

Đang muốn tìm lời nói lảng đi thì một binh sĩ ngoài trướng hoảng hốt chạy vào, liều mạng hét to:

"Tai họa rồi! Vừa rồi ngoài xa có một thanh kiếm bay tới! Thừa tướng Tư Mã đã bị chém chết tại chỗ rồi!"

46. Quyển 4 - Chương 46: Thần Tiễn Kỳ Lân

"Tư Mã Trọng Đạt bị một kiếm của Thiên sư chém chết rồi?!!!"

Sau khi nhận được mật báo của Khương Duy, trạng thái tinh thần của Hoàng Nguyệt Anh giống như mười ngọn núi lửa cùng phun trào, trời long đất lở, thần lôi oanh đỉnh, vô số dung nham đá vụn bay loạn xạ.

Dù là Nguyệt Anh thì lúc này cũng cảm thấy đầu óc hoàn toàn không đủ dùng, hôm nay mới rút toàn bộ

cư dân Hán Trung đi để chôn thuốc nổ khắp cả thành, chỉ đợi Khương Duy lừa Tư Mã Ý đi vào sẽ châm một mồi lửa cho nổ tan Tào quân.

Nhưng thế cục hoàn toàn thoát khỏi mưu tính của nàng, nếu chủ soái của Tào quân chết thì sẽ không thể tới công thành được nữa, liên lụy Khương Duy bị kẹt bên phe địch.

A Đẩu không ngừng trốn sau lưng Triệu Vân nói: "Đừng…sư nương, mưu kế người bố trí, mau mau, kết thúc, kết thúc…"

Triệu Vân cũng cau chặt mày, nói: "Chẳng lẽ lão giả chết dụ địch tới công? Bá Ước bị lộ rồi sao?"

Nguyệt Anh dở khóc dở cười, đành phải nói: "Phái người ra roi thúc ngựa về Thành Đô, hỏi đương gia phải làm sao bây giờ. Chúng ta đi thăm dò Tào doanh"

Trăng sáng sao thưa, Trầm Kích, Nguyệt Anh và A Đẩu lén lén lút lút bò lên sườn núi, bắt đầu rình trộm Tào doanh ở phía xa.

Theo lý mà nói, A Đẩu vốn không cần tham gia, nhưng dưới thủ đoạn mặt dày mày dạn, dùng cả tay lẫn chân đeo bám của hắn thì hết thảy phương thức cự tuyệt đều triệt để mất hiệu lực, cuối cùng vẫn đi theo.

"Tư Mã Ý chết thật rồi sao?" A Đẩu thấp giọng nói, Tào doanh vẫn như trước, không chút động tĩnh, lại có thêm đại quân chi viện từ phía Ngũ Trượng Nguyên ùn ùn kéo tới, hạ trại phía sau quân doanh.

Nguyệt Anh trầm ngâm nửa ngày, nói: "Lạc Dương phái người tới tiếp quản quân đội, họ Tào…tướng kỳ là ai thế?"

Trầm Kích tiếp lời: "Tào Chân"

Nguyệt Anh liếc nhìn Trầm Kích, gật gật đầu nói: "Vậy là chết rồi…" Nói chưa xong, chợt kinh hãi: "Không đúng, suýt nữa bị lão lừa rồi! Có tướng mà không có quân sư, quả nhiên là giả chết chờ chúng ta tập kích doanh!"

Tư Mã Ý nghi ngờ Khương Duy giả hàng tới dẫn Tào quân đi đánh úp thành Ba Trung, sau khi gặp phi kiếm của Trương Đạo Lăng giữa không trung bèn tương kế tựu kế, giả chết.

Mượn mạng lưới tình báo của Khương Duy đem tin mình chết truyền cho đám người Hoàng Nguyệt Anh, Triệu Vân, đồng thời triệu Tào Chân ở Lạc Dương tới, kiến tạo ra cảnh giả quân đội vô chủ, đồng thời bố trí vô số bẫy rập trước đại doanh, trong doanh cho mai phục khắp nơi, chỉ chờ Thục quân thừa lúc nửa đêm tới tập kích nữa thôi.

Nếu Tư Mã Ý đã chết thật, Lạc Dương nhất định sẽ phái Giả Hủ tới bày kế, không có khả năng chỉ phái

có mỗi mình Tào Chân.

Nghĩ thông mấu chốt này xong, Nguyệt Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng A Đẩu nghi hoặc nói: "Đúng là gặp quỷ mà, Trương Đạo Lăng lượn tới lượn lui trên bầu trời, vậy mà một kiếm lại chém không chết lão?"

Hoàng Nguyệt Anh lo lắng nói: "Tám phần là lấy được bùa hộ mệnh gì đó từ chỗ sư phụ ta rồi, giống như con bù nhìn của Vu Cát ấy, lần này thiếu chút nữa đã trúng kế lão, thôi, nghĩ thông được thì tốt"

Nguyệt Anh lại nói: "Vẫn là Tử Long dày dạn kinh nghiệm, chỉ có y đoán trúng Trọng Đạt giả chết"

A Đẩu vội hỏi: "Vậy tiếp theo phải làm sao? Kêu Bá Ước trở về trước hả? Ta lo lắm"

Hoàng Nguyệt Anh lại bị hỏi khó lần nữa.

Tiếp theo phải làm sao đây?

Hoàng Nguyệt Anh dùng gậy ông đập lưng ông, Tư Mã Ý cũng dùng gậy ông đập lưng ông nốt, Khương Duy giả hàng thì Tư Mã Ý giả chết. Cục diện diễn biến theo mưu kế riêng của từng người, chẳng chút liên quan nhau, đôi bên đều chờ đối phương tới công đại doanh của mình...Quân sư Ngụy Thục đều đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tới đây a, phóng ngựa qua đây a, nhưng đối phương vẫn bất động.

Song giờ phút này Khương Duy vẫn còn đang kẹt trong Tào doanh, tuy phiền muốn chết, nhưng Hoàng Nguyệt Anh cuối cùng cũng phải thừa nhận rằng, mình đã thua một bậc.

Đang suy nghĩ thì chợt A Đẩu nói: "Xem kìa"

Một đội kỵ binh ra khỏi doanh chậm rãi đi tới dưới sườn dốc, đó là đội tuần tra thường lệ vào ban đêm, người dẫn đầu chính là Khương Duy.

A Đẩu đưa hai ngón tay tới bên môi định huýt sáo, nhưng bị Nguyệt Anh tát một cái lên ót, luôn miệng than đau.

"Đừng hại hắn chứ!" Hoàng Nguyệt Anh mắng.

Chỉ thấy Khương Duy tới lui dưới ánh trăng, nhìn không rõ diện dung, trong doanh nọ lại có một tên cưỡi ngựa chạy ra, đồng thời đứng trên bình nguyên gọi: "Bá Ước_____!"

Khương Duy quay đầu ngựa lại, người nọ thả chậm tốc độ, phi tới bên cạnh hắn, hai con ngựa đi song song, vòng qua hàng rào, đi ra phía sau doanh địa.

Thế là A Đẩu nổi máu ghen.

A Đẩu hừ lạnh: "Tên tiểu tử kia là ai? Chung Hội? Mẹ nó, tiểu bạch kiểm dám câu dẫn Bá Ước của lão tử..."

Trầm Kích buồn cười, nói: "Bá Ước của ai?" Đưa một tay cắp A Đẩu lên, mặc kệ người sau hãy còn vùng vẫy loạn xạ, xách hắn xuống dốc.

Mấy ngày sau, cẩm nang của Gia Cát Lượng rốt cuộc cũng tới, còn có một phong thư khác của Lý Nghiêm, bên trên đề "Chủ công *thân khải**" *[*ý là kêu người nhận đích thân bóc thư]*

Hoàng Nguyệt Anh mở cẩm nang ra, không hề nhìn tới bức thư kia, nói: "Cầm đưa cho chủ công"

Cẩm nang Gia Cát Lượng mang tới, tờ giấy trong túi ghi: tương kế tựu kế, lấy vải bông bọc vó ngựa, lựa đêm tối trăng tập kích doanh, dẫn địch đuổi theo, lui sạch vào trong thành rồi đào thoát ra từ cổng nam Ba Trung.

Nguyệt Anh ngẫm nghĩ chốc lát, không khỏi cảm thán rốt cuộc vẫn là Gia Cát Lượng cay độc, bèn bắt tay vào bày bố. Lại thấy giữa mi gian Lưu Thiện lộ nét ưu sầu, nhịn không được hỏi: "Nhóc xảo quyệt, thư Lý Nghiêm viết gì vậy?"

A Đẩu gấp gọn thư, nhét vào trong ngực, nói: "Không có gì" Kế tiếp vội vã chạy đi tìm bút mực hồi âm.

Trầm Kích lười biếng gác hai chân lên án, mắt lim dim, ngoài cửa sổ hương hoa xuân muộn ngây ngất, vài tiếng chim hót líu ríu, lộ vẻ hết sức hài lòng.

A Đẩu như một trận gió chạy ào vào thư phòng, mắng: "Xuống đây xuống đây" Đoạn đưa tay dạng hai cái chân dài đang gác trên bàn của Trầm Kích ra.

Trầm Kích mở hai chân, ngồi thẳng, trở tay ôm A Đẩu tới trước khố, nói: "Có kế rồi à?"

A Đẩu mặc hắn từ sau lưng ôm lấy eo mình, đưa tay lấy giấy bút, trải giấy ra, đề bút trám mực tô tô vẽ vẽ, bắt đầu hồi âm.

Mớ chữ đầu gà chân vịt kia thê thảm chịu không thấu, Trầm Kích nhịn cười, đưa tay lấy bút qua, giao vào tay trái A Đẩu, lấy ngón tay đặt lên mu bàn tay hắn, cầm vững.

Trầm Kích hỏi: "Muốn viết cái gì?"

A Đẩu hiếu kỳ nói: "Ngươi thuận tay trái sao?"

Trầm Kích không đáp, lực độ trên tay cực nhẹ, thuận theo thế bút của A Đẩu chậm rãi di chuyển.

Trầm Kích hơi ngoài ý muốn, nói: "Chu Công…?"

A Đẩu cười nói: "Chữ ngươi đẹp quá, còn thuận tay trái nữa chứ, học ai vậy?"

Trầm Kích đáp: "Mẹ ta, lúc nhỏ ở trên thảo nguyên, nàng đã dạy ta viết chữ đọc sách"

Hai người trầm mặc không lên tiếng, hạ bút như tâm linh tương thông, nét chữ Trầm Kích cứng cáp hữu lực, một đường rồng bay phượng múa viết xuống, A Đẩu tán thưởng: "Trước giờ chỉ cho rằng ngươi là một tên mãng phu, nào ngờ thổi sáo hay, mà viết chữ cũng đẹp nữa…Thật đã xem thường ngươi rồi"

Trầm Kích hờ hững nói: "Sót một chuyện, công phu trên giường cũng rất tuyệt vời"

A Đẩu nhịn không được bật cười, lúc nghiêng đầu qua, Trầm Kích mỉm cười nói: "Niềm vui khuê phòng, chẳng qua chỉ có cầm sắt cùng vang, tô mày hóa tấn, bút mực, âm luật, đương nhiên phải học"

A Đẩu phi nói: "Lão tử đâu phải nữ nhân, tô mày cái gì"

Trầm Kích đáp: "Công dụng không phải thế à?" Lát sau nhìn bức hồi âm kia, nghiêm mặt nói: "Chu Công sợ, tiếng thơm truyền mãi; nếu khiêm tốn Vương Mãng nào cướp ngôi. Giả sử ban đầu thân đã chết, cả đời thật giả mấy ai hay? Thư viết cho ai đấy?"

A Đẩu hong hong tờ giấy kia, gấp gọn, nói: "Lý Nghiêm ở Ích Châu viết thư tới, nói Khổng Minh tiên sinh có lòng soán vị, ra pháp lệnh hà khắc vô căn cứ…"

Trầm Kích mỉm cười nói: "Năm đó khi Chu Công phụ tá Vũ vương, triều dã bàn tán sôi nổi, cũng bảo ông ta có ý soán ngôi"

A Đẩu gật gật đầu nói: "Lúc tại vị Vương Mãng lễ đãi nho sinh…Trên dưới toàn triều, không ai biết lão lòng lang dạ sói"

Chợt A Đẩu hỏi: "Hôm đó hai ngươi đi uống rượu đã nói gì?"

Trầm Kích lơ đãng nói: "Nói về long ỷ của ngươi, về giang sơn của ngươi, thảo luận làm cách nào để ngươi lên làm một tiểu hoàng đế không khóc, không nháo, an an ổn ổn mà ngồi, khi nhìn ngắm cẩm tú giang sơn lại nhớ tới…"

Trong mắt A Đẩu ẩn chứa tiếu ý, nói: "Tiểu gia mới là chân long thiên tử hàng thật giá thật này, Tào Phi mà đơn đấu với ta thì hắn chết chắc"

Trầm Kích cười nói: “Bá Ước giả hàng, ta cũng giả hàng, lấy một cục gạch đập ngã Tào Phi là thoải mái nhẹ nhàng rồi”

A Đẩu trêu ghẹo: “Tỉnh táo chút đi, trên cái thế đạo này ai cũng có thể giả hàng, nhưng chỉ riêng ngươi là giả không được, ai thèm tin Lữ Phụng Tiên ngươi chứ, bị ngươi hàng còn chết sớm hơn thì có”

“Ngày nào đó lão tử chết, ngươi cũng trốn không thoát, cá chắc rằng người trong thiên hạ sẽ bảo do ngươi làm, bởi vậy ngươi hãy lo bảo vệ ta cho tốt a, tránh phải chịu oan ức”

Trầm Kích bật cười, lấy ngón tay chọt eo hắn, nói: “Chết ở đâu? Chết trên giường hả?”

A Đẩu cầm bút trong tay, chịu nhột không nổi, vội dùng lực giãy dụa, bút mực vạch một lằn lên gò má Trầm Kích, hai người ngừng cười, nhìn nhau chốc lát.

A Đẩu ngắm nghía gương mặt Trầm Kích, đầu ngón tay mơn trớn đôi mày thô rậm, đôi môi kiên ngạnh, sống mũi cao thẳng hơi khoằm của hắn, kìm lòng không đậu nói: “Lúc ngươi cười đẹp trai lắm, làm người thì phải cười thường xuyên mới đúng, lúc nào cũng trưng cái mặt lão bản lạnh lùng, chẳng thú vị gì hết”

Trầm Kích nhìn vào đôi mắt A Đẩu, thấp giọng nói: “Ở cùng một chỗ với ngươi, ta mới có thể cười, đi đi”

Vào thời khắc A Đẩu rời khỏi thư phòng, Trầm Kích lại nói: “Thơ của ngươi còn hay hơn cả Tào Mạnh Đức nữa”

A Đẩu cũng không quay đầu lại, cười nói: “Đạo đó!”

Tờ giấy Tuyên trên bàn bị gió thổi trở bề, thật lâu sau, Trầm Kích nhìn căn phòng trống vắng, khẽ cười nói: “Có một người tin tưởng ta là đã đủ rồi”

Ban đêm, mây đen che trăng, giữa đồng hoang tối đen như mực, gần vạn chiến mã dùng vải bông bịt kín vó ngựa.

Triệu Vân chậm rãi kéo trường cung, mắc lên một cây trường tiễn bốc cháy.

Khương Duy ngồi trên hàng rào đưa mắt nhìn bình nguyên tối mịt.

“Bá Ước?”

Khương Duy nói: “Sĩ Quý huynh còn chưa ngủ sao?”

Chung Hội cười nói: "Đêm xuân sương dày, khó mà nhập mộng, đêm nay trăng mờ nên ra đây dạo"

Hắn đứng sau hàng rào, đưa một tay khoác lên vai Khương Duy, nói: "Từng nghe thuở nhỏ Bá Ước và Lưu Công Tự lớn lên bên nhau, bao năm nay đều là thư đồng của thái tử, gần vua như gần cọp, chắc có lẽ cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì"

Khương Duy mỉm cười không đáp.

Chung Hội lại nói: "Hôm nay vào trong quân Đại Ngụy ta, luận công ban thưởng, quân hàm rõ ràng, Bá Ước võ nghệ cao cường, ngày sau vinh hoa sẽ trong tầm tay, xin hãy nghe ta một lời"

Khương Duy hơi nghiêng đầu qua quan sát Chung Hội.

Tào Tháo đã chết, các mãnh tướng Hứa Chử, Điển Vi đã già; hôm nay Ngụy quốc là thiên hạ của tướng lĩnh trẻ tuổi, Tào Chân, Tư Mã Chiêu, Đặng Ngải, Chung Hội danh tiếng lưu truyền, diện dung Chung Hội anh tuấn, nhưng nói chuyện lại già dặn, phong độ của hắn không hề dưới đám người Tào Chân.

Cha hắn chính là Chung Dao, mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo, ở Lạc Dương Chung gia hiển hách vô cùng, thuở thiếu thời Chung Hội tài hoa hơn người, lại được chúng nhân khen ngợi, nếu có thể khiến hắn quy hàng Thục Hán thì Lưu Thiện lại có thêm một viên tướng tài.

Khương Duy vừa thấy thế tử sĩ tộc giỏi văn giỏi võ này liền động ý niệm chiêu dụ.

Hai mắt Chung Hội trong suốt, chăm chú nhìn Khương Duy một hồi, Khương Duy đang định lên tiếng thì Chung Hội đã nói: "Bá Ước…không bằng dứt khoát hàng Đại Ngụy ta đi"

Khương Duy thầm rùng mình, nhưng giả vờ giận nói: "Cớ sao nói vậy? Bá Ước thực sự thành tâm đầu hàng, không cần giả vờ thăm dò"

Chung Hội trầm ngâm nửa ngày, thở dài nói: "Ta quả thật có lòng mà Bá Ước lại coi đó là đùa cợt, vậy thì thôi"

Khương Duy mắng: "Cái đạo lý gì vậy? Ngươi hãy nói nghe thử"

Đôi mắt Chung Hội như một dòng nước tĩnh lặng, thật lâu sau mới chậm rãi nói: "Thừa tướng đã nghi ngờ chuyện ngươi giả hàng"

Nghe xong lời này, Khương Duy ngừng hô hấp, nhưng chỉ nháy mắt đã khôi phục như thường, lạnh lùng nói: "Hóa ra Tư Mã thừa tướng chưa chết, chuyện trong trướng hôm đó là để lừa gạt tiểu đệ"

Chung Hội vờ như không thấy vẻ mặt Khương Duy, nói thẳng: "Sau này nếu Thục quân tới tập doanh, Bá Ước đừng tùy tiện trở giáo, cứ lui vào hậu doanh là được, đợi trận chiến này thắng, ta có thể cam đoan ngươi an toàn; nghe ta một lời, mai sau ta và ngươi tung hoành sa trường, sảng khoái cả đời, so với làm một tên thư đồng thái tử còn tốt hơn gấp bội"

"Nhớ kỹ" Chung Hội cực nhẹ giọng nói: "Vi huynh không muốn ngươi đầu thân hai nơi, đây là lời tâm huyết, mong ngươi trân trọng"

Tay chân Khương Duy lạnh như băng, đang suy nghĩ xem làm cách nào để thoát thân đi báo cho Thục quân biết chuyện Tư Mã Ý chưa chết.

Vào đúng lúc đó, trong bóng tối vô biên vô tận có một điểm lóe sáng, xuyên thấu đêm đen hơn ngàn bước, tựa như sao băng bay tới.

Khương Duy vịn tay vào hàng rào doanh trướng.

Lợi tiễn bốc lửa ghim "Keng" lên cộc gỗ.

Chung Hội trầm giọng nói: "Bảo trọng!" Đoạn quay lưng rời đi.

"Giết_____!"

Đại doanh Tào quân yên tĩnh bị tiếng rống giận này đánh thức! Lập tức, hơn ngàn kỵ binh vô thanh vô tức xông vào Tào doanh!

Cơ quan trong doanh phát động! Tiếng ngựa hí vang, binh lính gào thét, cơn mưa tên lửa lấp kín trời đêm như một tấm lưới từ cuối bình nguyên nhắc tung, bao phủ doanh địa Tào quân!

A Đẩu sốt ruột hô: "Rút thôi_____! Đã xông vào hai nghìn người rồi!"

Triệu Vân quát: "Chưa đủ!"

Lòng A Đẩu nóng như lửa đốt, giục ngựa phi tới phi lui trên trận tuyến, lại nói: "Bá Ước đâu?"

Triệu Vân không để ý tới hắn, phất tay, tức khắc lại có một đội người lao vào chiến đấu.

Triệu Vân nói: "Tương đối rồi, ngươi chờ ở đây! Thấy Tào quân phản kích thì lập tức dẫn người rút lui, Trầm Kích đi vòng qua chuẩn bị chặt đứt đường lui của Tư Mã Ý!"

Triệu Vân và Trầm Kích chắp tay với nhau, Triệu Vân trầm giọng nói: "Lần này hiểm trở vô cùng, bảo trọng!"

Lời vừa dứt đã phóng ngựa phi nhanh, dẫn đầu xông vào vòng chiến.

A Đẩu chợt có dự cảm chẳng lành, nghi hoặc nói: "Hiểm trở gì? Không phải ngươi vòng ra phía sau doanh địa tập kích Tư Mã Ý sao?"

Trầm Kích khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua A Đẩu nói: "Cẩn thận chiếu cố chính mình. Sau khi đại thắng đến rừng cây dưới chân núi Định Quân chờ ta"

Hắn đỡ A Đẩu lên ngựa Xích Thố, còn bản thân thì dẫn dắt ba ngàn thân thị men theo con đường khác lẩn vào màn đêm.

A Đẩu nghe câu này xong mới thấy an lòng, phía xa đại hỏa triền miên, thiêu xuyên suốt doanh trướng, trong biển lửa vang dội tiếng hô hào và vô số tiếng gào thét, quân mai phục của Tư Mã Ý đã phát động rồi!

A Đẩu nói: "Rút! Đừng tập đội! Mọi người mau tản ra!"

Tình hình chiến đấu hoàn toàn nằm trong dự liệu của song phương, quân mai phục vừa ùa ra, thế cục nháy mắt nghịch chuyển, đào binh Thục quân tản mác khắp đồng, lại có một đội hơn vạn kỵ binh cắn chặt đuôi Thục quân đuổi tận không tha!

Tim A Đẩu muốn thót lên tới cổ họng, dõi mắt trông, đội ngũ giương đại kỳ chữ "Tào", có lẽ là truy binh của Tào Chân, lại nhìn ra sau…

Là Khương Duy!

Khương Duy đơn kỵ men theo phía tây bình nguyên phi nhanh tới, Tào quân phân ra một tiểu đội tới đuổi bắt, A Đẩu phóng ngựa chạy, quát: "Bá Ước!"

"Đừng qua đây_____! Đi_____!" Tiếng Khương Duy từ xa vọng lại.

Võ tướng đuổi bắt Khương Duy cũng tinh mắt, giương cung lắp tiễn bắn một phát trúng chiến mã của Khương Duy, chiến mã bị đau, lập tức quăng hắn xuống đất!

Khương Duy rơi xuống đau đớn toàn thân, khó khăn bò dậy, đội truy binh kia đã giương tiễn nhắm chuẩn ngay Khương Duy.

Chung Hội dừng ngựa ở đằng trước, thở dài nói: "Bá Ước, ngươi rốt cuộc vẫn không nghe khuyên nhủ"

Chiến cục lại thay đổi, một mũi tên bay ngang tới bắn trúng một tên kỵ binh, hắn hét to té xuống ngựa!

Ngựa Xích thố ngừng vó, trên lưng ngựa, A Đẩu giương cung chỉa vào Chung Hội, nói: "Mũi tiếp theo, sẽ lấy mạng ngươi"

Chung Hội chậm rãi xoay người, tay A Đẩu không ngừng run rẩy, nói tiếp: "Bá Ước, qua đây"

Khương Duy kịch liệt thở dốc, đi vài bước, A Đẩu hơi ngẩng đầu đối thị với Chung Hội, trầm giọng nói: "Bách phát bách trúng, học từ Hoàng Trung Triệu Tử Long, ngươi bắn hắn thử xem. Tiểu gia sẽ tiễn ngươi về tây thiên ngay"

Mũi tên trong tay A Đẩu không hạ dây, ánh mắt kia khinh miệt đến cực điểm.

Khương Duy tung mình lên ngựa Xích thố, A Đẩu mới thu cung, thần câu như gió, vừa xoay đầu đã lập tức vọt mạnh, vứt cơn mưa tiễn đang truy đuổi theo lại tuốt phía sau.

"Tư Mã Ý chưa chết!"

"Biết!"

"Bọn chúng sắp xông vào thành rồi!"

"Sư nương đang chờ đấy!"

Chỉ ngắn ngủi hai câu, Khương Duy và A Đẩu đã trao đổi tình báo với nhau xong, Khương Duy mới nói: "Sao tiễn pháp của ngươi lại trở nên chuẩn như vậy?"

A Đẩu cười nói: "Bắn loạn thôi. Thuận tay bắn ngã một tên dọa hắn"

Khương Duy lấy cánh tay trái ôm vai A Đẩu, A Đẩu hiểu ý, hai người dời thân, đổi vị trí trước sau với nhau, A Đẩu ra sau lưng Khương Duy, rốt cuộc cũng rỗi tay, thở phào nhẹ nhõm cười nói: "Hoàng lão gia tử là chỉ chỗ nào đánh chỗ đó; còn lão tử thì đánh chỗ nào chỉ chỗ đó"

Khương Duy cười ầm lên, đón lấy cung tiễn A Đẩu đưa tới, nói: "Chờ xem tiểu gia trổ tài đây!"

Hai tên thiếu niên lướt qua đào binh khắp đồng, men theo tường ngoài thành Ba Trung chạy đi.

Trong thành tiếng chém giết không dứt, rõ ràng Hoàng Nguyệt Anh đã thành công dẫn dụ gần vạn Tào quân tiến vào, A Đẩu và Khương Duy cách bức tường nghe được tiếng gào thét kinh tâm động phách trước

lúc chết.

Kế dụ địch tổn thương đều là sĩ tốt phe mình, tuy biết rằng để đạt được thắng lợi thì thủ đoạn này quả thật cần thiết, nhưng lọt vào trong tai A Đẩu, chung quy vẫn không đành lòng.

Khương Duy quay đầu thấp giọng hỏi: " 'Thuốc nổ' mà ngươi bảo, vạc sành châm lửa ở đâu?"

A Đẩu nói: "Sư nương an bài Dương Nghi thủ, ở sườn đất ngoài thành ấy, sao thế? Nàng kêu thấy cổng Nam vừa mở thì phải lập tức hội hợp cùng nàng…"

Khương Duy nói: "Đi xem thử trước đã, tránh cho xảy ra bất trắc gì"

Hai người giục ngựa lên dốc, A Đẩu lại nói: "Lần này nổ chết hơn cả vạn người, tối đến lão tử nằm mơ…một đám oan hồn dã quỷ tới quấy, thật đúng là…tạo nghiệt"

Khương Duy nói: "Ngươi là đế tinh, sợ gì dã quỷ, oan hồn trốn ngươi còn không kịp nữa là, đừng sợ"

Chuyện quỷ thần tuy mờ ảo, nhưng A Đẩu vẫn lau mồ hôi, lúc này nghe Khương Duy khuyên nhủ, trong lòng an tâm hơn ít nhiều, lát sau, Khương Duy ngừng ngựa.A Đẩu nghi hoặc hỏi: "Gì vậy?"

Khương Duy im lặng chốc lát mới nói: "Tuyệt đối đừng…ló đầu ra"

Trên sườn núi, Hạ Hầu Uyên dừng ngựa đứng đó, chăm chú nhìn ánh lửa trong thành, nam môn rộng mở, vô số loạn binh xông ra, liều mạng chạy trốn"

Trên sườn núi thi thể nằm ngổn ngang đầy đất, đó là binh sĩ Hoàng Nguyệt Anh phái tới để châm lửa, Dương Nghi bị trói trên một gốc cây, đầu đẫm máu.

"Thừa tướng đã sớm biết âm mưu của ả tiện phụ kia" Hạ Hầu Uyên trầm giọng nói: "Nơi này rốt cuộc có cơ quan gì, tới bây giờ ngươi còn không chịu khai báo!"

Dương Nghi cắn răng không đáp, đột nhiên hét to một tiếng, binh lính bên cạnh đã giơ đao chém xuống, vót đi một ngón tay trái của gã.

Hạ Hầu Uyên lạnh lùng nói: "Giặc Thục đã hết hy vọng, ngươi có không chịu khai nơi này bố trí cơ quan gì cũng vô dụng thôi, khai thật ra, bản tướng quân sẽ chừa một con đường sống cho ngươi!"

Dương Nghi đột nhiên ngẩng đầu, miệng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nói: "Ta…Ta khai, ta…"

“Xông qua, giật đuốc, ném vào trong vạc sành”

“Không, ngươi ở sau ngựa, nguy hiểm”

“Nghe lão tử!”

“Gã sắp khai rồi, không được!”

Lời vừa dứt, mũi tên đầu tiên xoay tròn bay tới, xuyên qua cổ tên binh sĩ trông chừng Dương Nghi.

“Kẻ nào!”

Hạ Hầu Uyên giật cương ngựa, chuyển hướng phi tới chỗ tiễn bắn.

Tiễn phát hàng loạt! A Đẩu chỉ cảm thấy hoa mắt, mấy chục người liên tiếp kêu rên, mềm nhũn té xuống, trên yết hầu đều không ngoại lệ bị ghim mũi tên của Khương Duy!

Hạ Hầu Uyên né tránh lợi tiễn lướt qua bên tai, gò má bị quẹt một vết máu.

A Đẩu phát cuồng la: “Ngươi điên rồi! Ngươi dám chọc tên đó!”

A Đẩu chỉ muốn kêu Khương Duy mang theo mình, dựa vào tốc độ cao cự ly ngắn của Xích thố, hai người lao qua giật đuốc ném vào trong vạc sành, tuy hành hiểm, nhưng tỷ lệ trốn thoát ít nhất cũng được sáu phần, song hắn tuyệt đối không ngờ rằng, Khương Duy lại dám trắng trợn bắn tên trêu chọc Hạ Hầu Uyên!

Hạ Hầu Uyên là ai! Thần xạ thủ nổi danh Tam quốc! Sư phụ của Tư Mã Chiêu!

Hạ Hầu Uyên kéo cung, phóng tiễn! Khương Duy quát lạnh một tiếng: “Áp sát vào lưng ta!”

Khương Duy không lùi mà tiến tới, hai chân kẹp Xích thố, chiến mã cất giọng hí dài lao qua Hạ Hầu Uyên!

Tiễn bay tới hàng loạt, Hạ Hầu Uyên nâng tiễn, y như có ba đầu sáu tay, A Đẩu dán chặt trên lưng Khương Duy, nương theo động tác của hắn né qua né lại!

Khương Duy vậy mà vẫn còn dư lực, rút tên lắp lên cung, trở tay bắn ra!

Bảy mươi bước.

Một mũi tên bay tới trước mặt, Khương Duy ngửa mạnh người, gắt gao che chắn A Đẩu ở phía sau.

Đai lụa đứt, chiến quan rơi khỏi ngựa.

Khương Duy nghiêng người, thò tay vào túi tiễn bên hông, trống rỗng.

Bốn mươi bước.

Cuối cùng một mũi tên lóe hàn quang, rời dây phá không.

Ba mươi bước.

Khương Duy hít sâu một hơi, đưa tay tóm, máu bắn tung tóe, nắm lấy mũi tên thép nóng bỏng vào trong tay

Hai mươi bước.

Khương Duy tay trái kéo cung, tay phải lắp tên.

Mười bước.

Hai người đồng thời thả tay, hai mắt Hạ Hầu Huyên lộ vẻ kinh ngạc, lập tức giơ một tay lên, không biết đã bắn chỗ nào, trong nháy mắt trước lúc buông tay, lợi tiễn của Khương Duy đã xuyên qua mi tâm hắn, cắm vào trong não.

Hạ Hầu Uyên không kịp rên lấy một tiếng, té xuống đất. Chiến mã giật mình hí dài, quay đầu bỏ chạy.

Khương Duy kéo A Đẩu xuống ngựa, hai chân A Đẩu run lẩy bẩy, nói: "Ngươi…Tiểu tử nhà ngươi, càng ngày càng…không nghe lời"

Khương Duy lộ vẻ kiệt sức, thở dốc nói: "Ta không dám quay đầu lại, ngươi đang ở sau lưng ta mà, rủi trúng tiễn thì làm sao"

Quân Thục đã rút lui toàn bộ, loạn quân trốn chạy về phía Định Quân sơn, Tào Chân thủ tại nam môn, Chung Hội suất lĩnh viện quân tới báo.

"Tào tướng quân!"

Tào Chân dõi mắt trông bầu trời đêm, mây đen đã tan, lộ ra một vầng trăng bạc, trên lòng chảo Hán Trung toàn là bại binh.

Tào Chân nói: "Chung tướng quân, ngươi có thấy chủ soái địch quân Lưu Công Tự không?"

Chung Hội đáp: "Đang ở chung chỗ với phản tướng Khương Bá Ước"

Tào Chân trầm giọng nói: "Hạ Hầu tướng quân đâu? Ngươi lĩnh hai ngàn binh mã truy đuổi theo hai người bọn hắn, sau khi bắt được Lưu Công Tự thì giữ mạng hắn lại, đợi ta đích thân thẩm vấn, ta đi diệt Triệu Tử Long và Hoàng Nguyệt Anh"

Chung Hội lĩnh mệnh rời đi, Tào Chân lại phái truyền lệnh binh đi thông tri cho Tư Mã Ý, xong dẫn ba ngàn kỵ binh rời thành Ba Trung, đuổi theo hướng Tây nam.

Cách thành mười dặm có một dòng suối nhỏ, nước suối phản chiếu ánh trăng trên trời cao, trắng lóa chói mắt, chảy về hạ du.

Một thanh ngân long thương chặn đường Tào Chân.

"Lạc Dương Tào Tử Đan?"

Triệu Vân toàn thân giáp thép, trên mũ ngân huy lưu chuyển, tựa như võ thần đêm trăng.

Tào Chân tay phải nắm thương, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh ẩm ướt.

Tào Chân nói: "Từng nghe Ôn hầu đơn kỵ ngăn cản ngàn người của Điển tướng quân, sau đó bại trận bị giam cầm bỏ mạng, hôm nay Triệu tướng quân cũng muốn bắt chước hành vi ngu dốt đó chăng?"

Triệu Vân nhướng mày, nhấc mũi thương, thuộc hạ của Tào Chân đứng cách con suối, cư nhiên không thể tự chủ đồng loạt lùi một bước.

Trong rừng cây sau lưng Triệu Vân truyền ra tiếng lách cách hàng loạt, nháy mắt dựng lên hơn trăm chiến liên nỏ, đầu mũi tên lóe hàn quang, chỉ hướng Tào Chân.

Triệu Vân giễu cợt: "Tự cổ binh gia có đạo lý giặc cùng đường chớ đuổi, Tử Long đã trở thành chó nhà chết chủ rồi, không nhọc Tào tướng quân phí tâm. Hoàn thỉnh giúp quân sư nhà ta chuyển một lời cho Tư Mã thừa tướng"

Liên nỏ gài hảo, có vẻ đã được chuẩn bị từ trước, dù muốn truy cũng vượt không qua phòng tuyến của Triệu Vân, thành Ba Trung đã vào tay, Thục quân bại hoàn toàn. Tào Chân cân nhắc chốc lát, nhìn sâu

vào mắt Triệu Vân, người sau song mâu anh khí sáng ngời, trong mắt loáng thoáng có ánh sáng màu cam đỏ, Tào Chân nói: "Lời gì?"

Triệu Vân cười nói: "Đề phòng hậu viện bốc lửa"

Phút chốc sau, Tào Chân đã nhận ra ánh lửa màu cam trong mắt Triệu Vân, quay mạnh đầu hoảng hốt quát: "Hồi thành cứu hỏa!"

Hỏa long từ sườn đất phía xa phun ra, một đường uốn lượn vọt về hướng tường thành!

Tào Chân dốc toàn lực giục ngựa phi như bay, ngay sau đó, đại địa chấn động dữ dội, tất cả âm thanh đều bị lấn át, một tiếng nổ ầm chấn đến hai tai mất đi tri giác, quăng y té thật xa khỏi lưng ngựa.

Trận nổ rung chuyển trời đất, liệt hỏa bốc ngất trời, giống như liệt diễm và dung nham từ lòng đất phun trào lên, vô tình tàn phá kiến trúc toàn thành.

Biển lửa thình lình xuất hiện chôn vùi hai vạn Tào quân trong thành, Tào Chân run rẩy cả người, vùng vẫy bò lên lưng ngựa lần nữa.

Tất cả mọi người kiễng chân nhìn, ngọn lửa phừng phừng bốc cao trăm trượng, chiếu màn đêm sáng rực như ban ngày.

Thục quân khắp núi đồi nhận được tín hiệu giao hẹn, tề thanh reo vang, lũ lượt ùa lên bình nguyên, Triệu Vân vận khí cất giọng thét dài, vạn người ứng thanh tung hô, sĩ khí dời non lấp biển, Thục quân vờ bại lần lượt tự động tập đội!

Tào quân ngoài thành đã sớm bị trận nổ tung long trời lở đất này dọa mất sạch can đảm, chủ tướng không biết đã đi đâu, chiến cục lại nghịch chuyển lần nữa!

Tư Mã Ý đại bại, chạy về phía Ngũ Trượng Nguyên!

Tào Chân hốt hoảng tập kết tàn binh dọc đường, Triệu Vân đuổi theo sát nút, xông vào Tần Lĩnh!

Chung Hội vùi thân trong biển lửa, sống chết không rõ!

Khương Duy giết chết Hạ Hầu Uyên trước trận!

Thục quân đã thương vong hơn ba ngàn quân để dụ địch, đổi lại ba vạn tám ngàn tính mạng Tào quân, Tào quân nguyên khí đại thương, từ đây rút khỏi lòng chảo Hán Trung, bại quân chưa đầy hai vạn, Tư Mã Ý không còn sức mạnh xoay chuyển trời đất nữa.

Tảng sáng.

Tư Mã Ý suất lĩnh không tới sáu trăm thân vệ men theo sơn đạo vội vã chạy trốn.

"Thừa tướng! Sơn đạo phía trước có Thục quân ngăn chặn!"

Tư Mã Ý thở dốc mấy tiếng, giương mắt nhìn vị võ tướng đang đứng sừng sững trên cao trong ánh bình minh.

"Lữ Phụng Tiên?"

"Tư Mã Trọng Đạt" Trầm Kích chậm rãi nói: "Ngươi sinh được một nhi tử tốt đấy, đi thôi"

A Đẩu và Khương Duy mỏi mệt không chịu nổi tung mình xuống ngựa Xích thố, trên mặt hai người đều bị khói hun đen thùi lùi, ngồi bên dòng suối rửa tay rửa mặt.

A Đẩu thấy mi gian Khương Duy hằn nét ưu sầu, hỏi: "Sao vậy?"

Khương Duy lắc đầu cười cười, A Đẩu vốc nước tạt hắn, Khương duy không ngừng tránh né, hai thiếu niên đùa giỡn tưng bừng bên khe suối.

A Đẩu cười nói: "Quá nửa đêm cư nhiên lại bắn chết Hạ Hầu Uyên, nhắm mắt liều đại mà có thể bắn chết được Hạ Hầu Uyên, tới giờ lão tử còn chưa dám tin nữa, thật con mẹ nó tà môn" Xong làm động tác kéo cung, rồi bắt chước tiếng "Sưu sưu".

Khương Duy cười nói: "Chân long thiên tử ở sau lưng ta mà, sợ gì, ngươi xem, tên đó cũng có lợi hại như trong truyền thuyết đâu, còn không phải đã chết rồi sao"

Khương Duy lại thổn thức: "Ngươi đúng là đế tinh giáng thế, khí phách vương bá mãnh liệt bao trùm hết thảy. Đi đâu tìm sư phụ hội hợp đây?"

A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Khí phách 'Vương bát' thì có...là bản lĩnh của ngươi cường thôi, Ách ba kêu ở đợi, lát sẽ tới đón" Nói xong chợt nảy ra một ý niệm, sờ sờ ngựa Xích thố, nói: "Nhóc thông minh, chở bọn ta đi tìm chủ tử của ngươi đi?" Đoạn bò lên lưng ngựa.

Xích thố không an phận hí vang một tiếng, quay đầu qua chỗ khác.

"Ai! Súc sinh!" A Đẩu muốn tung mình lên ngựa, nhưng Xích thố lại xoay người, hại hắn té tòm vào khe suối.

Khương Duy vội chạy lên kéo A Đẩu dậy, A Đẩu mù tịt hỏi: “Con súc sinh này làm sao vậy?”

A Đẩu ngồi trên tảng đá lớn bên khe suối, ngơ ngẩn chờ rồi lại chờ.

Chờ mãi đến giữa trưa, mây đen che kín cả bầu trời, đè ép tới độ người ta hô hấp không nổi.

Cơn mưa phùn rơi lất phất giữa trời đất, Trầm Kích vẫn không tới.

47. Quyển 4 - Chương 47: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sau khi tan triều, Tào Phi vén vạt trước long bào, đưa tay ra, Chân Mật khoác lên, hai người vẫy lui thị vệ rồi vội vã đi một mạch tới ngự hoa viên.

Phía sau ngự hoa viên là một viện lạc vắng vẻ, trong viện muôn hoa đua nở, khoe sắc rực rỡ vô cùng giữa làn gió xuân tháng tư.

Giữa bụi hoa oanh ca yến ngữ, tiếng đàn du dương, tiếng cười khuynh quốc tuyệt sắc không dứt, vài nữ tử mềm mại như không xương dựa vào bên cạnh Tả Từ.

Tào Phi Chân Mật bước vào trong viện, tiếng đàn ngừng bặt.

Tào Phi nắm chặt quân báo của Tư Mã Ý trong tay, chắp tay nói: “Tiên sư”

Thị tỳ đều thi lễ thối lui. Chân Mật tiến lên kéo kín y thường lõa lồ cho Tả Từ, Tả Từ mỉa mai: “Lại chuyện gì nữa? Trọng Đạt bại rồi à?”

Tào Phi nghiêm trang nói: “Quân thư tiền tuyến” Đoạn đưa thư qua, Tả Từ đặt tay lên thư, Tào Phi cung kính nói: “Tư Mã thừa tướng gặp phải đại bại chưa từng thấy, giờ đã lui thủ Ngũ Trượng Nguyên, nếu để mất luôn Ngũ Trượng Nguyện thì giặc Thục sẽ đưa binh tới áp Trường An…”

Tả Từ nheo mắt, giống như phát hiện ra chuyện thú vị gì, nói: “Phụng Tiên tới đầu hàng?”

Tào Phi nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, người này không lưu lại được, ta đã phái người báo cho thừa tướng rồi, phải giết chết”

Tả Từ lạnh lùng hừ một tiếng, Tào Phi thầm rùng mình.

Tả Từ nói: "Kẻ làm sư như cha, ngươi là con rể ta, hắn cũng là con rể ta. Ngươi tâm cơ sâu nặng, sợ bóng sợ gió, giết Tào Tử Kiến không được, giờ lại muốn giết tới Lữ Phụng Tiên?"

Tào Phi trầm giọng nói: "Tiên sư! Lữ Phụng Tiên thay đổi thất thường, đồ quân thí phụ, chuyện Đinh Nguyên Đổng Trác năm đó chính là bài học…"

Lời chưa dứt thì Tả Từ đã chế giễu: "Ngươi không bằng Tử Thượng"

Tào Phi chưa hiểu ý, nhưng Chân Mật lại liên tục nháy mắt với hắn, nói: "Sư phụ có cách gì?"

Tả Từ lười biếng móc một cái bao giấy từ trong ngực ra, Chân Mật vội tiếp lấy, Tả Từ nói: "Thuốc này kêu Thập nhật tán, sau khi uống vào phải định kỳ dùng giải dược, bằng không vừa qua mười ngày, võ lực sẽ mất dần, toàn thân nóng bỏng, trăm ngày sau, toàn thân thối rửa mà chết"

"Sai người mang tới Trường An, nói cho hắn biết hiệu dụng của thuốc này, nhìn coi hắn chịu uống hay không, không uống thì giết; còn nếu uống, ta sẽ điều chế giải dược cho hắn sau"

Tào Phi hiểu ý, gật đầu dẫn Chân Mật cáo lui, nhưng sống lưng vẫn rét lạnh từng cơn, rời khỏi hậu viện, thấp giọng nói với Chân Mật trên đại điện vắng vẻ nọ: "Trên đời vậy mà còn có loại độc dược âm hiểm nhường này"

Chân Mật khinh thường giễu cợt: "Năm đó sư tỷ Điêu Thiền của ta cũng uống thuốc này, còn có một viên cho đại Kiều Giang Đông nữa"

Tào Phi nói: "Còn mấy viên? Ngươi có từng cho ta uống chưa? Giờ nghĩ lại, ta thật sự sợ lão…"

Chân Mật ngừng bước, chợt giơ tay tát Tào Phi một cái thật mạnh, âm thanh lanh lảnh không ngừng vang vọng trên đại điện.

Thành Trường An từng là quốc đô của Tây Chu, đương thời có tên là "Hạo kinh", sau đó Hán Quang Vũ đế Lưu Tú phục hưng Hán thất, cải đô Lạc Dương; mãi đến khi Hoàng Cân làm loạn, Hán Hiến đế lại dời đô về Trường An, đến nay nhân khẩu Trường An đã lên tới mười vạn hộ.

Vào độ cuối xuân, ngàn vạn đóa mẫu đơn nở rộ, biến hành lang cung điện thành một biển hoa.

Trong biển hoa có một ngôi đình, được xây vào mấy trăm năm trước, từng là nơi đính ước của Quang Vũ đế Lưu Tú và Quang Liệt hoàng hậu Âm Lệ Hoa.

Nên đình này có tên là "Phượng Nghi"_____lấy ý "Tiêu thiều cửu thành, hữu phượng lai nghi" *[*Khúc Tiêu thiều được diễn tấu, phượng hoàng theo tiếng nhạc tới nhảy múa]*

Thái thú Trường An mới nhậm chức ngồi nghiêng trên lan can Phượng Nghi đình, trên đầu đội cái mão vuông, dây mão vòng qua sau tai, toàn thân vận cẩm y hoa tú, vạt bào vén lên tới thắt lưng, ủng đen giẫm lan can, một chân gác lên thật cao, tựa lưng vào cột đình, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Dưới chân hắn là Côn Minh trì, nước hồ lay động vô số gợn sóng lăn tăn trong gió xuân, nhẹ cuốn những cánh hoa mẫu đơn phủ kín nửa mặt hồ.

Tư Mã Chiêu từ sau bụi mẫu đơn đi ra, men theo bờ Côn Minh trì chầm chậm bước tới.

Hắn đứng trước đình quan sát thái thú chốc lát, chỉ cảm thấy người này: đội thêm tử quan chính là văn thần, mà che mảnh giáp vào người thì liền trở thành dũng tướng, thật sự đem bốn từ "Cẩm y ngọc đái" phát huy đến hết sức tinh tế, dường như bẩm sinh là để phối cho thời loạn thế phồn hoa này.

Tư Mã Chiêu chắp tay nói: "Tử Thượng kiến quá Trầm Kích đại ca"

"Lữ Phụng Tiên" Lữ Bố không thèm liếc mắt tới Tư Mã Chiêu, hờ hững hỏi: "Lại đưa thuốc gì tới nữa? Sao không phải là lão già nhà ngươi?"

Tư Mã Chiêu cười đáp: "Tử Thượng không dám, thuốc kia uống vào thấy tốt không?"

Lữ Bố không đáp.

Tư Mã Chiêu lại nói: "Tử Thượng nhớ lúc Phụng Tiên đại ca ở trong lao…"

Lữ Bố nói: "Luận về vai vế, ngươi phải kêu ta là thế bá"

Tư Mã Chiêu cười nhạt, nói: "Tử Thượng đã sớm biết, người như hầu gia đây nhất định sẽ không chết, Tử Thượng vẫn còn nhớ rõ lời nói lúc đó trong lao của hầu gia, cảm thấy hết sức thụ sủng nhược kinh"

Lữ Bố hờ hững nói: "Xin nhận quý ngôn của ngươi"

Lữ Bố thả chân xuống, xoay người lại, đặt hai tay lên gối, lẳng lặng nhìn Tư Mã Chiêu, lát sau nói: "Hôm nay Phụng Tiên đã cột chặt với nhà Tư Mã ngươi rồi, có lời gì cứ nói thẳng, mãnh hổ không thể trêu, hổ trong lao thì vẫn là hổ"

Tư Mã Chiêu nói: "Ôn hầu nói đùa" Chợt đưa tay vào ngực lấy một cái hộp vàng nho nhỏ ra, giao cho Lữ Bố, nói: "Hộp tên Kế đô la hầu, là vật của Ôn hầu, Tử Thượng đặc biệt tới trả"

Lữ Bố lấy ngón tay ước lượng cái hộp kia, Tư Mã Chiêu lại đưa ra một thiếu niên, nói: "Đây là tùy thị Tử Thượng đặc biệt tìm tới, mong hầu gia nhận cho"

Ngón tay đang cầm hộp Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn của Lữ Bố khó có thể phát hiện hơi run rẩy.

Thiếu niên nọ mắt sáng răng trắng, song mục trong suốt như nước, môi đỏ như son, làn da trắng nõn.

Mắt mày, sống mũi ấy cực kỳ giống A Đẩu.

Nhưng chỉ có khí chất vô lại giữa mi gian là không cách nào mô phỏng theo được, ngoài ra còn có thêm vẻ sợ hãi rụt rè.

Nói là tùy thị, nhưng thực chất là tiểu quan Tư Mã Chiêu không biết từ đâu tìm được, hắn đoán được tâm ý của Lữ Bố, bèn đưa tới làm bạn giường.

Tư Mã Chiêu lại cười nói: "Hắn tên là..."

Hộp vàng trong tay Lữ Bố vang khẽ một tiếng, một tia hàn quang bay ra, lướt qua má Tư Mã Chiêu, bắn trúng vai tiểu quan kia, người sau kêu to một tiếng, ngửa mặt té vào hồ Côn Minh.

Người trong hồ đập nước một trận, cuối cùng ướt sũng như chuột lột bò lên.

Tư Mã Chiêu kịch liệt thở dốc, mấy lần muốn nổi giận, Lữ Bố nhìn vào trong mắt, chế giễu: "Tử Thượng thế chất, y phục cũ đã mặc qua rồi thì há có thể đem tặng người ta?"

Không đợi Tư Mã Chiêu đáp, Lữ Bố đã ném hộp tiễn kia qua bên hắn, Tư Mã Chiêu đón lấy. Lữ Bố nói: "Mang độc tiễn đặt trở về hộp, người thì ta thu"

Đoạn nhảy xuống đình, không thèm để ý tới Lưu Thiện giả ướt đẫm và Tư Mã Chiêu ngơ ngác đứng bên hồ nữa, xoay người rời đi.

Đại hỏa cháy ba ngày ba đêm mới được dập tắt trong một trận bạo vũ, sấm chớp tán loạn trên bầu trời, nước mưa trắng trời trắng đất mở màn cho một mùa mưa xuân.

Đại quân di chuyển về hướng Ngũ Trượng Nguyên, cuối cùng ngừng lại ở Dương Bình quan đóng quân, trữ lương thực, chờ sau này tiếp ứng lương thảo, còn ở Ích Châu Gia Cát Lượng không ngừng trưng binh, phái đội tiếp viện ùn ùn bất tuyệt tiến vào chiếm giữ lòng chảo Hán Trung.

Mãi đến ngày nọ dứt mưa to, đội ngũ thân chinh tổng cộng bảy vạn người của Lưu Thiện cùng lúc chiếm lĩnh Dương Bình quan.

Một nhánh đại quân như thế hầu như ngang hàng với binh lực thân chinh Xích Bích của Tào Tháo, còn Tư Mã Ý chỉ có một vạn rưỡi đại quân, lùi về phía đông bắc bộ Ngũ Trượng Nguyên, do Tào Chân suất lĩnh.

Tào Chân và Triệu Vân ngoài dự tính cùng áp dụng một chiến thuật_____án binh bất động.

"Tào Chân bị đánh mất hồn mất vía, làm con rùa rút đầu cũng đúng đi, cớ sao chúng ta cũng bất động?"

"Chúng ta có bảy vạn người! Sư phụ, bảy vạn người! Lúc Tào Tháo đánh Xích Bích cũng mang tiếng là mười vạn! Hiện tại trước mặt chỉ còn lại hơn một vạn kỵ binh của Tào Chân, vẫn ít lắm! Không đem xe lu tới nghiền còn ở đó chờ cái gì nữa! Chờ Lạc Dương tăng binh hả?!!"

Triệu Vân thắc mắc: "Xe lu là cái gì?"

A Đẩu dở khóc dở cười, tức giận nói: "Ách ba còn đang ở Trường An kìa! Không đánh lẹ chút thì sao đón hắn về được! Giờ sắp tới Đoan Ngọ rồi! Ngươi muốn hắn ăn tết một mình hả?!"

Vu Cát nhàn nhã ngồi trên ghế ăn bánh ngọt Quan Phượng đưa tới, bị A Đẩu túm mạnh qua, suýt nữa nghẹn chết.

A Đẩu lại nói: "Ngươi xem, chúng ta có Nãi Cát, ngày mai, không, hiện tại xông ra đi, đem súng điện từ ba trăm sáu mươi độ không lệch chỉa hướng Ngũ Trượng Nguyên "Uỳnh chíu_____" "Uỳnh chíu_____" quăng ra một đống bùa nổ chết toi hắn, không phải sư nương đang làm bình hỏa dược sao? Đến lúc đó ném qua hắn tiếp…"

Triệu Vân lại thắc mắc: "Súng điện từ là…cái gì?"

A Đẩu chỉ cảm thấy cảm xúc mãnh liệt tràn đầy dùng không đúng chỗ, bèn phụt một tiếng bật cười, Triệu Vân hơi xấu hổ cười nói: "Sư phụ là người quê mùa, không hiểu mấy thứ đó, giải thích cho sư phụ nghe đi?"

A Đẩu giơ giơ một tay, thả Vu Cát ra.

Vu Cát vội cuống cuồng chạy sang một bên, nói: "Lão già Tả Từ tới rồi, ta nhất định sẽ chết chắc_____"

A Đẩu nói: "Đâu có hỏi ngươi, câm miệng" Lại quay sang Triệu Vân, nghiêm mặt nói: "Sao không đánh? Đã tới ngoài Dương Bình quan nhiều ngày như vậy rồi. Nói cho ta biết, sư phụ"

Triệu Vân: "Ngẫm lại"

"Ngẫm lại?"

Triệu Vân gật đầu nói: "Tào Chân đang ngẫm lại thất bại, sư phụ đang ngẫm lại chiến thắng, như thế mới có thể thắng không kiêu căng, bại không ngã lòng. Quân tay tuy đại thắng, nhưng vấp rất nhiều sai lầm, tân binh từ Ích Châu đưa tới còn cần phải rèn luyện nhiều hơn, không thể tùy tiện tiến quân"

Triệu Vân lại nói: "Làm tướng cần phải không kiêu không ngạo, càng không thể nếm mùi thất bại rồi ảm đạm ủ dột lập tức khăng khăng mãnh công để mong vãn hồi chiến cục, nếu ngươi nhàn rỗi quá thì cứ tới doanh trại nói chuyện với các tướng sĩ đi"

"Ờ, được rồi…" A Đẩu nghe nửa ngày, chiến ý mãnh liệt sôi trào cứ thế bay sạch sẽ, nhặt một miếng bánh gạo nếp từ trong tay Vu Cát cúi đầu ủ rũ đút vào miệng Triệu Vân, sau đó chùi chùi miệng giúp y rồi rời đi.

Triệu Vân ăn xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm ôn nhu, nói: "Bánh này không có độc, ngươi có thể ăn được"

Trận chiến Hán Trung liệt hỏa khắp đồng, tuy thắng lợi, nhưng Thục quân vẫn có không ít binh sĩ bị bỏng, mấy ngày nay những người trọng thương đều đã tử vong, còn người bị thương nhẹ thì được quân y chăm sóc, dù như vậy, thời tiết mưa dầm vẫn khiến vi trùng sinh sôi, chỗ da bỏng rất dễ cảm nhiễm.

A Đẩu vào trong doanh trại thương binh, thấy người bị bỏng nặng toàn thân chiếm hết ba bốn phần, nằm trên chiếu lác không ngừng rên rỉ, rất nhiều tấm chiếu thấm ướt một lớp máu, hơn nữa còn có dịch cơ thể rỉ ra ngoài liên tục.

"Ngươi ăn cơm chưa?"

"Ngươi đau không? Đừng ngồi dậy, cứ nằm đi, kẻo vết thương rách"

"Vết bỏng không hề gì…Sẽ lành mau thôi, nam tử hán đại trượng phu chẳng cần để ý bề ngoài, ngươi là dũng sĩ…"

"…Ta…trở về kêu tiên sinh cấp thêm quân lương cho các ngươi, không, tự ta sẽ lấy chút hoàng kim ra cho…các ngươi"

"Người nằm chết bên kia tên gì?"

"Được, ta nhớ rồi, ta…Trở về nhớ nhắc ta cấp thêm cho mẹ hắn chút…tiền"

Đến cuối cùng, ngay cả A Đẩu cũng nói không nổi nữa, trong lòng rất khó chịu, nhưng các thương binh thì cảm động đến rơi nước mắt, cho rằng được nhìn thấy chân long thiên tử, đồng thời có thể nói vài câu với hoàng đế tương lai, quả thật đã là niềm vinh hạnh lớn lao.

Thực sự là một loại vinh hạnh.

A Đẩu thừ người đứng ngoài doanh trại thương binh một hồi, móc Thanh nang kinh từ trong ngực ra, thở dài, tỉ mỉ tra xét.

Khương Duy từ doanh trướng vội vã chạy một mạch ra, nói: "Quả nhiên là chạy tới doanh trại thương binh! Dọa bọn ta hết hồn"

A Đẩu cũng không ngẩng đầu, vừa lật sách vừa đáp: "Ta tới thăm thương binh, sao thế?"

Khương Duy nói: "Ngươi thân thể yếu đuối, đừng chạy tới chỗ nhiều bệnh nhân như vậy, đi thôi. Sư phụ sợ ngươi chạy tới đây nên kêu ta đi tìm ngươi" Xong kéo A Đẩu vội vã rời đi.

A Đẩu bị Khương Duy kéo ngược đi mấy bước, vội hô hoán: "Ai_____chờ đã chờ đã, ai nha, thân thể lão tử khỏe vô cùng…A, ngươi xem, cây cỏ này tên địa du, eh? Bá Ước!"

Khương Duy kéo rồi lại túm, cuối cùng dứt khoát ôm ngang A Đẩu vào ngực, vừa đi vừa cười nói: "Sao thế?"

A Đẩu vùng vẫy: "Thả ta xuống, ngươi coi sách nè, đi, chúng ta đi tìm cọng cỏ tên địa du này, dùng trị vết bỏng, lân cận đây có con suối phải không? Nó mọc gần nước…"

Nửa canh giờ sau, Khương Duy cưỡi ngựa Xích thố, mang theo A Đẩu, hai người lén lén lút lút rời quân doanh chạy nhanh như chớp về phía tây bắc Ngũ Trượng Nguyên.

A Đẩu cười dài nói: "Lẽ ra phải kêu thêm người đi chung mới phải, lỡ thật sự tìm được thì cũng có người…"

Khương Duy dở khóc dở cười nói: "Được hời còn khoe mẽ hả, nếu bị sư phụ biết người nào cho ngươi xuất doanh, lát nữa làm ơn lẹ lẹ chút, đừng hại tiểu gia bị quỳ đá mài đao đấy. Chớ có sờ loạn trên người tiểu gia…A, coi chừng té mẻ răng bây giờ!"

A Đẩu ôm eo Khương Duy, không ngừng nói nhăng nói cuội với hắn, bày một đống trò kỳ cục, ngựa Xích thố là thần tuấn, tìm tới một chỗ trong rừng cây, nơi đó quả nhiên có dòng suối Khương Duy nói.

Khương Duy xuống ngựa, dắt Xích thố, cùng A Đẩu sóng vai tìm kiếm bên khe suối, có chút lo lắng, dù sao hai người rời doanh cũng hết sức nguy hiểm, nơi này lại là mảnh đất trống mà cả Tào quân lẫn Thục quân đều không đóng quân.

Nhìn một hồi, Khương Duy nói: "Không có, đi thôi"

Lời chưa dứt thì A Đẩu đã reo hò một tiếng: "Tìm được rồi!"

Cách ghềnh đá gần con suối gần nửa dặm mọc đầy ắp địa du.

Khương Duy nói: "Ngươi hái đại vài cây đi, trở về cho sư phụ xem rồi kêu y phái người tới cắt là được,

mau lên, hái xong chúng ta rút ngay"

A Đẩu khom lưng hái không ngừng, cười đáp: "Ta chỉ sợ bên Tào quân cũng có nhiều người bỏng, lỡ bọn chúng cũng tới hái thứ tốt này thì sao..."

Khương Duy tiến lên phía trước một bước, chắn trước mặt A Đẩu, chậm rãi nói: "Ngươi đúng là...liệu sự như thần"

A Đẩu ngạc nhiên ngẩng đầu, đứng thẳng người lên, tiếng cơ quan kêu lắc rắc, bờ suối bên kia có hơn mười tên binh sĩ bê cung nỏ, nhắm chuẩn vào hai người mình.

Tào Chân khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt như điện, lạnh lùng nói: "Lại gặp nhau rồi, Lưu Thúy Hoa"

48. Quyển 4 - Chương 48: Cổ Ngọc Lang Hoàn

Tào Chân lạnh lùng nói: "Chớ có chống cự vô ích, theo ta đi một chuyến"

A Đẩu u sầu nói: "Ngọc bội bị ta chôn ở Thành Đô, ngu phu, giết hiền thê rồi thì đời này ngươi đừng mong tìm thấy nữa"

Điều thứ nhất trong tín điều nhân sinh của tiểu lưu manh: được hời, nhất định phải khoe mẽ.

Vì thế A Đẩu cà lơ phất phơ đưa tay phải từ sau lưng câu cổ Khương Duy, tay trái ôm ngực ra vẻ yếu đuối, tha thiết nói:

"Ngu phu! Một ngày không gặp, như cách ba thu, nhớ chết nô gia!"

"..."

Binh lính phía sau Tào Chân hai mặt nhìn nhau, chủ soái vội vã tới đây tìm thảo dược, đụng phải hai tên thiếu niên này, còn chưa nói rõ thân phận mà Tào tướng quân đã ra hiệu lấy cung nỏ nhắm bắn?

Đối phương xưng hô thế nào? Hiền thê? Ngu phu? Thêm vào đó Tào Chân vốn muốn ôm ý niệm bắt sống, nên vẫn không quát ra danh tự A Đẩu, chỉ kêu "Lưu Thúy Hoa", càng khiến chúng thuộc hạ mù tịt, mờ mịt vô cùng.

Nhìn lại Tào Chân thì thấy hoảng hốt như gặp phải đả kích to lớn, Tào tướng quân là đoạn tụ hả?

Mặt Tào Chân tức khắc trở nên trắng bệch, không biết nên kêu người bắn tên mới tốt, hay qua nếm thử cảnh bắt sống mới tốt đây.

Đột nhiên Khương Duy nói: "Là cái mà lần trước ta và ngươi đem đi chôn á hả?"

A Đẩu ra chiều nghiêm túc nói: "Ừm!"

Khương Duy hết sức phối hợp, một tay chỉ Tào Chân, tay kia tóm cổ áo A Đẩu, tức giận quát: "Y là gì của ngươi!"

Ý niệm duy của Tào Chân chính là muốn ôm đại thụ khóc ầm một trận, rốt cuộc là chuyện gì vậy trời!!

"Nói! Y là gì của ngươi!" Khương Duy giận không kìm được, giống hệt như bà vợ cả bắt gian tại giường: "Cái đồ…không tuân thủ nữ tắc…"

A Đẩu cẩn thận nhắc nhở: "Nam nhân không tuân thủ nữ tắc?"

Khương Duy gầm thét: "Đúng! Đồ nam nhân không tuân thủ nữ tắc" Mặt khác xô đẩy A Đẩu, hai người lui ra sau cây.

A Đẩu hãy còn u oán la hét: "A! Ngu phu_____! Cứu ta_____!"

"…"

Tào Chân rống: "Phóng tên! Chớ để tướng địch thoát!"

A Đẩu tuôn ra một tràng cười khủng bố, ngựa Xích thố hí dài ầm ĩ lao khỏi rừng cây, Tào Chân tung mình lên ngựa, Khương Duy cười đến độ suýt nắm không vững dây cương, Xích thố phóng một lần mười bước, vọt ra bình nguyên, phi băng băng trong đồng hoang!

Tào Chân rớt lại phía sau, nhưng chiến mã dưới khố cũng chẳng phải hạng vừa, tọa kỵ của Tào Chân toàn thân tuyết trắng, bốn vó vàng rực, chính là danh mã Đại Ngụy "Trảo hoàng phi điện" do Tây Vực triều cống! Dù Xích thố là thần mã, nhưng dù sao cũng đã già, mã lực bất phân cao thấp với Trảo hoàng phi điện.

Trận truy đuổi vừa bắt đầu, thuộc hạ của Tào Chân đã bị bỏ tuốt lại phía sau, Tào Chân huýt sáo, chúng binh sĩ trong lúc phi nước đại tản ra hai cánh, ai nấy lợi tiễn lên nỏ, trong cơn xóc nảy kịch liệt hình thành nên thế đánh bọc sườn, từ xa đuổi theo không ngừng.

"Tới đây tới đây_____cục cưng_____tới đây bắt ta a_____"

Giọng nói kia theo gió truyền lại làm Tào Chân tức đến không ngừng run rẩy, mấy lần muốn ném thẳng trường thương xuyên thấu lưng A Đẩu đang liên tục quay đầu lại làm mặt quỷ với mình, nhưng cứ nhấc thương lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi nhấc lên, chẳng rõ nguyên nhân vì sao ném không được.

Xích thố chợt quẹo cua, đổi phương hướng chạy trốn, suýt nữa hất A Đẩu xuống đất.

Tào Chân cư nhiên sợ hết hồn, quát: "Coi chừng!"

A Đẩu trợn tròn mắt, dở khóc dở cười hỏi: "Y…nói gì thế? Ta nghe không rõ, Khương Tiểu Duy…"

Khương Duy cười đến co rút bả vai, đáp: "Y kêu ngươi coi chừng…kẻo ngã, tên đó đã bị ngươi chỉnh đến độ choáng váng đầu óc luôn rồi…"

A Đẩu và Tào Chân cách nhau hơn mười trượng, Tào Chân khí huyết công tâm, liều mạng giục Trảo hoàng phi điện, tiếc rằng hai con ngựa có cùng cước trình, vô luận thế nào cũng không thể thu hẹp khoảng cách được dù chỉ nửa tấc, A Đẩu dứt khoát xoay người qua, lưng tựa lưng với Khương Duy, trở tay ôm eo Khương Duy, mặt hướng sang Tào Chân ngẫm nghĩ một hồi rồi bắt đầu phát điên.

A Đẩu lắc lư trên lưng ngựa Xích thố, móc một cái thủ quyên nho nhỏ từ trong ngực ra vẫy vẫy Tào Chân.

Trong lòng Tào Chân kêu lộp bộp một tiếng, thôi xong rồi.

A Đẩu vô lại kéo họng hô:

"Gặp gỡ khó, ly biệt càng khó…Đông phong tiều tụy…hoa cúc tàn…"

"Ngu phu! Ngươi đừng đuổi theo nữa! Đừng đuổi nữa nha! Hiền thê đâu đáng giá để ngươi dốc lòng dốc sức như vậy, coi chừng đèn cạn dầu, tinh tẫn nhân vong…Hậu cung ngươi ba nghìn giai lệ, Tư Mã ngu đệ còn đang chờ ngươi ở nhà, Tào Phi ngu huynh, Chân Mật ngu tẩu…"

Chỉ thấy miệng A Đẩu liến thoắng không ngừng, dùng thần công ăn không nói có của mình đem văn thần võ tướng triều đình Đại Ngụy lẫn đám người đế vương thừa tướng, Tư Mã Ý soạn luôn thành một bảng quan hệ ái muội với Tào Chân.

Đuổi theo chưa tới năm phút đồng hồ mà Tào Chân đã bị chụp tươi một đống hắc oa lên đầu, nào là câu dẫn Chân Mật, nào là đẩy ngã Tư Mã Chiêu Đặng Ngải Chung Hội, nam nữ xơi tuốt, già trẻ chẳng tha, ăn ngủ chung chạ, bốn đời đồng giường…A Đẩu thêu dệt đến say sưa, sống động vô cùng, thao thao bất tuyệt, cộng thêm Tư Mã Ý Tào Phi Tào Thực Tả Từ, ngay cả Quách Gia Tuân Vực đã sớm vào quan tài cũng không buông tha, miệng xổ ào ào toàn là cảnh xuân tươi đẹp _____bíp _____bíp bíp .

Tào Chân dở khóc dở cười, hối hận vì sao hôm nay ra cửa không chịu coi lịch trước, lần nào đụng phải tên

tiểu thái tuế này cũng không được sống khá giả, mấy lần muốn chịu thua hồi doanh, nhưng nghĩ tới mảnh ngọc bội kia thật sự là vật hết sức trọng yếu, bèn không thể không kiên trì đuổi theo.

Rốt cuộc Tào Chân bất đắc dĩ hô: "Đừng chạy nữa, Lưu Công Tự! Ngu phu…Ngu huynh có lời muốn phân trần với ngươi! Miếng ngọc bội đó không đơn giản chỉ là bảo vật gia truyền thôi đâu!"

"Trả nó lại! Kẻ làm tướng nhất ngôn cửu đỉnh, Tử Đan nhất định sẽ không thương tổn hai ngươi!"

Tào Chân hít sâu một hơi, cao giọng hô: "Cổ ngọc Lang Hoàn quan hệ tới vận mệnh Đại Ngụy ta, có thể khắc được yêu thuật của lão đạo Tả Từ!"

Khương Duy cười đến chảy nước mắt giàn giụa, nói: "Quả nhiên là não tàn rồi, dù là thật, nhưng lời này có thể nói lung tung với địch nhân hay sao?"

A Đẩu cười không ngớt, từ xa hô hoán: "Cầu ta a…Cầu ta a…"

Tào Chân cùng đường, lúc đang muốn nuốt giận buông bỏ tôn nghiêm khẩn cầu thì lại nghe A Đẩu phán một câu:

"Cầu ta ta cũng cóc trả cho ngươi…"

Tào Chân dẫn không nổi, cuối cùng phun luôn một ngụm máu ra ngoài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tiếng rống lớn như sấm rền chấn triệt bình nguyên.

"Thường sơn Triệu Tử Long ở đây! Chớ có làm nhục chủ công nhà ta!"

Tào Chân hít sâu một hơi, chính chủ rốt cuộc cũng tới rồi! Giờ khắc này cho dù lên núi đao, xuống chảo dầu y cũng không muốn nghe A Đẩu nói thêm gì nữa, nộ hỏa tràn ngập kia hóa thành chiến ý, quát: "Lạc Dương Tào Tử Đan ở đây! Tới chiến_____!"

Triệu Tử Long bạch khôi hiên ngang, nhấc ngược ngân long thần thương từ cuối trời giục ngựa phi ào tới, chỉ ngắn ngủi mấy hơi mà đã lướt qua Xích thố, trong nháy mắt đó, Tử Long đè một tay lên lưng ngựa, bay vọt lên!

Tào Tử Đan đạp chân dài, giẫm lên yên ngựa, nhảy lên không trung, nghênh đón Triệu Tử Long đang xông tới như bão táp!

Triệu Vân hóa thành một vệt sao băng ánh bạc chói mắt, bay về phía Tào Chân toàn thân chiến giáp hắc đồng, lưỡng tướng đều vứt ngựa, thân tại không trung, cùng vung mạnh trường thương của mình!

Thoáng chốc, ngân long thương đâm vào thần binh chiến kích hắc mãng của Tào Chân, phát ra một tiếng vang réo rắc! Lửa tóe tứ phía! Hai danh chiến tướng toàn lực xuất kích, kình khí chấn khai khiến cỏ dại trên bình nguyên đều ngã rạp xuống!

"Keng" "Keng" "Keng" liên tục ba tiếng! Giữa những động tác chớp nhoáng, Triệu Vân hợp nhất với thương, toàn thân khua động thương ảnh, một thương hung hăng quét trúng chiến kích của Tào Chân! Quét y té thẳng xuống mặt đất!

A Đẩu và Khương Duy đồng thời phát ra một tiếng reo hò kích động!

Triệu Vân trở mình tiếp đất, đứng tấn, vung nghiêng ngân thương, tay không hư ấn, giương mắt nhìn sang Tào Tử Đan, cười nói: "Lại gặp nhau rồi"

Gan bàn tay Tào Chân nứt toác, dồn dập thở dốc, thuận khí xong bèn vung kích chỉ ngang vào Triệu Vân.

Triệu Vân thuận tay giơ thương, mũi thương đảo một vòng cung, từ xa điểm vào vai phải Tào Chân.

Tào Chân thầm rét lạnh, biết Triệu Vân đã nhìn ra mệnh môn tập võ của mình, vai phải chính là kẽ hở, biết hôm nay nhất định vượt không qua ải Triệu Vân, nhưng ngựa Xích thố ở ngay đó không xa, ngọc bội có thể về tay dễ dàng, phải rút lui như vậy thực sự không cam tâm.

Tiểu lưu manh kia thấy Triệu Vân tới cứu, lập tức vểnh cái đuôi thẳng lên trời, ra sức làm mặt quỷ với mình.

Tào Chân thầm ai thán trong lòng một tiếng, đời này đúng là tạo nghiệt mà!

Triệu Vân hãy còn ung dung, hoàn toàn không đặt Tào Chân vào mắt, nói: "Hai ngươi trở về ăn tối đi, đói bụng chưa?"

"Cứ đi trước, sư phụ xử lý y xong sẽ tới sau"

"..."

Cảm giác thất bại khổng lồ trước giờ chưa từng có bao phủ lấy Tào Chân.

Đương nhiên, Triệu Vân coi như cũng ôn hòa rồi, chứ gặp phải Lữ Bố, nói không chừng sẽ cười nhạo một tiếng "Rác rưởi" rồi thuận tay ra một kích quét y bay tới chân trời luôn.

A Đẩu "Ờ" một tiếng, dùng ánh mắt giảo hoạt đánh giá Tào Chân, rồi vỗ vỗ vai Khương Duy, nhưng Khương Duy lưỡng lự không đi, giống như muốn nói gì đó.

“Sao vậy?” A Đẩu thấp giọng hỏi.

Khương Duy không đáp, A Đẩu đột nhiên tâm linh tương thông, xoay sang Tào Chân nói: “Tên tiểu bạch kiểm Chung Hội kia chết chưa?”

Tào Chân giống như đã sớm lường trước được câu hỏi này, đáp: “Chưa, nhưng cũng sắp”

A Đẩu lại hỏi: “Thương tích thế nào?”

Tào Chân xưa nay vẫn luôn không giỏi khoản ăn nói sắc bén, dù căm hận Khương Duy, nhưng cũng tìm ngôn từ lễ độ đáp: “Sĩ Quý kết giao lầm bạn, đây là gieo gió gặt bão, trách được ai nữa”

Trong lúc nói thì thuộc hạ của Tào Chân đã rối rít đuổi tới, hình thành vòng vây, lấy cung nỏ nhắm ngay Triệu Vân giữa trận.

Tào Chân biết cho dù mười tên kỵ binh này có tinh nhuệ cũng không đủ để Triệu Vân luyện tay, bèn dứt khoát không để mất mặt nữa, trầm giọng nói: “Thu vào hết đi!”

Triệu Vân nhướng mày nói: “Tiểu đồ gàn bướng, nếu có đắc tội, kính xin rộng lòng tha thứ” Bèn ôm quyền, nhưng trong lời nói hàm chứa tiếu ý, đang muốn xoay người lên ngựa thì bỗng A Đẩu nói: “Thương tích nặng cỡ nào? Dẫn ta đi, ta xem giúp hắn? Ta là đệ tử quan môn của Hoa Đà đấy”

Triệu Vân và Tào Chân đều kinh ngạc, Triệu Vân mắng: “Đừng làm càn!”

Cánh tay đang ôm eo Khương Duy của A Đẩu siết chặt, biết đây vốn là chuyện hai quân giao chiến, có tử có thương cũng chẳng trách người ta được, nhưng nhất định Khương Duy sẽ cảm thấy áy náy, mà chuyện của Khương Duy cũng là chuyện của mình, đâu thể để hắn vướng mắc trong lòng hoài được.

Bèn gác cằm lên vai Khương Duy, cười dài nói: “Bá Ước nhà ta nợ hắn, lần trước hắn không có đả thương Bá Ước…Tiểu gia cũng rất cảm kích”

Ý A Đẩu là muốn chỉ việc Chung Hội một đường truy đuổi Khương Duy ra khỏi quân doanh lúc chiến tranh mở màn, rồi lấy cung tiễn bắn vào ngựa của hắn, khi đó A Đẩu cách rất xa, về sau nhớ tới quả thật phải gạt mồ hôi, nếu truy binh đồng loạt phóng tiễn thì Khương Duy đã không còn sống trên đời này nữa rồi.

Tào Chân hơi trầm ngâm, bèn nói: “Nếu vậy, thỉnh hiền đệ đi theo ta”

Triệu Vân vươn trường thương chắn trước ngựa Xích thố, trầm giọng nói: “Chơi trò gì vậy?”

Bỗng Khương Duy nói: “Có thể đưa hắn qua quân doanh chúng ta không?”

Đây cũng là một biện pháp điều đình, Triệu Vân nghe hiểu ý đồ đệ, thở dài trong lòng, đành phải nói: "Lấy thái độ làm người của Tử Long đảm bảo, nhất định sẽ không thương tổn hắn, Tào tướng quân trở về chăm sóc tử tế rồi đưa Chung Hội tới Dương Bình quan là được"

Tào Chân hỏi ngược lại: "Thái độ làm người của Triệu tướng quân thì đáng tin, còn của Tử Đan thì không chắc?"

Triệu Vân á khẩu, nhưng chung quy đâu thể nào đưa A Đẩu tới Tào doanh mạo hiểm được.

Tào Chân cười một tiếng cho qua, không nói thêm gì nữa, lên ngựa rời đi.

Chập tối, Tào Chân cư nhiên đích thân hộ tống Chung Hội bị bỏng tới Dương Bình quan thật.

Tùy tùng của Tào Chân le que có năm sáu người, bảo vệ một chiếc xe đẩy, trên bánh xe bọc đầy rơm rạ, tiến vào Dương Bình quan, dù là Triệu Vân cũng không khỏi khâm phục can đảm của người này.

Hoàng Nguyệt Anh trốn tránh không gặp, A Đẩu vội mời Tào Chân tới một căn trướng bồng đã được chuẩn bị kỹ trước đó, rồi lấy lá ngải cứu hun khắp nơi, Khương Duy cẩn thận ôm Chung Hội lên chiếc giường nhỏ trải sàng đan trắng, Chung Hội rên rỉ mấy tiếng.

Tào Chân nói: "Lúc trước Tử Đan cũng đi tìm cỏ địa du, theo lời lão quân y nói, địa du sau khi đun nước có thể tiêu giải vết bỏng, nhưng chỗ bỏng vốn đâu được thấm nước"

A Đẩu gật gật đầu, lấy đao bạc cắt mở y phục Chung Hội, diện tích bỏng trên da Chung Hội gần ba phần, da dẻ nứt nẻ vốn đã dần dần tái sinh, nhưng không ngăn được máu từ trong cơ thể chảy ra, vị tướng lĩnh hơn một trăm sáu mươi cân, cao bảy xích này vô cùng suy yếu, hiện ngay cả A Đẩu cũng có thể ôm lên được.

May mà gương mặt tuấn tú của Chung Hội vẫn chưa bị hủy, sau này khỏi bệnh rồi, trên cổ lưu lại vài ba vết sẹo cũng không ảnh hưởng tới dung mạo.

A Đẩu nói: "Dược cao này là dùng mỡ viên ướp lạnh điều chế ra, cho nên không có vi trùng, sẽ không dẫn đến cảm nhiễm, bệnh tật cũng không thể tiếp xúc với quá nhiều người, cứ ở trong trướng bồng, nếu có điều kiện phải sát trùng tiêu độc"

Tào Chân nghe mà mụ mị cả đầu.

A Đẩu lấy một thanh tiểu đao bằng bạc cẩn thận hơ tiêu độc trên lửa, rồi khều dược cao được bào chế thành từ phấn địa du lên.

"Ngươi khéo tay hơn ta, làm đi" A Đẩu giao ngân đao vào trong tay Khương Duy, Khương Duy bôi một lớp

thật dầy lên da cho hắn.

Chung Hội thấp giọng rên rỉ, khi ngân đao chuyển đến cổ tay hắn thì bị hắn nhẹ nhàng nắm lấy.

Khương Duy thở dài, rút đao ra khều dược cao tiếp.

A Đẩu trêu chọc: "Ngươi động thủ nên hắn không sợ đau ha…"

Khương Duy đỏ mặt, lấy đao bạc uy hiếp chỉa chỉa vào A Đẩu.

"Tạm thời hắn sẽ ở chỗ chúng ta…Cười cái gì?" Lúc quay đầu qua A Đẩu thấy Tào Chân kìm không được khẽ cười, khóe miệng co giật nói: "Ngươi quay về đi, chờ Chung Hội ở chỗ chúng ta dưỡng thương xong sẽ thả hắn đi, tránh cho đám nam nhân cẩu thả trong doanh các ngươi chiếu cố không được hắn"

Tào Chân gật gật đầu, chợt nói: "Tử Long tướng quân, ta có mấy lời, muốn…muốn nói với Công Tự"

A Đẩu khẽ nhíu mày, nói: 'Thân thiết vơi ngươi lắm sao, ai cho ngươi kêu danh tự ta, hả?"

Tào Chân bị nói vậy, tức khắc đỏ bừng mặt, xấu hổ vô cùng, Tử Long quan sát Tào Chân một hồi rồi quăng ánh mắt dọ hỏi sang A Đẩu.

A Đẩu nói: "Ừm, tới đây"

A Đẩu dẫn Tào Chân về trướng của mình, rửa tay, rắc chút đàn hương vào trong lồng đồng, bưng bánh gạo nhân đậu Vu Cát ăn còn thừa phân nửa ra, xong châm bình trà Phổ nhĩ, cười nói: "Ngu phu…hiền thê có chút trà ngon bánh ngọt đây…nếm thử chứ?"

"Thế nào, so với hạch đào vụn nghẹn chết người ở nhà ngươi, hiền thê hào phóng quá phải không?"

Tào Chân lập tức hối hận, lẽ ra lúc nãy không nên yêu cầu ở một mình với tên tiểu lưu manh này mới đúng, đây chẳng phải rõi hơi tự rước nhục vào mình hay sao?

Đêm, Trường An.

Lữ Bố kéo sàng đan qua lau lau chùi chùi Phương thiên họa kích của mình, ngó chừng tên tiểu quan kia, tiểu quan thấp thỏm trông lại, Lữ Bố liền rũ mắt xuống.

Qua một hồi, tiểu quan dè dặt tiến lên hầu hạ Lữ Bố cởi ủng, Lữ Bố nhấc chân khẽ đạp bay hắn, lăn tới góc tường.

Tiểu quan kia vừa lăn vừa bò, hoảng hốt chạy bừa, không nhận rõ được cái bình cao bằng một người đặt trong xó, húc thẳng đầu vào, kêu cốp một tiếng.

Lữ Bố hờ hững nói: "Muốn qua mấy thập niên rồi mà bày trí trong cung vẫn xấu như cũ, trong Chân long các lại đi đặt cái bình vàng sát đất"

Tiểu quan co rúc vào trong xó, lát sau thấp giọng ô ô bật khóc.

Lữ Bố lau Phương thiên họa kích xong, thuận tay gác nó qua một bên.

Tiểu quan khóc, không ngừng lấy tay áo lau nước mắt, Lữ Bố lạnh lùng nói: "Tướng mạo tương tự, nhưng tính tình khác biệt như mây với bùn. Tư Mã Trọng Đạt bảo ngươi làm gì? Dòm chừng nhất cử nhất động của bổn hầu để tùy thời hồi báo sao?"

Lữ Bố hiếm thấy hỏi: "Ngươi tên gì? Người nơi nào?"

"Tử…Giác"

"Hừm" Lữ Bố hờ hững nói, thuận tay nhặt mâm sứ trên bàn lên bẻ gẫy làm hai.

Lữ Bố giơ tay, lấy nửa cái mâm vỡ nhắm chuẩn tiểu quan kia, nói: "Vẫn là một Tử tước nhỉ…Giờ Hầu tước muốn giết Tử tước, chết đi" *[*Tử tước cũng thuộc quý tộc như thấp hơn Hầu tước, Bá tước]*

Tử Giác thất thanh khóc thảm thiết nói: "Hầu gia tha mạng! Nếu thảo dân chết hoặc chạy mất, thừa tướng sẽ giết phụ mẫu ta, giết toàn bộ thôn nhân ta…Tính mạng cả nhà tiểu nhân đều nằm trong tay thừa tướng…Hầu gia!!"

Trong lúc nói một mực dập đầu như đập tỏi cho đến khi trán chảy đầy máu, nhìn không giống như đang diễn kịch.

"Có xe có nhà…Phụ mẫu mất hết…" Lữ Bố ngâm nga mấy lời quái gở học từ chỗ tiểu lưu manh, nhắm ngay Tử Giác, Tử Giác lớn tiếng khóc ròng, không ngừng bò trái bò phải, luôn miệng cầu xin tha mạng, nhưng lại nhưng dám chạy trốn.

Lữ Bố nói: "Đạo bắn tên cần phải vô tâm vô vi, lấy tâm làm tay cái quái gì chứ, Triệu Tử Long là cái rắm gì…"

Đang định phóng vù mâm sứ bức cho tiểu quan nọ điên lên, phun trào núi lửa, rồi nhờ ngôn hành hung hãn này để cảm thụ ái nhân phương xa thì chợt nghe ngoài kim điện có một tên thị vệ nhà Tư Mã vội vã tiến vào.

"Bẩm báo Hầu gia! Trọng phạm ở Ngũ Trượng Nguyên được dẫn tới rồi! Ngoài ra còn có thư tay của thừa tướng!"

Lữ Bố nói: "Mang lên đây"

Thị vệ bắt tên văn thần bị trói gô lên điện, sau đó cung kính đệ trình thư thân bút của Tư Mã Ý lên.

Lữ Bố nheo mắt, đánh giá tên văn thần kia, chậm rãi nói: "Giả, Văn, Hòa?"

Giả Hủ lên điện, vừa thấy kẻ thù truyền kiếp Lữ Bố thì tức khắc toàn thân mềm nhũn, trước mắt tối đen, ngã chúi xuống mặt đất.

Lữ Bố mang nghi vấn đầy bụng mở bức thư kia ra.

Con cháu đầy đàn đôi khi cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, ít nhất với Tào gia mà nói thì đúng là như thế. Khi Tào Tháo tại vị, tâm ý của ông ta dao động bất định, tuy đã lập Trữ quân rồi, nhưng so với Tào Thực thì tài năng của Tào Phi rốt cuộc vẫn thua một bậc.

Trước khi gả cho Tào Phi, Chân Mật từng là con dâu của Viên Thiệu, sau khi địa vị thái tử phi được xác nhận, đương nhiên bị cuốn vào giữa vòng xoáy chính trị này. Tào Tháo trời sinh đa nghi, ai có thể cam đoan khi về già ông ta sẽ không thay đổi tâm ý, phế Tào Phi lập Tào Thực?

Mấy năm trước Tả Từ đáp ứng lời thỉnh cầu của Chân gia nhập cung, biểu diễn đạo thuật trước điện, dọa cho Tào Tháo sợ không nhẹ, Tào Tháo vốn mắc bệnh đau đầu mãn tính, bị kinh sợ xong liền bệnh không dậy nổi, sau đó Hoa Đà tới Lạc Dương trị bệnh, nhưng lại gặp phải lời xảo ngôn hãm hại của đám đại thần nên bị giam trong Phược hổ lao.

Mãi đến khi Tào Phi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, giam lỏng Tào Tháo vào tết Đoan Ngọ, rồi tuyên bố với bên ngoài rằng Tào Tháo bệnh nặng, không thể xử lý chính sự được nữa, thuận lý thành chương, đăng cơ xưng đế dưới sự ủng hộ của các đại sĩ tộc Tư Mã gia, Chung gia.

Nhưng thỉnh thần thì dễ mà tiễn thần thì khó, Tào Phi đăng cơ xong muốn diệt trừ phe đối lập, khi xúc tới hòn đá Tả Từ thì xảy ra vấn đề.

Lão quốc sư bản lĩnh cao cường này, ai cũng chẳng rõ rốt cuộc lão mấy tuổi, đạo pháp cao thâm bao nhiêu, Chân Mật là đồ nhi của Tả Từ, lão bảo sao thì nàng nghe vậy, Tào Phi dùng mọi thủ đoạn cũng khó mà rung chuyển được địa vị của lão đạo sĩ được xưng là "Tiên sư" này.

Thứ đồ chơi thần thần quỷ quỷ ai cũng sợ, Tào Phi muốn ngồi vững trên long ỷ thì không thể không qua cầu rút ván, diệt trừ Tả Từ.

Đương nhiên, Tả Tử nào dễ giết như vậy, Tào Phi vừa phân phó đám người Tào Chân nghĩ cách, vừa không ngừng củng cố quyền lực của chính mình. Trong phòng có hãn phụ, trên đầu có quốc sư đàn áp, làm hoàng đế kiểu này không thoải mái chút nào, đợi đến khi cả nhà Tư Mã Ý nắm đại quyền trong tay rồi cấu kết với Tả Từ, Tào Phi rốt cuộc mới ý thức được tình hình không đúng.

Không thể để Tư Mã Ý lớn mạnh được, tiền tuyến lại nổ chiến sự liên miên, loạn trong giặc ngoài khiến Tào Phi phiền não vô cùng. Nghĩ ngợi thật lâu, bèn phái mưu thần Giả Hủ tới Ngũ Trượng Nguyên giữ chức trợ thủ, kiềm chế nhất cử nhất động của Tư Mã Ý.

Vì thế gần nửa tháng trước, Giả Hủ mang theo ngự chỉ của Tào Phi vội vã xuất phát. Nào ngờ Tư Mã Ý cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu, tiên hạ thủ vi cường, không nói hai lời giấu diếm Tào Chân bắt Giả Hủ trước một bước, rồi bí mật đưa về Trường An.

Lữ Bố và Giả Hủ từng có tử thù bất cộng đái thiên, năm đó Đổng Trác chết, Lý Nho Quách Tị bỏ trốn, chính là Giả Hủ đã khuyên hai người này hồi mã thương đuổi Lữ Bố ra khỏi Lạc Dương, trở thành chó nhà có tang. Tư Mã Ý giao Giả Hủ vào tay Lữ Bố chẳng khác nào tạo ra một cái nhân tình to lớn. Ông ta đoán rằng Lữ Bố không giết thì cũng giam Giả Hủ lại.

Cứ thế, Giả Hủ mà ngỏm thì trách nhiệm cũng thuộc về Lữ Bố, Tư Mã Ý hả lòng hả dạ.

Đầu óc Lữ Bố đâu đủ tốt để suy ra tiền căn hậu quả như vậy. Hắn xem thư nửa ngày, nhìn không ra nguyên do gì, vẫn hồ nghi đầy bụng như cũ, chỉ cho rằng Giả Hủ xúi quẩy đạp trúng đuôi Tư Mã Ý.

Bất quá kế mượn đao giết người này thì Lữ Bố hiểu, tính kế không bằng Tư Mã Ý thì làm ngược lại với ông ta là được chứ gì. Đây chính là suy luận của kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Lữ Bố quan sát Giả Hủ chốc lát, nói: "Người kế tiếp Tư Mã Ý muốn giết là Tào Tử Đan à? Đã dám trói ngươi thế này thì phỏng chừng Tào Tử Đan cách cái chết không còn xa nữa đâu"

Giả Hủ tự biết bất hạnh, rơi vào tay người này thì cầm chắc khó sống, bèn gật đầu nói: "Ta mãn nguyện rồi, hôm nay đã được nhìn thấy bản lĩnh của Tào Chân tướng quân"

Giả Hủ thổn thức nói: "Từ biệt mấy chục năm, ai ngờ Ôn hầu vẫn hiên ngang không giảm, vẫn trẻ trung như vậy…Thật không thể tin được"

Lữ Bố tiện tay ném mảnh sứ vỡ ra, đồng tử Giả Hủ đột nhiên co rút, chỉ cảm thấy cánh tay bị trói chặt nới lỏng, dây thừng trên người đứt sạch.

Lữ Bố lại nhặt nửa mảnh mâm vỡ kia gõ gõ lên bàn, phân phó: "Lấy một con ngựa cho Giả Văn Hòa, đưa

hắn đi, rời khỏi Trường An, chạy về Ngũ Trượng Nguyên, qua khỏi Tào doanh đừng ngừng lại, chạy thẳng tới Dương Bình quan"

"Vào Dương Bình quan rồi thì đi tìm Lưu Công Tự, sau này, hắn sẽ là chủ tử của ngươi. Nhớ kỹ, bớt xúi hắn giết người"

Giả Hủ ngạc nhiên, trong mắt toàn là thần sắc khó có thể tin, nói: "Ôn hầu…không giết ta?"

Thị vệ nọ hít một hơi lãnh khí, nói: "Tuyệt đối không thể! Hầu gia tha mạng cho hắn cũng được đi, nhưng sao có thể kêu người này đi đầu địch được?!"

"Chuyện này không hợp quy củ!"

Lữ Bố kẹp hai ngón tay vung nhẹ, mảnh mâm sứ bay vèo ra, ghim "Keng" lên cạnh cửa, mấy giây sau, đầu tên thị vệ rớt xuống, giữa cổ máu tươi cuồng phun, tóe đầy đầu đầy mặt Giả Hủ.

Lữ Bố lạnh lùng nói: "Ta chính là quy củ"

Vào đêm, Giả Hủ rời Trường An chạy về phía Ngũ Trượng Nguyên.

49. Quyển 4 - Chương 49: Độc Kế Của Giả Hủ

Lúc vào Thục doanh Tào Chân không mặc khôi giáp, chỉ vận một bộ võ sĩ bào đen sẫm.

Hồi mới gặp lần đầu ở Lạc Dương, khi đó ánh đèn mờ ảo, lòng A Đẩu lại vương vấn an nguy của Lữ Bố nên chưa kịp ngắm nhìn tỉ mỉ. Nay định thần nhìn lại Tào Chân, thực đúng là phong độ bất phàm, tay áo võ sĩ phục của y bó chặt, trên vạt bào kết một dãy nút được bện bằng thừng vàng nhạt cài kín tới cổ.

Mắt tựa đầm sâu, mày như mực đậm, bảo dưỡng rất gọn gàng, khá khen cho bộ dáng ngọc thụ lâm phong, quý tộc ngời ngời. Đúng là một khối mỹ ngọc không tỳ vết.

Tào Chân uống trà xong, chân thành nói: "Công Tự, thơ ngươi làm hay lắm, bình sinh ta từng chứng kiến, ngoại trừ vương huynh Tử Kiến thì chỉ có mình ngươi, dù là hoàng huynh cũng không tài hoa tứ dật như ngươi. Đây là nói thật, Tử Đan thành tâm khâm phục tài hoa của ngươi"

A Đẩu *khiêm tốn* nói: "Người tài trong thiên hạ y như cục đá vậy, ta tám đấu thì Tử Kiến được một đấu; đấu còn lại thiên hạ chia nhau…"

Tào Chân phun phèo ngụm trà ra ngoài.

Vẻ mặt đó của Tào Chân thật không biết là đang muốn khóc hay muốn cười, A Đẩu cười dài nhìn Tào Tử Đan, giống như việc chòng ghẹo y là một thú vui to lớn, qua tiếp một lúc nữa lại duỗi dài cái mỏ bạch tuột kêu chụt chụt nói: "Ngu phu, tiễn biệt thắng tân hôn, hôn môi nào?"

Cả nửa ngày sau Tào Chân mới bình tĩnh lại, bảo: "Công Tự, trả ngọc bội cho ta đi, vật đó cực trọng yếu, quan hệ tới tính mạng của rất nhiều người"

A Đẩu chỉ cười không đáp, trong đầu lại nghĩ ngợi mưu ma chước quỷ, định tiếp tục chỉnh y, Tào Chân nghiêm túc nói tiếp: "Mai sau ngươi và ta lưỡng quân giao chiến, nếu ngươi võ vận kém may bại trận, vi huynh sẽ lấy toàn gia ra cam đoan tính mạng cho ngươi, bảo vệ ngươi chu toàn"

A Đẩu mỉa mai: "Sao ngươi biết chắc ta sẽ thua? Cuộc mua bán này không có lời, lỡ ta thắng thì sao? Vậy chẳng phải trả không ngươi à, đi đi, đánh rồi nói sau, ngươi bắt được ta thì ta sẽ trả ngọc bội cho ngươi, tới lúc đó ngươi hẳn thực hiện hứa hẹn…"

Cái điều kiện này phản logic hết sức, Tào Chân chỉ cảm thấy lời A Đẩu hoang đường vô cùng, nhưng lại nghĩ không ra hoang đường ở chỗ nào, lát sau thở dài nói: "Chỉ sợ đêm dài lắm mộng, không đợi được đến ngày đó"

A Đẩu nghe lời này giống như có điềm chẳng lành, đang định hỏi thì Tào Chân lại nói: "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào thì mới chịu trả cổ ngọc Lang Hoàn cho ta?"

Tào Chân nói: "Nhà ta tuy giàu có, nhưng mấy năm nay cũng đã bị ta tặng tặng thưởng thưởng cả rồi, gần như lụn bại luôn, chỉ còn lại cái xác rỗng, ngươi là vương Ích Châu, thân là hào phú một phương, phỏng chừng chẳng thèm liếc mắt tới chút tiền tài le que kia của Tử Đan đâu"

A Đẩu chợt nghĩ ra một ý, kích động nói: "Lấy thân báo đáp! Ngu phu!"

Tào Chân hơi trầm ngâm, liền hiểu ý hắn, nghiêm mặt đáp: "Muốn ta quy hàng, được, đợi sau này ta giết quốc tặc xong, nếu chưa bại trận bỏ mạng thì sẽ bó tay chịu trói, để người ta trói ta lại đưa tới trướng ngươi, muốn chém muốn giết tùy thích"

"Nhưng nếu kêu Tử Đan hiệp trợ Thục quân, quay đầu lại giết tướng sĩ Đại Ngụy ta thì tuyệt đối không thể. Ngươi có thể giết ta giam ta, nhưng vô pháp sai ta chinh chiến Đại Ngụy cho ngươi"

Nói xong, Tào Chân trầm giọng bảo: "Đây là điều cuối cùng ta có thể đáp ứng ngươi, Công Tự. Nếu ngươi nổi hứng…long dương…long dương…"

Tào Chân giống như chịu phải sỉ nhục cực đại, nhìn chung trà, nói: "Cũng có thể đem ta…Ừm, Tử Đan…trước kia có mắt mà không thấy Thái Sơn, ngông cuồng định hôn ước với ngươi, thật đúng là trèo

cao, dù sao nam tử cũng không thể thành thân được…Nếu có chỗ nào đắc tội, mong rằng hiền đệ…rộng lòng tha thứ"

Đã nói tới mức này rồi, A Đẩu cũng đùa giỡn không nổi nữa, nhưng cứ cảm giác rằng nếu đưa ngọc bội cho Tào Chân thì Tào Chân sẽ giống như đi tìm chết vậy, ngẫm nghĩ hồi lâu, quyết định thứ đồ chơi này có thể trả, nhưng không trả vội, bèn lần lựa nói: "Chớ có đùa, chọc ngươi chơi thôi, miếng ngọc kia bị ta đặt ở Thành Đô, vài ngày nữa…"

Tào Chân cười cười, tiện tay chỉ vào bên hông A Đẩu.

"…"

Xưa nay A Đẩu không hay đeo trang sức, thấy miếng ngọc bội này xinh xắn, bèn thắt ở bên hông, rồi dùng thượng y phủ lên, chỉ để lộ sợi tua, ai ngờ nhãn lực Tào Chân lại lợi hại như vậy, thấy sợi tua kia lập tức nhận ra ngay bảo vật gia truyền của mình.

A Đẩu đành phải cởi xuống giao cho Tào Chân, Tào Chân như được đại xá nhận lấy, cẩn thận nhét vào trong ngực.

Cuối cùng A Đẩu nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc cổ ngọc Lang Hoàn dùng để làm gì?"

Tào Chân đáp: "Thật không giấu gì ngươi, vật này chính là mảnh vỡ của cổ khí 'Không Động ấn', tương truyền Không Động ấn bị khuyết mất một góc, mảnh vỡ lưu lạc thế gian, được Tần gia ta tìm thấy, bèn thỉnh cao nhân xảo tượng chạm trổ thành ngọc bội"

A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Ngươi họ Tần hả? A, ta nhớ ra rồi, lần trước ngươi còn đặt cho ta một cái tên nữa, kêu là Tần gì gì đó…"

Tào Chân đỏ mặt, nói: "Là ta có mắt như mù, đừng nhắc tới chuyện đó nữa, ta vốn là nghĩa tử của Mạnh Đức"

A Đẩu gật gật đầu, Tào Chân lại nói: "Trước khi nghĩa phụ tạ thế đã lệnh ta khuyên nhủ triều đình, đề phòng gian tà dâm ô kim điện, thân bội gia truyền trừ tà Lang Hoàn của Tử Đan trên có thể trách quân, dưới có thể diệt thần, khi tiên đế…tiên phụ còn tại vị, lão đạo Tả Từ kia đã mơ ước quốc chính từ rất lâu"

A Đẩu hít vào một hơi, nói: "Ngươi…ngươi muốn đuổi Tả Từ đi?"

Tào Chân thản nhiên nói: "Không phải đuổi, mà là tru sát, người tu đạo chẳng biết có thể sống tới mấy năm, nếu muốn ngóc đầu trở lại thì khó bề phòng bị, cần phải diệt cỏ tận gốc"

A Đẩu như đang nghe phải chuyện mò trăng đáy nước, nói: "Lão là sư phụ của sư nương Nguyệt Anh ta,

ngay cả Vu Cát thấy lão cũng phải đi đường vòng, ngươi muốn giết lão?"

Tào Chân đáp: "Có ngọc này trong tay thì sẽ chống được tà thuật của lão, liều mạng thôi, thành hay không còn phải xem ý trời; phải biết rằng tự cổ tà bất thắng chính, dù Tử Đan thua thì cổ ngọc cũng sẽ được lưu truyền xuống, chung quy vẫn có một ngày lão phải đền tội"

A Đẩu và Tào Chân trầm mặc nhìn nhau một hồi, A Đẩu chợt thấy áy náy, lẽ ra không nên hết lần này tới lần khác trêu chọc vị quân nhân trung tâm cảnh cảnh, bất chấp sinh tử này mới đúng, đang muốn xin lỗi thì Tào Chân như nhìn thấu tâm tư A Đẩu, chợt cười nói: "Nhân sinh ắt phải có tình si, hận này can hệ gì gió trăng"

"Thơ Công Tự làm không có chỗ nào mà không phải *giai cú** thiên cổ, câu 'Sinh tử chia lìa biết bao năm, hồn phách chưa từng vào giấc mộng' kia, ta và Tử Kiến từng cùng nhau phân tích, đều cảm thấy đúng là bút tích thần kỳ" Tào Chân mỉm cười nói: "Nhưng vi huynh có một lời, chẳng biết nên nói ra hay không" *[*câu cú xuất sắc]*

A Đẩu dần dần hiểu rõ con người trước mặt này, đồng thời tràn ngập tôn kính đối với y, không dám chọc ghẹo bậy bạ nữa, khách khí nói: "Cứ nói đi"

Tào Chân nói: "Giai cú mà Công Tự ngâm đều ẩn chứa một nỗi bi thương không cách nào lý giải được, thực sự không phải điềm lành, thường ngày chớ nên suy tư quá nhiều đối với sầu hận, phải mở lòng mới đúng…"

A Đẩu cảm giác được Tào Chân thành khẩn quan tâm, đối phương hiển nhiên đã coi mình là bằng hữu rồi, ý mến tài hoàn toàn lộ rõ trong lời nói, Tào Chân lại bảo: "Bình thường Công Tự có làm thơ không? Vi huynh muốn cầu một bộ mặc bảo làm vật lưu niệm"

A Đẩu nói: "Trên cái giá bên trướng có đó, ngươi cứ lấy vài tờ đi"

Tào Chân hơn hở đứng dậy đi tìm giấy luyện chữ của A Đẩu trên giá gỗ.

Từ sau khi được Lữ Bố viết thư cho, A Đẩu bèn nổi hứng nghiêm túc luyện chữ, bình thường rảnh rỗi sẽ cùng Khương Duy vẽ vẽ viết viết, sao chép lại một ít thơ từ cổ đại làm vui.

Tào Chân lục xem một hồi thì hai mắt tỏa sáng, nâng một tờ giấy lên gấp kỹ, nhét vào trong ngực. Rồi đi qua đưa tay lấy một viên gạo nếp trên bàn đút vào miệng, nói: "Khuya rồi, Tử Đan phải hồi doanh thôi, mong sau này…có thể cùng hiền thê…hiền đệ…"

Nói tới đây, Tào Chân thở dài một hơi: "Cùng ngươi hóa thù thành bạn, hảo hảo đàm luận văn thơ"

A Đẩu chợt thấy thương tiếc không nói nên lời, nếu không phải đứng đối lập trận doanh với y thì người này đúng thực là một bằng hữu cực tốt, nhưng hiện giờ chỉ có thể than thở tạo hóa trêu ngươi, bèn cười

nói: “Sẽ có có hội mà”

Tào Chân xoay người rời trướng, cười nói: “Ta là kẻ vũ phu, đối với chuyện phong nhã vẫn mãi…”

Nói chưa xong đã lảo đảo một cái, ngã xuống đất.

“…”

A Đẩu gãi gãi đầu, dở khóc dở cười nói: “Ta…thật xin lỗi, ta quên mất trong cục bánh gạo này vừa mới hạ thuốc mê…”

A Đẩu lúng ta lúng túng chuyển Tào Chân lên tháp, đưa tay vào trong ngực y móc tờ giấy kia ra, nhìn nhìn rồi nhét trở về, cười nói: “Hóa ra ngươi thích ‘Thước kiều tiên’ của Tần Quán, ngủ một lát đi, thường ngày hẳn ngươi cũng mệt mỏi lắm”

Hắn vỗ vỗ mặt Tào Chân, nói: “Ta đi ăn cơm tối, ngoan, đừng có chết a” Bèn đứng dậy rời đi.

Triệu Vân giương mắt nhìn nhìn A Đẩu, trong mắt hàm chứa tiếu ý, nói: “Xài sạch kỹ xảo rồi hả? Tào Tử Đan không chịu hàng?”

A Đẩu buồn cười, tiến tới trước bàn, đưa một tay ôm cổ Triệu Vân, Triệu Vân nhíu mày nói: “Lại không đứng đắn rồi”

A Đẩu ngẫm nghĩ, nói: “Tiểu tử kia tính tình y chang ngươi, không nóng không lạnh, nhưng thật ra rất ngang bướng”

Triệu Vân giễu cợt: “Ờ? Vừa ý y rồi hả?”

A Đẩu cười không đáp, chỉ không ngừng cọ loạn trên người Triệu Vân, lát sau thầm thì: “Tào Tử Đan là bản sao của sư phụ thôi…Không có đẹp trai bằng bản gốc…Cũng không có ôn nhu bằng…”

Triệu Vân dở khóc dở cười, bị A Đẩu chọc buồn cười vô cùng, nhịn không được, bèn cúi đầu hôn xuống.

Lúc hai người hôn đến say sưa rực lửa, A Đẩu đưa tay vào trong y phục Triệu Vân sờ loạn, nhưng bị Triệu Vân đè lại, chợt bị Triệu Vân ôm vào trước người, áp sát vào nhau.

Đang triền miên thì chợt nghe binh sĩ ngoài trướng truyền: “Bẩm chủ công, Triệu tướng quân! Trường An có tướng địch tới hàng”

A Đẩu hậm hực bò dậy, Triệu Vân cười to nói: "Tới đúng lúc lắm, đủ thấy rất khẩn cấp! Tiến vào đi"

Tên văn thần sa sút kia vào trướng, cung kính báo tên họ xong, A Đẩu mới phát điên nói: "Sao tới vừa khéo quá vậy! Lữ Bố kêu ngươi tới hả? Thật tà môn mà"

Người tới chính là mưu sĩ của Tào Tháo, vừa được Lữ Bố thả đi – Giả Hủ.

Giả Hủ mờ mịt không biết làm sao, đây hãy còn là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Lưu Thiện, Triệu Vân cười mời tọa, A Đẩu nhớ tới Tào Tử Đan bị hạ mê dược còn đang nằm chưa tỉnh, bèn nói: "Để ta tìm một người quen tới nói chuyện với ngươi"

Đoạn vội vã chạy về trướng của mình, nhìn lại trên tháp thì Tào Chân không biết đã đi đâu mất rồi.

A Đẩu nhặt một tờ giấy bên gối lên khẽ đọc: "Người tặng ta nhành đào, ta báo đáp *quỳnh dao**, đâu chỉ vì báo đáp, mà cầu mãi kết thân"*[*ngọc đẹp]*

Hắn lại nhặt vật lưu niệm trên gối mà Tào Chân để lại cho mình lên_____một cái nút thắt màu vàng nhạt.

Tào Chân ăn vận cầu kỳ, nút buộc này có lẽ được tháo xuống từ trên cổ áo, chế tạo cực kỳ tinh xảo, khéo léo, còn có tơ vàng quấn quanh xen kẽ nữa.

A Đẩu biết đây là điển cố nút kết "Kim lan chi hảo", bèn thuận tay thắt nó vào bên hông, làm dây đeo, nghĩ tới sứ mệnh mà Tào Chân gánh vác trên vai thật quá nặng nề, hành sự lại một thân một mình, liền cảm thấy y quá sức đáng thương.

A Đẩu cũng chẳng muốn nói gì với Giả Hủ, dù sao có Triệu Vân tiếp đãi, chắc không đến nỗi lạnh nhạt ông ta đâu, cộng thêm hứng thú đối với lão già này ít ỏi, hơn nữa từng nghe Gia Cát Lượng nói rằng tuy Giả Văn Hòa khôn khéo nhu thuận, nhưng mưu kế lại cực kỳ ác độc, chính bởi vì tính nết bất đồng, nói năng không hợp nhau nên cũng lười gặp.

Càng huống chi Giả Hủ còn có thù xưa với Lữ Bố, đối với người này A Đẩu chung quy vẫn hơi đề phòng, bèn đạp ủng, nằm lên tháp, nghĩ đông nghĩ tây, thở dài.

Hôm sau.

A Đẩu băng qua cụm quân trướng: "Ngươi nói xem, sao võ tướng Tào doanh nào cũng tự đại thành cuồng hết vậy, động một tý là 'Bại trong tay ta ta sẽ lưu lại tính mạng ngươi, dốc hết khả năng đảm bảo ngươi an toàn'…"

Khương Duy cười nói: "Sĩ Quý cũng từng nói thế, bảo sau này cam đoan ta vô sự"

A Đẩu nói: “Sao hắn biết mình nhất định sẽ thắng nhỉ, ngươi coi tên tiểu bạch kiểm Chung Hội kia cuối cùng không phải cũng bại đó sao, nói ba cái lời ngốc nghếch đó cho tổ mất mặt”

Khương Duy cười nghiêng ngã, đáp: “Có lẽ…ờ, đây là cách thức lấy lòng duy nhất của bọn họ”

“Chẳng phải sư phụ đã nói rồi sao?” Khương Duy lại cười nói: “Đừng cả tin thì người sẽ không phụ ta”

A Đẩu tiếp lời: “Đừng tùy tiện hứa hẹn thì ta sẽ không phụ người” Trong lúc nói bị Khương Duy giữ chặt, dừng bước bên ngoài trướng Triệu Vân.

A Đẩu hiểu ý, ra hiệu thân binh trước trướng chớ lên tiếng thông báo, hai tên thiếu niên lẳng lặng lắng nghe cuộc đối thoại trong trướng truyền ra.

Đó là ba người Triệu Vân, Giả Hủ và Hoàng Nguyệt Anh.

Khương Duy thấp giọng nói: “Tiên sinh từng bảo, mưu kế của Giả Văn Hòa luôn rất thâm độc, mỗi lần dùng kế đều trái nhân đạo”

A Đẩu nín thở, chỉ nghe Hoàng Nguyệt Anh nói: “Kế này rất tuyệt, nhưng phải làm sao để bảo vệ tính mạng tướng sĩ Ích Châu ta đây?”

Giả Hủ ăn nhờ ở đậu, lúc này đối với Nguyệt Anh rất khách khí, nói: “Ta đừng thu quân, cứ mặc kệ Tào quân muốn thu thì thu. Cứ thế một đường dẫn về Lạc Dương…”

Triệu Vân hơi bực nói: “Hy sinh sa trường cũng thôi đi, chinh chiến ngàn dặm, sao có thể để mặc tướng sĩ phơi thây hoang dã?! Huống hồ kế này vừa bắt đầu, động một chút là hơn vạn tính mạng, làm trái thiên hòa, tăng thêm sát nghiệt, không phải là chuyện mà quân vương đạo nên làm”

Nhưng Nguyệt Anh lại nói: “Bằng không ngươi phải phá vỡ tường sắt Trường An bằng cách nào? Một khi Tư Mã Ý quay về thủ Trường An thì sẽ trở thành trận chiến vây thành, Tử Long ngươi chắc chắn không cách nào chặt đứt được lộ tuyến vận chuyển lương thảo và tăng binh từ Lạc Dương tới Trường An, cần phải nhanh chóng toàn diệt địch quân, sau đó mới có lực nhập chủ Tây Kinh”

Triệu Vân và Hoàng Nguyệt Anh đều kiên trì bảo vệ ý kiến của mình, không ai thuyết phục được ai hết, Triệu Vân lại nói: “Chủ công vốn thể nhược, kế này thương mình thương địch, thực sự…”

Chợt Hoàng Nguyệt Anh cười nói: “Ngươi cứ kêu chủ công tới đây để mà nghe ý kiến của hắn? Trận chiến Hán Trung hôm đó người chết muốn lấp kín nửa Lạc Dương, sao không thấy hắn…”

Triệu Vân trầm giọng nói: “Thôi đi, không cần hỏi hắn!”

Hoàng Nguyệt Anh lại nói: “Tính tình của đồ đệ mình, đương nhiên ngươi là người hiểu rõ nhất”

Hai người trong trướng lại trầm mặc, A Đẩu dùng ánh mắt dọ hỏi Khương Duy, Khương Duy chậm rãi lắc đầu, thật lâu sau Triệu Vân mới đáp: “Nếu đã như thế, sát nghiệt cứ để một mình Tử Long gánh chịu là được”

Trường An.

Trong điện vắng vẽ tịch mịch, tiếng sáo dẫn dặt vang vọng không dứt, hồi lâu sau, Lữ Bố đặt sáo trúc lên bàn, tiện tay bưng mâm trà hất lên, bốn cái chung chia nhau bay ra úp lên ngọn nến, che tắt ánh lửa.

Tử Giác khẽ nhếch miệng, đây là lần đầu tiên trong đời được chứng kiến thần kỹ này, thấy Lữ Bố đứng dậy bèn vội tiến lên thay y phục giúp hắn.

Hai tay Lữ Bố nắm quyền, nhấc chân khẽ đạp Tử Giác vào trong xó, kêu: “Chấc chấc chấc_____”

Khỏi cần hỏi, lại là thói quen quái gở do ở cùng tiểu lưu manh lâu ngày, bị mưa dầm thấm đất mà ra chứ đâu.

Cả phòng ngập tràn ánh trăng, màn lụa rơi xuống, Tử Giác tựa vào bàn ngủ gà ngủ gật.

Hô hấp của Lữ Bố dồn dập hơn đôi chút, lát sau nặng nề thở ra, đưa tay mò tìm vải bố.

Lúc vén sa trướng thì lại liếc Tử Giác một cái.

Tử Giác chôn mặt xuống nói: “Nếu Hầu gia muốn…Tử Giác cam nguyện thị tẩm”

Lữ Bố đáp: “Bẩn”

Từ khi nghe được câu đó xong, Tử Giác bèn không dám đụng vào đồ của Lữ Bố nữa, hôm sau Lữ Bố ngủ thẳng đến mặt trời lên cao ba sào mới dậy, cơm trưa bày lên, Tử Giác cũng chẳng dám ngồi cùng bàn với Lữ Bố, ngược lại Lữ Bố nói: “Ngồi, ăn đi”

Tử Giác đành ngồi xuống, Lữ Bố làm thị vệ đã quen, có cơm là đủ, bèn ăn một hơi ba chén.

Tử Giác nơm nớp lo sợ, chẳng dám gắp thức ăn, không biết lát nữa Lữ Bố muốn ăn món nào, sợ đụng vào xong hắn lại chê “Bẩn”, Lữ Bố chỉ cho rằng Tử Giác bắt bẻ thức ăn không ngon, hờ hững nói: “Lúc ta làm thị vệ ăn uống còn kém hơn thế này một trời một vực”

Tử Giác hầu hạ Lữ Bố mấy hôm nay, cảm giác duy nhất chính là, tính tình của vị Hầu gia này hết sức cổ quái, chợt vui chợt buồn, nhưng hình như hôm nay tâm tình hắn không tệ, bèn cả gan hỏi: "Vậy chứ ăn cái gì?"

Có lẽ câu này hơi giống giọng điệu của người nào đó, nên Lữ Bố hiếm hoi đáp rằng: "Bánh mì, thịt khô, ớt xanh cà…"

Lữ Bố lấy đũa ngà gắp một miếng lưỡi nai, nói: "Ba mươi năm qua chưa từng ăn món này, năm đó chỉ có Điêu Thiền thích, cho nên ta ăn cùng"

Tử Giác lại thử hỏi: "Thị vệ…?"

Lữ Bố không đáp, Tử Giác thầm phỏng đoán, là ai có thể khiến cho vị Ôn hầu, chiến tướng quân quyền lực tối cao này cam nguyện làm thị vệ, ở dưới trướng Hiến đế mà không có lưỡi nai ăn?

Lữ Bố lại nói: "Trước đây ăn gì cũng thích, nhưng hôm nay…ăn gì cũng thấy buồn nôn" Xong dùng đũa gạt mâm chén của mình xuống đất, ném đũa rồi đứng dậy, bỏ lại Tử Giác ngồi bên bàn giương ánh mắt sợ hãi mà trông theo hắn rời khỏi kim điện.

Lữ Bố không lúc nào mà không nhớ tới người nọ, bởi vì nỗi nhung nhớ gần như phát cuồng này mà mỗi lần nghĩ đến đều hô hấp dồn dập, trong lòng đau đớn khó chịu. Thậm khí khiến hắn thay đổi bản tính, ở bên cạnh người nọ, mình có thể cả ngày cả đêm không nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà ngắm người nọ.

Nhưng khi rời khỏi A Đẩu rồi thì hắn có rất nhiều chuyện muốn nói, giống như muốn hướng về một A Đẩu hư vô mà thất khống, chỉ muốn lớn tiếng phát tiết ra ngoài.

Nhưng vẫn cứ không thể nói nhiều, chỉ có thể đè nén nỗi tưởng niệm nôn nóng mà hoảng hốt, gần như tuyệt vọng này vào lòng, chẳng biết đâu là tận cùng.

A Đẩu đã lấy được Ngũ Trượng Nguyên, hắn phải thủ Trường An, chờ A Đẩu lấy được Trường An rồi thì hắn sẽ lui về Lạc Dương.

Đợi đến khi A Đẩu đánh chiếm Lạc Dương, mọi người cùng nhau giết chết Tả Từ…Sau đó hắn sẽ chết.

Trước khi chết còn có mười ngày để sống.

Lữ Bố ngồi trên lan can Phượng nghi đình ngẩn người nhìn Côn Minh trì, lập kế hoạch xem mười ngày đó phải trôi qua thế nào đây, nếu vận khí tốt thì tiêu diệt Tả Từ chỉ mất một ngày…Như vậy bọn họ có thể bên nhau chín ngày.

Nhưng Tả Từ đâu có dễ diệt như vậy, đợi tới chừng A Đẩu bắt đầu đánh chiếm Lạc Dương, hắn phải đòi

bằng được viên thuốc cuối cùng, chống đỡ mười ngày…Nội ứng ngoại hợp…Trong vòng ba ngày chẳng biết có thể giải quyết được lão già đáng ra phải chết từ lâu kia không nữa.

Biết đâu A Đẩu muốn đăng cơ.

Đại điển đế vương đăng cơ vốn rất lôi thôi…Ít nhất cũng phải mất năm sáu ngày, tính đi tính lại, dám chừng chỉ còn mỗi một đêm.

Muốn nhìn hắn ngồi lên long ỷ làm hoàng đế, nhưng lại cảm thấy đại điển đăng cơ này phí thời gian quá.

Tính đến cuối cùng, ngay cả bản thân Lữ Bố cũng hồ đồ luôn.

Trước đó vẫn nên giết chết cái đồ bỏ "Tử tước" kia đi, đỡ phải ấm ức.

Lữ Bố nhảy xuống lan can, xoắn tay áo quyết định trở về bóp chết tên kia trước.

Tư Mã Chiêu tới rất đúng lúc.

Tử Giác một mình thu dọn sứ vỡ trên mặt đất, Tư Mã Chiêu nhíu mày nhìn một hồi, không biết Lữ Bố đã đi đâu, bèn tiến lên, tiện thể ngồi xuống nói: "Coi chừng đứt tay"

Tử Giác bị dọa nhảy dựng, đè Tư Mã Chiêu lại, hai người nhìn nhau một cái, Tư Mã Chiêu giúp hắn thu dọn mâm vỡ, hỏi: "Ôn hầu đã nói gì?"

Tử Giác nhớ lại tình cảnh mấy ngày nay trong đầu một lần rồi nói: "Vào những lúc ta không thấy, hắn luôn nhìn ta. Nhưng khi ta nhìn lại thì hắn không nhìn tiếp nữa"

Tư Mã Chiêu lại hỏi: "Nói gì?"

Tử Giác hơi trầm ngâm đáp: "Nói rằng, trước đây lúc làm thị vệ thoải mái hơn hiện tại nhiều, nói…ta…"

Giọng hắn nhỏ dần xuống, đáp cực nhanh: "Nói ta bẩn"

Tư Mã Chiêu ngừng một chút rồi "Ừm" một tiếng, Tử Giác nói tiếp: "Bảo cái bình lớn trong điện này khó coi"

Tư Mã Chiêu nói: "Vì sao hắn thả Giả Văn Hòa đi?"

Lữ Bố lạnh lùng nói: “Ngu đệ”

Chợt nghe thấy cách xưng hô này, sống lưng Tư Mã Chiêu phản xạ có điều kiện phát lạnh, vẻ mặt cứng ngắt, đứng thẳng người dậy, lát sau cười nói: “Mảnh tâm ý của Tử Thượng, nếu Hầu gia chán ghét người này, không muốn thương hương tiếc ngọc, vậy Tử Thượng dẫn về”

Lữ Bố như bắt được nhược điểm, mỉa mai: “Tử Thượng, y phục cũ đã tặng đi rồi há có thể đòi lại?”

Trên mặt Tư Mã Chiêu thoạt xanh thoạt trắng, qua thêm một lúc sau, nói: “Tử Thượng tới đưa thuốc, sẵn tiện báo cho Ôn hầu một chuyện…”

Lữ Bố tiếp lấy hai cái hộp, một vàng một gỗ, trong hộp gỗ là ba viên giải dược Thập nhật tán.

Còn trong hộp vàng thì đựng ngay ngắn Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn.

“Chuyện gì?”

Tư Mã Chiêu chậm rãi nói: “Trong Tào quân và Thục quân ở Ngũ Trượng Nguyên có ôn dịch hoành hành, đang lan truyền tới Trường An, vài ngày nữa sẽ có không ít tướng sĩ nhiễm bệnh nhập thành, kính xin Hầu gia…Thái thú nhanh chóng ứng đối”

“Ôn dịch?” Lữ Bố nheo mắt, nhớ tới Giả Hủ.

Tư Mã Chiêu gật gật đầu, nói tiếp: “Có lẽ Ngũ Trượng Nguyên thủ không được nữa, gia phụ cũng muốn rút về nội thành”

Từ trên mặt Lữ Bố hắn không quan sát được thần sắc mà mình phỏng đoán, đành phải chắp tay cáo lui, chỉ còn lại Tử Giác vẫn ngồi xổm như trước.

Trong sự tĩnh lặng, dư quang khóe mắt của Tử Giác liếc thấy tay Lữ Bố đang khẽ run, cơn run khó có thể phát giác được.

Hôm đó, Lữ Bố không còn nói thêm một câu nào nữa, đêm cũng chẳng buồn ăn cơm, trước khi ngủ thì ngồi trên tháp, ngón tay liên tục đùa nghịch sáo trúc, nhưng không thổi.

Đến nửa đêm, Tử Giác rốt cuộc chịu hết nổi gục xuống bàn, mơ mơ màng màng thiếp ngủ, đột nhiên Lữ Bố nói: “Đứng dậy”

Tử Giác thình lình bị dọa nhảy dựng, vội nói: “Hầu gia?”

Lữ Bố nói: “Dắt con ngựa ra ngoài cung chờ ta”

Đêm khuya, Lữ Bố nhẹ cưỡi khoái mã, mang theo tiểu quan sau lưng, hai người cùng cưỡi một ngựa rời khỏi Trường An phi về phía Ngũ Trượng Nguyên.

50. Quyển 4 - Chương 50: Binh Lâm Trường An

Nếu bảo võ tướng trên khắp thiên hạ đồng loạt mặc giáp ra trận, lãnh binh giết nhau để phân cao thấp, thì kẻ sống sót cuối cùng nhất định chỉ có hai người, một, Lữ Phụng Tiên; hai, Triệu Tử Long.

Luận về quyết chiến bình nguyên, trên thế gian này ngoại trừ Lữ Bố thì không còn ai có thể ngang hàng với Triệu Vân nữa.

Kỵ binh của Lữ Bố thì tung hoành ngang dọc, toàn dựa vào sự dũng mãnh bạo dạn của tướng lĩnh quân, cùng với cảm giác sợ hãi của đối thủ mà tác chiến. Lữ Bố vĩnh viễn sẽ không gục ngã trên chiến trường, hắn không khác gì một thanh lợi kiếm, đủ sức làm suy yếu sĩ khí của tất cả kỵ binh phe địch, trong các chiến dịch lớn lớn nhỏ nhỏ, hắn đã trở nên thần hóa.

Còn Triệu Vân thì minh mẫn sáng suốt hơn Lữ Bố rất nhiều, cũng cực lý trí, Triệu Vân có thói quen lấy số thương vong nhỏ nhất để đổi lại thắng lợi to lớn nhất, thận trọng từng bước, thỉnh thoảng hành hiểm, nhưng lúc nào cũng từ trong hiểm cảnh bất ngờ tiến hành một kích quyết thắng, dù bị truy sát cũng có thể toàn thân rút lui.

Cho nên Triệu Vân là sự lựa chọn tuyệt vời nhất cho kiểu chiến đấu nhiễu loạn.

Tư Mã Ý vừa thấy Triệu Tử Long giáp bạc tới khiêu chiến thì lập tức không dám tính kế với Tào Chân ngay trong hang ổ của mình nữa, tiếp viện Lạc Dương phái đi còn chưa tới, đành phải giao cho y ba ngàn kỵ binh để nghênh đón quân đội khiêu chiến của Triệu Vân.

Tào Chân suất lĩnh thuộc hạ phát động một trận truy đuổi với Triệu Vân ngay trên bình nguyên.

Thỉnh thoảng có giao chiến, nhưng vừa áp sát liền lui, phương thức tác chiến của song phương gần như nhất trí, song Triệu Vân tính toán giỏi hơn, phán đoán của y chuẩn xác thần kỳ, mỗi lần khởi xướng một trận xung phong, góc độ đều tuyệt đến đỉnh điểm.

Hơn ngàn kỵ binh như một con trường long linh hoạt không ngừng uốn lượn giữa chiến trường, thường hay xuất hiện ở một góc độ không thể ngờ tới nào đó, nhưng sau khi tách rời Ngụy quân xong thì đồng loạt lùi ra xa, rồi lại tập kết lần nữa, bắt đầu chuẩn bị vòng công kích tiếp theo.

Giả Hủ và Tư Mã Ý đều khẩn trương mà nhìn tình hình trên chiến trường.

Tư Mã Ý chợt cảm thấy không đúng, địch phương sao chỉ có mình Triệu Tử Long xuất chiến thế kia? Mấy chủ soái khác đâu? Chẳng lẽ đây cũng là âm mưu? Vì sao chỉ có mỗi Triệu Vân? Lưu Công Tự đâu? Khương Duy đâu? Hoàng Nguyệt Anh đâu?

Tư Mã Ý không khỏi lo sợ vạn phần, sống lưng phát lạnh, xoay người phái thám tử tản ra trinh sát khắp bình nguyên, ngẫm nghĩ thật lâu nhưng vẫn tìm không ra nửa điểm đầu mối.

Tư Mã Ý cực kỳ khẩn trương.

Trong thời gian này, A Đẩu đang ngáy o o trong trướng bồng.

Khương Duy nhìn A Đẩu ngủ, nhàm chán cầm tờ giấy gấp tới gấp lui, chờ hắn thức dậy, hai người sẽ cùng đi đổi thuốc cho Chung Hội.

Dưới ánh mặt trời ấm áp cuối xuân, Hoàng Nguyệt Anh ngồi trên một gò đất cao ở phía tây Ngũ Trượng Nguyên đóng đế giày cho Gia Cát Lượng.

Vu Cát kiễng mũi chân lục giá sách của A Đẩu tìm bánh ăn.

Căn bản không ai thèm để ý tới Tư Mã Ý.

Giữa trưa, trên bình nguyên đã nằm rải rác không ít binh sĩ Tào quân bị thương, Triệu Vân thấy tạm đủ rồi, bèn phát mệnh lệnh hồi doanh ăn cơm.

Thân binh của Triệu Vân xuất chiến ngàn người, trọng thương bốn người, bị thương nhẹ một trăm bảy mươi người, không ai tử vong!

Tào Chân kiểm kê lại kỵ binh Tư Mã Ý cấp cho mình, cư nhiên bất tri bất giác đã bị Triệu Vân tiêu diệt gần hai ngàn!

Hoàng Nguyệt Anh làm việc xong, giương mắt liếc, chiến trường thu hết vào đáy mắt, nói: "Được rồi, lên dây"

Hơn trăm binh sĩ phía sau xếp thành năm người một tổ, vặn cơ quan kêu răng rắc, chuyển hướng thiết nỏ công thành, mấy chục bệ cự nỏ chỉa về phía chiến trường.

Tư Mã Ý giận tím mặt, gần như muốn lôi Tào Chân trói lại phạt quân côn: "Lơ là khinh địch như thế! Ngươi dẫn binh làm sao vậy! Vốn không nghĩ rằng ngươi có thể thắng được tên này…Nhưng ngươi…ngươi cư nhiên đem binh lính dâng lên tận cửa…"

Lời này thật sự là xuất phát từ bản tâm, ở trong mắt Tư Mã Ý, Tào Chân giống như mang người cho Triệu Vân giết vậy.

Tào Chân cố gắng phân bua: "Từ trận đại bại lần trước sĩ khí quân ta đã kiệt, võ kỹ lại không tinh, kỵ vệ của Triệu Tử Long đều là thân binh do một tay hắn thao luyện, sĩ khí trào dâng, làm sao địch lại?! Quân lệnh như sơn, thừa tướng chỉ dặn Tử Đan xuất chiến, Tử Đan đã tận lực rồi…"

Tư Mã Ý đang định tìm lý do trừng phạt Tào Chân thì lại nghe binh sĩ ngoài trướng rối rít gào thét.

"Gì vậy?" Tư Mã Ý nhíu mày nói, vội vã ra ngoài trướng nhìn, tức khắc nổi trận lôi đình, quát: "Hay cho một bà nương ác độc!"

Tào Chân vừa đuổi theo vừa nói: "Nếu Triệu Tử Long lại tới quấy nhiễu, quân ta tử thủ mới là thượng đạo…" Lời nọ bị cắt ngang phân nửa.

Người quét dọn rời doanh quét tước chiến trường, cứu giúp thương binh phe mình cư nhiên đã chết sạch giữa bình nguyên!

Mấy chục giá thiết nỏ phía xa như hổ đói rình mồi nhắm chuẩn vào thi tràng, chỉ cần có người nhích tới một bước, rơi vào tầm ngắm sẽ lập tức không nói hai lời bắn chết toàn bộ người nhặt xác bên phía Ngụy quân!

"Chuyện quái quỷ gì thế này!" Tư Mã Ý gầm thét.

"Chuyện quái quỷ gì thế này!" Sau giờ ngọ, A Đẩu ăn uống no nê ra ngoài tuần tra một vòng, bị đống thi thể xếp lớp ngoài đồng hoang kia dọa không nhẹ. Nói: "Chết nhiều người vậy từ bao giờ thế?!"

Đang nghi hoặc thì thấy đối diện có một kỵ binh Tào doanh phi băng băng tới, giống như bi ai quá độ đánh mất luôn lý trí muốn đoạt thi thể đồng đội mình về, vừa khó khăn chạy đến rìa ngoài thi tràng thì phía xa một cây cự tiễn bay vèo tới, người nọ hét thảm một tiếng, cả người lẫn ngựa đều bị ghim trên mặt đất.

A Đẩu thấy mà sởn gai óc toàn thân, không nói hai lời hồi doanh tìm Triệu Vân.

"Việc này quá tàn nhẫn rồi! Sư phụ, cho rút tiễn đi"

Triệu Vân ngồi như khúc gỗ, A Đẩu nắm lấy y lắc lắc nói: "Sư phụ! Sao ngươi có thể ngay cả tử thi cũng không cho người ta thu! Đó là chiến sĩ a! Mặc kệ sinh tiền là binh của ai, đã chết rồi mà ngươi còn không cho người ta về nhà sao? Có lợi lộc gì cho chúng ta chứ! Không thể tàn nhẫn như vậy được!"

A Đẩu ra sức lắc Triệu Vân, chợt chừng động tác.

Hắn thấy nước mắt men theo gương mặt anh tuấn của Triệu Vân chảy xuống, hồi lâu sau, Triệu Vân nói: "Sư phụ sai rồi, phải rút về thôi"

A Đẩu bình tĩnh trở lại, cẩn thận hồi tưởng lại cuộc đối thoại nghe lén ngoài trướng hôm đó, bèn xoay người đuổi ra ngoài trướng.

"Ta biết rồi, ta thay đổi chủ ý, sư phụ!"

"Triệu Tử Long tướng quân!" A Đẩu trầm giọng gọi.

Triệu Vân mới chịu ngừng bước.

A Đẩu nghiêm túc nói: "Sư phụ, có tội nghiệt gì, chúng ta cùng nhau gánh vác, ta biết Giả Hủ muốn làm gì rồi"

Giữa Tào quân và Hán quân, hơn bốn ngàn cổ tử thi trải đầy gần cả dặm_____hai ngàn kỵ binh và hai ngàn chiến mã, trong Ngụy doanh lại có binh sĩ vi phạm quân lệnh lần lượt chạy ra đoạt thi thể về, đều bị chết dưới cung nỏ. Khiến nơi đó gần như trở thành một cái hố chôn lớn, ruồi nhặng bay vo ve khắp nơi.

Gió thổi mưa rào, dưới thời tiết xuân hạ giao mùa ấm áp, tử thi bắt đầu thối rữa, đồng thời dẫn tới vô số động vật ăn xác chết.

Hai phe Ngụy Thục lại bắt đầu giằng co dai dẳng, mùi thối theo gió tản ra khiến mọi người ngửi muốn nôn. Dưới yêu cầu của Hoàng Nguyệt Anh, Vu Cát tung ra một tấm bùa hóa thành vô số chuột xám vòng quanh hố thi như trải thảm.

Đám sinh vật biến ảo từ đạo pháp này trở thành chất xúc tác gây dịch bệnh tốt nhất.

Tào doanh hãy còn chưa biết mấu chốt trong đó, ngày nọ nhà bếp nấu cơm tối, lính đứng bếp thò muôi vào nồi khuấy khuấy, múc ra một con chuột chết ném sang một bên, xong rót thức ăn trong nồi vào chén của các binh sĩ đang xếp hàng lĩnh cơm.

Chúng binh sĩ đều đã quen, quân lữ khắc khổ, có cái ăn là tốt rồi, nếu đụng phải thiên tai hạn hán đầu năm thì càng không so đo những thứ này.

Nhưng trong Thục doanh lại như lâm đại địch, đốt lá ngải cứu khắp nơi, lấy nước sôi tiêu độc y vật, toàn quân thối lui mấy dặm, thức ăn càng được giám sát nghiêm ngặt.

Ông trời nổi gió tây, thổi mùi thối qua bên Tào doanh, điều này cũng nằm trong dự liệu của Giả Hủ.

Sáng sớm nọ, song phương Ngụy Thục giống như cùng hẹn trước mà đồng thời ngã xuống người đầu tiên, mở màn cho trận tai vạ càn quét Lạc Dương, Trường An, thậm chí cả bình nguyên Quan Trung_____sách sử gọi đó là khởi đầu của dịch Ngũ Trượng Nguyên.

Bệnh nhân đầu tiên trong Ngụy doanh là Tào Chân, còn bệnh nhân đầu tiên của Thục doanh là A Đẩu.

Tào Chân mấy lần cưỡi ngựa tới mép hố thi, không tiếc lấy tính mạng bản thân dò xét cường nỏ, để tìm được phương pháp loại trừ cơ quan của Thục quân.

Y dựa vào thuật cưỡi ngựa cao siêu, cùng với tốc độ của Trảo hoàng phi điện mà né tới né lui, vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, từ trong đống thi bò ra, dần dần y lần mò ra được quy luật của nỏ tiễn, đồng thời đánh đấu từng cái trên địa đồ, chuẩn bị cho đêm thứ hai vòng qua thêm lần nữa, trả giá bằng sự hy sinh của một phần tướng sĩ để hấp dẫn nỏ tiễn, rồi xông lên núi nhổ sạch tiễn điểm.

Nhưng vào sáng sớm ngày thứ hai, y cảm thấy cổ họng đau rát, trán phát nóng, không cách nào rời giường được.

A Đẩu nỗ lực ngồi dậy, uống mấy hớp nước, nói: "Giờ nào rồi…cổ họng đau quá"

Hắn cũng không chú ý tới trong trướng có rất nhiều người, móc Thanh nang kinh ra nhìn một cái, chỉ vào một trang trong đó nói: "Kêu Bá Ước…chiếu theo toa này sắc thuốc"

Rồi nhắm mắt lại, thiếp ngủ.

Trong mộng nghe được giọng nói hoảng hốt của Hoàng Nguyệt Anh.

"Xích thố đâu? Bá Ước cõi mang Giả Hủ về Thành Đô rồi!"

"Thuận đường đem…mang tới…"

"Không được! Hiện tại không được! Ngươi chậm đã, Tử Long sẽ giết Giả Hủ…"

"Phong tỏa tin tức, quyết không thể để người khác…"

A Đẩu không biết mình đã ngủ bao lâu, cảm giác mình giống như bị người ta ôm tới rồi ôm lui.

Khi mở mắt ra thì bao giờ cũng là Triệu Tử Long, lần nào tỉnh lại cũng đều thấy y, diện dung y mỗi lần như càng mỏi mệt, tiều tụy hơn.

Giống như người mắc bệnh không phải mình, mà là y, A Đẩu mơ mơ màng màng, cứ cảm thấy Tử Long như sắp bệnh chết rồi, cũng chẳng biết là ai ôm ai.

Mãi đến khi bàn tay lạnh lẽo phủ lên trán hắn, A Đẩu nghe được tiếng cười quen thuộc của Khổng Minh: "Mệnh số đã định, chân giẫm thất tinh, may mà năm đó đòi được toa thuốc ngàn vàng từ Trương Trọng Cảnh…"

Giọng nói vô cùng khàn của Triệu Vân cất lên: "Hắn uống không được"

Về Thành Đô rồi sao? Vứt Ngũ Trượng Nguyên không quản nữa ư?

A Đẩu gắng sức mở mắt trong mùi dược gay mũi, thấy Triệu Vân đang uống thuốc.

Triệu Vân rót thuốc vào trong miệng, ôm lấy A Đẩu hôn môi hắn, đồng thời mớm thuốc vào.

Dù suy yếu nhưng A Đẩu rất vui sướng, đứt quãng mà hôn trả Triệu Vân, uống hết chén thuốc kia, lát sau dựa vào trước ngực Triệu Vân ói đầy khắp người y.

Gia Cát Lượng lại nói: "Ôn chướng đã trừ, cần lấy thuốc bổ điều trị. Tử Long ngươi đừng sắc thuốc nữa, cố gắng nghỉ ngơi, ta đã định kế sách rồi, mai sau cùng ngươi đi phá Tào doanh"

Vẫn là Khổng Minh lợi hại, sớm biết vậy thì đã gọi ông ta đi chung rồi, nói không chừng đã xử lý xong Tư Mã Ý từ lâu…A Đẩu mơ mơ màng màng suy nghĩ rồi lại ngủ tiếp.

Đêm khuya, bên Tào doanh đèn đuốc lờ mờ, gần sáu ngàn tướng sĩ nhiễm ôn dịch, nằm bệnh không dậy nổi. Nhưng Tào Chân lại kỳ tích chống đỡ được, kế của Giả Hủ đã loại trừ đi cả vạn quân Tào, hơn nữa còn có vô số binh sĩ nguy kịch hết thuốc chữa, chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ đem mầm bệnh vào Trường An, Lạc Dương.

Đại Ngụy như một bệnh nhân hấp hối, chỉ cần chỉ nhẹ một cái thôi là đã có thể triệt để đẩy bọn họ vào bình nguyên Quan Trung.

Trận chiến Ngũ Trượng Nguyên toàn thắng, đội nỏ tiễn không cần phải thủ trên đỉnh núi nữa, rút hết về doanh, nhưng lúc này bên trong lều rạp trên đỉnh núi lại có hai người từ Trường An tới.

Mâm bạc treo cao, đêm trăng thanh lãnh, tiếng sáo xa xăm từ đỉnh núi truyền đi khắp đại doanh lưỡng quân Ngụy Thục.

Tào Chân ngẩng đầu trông lên vầng trăng tròn vành vạnh, bóng đen ngồi trên tảng đá kia phân phó thuộc hạ: "Lên đường, trở về Trường An"

Tào quân lần lượt nhổ trại, tàn binh rời đi ngay trong đêm khuya.

Mảnh trăng tròn Trường An, vạn hộ giã y thanh, bao giờ bình Hồ Lỗ, phu quân thôi viễn chinh?

A Đẩu nằm trên tháp, miễn cưỡng chống đỡ thân thể: "Tiếng sáo? Ách ba về rồi sao? Hay do ta nghe nhầm"

Triệu Vân ngồi trước án, nói: "Ngủ đi! Thân thể còn chưa tốt đâu"

A Đẩu cười cười, nằm lại, nhắm hai mắt.

Triệu Vân vẫn miệt mài cắt khúc sâm Trường bạch như cũ, nói: "Đêm ngày nghe lục lạc, theo mộng về cố hương, trong tay ba thước kiếm…Báo đáp triều đình, hỏi ai theo. Tướng quân lệnh, từng nghe qua chưa?"

A Đẩu lẩm bẩm: "Ừm…khúc này thật êm tai" Hắn biết bên mình luôn có Triệu Vân canh giữ, tiếng sáo kia lại mang đến cho hắn một cảm giác an toàn ấm áp, tựa như cái ôm ấp của Cam Thiến trên dốc Trường Phản trước đây rất lâu.

Hắn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khúc dứt, Tử Giác lẳng lặng đứng sau lưng Lữ Bố, dường như thấy được vô số oan hồn giữa chiến trường giết chóc an tĩnh lại dưới tiếng sáo vỗ về này.

Lữ Bố vác cự nỏ, lắp lên một cây đuốc lửa cháy lép bép, trở tay bắn ra, ngọn đuốc bay về phía chiếc xe mục nát giữa hố thi.

Thế lửa lan tràn, đống thi hài chất chồng như núi hóa thành tro bụi trong lửa đỏ.

"Chờ đó"

Lữ Bố đè một tay lên tảng đá, nhảy xuống đỉnh núi, hóa thành một cái bóng đen lẻn vào doanh địa Thục quân.

Đêm khuya, Thục doanh.

Ngọn đèn lay động, rèm trướng khẽ đong đưa, Gia Cát Lượng ngồi trước án lật ra một cây thủ nỏ từ trong tay áo, chỉa ra ngoài trướng.

Khổng Minh còn chưa lên tiếng thì Lữ Bố đã cười nhạo: "Dựa vào độ nhắm chuẩn của ngươi?" Lách mình

rời trướng, biến mất vô tung.

Nguyệt Anh ở trên tháp trở mình, mơ màng hỏi: "Ai tới vậy?"

Khổng Minh xấu hổ đáp: "Không có gì, ngươi ngủ đi" Đoạn trở tay kéo kín chiếc chăn mỏng cho Nguyệt Anh.

Triệu Vân làm động tác "Suỵt", Lữ Bố hiểu ý, trường ngoa giẫm lên thảm thật khẽ, đi tới trước tháp, đưa mắt nhìn A Đẩu, ngồi xuống nói: "Bệnh ư?"

Triệu Vân gật đầu, đáp: "Đỡ rồi, vừa mới ngủ"

Lữ Bố thấp giọng nói: "Giả Văn Hòa?"

Triệu Vân hỏi: "Không phải ngươi đang thủ ở Trường An sao?"

Lữ Bố trầm mặc không đáp, ngắm nhìn dáng vẻ ngủ say của A Đẩu, Triệu Vân vung ngang ngân đao vỗ nhè nhẹ lên cổ hắn, Lữ Bố mới nói: "Bao giờ tới công Trường An? Chiến với ngươi một trận"

Triệu Vân cười cười, nói: "Đánh toàn lực một trận?"

Lữ Bố đang định nói thêm gì đó thì hơi thở A Đẩu khẽ nghẽn, Lữ Bố bèn vọt ra ngoài trướng.

A Đẩu trở mình, mơ màng hỏi: "Ai tới vậy?"

Triệu Vân cười nói: "Không có gì, ngươi ngủ đi" Đoạn trở tay kéo kín chiếc chăn mỏng cho A Đẩu.

Lữ Bố lên ngựa một mạch phi xa, trên gương mặt hắn mang theo một nụ cười mỉm thỏa mãn cực nhạt.

Hắn giục ngựa phi trên binh đạo, lướt quan đại quân đang trên đường trở về Trường An, phía xa lại có một chiếc xe đi tới, trên xe khắc gia huy của Tôn gia Giang Đông, Lữ Bố dừng ngựa quan sát, nghi hoặc nói: "Tiểu Kiều?"

Bia đá quan đạo Trường An đã xuất hiện bên đường, Lữ Bố vừa ra roi thúc ngựa, vừa suy nghĩ Tiểu Kiều tới Trường An làm gì, y thuật của nàng có thể giải được độc Thập nhật tán trên người mình hay không.

Chợt cảm thấy so với lúc tới Ngũ Trượng Nguyên hình như thiếu thiếu cái gì đó, nhưng mà nghĩ mãi không ra.

Nghĩ cả nửa ngày mới nhớ thì ra mình vứt bỏ tiểu quan lại trên núi rồi, đành phải phẫn nộ quay đầu lại đón.

Tư Mã Ý nhổ trại rời đi, ngay sau đó, Gia Cát Lượng bèn không khách khí chiếm luôn Ngũ Trượng Nguyên.

Mấy ngàn người trú lại, Khương Duy đảm nhiệm tiên phong, Triệu Vân lĩnh trung quân ùn ùn nhắm tới Trường An.

Gia Cát Lượng vừa tới lập tức trời quang mây tạnh, bệnh đỡ hơn, lòng cũng thoải mái hơn, các tướng sĩ thoạt nhìn đều dũng mãnh như *Sparta**. *[*chiến binh Sparta đó, ai coi phim 300 thì biết]*

A Đẩu và Gia Cát Lượng, Hoàng Nguyệt Anh ngồi chung xe lắc lư lắc lư chạy về hướng tương lai tươi đẹp, chỉ cảm thấy cuộc sống không lúc nào mà không tràn ngập ánh dương rực rỡ.

A Đẩu cười tươi rói bíu vào Gia Cát Lượng sờ hết chỗ này tới chỗ khác.

Gia Cát Lượng nghiêm mặt giáo huấn: "Khỉ con! Đừng có đụng bậy đụng bạ" Đoạn vung quạt lông vỗ vào ót A Đẩu, vỗ cho hắn lảo đảo.

A Đẩu cười xòa nói: "Tiên sinh, người vứt bỏ cái sạp Thành Đô mà đi như vậy, không có vấn đề gì chứ, không sợ có kẻ tạo phản à"

Gia Cát Lượng dở khóc dở cười nói: "Trong nhà vô sự, ngược lại trên đường bị cái con ngựa yêu dấu nịnh hót của ngươi lắc muốn chết sặc đây này"

A Đẩu cười nói: "Nó là của Trầm Kích đó, ờ, bất quá của hắn cũng là của ta…"

Gia Cát Lượng nói: "Đừng nói Ích Châu, cho dù là thiên hạ hiện nay, có kẻ nào dám phản ngươi?"

A Đẩu hớn hở nói: "Chưa chắc à, cho dù đạp đổ Tào Phi thì ông nhị cữu cà lăm kia của ta vẫn còn rất phấn chấn tinh thần đấy…" Nói là nói vậy thôi, nhưng được Gia Cát Lượng vỗ mông ngựa, trong lòng vẫn khó tránh khỏi rạo rực.

Gia Cát Lượng nghiêm nghị nói: "Trung lang Lý Nghiêm, Quân xu chủ bộ Lưu Thăng, Chinh đông tướng quân Ngụy Diên tọa trấn Thành Đô, Đốc chính Pháp Hiếu Trực, cứ yên tâm, nếu không chuẩn bị chu toàn thì sao dám rời Xuyên giúp ngươi. Chỉ cần bình định được Lạc Dương thì Đông Ngô không đáng để lo nữa, Tôn Quyền điên rồi, lưu đày Lục Tốn, bức tử Ngu Phiên…"

A Đẩu giật mình đánh thót, nói: "Cái gì? Tôn Quyền làm sao vậy?"

Hoàng Nguyệt Anh mỉa mai: "Hai sư đồ các ngươi cứ mặc sức nhảy nhót đi, coi chừng đụng đầu vô nóc xe, giúp ngươi thu dọn muốn xong hết rồi, giờ mới tới giành công?"

Gia Cát Lượng chuyển đề tài, cười nói: "Tôn Lượng đã chuyển biến tốt hơn rồi, vi sư lấy thuốc và châm cứu giúp hắn điều trị, qua vài tháng nữa chắc sẽ tỉnh, Quan Phượng hỉ đản lân nhi, ngươi đã có một tiểu ngoại sanh rồi"

Gia Cát Lượng báo toàn là tin tốt, nhưng khi nghe tới Quan Phượng, Lưu Thiện chợt nói: "Nha đầu Tinh Thải kia thì sao?"

Khổng Minh mỉm cười nói: "Quay về tự lo liệu rồi"

Xe ngừng, Triệu Vân ra lệnh hạ trại, cả nhà lớn nhỏ như đi chơi xuân xuống xe, Gia Cát Lượng và Lưu Thiện đứng bên bờ Phong Thủy, từ xa ngắm nhìn con sông đào bảo vệ thành và kiến trúc rộng lớn trong Trường An, không khỏi tâm tình đại sướng.

Tư Mã Ý vừa nghe quân Hán tới công, lại có Gia Cát Lượng bình sinh sợ nhất áp trận, đã sớm sợ mất mật, lập tức bày bố phòng tuyến công sự như thiết dũng xung quanh thành.

Gia Cát Lượng nhìn một hồi, chỉ chỉ trỏ trỏ vào cánh cổng thành khổng lồ đóng chặt kia, nói: "Thời xưa kêu là 'Bát thủy quấn Trường An', Công Tự ngươi xem, thành Trường An tụ hội vương khí long mạch vào cùng một chỗ, quả đúng là chân long bảo địa trong phong thủy. Mai sau khi đóng đô có thể chọn chỗ này"

A Đẩu vội phụ họa: "Tiên sinh anh minh!"

Hai thầy trò này nói năng kiểu như coi phòng tuyến nước chảy không lọt của tướng lĩnh Ngụy quốc là vật vô hình vậy, giống như Trường An đã thành vật nằm chắc trong túi rồi.

Gia Cát Lượng nói: "Truyền lệnh xuống, vây thành, đợi Tư Mã Trọng Đạt ra hàng là được"

A Đẩu cười to, chỉ cho rằng Gia Cát Lượng đang nói giỡn.

Ai ngờ kế bên đại môn thành Trường An phía xa, tiểu môn rộng mở, một tiểu binh chạy ra hô: "Tư Mã thừa tướng thủ thư_____"

A Đẩu sững sờ tại chỗ, Tư Mã Ý cư nhiên phái sứ giả tới thật!

Nửa canh giờ trước, Tư Mã Ý viết một bức thư thân bút, giao cho sứ tiết đưa ra, dùng ngôn từ kích động Gia Cát Lượng, đề ra yêu cầu lưỡng quân quyết chiến ngoài thành, mỗi phe phái ra tướng lĩnh của mình, lập đội một vạn người, phát động hội chiến bình nguyên.

Nếu Thục quân thua thì phải rút về Ngũ Trượng Nguyên; còn nếu Tào quân thua thì phải rút về Lạc Dương, buông bỏ Trường An.

Phe mình có Lữ Bố làm tướng, đoán chừng tướng lĩnh tham chiến phe địch sẽ là Triệu Vân, phần thắng của Lữ Bố cực lớn.

Cho dù thua Tư Mã Ý cũng chẳng sợ, chỉ chờ Gia Cát Lượng chịu khích không nổi, đáp ứng hội chiến là Tư Mã Ý đã có thể triển khai hàng loạt kế hoạch đối phó sau đó.

Tư Mã Chiêu còn xúi giục Tào Chân viết một phong thư, trên thư bảo rằng chuyện ôn dịch khiến người người oán trách, quấy nhiễu dân lành, mong Lưu Thiện thối lui toàn quân trước, tạm thời nghỉ ngơi, để đại phu trong thành có thời gian xem bệnh, cứu tính mệnh bách tính, chớ nên đưa vạn dân vào dầu sôi lửa bỏng v.v…

Hai phong thư được giao tới cùng một lúc.

"A ha ha ha…" A Đẩu tiễn bước tín sứ, cười đến lăn lộn trên tháp, nói: "Tiên sinh, ngươi không có nhân hậu chút nào hết a…"

Gia Cát Lượng phì cười, một tay phẩy quạt, một tay cầm địa đồ, dương dương đắc ý không biết đang nghĩ chuyện gì.

Gia Cát Lượng nói: "Tên Tư Mã Trọng Đạt này vẫn có chút tâm kế, có thể lợi dụng hiềm khích giữa hắn và đám người Tào Phi, Trương Cáp để hạ kế phản gián, đợi ta nghĩ cặn kẽ đã"

Gia Cát Lượng lại nói: "Nếu đã đáp ứng Tào Tử Đan, thì ngươi phải hết lòng tuân thủ, không được nuốt lời, truyền lệnh toàn quân nhổ trại, lùi xa ba trượng là được"

A Đẩu cười muốn đau bụng, rảnh rỗi đảo tới đảo lui trong doanh, biết Gia Cát Lượng muốn nghiêm túc suy nghĩ, nên không dám cắt ngang, bèn nói: "Sư phụ bận luyện binh hạ trại, không vui gì hết, ta với Bá Ước đi dạo đây"

Khổng Minh cau mày nói: "Lại muốn đi gây họa?"

A Đẩu cười hắc hắc, Khổng Minh nói: "Thôi, không yên tâm cho ngươi và Bá Ước đi chung được, ngươi thỉnh Vu Cát tiên sư theo cùng đi. Đừng chạy xa quá đấy"

A Đẩu ậm ừ mấy tiếng, ra ngoài doanh, tha "Tiên sư" đang ngồi xổm dưới tàng cây đào hang kiến đi, hai cái sao gây họa vô mục đích dạo tới dạo lui ngoài thành Trường An, nào ngờ dạo một hồi liền dạo một hơi vào trong Trường An, rồi gặp phải chuyện phiền toái thiên đại luôn, chuyện này tạm gác lại, nói sau.

Lúc này hãy nói đến trong chính điện Trường Lạc cung, Lữ Bố ngáp dài một cái, có vẻ đêm qua ngủ chưa đủ, lười biếng dựa vào lưng ghế, một chân gác trên tay vịn kim ỷ, cà lơ phất phơ lắc lư không ngừng, mão Thái thú màu tím trên đầu lệch sang một bên, cúi đầu ngủ gà ngủ gật.

Tư Mã Ý giận tím mặt, nhưng vẫn cứ không làm gì được Lữ Bố, đành không ngừng rảo bước trong điện.

Chúng thiên tướng dưới trướng nghị luận sôi nổi, đều thảo luận về chuyện Thục quân vây thành, hoặc ngấm ngầm hại người, hoặc chỉ chó mắng mèo, toàn chỉa mũi dùi vào Tào Chân đang xanh mét mặt mày, không nói được lời nào trong điện.

Tư Mã Chiêu nhịn không được nói: "Tử Đan huynh, lấy năng lực của Triệu Vân đối đầu với Ôn hầu thì như thế nào?"

Tào Chân biết Tư Mã Chiêu muốn kích Lữ Bố xuất chiến, bèn đáp: "Khó nói lắm, chiến lực lĩnh quân của Triệu Vân còn trên Tử Đan một bậc"

Lữ Bố cười nhạo: "Đồ bỏ"

Tư Mã Chiêu đạt thành gian kế, đang muốn nói tiếp thì Tào Tử Đan đã trầm giọng nói: "Tử Đan từng giao thủ với Triệu Tử Long, đánh giá này quả thật là xuất phát từ bản tâm"

Lữ Bố không thèm liếc Tào Chân lấy một cái, mỉa mai: "Cho nên mới nói ngươi là đồ bỏ"

Chúng võ tướng cười vang, sắc mặt Tào Chân càng khó coi hơn.

"..."

Lần này Tư Mã Chiêu trái lại không biết phải nói gì mới tốt, đang suy xét thì chợt nghe ngoài điện thị vệ lớn tiếng báo:

"Sứ giả Hán quân cầu kiến_____!"

Tư Mã Ý thấp thỏm vô cùng, nói: "Truyền"

Sứ giả Thục quân nọ là một tiểu lại, dùng mắt liếc Tư Mã Ý, rồi không ngừng nhìn Lữ Bố, bị đám võ tướng bao vây, toàn thân run lẩy bẩy, có vẻ hết sức sợ hãi.

Khóe miệng Lữ Bố lộ ra một nụ cười mỉm trào phúng, nói: "Hai quân giao chiến, không chém sứ giả, giao thư ra đây, cam đoan ngươi toàn mạng trở về. Nói, chủ tử nhà ngươi có lời gì muốn công đạo?"

Tiểu lại kia móc một tấm hoàng cẩm từ trong ngực ra, nói: "Chủ công…sai ta hồi âm cho Tào…tướng quân" Nói xong lại lấy một cái hộp gỗ to ra: "Đây là…thư của tiên sinh Khổng Minh nhà ta giao cho Tư Mã thừa tướng"

Tư Mã Chiêu tiến lên tiếp lấy hộp gỗ kia, giao vào tay Tư Mã Ý, Tào Chân bị Lưu Thiện lừa quá nhiều lần, biết trên hoàng cẩm này chả phải lời tốt lành gì, vội vươn tay đoạt lấy, nhưng Lữ Bố lại lạnh lùng nói: "Đọc"

Tiểu lại co rúm bả vai, Lữ Bố giũ giũ vạt bào, ngồi thẳng người trưng vẻ mặt xem kịch vui ra nói: "Đọc thư, không thôi giết ngươi"

Khóe miệng Tào Chân hơi giật giật, đúng là quan to một cấp đè chết người ta đây mà. Lữ Bố là đại tướng quân do đích thân Hiến đế sách phong, tuy Tào gia soán vị đăng cơ, nhưng vẫn tuyên với bên ngoài rằng "Hiến đế nhường ngôi", thế nên Tào Phi tất phải thừa nhận quan hàm Lữ Bố được Hiến đế sách phong ở triều trước, quân hàm này ngang hàng với Thái úy triều Hán, đồng cấp tam công với Tư Mã Ý.

Lữ Bố lãnh chức Thái úy Trường An, lại được phong Ôn hầu, tước vị còn cao hơn cả Tư Mã Chiêu nửa cấp, một đống quan hàm đè xuống, dù có là Tư Mã Ý cũng phải bó tay, chỉ nghe tiểu lại kia nói: "Đọc thì đọc"

Tiểu lại kia nơm nớp lo sợ, mở tấm hoàng cẩm, hắng hắng giọng, đọc: "Thượng thiên hữu mệnh, hoàng đế chiếu…viết, ngu phu, sinh ly tử biệt, lòng này thề quyết, tay nắm…tay nắm chặt tay, mới biết rằng cái chết…khó chịu quá, lệ rơi đầy mặt…chết không được…ta đi đây!"

"…"

Mấy chục tên võ tướng cố nén tiếng cười, nhưng Lữ Bố không thèm để ý tới mặt mũi Tào Chân, ngoác miệng cười ầm ĩ.

Tư Mã Ý vốn cùng trận doanh với Tào Chân, lúc này rắp tâm hoạch họe, nhịn không được nhạo báng: "Xem ra Tào Tử Đan tướng quân và chủ soái phe địch nói năng vui vẻ quá nhỉ? Từng định duyên cầm sắt sao?"

Ánh mắt Tư Mã Chiêu ngừng trên cổ áo rộng mở của Tào Chân, bình thường Tào Chân đều rất cẩn thận kỹ lưỡng, y quan nghiêm chỉnh, nhưng giờ lại phanh cổ áo, thiếu mất một cái nút, hoàn toàn không giống tác phong ngày thường.

Tào Chân trầm giọng đáp: "Lời Lưu Công Tự có thể tin được, nếu đã bảo đi, thì hẳn địch quân đã nhổ trại rút lui rồi"

Lữ Bố cười xong nói tiếp: "Thừa tướng không ngại đọc luôn thư của Khổng Minh chứ?"

Tư Mã Ý hừ lạnh một tiếng, trên điện ánh mắt mọi người đều rơi xuống cái hộp gỗ kia, Tư Mã Ý không

thèm liếc tới, giao cho Tư Mã Chiêu, nói: "Nhất giới quân sư như Khổng Minh mà lại đi dạy ra một tên đồ đệ lưu manh đến thế!"

Bèn liếc mắt ra hiệu cho Tư Mã Chiêu, Tư Mã Chiêu hiểu ý, biết muốn kêu mình đọc thư, như vậy, cho dù có lời lẽ sỉ nhục gì cũng có thể xuyên tạc thành thành ngôn từ a dua, không đến nỗi tổn hại mặt mũi lão ba nhà mình.

Nghĩ tới đây, Tư Mã Chiêu đã chuẩn bị tốt tâm lý, hết sức đắc ý mở cái hộp gỗ kia ra.

Nắp hộp vừa mở, chúng tướng thấy rõ mồn một, bên trong nửa cái phong thư cũng chẳng có, Tư Mã Chiêu khó hiểu, chấm hỏi đầy đầu mà xốc một cái yếm nữ từ trong hộp ra.

51. Quyển 4 - Chương 51: Tể Tể Nhất Đường

A Đẩu khoác một tay lên vai Vu Cát thấp hơn hắn nửa cái đầu, hai người rời khỏi doanh trướng ngã trái ngã phải đảo tới đảo lui.

Đầu hạ, ngoài thành Trường An, hàng mơ bên đường dầm vài trận mưa đã kết những chùm quả xanh biếc, A Đẩu cắn răng dùng vai đỡ Vu Cát, Vu Cát dáo dác trèo lên hái.

"Ngươi mau chút!" A Đẩu hãy còn quen thói trộm hồng ở nhà Hoàng Nguyệt Anh tại Thành Đô dạo trước.

A Đẩu hái vài quả, trên quan đạo chợt có xe ngựa đi tới, A Đẩu tức khắc hoảng hồn, nói: "Nãi Cát! Đi mau, có người kìa!"

Vu Cát vội lật đật nhảy xuống, A Đẩu mới ý thức được không ổn, nói: "Không đúng, lão tử là hoàng đế, hái có mấy trái ăn mắc gì phải lén lén lút lút chứ, mất mặt chết được! Lão tử đây phải quang minh chính đại hái!"

Vu Cát cười hỏi: "Eh? Xe ngựa của nhà tên cà lăm?"

A Đẩu quay đầu qua nhìn, nhíu mày nói: "Ai trong xe thế?"

Hai người bọn họ trốn ra sau cây, quan sát đội xe ngựa đến từ Giang Đông kia, đợi xe qua khỏi mới rón ra rón rén đuổi theo.

Đó chính là xe ngựa của tiểu Kiều ở Tử Đằng đường mà Lữ Bố từng thấy qua.

Một đội mười hai chiếc, phía trước là vài vị đại phu, cuối đội ngũ là xe hàng hóa, dược liệu được che bên dưới vải dầu, dừng bên ngoài Hán doanh. Thục quân vây thành, trên quan đạo người tới đều không được vào, bị binh sĩ ngăn lại.

Tiểu Kiều xuống xe ngựa, phỏng chừng là tới điều đình cùng Triệu Vân và Gia Cát Lượng. Tiểu Kiều từ Giang Đông tới Trường An, chỉ dẫn theo hơn mười tên thị vệ tùy thân, một đường thuận lợi, không vướng phải bất cứ trở ngại gì, y đức của Hoa Đà lan truyền rộng khắp, các phương thế lực đều không dám làm khó đệ tử thân truyền của vị thần y này.

A Đẩu và Vu Cát đu phía sau xe hàng, thầm thì: "Nãi Tiểu Cát…Ngươi nghĩ sư phụ sẽ cho các nàng vào thành không?"

Vu Cát nói: "Cho, trong thành người chết rất nhiều. Ngân long nhi là người tốt"

A Đẩu nói: "Sư phụ đủ thánh mẫu lắm rồi, toàn phá hỏng chuyện tốt của lão tử"

Vu Cát chế giễu: "Còn không phải giúp ngươi tích đức sao" A Đẩu chợt nhanh trí, nói: "Chúng ta theo vào xem sao? Nghe nói Trường An có rất nhiều món ngon…"

Vu Cát lâm vào khó xử, đang do dự bất định thì đã bị A Đẩu kéo đi, hai người xốc vải dầu chui vào.

A Đẩu đoán không sai, nửa ngày sau, Hoàng Nguyệt Anh thong thả đưa tiểu Kiều lên xe, sắc mặt tiểu Kiều bất thiện, nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu lấy lệ.

"Trên xe đựng gì đấy?"

Tướng thủ thành môn muốn làm kiểm tra thường lệ, đoàn xe bèn ngừng lại.

A Đẩu từ dưới vải dầu xốc lên một khe nhỏ, thấp giọng nói: "Quên đi, vẫn nên trở về thôi, xem bộ kiểu này chắc tám phần là lẫn vào không lọt rồi…" Ban đầu chỉ muốn vui chơi thôi, giờ nghiêm túc suy xét, chung quy cảm thấy nháo thế này có chút nguy hiểm, lát nữa không chừng Triệu Vân lại lo lắng. Bèn tính toán cùng Vu Cát lén lén xuống xe, co cẳng chạy.

Tiếp theo, một giọng nói quen thuộc cắt đứt vọng tưởng bỏ trốn của hắn.

"Cha mi! Bọn lão tử tới xem bệnh cho các ngươi, còn đòi kiểm tra?!" Cam Ninh cầm đao hung hăng vỗ mạnh một phát lên xe hàng, dưới vải dầu truyền ra vài âm thanh.

Đầu Vu Cát bị vỗ sưng một cục to đùng.

Cam Hưng Bá dường như phát hiện bất thường, liếc sang xe dược liệu một cái, ước lượng vỏ đao, rút ra nửa đoạn, nói với thị tỳ: "Về thôi Kiều tỷ, vương bát cao tử đòi lục xe, chúng ta đi, đi tìm ngoại sanh hắn"

Tướng thủ thành kia bị dọa sợ chết khiếp, không dám kiểm tra nữa, vội phất tay để Cam Ninh vào thành.

"Chu phu nhân không ngại đường xá xa xôi, từ Giang Đông tới đây vì bách tính Trường An trị bệnh, gia phụ…"

"Chớ nói nhảm, Tư Mã thế chất, nơi nghèo nhất thành Trường An là ở đâu?"

A Đẩu núp trong xe, âm thầm dựng thẳng ngón cái.

Tư Mã Chiêu vốn đã chuẩn bị sẵn một mớ lời lẽ vỗ mông ngựa ca tụng công đức, bị tiểu Kiều nói một câu nuốt ngược trở về, Tư Mã Chiêu ngập ngừng rồi nói: "Hẻm Mộc Dung"

Tiểu Kiều nói: "Cam lão bản dẫn đội qua đó đi, các đại phu sau khi xuống xe thì lập tức chia nhau nấu thuốc, xin thế chất hãy dẫn ta tới dược phòng lớn nhất trong thành Trường An"

Tư Mã Chiêu vội theo tiểu Kiều, hai người lướt qua bên chiếc xe ngựa A Đẩu đang ẩn náu, Tư Mã Chiêu thấp giọng nói: "Trong thành nhân tâm bàng hoàng, nhiều nhà quan gia đều nhiễm bệnh, Chu phu nhân có thể nhín chút thời gian…"

"Nhân mạng hệ trọng, bất phân sang hèn…" Giọng tiểu Kiều xa dần.

Cam Ninh ngừng xe bên ngoài hẻm dân nghèo mà Tư Mã Chiêu chỉ, tức khắc có vô số bệnh nhân vây lên.

"Tránh ra tránh ra! Xem bệnh thì tìm đại phu" Cam Ninh mắng, phất tay đuổi người đi, tầm mắt rơi vào tấm vải dầu ở chiếc xe cuối cùng.

Cam Ninh tay phải cầm đao chắn trước người, tay trái quơ vỏ đao vén tấm vải dầu kia lên, chỉ chờ tên thích khách trong tấm vải nhảy ra sẽ lập tức vung mạnh đao lấy mạng gian tế.

Hắn đâm thẳng đầu lên thành xe cái cốp.

"Cam đại ca, đã lâu không gặp, nhớ quá" A Đẩu từ dưới tấm vải chui ra, cười hi hi nói.

"Chào Cam đại ca, tạm biệt Cam đại ca…Aiz aiz!!"

"Thằng nhãi chết bầm mi…"

A Đẩu mới chạy có mấy bước đã bị Cam Ninh níu cổ áo kéo về, mấy lần muốn chạy, nhưng cuối cùng vẫn bị Cam Ninh ấn lên tường.

Chúng nhân tại đầu hẻm mang theo ánh mắt hết sức nghi hoặc mà nhìn hai tên lưu manh ẹo tới ẹo lui này.

Cam Ninh vẫn mặc bộ *đoản quái** như trước, để trần cánh tay, trên cổ quấn một cái vi cân tam giác màu đỏ, cải trang thành thủy tặc, hết sức giống một tên thái bảo khi nam hiếp nữ đầu đường xó chợ.*[*một dạng áo choàng ngắn]*

Cam Ninh nghiêng đầu qua, kề sát tới trước mặt A Đẩu, nói: "Cha mi, lớn gan thật…"

A Đẩu cười hắc hắc, một tay đẩy gương mặt anh tuấn của Cam Ninh ra, nói: "Cam đại ca muốn trói ta đưa cho Tư Mã Ý để lĩnh thưởng sao? Đừng có thò lưỡi ra, ê_____"

Cam Ninh làm bộ muốn liếm hắn, nhưng rốt cuộc nhịn cười không được, buông tay ra, nói: "Ngươi vào Trường An làm gì, muốn chết hả?"

A Đẩu ngượng ngùng nói: "Nếu ta bảo vào chơi, tìm gì đó ăn, ngươi tin không?"

Cam Ninh không biết đáp trả thế nào, chợt A Đẩu nói: "Tới xem Ách ba sống thế nào, len lén nhìn một cái rồi đi, lát nữa đến tìm ngươi, ngươi dẫn ta xuất thành nhé?"

"Y phục cần phải trụng nước sôi, đừng tới những nơi đông người…" Giọng tiểu Kiều từ ngoài đầu hẻm truyền lại.

Cam Ninh giật vi cân trên cổ xuống bao lên mặt A Đẩu, xoay người qua, che A Đẩu ở sau lưng.

Tiểu Kiều dẫn theo vài người lang trung đi vô trong hẻm, không phát hiện A Đẩu, chỉ cho rằng Cam Ninh lại nổi hứng long dương đùa giỡn thiếu niên mỹ mạo trên đường, bèn cau mày mắng: "Cam lão bản!"

Thịt dâng tới miệng mà ăn không được, Cam Ninh đành theo tiểu Kiều rời đi, lúc quay đầu lại trừng A Đẩu một cái, A Đẩu cười dài ném một cái hôn gió cho hắn, Cam Ninh cười tà, cũng ra hình ra dáng học theo động tác đó, ném trả A Đẩu một cái hôn gió.

Lúc này Vu Cát mới từ trong xe ra ngoài, cười nói: "Đánh là thương, mắng là yêu, vừa thương vừa yêu giơ chân đá…"

A Đẩu dở khóc dở cười, trở tay thắt vi cân của Cam Ninh lên cổ, nói: "Cái tên mỏ quạ đen ngươi, đừng có trù lão tử bị ăn đá chứ"

A Đẩu kéo Vu Cát xuống xe, hai người ra ngoài đường phố, nhịn không được nói: "Đây là Tây kinh Trường An sao? Chẳng có lấy nửa điểm khí thế, vẫn không thịnh vượng bằng Thành Đô Kiến Nghiệp"

Sau khi Ngụy quân đại bại ở Ngũ Trượng Nguyên, bệnh nhân tràn vào Trường An cực nhiều, binh sĩ mặc đồ lính y như ôn thần, dân chúng vừa nghe bảo có ôn dịch liền trốn muốn không kịp, còn ai dám ra ngoài làm ăn nữa?

Những nhà có tiền đã sớm rút khỏi thành ngay từ khi Ngũ Trượng Nguyên lui binh, hiện nay Trường An hầu như chỉ còn lại bách tính bình thường, phần lớn cửa hiệu nghỉ bán, bệnh nhân đầy đường, mấy vạn người bệnh khắp toàn thành đều xếp hàng ngoài hẻm Mộc Dung. Chỉ có mấy nơi chơi bời của đám quan gia là còn mở cửa.

A Đẩu và Vu Cát đảo tới ngoài Vĩnh Lạc cung, nhìn vọng vào cung điện kim bích huy hoàng, tiếc rằng ngoài cửa canh gác cực nghiêm, tuyệt không có khả năng trà trộn vào.

Nhìn nửa ngày, A Đẩu nói: "Chỗ này giàu có nhỉ, Ách ba ở trong đó hẳn sống rất khoái hoạt, ăn ngon…uống tốt…"

Cung Trường An từng là nơi cư ngụ của Hiến đế, đồng thời cùng là cố đô của Tần Hán, ngói lưu ly, cột sơn đỏ, sắc trời tối dần, trong cung thắp đèn đuốc rực rỡ, càng lộ vẻ phồn hoa sáng lạn.

"Hắn là hầu gia, là đại tướng quân, ngày nào đó ta lên làm hoàng đế, nói không chừng hắn sống còn không tốt bằng hiện tại nữa, thật ủy khuất cho hắn quá" A Đẩu nói như thế.

A Đẩu ỉu xìu xoay người rời đi, Vu Cát theo phía sau hắn cười nói: "Đi thôi, vẫn là cơm trong nhà Ngân long nhi ăn ngon hơn"

Nghĩ tới nghĩ lui, hoàng cung vào không lọt, cổng thành ra không được, A Đẩu nhìn con đường trống vắng hiu quạnh, chợt có cảm giác sợ hãi kỳ lạ. Rốt cuộc mình vào đây làm gì?

Dưới sự thúc đẩy của nỗi sợ hãi này, hắn đành quay đầu lại tìm kiếm người quen duy nhất_____Cam Hưng Bá.

Ngoài hẻm Mộc Dung bày một nồi thuốc lớn, dược thang trị ôn dịch được phân phát xuống, đơn thuốc tiểu Kiều kê tương tự như phương thuốc ngàn vàng của Trương Trọng Cảnh, bệnh nhân uống vào, dược tính lan ra, đều chạy đi tìm kênh rạch nôn mửa, cả con đường bốc mùi thối không chịu nổi.

Cam Ninh ở ngoài hẻm không có chuyện gì làm, thấy A Đẩu quay về, vội nói: "Nơi này bẩn lắm, đi theo đại ca"

A Đẩu theo hắn lên lầu hai của gian khách điếm bên đường, Cam Ninh lại thuê một căn phòng, đuổi Vu Cát đi, nói: "Ngày mai nghĩ cách dẫn hai ngươi xuất thành. Tiểu quỷ, qua đây, đại ca có chuyện muốn nói

với ngươi"

Lúc này địch ta bất minh, A Đẩu cũng không dám tin tưởng Cam Ninh quá, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Cam Ninh giễu cợt: "Yên tâm, đi đường mệt muốn chết, không còn sức thao ngươi, chỉ hỏi ngươi chuyện đứng đắn thôi"

A Đẩu đỏ mặt, theo Cam Ninh vào phòng.

Cam Ninh đóng cửa, thuận tay kéo rèm cửa sổ lại, để A Đẩu ngồi bên giường, mình thì bíu vào lưng ghế dựa ngồi đối diện cùng A Đẩu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hồi lâu sau, Cam Ninh thở dài, nói: "Ngươi có biết Lục Bá Ngôn bị rồi hay chưa?"

Cam Ninh vẫn dùng giọng Xuyên như cũ, "Bị rồi" ý chỉ cuộc sống của Lục Tốn trôi qua không tốt đẹp lắm, A Đẩu nhớ lại tin tức Gia Cát Lượng nói cho mình nghe trên xe ngựa, thầm nghĩ chẳng lẽ lần này Giang Đông loạn đến độ không thể vãn hồi rồi? Bèn gật gật đầu, nói: "Trong nhà các ngươi xảy ra chuyện gì?"

Cam Ninh đáp: "Tôn Đăng chết rồi, chủ công không vừa mắt Tôn Hòa, nên đã đuổi hắn tới Trường Sa. Lục Bá Ngôn giúp Tôn Hòa cầu tình, bị giam lỏng ở Ngô Quận, tin tức ở Ích Châu các ngươi kín kẽ thật, ta hỏi ngươi, Tôn Lượng chết chưa?"

A Đẩu thành thực nói: "Chưa, sắp tỉnh rồi"

Cam Ninh nói: "Giết hắn được không?"

A Đẩu hết hồn, nói: "Hắn là muội phu của ta, giết sao được!"

Cam Ninh cười nhạo: "Giúp chuyện nhỏ xíu cũng không chịu, chủ công vì chuyện này mà ầm ĩ với tiểu Kiều mãi không thôi, nàng rất phiền, cẩn thận đừng để nàng nhìn thấy ngươi"

A Đẩu phát điên nói: "Ngươi kêu ta giết muội phu ta, cái này mà bảo là chuyện nhỏ đấy hả?!"

Bỗng A Đẩu nói: "Ông ta muốn để Tôn Lượng về làm thái tử?" Thầm nghĩ chuyện tranh đoạt của nhà đế vương này cũng thật phức tạp, Tôn Quyền lại càng mất trí hơn, cư nhiên lại có suy nghĩ phế trữ lập ấu, may mà Lưu Bị không có nhiều nhi tử. Nghĩ tới đây, lại cảm thấy Gia Cát Lượng quả nhiên mưu tính sâu xa.

Cam Ninh gật gật đầu, A Đẩu hiếu kỳ nói: "Ngươi theo phe kia hả? Ngươi và Bá Ngôn cùng phe, đều giúp Tôn Hòa?"

Cam Ninh: "Cái nào cũng không đúng, ta chỉ nghe lời chủ công thôi, hông ta thích lập người nào thì lập người ấy, ông ta định đoạt cả rồi, bằng không ngươi nghĩ đại ca sống tiếp được chắc?"

Ánh mắt của A Đẩu dời lên bàn, trên đó đặt một phong thư đã bóc, hỏi: "Thư của ai vậy?"

Cam Ninh lười biếng nói: "Tư Mã Chiêu, mời đại ca tối nay tới *phiêu*" *[*chơi gái, đi kỹ viện á]*

A Đẩu buồn cười, nói: "Mau mau, thay bộ y phục đẹp mắt chút, đặng phiêu cho tận hứng"

Cam Ninh cười nhạo: "Kiệt sức rồi, không muốn đi" Thần sắc mỏi mệt trên mặt vừa hiện liền biến mất, lại cười xấu xa nói: "Có ngươi ở trong phòng, phiêu người khác thì thú vị gì"

A Đẩu không hề đem lời này để trong lòng, cứ cảm thấy những lời Cam Ninh nói trước đó dường như có ẩn ý mơ hồ gì đấy, Tôn Quyền lưu đày đại thần, giờ phút này thế cục Đông Ngô hẳn hết sức phức tạp mới đúng, vậy tại sao lại sai tiểu Kiều tới Trường An? Tiểu Kiều là phu nhân của Chu Du, hẳn có giao hảo cùng các đại sĩ tộc, chẳng phải lúc này nên lưu lại Kiến Nghiệp sao?

Hắn giương mắt nhìn Cam Ninh, muốn từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra chút gì đó, nhưng Cam Ninh lại vươn tay ra giúp A Đẩu sửa sang chiếc vi cân đỏ tươi trên cổ, áp sát lại, nhìn vào hai mắt A Đẩu, thấp giọng nói: "Không muốn người khác, muốn ngươi thôi, hiểu chưa?"

Trong lòng A Đẩu chẳng hứng thú mấy, đang muốn chuyển đề tài thì Cam Ninh đã nhẹ giẫm một chân ra sau, dựa vào lưng ghế, làm một động tác nghiêng ưu mỹ, hôn lên môi A Đẩu.

Môi Cam Ninh không còn ấm áp như trước kia nữa, động tác cũng không còn dã man như trước, trái lại mang theo chút băng lãnh và xa lạ, tựa như một người lãnh đạm.

Lúc rời môi, A Đẩu hỏi: "Tôn Quyền kêu ngươi giết tiểu Kiều vào lúc nào?"

Ngón tay Cam Ninh câu câu gò má hắn, cười nói: "Quả nhiên là đồ đệ của Khổng Minh, thông minh"

A Đẩu nói: "Ngươi hạ thủ được sao?"

Cam Ninh đáp: "Hạ thủ không được cũng phải giết, còn cách nào nữa?"

A Đẩu và Cam Ninh trầm mặc nhìn nhau, lát sau, ánh mắt A Đẩu dời lên phong thư trên bàn, nói: "Đại ca, ta có cách này giúp ngươi, đừng đau khổ nữa, đi thôi, ngươi dẫn ta đi, phiêu xong rồi tính tiếp"

Vào đêm, nội thành Trường An tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng có tiếng ho của bệnh nhân từ xa truyền lại.

Trước Ỷ Thúy lâu thắp bốn trản đèn lồng đỏ thẫm, A Đẩu đứng trên phố lớn liếc nhìn lên lầu hai, lầm bầm: "Nếu ngươi giở thói lưu manh thì đời này ta sẽ nâng ly phụng bồi…"

Cam Ninh dở khóc dở cười nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

A Đẩu thần thần bí bí nói: "Kẻ gian tự có diệu kế"

Cam Ninh vẫn giữ bộ dáng vô cùng mỏi mệt như cũ, A Đẩu biết trong lòng hắn không thoải mái, bèn cười nói: "Lão tử đã nghĩ đâu ra đấy cho ngươi rồi, lát nữa ngươi tìm một góc cho ta núp kín chút, để ta nghe rõ các ngươi nói chuyện là được"

Xong không ngừng đẩy Cam Ninh vào trong, nói: "Mau, thừa dịp Tư Mã Chiêu chưa tới, mang ta giấu kỹ nhanh lên"

Ỷ Thúy lâu chính là nơi tụ họp tiểu quan nổi danh Trường An, các tiểu quan ôn nhu tuấn tú thanh nhất sắc ở trong sảnh hoặc xem sách, hoặc đánh đàn, thấy Cam Ninh lưu manh tiến vào đều tỏa sáng hai mắt.

"Đại gia!"

"Đại gia tới uống rượu sao?"

Chúng tiểu quan tỏ ra hết sức nhiệt tình với Cam Ninh, vây chặt lấy.

Mị lực của A Đẩu rốt cuộc cũng có lúc không xài được, khắp bốn phía đều là tiểu quan thanh tú, mi mục đoan chính, tùy ý chọn đại một người thì dáng vẻ cũng bì kịp mình, trong lòng căm tức, bèn sống chết lôi kéo Cam Ninh, giả vờ thành bộ dạng con quỷ bệnh lao ho sù sụ mấy tiếng.

Vù một tiếng, các tiểu quan tản sạch, ai nấy đều dùng ánh mắt như gặp phải ôn thần mà nhìn A Đẩu.

Còn có vài lời bàn tán "Dịch bệnh" của tiểu quan truyền đến nữa.

Cam Ninh nói: "Vị huynh đệ này của ta, hắn không phiêu…Không uống rượu, bài cho hắn một chỗ ngồi sau bình phong là được, đừng để hắn ra ngoài, cũng đừng người khác biết, chờ ta đi cùng. Tư Mã gia mời, đại gia thưởng, chầu chay năm đồng, khai bao ba lượng, di trà năm lượng"

A Đẩu suýt nữa té ngửa, xem ra Cam Ninh đúng là tối ngày chui lủi trong mấy chỗ này, nên mới quen đường quen lối đến thế, tức khắc lòng hiếu kỳ bùng nổ muốn hỏi chầu chay khai bao di trà là gì, Cam Ninh dẫn hắn lên lầu hai, nháy nháy mắt nói: "Chớ có hồ nháo! Tư Mã Chiêu mà biết ta dẫn ngươi tới thì sẽ không tha cho ta đâu"

Chúng tiểu quan đều đồng tình hiểu rõ gật gật đầu, vứt A Đẩu sang một bên, vây lấy Cam Ninh nhập tọa.

A Đẩu đành phải hậm hực ngồi vào một góc trên lầu hai, có người dời bình phong qua, che chắn hắn lại, lát sau dâng trà dâng bánh ngọt tới, trong lòng A Đẩu không ngừng niệm lầm rầm khai bao ba lượng…Nhớ tới chiếc diện cụ bạc trị giá ba lượng kia của Lữ Bố, chợt thấy buồn cười.

"Gì đây?" A Đẩu hiếu kỳ vói đũa khuấy một cái đĩa nhỏ, trong đĩa hình như là dược phấn.

Một tiểu quan đi ngang qua dùng ánh mắt như gặp kẻ nhà quê liếc hắn, đáp: "Ngũ thạch tán"

Vào thời kỳ Kiến An, mấy nơi như Trường An, Lạc Dương đoạn tụ thành phong, mỹ nam thường dùng ngũ thạch tán, sau khi dùng xong da thịt toàn thân rỉ mồ hôi thơm ngát, lộ vẻ trong suốt xinh đẹp.

Khóe miệng A Đẩu giật giật, không biết ngũ thạch tán có tác dụng gì, vốn chẳng ai thèm tới đây để tiếp đãi đã khiến hắn bực bội lắm rồi, lúc này triệt để tức giận, âm thầm phát thệ, cả đám nịnh hót, đợi lão tử phá thành Trường An rồi, sẽ bắt toàn bộ đám các ngươi lại, áp giải chạy mười vòng quanh sông hộ thành.

Đợi cả nửa ngày, Tư Mã Chiêu rốt cuộc cũng tới.

Tư Mã Chiêu vừa lên lầu liền thất thanh cười nói: "Sao Cam tướng quân tới sớm vậy?!"

Chúng tiểu quan đang ríu rít đều ngừng nói chuyện, A Đẩu từ sau bình phong nhìn ra, chỉ thấy vài thiếu niên ở góc phòng đồng loạt quay đầu lại, trông về phía thang lầu, trong ánh mắt dường như toát ra vô số tim hồng.

Sau khi im lặng mấy giây, tất cả mọi người cùng hô to: "Đại gia_____!" Cái chữ *gia* kia kéo dài thật dài, khiến A Đẩu cảm giác như hứng phải một phát thiên lôi cực phẩm, cả người nổi đầy da gà da vịt, đám tiểu quan nhao nhao vứt bỏ việc trong tay, gần như chạy một mạch ra đón.

A Đẩu thầm nghĩ: kháo, Tư Mã Chiêu bảnh vậy sao?!

Ngay sau đó, hắn hứng lấy phát thiên lôi thứ hai.

Một giọng nam tử cực kỳ mất tự nhiên vang lên:

"Tử Thượng…Ta xuống lầu đây, các ngươi cứ chơi…chơi cho tận hứng…"

Lúc nghe thấy giọng của Tào Chân, A Đẩu suýt lật đổ bình phong.

Ngay tiếp theo, phát thiên lôi thứ ba giáng xuống.

"Hầu gia_____!"

"Thái thú đại nhân_____!"

"Cút ngay!"

A Đẩu phát điên mỗi tay nắm một chiếc đũa, kiệt lực khống chế bản thân không hét toáng lên, nhưng cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc, mấy giây sau, hắn nghênh đón phát thiên lôi có uy lực mãnh liệt nhất.

Tào Chân nói: "Ngu huynh thực sự không thể…Ưm, Tử Thượng, quân vụ bận bịu, ngu huynh về trước đây"

Tư Mã Chiêu vội nói: "Không sao, đã đến rồi thì cứ ngồi trong góc, Tử Đan huynh tự uống rượu tìm vui phía, nghe vài khúc nhạc phía sau bình phong cũng được, đợi tới chừng giải tán chúng ta về chung"

Tào Chân thấy bên phòng có đặt sẵn một cái bình phong, đành phải nói: "Vậy cũng được, ta qua bên đó nghe nhạc khúc, cứ đặt bình phong ở đó, không cần dời đi, cũng không cần người hầu hạ…thất kính rồi. Hầu gia thỉnh, Cam tướng quân thỉnh" Đoạn né khỏi tên tiểu quan đang tới đón, không ngừng trốn tránh như gặp quỷ, dẫn tới những tràng cười không ngớt của chúng thiếu niên.

A Đẩu hãy còn chưa ý thức được mấy từ "Bình phong", "Trong góc" thì Tào Chân đã vòng qua bình phong, giáp mặt với A Đẩu.

Hai người đồng loạt cháy khét.

52. Quyển 4 - Chương 52: Khó Bề Phân Biệt

Tư Mã Chiêu đấm chân, Khương Duy pha trà, Lữ Bố tách đậu phộng, Triệu Vân lấy đậu phộng đút vào miệng A Đẩu, Tào Chân bóp vai, Cam Ninh bưng trà.

"Đại gia_____" Chúng soái ca tề thanh kêu.

A Đẩu mặt mày hớn hở, hài lòng đáp: "Hắc hắc hắc! Chầu chay năm đồng, khai bao ba lượng, ba lượng…"

Tào Chân duỗi ngón tay ra chọt chọt trán A Đẩu, làm cái khẩu hình, rồi chỉ ra gian ngoài.

A Đẩu từ trong hoang tưởng viễn vông tỉnh táo lại, định thò đầu ra bình phong liếc thử, nhưng bị Tào Chân đè chặt, ra hiệu chớ lên tiếng.

Tào Chân trầm giọng nói: "Dẹp ngũ thạch tán đi! Nam nhân không ăn mấy thứ này" Tiểu quan không dám lỗ mãng, vội tiến lên bưng đĩa nhỏ đi, A Đẩu biết Tào Chân cũng đang đồng thời cảnh báo mình rằng không thể ăn bậy, bèn hiểu ý cười cười.

Tào Chân lại phân phó: "Thức ăn trong lâu bản tướng quân ăn không quen, tới phố Tây mua gạo nếp viên ủ rượu và một phần bánh hạch đào về đây, truyền trù phòng đập một hộp lỗ tiên trân, hâm nóng một bầu rượu thanh, đừng mạnh quá, đổi đôi đũa bạc, chọn trái cây tươi mang lên"

Tào Chân xuất thân sĩ tộc, đối với chuyện ăn uống đặc biệt thành thạo, lại nhậm chức tướng quân, trong ngữ điệu có một vẻ uy nghiêm nhàn nhạt, không cho phép tiểu quan kia chần chừ.

Mắt Cam Ninh dán dính vào bình phong, lúc này cảm thấy ghen tức, bèn mỉa mai: "Tào Tử Đan tướng quân ăn nhiều vậy à?"

Tào Chân cười đáp: "Tử Thượng đã có lòng mời khách, đương nhiên phải mượn hoa hiến phật rồi"

Một hỏi một đáp, cả hai đều hiểu rõ trong lòng, Cam Ninh không lo lắng cho A Đẩu nữa.

Lát sau có nhạc sư tới đánh đàn, tiểu quan khẽ ngâm nga ca hát, thức ăn đủ sắc màu bày đâu ra đấy, Tào Chân mới xê dịch vị trí, mặt kề cực sát A Đẩu, nhỏ giọng nói: "Sao lại vào thành?"

A Đẩu ăn đến quên trời quên đất, hỏi ngược lại: "Ngươi gặp tiểu Kiều không? Ta vốn định đốn ngã Tư Mã Chiêu, bắt trói tiểu Kiều kẹp chạy một hơi ra khỏi thành…"

Tào Chân hoảng hồn, thấp giọng nói: "Không được làm càn! Chu phu nhân ngàn dặm xa xôi tới xem bệnh, sao có thể làm vậy!"

A Đẩu nhỏ giọng đem chuyện Tôn gia tranh đoạt, Tôn Quyền loại trừ tiểu Kiều, sai tiểu Kiều sang Lạc Dương, rồi mật lệnh Cam Ninh giết chết kể cho Tào Chân nghe. Tào Chân biến sắc, giống như nghĩ tới gì đó, thất thanh nói: "Đây không…"

Tiếng đàn ở gian ngoài ngừng, một tiếng tát tai thanh thúy vang lên.

Tào Chân và A Đẩu hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Tiểu quan bưng chung rượu, dịu dàng nói: "Hầu gia uống một chung?" Nói xong định ngồi lên đùi Lữ Bố, tức khắc hứng ngay một bạt tai, ưu nhã lăn một vòng trên không trung rồi ngã xuống đất.

Cả sảnh đường im bặt, lát sau, Cam Ninh nhịn không được cười to nói: "Tử Thượng, ngươi chọn không đúng nơi rồi. Hầu gia đây đâu như lão tử, là một tên đoạn tụ, giải tán cả đi, đừng để bị coi thường rồi ăn đánh"

Lữ Bố bưng rượu lên uống một hớp, hờ hững nói: "Bản hầu đúng thực là đoạn tụ, chẳng qua chưa gặp được người muốn đoạn thôi"

Tư Mã Chiêu cười gượng vài tiếng, nói: "Ánh mắt của Hầu gia đương nhiên là không tầm thường"

Chúng tiểu quan dùng ánh mắt phát điên nhìn Lữ Bố, chẳng lẽ chiến tướng quân thích bị đè? Đây đây đây…Không ai hình dung nổi, trên đời này còn có người nào có thể công được hắn.

Tư Mã Chiêu vội nháy mắt, tiếng đàn lại vang lên, chúng tiểu quan mời rượu, rót rượu, không dám trêu chọc Lữ Bố nữa, chỉ không ngừng đưa mắt đánh giá hắn, mắt nhìn nhưng tay chớ động, ăn chút đậu hủ thôi cũng tốt rồi.

Tào Chân sau bình phong hồi thần lại, nói: "Không hợp lý, Công Tự? Ngươi cười gì vậy?"

A Đẩu nghe Lữ Bố nói vậy, trong lòng vui sướng, mỉm cười nói: "Không có gì, đang suy nghĩ vài chuyện thôi"

Tào Chân nhìn A Đẩu một hồi, hơi không vui nói: "Mười ngày trước quân báo mới ra khỏi Trường An, vậy mà hôm nay tiểu Kiều đã tới rồi? Quân báo từ Trường An tới Lạc Dương phải mất hai ngày, từ Lạc Dương tới Giang Đông…Giang Đông lại phái tiểu Kiều tới…"

A Đẩu nghi hoặc hỏi: "Nghĩa là sao?" Đột nhiên tỉnh ngộ ra: "Ngươi bảo Tư Mã Ý mời tiểu Kiều tới? Giữa lúc đó chưa từng qua Lạc Dương? Tư Mã Ý và Tôn Quyền đã sớm câu kết rồi?!"

Tào Chân không đáp, không ngừng suy nghĩ ý nghĩa trong đó, tiếng đàn ngừng lần nữa, gian ngoài lại vang lên tiếng bạt tai thanh thúy.

Cam Ninh cười hề hề nói: "Tránh sang một bên, lão tử cũng không còn gặp được người muốn đoạn nữa rồi"

A Đẩu suýt nữa cười ầm lên, Tư Mã Chiêu mời phiêu lần này đúng là khiến Ỷ Thúy lâu gặp phải tai họa rồi.

Sắc mặt Tư Mã Chiêu cũng chẳng khác gì trái cà, lần này phải tốn thật nhiều công sức mới chuyển đề tài được, khi tiếng đàn vang lên lần nữa, Tào Chân đã nghĩ thông suốt ra gì đó, nói: "Nếu Tư Mã gia và Tôn Quyền câu kết, lúc này hẳn sẽ có thị vệ thủ ở hẻm Mộc Dung…Ngươi muốn dẫn nàng xuất thành ư?"

A Đẩu nghiêng đầu qua sờ sờ mặt Tào Chân, thành khẩn nói: "Ngu phu, hiện tại hiền thê và ngươi đã

đứng cùng một phe rồi, ngươi nghĩ xem, Tư Mã gia muốn phối hợp với Tôn Quyền giết tiểu Kiều, tiểu Kiều chết rồi thì hoàng huynh ngươi sẽ phải gánh lấy trách nhiệm này, ngươi ngàn vạn phải giúp ta bắt nàng đi, không thể để Tư Mã Ý đắc thủ được"

Tào Chân vội né tránh, nhưng A Đẩu ôm lấy cổ y không buông, đưa môi dán vào bên tai Tào Chân, nghiêm túc nói: "Nàng là lão bà của Chu Công Cẩn, lại là danh y, nếu chết ở Trường An, chẳng phải các ngươi sẽ bị người trong thiên hạ nguyền rủa cả đời sao…Hơn nữa không chừng Giang Đông còn nhân cơ hội này làm chút gì đó…"

Tào Chân trầm ngâm chốc lát, nói: "Những gì ngươi nói, ngu phu đều hiểu…" Chợt phát hiện bất tri bất giác mình đã thuận theo cách ăn nói của tiểu lưu manh này, thoắt cái mặt đỏ tới mang tai, tránh ra chút xíu, nói: "Để ta suy nghĩ đã"

A Đẩu thấp giọng nói: "Không thể nghĩ thêm nữa! Ngươi giúp ta truyền tin tức cho Vu Cát, kêu hắn xuất thành đi tìm sư phụ ta, tiếp ứng ở ngoại thành, lát nữa ta bắt tiểu Kiều ra, chuẩn bị chiếc xe ngựa đưa ta và nàng rời khỏi thành, phương thuốc ôn dịch đại phu trong thành đều đã học được rồi, nàng tiếp tục ở lại đó chỉ tăng thêm nguy hiểm mà thôi"

Tào Chân hạ quyết tâm, nói: "Ta sẽ đi phân phó, lát nữa chờ ngươi ở cổng sau, ngươi xem coi chừng nào Tử Thượng bọn họ vào phòng thì lập tức chuồn ra"

Nói xong đứng dậy, tìm một lý do, vội vã chạy xuống lầu.

Sau khi Tào Chân xuống lầu, Tư Mã Chiêu mời tiếp vài chung, cười nói: "Không biết Tử Đan đại ca đi đâu mất rồi, ta xuống xem thử" Nói xong một mặt cáo lỗi, một mặt vén tiền khâm xuống lầu.

Xuống dưới lầu, quay đầu không thấy Tào Chân, đẩy vách ngăn ở nội gian lầu một, tiến vào phòng, nói: "Sắp xếp thỏa đáng hết chưa?"

Tên tiểu quan trước gương kia xoay người qua, chính là Tử Giác. Tử Giác có chút sợ hãi, nói: "Được chưa?"

Tư Mã Chiêu ngắm nhìn chốc lát, cười nói: "Được, lần trước ta gặp hắn, hắn cũng mặc bộ y phục này…Rất giống, không kém chút nào"

Tử Giác đã thay bộ ngoại bào xanh nhạt mà Lưu Thiện hay mặc, lại nhấp nhấp giấy son, nói: "Khi nào ta lên đó?"

Tư Mã Chiêu nhìn một hồi, thấp giọng nói: "Đỏ quá, hắn không có tô môi đỏ…" Nói xong tiến lên, lấy tay nhẹ nhàng lau lau môi Tử Giác, nói: "Lát nữa ngươi nghe ta vỗ tay vịn thang lầu thì lên, Hầu gia uống khá nhiều rồi, ta đưa ngươi vào phòng chữ Thiên, nhân lúc hắn uống say…Ngươi là người thông minh mà, đúng chứ"

Tử Giác thở dài, gắng lên tinh thần, cười nói: "Hơi sợ chút, hắn thích đá người ta"

Tư Mã Chiêu im lặng chốc lát, nói: "Làm khó ngươi rồi, Tử Giác" Đoạn một tay ôm lấy eo hắn, hôn hôn lên đôi môi hắn: "Ta đi đây, ngươi cẩn thận chút. Đừng chọc vào Tào Tử Đan"

Khi ra ngoài Tư Mã Chiêu còn nhìn ngó xung quanh, Tào Chân đi đâu rồi? Thôi kệ, không quản nữa, làm chính sự quan trọng hơn, hôm nay nhất định phải để Tử Giác lừa được Lữ Bố lên giường.

Tư Mã Chiêu vừa đi, lầu hai chỉ còn lại Cam Ninh và Lữ Bố ngồi đối diện nhau, A Đẩu đang cân nhắc có nên từ sau bình phong ra ngoài hay không, lại sợ Tư Mã Chiêu lên lầu bắt gặp, trong lúc do dự thì nghe Cam Ninh đang uống rượu giải sầu lên tiếng: "Chuyện trong Sơn Trà Hoa viện, là ngươi động thủ?"

Lữ Bố bưng rượu, hờ hững đưa lên miệng, trầm mặc không đáp.

Hốc mắt Cam Ninh ửng đỏ, nói: "Ngươi giết đại Kiều tỷ của ta"

Lữ Bố mỉa mai: "Nàng ta độc chết Bá Phù, lại đụng tới Công Tự của ta, ta chỉ giết cả nhà là quá hời cho nàng ta rồi"

Cam Ninh hít vào một hơi lãnh khí, A Đẩu sau bình phong tức thì ngũ lôi oanh đỉnh, Tôn Sách bị đại Kiều độc chết ư?!

Cam Ninh run giọng nói: "Ngươi nói…Ngươi nói cái gì, ngươi nói lại cho rõ, cho rõ chút"

Lữ Bố uống cạn rượu, đang định đáp lời thì Tư Mã Chiêu đã cười lên lầu, nói: "Cam tướng quân sao thế?"

Hắn thấy hốc mắt Cam Ninh đỏ bừng, chỉ cho rằng đã say rồi, nói: "Tướng quân nghỉ ngơi lát đi. Ta đã gọi hồng bài trong lâu rồi, Cam tướng quân thỉnh"

Cam Ninh hết cách, đành phải theo Tư Mã Ý đứng dậy, đối diện lầu hai và góc bình phong lại có vài gian nhã các, chuyên dành cho quan lại quyền quý nghỉ ngơi, trên mỗi cánh cửa treo các loại bảng Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Tư Mã Chiêu vỗ vỗ tay vịn thang lầu, đưa Cam Ninh vào phòng chữ Huyền, Lữ Bố men say dâng trào, cũng lười nhìn hắn, tự tìm phòng chữ Địa đi vào.

Khi Tư Mã Chiêu đi ra thì chẳng còn thấy Lữ Bố đâu nữa, trong sảnh đã có tiểu tư tới thu dọn chén khay, tiểu quan gọi cho Cam Ninh đang chậm rãi lên lầu.

Tư Mã Chiêu hít vào một hơi lãnh khí, làm sao giờ?

Hắn muốn lưu lại trong sảnh chờ Tử Giác lên, nhưng lại sợ Tào Chân về bắt gặp, chợt cái khó ló cái khôn, bèn tự vào phòng chữ Thiên, chờ Tử Giác lên giải thích sau.

Tính đến hiện tại, Tư Mã Chiêu ở phòng chữ Thiên, Lữ Bố ở phòng chữ Địa, Cam Ninh ở phòng chữ Huyền.

Các tiểu tư bưng bàn xuống lầu, A Đẩu rốt cuộc từ trong bình phong vòng ra, đi vài bước, đang do dự có nên vào gặp Lữ Bố hay không thì nghe trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, hình như có người đang chầm chậm lên lầu.

A Đẩu muốn quay lưng trở về sau bình phong, nhưng thấy bình hong cũng đã bị dọn đi rồi!

Làm sao giờ? Hắn đến gần dãy bốn căn phòng kia, thuận tay đẩy cửa gian chữ Địa, cẩn thận đi vào.

Tử Giác thấp thỏm không thôi, lên đến lầu, quẹo cua, đang định vào phòng chữ Thiên thì Cam Ninh lại ra ngoài phòng, ngoắc tay nói: "Đi đâu, qua đây!"

Tử Giác chưa từng gặp người này, lấy làm khó hiểu, Cam Ninh lại nói từ xa: "Mau chút, có chuyện muốn nói với ngươi!"

Tử Giác ngẫm nghĩ, sợ Cam Ninh la mắng, bèn bước qua, Cam Ninh kéo hắn vào phòng, thấp giọng nói: "Lát nữa ngươi có thể gặp Lữ Phụng Tiên một lần không? Hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì, lời vừa rồi nghe được chứ?"

Tử Giác thấy tên tướng quân lưu manh này dường như hết sức kích động, lại chẳng hiểu hắn ta đang nói gì, trước tiên gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Cùng lúc đó, tại phòng chữ Địa.

Lữ Bố nhắm hai mắt, ủng chưa cởi, áo chưa thay, nằm trên giường, gương mặt anh tuấn ửng đỏ, có vẻ đã say bảy tám phần.

A Đẩu lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng chợt động chân tình, hít hít mũi, cố nén một trận chua xót dâng tràn, rón ra rón rén đi lên, muốn hôn môi hắn.

Lữ Bố ho một tiếng, mở đôi mắt mê mang nhìn về phía A Đẩu.

A Đẩu nở một nụ cười mỉm chua xót với hắn, đưa tay định ôm cổ Lữ Bố, nức nở nói: "Ta..."

Lữ Bố giơ chân đạp nhẹ một cước đá A Đẩu bay ra ngoài, ngã vào trong góc căn phòng.

"..."

A Đẩu tức khắc xù lông!

"Ta đ*t con mẹ ngươi! Lữ Phụng Tiên! Ngươi dám đá lão tử!"

Lữ Bố ngạc nhiên, A Đẩu dùng cả tay lẫn chân bò dậy nhào vào Lữ Bố, đẩy hắn ngã xuống giường, cưỡi trên người hắn lắc lư mãnh liệt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ nó ta mạo hiểm tới thăm ngươi mà ngươi dám đá lão tử! Uống rượu tới váng đầu luôn rồi hả!"

A Đẩu không ngừng đập hắn, chợt ngừng tay, nói: "Ê, ngươi ngốc rồi hả? Ngươi làm sao vậy? Ách ba?"

Hắn hoảng hồn, buông tay, sờ sờ mặt Lữ Bố, sờ trúng một giọt nước: "Không...không phải chứ"

Lữ Bố chợt đưa tay ôm chặt A Đẩu vào lòng, thở dốc mấy tiếng, ngây ngẩn nhìn lên đỉnh màn, nước mắt chảy xuống.

A Đẩu vùng vẫy: "Ta...Má ơi...Xương cốt của ta sắp...sắp gãy rồi...Nhẹ chút!"

Lữ Bố giống như khó có thể tin, buông A Đẩu ra, muốn hỏi, nhưng không biết phải hỏi cái gì, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: "Ngươi, sao ngươi tới đây?"

A Đẩu ngồi khóa trên đùi Lữ Bố, kéo cánh tay hắn qua, để hắn ôm eo mình, hai người ôm lấy nhau, nói: "Nhớ ngươi muốn chết, tới thăm ngươi, mới nãy ngồi sau bình phong cả nửa ngày trời..."

Nói đến đây, A Đẩu nhớ tới Tào Chân còn chờ ở cổng sau, chuyện của tiểu Kiều chính là đại sự. Đang định nói cho Lữ Bố biết, để hắn cùng giúp một tay, chưa kịp mở miệng, chợt nghe Tư Mã Chiêu gõ cửa ở bên ngoài: "Hầu gia?"

Lữ Bố làm động tác "Suỵt" với A Đẩu, nói: "Chuyện gì?"

Tư Mã Chiêu không đáp, Lữ Bố ngẫm lại, có lẽ vừa rồi động tĩnh quá lớn, kinh động đến phòng cách vách, cần phải đuổi Tư Mã Chiêu đi, bèn chỉ chỉ vào giường, ý bảo A Đẩu núp, sau đó lau nước mắt, đi ra ứng phó với Tư Mã Chiêu.

A Đẩu thầm mắng Tư Mã Chiêu trong bụng, xoay người đu lên cửa sổ bên giường, nhìn xuống dưới, đối diện phía dưới phòng chữ Địa chính là cổng sau, A Đẩu ngó dáo dác, thấy Tào Chân cưỡi ngựa chờ trên đường, có vẻ hết sức nôn nóng, A Đẩu vội thấp giọng gọi: "Này!"

Tào Chân không nghe, A Đẩu kéo sàng đan qua buộc lên thành cửa sổ, ném xuống dưới, dùng mảnh vải

kia giũ tới giũ lui, nhưng sàng đan quá ngắn, giũ mãi mà vẫn không gọi được Tào Chân, bản thân thì rướn người ra quá mức, mất thăng bằng, suýt nữa té khỏi phòng.

A Đẩu tức giận gọi: "Ngu phu!"

Kêu nửa ngày cũng không phản ứng, A Đẩu phát hỏa, thuận theo sàng đan kia trượt xuống đường.

Ngoài phòng, Tư Mã Chiêu đứng giữa thính đường, nghi hoặc nói: "Hầu gia sao thế?"

Lữ Bố tiến lên trước vài bước, hỏi ngược lại: "Chuyện gì?"

Lữ Bố vừa thấy A Đẩu, men say lập tức dâng trào toàn bộ, kích thích quá độ, tâm thần chấn động, trong đầu mơ mơ hồ hồ, ngay cả Tư Mã Chiêu nói gì cũng nghe không lọt, chỉ muốn chạy nhanh về phòng.

Tư Mã Chiêu hỏi dò: "Vừa rồi trong phòng Hầu gia đổ bể…thứ gì hả?"

Lúc này, Tử Giác từ trong phòng Cam Ninh lén lén lút lút đi ra, thấy Tư Mã Chiêu và Lữ Bố đang mặt đối mặt nói chuyện với nhau, đầu tiên là sợ hết hồn, kế tiếp dùng ánh mắt hỏi dò.

Tư Mã Chiêu nhíu mày, đưa mắt ra hiệu phòng chữ Địa, Tử Giác bèn rón rén chạy tới trước cửa, lách vào.

Lữ Bố đáp: "Không có gì, tâm tình không vui nên đập bàn đập ghế thôi"

Bảo rằng tâm tình không vui, nhưng Tư Mã Chiêu nhìn bộ dáng hắn, rõ ràng là vui vẻ đến muốn rớt nước mắt, Lữ Bố không thèm để ý tới Tư Mã Chiêu nữa, phất phất tay, ý bảo hắn mau cút đi đừng lắm lời, vội vàng quay lưng vào phòng.

Lữ Bố trở tay đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm, sải bước tới bên giường ngồi xuống, ôm Tử Giác đang ngồi chờ trên giường vào lòng, cúi đầu nói: "Ngươi đặc biệt tới gặp ta…"

Tử Giác khiếp sợ đáp: "Hầu gia…"

"???"

Lữ Bố buông Tử Giác ra chút, mắt đầy nghi hoặc đánh giá hắn nửa ngày, Tử Giác y như con thỏ nhỏ bị dọa sợ nhìn ngược lại Lữ Bố.

Lữ Bố đưa tay nắm cằm Tử Giác, nói: "Công Tự?"

Tử Giác nói: “A? Hầu gia?”

“…”

Lữ Bố trợn tròn mắt.

Lữ Bố hệt như một con robot bị chập mạch, nhất thời không biết nên nói cái gì, đưa tay vỗ vỗ má Tử Giác, rồi đè đầu hắn không ngừng lắc lư, lát sau, tách miệng Tử Giác ra nhìn nhìn vào bên trong.

Tử Giác bị lộng đến cả người mất tự nhiên, hoảng sợ vạn phần, đứng dậy lùi đến trước cửa, run giọng nói: “Hầu gia, tiểu nhân tới…thị tẩm cho ngài…”

Men rượu vừa dâng, Lữ Bố càng say đến hi lý hồ đồ, tràn ngập nghi vấn mà gật gật đầu, nhìn Tử Giác, tiến lên phía trước, bỗng nhiên đem biến cố vô pháp lý giải này liên hệ cùng một chỗ với một động tác nào đó, tiếp theo giơ chân nhẹ đạp Tử Giác một cước.

Tử Giác tức khắc bay ra ngoài, chỉ còn lại hai cánh cửa phòng khẽ đong đưa.

“Công Tự?” Lữ Bố hỏi.

Tử Giác bò dậy, không ngừng lùi ra sau, lùi đến trước thang lầu, nói: “Hầu gia…Tiểu nhân là…”

Lữ Bố tràn đầy tuyệt vọng lần nữa giơ chân, Tử Giác đã sợ đến chết dở, không ngừng tránh né, cuối cùng từ thang lầu lăn xuống, dọc đường gây ra một loạt tiếng bịch bịch, toàn thân đâu đớn, suýt nữa ngất đi.

Trên hoa thính lầu một, chúng tiểu quan nào đánh đàn đánh đàn, nào vẽ tranh vẽ tranh, thấy Tử Giác chật vật vạn phần lăn xuống lầu thì đều phát ra một trận cười to trào phúng.

Tử Giác cuống cuồng chạy ra cửa sau, dựa lên cửa không ngừng thở dốc.

Trên con đường phía sau Ỷ Thúy lâu.

A Đẩu vèo một tiếng men theo sàng đan bay xuống, nện lên mình Tào Chân, hai người té thành một đoàn.

Tào Chân nỗ lực đỡ A Đẩu dậy, dở khóc dở cười nói: “Ngươi…cứ thích càn quấy như vậy”

A Đẩu hỏi: “Truyền tin cho Vu Cát chưa?”

Tào Chân mới nhớ tới chính sự, đáp: “Đi rồi, ta đã dặn người mang hắn xuất thành, trên lầu vào phòng cả rồi à? Tử Thượng đâu? Trong hẻm Mộc Dung toàn là thân binh nhà Tư Mã, cứ vài bước lại có một tốp thủ, phải đi ngay…”

A Đẩu hít vào một hơi, nói: “Quả nhiên câu kết cùng Tư Mã Ý, ngươi chờ chút…”

Nói tới đây, A Đẩu nhớ tới lúc này Lữ Bố đang ở Trường An làm nội ứng, vạn nhất lộ ra ngoài, Tào Chân sẽ không hoài nghi chứ? Nghĩ thế, hắn nói: “Ta đi tìm trợ thủ”

Tào Chân biến sắc: “Ngươi muốn Lữ Phụng Tiên niệm tình cũ giúp ngươi ư? Vạn vạn không thể! Tên đó như lang như hổ, sẽ không niệm tình xưa…”

A Đẩu vội sửa miệng: “Ta nói sai rồi, tìm Cam Ninh! Ta muốn tìm Cam Ninh, tới ngay thôi!” Nói xong đẩy cửa sau, đẩy liền liền mấy cái mà nó không mở ra.

Đương nhiên rồi, Tử Giác đang đứng dựa cửa sau lệ rơi đầy mặt kia kìa.

Tào Chân nói: “Khóa rồi à? Đi cửa trước!”

A Đẩu vội chạy về phía cửa trước, tiến vào hoa thính, đạp bịch bịch muốn lên lầu thì thấy Lữ Bố đang từ trên cầu thang nhìn xuống, A Đẩu vội ngoắc tay, nói: “Xuống đây! Có chính sự!”

“??”

Lữ Bố ngơ ngác nhìn Tử Giác bị đá xuống lầu, chỉ chốc lát sau lại biến thành A Đẩu, nghi vấn đã tăng vọt đến đỉnh điểm lịch sử.

“Ê!” A Đẩu mất kiên nhẫn nói: “Phát ngốc cái gì!”

Hắn thở hồng hộc xông lên lầu, thấy Lữ Bố hơi khom người, giơ chân, bèn tức giận nói: “Ngươi lại muốn làm gì! Muốn chết hả!” Đoạn kiễng chân giơ tay nhéo lỗ tai Lữ Bố.

Trên hoa thính, chúng tiểu quan muốn rớt cằm xuống đất, đưa mắt nhìn người nọ nắm lỗ tai Thái thú Trường An kéo hắn một mạch xuống lầu.

Sau đó nhạc khúc ngừng, A Đẩu kéo Lữ Bố tới cửa trước Ỷ Thúy lâu, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Hỗn đản, về nhà tính sổ với ngươi sau!”

Tất cả mọi người té xỉu.

Tử Giác thở hổn hển ở cửa sau nửa ngày, vừa đau đớn vừa khổ sở, đưa tay kéo cửa ra, Tào Chân kinh hoảng nói: "Làm sao thế!"

Tử Giác thấy Tào Tử Đan, sợ hãi định xoay người chạy, nhưng lại bị Tào Tử Đan giữ chặt, ân cần nói: "Ai đánh ngươi?"

Tào Chân tức giận khó có thể ức chế, nói: "Lữ Phụng Tiên đánh ngươi sao?!"

Tử Giác thống khổ vạn phần gật gật đầu, Tào Chân ôm hắn vào lòng, tức đến đỏ mắt, không ngừng vuốt lưng hắn, nói: "Thôi, theo ta trước đã, đi tìm tiểu Kiều, mau!"

"???"

Tử Giác còn chưa rõ xảy ra chuyện gì thì đã bị Tào Chân kéo lên ngựa, phi một hơi tới hẻm Mộc Dung.

A Đẩu kéo tay Lữ Bố, nói: "Tào Chân chờ ở..."

"???"

A Đẩu và Lữ Bố chạy tới cửa sau, chỉ thấy con đường dài trống vắng, nghi hoặc nói: "Đ*t! Tào Chân đâu? Chạy đâu mất rồi?"

A Đẩu kêu gào: "Cái đám ngu ngốc không chịu nghe chỉ huy này!"

53. Quyển 4 - Chương 53: Cộng Tương Thịnh Cử

Trăng sáng treo cao, tất cả mọi người đều tập trung đầy đủ.

Bờ bắc Phong Thủy: Triệu Vân, Khương Duy.

Bờ nam Phong Thủy: Cam Ninh, Tư Mã Chiêu, Lữ Bố.

Trên cầu: Tào Chân.

Mọi người trợn tròn mắt, hai A Đẩu y phục hoàn toàn giống hệt nhau, diện mạo na ná đứng giữa cầu.

Cầu Phong Thủy lắc lư sắp gãy, gồ lên vô số viên gỗ. Giữa cầu, A Đẩu phát cuồng lớn tiếng gầm thét: "Tên kia_____! Đứng lại cho lão tử_____!"

Tử Giác phóng thanh hét to, sợ hãi phát run trên thành cầu, nhìn nhìn sang trái, rồi nhìn nhìn sang phải. Bên bờ toàn là địch nhân, A Đẩu nghiến răng nghiến lợi giẫm lên thành cầu một đường đuổi theo.

"Đứng lại!" Tiếng quát của A Đẩu khiến Tử Giác hoảng sợ.

Tử Giác nhắm mắt nhảy xuống Phong Thủy, Triệu Vân rống to một tiếng: "Đừng đuổi theo nữa, A Đẩu!"

A Đẩu thấy tên tiểu quan này gần như y hệt mình thì tức giận đến bất chấp hết thảy, đưa tay nắm chặt cổ áo Tử Giác.

Một cước giẫm vào không trung, Tử Giác đằng trước, A Đẩu phía sau.

Cả hai từ xa bay khỏi cầu Phong Thủy, thời gian ngừng lại.

Chưa tới một phần tư nén nhang, tâm niệm của tất cả mọi người thay đổi chớp nhoáng, đồng thời ra một cái quyết định hết sức trọng yếu trong đời.

Triệu Vân_____(Rớt sông rồi, cứu!)

Lữ Bố _____(Rớt sông rồi, cứu về nói sau! Không thể để Triệu Tử Long giành trước được!)

Tư Mã Chiêu_____(Không thể để Tử Giác rơi vào tay bọn chúng, phải bắn đứt dây cầu, gây hỗn loạn, thừa cơ đoạt người!)

Cam Ninh_____(Cha nó, cứu người? Hai tiểu tử y chang nhau, lỡ cứu lộn thì sao?)

Khương Duy_____(Sư phụ cứu A Đẩu, Tư Mã Chiêu chắc chắn sẽ phóng tiễn, ta lắp tên bắn Tư Mã Chiêu!)

Tào Chân_____(Tới hai Lưu Công Tự?! Mới nãy đi chung với ta là hàng giả ư?! Không quản nữa, cứu trước!)

Một canh giờ trước, nửa đêm:

Hai bên hẻm Mộc Dung dựng lên bồn lửa cực lớn, lửa phừng phừng chiếu đỏ cả con đường dài rộn ràng, đội ngũ bệnh nhân xếp hàng dài thật dài, đầu người nhấp nhô, giống như đang chờ đợi vu nữ ghé bước, cử

hành nghi thức thần bí gì đấy.

Xe ngựa ngừng sau hẻm Mộc Dung.

Tào Chân đầu đầy mồ hôi, thở không ra hơi ôm tiểu Kiều lên xe, Tử Giác buông rèm xe xuống, gương mặt đã trắng bệch.

"Ta…Đúng là khinh địch mà" Tào Chân thở dốc nửa ngày, kéo tay Tử Giác, mượn lực bò lên xe ngựa.

Y nằm mơ cũng không ngờ tiểu Kiều lại lợi hại đến thế, một tay ngân châm dùng đến xuất thần nhập hóa, lúc mình thình lình động thủ, muốn đánh ngất nàng ta thì tiểu Kiều đã ý thức được bất ổn.

Tán hoa đinh tung ra phong trụ huyệt đạo ở khuỷu tay, cổ, dưới sườn Tào Chân, khiến vị đại tướng quân này suýt nữa đã lật thuyền trong tay nữ nhân.

May mà Tào Chân liều chút sức lực sau cùng, dùng chưởng đao bổ lên gáy nàng, khiến nàng ta ngất đi.

Đồ đệ của Hoa Đà thật sự không thể khinh thường, Tào Chân phân phó xe ngựa chạy về phía cổng thành, còn mình thì ngã trên chỗ ngồi, không ngừng thở dốc, ngân châm phía sau cổ y đã xuyên vào một nửa, Tử Giác thấy vậy sợ quá, đưa tay cẩn thận rút nó ra.

Tào Chân liếc nhìn tiểu Kiều nằm đối diện một cái, quay đầu qua hỏi Tử Giác: "Công Tự, ngươi đỡ hơn chưa? Giờ dẫn ngươi xuất thành"

Tử Giác đã hiểu, thì ra đêm nay bọn họ đều nhầm mình thành một người khác.

Công Tự rốt cuộc là ai? Tư Mã Chiêu chưa từng nói qua với mình, chỉ bảo rằng bộ dáng mình rất giống một người cực kỳ trọng yếu của Ôn hầu.

Tử Giác hơi trầm ngâm, bèn cười "Ừm ừm" mấy tiếng.

Nhổ sạch ngân châm, Tào Chân hoạt động cánh tay đau nhức, cười nói: "Sao lại im lặng quá vậy?"

Trong xe ngựa tăm tối vô cùng, cho đến lúc này y vẫn còn chưa rõ, đó chẳng phải là A Đẩu.

Nếu đổi thành A Đẩu, nhất định sẽ là tay rút châm, miệng lải nha lải nhải không ngừng rồi…Đương nhiên, khoảng thời gian Tào Chân ở chung với hắn quá ngắn, cho nên bình thường chưa từng chân chính hiểu rõ về tiểu lưu manh này.

Tử Giác thấy Tào Chân vô cùng mệt mỏi, thể lực chưa hồi phục, bèn kéo cánh tay Tào Chân, để y khoác lên vai mình.

Tào Chân mất tự nhiên run run, sau đó không giãy dụa nữa.

Hai người lẳng lặng tựa vào nhau, Tử Giác móc một quyển sách từ trong ngực ra, kẹp ngân châm dính máu vào trong sách, Tào Chân nhờ tia sáng hôn ám nhìn thấy quyển sách, chỉ cho rằng đó là Thanh nang kinh, nói: "Ngươi còn mang theo bên mình à"

Tử Giác hơi ngẩng đầu lên nhìn Tào Chân, rồi quay đầu sang chỗ khác, cất sách vào ngực.

Tào Chân chỉ cảm thấy đêm nay sau khi bị Lữ Bố đạp một cước, "A Đẩu" liền trở nên hết sức kỳ quái, tựa như biến thành người khác, trầm tư thật lâu, cuối cùng cũng nghĩ thông.

Tào Chân muốn nói gì đó để an ủi hắn, cân nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn không tìm được từ nào thích hợp.

Tử Giác tựa đầu vào vai Tào Chân, hồi lâu sau Tào Chân thở ra, xoa xoa đầu Tử Giác, nói: "Ôn hầu không phải là kẻ lương thiện, sau này…"

Nói tới đây thì bí, sau này như thế nào? Sau này tìm một hộ tốt cho ngươi là được ư? Người ta là thế tử Lưu gia, muốn gì chẳng có? Sau này quên tên đó đi, cùng ngu phu sống bên nhau? Mà thôi, đừng có tự rước nhục, huống hồ mình cũng đâu phải đoạn tụ.

Ngẫm nghĩ nửa ngày, Tào Chân chỉ nói: "Hiền…đệ, đừng khổ sở quá, chuyện tình cảm, xưa nay khó dò…khó dò…" Y loáng thoáng có thể hiểu được tình tự đau thương trong thơ A Đẩu viết, trong lòng chợt dâng lên ý tiếc thương vô bờ bến, thở dài, thì thầm: "Nhân sinh tất có kẻ tình si, tình này can hệ gì gió trăng"

Tử Giác bị khơi gợi chuyện thương tâm, bèn gục vào lòng Tào Chân bật khóc lên.

Đêm nay Tào Chân đã thực sự thấy được một Công Tự hoàn toàn bất đồng so với ký ức, trong lòng y dường như có chút tư vị lạ kỳ dâng trào, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc chẳng nói gì, chỉ đành lấy tay vỗ nhẹ lên lưng Tử Giác, tựa như mẹ vẫn hay dỗ dành y ngủ thời thơ ấu.

Chốc lát sau, Tử Giác vừa bi vừa mệt cự nhiên thiếp ngủ trong ngực Tào Chân.

Mành xe bị gió cuốn lên chút ít, từ trong bóng tối một luồng sáng hắt vào, chiếu lên hàng mi thật dài của tiểu Kiều, trong xe hai người ngủ, một người tỉnh, Tào Chân nhìn rèm xe khẽ bay đến xuất thần, xe ngựa phi về phía cổng thành Trường An.

"Ai yo_____Ai yo_____!"

A Đẩu cưỡi chung một ngựa với Lữ Bố, ngồi trước mình hắn hầm hầm hừ hừ, lắc lư trên lưng ngựa, nghiêng người qua, không ngừng cọ Lữ Bố.

Lữ Bố bị gió đêm thổi, rốt cuộc cũng tỉnh rượu chút đỉnh, khẩn trương nói: "Sao thế?"

A Đẩu nói: "Mới ăn no, xóc nảy quá, đau bụng"

Lữ Bố thả chậm tốc độ, A Đẩu lại nói: "Chuyện của tiểu Kiều trọng yếu, làm sao bây giờ"

Lữ Bố mờ mịt nói: "Vậy thì mau lên tý?"

A Đẩu lẩm bẩm: "Muốn nhanh hơn chút, nhưng cũng muốn ở cùng ngươi lâu thêm chút…"

Lữ Bố đã hiểu, hắn ghìm ngựa ở đầu đường, ngừng một hồi rồi nói: "Công Tự"

"Hửm?" A Đẩu quay đầu qua, Lữ Bố thấp giọng nói: "Làm chính sự trước, sau này ngày tháng còn dài"

Hắn sờ sờ đầu A Đẩu, cúi xuống.

Ánh trăng như nước tản mác dưới chân ngựa, thành Trường An trầm bổng cô tịch.

Ngân quang rải khắp thành thị tĩnh mịch, Thái thú anh vĩ ôm lấy ái nhân mà hắn mong ngày nhớ đêm, trao nhau một nụ hôn trên lưng ngựa.

Một cái chạm thoáng như chuồn chuồn lướt nước rồi lập tức rời ra, đôi môi Lữ Bố lạnh lẽo mà xa lạ, A Đẩu hết sức nghi hoặc, hắn làm sao thế kia?

A Đẩu trở tay ôm cổ Lữ Bố, nhưng Lữ Bố không lưu luyến nữa, xua ngựa tiến lên phía trước.

A Đẩu lắc lắc Lữ Bố nói: "Ngươi một thân một mình ở trong thành này, mỗi ngày sống làm sao, đi thôi, hai ta trở về nhà"

Lữ Bố không đáp, chỉ nói: "Đưa ngươi ra trước, rồi ta quay lại cướp tiểu Kiều sau" Đoạn giật cương ngựa phi băng băng về phía thành môn.

A Đẩu hết cách nói: "Ngươi không có lời nào muốn nói với ta sao?"

Lữ Bố trầm mặc.

A Đẩu trêu ghẹo: “Không phải đã có nhân tình ở trong thành rồi chứ”

Lữ Bố trêu ngược lại: “Đâu có nhiều nhân tình như ngươi vậy, mới rồi ngươi ở sau bình phong uống rượu với Tào Chân à? Vừa ý y bao giờ thế?”

A Đẩu ngượng ngùng im thin thít, sau nói tiếp: “Hơn nửa đêm chạy tới hứng ngay một cú đá vào ngực của ngươi là biết rồi, thôi bỏ đi”

A Đẩu vốn định kích hắn, ai ngờ Lữ Bố bật cười, A Đẩu tức giận nói: “Cười cái gì, còn cười nữa!”

Lữ Bố dừng ngựa, cổng thành đã loáng thoáng hiện ra trước mắt. Phía xa có một chiếc xe ngựa ngừng đó, A Đẩu nói: “Là xe của Tào Chân chăng? Y muốn xuất thành à? Đệt, không chịu đợi lão tử”

Lữ Bố ra hiệu im lặng, phóng ngựa lùi ra phía sau một gian nhà.

A Đẩu rất khó chịu, đang định nói thêm mấy câu thì chợt nghe thấy trong xe ngựa truyền ra tiếng mắng nhiếc giận dữ.

“Bản vương gia muốn xuất thành mà còn cần thủ dụ của Thái thú Thừa tướng à?!”

Tào Chân xuống xe nói: “Mở cổng thành! Bằng không để lỡ việc thì ngươi gánh không nổi đâu”

A Đẩu chán nản, chợt cảm thấy tự ti nói không nên lời, mỉa mai: “Vương gia đúng là phong độ ngời ngời nhỉ. Hầu gia, vương gia, đại tướng quân…”

Lữ Bố nói: “Đừng lải nhải, ngồi sau lưng ta” Nói xong để A Đẩu đổi vị trí, phía xa binh sĩ hãy còn đang giằng co với Tào Chân.

Tư Mã Chiêu dẫn theo Cam Ninh và mấy chục vệ sĩ từ xa chạy tới: “Thừa tướng có lệnh! Đêm nay phong tỏa toàn thành! Tất cả mọi người ở trong thành đợi lệnh!”

Tào Chân thầm kêu không tốt trong lòng, tiểu Kiều mất tích, vệ sĩ của Tư Mã gia nhất định sẽ đi hồi báo trước tiên, bèn vội vã đoạt lấy bội kiếm của một tên binh sĩ, giơ tay chém ngay một người, phẫn nộ quát: “Không muốn chết thì mở cổng thành!”

Tư Mã Chiêu đang định hô to ngăn chặn xe ngựa thì chợt một con ngựa phi ngang ra, lướt qua cực nhanh trước mắt hắn.

Sao Lữ Bố lại ở đây!

Lữ Bố quát lớn một tiếng: "Trường An Thái thú ở đây! Thả Tào tướng quân xuất thành mau!"

Tư Mã Chiêu vẫn còn chưa rõ, vội hô: "Vạn vạn không thể! Ôn hầu hãy nghe ta nói!" Hắn thấy tiểu tử sau lưng Lữ Bố quay đầu qua, vội quát: "Tử Giác!" Đồng thời nháy mắt ra dấu liên tục, muốn Tử Giác ngăn Lữ Bố lại.

Nhưng Lữ Bố chả thèm liếc tới Tư Mã Chiêu, giục ngựa phi nhanh, vứt hắn lại thật xa phía sau, Tư Mã Chiêu nghi hoặc vô cùng, bình thường Lữ Bố và Tào Chân đâu có vừa mắt nhau, hôm nay rốt cuộc muốn toan tính cái gì?

Sống lưng Tư Mã Chiêu phát lạnh, cuối cùng cũng tìm được căn nguyên của hết thảy mọi vấn đề bất hợp lý này.

"Tử Giác" ngồi sau lưng Lữ Bố kia quay đầu qua, làm cái mặt quỷ với hắn, nói: "Ngu đệ_____! Tới bắt ta a!"

Cam Ninh ngừng ngựa, giễu cợt: "Ngu đệ! Đuổi theo hay không?"

Tư Mã Chiêu cắn răng nói: "Đuổi theo!"

Ngoại thành.

Triệu Vân bất an chờ đợi trên cầu Phong Thủy, bên kia cầu chính là tầm ngắm của thủ quân Trường An, dù là y thì lúc này cũng không dám tùy tiện qua cầu, Khương Duy dẫn dắt mấy trăm cung nỏ thủ, ai nấy đều lợi tiễn lên dây, chờ chiếc xe ngựa Vu Cát nói.

Cổng thành mở, Triệu Vân nói: "Chuẩn bị!"

Một chiếc xe ngựa lấy tốc độ sấm sét đâm vỡ tiểu môn, lắc lư lắc lư lao về phía cầu Phong Thủy.

"Không được đi, phản tặc Tào Tử Đan_____!" Tư Mã Chiêu quát.

"Tư Mã Chiêu, ngươi lớn gan thật!" Lữ Bố phẫn nộ rống.

Triệu Vân trợn mắt há mồm mà nhìn tai họa do tên đồ đệ mình gây ra, suýt nữa té xỉu.

Dưới ánh trăng, xe ngựa của Tào Chân ở trước nhất, Lữ Bố đơn kỵ đuổi theo Tào Chân, phía cổng thành xông ào ào ra hơn trăm kỵ binh đuổi theo Lữ Bố, lao về phía bờ Phong Thủy, hình thành nên một thế trận muốn bao nhiên quỷ dị liền có bấy nhiêu.

Khương Duy và Tư Mã Chiêu gần như đồng thời hạ lệnh: "Bắn!"

Mưa tên đan xen, lợi tiễn của Tào quân nhắm về phía dây treo trên cầu, còn cường nỏ của Thục quân thì chào hỏi tới tấp vào đám truy binh!

Tư Mã Chiêu nói: "Ôn hầu dừng bước!"

Xe ngựa lung lay dừng ở sau cầu, cầu Phong thủy đã sớm bị Tư Mã Ý tháo dỡ lúc lui giữ Trường An, hiện tại Gia Cát Lượng dùng dây treo, vám gỗ mắc tạm một lối đi, chiếc cầu kia lắc lư muốn đổ, sắp sập tới nơi, Tào Chân nhảy xuống xe, thấy chỗ cổng thành đầy ắp truy binh, hít sâu một hơi, nói vọng vào trong xe: "Đi mau!"

Tử Giác đang muốn xuống xe thì bị Tào Chân không nói hai lời đẩy trở về, Tào Chân giương kiếm đâm vào đùi ngựa, ngựa kéo xe bị đau chạy ào ào lên cầu gỗ, Tử Giác thất thanh kêu: "Vương gia!"

Hắn vừa lên tiếng, Tào Chân tức khắc cảm thấy không đúng, lúc quay mạnh đầu qua thì Tử Giác đã liều lĩnh từ trên xe nhảy xuống, té ở trên cầu.

Xe ngựa một mạch chạy qua cầu, Triệu Vân nhìn thấy thiếu niên đang mờ mịt giữa cầu kia, nghi hoặc hỏi: "Ai đấy?"

"Ngươi cái tên ngốc này! Tự làm theo ý mình…"

Lữ Bố đơn kỵ chạy tới phụ cận, A Đẩu vội vàng xuống ngựa, suýt nữa té cạp đất, Lữ Bố thấp giọng nói: "Đi mau! Ta quay lại cản Tư Mã Chiêu"

"Chờ đã!" A Đẩu vội nói: "Ngươi dẫn Tào Chân về đi, đừng để Tư Mã Chiêu đả thương y!"

A Đẩu chạy lên cầu, đưa mắt nhìn cái người sau lưng Tào Chân.

Tư Mã Chiêu rốt cuộc cũng đuổi đến!

Tất cả mọi người đều sững sờ, A Đẩu mù tịt nhìn Tào Chân, rồi nhìn sang Tử Giác.

Tử Giác núp sau lưng Tào Chân, lúc này hồi thần lại, không ngừng lùi ra sau, nhìn ra đằng sau A Đẩu, khóc lóc nói: "Hầu gia tha mạng…Hầu gia…"

A Đẩu hít sâu một hơi, nương theo ánh mắt khẩn cầu của Tử Giác quay đầu lại liếc Lữ Bố, Lữ Bố nói: "Ngươi đi mau! Còn chờ gì nữa!"

A Đẩu xù lông, rống: “Tên này là ai! Là tiểu tư của ngươi hả?!!”

Đêm trăng thanh lãnh, gió nổi như đao.

Thục quân, Hán quân mỗi phe cả trăm người, trơ mắt nhìn một màn hết sức hoang đường bên cầu Phong Thủy.

Tư Mã Chiêu lắp tiễn nhằm về phía dây treo của cầu nổi Phong Thủy, Khương Duy kéo dây cung thành vòng trăng tròn, một mũi tên như lưu tinh bay đến, Tư Mã Chiêu hoa mắt, trường cung trong tay bị mũi tên bén nhọn của Khương Duy bắn gãy làm hai, chúng quân tề thành hét vang!

Một tiếng “Tùm” đầu tiên, A Đẩu và Tử Giác rớt xuống nước, vẫy đập chìm xuống.

Ngay sau đó ba tiếng “Tùm tùm tùm” vang lên liên tiếp, Triệu Vân từ bờ trái, Lữ Bố từ bờ phải, Tào Chân từ giữa cầu lần lượt nhảy xuống nước.

Qua hồi lâu, Tào Chân bơi đến bên bờ, nắm sấp trên tảng đá, tức khắc có binh sĩ tay cầm binh khí vây lên, bắt y lại.

Lữ Bố và Triệu Vân đồng thời nổi lên mặt nước, mỗi bên ôm một người đi lên bãi nước cạn ở hai bên bờ, đồng thời quay lại nhìn nhau.

Triệu Vân bế A Đẩu đã ngất xỉu, đưa mắt nhìn Lữ Bố, cười nói: “Đa tạ, Tử Long lại thắng một ván rồi”

Lữ Bố chậm rãi thở ra một hơi thật dài, đặt người trong ngực xuống, Tử Giác ho khan mấy tiếng, mặt đầy lệ, tựa sát vào Lữ Bố, Lữ Bố không nói hai lời xô hắn ra, rồi hung hăng đá hắn một cước.

Tư Mã Chiêu phát ra một tiếng kêu gào tuyệt vọng.

Tử Giác ở giữa không trung, bị Lữ Bố đá đến máu tươi cuồng phun, lần nữa rớt xuống sông, trôi theo dòng nước.

Triệu Vân lạnh lùng nói: “Ôn hầu dừng bước”

Lữ Bố trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Triệu Vân nói: “Ba ngày sau, chiến một trận với ngươi, có nguyện nghênh chiến?”

Lữ Bố mỏi mệt đáp: “Chiến”

Đoạn lại sẵn tay tống cho tên binh sĩ tới đón một quyền, khiến tên tiểu tốt nọ mặt mày đầy máu, ngửa đầu té ngã.

Sau nửa đêm, tướng doanh Thục quân.

Trong trướng bồn lửa cháy hừng hực, A Đẩu quấn chăn trên mình, ho mấy tiếng, tỉnh lại. Hắn chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhìn xuống dưới giường.

Mỗi lần từ trong hôn mê tỉnh lại, người hắn luôn nhìn thấy đầu tiên chính là Triệu Vân. Triệu Vân đã cởi ngoại bào, chỉ mặc bạc y đoản khố bạch sắc, ngồi trước bàn thấp, cúi đầu xem một quyển sách.

Y phục của Triệu Vân vẫn chưa khô, còn hơi ướt dính sát vào người, hiện ra đường nét thân thể nam tử kiện tráng.

“Sư phụ”

Triệu Vân thản nhiên nói: “Tiểu Kiều ở chỗ Nguyệt Anh”

A Đẩu hỏi: “Bộ dáng của tên kia y chang ta, sao ngươi phân biệt được ta là người nào?”

Triệu Vân nhìn A Đẩu một cái, trêu ghẹo: “Giữa việc nắm tay mình, và nắm tay người khác, mà ngươi chẳng phân biệt được đâu là tay mình ư?”

A Đẩu im lặng không đáp, Triệu Vân lại cúi đầu xem sách.

A Đẩu thở dài, chợt xúc động không nói nên lời, chỉ muốn vén chăn tiến lên bổ nhào vào ngực Triệu Vân.

A Đẩu không ngừng hồi tưởng lại lúc té xuống sông, trong dòng nước đục ngầu, mình và Tử Giác quấn thành một đoàn, lại vào đêm khuya, đáy sông đen kịt, thế mà Triệu Vân có thể nhận đâu là mình, một tay ôm mình thật chặt, còn xô Tử Giác ra, kéo thẳng mình lên bờ.

Y thông qua đâu để phân biệt được mình nhỉ? A Đẩu cẩn thận suy nghĩ, nhưng chẳng có chút đầu mối nào.

Có lẽ vào thời khắc khi Triệu Tử Long mang theo cái sinh mệnh nhỏ yếu như vậy đẫm máu lao khỏi Trường Bản từ nhiều năm trước, vận mệnh của bọn họ đã liên kết chặt chẽ với nhau, hắn đã trở thành một phần của Triệu Tử Long, người nọ bao giờ cũng có thể tìm thấy hắn từ trong bóng tối, chưa từng nhầm lẫn.

A Đẩu ngừng ngừng rồi lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

"Trên đời này còn có người giống ta tới vậy, sư phụ, năm đó không phải mẹ ta sinh đôi chứ, ngươi nghĩ xem có khi nào ta có một đệ đệ chưa từng biết, hoặc giả..."

"Ngừng!" Triệu Vân dở khóc dở cười nói: "Giống chỗ nào hả? Tối thui như hủ nút, lôi đại một tên trên đường tới cho thay bộ y phục của ngươi cũng giống được bảy phần"

A Đẩu "Ờ" một tiếng, gật đầu nói: "Tên kia bị Ách ba cứu về rồi à?"

Triệu Vân nói: "Không ai cứu hắn cả, được Bá Ước vớt lên, gãy mấy cây xương sườn, quân sư đã chữa trị cho hắn rồi, hiện đang nằm trong trướng bồng khác"

A Đẩu vội vã xuống giường mặc y phục, chạy đi.

Hắn tiến vào doanh trướng cách vách, chẳng có ai trông chừng, Tử Giác dường như mới nối xương, nằm trên tháp, mở to đôi mắt vô hồn nhìn lên đỉnh trướng bồng.

A Đẩu nhờ ánh đèn nhìn chốc lát, cũng cảm thấy không giống lắm, lông mày mũi da dẻ giống khoảng năm sáu phần, dù sao hắn cũng có thể khẳng định rằng, ban ngày chắc chắn nhận ra được.

"Ngươi tên gì?" A Đẩu đồng cảm hỏi: "Tốt hơn chút nào chưa? Còn đau không?"

Môi Tử Giác động động, không lên tiếng.

A Đẩu hỏi: "Ách ba...Cái tên Thái thú cao lớn kia, bình thường đối đãi ngươi thế nào? Ngươi ngủ cùng hắn...Ngươi ngủ cùng hắn bao lâu rồi?"

Tử Giác nghiêng đầu qua nhìn A Đẩu một cái.

A Đẩu hơi tức giận nói: "Ta không giết ngươi, ngươi nói thật đi, ta thấy ngươi kêu Lữ Bố là Hầu gia, ngươi đã sớm gặp qua hắn rồi đúng không"

Tử Giác mỉa mai: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

A Đẩu nói: "Hắn có chạm vào ngươi không?"

Tử Giác nói: "Chạm rồi"

A Đẩu ngừng ngừng rồi nói: “Ngươi…đã ngủ cùng hắn?”

Khóe miệng Tử Giác nhếch lên một nụ cười châm chọc, nhìn A Đẩu nói: “Hằng đêm thị tẩm, khí lực Hầu gia thật lớn, vừa mạnh mẽ vừa thô bạo, nhiều lần trong một đêm, có khi đến sáng”

A Đẩu trầm mặc.

Lát sau, Tử Giác lại cười nói: “Ngươi giết ta đi”

A Đẩu nói: “Ngươi có biết hắn xem ngươi thành ai không?”

Tử Giác cười cười, đáp: “Hắn từng nói với ta rồi, ta giống một người…Hắn còn nói rằng…”

A Đẩu hỏi: “Nói gì?”

Môi Tử Giác động động, A Đẩu nói: “Cái gì?” Hắn kề sát lại.

Tử Giác dùng hết khí lực toàn thân tát A Đẩu một bạt tai thật mạnh!

“Con mẹ ngươi…” A Đẩu giận quá hóa cười, không ngừng run rẩy.

Tử Giác phá thanh rống: “Thái thú! Vương gia! Tướng quân! Tử Thượng! Chắc ngươi chơi sướng lắm nhỉ?! Ngươi là cái thá gì! Ngươi xứng sao! Có bản lĩnh thì giết ta đi! Còn bày đặt ghen tuông! Ngươi xứng sao! Ngươi cũng xứng sao! Ngươi thích Hầu gia à?! Ngươi so với thứ hàng hai lượng một đêm trong viện…”

Nói chưa xong, A Đẩu đã hung hăng tống một quyền vào bụng Tử Giác, Tử Giác kêu rên một tiếng, cuộn tròn lại.

A Đẩu lạnh lùng nói: “Ta là cái thá gì hả? Ta là hoàng đế, ngươi ăn nói cẩn thận chút, ngươi chờ đấy, ta kêu toàn quân bảy vạn người tới thay phiên nhau thượng ngươi”

Triệu Vân thản nhiên nói: “Ngươi giết hài tử kia rồi à?”

A Đẩu hậm hực nói: “Không có”

Hắn nhào thẳng lên giường, chôn đầu trong gối, hít hít mũi, ngửi được mùi hương quen thuộc trên chiếc giường của Triệu Vân_____mùi hương khiến hắn mê luyến nhất.

A Đẩu hiểu rồi, có lẽ Tử Giác thấy tất cả mọi người từ Tào Chân, Cam Ninh, Lữ Bố cho tới Tư Mã Chiêu đều xem hắn thành mình, nên hắn đố kỵ.

Ngươi là cái thá gì? Ngươi có mặt mũi đi quản Hầu gia sao?

Lời đó không ngừng vang vọng bên tai A Đẩu, tựa như vô số bạt tai tát liên tiếp lên mặt, hắn không có mặt mũi quan tâm Lữ Bố, cũng chẳng có mặt mũi quan tâm Triệu Vân, hắn có lỗi với tất cả mọi người. Nghĩ tới đây, ngực A Đẩu nghẹn vô cùng, xoay người qua thở dốc như một con cá mắc cạn.

Triệu Vân cũng không ngẩng đầu, nói: "Đừng giết hắn được không?"

A Đẩu nhìn sang Triệu Vân, hỏi: "Tại sao?"

Triệu Vân cười liếc nhìn A Đẩu, trêu ghẹo: "Mai sau nếu ngươi không cần sư phụ nữa, đuổi sư phụ về Liêu Đông, sư phụ sẽ dẫn hắn theo, hầu cho ăn ngon mặc đẹp, mỗi ngày nhìn hắn, coi như nhìn thấy ngươi."

A Đẩu im lặng, lát sau, hô hấp dồn dập hơn chút, nước mắt lã chã trào ra, tiếp theo nức nở không ngừng.

Triệu Vân thấy tâm tình A Đẩu không vui, vốn chỉ định đùa giỡn, nào ngờ lại hại A Đẩu khóc, y nhìn ra được A Đẩu quả thật đang thương tâm, vội vàng ném sách trong tay, tiến lên nói: "Đừng khóc, A Đẩu, đừng khóc…Sư phụ sai rồi, sư phụ chọc ngươi thôi mà, là sư phụ không tốt"

Triệu Vân gấp như lửa đốt, chỉ trách mình vô tâm nói bậy, đưa tay ôm A Đẩu, rồi không ngừng xoa đầu hắn.

"A Đẩu là bé ngoan…Đừng khóc"

Nghe thấy câu này, A Đẩu mới hối hận, bi thương khó nén, rốt cuộc triệt để tan vỡ, vùi vào vai Triệu Vân phóng thanh khóc òa.

Triệu Vân luống cuống tay chân, hoàn toàn hết cách, đành không ngừng nói: "A Đẩu, có chuyện buồn phiền gì thì nói với sư phụ, đừng nén trong lòng, khó chịu lắm, sư phụ nghĩ cách cho ngươi…A Đẩu?"

A Đẩu khóc hết nửa ngày, bi thương qua đi, vô cùng mệt mỏi, khóc hết nước mắt, gào khan cổ họng, cảm thấy chẳng nghĩa lý gì.

Song hắn lại muốn nghe Triệu Vân an ủi thêm vài câu, huống hồ đang trên đà khóc, muốn phanh lại cũng không được.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất chính là, khóc lâu quá nên cổ họng đau muốn chết!

Làm sao giờ?

A Đẩu bình tĩnh lại, thanh âm nhỏ dần, hít mạnh mũi, ngẩng đầu nhìn sang chiếc bàn.

Triệu Vân nói: "Sư phụ ôm ngươi ngủ nhé?"

"Sao thế?"

"Lạnh à?"

A Đẩu chỉ chỉ lên bàn, lúc này Triệu Vân mới hiểu ý, bưng chung trà qua đút hắn uống hai hớp.

A Đẩu nhuận cổ họng, nghỉ ngơi giữa trận xong lại khí thế ngất trời bắt đầu gào khóc tiếp.

54. Quyển 4 - Chương 54: Chiến Trường An Sa Trường Say Khướt Người Ơi Chớ Cười

Chung Hội nói: "Cha mà biết ta đang làm gì, nhất định sẽ giết ta"

Khương Duy đá một cổ thi thể binh sĩ Tào quân vào trong khe, đồng tình nói: "Sẽ không đâu, hắn thường đánh ngươi à?"

Chung Hội đáp: "Đánh gần chết"

Hai tướng quân thiếu niên sóng vai ngồi ở khe núi, đưa mắt nhìn vô số cự thạch xếp chồng chất, nơi này là thượng du Phong Thủy, nước sông rất cạn, chảy ào ào từ trong khe đá thông ra ngoài đồng hoang ở ngoại thành Trường An.

Đồn gác Tư Mã Ý bố trí đã bị nhổ sạch, mấy trăm tên binh sĩ chặn đứng hà lưu, ngăn cản phần lớn dòng chảy, trước khi mùa mưa tới, lòng sông chỉ còn một lớp bùn lầy ẩm ướt.

Khương Duy nói: "Chẳng phải Chung gia là sĩ tộc Lạc Dương sao? Ta nhớ Khổng Dung, Tuần Úc bọn họ đều ủng hộ Hán Hiến đế, cuối cùng bị Tào Tháo soán vị giết chết. Theo đạo lý này, ngươi hẳn phải kêu Công Tự là chủ công, hắn mới là Hán thất"

Chung Hội trầm mặc, Khương Duy lại cười nói: "Không quyết định được thì xuống núi đi, cho ngươi mượn Xích thố cưỡi, về Lạc Dương hỏi cha ngươi thử, xem sĩ tộc phải trung thành với quốc tặc Tào Tháo kia, hay là Hán thất chính thống"

Nói xong Khương Duy quay đầu xuống núi.

Chung Hội hô: "Bá Ước!"

Khương Duy từ xa ôm quyền với hắn, cười nói: "Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài!" Quay lưng nhảy vọt giữa bãi đá ngổn ngang, cưỡi lên mình ngựa, phi về phía Thục doanh phía xa.

Sau khi vây thành nhiều ngày, trận tác chiến công thành đầu tiên của Gia Cát Lượng sắp sửa triển khai.

Tảng sáng, Triệu Vân dậy rất sớm, bán tựa vào đầu giường nghiêm túc nhìn quyển sách chưa xem xong đêm qua. A Đẩu lười biếng tỉnh dậy, thuận tay cho Triệu Vân một quyền, nháy mắt bị Triệu Vân trở tay bắt giữ.

Triệu Vân thả lỏng tay, lật sách sang trang kế, A Đẩu nổi lòng hiếu kỳ, đeo qua hỏi: "Sách gì thế? Ngươi xem cả đêm rồi"

Triệu Vân ôm vai A Đẩu, lật tay qua che mắt hắn lại, nói: "Không có gì, từ trên người hàng giả kia lục được"

Làm vậy càng khiến A Đẩu hiếu kỳ hơn, vói tay ra bắt lấy, nhưng Triệu Vân không đưa cho hắn, chỉ cười nói: "Xem rồi đừng có hối hận đấy"

A Đẩu mắng: "Mau cho ta xem xem…Sẽ không hối hận, không…" Tới khi rốt cuộc cũng giành được quyển sách kia, vừa thấy tên sách liền đỏ phừng mặt, nói: "Phẩm dương…bảo…Cái chữ này không biết đọc"

Triệu Vân cười nói: "Lục, Phẩm dương bảo lục, hẳn là bản chép tay thuật phòng the Tư Mã Chiêu lấy được từ chỗ Tả Từ, rồi giao cho hài tử nọ"

Tà ác hết sức! Quá mức bỉ ổi! A Đẩu gần như phát cuồng mở ra, hình vẽ bên trong không nhiều, nhưng câu chữ trắng trợn vô cùng, hắn xem mà mặt mày đỏ bừng, đọc: "Đại tai càn nguyên, vạn vật tư thủy, nãi thống thiên*; càn, dương dã. Sinh sinh tạo hóa, liệt hỏa bôn đằng, đạo phẩm dương, lấy đầy lấp khuyết, cương nhu điều hòa, là vì…" [*Lớn thay đạo Kiền nguyên, muôn vật đều có nguồn gốc từ đó sinh ra, cùng thông với trời]

A Đẩu nói: "Ngươi xem cả đêm hả? Có tác dụng gì? Ngươi muốn luyện tà thuật này à?"

Triệu Vân cười to nói: "Chẳng đáng luyện, chỉ xem vài câu trong đó thôi, nói rất có lý"

A Đẩu thuận tay lật lật, nói: "Dương căn phải dựng thẳng, hơi vểnh mới là thượng phẩm. Lấy ngón tay vân vê dưới gờ nhục căn, chỗ đó có một kinh mạch, lúc vuốt lên vuốt xuống mà ở đầu đỉnh rỉ chất lỏng thì chính là dương nguyên nam tử kiện tráng, dùng lưỡi liếm…Ta…đệt!"

“Muốn thử không?” Triệu Vân hết sức thú vị nói.

A Đẩu nuốt nước miếng ngẩng đầu lên, thấy lỗ tai Triệu Vân đỏ ửng, mặt cũng nóng ran, hẳn là đã nhịn cả đêm mà không dám đánh thức hắn.

A Đẩu hỏi: “Thử như trong sách ấy hả?”

Triệu Vân giơ tay sờ sờ mũi, nói: “Hay thôi quên đi”

A Đẩu vội nói: “Thử chứ” Hắn cười đưa tay qua, nhưng Triệu Vân lại vớ sách cản hắn lại, nói: “Thôi đi thôi đi…”

A Đẩu cười dài nói: “Sư phụ đừng nhúc nhích!” Nói xong ôm cổ Triệu Vân, nhẹ nhàng hôn hôn hắn, đang muốn tách ra thì eo căng siết, bị Triệu Vân ôm lấy.

Hai người trầm mặc nhìn nhau chốc lát, A Đẩu hít hít mũi, ngửi cổ Triệu Vân, đồng thời men theo xương quai xanh của hắn hôn xuống.

Chốc lát sau, đôi bên cởi y khố, Triệu Vân kéo chiếc chăn mỏng ra một chút, A Đẩu dọc theo ***g ngực cường tráng của hắn một đường hôn tới tiểu phúc.

Lần trước trong rừng ánh lửa mờ ảo, hắn hầu như chưa từng nhìn qua thân thể Triệu Vân, Triệu Vân cũng không thực sự nhìn qua hắn.

Nhưng lúc này hai người đều trần trụi mà đối diện nhau, mặt mày đỏ bừng, im lặng không nói được lời nào, A Đẩu đưa tay nắm dương căn của Triệu Vân, nó vừa to vừa dài, dựng thẳng tắp, có vẻ đã cứng cả đêm qua rồi, dưới cái ôm trần trụi này nó trở nên chắc mẩy, vểnh cao, dồn dập sắp bùng nổ.

Hơi thở Triệu Vân bắt đầu gấp gáp, nói: “Đứng dậy, đừng…đừng lộng nữa”

A Đẩu ngồi thẳng người dậy, tách hai chân ra cưỡi nghiêng trên đùi Triệu Vân, phân thân giữa háng không ngừng ma sát vào bắp đùi tráng kiện, hữu lực của Triệu Vân, mặc cho Triệu Vân lấy ngón tay đâm lộng hậu huyệt hắn, thoải mái đến rên rỉ lên.

Một tay A Đẩu dò đến hạ thân hắn, nắm lấy phần gốc phân thân của hắn, ngón tay quanh quẩn nơi gờ đỉnh hồng mịn và nóng ấm, từ xung quanh khe rãnh mềm một đường xoa nắn, hơi gia tăng lực tay, cánh tay Triệu Vân siết chặt.

Đầu ngón tay A Đẩu không ngừng xoay tròn tại đỉnh phân thân Triệu Vân, sờ tới khe rãnh trên đỉnh bởi vì cương cứng mà bị căng mở, ngón tay dùng lực vạch nó ra một chút, cái loại cảm giác kỳ dị đó khiến Triệu Vân run rẩy không thể tự chủ.

“Được rồi, đủ rồi” Triệu Vân thở dốc nói: “Đừng sờ nữa, kẻo lát nữa ngừng không được…”

Triệu Vân đè tay A Đẩu, thở gấp nói: “Không thể tiếp tục nữa, ngươi lại giở trò quỷ gì?”

A Đẩu ngượng ngùng nói: “Ta…sợ đau, to quá”

Triệu Vân hiểu ý, tức khắc bật cười, nói: “Đừng sợ”

Hắn để A Đẩu nằm nghiêng, từ sau lưng ôm lấy A Đẩu, nói: “Lần trước chẳng phải không đau sao?”

Tay A Đẩu dính đầy dịch trơn do phần đỉnh của Triệu Vân tiết ra, hậu huyệt lại bị chống vào, không khỏi hết sức sợ hãi.

Triệu Vân hôn hôn tai hắn, để hắn gối lên tay mình, lật quyển sách bị ném bên giường nọ, khẽ nói: “Yên tâm, sư phụ sẽ không làm đau ngươi…” Đoạn thấp giọng nói: “Xem này, khi vào bên trong, phải chậm rãi đẩy, căng mở…”

Hô hấp A Đẩu cứng lại, Triệu Vân hơi nhấc chân lên, gập một chân lại, thúc phần đỉnh vào, nháy mắt A Đẩu cảm giác được một sự thoải mái vì được căng đầy, dưới độ trơn của chất dịch trước phần đỉnh Triệu Vân, hậu huyệt không hề chịu đau đớn như trong tưởng tượng, mà theo một đường húc vào của Triệu Vân, hắn cảm nhận được một cơn khoái cảm bị lấp đầy dị thường.

“A!” A Đẩu thất thanh kêu lên, Triệu Vân tâm ý tương thông với hắn, biết đó chỉ là tiếng rên rỉ thỏa mãn, phần đỉnh to lớn của Triệu Vân húc vào một nửa, kế tiếp thử thăm dò rút ra, A Đẩu gần như không dám tin tưởng, ngạnh vật thô to như vậy mà cơ thể mình lại có thể nhanh chóng tiếp nhận. Triệu Vân chậm rãi đâm vào lần nữa, lần này cắm ngập nguyên căn vào, xong ngừng lại.

A Đẩu không ngừng thở dốc, Triệu Vân thấp giọng nói bên tai hắn: “Thế nào?”

A Đẩu đứt quãng nói: “Không…Không đau”

Triệu Vân cũng không vội đâm rút, trước tiên đưa một tay ra, ngón tay trêu đùa trước ngực A Đẩu, chọc cho A Đẩu nổi lên ham muốn, không ngừng rên rỉ.

“Sư phụ…Mau…” Lúc này A Đẩu chỉ cảm thấy dương căn đứng im bất động trong cơ thể là một thứ tra tấn, hắn đưa tay đè ngón tay Triệu Vân lại, nhưng Triệu Vân một mạch mò xuống, thở vào bên tai hắn, hôn lên trái tai hắn, đồng thời nắm lấy nhục căn do bị húc mà vểnh lên của A Đẩu.

Trong lời nói của Triệu Vân pha lẫn tiếu ý: “Mau cái gì? Mới nãy ngươi hành hạ sư phụ thế nào hả?” Đoạn bắt đầu chiếu theo động tác A Đẩu trêu đùa nhục căn hắn ban nãy nhẹ nhàng vạch đầu đỉnh nhục căn A Đẩu ra một chút, rồi lấy đầu ngón tay vuốt ve gờ hành.

Khe rãnh bị vạch mở, A Đẩu lập tức nhịn không được la lên, trước đỉnh rỉ ra không ít dịch lỏng, dính đầy tay Triệu Vân, Triệu Vân sáo lộng tới lui, A Đẩu chỉ cảm thấy khó chịu không nói nên lời, cho dù bị thô bạo cắm rút cũng tốt hơn nhiều so với sự trêu chọc không ngừng này.

Rốt cuộc hắn mở miệng cầu xin: "Sư phụ, đừng chỉ lo chơi bằng tay a…Mau a…Ta sắp…chết rồi…"

Triệu Vân cười nói: "Mau cái gì?"

A Đẩu đỏ bừng cả mặt, rên rỉ nói: "Đừng đùa nữa, sư phụ, mau…cắm ta"

Câu này khiến hô hấp Triệu Vân cứng lại, hắn hơi rút phân thân ra, rồi thúc về, nói: "Như vầy hả?"

A Đẩu kêu ra tiếng, nhưng Triệu Vân lại nói bên tai hắn: "Nhục căn liên tục thúc vào dương tâm đối phương, cho đến khi hạ thân sắp tiết, lấy ngón tay vê đầu hành đối phương…Lúc sáo lộng cần phải bóp chặt…"

Triệu Vân nói câu đó mang theo kích thích thính giác cực đại, hắn kéo tay A Đẩu qua, năm ngón tay bóp chặt, không để cho A Đẩu đụng vào phân thân căng cứng sắp bắn bất cứ lúc nào của mình, rồi chậm rãi trừu tống liên tục.

"Mới thúc có một cái đã trúng ngay dương tâm rồi à?"

"Thúc…tới rồi, oa a! Sư phụ…Ngươi…" A Đẩu sắp chảy cả nước mắt, mỗi một lần Triệu Vân đều chen tới tuyến tiền liệt mẫn cảm nhất trong bụng mình, mang đến một cơn tê dại toàn thân, dung hòa một chỗ cùng khoái cảm do nội bích bị ma sát liên tục mang lại. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là muốn tiết ra, nhưng chiếc chăn liên tục ma sát trên đùi hắn cũng bị Triệu Vân rút đi, khiến nhục căn hắn lơ lửng ở không trung, *** dưới thân nghẹn đến khó chịu mà chẳng thể phát tiết, phần đỉnh thõng xuống một sợi dịch thể sáng trong, nhỏ lên trên giường tháp.

"Ta…"

"Đừng nhúc nhích" Triệu Vân kéo tay A Đẩu qua, mói: "Mới bắt đầu thôi…"

Hắn dừng động tác, A Đẩu không ngừng phát run, khổ sở ngẩng đầu lên, cọ vào vai hắn, hắn hôn xuống, lấp kín môi A Đẩu, A Đẩu cảm giác được, dương căn cương cứng nóng rực đâm vào cơ thể mình đang không ngừng run rẩy, giống như sắp tiết.

Hắn rót một luồng dịch ấm vào trong cơ thể A Đẩu.

Hai người đột nhiên rời môi, Triệu Vân thở dốc chốc lát, nuốt nước bọt trên đầu lưỡi, lật sang trang kế, đọc: "Tiếp theo dùng lực…"

Đồng tử A Đẩu đột nhiên co rúc, nói: “Khoan đã!”

A Đẩu cảm giác rõ rệt được nhục căn của Triệu Vân vẫn còn cứng như sắt, mới rồi Triệu Vân cũng không phải trong động tác trừu động mà bắn ra, chỉ là yên lặng chảy chút dịch thể thôi. Tiếp theo, ngạnh vật trong cơ thể mang theo chất lỏng tiết ra lúc trước chậm rãi đâm vào rút ra, trong sự ma sát thình lình này, nội bích của A Đẩu mang cảm giác kích thích truyền đi toàn thân, khiến hắn luôn miệng rên rỉ, kêu gào.

“Sư phụ…Sư phụ…A!” A Đẩu bất chấp hết thảy sờ vào hạ thân mình, gắt gao nắm lấy đệm chăn, hai mắt thất thần, hắn cong người lại, nhưng dưới sự va chạm luân phiên này, lại phản xạ có điều kiện ưỡn thẳng người, hắn nghiêng đầu qua, thần trí bất minh mà lớn tiếng gọi Triệu Vân giữa những tiếng va đập trong thân thể, Triệu Vân ôm chặt hắn, hôn lên môi hắn.

A Đẩu muốn vùng vẫy, nhưng rồi gần như cố chấp mê luyến cái cảm giác ngạt thở ôn nhu này, hắn cảm thấy mình bị chắn, bị triệt để lấp đầy, *** tràn ngập khắp toàn thân hắn, nhục căn hắn hơi run run, hậu huyệt tê dại khó chịu, tình triều hai nơi đều bị đẩy lên tới đỉnh điểm.

Dưới sức va chạm của Triệu Vân, đỉnh nhục căn hắn rỉ ra chút ít bạch dịch, chốc lát, rồi lại chốc lát nữa, ước chừng run rẩy hồi lâu, mới đem toàn bộ phần tích tụ tự nãy giờ tiết ra, còn chưa có cơ hội thở dốc thì lối vào của hắn, bởi vì phía trước thất khống mà đột nhiên thít chặt lại, bị dương tinh nóng hổi nồng đặc của Triệu Vân rót đầy.

Lại rời môi, Triệu Vân thở phào một cái, hôn hôn lên mặt hắn, giơ tay đóng sách lại.

A Đẩu thở hổn hển nói: “So…so với lần trước, khó chịu hơn, không, sướng hơn”

Triệu Vân cười nói: “Rốt cuộc là khó chịu hay sướng hả?”

A Đẩu mỏi mệt đáp: “Nếu dùng tay thì cảm giác qua rất nhanh…Nhưng khi làm như vậy, trên người vẫn còn tê từng trận từng trận”

“Thật thoải mái” A Đẩu thỏa mãn đáp, Triệu Vân nhịn không được bật cười lên, hơi thúc thúc hông.

“A!” A Đẩu thất thanh nói: “Không được, rút ra…”

Triệu Vân chậm rãi rút ra, dương căn vẫn còn bán cương, chống trên lưng hắn, A Đẩu thầm rung động, duỗi ngón tay thấm chút thể dịch nhỏ trên giường của mình, sau đó đột nhên vói tay trét lên mặt Triệu Vân.

“Đừng làm loạn” Triệu Vân không ngừng cười nói, để A Đẩu xoay người lại, hai người mặt đối mặt ôm nhau.

Xa xa ngoài doanh trướng truyền tới một tiếng sấm rền, một tiếng "Bộp" vang lên, rơi xuống đỉnh trướng.

Tiếng nước mưa lộp độp lộp độp vang lên, cơn mưa giao mùa xuân hạ đầu tiên trút xuống, hơi nước từ mành trướng bồng len vào, quét sạch sự oi bức bao nhiêu ngày qua.

A Đẩu ngửi thấy hương nước này, rất thoải mái, hắn nhấc chân lên quấn lấy chân Triệu Vân, ve vuốt lẫn nhau, cánh tay vòng qua cổ Triệu Vân, ôm chặt lấy đối phương.

A Đẩu thỏa mãn lẩm bẩm: "Ngủ một lát, quấn chặt thế này thì sư phụ sẽ không thể đi đâu được"

Triệu Vân thấp giọng đáp: "Sư phụ sẽ không đi đâu, dù thỉnh thoảng rời đi chốc lát, nhưng chỉ cần ngươi gọi một tiếng, sư phụ sẽ lập tức trở về"

A Đẩu lại thiếp ngủ đi trong tiếng mưa rơi, cơn mưa trắng trời trắng đất trút xuống thế gian, ***g ngực Triệu Vân ấm áp vô cùng, chắn gió, chắn mưa, che chắn hết thảy mọi thứ cản trở hắn an tỉnh nhập mộng.

Cơn mưa này vừa trút xuống thì liền kéo dài cả nửa tháng.

Rạng sáng ngày thứ ba, Khương Duy điều hơn một ngàn kỵ binh, thay khải giáp Ngụy quân thuần một màu, ai nấy đều dũng mãnh thiện xạ vây quanh Gia Cát Lượng vòng qua thành Trường An, lẻn tới cổng đông.

Trong cơn mưa xối xả, hơn ngàn người lặng lẽ lẻn tới dưới tường thành, Khương Duy thấp giọng hô: "Bắn!"

Dây móc câu bay lên tường thành phía đông Trường An, các kỵ binh vứt ngựa, đạp vài bước vào tường, trèo lên chỗ cao.

Tiếng kêu rên liên tiếp không ngừng, hơn trăm cỗ thi thể rơi xuống. Khương Duy cõng Gia Cát Lượng vô thanh vô tức trèo lên, khăn vấn đầu bay ra ngoài thành, Khương Duy nói: "Tiên sinh cẩn thận!"

Gia Cát Lượng trượt chân một cát trên tường thành, trêu đùa: "Già rồi già rồi, may mà chưa kinh động đến Tư Mã Trọng Đạt"

Khổng Minh ướt đẫm cả người, lấy quạt lông che mưa trên đầu, nhìn về phía cổng tây, nói: "Hẳn Vu Cát đã dẫn người đi hết rồi, ngươi hãy men theo tường thành đoạt trạm gác, chỉ đoạt ở cổng thành tây thôi, kêu đám tướng sĩ phòng thủ, nhớ kỹ, chớ kinh động đến thủ quân trong thành"

Khương Duy lĩnh mệnh, Gia Cát Lượng nói: "Đi đi, tiên sinh chạy chậm lắm…Sẽ đuổi theo sau"

Khương Duy cười nói: "Tường thành trơn trượt, tiên sinh đi đứng cẩn thận kẻo té đấy"

Một canh giờ sau, giữa trời đất trắng xóa một mảnh, trên đồng hoang ngoài thành Trường An, ba quân tập kết giẫm lên bình nguyên nước ngập tới mắt cá chân.

Trên giáp bạc của Triệu Vân đầy nước nhỏ giọt, nước mưa dọc theo miếng lót vai của hắn chảy xuống bao cổ tay, rồi từ bao cổ tay men theo ngân long thương chảy xuống đất, vó ngựa đạp lên thảo nguyên bắn tóe vô số bọt nước.

Dưới mây đen quân lính đông nghịt, khắp đồng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa ào ào vang vọng thiên địa.

Trường An mở cổng thành, quân sư ngồi xe từ trong thành lắc lư chạy ra, đẩy hậu trận lên, Tư Mã Ý một tay vịn thành xe khẩn trương bất an nhìn về phía đối diện, tọa xa của Gia Cát Lượng mông mông lung lung, nhìn không chân thật.

Bên bờ Phong Thủy, kỵ binh của Triệu Vân đã vượt cầu nổi qua sông toàn bộ.

Mây đen chằng chịt, kim giáp chiến thần của Lữ Bố u ám không tỏ, nước mưa theo chiếc mão đuôi trĩ trên đầu hắn chảy xuống, nhỏ lên mặt đất.

Kỵ binh mỗi phe cầm trường thương trong tay, ngừng bước, tề thanh reo hò!

Hai quân hò hét vang vọng núi sông, một tia sấm rền xẹt qua chân trời!

Gia Cát Lượng không biết đã đi đâu, chỉ còn lại Vu Cát vác cờ phướn mơ mơ màng màng ngủ gật.

Bốn phía quanh tọa xa toàn là bù nhìn rơm lắc lư không ngừng trong màn mưa, tất cả đều mặc y phục và đội mũ Hán quân.

Sét đánh ầm ầm, Vu Cát sợ hết hồn, mắt nhập nhèm nhìn về phương xa, lẩm bẩm: “Sao chưa khai chiến? Tiểu Lượng còn bảo vào thành ăn cơm trưa nữa mà”

A Đẩu bừng tỉnh trong trướng bồng.

“Sét đánh to ghê” Hắn xê dịch vị trí, theo thói quen xoay người qua ôm, tay rơi lên gối đầu: “Sư phụ đâu?”

A Đẩu ngồi bật dậy: “Oa! Nước dâng lên cao như vậy rồi à!”

Ghế gỗ, chiếu lác, chén mâm các loại nổi lềnh bềnh trên mặt nước ngập tới cổ chân, sau bình phong có hai nữ tử đang ngồi, ánh mặt trời hắt chiếc bóng mông lung của các nàng lên bình phong, nhìn không chân thật.

"Khỉ con, đừng xuống giường" Hoàng Nguyệt Anh và tiểu Kiều ngồi đối diện nhau trên một chiếc ghế chân cao, mắng: "Ngủ đi, Triệu Tử Long có việc, quá ngọ sẽ về"

Nguyệt Anh thêu một vật trong tay, lại hỏi: "Sau đó thế nào?"

Tiểu Kiều đáp: "Sau đó tìm Huyên sư tỷ lẩn trốn ở nhà Mạnh Hoạch, Tả lão tặc...Sư bá đuổi tới vùng Man hoang kia, đành phải ngừng lại"

Nguyệt Anh cười nói: "Chúc Dung phu nhân chơi độc cũng có chút tay nghề nhỉ, Man hoang là địa bàn của Mạnh Hoạch, lần này lão đầu tử đá trúng thiết bản rồi"

Tiểu Kiều cười nói: "Ai bảo không phải chứ, hắn muốn Hỗn nguyên trường sinh đan sắp phát điên lên rồi, Thanh nang kia của sư phụ, trước giờ người tâm thuật bất chính không bao giờ mở ra được, ngay cả vong tỷ cũng...Aiz"

A Đẩu biết hai nữ nhân này đang thuận miệng tán gẫu việc nhà, nói không chừng sẽ tiết lộ tin tức gì đó, bèn ngưng thần lắng nghe.

Lại một tiếng sấm rền, chiếu gương mặt đầy nước mưa của Lữ Bố trắc bạch. Hai vạn người nín thở, chỉ thấy Lữ Bố giục ngựa phi vào giữa bình nguyên, Triệu Vân xua ngựa nghênh đón.

Khôi giáp của Lữ Bố không còn chói lọi nữa, trong cơn mưa u ám này, một thân chiến giáp như xích đồng y loang lỗ rỉ sét, Triệu Vân ôm quyền nói: "Chẳng lẽ Ôn hầu còn chưa chuẩn bị hảo hay sao?"

Lữ Bố khẽ ngẩng đầu, nheo mắt nói: "Qua đây, tới chiến, xem xem lần này ai thắng"

Ngân khải Triệu Tử Long và kim giáp Lữ Phụng Tiên đối đầu từ xa.

Triệu Vân quét ngang kỵ thương, trầm giọng quát: "Các binh sĩ đại Hán Ích Châu_____! Nghe lệnh Triệu Tử Long ta!"

Lữ Bố dốc toàn sức lực, khàn giọng quát: "Tướng sĩ Trường An_____Nghe hiệu lệnh Lữ Phụng Tiên ta!"

Giọng Triệu Vân hùng hồn hữu lực như sấm rền, hung hăng bùng nổ trong lòng Lữ Bố:

"Vương đạo gia thân! Chủ công lâm trận_____! Chúng ta là quân của chân long thiên tử, quét sạch địch xâm lăng!"

Câu thứ hai của Lữ Bố bị cắt ngang, hắn ngơ ngác nghe Triệu Tử Long hô vang, cư nhiên không biết tiếp theo phải nói cái gì.

Trước trận vạn quân vô tình nghe được câu "Chủ công lâm trận", Ôn hầu nháy mắt bị diệt tâm.

Môi Lữ Bố động động, chung quy quên mất lời cần nói, hắn vung Phương thiên họa kích, lạnh lùng hô: "Xông lên"

Tiếng reo hò long trời lở đất, tiếng vó ngựa hợp thành một dòng nước lũ, những bước chân rúng động đại địa, hai vạn người nhất tề xung phong vào giữa trận!

Ngàn bước, trăm bước, năm mươi bước, mười bước!

Bờ giao chiến bị xé đứt trong nước mưa sắc đỏ tung tóe, không ngừng lan tràn sang hai bên, nước bùn văng khắp trời, huyết vụ mờ mịt, ầm một tiếng đâm sầm vào nhau.

A Đẩu nghiêng tai qua, nói: "Bên ngoài đánh nhau rồi à? Sao có nhiều người la quá vậy?"

Nguyệt Anh nói: "Tiếng mưa đó, khỉ con"

Tiểu Kiều hớn hở nói: "Hiện tại đã thông suốt rồi, chẳng còn ưu phiền nữa, thỉnh thoảng ngẫm lại, nếu thực sự cho Chu lang nuốt vào, hắn chắc sẽ tuấn tú hơn, còn ta thì ngày một già đi"

Nguyệt Anh cười nói: "Làm gì có, đương gia nửa điểm cũng chẳng giống người đã năm sáu chục tuổi, ngược lại lão nương đây…"

Tiểu Kiều phì cười, nói: "Nếu ngươi không cho hắn uống, dám chừng lúc nào đó hắn sẽ bị Tả lão đầu độc chết, hẳn lão hận hai ngươi tới nghiến răng"

Nguyệt Anh cười cười, chợt A Đẩu hỏi: "Nghĩa là sao? Ai muốn đầu độc tiên sinh?"

Nguyệt Anh nói: "Chẳng có ai muốn đầu độc tiên sinh ngươi hết, đừng khẩn trương quá, ý tiểu di của ngươi là, sau khi ăn Hỗn nguyên trường sinh đan vào sẽ không sợ độc nữa"

Tiểu Kiều cười nói: "Công Tự có nhớ Hỗn nguyên trường sinh đan không?"

Sao A Đẩu có thể không nhớ được?

Tiểu Kiều không đợi A Đẩu trả lời, bèn tự mình giải thích: "Sau khi nuốt viên thuốc kia vào rồi thì bách bệnh bất nhập, vạn độc bất xâm, còn có thể trẻ ra hai ba chục tuổi, nếu có được viên thuốc đó, ngươi muốn cho ai uống?"

Cho ai uống? Nếu chỉ có một viên, vậy phải đưa cho ai giữa hai người đang giao chiến hăng say, không chết không ngừng ngoài kia uống đây?

Lữ Phụng Tiên? Hay Triệu Tử Long?

Lữ Phụng Tiên hung hãn không sợ chết, vung múa trường kích, tất cả đều là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, chiến kích sắc nhọn quét ngang qua, nháy mắt đã bổ ngã mấy chục kỵ binh, hắn lao tới đâu, chỗ đó lập tức huyết hoa đầy trời, chi đứt tán loạn!

Vô số kỵ binh vừa mới đối diện với võ thần này liền cả người lẫn ngựa đều bị bổ làm hai nửa!

Triệu Vân không cách nào dùng chiến thuật du kích được nữa, huýt sáo một tiếng, Hán quân vứt bỏ ý niệm vây khốn Lữ Bố, chuyển sang lao vào kỵ binh Trường An, tố chất tác chiến của từng binh sĩ Ngụy quân đều thua xa thân vệ của Triệu Tử Long, chiến thuật vừa biến đổi, kỵ binh Trường An tức khắc như rắn mất đầu, bị bức sát đến bờ Phong Thủy.

"Triệu_____Tử_____Long!"

Lữ Bố gầm lên giận dữ, vung họa kích thành một đường nước trắng xóa, đâm thẳng cả người lẫn ngựa vào Triệu Vân!

Ngân long thương! Phương thiên họa kích! Thần binh va chạm vào nhau, âm thanh tựa rồng ngâm, xa xa lan tỏa!

Hai con ngựa lướt qua nhau, áo choàng tung bay, ngân khôi của Triệu Vân bay lên không trung, mão đuôi trĩ của Lữ Bố đứt dây buộc, rơi xuống đất!

Nhị tướng quay đầu ngựa, đồng thời rống lớn một tiếng, lần nữa lao vào nhau!

"Bệnh bất hại thân, bách độc bất xâm?" A Đẩu hiếu kỳ nói: "Sau khi nuốt vào sẽ vĩnh viễn không trúng độc à? Hóa ra nó tốt đến vậy"

Tiểu Kiều "Ừm" một tiếng, nói: "Linh dược do máu Đông Hoàng chuông luyện thành, có thể kháng vạn độc" A Đẩu cười đáp: "Chia ra làm hai, một nửa cho tiểu di, một nửa cho sư nương"

Nguyệt Anh và tiểu Kiều cùng bật cười, tiểu Kiều nghiêm mặt nói: "Miệng lưỡi ngọt xớt nhỉ, ta đoán ngươi đã cho Triệu Tử Long uống rồi"

A Đẩu mỉm cười: "Sao tiểu di biết?" Chợt hắn nhớ tới Triệu Vân ngày ngày nếm thức ăn thử độc giúp mình, nếu Triệu Vân đã nuốt trường sinh đan không sợ độc nữa, vậy chẳng phải thử vô ích rồi sao?

Triệu Vân ăn vào có thể không bị gì, nhưng tới phiên mình ăn vào mà bị độc chết, tới lúc đó chẳng biết phải gọi là gì nữa, A Đẩu chỉ cảm thấy buồn cười không nói nên lời.

Nguyệt Anh cười nói: "Thiên hạ này, độc gì cũng chẳng sợ, chỉ có ba người tiên sinh, Lữ Phụng Tiên và Triệu Tử Long của ngươi thôi"

Chợt tiểu Kiều trêu ghẹo: "Nay Xích Bích phân ba, trong số những người đã dùng trường sinh đan thì A Đẩu được hai, Nguyệt Anh được một, mà hai người các ngươi lại sống chung một nhà, may thay! May thay!"

Nguyệt Anh cười đến run rẩy cả người, không ngừng đưa tay đánh tiểu Tiểu, tiểu Kiều vội né tránh, chợt ý thức được gì đó, lại nói: "Thật sự cho Triệu Tử Long dùng một viên rồi à? Vậy còn lại một viên? Công Tự có được tiên đan từ đâu? Sao ta không biết?"

Trên bình nguyên, hai quân ngừng giao chiến, tất cả đều sợ hãi lui ra sau, nhường ra một khoảnh đất trống.

Tướng lĩnh song phương đã rơi khỏi ngựa, mỗi người cầm thần binh trong tay, lại vang rền tiếng sấm, tiếp theo nổ đùng, cuối cùng ngân long thương xoắn lấy phương thiên họa kích bay ra thật xa.

"Hôm nay nhất định phải phân rõ thắng thua!"

Lữ Phụng Tiên tay không như con mãnh thú bị chọc giận, bổ nhào vào Triệu Tử Long!

Nước bùn văng tung tóe, Triệu Vân nghiêng người ghìm khuỷu tay, giữ vững thế đứng tấn, đẩy một chưởng ra phía trước đón lấy chiến quyền mạnh vạn quân kia của Lữ Bố!

Triệu Vân ngưng thần khép mắt, bước chéo một bước ưu mỹ chí cực, nhu lực lan tỏa, ẩn chứa tạo hóa thiên địa, lực lượng tinh xảo tập hợp trong lòng bàn tay, dẫn dắt một quyền hung mãnh của Lữ Bố, hút ra phía sau.

Một tiếng reo hò như oanh lôi bạt đất vang lên!

Thiên địa yên tĩnh, bọt nước cực kỳ chậm rãi rơi xuống mặt đất, chiết xạ sắc trời lam xám.

Triệu Vân mở hai mắt ra, đôi mắt tựa sắc thu trường thiên, sáng tỏ trong suốt.

Chiến ngoa cương thiết màu bạc kéo dài một vệt nước, chưởng hóa thành đao chém vào cổ tay Lữ Bố.

Lữ Bố lực cũ đã tàn, lực mới chưa sinh bị một thức tứ lượng bát thiên cân của Triệu Tử Long kéo mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước.

Triệu Vân bứt thân thối lui, trầm giọng nói: "Ôn hầu…"

Lời chưa dứt thì bên hông đã truyền tới một cổ đại lực, kéo hắn cùng ngã xuống, đó là phương thức đấu vật mà người thảo nguyên quen dùng, lưng Lữ Bố chạm đất, một chân phi lên hung hăng đá trúng cằm Triệu Vân!

Vạn người tề thanh kinh hô! Ai cũng không ngờ tới chủ tướng lưỡng quân cuối cùng lại lăn lộn thành một đoàn trong bùn lầy như vậy!

"Không chết không ngừng_____!"

Tiếng gầm thét của Lữ Bố hòa vào tiếng sấm sét vang dội.

Triệu Vân mấy lần đứng dậy, nhưng lại bị Lữ Bố vặn chân té ngã xuống đất, ngưỡng mặt hứng ngay một quyền, Triệu Vân bị đánh đến máu mũi chảy dài.

Chiến đấu tới mức này, hai người lặn lộn trong bùn lầy, đã trở thành tình cảnh cậy mạnh tẩn nhau, bất kỳ chiêu thức võ công gì cũng không thèm dùng.

Triệu Vân một cước đá văng Lữ Bố, kế tiếp bổ nhào lên, trầm giọng nói: "Đi mau! Khổng Minh sắp thủy công rồi!"

Lữ Bố tức giận cho Triệu Vân một quyền, hỏi: "Chủ công đâu?!"

Triệu Vân lách mình né, đáp: "Ngủ rồi!"

Lữ Bố vặn áo giáp của Triệu Vân, trở mình ném mạnh nó xuống đất, nói: "Trường An có thể phá chứ?!"

Triệu Vân vùng vẫy mấy cái, chợt đè mạnh đầu Lữ Bố vào đống bùn, nói: "Hôm nay là phá được!"

Lữ Bố ấn tay xuống đất, gập gối chống người dậy, nhổ ra mấy hớp bùn, nói: "Ngoài Phượng Nghi đình có cây chuối, lúc triều cống dời tới cho Điêu Thiền, ta đã cho người canh chừng quả rồi, hắn thích ăn…"

Triệu Vân nghe thấy câu này, nhất thời không còn sức lực, mỉm cười nói: "Biết rồi, ta sẽ nói cho hắn biết…" Còn chưa cười dứt đã hứng ngay một quyền thật mạnh của Lữ Bố vào mặt, tức khắc máu mũi chảy dài, ngửa đầu té xuống đất.

"Triệu Tử Long_____!" Lữ Bố phẫn nộ quát.

"Lữ Phụng Tiên_____!" Triệu Vân phẫn nộ quát.

Hai người lại hung hăng tống nhau một quyền.

Lữ Bố thở hồng hộc nói: "Về hỏi tiểu Kiều thử, Thập nhật tán giải thế nào"

Triệu Vân bị đánh đến đầu kêu ông ông, trước mắt tối đen, lảo đảo đứng dậy, gật đầu nói: "Ngươi…công báo tư thù…"

Lữ Bố thấp giọng nói: "Đánh ta nằm xuống…Mau!"

Triệu Vân xoay người, đang muốn rời đi thì Lữ Bố rất ăn ý từ phía sau nhào tới, Triệu Tử Long tuyệt diệu đến cực điểm quay lại ra một quyền, xuyên qua giữa cánh tay Lữ Bố, đánh mạnh vào sống mũi hắn, đánh hắn bay thẳng ra, ngã vào trong nước.

Triệu Vân trầm giọng nói: "Cảm ơn đã nhường, Ôn hầu, coi như hòa, mai sau đánh tiếp!"

Bỗng A Đẩu nói: "Sao sư phụ còn chưa trở về nữa?"

Trong lúc nói lại nhớ tới Lữ Bố, A Đẩu nhịn không được lẩm bẩm: "Cũng chẳng biết khi nào Lữ Bố mới trở về…Đợi hắn về nhà càng lâu hơn"

Nguyệt Anh cất kim, bứt đứt chỉ, thản nhiên nói: "Ra ngoài xem thử đi, mưa ngớt rồi đó"

"Ờ" A Đẩu lội nước ra ngoài doanh trướng, Hán quân không có lấy một người, giống như đã rút sạch sẽ, A Đẩu nghi hoặc hỏi: "Đi đâu hết rồi?"

"Đi vọc nước rồi" Nguyệt Anh từ trong trướng đáp ra, tiểu Kiều nghe vậy cười không ngớt.

A Đẩu nhìn một hồi rồi vén vạt bào, nói: "Bên ngoài đang đánh nhau! Đệt! Các ngươi thừa dịp lão tử ngủ đánh nhau hả!! Còn đặt hoàng đế ta vào trong mắt nữa hay không!"

Lữ Bố thở hổn hển từ từ bình tĩnh lại, mở đôi mắt vô thần nhìn lên bầu trời.

Tư Mã Ý run giọng nói: "Lữ Phụng Tiên cư nhiên…cư nhiên…bại trận?"

"Thu binh! Về thành!" Tư Mã Ý hoảng hốt hét lớn.

Gia Cát Lượng toàn thân ướt nhẹp như con gà nhúng nước phe phẩy quạt trên cổng thành cao, làm ra vẻ bình tĩnh tự nhiên, cười nói: "Trọng Đạt, về thành của ai thế? Về tòa thành nào nhỉ?"

Gần ngàn chiếc cung nỏ gác lên đầu tường, chỉa xuống hậu trận Ngụy quân, tên bay như mưa, tức khắc bắn ngã hơn trăm thân binh của Tư Mã Ý!

Tư Mã Ý hít vào một hơi lãnh khí.

Mấy vạn ánh mắt dừng ở giữa trận, lúc tất cả bị trận quyết chiến của Triệu Vân và Lữ Bố hấp dẫn thì Gia Cát Lượng đã lấy được thành Trường An!

Chuyện này không thể nào! Tại sao trong thành không ai tới báo tin?!

Xuất chiến vạn người, trong thành còn hơn ba vạn người! Làm sao Khổng Minh tiến vào được! Mà cho dù phá thành từ phía đông, cũng không thể chỉ trong vòng vài canh giờ ngắn ngủi đã vọt vào trong thành như thế! Ba vạn binh lính còn lại đi đâu cả rồi?!

Tư Mã Ý gần như khó có thể tin người đang đứng trên thành lâu chính là Gia Cát Lượng!

Song, hắn không còn thời gian nghĩ ngợi nữa.

Môi Lữ Bố động động, đôi mắt khôi phục thần thái, hắn nghe được từ nơi rất xa truyền tới tiếng nói hết sức quen thuộc, hắn đứng bật dậy, trông ngóng về phía doanh trướng Hán quân đằng xa.

Xích thố lao tới, A Đẩu nôn nóng hô to trong cơn mưa.

Một tiếng chấn động long trời lở đất, ở thượng lưu Phong Thủy, đại địa run bần bật, tựa như bước chân của thiên quân vạn mã.

"Ách ba_____!"

Hồng thủy bạo phát, lấy thế sấm vang chớp giật gào thét đổ ầm về đồng hoang ngoài thành Trường An, nhấn chìm âm thanh mà hắn mong ngày nhớ đêm vào trong tiếng nổ tự nhiên này.

Lữ Bố mặt mũi bầm dập, giương mắt nhìn về phía Lưu Thiện, hạnh phúc và mãn nguyện huýt sáo một tiếng. Ngựa Xích thố cư nhiên ngừng lại.

Lữ Bố vẫy tay với A Đẩu, từ biệt, xoay người, sải bước chạy băng băng, tung mình nhảy lên, biến mất trong con sóng ngất trời.

A Đẩu cắn răng thúc Xích thố, nhưng Xích thố vẫn không nhúc nhích, đưa mắt nhìn hồng thủy lao qua đồng hoang, cuốn trôi hơn vạn kỵ binh.

55. Quyển 4 - Chương 55: Phiên Ngoại: Kỳ Hậu Dã Hối

Hôm nay trời đổ mưa to, làm ngập hết mớ rau mà ta vất vả lắm mới trồng xong.

Xem ra còn rất lâu mới tạnh, con bà nó, không trồng nữa!

Có khách tới, là một tên tiểu tử ngốc, còn mang theo thư của Điêu Thiền nữa.

Hôm nay trút một trận tuyết, Điêu Thiền chết rồi, hẳn nàng sống cũng mệt mỏi lắm.

Khuyển tử của Lưu Huyền Đức muốn thu ta làm thị vệ, cái thói đời này thật là...Được thôi, xem ngươi làm thế nào.

Hiện giờ thành gia nô bốn họ(1) rồi, hỏi thế gian này ai nhiều họ hơn ta nữa...Ha hả!

Tiết trời thật tốt, dời tới Thành Đô, tiểu tử ngốc hỏi huyên thuyên không ngừng, lải nha lải nhải miết, nhưng cũng coi như biết điều, không đá động tới chuyện quá khứ, bằng không bóp chết ngươi.

Chỗ tiểu tử ngốc ở sao chẳng có ai hầu hạ hết vậy? Thế tử mà phải tự thân động thủ thu dọn giường đệm? Thoạt nhìn hắn chẳng biết làm gì hết.

Đương nhiên, ta cũng chẳng biết làm gì cả.

Hôm nay phát hiện, nơi này cư nhiên tới tận giờ Dậu mới ăn cơm! Đói chết ta rồi! Trộm chén cơm ăn thiếu chút nữa còn bị bắt, cái tên Lỗ tai to nghèo kiết xác này, cả đám võ tướng dưới trướng ăn mặc rách nát, chẳng có chút khí thế, vậy mà sao vẫn có người đi theo hắn nhỉ?

Nghĩ không ra.

Thơ tiểu tử ngốc làm không tồi, nhưng chữ thì xấu dã man, đình xa tố ái phong lâm vãn, lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn(2)...

Hình như không được vần cho lắm?

Hôm nay tiểu tử ngốc làm cho ta một cái diện cụ, đổi lại trước kia đừng mong ta liếc tới, kệ đi, dù gì cũng là tâm ý của hắn, cứ nhận lấy vậy, vừa vặn che mặt, tránh đụng phải Khổng Minh.

Làm ẩu làm tả, trên tay còn bị thương…Đích thân hắn làm ư?

Lễ nhẹ tình ý nặng, đúng là có huyết thống của cha ngươi.

Hôm nay lá phong chuyển đỏ rồi, mà cờ bay* là cái gì? Xem bộ tiểu tử ngốc cũng không…ngốc lắm.[*kiểu như cờ cá ngựa á, xem hình minh họa bên dưới]

Trò nay không tệ à…Nhưng mà không hiểu quy tắc lắm, dựa vào cái gì hắn ném ra sáu lại được ném thêm lần nữa, còn ta thì không được ném tiếp?

Hôm nay thời tiết thật đẹp! Rốt cuộc ta cũng thắng tiểu tử này! Hôm nay đúng là một ngày đáng để kỷ niệm!

Lại đổi sang cờ khác? Đừng có mau như vậy chứ, khó khăn lắm mới học xong cách chơi…

Bộ dáng tiểu tử ngủ trưa thiệt y chang như nữ nhân, mặt trắng hồng…Đáng tiếc Hầu gia không phải đoạn tụ.

Quá nửa là diện mạo giống mẹ rồi, nghe nói mẹ hắn là một mỹ nhân không thua kém Điêu Thiền…Mẹ ta cũng chẳng biết chôn ở đâu, qua mấy năm thanh minh nữa phải quay về Cửu Nguyên tìm mới được.

Hôm nay tiết trời bình thường, không muốn bị coi thường thì chính mình phải học nhiều thêm chút bản lĩnh, hiểu không?

Lão tử không có cách nào trông nom ngươi cả đời được, phải mạnh mẽ lên, không muốn thua thì phải gắng khổ luyện. Người trên thảo nguyên đều sống như vậy, học đi.

Ức hiếp Tư Mã Tử Thượng làm gì? Người ta đắc tội ngươi khi nào chứ? Nam tử hán đại trượng phu, bản lĩnh rắm gì cũng không có, còn kêu cứu binh…Y như đám đàn bà.

Nhóc con mặt dày mày dạn, nếu làm tiểu thiếp của ta, Hầu gia trái lại sẽ giúp ngươi trút giận…Bỏ đi, ta đâu có phải đoạn tụ.

Lễ lộc cũng đòi đi tìm Triệu Tử Long, ở chung một chỗ với lão tử bộ chết chắc? Triệu Tử Long tốt đến vậy sao? Chờ bị đuổi về đi.

Đáng thương chưa, quả nhiên bị Triệu Tử Long ghét bỏ rồi, há.

Quên đi, cho ngươi cái đèn con thỏ này, lúc nhỏ mẹ cũng từng làm cho ta. Ngủ đi, ngủ một giấc dậy sẽ tốt hơn thôi, đừng dằn vặt vớ vẩn nữa.

Triệu Tử Long cũng quá hẹp hòi, đổi lại là lão tử…Mà ta đâu phải đoạn tụ.

Hôm nay tiết trời xấu tệ, gặp được Triệu Tử Long đáng để cao hứng như vậy à? Mới bị ghét bỏ xong giờ lại dán dính lên nữa rồi, đáng khinh!

Ông trời mắc dịch, đổ mưa cái gì.

Hôm nay Kiến Nghiệp bông liễu đầy đường, bám thật dính.

Cư nhiên nuốt viên thuốc đó vào, đừng có cọ lên cổ gia chứ, nếu Điêu Thiền sinh nhi tử cho ta thì giờ cũng lớn bằng tuổi ngươi rồi đấy.

Hộc…hộc…Đoạn đường này đúng là gian nan mà, mùa xuân phiền thật.

Thái độ làm người của Triệu Tử Long được, nhưng mà quá không hiểu phong tình, A Đẩu, dù nam nhân đó có tốt đến đâu chăng nữa, nhưng hắn chướng mắt ngươi, thì có ích gì? Nghĩ thoáng chút đi.

Hôm nay…

Mới rồi, đúng là bị dọa không nhẹ. May mà không chết, xem ra Điêu Thiền nói chẳng sai, tiểu tử này quả nhiên là mạng hoàng đế.

Cất miếng tiền đồng kia vào túi áo thiếp thân làm gì? Biết Hầu gia tốt rồi sao?

Suýt nữa thì lật thuyền trong mương rồi, sau này phải cẩn thận mới được, Tôn gia chẳng có ai tốt hết, ngoại trừ Bá Phù, A Đẩu, ngươi…Aiz.

Hầu gia ta không phải đoạn tụ, bằng không…

Lỗ tai to bị vây ở Hán Trung, lần này thì lão toi rồi.

Tào Tháo cũng sắp chết tới nơi, Đinh Nguyên, Đổng Trác…Điêu Thiền, Bá Phù đều chết hết rồi, mà ta vẫn còn sống, rốt cuộc là sao đây?

A Đẩu đối với muội phu của hắn cũng không tệ, có tình có nghĩa, chơi một ván cờ bay không?

Biết tâm tình ngươi không tốt, lúc giết Đinh Nguyên ta cũng thế. Cười một cái cho gia coi được không? Chẳng thú vị gì, hôm nay trời đen thui, bực mình.

Đêm nay trời quang, gọi Văn Viễn tới không nhỉ? Chỉ không biết Văn Viễn còn nghe theo ta không…

Gần như lại phạm sai lầm rồi. Văn Viễn, lần này ta sẽ giám sát ngươi, đừng hại ta.

Trương Văn Viễn, ngươi cư nhiên phản ta!! Mang A Đẩu trở về!

May thay, Lỗ tai to vẫn nhát cáy như trước…Cứu phụ tử ngươi một lần vậy.

Chủ công, lần này Phụng Tiên đi, không hẹn ngày về.

Cả đời này ta thua hết lần này tới lần khác chỉ bởi vọng động.

Sớm biết vậy thử đoạn tụ một lần rồi hẳn chết. A Đẩu, kiếp sau đầu thai làm nữ nhân đi.

Hôm nay con chó con nhà Tư Mã tới chiêu hàng, quên đi, thêm lần nữa cũng chỉ thành gia nô năm họ thôi, không chơi với các ngươi nữa, mệt mỏi quá rồi.

Tư Mã ngu đệ, ngươi biết chơi cờ bay không? Cút.

Thiên hạ đâu phải của ta, qua trăm năm, ngàn năm nữa, ai còn nhớ tới Lữ Phụng Tiên này?

Không biết lúc chém đầu ta có sét giáng xuống không nhỉ…Giống như tiểu tử ngốc kia nói, tiếp theo xuyên việt? Xuyên việt là cái gì? Không hiểu.

Ngay mai vấn trảm, may mà hắn không có ở đây, bằng không chắc sẽ khóc.

Kiếp sau phải làm người đàng hoàng, không được giết chủ công nữa, ít nhất ta cũng không có giết vị chủ công cuối cùng, đúng, kỳ thực cũng đâu thể hoàn toàn trách ta được, là do Đinh Nguyên Đổng Trác bọn họ quá đáng ghét…

Bởi vậy, vẫn nên theo chủ công tốt thì hơn, không thôi ngốc nghếch chút cũng được, giống như tiểu tử ngốc kia vậy.

Người của Lưu gia quả nhiên có chút bản lĩnh.

Hắn…cư nhiên một thân một mình…vào Lạc Dương cứu ta?!!

Lạc Dương phá rồi ư? Làm sao hắn vào được?? Triệu Tử Long đâu? Triệu Tử Long ở chỗ nào? Tại sao không trông chừng hắn?

Hôm nay là Đoan Ngọ, đột nhiên nhớ năm ấy theo Điêu Thiền xem thuyền rồng bên bờ Lạc Thủy, năm nay lại đổi thành tiểu tử này.

Chạy trốn lâu như vậy, thế mà vẫn phải chết, thôi, ta đi trước, đừng khóc nhiều quá.

Góp nhặt lại, cũng được một năm.

Ta vẫn nghĩ không thông, rốt cuộc hắn ăn gan hùm tim gấu gì mà dám một mình tiến vào Lạc Dương.

Cư nhiên không chết, lại qua một ngày, thần tượng là gì, thoạt nghe không tệ.

Hỗn nguyên trường sinh đan, sao A Đẩu không để viên kia cho bản thân dùng?

Thích không, còn phải hỏi sao?

Ta sống lâu như vậy, mà người trong lòng chỉ có mình ngươi, không thích ngươi thì thích ai?

Hôm nay về nhà, có nhà thật là tốt.

Dời đến binh doanh? Sao không để cho ta ở lại trong phủ?

Lữ Phụng Tiên ta đáng sợ như vậy sao? Ta đã cứu Lỗ tai to, báo ơn cứu mạng của ta như thế đó sao?

Một đám rác rưởi vong ân phụ nghĩa, không biết A Đẩu dùng viên thuốc kia chưa. Thôi, ngủ sớm chút, nửa đêm còn phải trèo tường đi thăm hắn.

Hình như vẫn chưa dùng thuốc, ngủ say thật. Ban ngày buồn ngủ, Hoàng Trung bắn tên quả nhiên rất tài, thua bởi lão thật không oan.

Hôm nay hắn không tới tìm ta, quên ta rồi sao?

Hôm nay hắn cũng không có tìm ta.

Một ngày, rồi lại một ngày…Ngày thứ mấy rồi?

Lâu như vậy cũng chẳng tới tìm ta.

Hử? Sao chỉ mới qua có ba ngày vậy…Còn tưởng rằng sắp một tháng rồi chứ.

Hôm nay vẫn…Sao không chịu tìm ta, sinh bệnh chăng? Đi thăm thử.

Không có bệnh, đang chơi với Triệu Tử Long. Trèo tường ban ngày quả nhiên dễ bị phát hiện…Suýt nữa đã bị nữ nhân lợi hại Hoàng Nguyệt Anh kia tóm được rồi.

Không đúng, ta nghi nàng biết ta trèo tường từ lâu rồi, thôi quên đi, không chọc được, núp kín vậy.

Thức ăn trong quân doanh tệ thật, đói bụng cả ngày, tiết trời lại lạnh, hắn vẫn không tới.

Hôm nay lại…Đi xem thử, không có trong phủ, sao vẫn chưa ăn trường sinh đan? Lỡ bị trộm mất thì sao? Không thể nào, hắn muốn cho Lỗ tai to dùng ư?

Hôm nay rốt cuộc hắn cũng tới tìm ta rồi, có ý gì? Còn cần phải hỏi sao? Bị Nguyệt Anh đánh ư?

Có vẻ rất đau, mặt sưng phù cả rồi.

Nói xong liền chạy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bị Triệu Tử Long đánh chăng? Đi theo xem thử.

Triệu Tử Long đang nằm…Hắn, hắn đem trường sinh đan cho Triệu Tử Long dùng sao?!!

Hắn đem viên trường sinh đan cuối cùng cho Triệu Tử Long dùng?!!

Vậy hắn uống cái gì đây?! Sau này già rồi thì tính sao?!

Nga, ta rất đau khổ.

Hôm nay tỷ võ thắng, như trong dự đoán, Triệu Tử Long sao có thể là đối thủ của Hầu gia được? Ích Châu còn người nào có thể làm đối thủ của Hầu gia nữa chứ? Đừng nói Ích Châu, cả thiên hạ này, ai xứng là đối thủ của ta?

Thị vệ thì thị vệ vậy, cũng tốt hơn chẳng có gì.

Nơi này không tệ, cách hoa viên là có thể nhìn thấy, không cần phải ngày ngày trèo tường nữa.

Ta đúng là đáng khinh…Đối diện ăn uống thơm quá, hắn tới rồi, thật là tốt! Ta vẫn chưa ăn cơm.

Lại là tết Nguyên Tiêu, bất tri bất giác đã qua một năm rồi.

Sao chỉ mới qua một năm thôi nhỉ?! Rõ ràng cảm thấy lâu lắm mà.

Cứ cảm thấy, trong một năm qua, những chuyện phát sinh còn nhiều hơn những gì ta từng gặp cả đời nữa. Đây là đạo lý gì, kỳ quái.

Hôm nay ta…Thôi quên đi, không đề cập tới cũng được.

Hắc hắc hắc, ta biết vì sao mấy người Lạc Dương thích đoạn tụ rồi…Đoạn tụ cũng…thật thoải mái, hừm.

A Đẩu lớn lên thật xinh đẹp, bộ dáng ngủ hệt búp bê sứ vậy, mẹ hắn nhất định rất đẹp.

Cũng có chút giống tiểu tử Lưu Hiệp* kia, chân mày giống, người Lưu gia có chân mày rất đẹp mắt.[*chính là Hán Hiến đế]

Ước hẹn cùng Triệu Tử Long, chiến ba thắng hai, lúc trước không tính, tại hắn nhường ta một ván.

Cứu hắn một lần tính là một ván, vậy coi như công bằng, giết Tả Từ cũng tính một ván, Triệu Tử Long, ngươi thua chắc rồi, ta đi làm nội ứng. Dù sao Tả Từ cũng phải giết.

Lão già lợi hại kia…là sư phụ của Điêu Thiền, bất quá đáng giá.

Ta thắng thì hắn sẽ phải cút về thủ Liêu Đông…Hừm, rất tốt.

Tiểu tử ngốc chịu để hắn đi sao? Không khóc om sòm chứ…Kệ đi, tới lúc đó tính sau, cùng lắm thì ra sức dỗ dành thôi.

Mà ta không biết dỗ dành người khác cho lắm…Tìm được rồi, quả nhiên Tư Mã Ý ở đây.

Thập nhật tán…Tả lão đầu quả nhiên thật âm độc.

Chẳng biết A Đẩu có thể giải được thuốc này hay không, có nên uống vào không?

Uống thôi, dù sao bại bởi Triệu Tử Long, cũng có khác gì chết đâu.

Sau này khi thiên hạ thống nhất, A Đẩu mặc hoàng bào, ngồi lên long ỷ, làm một tiểu hoàng đế vui vẻ, nhìn ngắm giang sơn cẩm tú, thái bình thịnh thế này, nhất định sẽ không quên Lữ Phụng Tiên ta.

Đáng giá.

Sáng, trưa…Tối…Sáng…Tối…Sao còn chưa đánh vào Trường An.

Đợi tới lúc nào mới chịu công Trường An, không thể nhanh hơn chút sao?

Nhìn thấy cái thứ dơ bẩn kia là phát tởm…Bình thường không biết Tư Mã Chiêu đối đãi với tên đó như thế nào.

Phụt, đổi lại là A Đẩu, bị đá một cước sẽ nói gì nhỉ?

Mới có qua ba ngày…Trời ạ!

Năm ngày…Cuộc sống thật con mẹ nó gian nan.

Mười ngày…Ôn dịch?! Ai nghĩ ra cái biện pháp này thế, không biết thân thể hắn yếu ớt lắm sao? Lỡ bị nhiễm bệnh thì tính sao!

Đang ngủ…Tốt lắm, Khổng Minh tới rồi, hẳn không có chuyện gì.

Thật tốt quá, có tên Khổng Minh kia ở đây, hẳn rất nhanh sẽ vào Trường An, trở về chờ trước đã.

Ngày hôm nay rốt cuộc cũng đã tới, ha ha!

Hắn viết thư cho Tào Tử Đan? Sao không viết thư cho ta?

Hôm nay đứng trên thành lâu một ngày, nhìn không thấy người, chắc đã trốn trong quân doanh rồi.

Mau ra ngoài đi, để ta nhìn ngươi…

Trở về ăn cơm ngủ nghỉ, mai dậy sớm chút tới nhìn vậy.

Hôm nay lại hòa một ván với Triệu Tử Long, lẽ ra ta nên giết thứ dơ bẩn kia sớm hơn chút. Tiểu súc sinh Tư Mã Tử Thượng!

A Đẩu sẽ không giận ta chứ, ta…thật sự nhận không ra. Aiz!

Không thể uống rượu, sau này không uống nữa…phải cai rượu.

Nói không chừng để hắn theo Tử Long thì tốt hơn, ta không biết chăm sóc người khác, trước kia Điêu Thiền cũng bảo thế, theo ta cũng chẳng…sống sung sướng gì.

Triệu Tử Long chăm sóc rất tốt, không đúng, lần trước Triệu Tử Long cũng có chăm sóc tốt đâu, còn bị trúng độc nữa, chuyện này ta quên nhắc, lần tới gặp hắn tính sổ rõ ràng luôn.

Hôm nay quyết chiến…May mà A Đẩu đang ngủ trong doanh, không nhìn thấy bộ dáng chật vật của ta.

Nắm đấm của Triệu Tử Long ác thật.

Không xong! Tới rồi!

Thôi tiêu, chạy không kịp nữa…Bị hắn thấy rồi.

Vẫn là dáng dấp nho nhỏ đó, cưỡi ngựa Xích thố.

Xích thố, ngoan, chở hắn trở về.

A Đẩu, chờ ở Lạc Dương, ta yêu ngươi.

Xanh xanh áo ai, lòng ta bồi hồi, chỉ vì ai đó, trầm ngâm tới nay.

56. Quyển 5 - Chương 56: Xuân Cầm Bên Hồ

Mơ về cố quốc, nực cười ta đa tình, tóc sớm bạc phơ

Nhân sinh như mộng, bầu rượu tưới xuống sông trăng

_____*Tô Thức*

Thủ quân trong thành rốt cuộc cũng ý thức được không đúng, bèn tràn về cổng tây Trường An.

"Có gian tế_____!"

"Bắt nội tặc_____!"

Tiếng la hét tràn ngập khắp tuyến đường chính, đám binh sĩ tập đội trong cơn mưa to, xông lên đường chính. Tư Mã Chiêu giục ngựa liều mạng chạy tới, khôi giáp mặc xiêu xiêu vẹo vẹo, ở trên lưng ngựa cuống quýt lấy cung tiễn xuống, nhắm chuẩn lên phía cao cổng thành.

Sau lưng có binh sĩ hét lớn: "Tư Mã tướng quân, nhìn bên đó!"

Bàn tời bằng gỗ của cổng thành khởi động, tướng quân thiếu niên vươn người đứng thẳng.

"Là Triệu Tử Long?" Tư Mã Chiêu bỗng nhiên cả kinh, không đúng, cũng một thân giáp bạc đó, nhưng Triệu Tử Long quyết không thể trẻ trung, tràn đầy nét ngây thơ như vậy.

Một tay của Khương Duy che lên cơ quan, hơi giơ ngón tay gõ gõ, mỉm cười đưa mắt nhìn Tư Mã Chiêu, trở tay rút Thanh hồng kiếm bên hông ra, nhẹ nhàng cắt vào sợi dây thừng mảnh. Tiếp theo xoay người, một tay ôm lấy cây cột gỗ bên cổng thành.

Bàn tời mang theo âm thanh két két khô khốc bắt đầu chậm rãi chuyển động, kế tiếp càng xoay càng nhanh, cầu treo rơi ầm xuống, đại môn mở rầm ra, đồng tử của Tư Mã Chiêu đột nhiên co rút, liều mạng ghìm chặt con chiến mã chực chạy trốn, chiến mã ngưỡng đầu hí vang.

"Lui_____!" Tư Mã Chiêu tuyệt vọng thét, tất cả kỵ binh lao tới cổng thành trượt chân tới tấp ở giữa đường, xoay người lui ra sau, trong hỗn loạn, hồng thủy ngất trời từ ngoài thành tràn vào!

Hơn ngàn kỵ binh bị dòng lũ hung hãn đẩy văng xa cả dặm, những con ngựa vùng vẫy trong nước, miệng sùi bọt mép, Tư Mã Chiêu choáng váng chuyển hướng, cố gắng bò lên, biết không cách nào đoạt lại cổng thành được nữa, thất thanh hét lớn: "Trở về thủ Vĩnh Lạc cung trong thành…"

Hồng thủy vừa rút, một giây sau, Hán quân dời non lấp biển lao ào ào vào thành Trường An.

Còn có thể kháng cự…Thế cục chưa định, còn có thể chiến đấu! Hai tay Tư Mã Chiêu phát run, đang muốn chỉnh quân nghênh chiến…

"Tất cả theo ta! Chớ để tướng địch chạy thoát! Bắt sống Tư Mã Chiêu! Lão tử phải đem hắn tiền gian hậu sát rồi sau đó gian tiếp sát tiếp…"

…Thì khắc tinh trong đời giá đáo, rầm một tiếng, đánh cho chút ý chí cuối cùng trong tận đáy lòng hắn triệt để tan tành mây khói.

Tư Mã Chiêu ngay cả vật dụng của cải cũng chẳng buồn thu thập, hốt hoảng chạy về phía thành bắc.

Trăm bước, mười bước! Tư Mã Chiêu rốt cuộc cũng tới nơi, nhưng ngay sau đó, cổng bắc mở rộng, trên thành lâu dựng hơn trăm cây liên nỏ, nhắm thẳng vào Tư Mã Chiêu.

A Đẩu thở hồng hộc trèo lên cao, quát: "Ngu đệ, đừng có chạy nha, xem ai đây này?"

Tư Mã Chiêu vừa thấy thì tức đến cả người run rẩy.

A Đẩu thở dốc một hồi, đem đao gác lên cổ Tử Giác, từ xa đối diện với Tư Mã Chiêu ở gần cổng thành, gắng sức cười nói: "Ai yo, trèo muốn chết ta luôn…Ngu đệ! Ngươi dám chạy! Dám chạy ta lập tức tùng xẻo hắn!"

Lúc này đại quân chưa chiếm lĩnh hết toàn thành, A Đẩu chỉ mang theo vẻn vẹn mấy trăm thân binh tới đoạt Bắc môn, đoán chừng do ngăn không được Tư Mã Chiêu chạy trốn, cho nên nảy ra một kế, hy vọng cản được hắn chốc lát, chờ Triệu Vân tới đóng cổng thành.

Tư Mã Chiêu vừa nghĩ liền minh bạch dụng ý của A Đẩu, giờ phút này phòng thủ ở Bắc môn cực kỳ suy yếu, chính là thời cơ tốt nhất để xông ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên cao, môi động động.

Tử Giác nhìn hiểu khẩu hình của hắn, nhắm chặt hai mắt lại.

Tư Mã Chiêu quát: "Tông cổng thành_____!"

Trên thành lâu một loạt lợi tiễn phóng ra, bắn cho vệ đội của Tư Mã Chiêu người ngã ngựa đổ, chúng quân tề thanh hô vang, che chở Tư Mã Chiêu rời khỏi thành Trường An, chạy về phương xa trong màn mưa.

"…"

A Đẩu sững sờ, hắn hoàn toàn không cách nào tin tưởng được, xoay người sang nhìn gần trăm Ngụy quân phía xa, rồi lại nhìn Tử Giác.

Tư Mã Chiêu cư nhiên không thèm ngoảnh lại một cái, chạy mất tăm.

Qua hồi lâu, hắn mới hồi thần lại, nói với Tử Giác: "Không phải chứ, thật…thật xin lỗi"

Tử Giác lạnh lùng giễu cợt: "Phế vật"

A Đẩu tức không có chỗ xả, nói: "Hắn mới là phế vật vô tâm vô phế! Não ngươi tàn rồi hả!"

A Đẩu cảm thấy hết sức mất mặt, ném Tử Giác lại trên thành lâu, oán hận bỏ đi. Rất nhanh sau đó, chuyện về "Con tin Trường An" đã truyền khắp toàn doanh Thục quân, trở thành một trong vô số trò cười của A Đẩu.

Vào lúc chính ngọ, mưa tạnh, đại môn Vĩnh Lạc cung mở rộng, ánh mặt trời đã lâu không thấy từ trong tầng mây rải xuống, chiếu lên cụm cung Trường An kim bích huy hoàng.

Nguyệt Anh cười muốn đau bụng, nói: "Khỉ con, ta nên bảo rằng ngươi ngu xuẩn hay ngươi cơ trí đây, hàng giả kia đâu rồi?"

A Đẩu tức muốn bể phổi, nói: "Quên, đi, không quản hắn nữa"

Nguyệt Anh cười nửa ngày mới bình tĩnh trở lại, đưa tay giúp A Đẩu chỉnh sửa cổ áo, đội ngay ngắn cái mão lệch sang một bên của hắn.

Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Khương Duy, Chung Hội đều đã trở lại.

Chúng nhân tụ họp trước Vĩnh Lạc cung, Chung Hội lui sang một bên, A Đẩu gọi: "Sĩ Quý cũng qua đây, hết thảy mọi người, công lao hôm nay không thể thiếu ngươi"

Chung Hội đành phải quy củ đứng sau lưng Khương Duy, Gia Cát Lượng lấy ngọc tỷ truyền quốc qua, giao vào tay Lưu Thiện, nói: "Hôm nay nhập chủ Trường An, chuyện định đô ngày sau hẳn bàn, dời nhà trước đã, hiện thỉnh chủ công đăng điện"

A Đẩu biết đây được coi như là một nghi thức, bèn dừng đùa bỡn, nâng ngọc tỷ đi lên bậc thang.

A Đẩu hít vào một hơi, nhìn đại điện trống trải này, có loại cảm giác choáng váng và không chân thực.

Cứ thế đã được Trường An rồi? Sau này phải thật sự làm hoàng đế rồi ư? A Đẩu mờ mịt nhấc chân đi vào chính điện Vĩnh Lạc cung.

Ánh dương xuyên thấu ô cửa sổ, chiếu lên tấm rèm phấp phới, hắt sang chiếc ghế mềm vàng nhạt_____bảo tọa thiên tử mà Hiến đế từng ngồi qua khi dời đô đến Trường An.

Hiến đế, Đổng Trác, Lý Nho, Tào Tháo...Đều đã từng ngồi lên chiếc ghế này.

Người cuối cùng ngồi trên đó, chính là Lữ Bố.

A Đẩu có thể loáng thoáng hình dung ra bộ dáng mặc một thân quan phục hoa quý, cô quạnh tựa vào thành ghế của Lữ Phụng Tiên.

Từ tận đáy lòng hắn chợt sinh ra một nỗi sợ hãi kỳ lạ, tựa như vất vả lắm mới trèo lên tới đỉnh núi, nhưng đột nhiên phát hiện trên đỉnh núi chẳng có gì cả, hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Một bàn tay đè lên bả vai hắn.

Triệu Vân dịu dàng nói: "Đi thôi"

A Đẩu cũng không quay đầu, chậm rãi tiến lên, đặt ngọc tỷ trên kim án cửu long, lùi một bước, quỳ xuống.

Nguyệt Anh là người đầu tiên nhất hiểu được, bèn kéo Khổng Minh quỳ xuống, trong thành ngoài thành, quân Ích Châu quỳ đông nghịt trên mặt đất.

A Đẩu mở miệng nói: "Ta là nhi tử của Lưu Bị, hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh vương, con cháu Hán gia; nay Hán thất điêu tàn, tiên phụ đã mất, Công Tự thừa phụ mệnh, thu phục Trường An, lấy thân thái tử giám quốc, không dám quá phận"

"Mong các đời tổ tiên hoàng gia trên trời có linh thiêng che chở, bảo vệ Hán thất ta thiên thu vạn đại, thịnh thế giang sơn…"

Giọng Lưu Thiện vang vọng trong Vĩnh Lạc cung, chốc lát sau, hai người Gia Cát Lượng và Triệu Vân vậy mà nước mắt giàn dụa, lệ nóng doanh tròng.

Trong chính điện an tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc sụt sùi của hai vị văn thần võ tướng tối cao Thục quốc.

Dưới một người, trên vạn người, chức quan vào hàng cực phẩm, phò chủ khuông định giang sơn, đó là vinh quang cả đời của tất cả thần tử.

Hồi lâu sau, Triệu Vân nuốt lệ, trầm giọng nói: "Thiên hữu Hán thất!"

Quân Ích Châu sơn hô vạn tuế, tiếng reo hò ấy hợp nên một đợt sóng triều.

A Đẩu sợ hãi đứng dậy, xoa xoa đầu gối đau nhức, xoay người lại kéo hai người Gia Cát Lượng và Triệu Vân mặt đầy nước mắt lên, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Lát sau, A Đẩu gãi gãi đầu, nói: "Mọi người vất vả rồi, đừng khóc nữa a, luận công ban thưởng…"

Nguyệt Anh là người đầu tiên bật cười, chúng tướng rối rít đứng dậy, A Đẩu nhìn Khổng Minh và Triệu Vân, chợt xúc động không nói nên lời, mũi chua xót khó chịu.

A Đẩu khống chế ngữ điệu của mình, nói: "Chia đồ thôi! Thích cái gì trong điện này, thì cứ việc lấy tự nhiên!"

Lệ nóng chứa chan của Gia Cát Lượng còn chưa rơi xong, nhất thời bị câu này kích cho bay khỏi chín tầng mây, tức giận mắng: "Khỉ con!" Đoạn dở khóc dở cười nhặt quạt lông, ra khỏi điện.

Triệu Vân giơ tay xoa xoa mũi, cố gắng nói: "Trong thành…thủ quân còn cần phải an bài, sư phụ đi trước" Muốn đi, nhưng lại nhịn không được ôm A Đẩu vào lòng, nói: "Làm xong việc sẽ về với ngươi" Dùng sức vò vò đầu hắn, rồi vội vã chạy đi.

"Vui vẻ đến thế sao?" Khóe miệng A Đẩu giật giật, nói: "Phong thưởng mà cũng chẳng cần luôn…Sư nương, ngươi muốn thứ gì, thì tự lấy về đi nhé"

Nguyệt Anh cười nói: "Triệu Tử Long và Khổng Minh đều là người chính trực, mạng cũng đã dâng cho ngươi, làm trâu làm ngựa biết bao nhiêu năm như vậy, còn muốn phong thưởng cái gì?" Nói xong liếc khắp đại điện, chỉ vào hai cái bình to chạm đất bằng vàng nguyên chất trong góc tường, nói: "Hai cái bình này không tồi, sư nương xin, tiên sinh ngươi bị trật hông trên tường thành, tìm thêm cho hắn chiếc ghế mềm mại chút là được"

Khương Duy cười nói: "Đây đúng là vàng nguyên chất, nhãn lực sư nương tốt thật"

Nguyệt Anh cười dài nhìn trái nhìn phải cái bình bằng vàng ròng kia, hết sức hài lòng, đáp: "May mà Lữ Phụng Tiên không có ném nó đi, cái bình này lớn, vừa vặn cho ta ướp dưa chua"

"…"

Lữ Bố vác một cây thương thép không biết nhặt từ đâu, chen chúc trong đám đào binh, khóe miệng nở một nụ cười mỉm ôn nhu không thể che giấu.

Dưới ánh dương lâu ngày chưa thấy, Lữ Bố mặt mày đầy bùn, toát lên vẻ anh tuấn khác với quân nhân. Hắn đang nhớ đến một người, tâm tình rất vui vẻ.

"Phía trước là nơi nào?"

Nước bùn đầy đầu đầy thân, đã không còn nhận ra vị tướng quân chiến bại này là ai nữa, đại quân tụm năm tụm ba lướt qua bên người hắn, Lữ Bố thuận tay quét thương thép, chọc bay mấy người, rồi hỏi thêm

lần nữa.

Có người nhận ra Lữ Bố, thất thanh nói: "Là Ôn hầu!"

"Đồng Quan, phía trước là Đồng Quan..."

Lữ Bố gật gật đầu, dù chiến bại, nhưng binh sĩ vẫn ôm lòng tôn kính vô cùng đối với vị võ thần này, tức khắc có người hô: "Tìm được Ôn hầu rồi! Hầu gia dẫn chúng ta giết lại bọn chúng đi!"

"Tìm được chiến tướng quân rồi..."

Một truyền mười, mười truyền trăm, bại quân tự tập kết đội ngũ, mão đuôi trĩ được mọi người truyền nhau, từ phía xa đưa đến tay Lữ Bố.

Lữ Bố đón ánh dương ngẩng đầu lên, nhìn về phía thành lâu cao cao phương xa, nói: "Đói rồi, mở cửa, ăn cơm trước tính sau"

Binh sĩ cười vang, tướng thủ ở trên cao Đồng Quan nói: "Thực vương gia và Trương tướng quân có lệnh, bại quân Trường An phải tập đội ngoài thành, báo tướng danh, đợi thẩm tra xong mới có thể nhập quan..."

"Là chiến tướng quân!" Binh sĩ nhao nhao cao giọng la hét.

Lữ Bố thuận tay gõ một cái lên chiếc mão đuôi trĩ xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu, nói: "Truyền Tào Tử Kiến và Trương Hợp ra đây, Tư Mã Trọng Đạt ở phía sau"

Tướng thủ kia cũng chỉ là tiểu bối, trước giờ chưa từng tận mắt chứng kiến uy của Lữ Bố, lại biết đây là bại quân Trường An, nên hơi khinh thường, mắng: "Quân lệnh như núi! Chiến tướng quân..."

Lời chưa dứt, thương thép đã xoay tròn bay tới, tướng thủ kia không kịp rên lấy một tiếng, lập tức bị ghim chặt lên tường.

Trương Hợp tuổi gần thất tuần, vừa thấy Lữ Bố, suýt nữa bị dọa đến chảy máu não, vội rống: "Mau mở cổng!"

Lữ Bố nghiêng đầu liếc xéo Trương Hợp, chợt cảm thấy lỗ vốn, sớm biết vậy chờ lão bất tử này ra, sẵn tiện một thương xuyên hai luôn.

Trường An vừa phá, chiếm được gần nửa thiên hạ, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện khó nhằn nhất, Gia Cát Lượng bận đến sứt đầu mẻ trán, hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi, chờ lương thảo từ Ích Châu đưa tới, quân dự bị vào vị trí, mới có thể nghiên cứu tiếp phương pháp tấn công Lạc Dương.

Thế lực của Tào gia cùng với các đại sĩ tộc đã thâm căn cố đế tại Lạc Dương, không giống như Trường An có thể san bằng chỉ trong một cú, huống hồ trước mắt Ngụy quân vẫn còn hơn hai vạn hàng binh, là một nhân tố cực bất an, cần có thời gian để chậm rãi tiêu hóa, tuyệt không thể hấp tấp.

Vùng Quan Trung, Hán Trung sự vụ bộn bề, Khổng Minh phát quân báo về Thành Đô, yêu cầu phái người hiệp trợ, nửa tháng sau, Bàng Thống dẫn già trẻ cả nhà tới nơi.

Theo đoàn còn có hai vị hoàng tộc và ngoại thích là Lưu Thăng, Tôn Lượng.

Tôn Lượng đã tỉnh, bệnh tình cũng gần khỏi hẳn, Khổng Minh dụng tâm bồi dưỡng hắn, nên lệnh hắn dời đến Trường An, được gặp lại Tôn Lượng, A Đẩu cao hứng nói không nên lời, nhưng nhớ tới Quan Phượng vừa mới sinh tiểu hài, Tôn Lượng còn chưa tận trách nhiệm làm phụ thân mà đã vì mình bôn ba lao lực, trong lòng có chút áy náy.

Lưu Thăng cũng bị Khổng Minh gọi tới, A Đẩu nghĩ không thông, cái tên vô tích sự này có thể làm được gì?

Hôm đó, Tôn Lượng rốt cuộc cũng xoay sở được nửa ngày nhàn hạ, cùng A Đẩu nói nói cười cười, hai người sóng vai dạo bước qua hành lang dài ở Vĩnh Lạc cung.

A Đẩu nói: “Cung điện này lớn hơn Thành Đô ghê, không quen là đi lạc ngay, ta bị lạc mấy lần rồi, lần trước đi ước chừng ba canh giờ mới có thể về tới phòng…”

Tôn Lượng nghe A Đẩu tự giễu thì hết sức xấu hổ, thầm nghĩ ngay tại nhà mình mà cũng lạc đường cho được, vậy mà tên thái tử mặt dày như tường thành này còn dám kể lể, nói: “May là có nhị cữu dẫn đường, Tử Minh cũng nên ra ngoài dạo chơi”

A Đẩu giống như một tiểu thái bảo dẫn tiểu đệ mình tham quan đây đó, có cảm giác thành công vô cùng, tiếp theo quẹo qua một căn đại viện, thấy Khương Duy đang quỳ trên tảng đá mài đao, tức khắc xù lông, nói: “Bá Ước ngươi ở đây làm gì!”

Tôn Lượng cũng sợ hết hồn, nói: “Khương tướng quân phạm…Là chuyện đêm qua đúng không?”

A Đẩu tiến lên kéo, Khương Duy không ngừng tránh né: “Tiên sinh phạt, là chuyện riêng, các ngươi cứ đi dạo đi”

A Đẩu tức không có chỗ xả, thò đầu vô gọi thị vệ, nói: “Đi hỏi tiên sinh, Bá Ước đã làm gì!”

Nửa ngày sau, thị vệ kia trở về, đáp: “Thừa tướng bảo, nếu tiểu chủ công đã cầu tình, vậy lần này bỏ qua, sau này không được tái phạm nữa”

Lúc này Khương Duy mới dám đứng lên, A Đẩu nghi hoặc vô cùng, Tôn Lượng dường như biết được nội tình gì đó, hắn hỏi hai người, hai người đều không dám nói nhiều, hỏi cả nửa ngày vẫn không ra nguyên do, A Đẩu chỉ đành từ bỏ.

Là lúc xuân hạ giao mùa, gió mát hiu hiu, không khí bên hồ Côn Minh trong lành, A Đẩu tâm tình đại sướng, nói: "Nghỉ ngơi thôi. Cái nơi tốt như vầy, trước kia Ách ba nhà ta đã cưỡi Điêu Thiền ở chỗ này…"

Nhớ tới Lữ Bố, trong lòng A Đẩu lại hơi buồn bã, Khương Duy biết suy nghĩ của hắn, cười nói: "Lần trước không phải sư phụ đã bảo có chuối ăn sao, để ta đi hái"

A Đẩu và Tôn Lượng vào trong đình ngồi, A Đẩu nói: "Nghe đồn tối qua, có người bắt trộm ở bên ngoài phòng hai ngươi?"

Tôn Lượng vội cười nói: "Làm gì có chuyện đó, là muội phu và…" Nói tới đây vội im miệng, mới ý thức được suýt nữa đã bị A Đẩu lừa khai ra.

A Đẩu "Hắc hắc hắc" mấy tiếng, đang muốn hỏi tới thì Khương Duy đã xách một nải chuối trở về, cười nói: "Đừng hỏi nữa, chẳng phải chuyện tốt đẹp gì đâu, chừa chút thể diện cho hai bọn ta đi có được không?"

Khương Duy không ngồi lên bàn đá hay ghế đá, mà phủi lan can, vắt một chân qua, ngồi dựa vào cột đình, A Đẩu cũng ngồi lên lan can kia, dựa nghiêng nghiêng vào ngực Khương Duy, kéo tay hắn qua ôm lấy mình, đưa mắt nhìn xuân thủy khắp hồ, chỉ cảm thấy thoải mái nói không nên lời.

Khương Duy lại truyền một tên thị vệ từ xa tới, nói: "Đi mời Vu Cát tiên sư tới ăn"

A Đẩu cười cười, nói: "Đúng, vẫn là ngươi nghĩ chu đáo" Ngừng ngừng, rồi nhíu mày bảo: "Nơi này cũng chẳng còn đẹp lắm, mưa xong, trên mặt đất đầy tàn hoa bại liễu, có gì để ngắm đâu"

Tôn Lượng mỉm cười nói: "Khi đồ mi rơi, trăm hoa điêu tàn, xuân đến điểm kết, cảm thụ cũng khác đi" Đoạn lấy cây thất huyền cầm trên bàn đá qua, ngồi thẳng điều chỉnh âm, thuận tay phủ lên, tiếng đàn ngân vang, ngoài đình hồ xuân lay động, trong đình ba thiếu niên lang tuấn tú mỗi người một vẻ, thật hay cho một khung cảnh tuyệt đẹp.

Nửa ngày sau Vu Cát cưỡi dài đi tới, trong đình lại có thêm một người.

A Đẩu nói: "Cớ sao Phượng lê đình không còn dứa thơm…" *[*Phượng lê là trái dứa]*

Lời chưa dứt, đàn trong tay Tôn Lượng đã đứt phựt hết một dây.

Khương Duy cười to, Tôn Lượng dở khóc dở cười nói: "Nhị cữu nghe nhầm rồi, đây là Phượng Nghi đình"

A Đẩu đỏ mặt mo, nói: "Ờ"

Tiếng đàn lại vang lên, Khương Duy lột chuối, đút A Đẩu ăn, chợt nói: "Ngươi nghĩ tiên sinh kêu Lưu Thăng tới Trường An làm gì? Lần trước *Thùng béo** đưa thư tới…" *[*là Bàng Thống ấy]*

A Đẩu không khách khí chép miệng, nói: "Sợ Lưu Thăng Lý Nghiêm tạo phản a, còn cần phải hỏi sao, lão tử đánh trận ở bên ngoài, vạn nhất nhà cửa bị khoắng mất thì làm sao"

Đàn của Tôn Lượng lại đứt thêm một dây, Tôn Lượng và Khương Duy nhìn nhau một cái, nửa ngày sau, Khương Duy ngượng ngùng nói: "Lời này…"

Tôn Lượng tiếp lời: "Nhị cữu, lời lẽ không bằng cớ như vầy…Tốt hơn đừng nói"

A Đẩu cười: "Chẳng phải chỉ nói với người mình thôi sao, Nãi Cát!" Kêu xong dùng chân đá đá "Tiên sư", bảo: "Ngươi tính thử xem?"

Vu Cát không thèm ngẩng đầu, chỉ lo dùng đầu ngón tay đè con ốc sên đang bò trên lan can, cười nói: "Hắn bị tẩn một trận như tử_____"

"??" A Đẩu hết sức nghi hoặc.

Trong lúc nói, đột nhiên Tôn Lượng hỏi: "Người nọ là ai?"

A Đẩu và Khương Duy thuận theo ánh mắt Tôn Lượng nhìn sang, thấy có một người ngồi bên ngoài hồ Côn Minh, lấy vợt vớt sạch hoa rơi trên mặt hồ, dùng vạt bào gói lại rồi chuyển tới gốc chuối sau khóm hoa.

A Đẩu cười nói: "Đó là tên giả mạo do Tư Mã Chiêu nuôi, dáng dấp hơi giống lão tử, kêu tới cho các ngươi xem nhé?"

Sau khi phụ tử Tư Mã chạy khỏi Trường An, Tử Giác ở lại, A Đẩu vốn kiến nghị thả hắn đi, nhưng vướng phải sự phản đối cực lực của Triệu Vân.

Triệu Vân cho rằng: thả thiếu niên này ra, hắn có thể đi đâu? Lối thoát duy nhất vẫn là trở về làm tiểu quan, tuy rằng chỉ tương tự A Đẩu năm sáu phần, nhưng Triệu Vân cũng nhất quyết không thể nào nhìn một thiếu niên giống A Đẩu…ở trong lầu xanh bị người ta Bíp_____ tới Bíp_____ lui, mới nghĩ tới cảnh tượng đó thôi là đã nổi trận lôi đình, loại người này nên bị treo cổ ném xác mới đúng. A Đẩu thì cảm thấy thiếu niên này không phạm phải sai lầm gì, nên không nhẫn tâm.

Cuối cùng Gia Cát Lượng đứng ra dàn xếp, để Tử Giác ở trong Vĩnh Lạc cung quét tước hoa viên, thứ nhất là có kế sinh nhai, thứ hai để dễ giám thị, dù Triệu Vân hậm hực trong lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận.

A Đẩu đang muốn gọi Tử Giác, nhưng Tử Giác lại đứng một lúc lâu dưới gốc chuối, như đang tìm kiếm gì đó, quay đầu lại nhìn một cái, rồi đi về phía Phượng Nghi đình.

Tôn Lượng nói: "Người này là tôn thất Lưu gia ở Trường An à? Sao chân mày giống của nhị cữu quá vậy?"

A Đẩu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, dứt khoát bảo: "Nói không chừng là huynh đệ song sinh lưu lạc bên ngoài của ta đấy…"

Khương Duy ho một tiếng, Tôn Lượng tự biết lỡ lời, bèn đánh đàn tiếp.

Tử Giác vào trong đình, đưa mắt nhìn nải chuối trên bàn, A Đẩu cười nói: "Ăn đi, con người ta trước giờ không mang thù, có thù thì báo tại chỗ, không muốn gây khó dễ cho ngươi đâu"

Tử Giác tức giận nói: "Ngươi có biết cây chuối kia là do Hầu gia và Điêu Thiền cùng nhau trồng không, ai dám đụng vào nó, Hầu gia sẽ chém đầu kẻ đó"

A Đẩu cười nói: "Ta biết rồi! Chắc chắn là do Đổng Trác béo tham ăn, nửa đêm lén lén lút lút tới trộm chuối của Điêu Thiền, nên mới bị Ách ba nhà ta chém chết!"

Chúng thiếu niên cùng bật cười, mặt Tử Giác thoắt xanh thoắt trắng, oán hận nói: "Phí của trời, dung tục không chịu nổi!"

A Đẩu cười hề hề, thuận tay ném vỏ chuối vào hồ như muốn thị uy, nói: "Lão tử là một tên thổ phỉ đấy, thế nào?"

Tử Giác tức đến run rẩy cả người, hồ Côn Minh, Phượng Nghi đình chính là thắng cảnh phong nhã của Trường An, cho dù là đời đời đế vương triều Hán, cũng không dám ném đồ bậy bạ, tới chừng vào tay tên tiểu tử lưu manh này thì lại càn rỡ y như bò nhai hoa mẫu đơn, hỏi sao người ta không tức?

A Đẩu đang muốn tìm lời bỡn cợt thì chợt nghe thấy giọng nói bình sinh mình sợ nhất: "Khỉ con! Ai dạy ngươi ném bậy ném bạ trong ngôi đình tiên đế xây hả!"

Hoàng Nguyệt Anh vừa mắng, A Đẩu tức khắc như bị điện giật nhảy dựng, ngoan ngoãn chạy xuống bên hồ vớt miếng vỏ chuối kia lên.

Hoàng Nguyệt Anh mang theo vài tên tiểu tư băng qua hoa viên, phỏng chừng là đi dời hai cái bình hoa kia. A Đẩu nhặt rác lên xong, mới ý thức được bất ổn, nói: "Không đúng! Lão tử là hoàng đế, cả thiên hạ đều là nhà ta, ném vài thứ trong nhà mình thì có làm sao!"

Dù nói vậy, nhưng rốt cuộc cũng không dám ném bậy xuống nữa, bị cắt ngang như thế, Tử Giác cũng chẳng nói thêm được lời hà khắt nào, bèn tự tới bên đình, tìm chỗ ngồi xuống.

Tôn Lượng và Khương Duy đều cười đến đau bụng, A Đẩu lại cười nói: "Muội phu cực khổ rồi, ở cùng nha đầu Ngân Bình kia chưa được mấy ngày đã bị ta gọi tới đây…"

Tiếng đàn theo ngón giữa tuôn tràn ra, Tôn Lượng cười nói: "Lưỡng tình nếu vĩnh cữu, thì sá gì sớm sớm chiều chiều, đây chẳng phải là lời nhị cữu nói sao?"

Nụ cười của A Đẩu cứng lại, hỏi: "Nghe được từ đâu đấy?"

Tôn Lượng không ngừng tay, cười đáp: "Mặc bảo của nhị cữu…đang treo trên kim điện Vĩnh Lạc cung kia kìa"

A Đẩu điên cuồng quát: "Tên nào treo? Sao ta không thấy?" Định thần suy nghĩ, mấy cái chữ xấu kinh dị kia của mình đã cho Tào Tử Đan rồi mà, sao giờ lại chạy tới kim điện rồi?

Tám phần là chuyện tốt Lữ Bố làm ra sau khi bắt giữ Tào Chân rồi…

Dõi mắt nhìn lại, bên hồ Côn Minh lại có thêm hai người nữa, đi phía trước là Lưu Thăng, theo sau là một nữ hài.

A Đẩu hỏi: "Tinh Thải đến bao giờ thế? Sao ta không biết?"

Tôn Lượng và Khương Duy không hẹn mà cùng im bặt, Tôn Lượng nói: "Nàng nhớ ngươi, nên Ngân Bình kêu ta dẫn nàng tới, mấy ngày trước ngươi bận, nên không gặp mặt"

Khương Duy cười lạnh: "Chẳng cần mó tay vô chuyện gì là đã có thể làm một hoàng hậu tiện nghi rồi, đúng là hời thật"

A Đẩu cười nói: "Há há! Tiểu Bá Ước ăn dấm kìa!" Đoạn vẫy gọi: "Đại ca!"

Lưu Thăng vừa nghe tiếng A Đẩu, lập tức phản xạ có điều kiện quay người qua, giống như muốn che chắn Tinh Thải ở sau lưng.

Tinh Thải vội vội vàng vàng bỏ đi, mấy tên nam nhân trong đình, A Đẩu thầm nghĩ nơi này có Khương Duy và Vu Cát là ngoại thần, hẳn cần phải thủ lễ tiết, không tiện tới gặp, bèn không gọi nàng nữa.

Lưu Thăng nhìn một hồi, giống như cũng muốn đi, nhưng cuối cùng ngượng ngùng tiến tới.

Tôn Lượng chỉ lợt lạt gọi một tiếng "Đại cữu", chẳng thèm đứng dậy, ngồi đàn tiếp, Khương Duy thì lại càng không quan tâm tới.

A Đẩu thấy Lưu Thăng đeo cái vòng mắt đen, giống như mới bị đánh, quai hàm vẫn còn sưng vù, nhất thời nghi hoặc vô cùng, hỏi: "Đại ca sao thế?"

Lưu Thăng vội cười nói: "Vấp té dọc đường, đệ, hôm nay không bận sao?"

Ánh mắt A Đẩu dời đến bên hông Lưu Thăng, nhìn thấy một miếng ngọc yêu trụy, sao quen mắt quá vậy?

Nghĩ ngợi một hồi, mới nhớ ra đó chính là ngọc bội uyên ương mà Tinh Thải tốn ba lượng bạc mua về khi đi dạo chợ hoa đăng với mình vào dịp tết Nguyên Tiêu lúc trước…A Đẩu đã hiểu rồi.

A Đẩu cười gật gật đầu, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Lát sau, A Đẩu thốt một câu mở đầu long trời lở đất:

"Đại ca đùa giỡn tức phụ chưa xuất giá của lão đệ, nên bị Bá Ước và Tử Minh đánh một trận đúng không, thực xin lỗi. Lát nữa về nhà ta sẽ giáo huấn hai người bọn họ cho"

"Bựt", Tôn Lượng làm đứt sạch năm dây đàn, "Tòm", Khương Duy rớt thẳng vào hồ Côn Minh.

57. Quyển 5 - Chương 57: Tài Tử Kiến An

Gần đây Cam Ninh sống rất không thoải mái.

Hồi mở cổng thành, Cam Ninh cưỡi một con ngựa già đuổi tới, vốn định phe phẩy cái đuôi đại hôi lang nịnh nọt để nghênh đón tiểu A Đẩu, ai ngờ Khương Duy ở phía trước, Tư Mã Chiêu phía sau, hồng thủy không phân biệt lạ quen, cuốn hắn trôi đi một mạch.

Muốn theo Hán quân cùng nhau đánh lạc thủy cẩu, nhưng rốt cuộc mình lại trở thành một trong số những con lạc thủy cẩu đó, đúng là tai bay vạ gió, cho đến khi đánh xong, toàn thành giới nghiêm, Triệu Vân lĩnh quân bắt nhốt Ngụy quân còn sót lại trong thành, Cam Ninh cũng suýt bị tóm dính mấy lần.

Cái chỗ này đúng là không ở được mà, Cam Ninh dở khóc dở cười ngồi xổm ngoài Vĩnh Lạc cung cả nửa ngày trời, rốt cuộc gặp được Hoàng Nguyệt Anh đang chuyển hai cái bình vàng lớn về nhà, bèn tiến lên ôm đùi Nguyệt Anh không buông, cuối cùng thì vào Vĩnh Lạc cung.

Cũng phải nói tên tướng quân lưu manh này mạng khổ, chúng Thục Hán nhập chủ Trường An, trên có hôn quân, dưới có gian thần cẩu thối, ai nấy đều bận tối mắt tối mũi, còn người nào thèm ngó ngàng tới Cam Ninh nữa? A Đẩu còn tưởng rằng chuyện của tiểu Kiều đã chấm dứt rồi, nên không hỏi nhiều.

Hôm nay Cam Ninh tiến cung để chào từ biệt, Gia Cát Lượng đang bận, đợi tới hơn một canh giờ mà chẳng được tiếp kiến, đành phải hậm hực băng qua hành lang uốn khúc, tự đi tìm A Đẩu, đi tới bên *Phượng Lê đình* ở ngự hoa viên, vừa gặp được thì lập tức trợn tròn mắt.

Ô ô! Khương Duy và A Đẩu ôm nhau dựa lên cột đình, Tôn Lượng gảy đàn, Vu Cát ngồi trên thành đá, hai chân nhàm chán lắc lư, Chung Hội thì cầm một cái khăn vải, hầu A Đẩu đang ướt nhẹp lau đầu, Khương Duy giũ giũ ngoại bào của cả hai, hong bên cạnh đình, giống như vừa mới bị rớt xuống nước.

Xuân phong uyển chuyển, tiếng cười không dứt, tiểu lưu manh mới được mò từ dưới nước lên y sam hơi ẩm ướt, dán sát vào người, cảnh xuân thoắt ẩn thoắt hiện, xung quanh lại thêm mấy thiếu niên lang tung tăng, nếu có thể loại bỏ tên đầu bự tai to Lưu Thăng kia đi, thì Phượng Nghi đình này sẽ trở thành một bức tranh ngày xuân tuyệt mỹ.

A Đẩu nhìn về phía Cam Ninh, sợ hết hồn, suýt lại rớt xuống nước lần nữa, chỉ chỉ Cam Ninh, rồi sờ lên môi mình.

Lúc này Cam Ninh mới hiểu ý, lau khô máu mũi, nói: "Cha mi, làm hoàng đế rồi thì chẳng ngó ngàng tới ai, ngay cả người cũng không thấy đâu"

A Đẩu vội đứng dậy nhường cho Cam Ninh qua, cười trừ: "Đâu biết ngươi vẫn chưa đi chứ"

Cam Ninh trực tiếp xem nhẹ Lưu Thăng bị đánh thành cái đầu heo, nhìn nhìn sang Tử Giác đang cô đơn đứng trong góc, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Tôn Lượng.

Tôn Lượng gật đầu chào Cam Ninh, nói: "Tạ ân cứu mạng của Cam tướng quân"

Cam Ninh biết Tôn Lượng đang nhắc tới chuyện trên thuyền Kiến Nghiệp dạo trước, Cam Ninh gật đầu lấy lệ, nói: "Tử Minh qua đây, Cam đại ca có việc muốn nói với ngươi"

Cam Ninh và Tôn Lượng bỏ đi thật xa, A Đẩu nghĩ cũng biết là hai người muốn bàn về gia sự Đông Ngô, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Bá Ước, hai người bọn họ sẽ nói gì ấy nhỉ?"

Khương Duy đáp: "Còn có thể nói gì nữa, vòng vòng mấy chuyện tiểu nhi tử giết chết đại nhi tử…giết qua giết lại thôi"

A Đẩu cân nhắc coi có nên kêu Tôn Lượng và Cam Ninh trở về hay không, nói thế không chừng Đông Ngô sẽ không cần đánh cũng thắng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại nhớ đến Gia Cát Lượng, hắn tin tưởng Tôn Lượng, nhưng chắc chắn Khổng Minh sẽ không yên tâm, hẳn bên Đông Ngô có không ít người muốn lấy mạng Tôn Lượng.

Đang suy tư thì Khương Duy nói: "Ta đoán Cam Ninh không muốn giết hắn đâu, sợ rằng Đông Ngô quá loạn…Huống hồ, cái vương vị này vốn là của Tôn Lượng"

A Đẩu "Ừm" một tiếng, chợt nói: "Có ý gì?"

Khương Duy đáp: "Huynh chết tẩu gả đệ; sau khi Tôn Sách chết, đại Kiều thủ tiết, Tôn Quyền cưới tiểu thiếp của ông ta, trước khi gả qua, trong bụng của tiểu thiếp kia đã có Tôn Lượng…"

A Đẩu thất thanh hô: "Có chuyện như vậy sao?! Tử Minh là *di phúc tử** của Tôn Sách ư?!" *[*là đứa bé được sinh ra sau khi cha nó qua đời]*

Khương Duy cười nói: "Ngươi không cảm thấy Tử Minh chẳng giống lão cà lăm kia chút nào à?"

Vu Cát cười nói: "Bộ dáng lớn lên cũng giống thủ lĩnh thổ phỉ, năm đó thủ lĩnh thổ phỉ chính là mềm cứng chẳng ăn, nên mới bị người ta bẻ răng rắc"

Tuy nói bình thường Tôn Lượng khiến người khác ấn tượng bằng vẻ hiền lành, nhưng về đạo đối nhân xử thế lại quyết không như Tôn Quyền chuyên sử dụng thủ đoạn giả trư ăn cọp, lúc Hán Trung binh bại, Tôn Lượng lĩnh quân tập kích ngược lại, chiếm núi và phòng thủ rất quyết đoán, khá có phong cách thà chết chứ không chịu khuất phục của Tôn Sách.

A Đẩu đã hiểu, nói: "Ngươi thân với hắn quá nhỉ, ngay cả lời này cũng nói với ngươi"

Khương Duy đáp: "Việc này bên Đông Ngô biết rất ít, Tôn Quyền cũng không nói cho ai nghe, Tử Minh đề cập đến, vốn chỉ để cảm kích hai ta đã giết Hạ Hầu Uyên…"

A Đẩu cũng biết đỏ mặt, nói: "Nào có, Hạ Hầu Uyên rõ ràng là do ngươi…"

Chung Hội xen miệng vào: "Nhà đế vương tranh đoạt vốn là chuyện hết sức bình thường, năm đó Tào Tử Kiến và Tào Phi cũng tranh giành tối mày tối mặt"

Khương Duy cười nói: "Bởi tốt nhất chỉ nên sinh một đứa thôi, chí ít tiểu gia sẽ không phải giống như Dương Tu, nửa đường bị rụng đầu"

A Đẩu cười to nói: "Sinh nở có kế hoạch, chỉ một con là đủ" Chợt lại cảm thấy lời này hơi có chút không ổn, mới ý thức được Lưu Thăng gần như vô hình còn đang ở trong viện.

Mấy thiếu niên trong đình nói chuyện đúng là vô ý, Lưu Thăng nghe vào mà mặt mày hết trắng lại xanh, mấy lần muốn lánh đi, nhưng không biết phải tìm lý do gì.

Bên kia Cam Ninh đã nói chuyện với Tôn Lượng xong, bèn hướng sang A Đẩu ở phía xa hô: "Đại ca về Kiến Nghiệp đây!"

“Aiz khoan khoan_____!”A Đẩu vội không ngừng đuổi theo, Cam Ninh lại ném cho hắn một cái hôn gió, nói: “Thay ta chào hỏi Tào Tử Đan một tiếng nhé”

A Đẩu đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên xù lông, nói: “Tào Tử Đan! Tào Tử Đan còn ở trong thành ư? Sao ta không biết?!”

Nửa ngày sau.

“Đau không, ta thao tên Tư Mã Chiêu hạ thủ ngoan độc kia, sớm biết thế đã bắt hắn báo thù cho ngươi rồi”

“Thật xin lỗi a ngu phu, hiền thê thực sự xin lỗi ngươi, cũng vì cứu ta mới gặp phải tội này…”A Đẩu đỏ vành mắt, huyên thuyên nói không ngừng, một bên lấy vải bông thấm thảo dược đắp lên vết thương trên mặt Tào Chân.

Sau chuyện ở bờ Phong Thủy, Tào Chân liền bị Tư Mã Ý gán tội danh thông địch phản loạn, bắt nhốt vào đại lao thành Trường An, Ngay đêm đó A Đẩu bị uống nước ngất đi, chẳng hề tận mắt chứng kiến Tào Chân bị binh sĩ bắt giữ, cứ thế phá thành xong, chỉ cho rằng Tào Chân đã theo bại binh rút lui rồi, nên hắn không có hỏi, đám người Triệu Vân đương nhiên cũng quên nhắc.

Tư Mã Ý vốn đã sớm không vừa mắt Tào Chân, trước hết bắt giữ, định ngày sau tìm đại một lý do xử tử y, đáng thương thay Tào Chân đường đường là một vương gia mà bị lao đầu ngục tốt thượng cẳng tay hạ cẳng chân, ở trong ngục không thấy ánh mặt trời, chịu nỗi khổ da thịt oan uổng mất mấy ngày.

Nhưng chính bản thân Tào Chân lại chẳng hề lưu tâm, thuốc kia đắp lên mặt rất đau, hít vào một hơi khí lạnh, miễn cưỡng cười nói: “Công Tự còn nhớ đến ngu…huynh, cũng đã đủ tâm ý rồi”

A Đẩu đặt đĩa thuốc sang một bên, ngượng ngùng đáp: “Đều tại ta sai, đại ca Cam Ninh mà không nói, ta cũng quên mất ngươi còn ở đây”

Tào Chân dở khóc dở cười, thầm nghĩ “Hiền thê” này lúc thì nhanh trí, nhưng có lúc thì ngốc nghếch quá, A Đẩu lại nói: “Lại đây, cởi ra” Bèn đưa tay qua cởi y phục Tào Chân.

Tào Chân sợ hết hồn, nói: “Làm gì!”

A Đẩu nói: “Giúp ngươi bôi thuốc!”

“Để…để tự ta”

A Đẩu đưa tay kéo y phục Tào Chân, nhưng Tào Chân cứ liên tục tránh né, A Đẩu nói: “Trên lưng ngươi bị thương, đừng mắc cỡ mà”

“Ngươi ngượng ngùng cái gì chứ_____” A Đẩu nghiêm túc không tới một hồi, thấy bộ dáng Tào Chân như vậy lại cảm thấy buồn cười không nói nên lời, thực sự muốn khi dễ khi dễ y quá đi, bèn nhanh trí, nói: “Ngu phu đừng sợ! Ta cũng cởi! Hai ta cùng nhau cởi, như vậy ngươi sẽ không bị thiệt…”

Tào Chân vừa nghe lời này, tức khắc huyết dịch toàn thân ào ào ào xông lên não, không dám né nữa, bi thương nói: “Ta cởi, ta cởi là được chứ gì, không dám nhọc phiền hiền đệ nới y giải đái đâu”

A Đẩu một phen kéo Tào Chân qua, để y xoay người lại, nói: “Không có ăn thịt ngươi đâu, yên tâm đi”

Tào Chân ngồi xuống, đưa lưng về phía A Đẩu, lúc nới y lại hơi có chút do dự, A Đẩu dứt khoát vòng tay qua cổ y, để cởi nút cho y, sờ vào khoảng không, hỏi: “Sao không có nút áo?”

Tào Chân cười cười, không đáp, A Đẩu mới nhớ ra cái nút đó đã tặng cho mình rồi.

A Đẩu lần theo nút áo cởi xuống một đường, kéo đai lưng của Tào Chân ra, cởi võ phục hắc cẩm rách bươm bị máu khô dán dính vào thân của y xuống, rồi lấy kéo qua, cắt bỏ nội y mỏng manh.

Hai người trầm mặc không nói, ánh nắng chạng vạng từ ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu đỏ sáng khắp mặt đất.

A Đẩu cười dài nói: “Nhìn không ra cơ thịt trên lưng ngươi lại rắn chắc như thế, đau không”

Tào Chân cười nói: “Tử đệ thế gia đâu phải ai cũng đều là gối thêu hoa”

A Đẩu không ngừng tay, hiếu kỳ nói: “Võ kỹ của ngươi xếp hàng thứ mấy trong Tào gia ở Lạc Dương?”

Tào Chân nói: “Thua dưới Chương huynh”

A Đẩu gật gật đầu, biết Tào Chương chính là con quỷ qua đường đoản mệnh vô duyên vô cớ chết trong tay Ách ba lúc tới Đông Ngô dạo trước, bèn cười nói: “Ngươi ở lại đây, xem như bọn họ đã thiếu mất một viên mãnh tướng rồi”

Tào Chân trầm mặc.

A Đẩu biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, ngừng tay lại, nói: “Tào Tử Đan, ta là thành tâm đối tốt với ngươi, trước giờ cứ hay bắt nạt ngươi, xem tính tình ngươi cũng chẳng khác sư phụ mấy, hẳn chưa từng ghi thù đâu nhỉ, coi như bỏ đi”

“Ta không muốn ngươi về tìm chết, địch cũng tốt, bạn cũng tốt, ngươi cứ ở lại đây trước đi”

A Đẩu dời ghế, chuyển tới trước mặt Tào Chân, nhìn thấy cơ bụng rắn chắc do trường kỳ rèn luyện thành của vị tướng quân trẻ tuổi này, A Đẩu nuốt nước miếng, nói: "Tóm lại ngươi đừng quản nữa"

Tào Chân nghe nói vậy, trong lòng đang rối rắm, chợt thấy tiểu lưu manh lộ nguyên hình, nhất thời bay sạch cảm động, dở khóc dở cười nói: "Với tính tình của Tử Kiến, ít ngày nữa sẽ sai người chuộc ta về, hoàng huynh cũng biết ta nổi danh cứng đầu, sẽ không quy hàng ngươi"

"Nói không chừng qua vài ngày nữa, Lạc Dương sẽ sai sứ giả tới. Đến lúc đó…Thôi, quyền sinh sát, đều nằm trong tay ngươi"

A Đẩu nhìn Tào Chân một hồi, không lên tiếng nữa, chỉ cẩn thận bôi thuốc cho y.

Có lẽ Tào Chân cảm thấy hơi áy náy, đưa mắt nhìn một quả cầu trên chiếc bàn trà trong phòng, bèn chuyển đề tài, nói: "Đó là quả bóng à?"

A Đẩu chẳng hề nâng mắt, nói: "Bóng đá, Tôn Lượng mới hết bệnh, nên làm cho hắn rèn luyện thân thể, đá tới đá lui, cũng không khác quả cầu là mấy"

"Vậy kia là vật gì?"

A Đẩu liếc ra phía sau giường một cái, mờ mịt lắc đầu.

Ánh mắt hai người rơi lên hai cái vòng gỗ ở bên giường, đường kính của vòng gỗ đó dài khoảng một xích, được mài vô cùng nhẵn bóng, rồi phủ nước sơn, song song với mặt đất, chặn ngay vị trí eo ếch của người bình thường.

A Đẩu cười nói: "Chắc là cái móc màn, lần trước ta và Bá Ước nghiên cứu rất lâu, cũng chẳng biết có tác dụng gì" Cho đến mấy hôm sau, hắn mới biết đây là thứ đồ tà ác đến bực nào.

Tào Chân gật gật đầu, A Đẩu lại lười biếng nói: "Cứu ngươi hay không là do hắn, còn thả ngươi hay không là do ta, đến lúc đó ta chém chết sứ giả Lạc Dương, dù quan cao lộc hậu Tào gia có thể cấp cho ngươi cũng vẫn vậy, không bớt hơn, nhưng ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi về"

Lời này vừa đấm vừa xoa, Tào Chân không khỏi rùng mình trong lòng, A Đẩu giống như tùy tiện nói, nhưng trong lời lẽ lại có một vẻ vương bát khí hết sức tự nhiên, A Đẩu chân thành nói: "Ta so với Tào Phi thì thế nào?"

Tào Chân trầm ngâm, lát sau nói: "Ngươi…rất tốt" Mặt y ửng đỏ, hô hấp không khỏi dồn dập hơn chút ít.

A Đẩu thành khẩn nhìn vào hai mắt Tào Chân, đáp: "Ờ"

Tào Chân ngẫm nghĩ, nói tiếp: "Kẻ làm tướng…Tâm nguyện cả đời, chỉ theo minh chủ"

Ngón tay A Đẩu sờ sờ vào lồng ngực trần của Tào Chân, cười nói: "Lương hôn chọn cành mà đậu~~!" *[*nguyên văn là 'chim khôn chọn cành mà đậu' (lương cầm trạch mộc nhi tê)]*

Tào Chân gian nan làm động tác nuốt xuống, nói: "Đúng…nhưng mà vi huynh…Công Tự…thuốc…Bôi xong chưa? Đừng sờ bậy…"

"Ngươi…"

A Đẩu sờ lồng ngực Tào Chân xong, ngón tay nhéo lấy viên đậu trước ngực trái của Tào Chân, xoa qua nắn lại, Tào Chân nói được một nửa thì thở hồng hộc, còn chưa kịp nhận ra rằng A Đẩu đã không phải đang bôi thuốc nữa rồi, mặt đỏ bừng, nói: "Chỗ đó…không có ứ máu, không…"

A Đẩu ném khay thuốc, tuôn ra một trận cười to, vội không ngừng bỏ chạy, Tào Chân mới ý thức được mình lại bị trêu ghẹo, muốn đứng dậy đuổi theo, nói cho xong câu, nhưng khổ nỗi đang trần nửa người, trước ngực bị A Đẩu trêu ghẹo, dưới khố đã sớm nổi phản ứng. Chỉ mặc mỗi cái đoản khố mỏng dính, đành phải đỏ bừng cả mặt tiếp tục ngồi trên ghế khổ sở đợi.

Gió lạnh thổi tới, Tào Chân bi thảm mà ách xì một cái.

Tào Chân đoán không sai, hôm sau Gia Cát Lượng liền nhận được một bức thư đến từ Lạc Dương, gần mười ngày sau, Tào Phi phái sứ giả của hắn đến.

Kể từ khi Hán quân vượt qua Tần Lĩnh, đồng thời đại thắng chiếm được Trường An, hai nước đã lấy Đồng Quan làm ranh giới, phân biệt rõ ràng mà cắt bình nguyên Quan Trung ra làm hai. Gia Cát Lượng một mặt không ngừng trưng thu lương thảo, tập kết quân đội từ Ích Châu, Hán Trung; một mặt lại quăng ra mấy ngàn phong bí hàm cho sĩ tộc thế gia Hà Nội.

Ngụy quân vừa bại, sĩ khí giảm mạnh, thời khắc này mà chìa cành ô-liu ra cho các đại sĩ tộc Quan Trung, thì chẳng khác nào hành động bỏ đá xuống giếng đối với Tào Phi.

Bên ngoài có đại quân áp cảnh, bên trong có tai họa ngầm sĩ tộc, triều Ngụy không tướng nào dùng được, Tào Phi rốt cuộc bất đắc dĩ, bắt đầu dùng Tào Thực lần nữa, đồng thời thỉnh Trương Hợp đã sớm cáo lão xuất sơn.

Mà mục đích duy nhất dùng Tào Thực, đó là bất kể giá nào, cũng phải đón Tào Chân trở về.

Đối với Đại Ngụy mà nói, Tào Chân chỉ là một viên mãnh tướng, nhưng đối với Tào Phi thì lại là căn cơ cho hoàng vị của hắn, Tào Chân kế thừa trách nhiệm võ tướng giám quốc do Tào Tháo đã mất ban cho, lại có giao hảo với Tào Thực, nên càng nắm trong tay đặc quyền tru thần.

Tào Chân hướng về Đại Ngụy, giống như Cam Ninh hướng về Đông Ngô, bọn họ đều chỉ thần phục với một chủ công duy nhất, không tham gia vào bất kỳ trận tranh đấu của phe phái nào.

Ban đầu khi Tào Thực chưa gặp phải vận mệnh bị lưu đày, giám sát, ngoại trừ bảy bước làm thơ, càng có quan hệ thân thiết không rời với Tào Chân hơn, phái Tào Thực tới đón người, hắn nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Vì thế lần này Tào Thực tới Trường An, liền gánh vác bốn sứ mệnh trọng đại. Một: chuộc Tào Chân về; hai: tạm thời nghị hòa với Gia Cát Lượng, đồng thời thông qua ngôn hành của đối phương để đoán kế hoạch tiếp theo của Thục Hán; ba: dẫn kẻ "Ai cũng biết là ai" trong đoàn sứ tiết vào Trường An, mặc cho hắn tự do hành động.

Bốn: giám sát Lữ Bố, dựa vào sự tiếp xúc giữa Lữ Bố với người trong trận doanh Thục Hán mà phán đoán xem hắn có giả hàng hay không.

Lưu Thiện là cái thứ gì? Tào Phi không nhắc tới, Tào Thực cũng chẳng hỏi, mọi người đều triệt để xem nhẹ hắn, ở trong mắt Tào Phi, người này bất quá chỉ là một thằng nhãi có chút thông minh mà thôi, chỉ số uy hiếp còn kém Gia Cát Lượng rất xa.

Vài ngày sau, Tào Thực dẫn dội, Lữ Bố hộ tống, hai vị văn thần võ tướng Ngụy quốc cấp cao này suất lĩnh hơn trăm người vào Trường An, có thể thấy địa vị của Tào Chân hết sức trọng yếu, vô luận thế nào Tào Phi cũng phải đón y trở về.

"Ách ba! Ách ba của ta_____!"

A Đẩu cưỡi sau lưng Triệu Vân, hai sư đồ chen lấn trong đám bách tính nhìn vọng vào cửa cung. A Đẩu vừa thấy đoàn sứ tiết Lạc Dương vào thành thì lập tức lắc lư dữ dội, chỉ muốn hóa thành xe lu ình ình ình lao qua đè bẹp những người khác, nắm lỗ tai Lữ Bố kéo về cung.

Triệu Vân bị A Đẩu lắc đến suýt té ngã, vội ổn định thân thể, nói: "Đừng vội hồ nháo, thừa tướng đã phân phó thế nào, quên rồi hả? Hiện tại ngươi nhất quyết không thể lộ diện trước mặt Tào Tử Kiến được"

A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Người kia chính là Tào Thực ư? Không có bảnh như trong truyền thuyết gì hết"

Triệu Vân giận mắng: "Tào Tử Kiến là một trong Kiến An thất tử, há có thể trông mặt mà bắt hình dong"

A Đẩu thè thè lưỡi, cưỡi trên lưng Triệu Vân, nói: "Cao thì cũng cao đấy…"

"So với sư phụ thì sao?"

"Ngay cả sư phụ cũng kém hơn, chứ đừng nói so với ta…"

"..."

Diện mạo của Tào Thực rất đẹp, mi mục thanh tú, quả đúng là ngoại hình của phiên phiên giai công tử, nhưng lại nát rượu, trên mặt hiện lên vẻ hồng nhuận không mấy khỏe mạnh.

Trước giờ A Đẩu không ưa khí chất hào hoa phong nhã, vẫn là Lữ Bố, Triệu Vân thoạt nhìn dương cương tốt hơn nhiều.

Bằng không thì, tên lưu manh Cam Ninh kia cũng tạm chấp nhận được.

Nói tóm lại, tướng mạo của Tào Thực hơi có xung đột với quan điểm thẩm mỹ của A Đẩu, ba ba dòm đậu phộng, không được vừa mắt lắm.

Nhìn ra phía sau, Lữ Bố mặt than đầu đội mão vuông thị vệ, hai dải lụa rũ xuống bên gò má thon gầy, người mặc võ sĩ phục đỏ sậm, toàn thân võ bào cẩm tú, thực đúng là cái giá xiêm y trời sinh, dưới sự làm nền của Tào Thực càng toát lên vẻ anh vĩ tuấn lãng, chẳng ai sánh bằng.

Triệu Vân đỡ A Đẩu lên cao hơn chút, có vẻ cũng hết sức hiếu kỳ, nhìn quanh nói: "Để sư phụ xem với...Sư phụ vẫn chưa từng thấy qua tài tử ngoài đời..."

"Chẳng có gì đẹp mắt hết! A, hắn đi mất tiêu rồi!"

"Đừng che mắt sư phụ, buông tay!"

Triệu Vân chờ nửa ngày, mà chỉ nhìn thấy bóng lưng Tào Tử Kiến, không bết nên khóc hay nên cười, nói: "Sư phụ từng nghe người ta bảo rằng, thư đồng Dương Tu của hắn, tính tình y hệt ngươi. Tính nết hai ngươi hẳn ăn ý nhau lắm, mau xuống, sư phụ phải đi gặp sứ giả"

A Đẩu cười trèo xuống, nói: "Dương Tu là một tên lưu manh à?"

Triệu Vân lại chỉ chỉ trán A Đẩu, nói: "Ngươi cũng biết mình là lưu manh sao. Ngàn vạn đừng gây họa đấy, sư phụ đi hàn huyên với tài tử một chút rồi về" Nói xong cực kỳ hứng thú dẫn mấy tên thị vệ vòng qua cửa cung Vĩnh Lạc, vội vàng đi tới tiền điện.

Tiểu lưu manh đó giờ nhìn người là nhìn tướng mạo trước, nó đã hình thành nên một sự khác biệt thật lớn, trong lòng hết sức chán chường, ngẫm nghĩ một hồi, bèn đi tìm Khương Duy nhiều chuyện.

"Tài tử cái gì, còn không xinh đẹp bằng tiểu gia nữa, ngũ quan cũng chẳng đoan chính bằng, đi đứng thì ngã tới ngã lui" A Đẩu và Khương Duy khoát vai choàng lưng nhau, nói năng không kiêng kỵ, tùy ý dạo chơi trong Vĩnh Lạc cung: "Tên gây họa, tên mắt lác...Mặt lại đỏ..."

Tuy Tào Tử Kiến không anh vĩ lắm, nhưng cũng không đến nỗi "đi đứng ngã tới ngã lui", A Đẩu chỉ thuần túy là nói xấu thôi!

Khương Duy còn chưa nghe xong đã cười đến suýt mất thở.

A Đẩu nghiêm mặt nói: "Ngươi chưa thấy hôm nay mấy người đó mê mẩn cỡ nào đâu, ngay cả sư phụ cũng bị điên, tên Tào Tử Kiến kia, mặt thì đỏ đỏ, nhìn y chang một cái xiên nướng biết đi…"

Chẳng biết ai mới điên à, Khương Duy cười muốn xỉu, dựa vào góc ở cuối hành lang dài nghiêng ngả một trận, nói: "Đừng nói lớn vậy chứ, nghe bảo hắn ta xưa nay mê rượu, mặt đỏ nhất định là do mới uống rượu xong"

A Đẩu cười nói: "Ngựa năm sắc_____áo ngàn vàng, gọi con trẻ ra đổi bình mỹ tửu, cùng nhau ta diệt vạn cổ sầu. Lúc này đều đang ở tiền điện đấy, Khương Tiểu Duy, lát nữa ngươi có đi gặp cái xiên nướng kia, nhớ dẫn ta theo với, ta kéo ghế hắn, cho hắn té nát mông…Trên cái cây kia còn có tổ ong vò vẽ…"

A Đẩu lải nhải lép nhép, thanh âm rất lớn, cùng Khương Duy cười đến ngã trái ngã phải, từ sau hành lang dài quẹo qua, "Ai yo" một tiếng, Khương Duy đụng vào người Lữ Bố, A Đẩu thu chân không kịp, nên bổ nhào vào trong lòng cái xiên nướng kia.

Lữ Bố nắm cổ áo A Đẩu, xách hắn qua một bên, hờ hững nói với Tào Thực: "Chỗ này chính là Phượng Nghi đình"

Dù cho da mặt A Đẩu dày như tường thành, nhưng lúc này cũng nhất quyết không dám ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Tào Thực.

Khương Duy vò đầu bứt tai một hồi, đem A Đẩu che sau lưng, vất vả lắm mới nghẹn ra được một câu, "Binh sĩ này là thư quan trong trướng ta, Bá Ước quản giáo…quản giáo không nghiêm, khiến Thực vương chê cười rồi"

Tào Tử Kiến đã tới Trường An, theo kế sách của Gia Cát Lượng, mọi người cần phải tránh né không gặp, gạt hắn ta sang một bên trước, đợi chừng nào tài tử bốc hỏa, giậm chân chửi má nó, mới để chủ công lưu manh ra sân đàm phán, như thế mới có thể tranh thủ được lợi ích lớn nhất.

Tào Thực ngược lại cũng chẳng để ý, thổn thức nói: "Gọi con trẻ ra đổi bình mỹ tửu, cùng nhau ta diệt vạn cổ sầu, thơ hay! Vị tiểu huynh đệ này xưng hô thế nào?"

A Đẩu ngượng ngùng đáp: "Lưu Thúy Hoa"

58. Quyển 5 - Chương 58: Lão Khất Trước Lâu

Trong ngự hoa viên, gió mát đầu hạ thổi lay từng gợn sóng trong khắp hồ Côn Minh, gốc chuối xanh tươi, ngọn liễu đong đưa theo gió.

Khương Duy mời Tào Tử Kiến và Lữ Bố vào đình ngồi xong, trầm tư suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nói: "Sự vụ trong quân bề bộn, Bá Ước thất lễ không tiếp được" Nói xong kéo A Đẩu muốn đi, nhưng Tào Thực lại nói: "Xin Khương tướng quân cứ tự nhiên, vị này…Có thể lưu vị tiểu huynh đệ này ở lại, để nói chuyện với Tử Kiến một chút được không?"

"A?" A Đẩu thấp thỏm trong lòng, không ngờ Tào Thực lại đi thẳng vào vấn đề như thế.

Khương Duy nhìn nhìn Tào Thực, rồi nhìn nhìn Lữ Bố, Lữ Bố hờ hững nói: "Nếu Tử Kiến đã có lệnh, thì lưu lại cũng không sao"

Khương Duy đành phải nói: "Tên tiểu tử này không hiểu quy củ, xưa nay thích gây họa" Ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: "Thúy Hoa…Ngươi không được vô lễ đấy, coi chừng đụng chạm tới Thực vương gia"

Trong tiếng cười của Tào Thực, Khương Duy cắp đuôi ão não rút lui, đoán chừng là đi mời cứu tinh tới.

Tào Thực thuận tay gảy gảy chiếc cổ cầm ở giữa bàn đá, tiếng đàn tinh tang rung vang, cười nói: "Ôn hầu bố trí căn đình này cũng thật tao nhã"

Lữ Bố hờ hững đáp: "Năm đó Đổng Trác bỏ ra số tiền lớn từ Giang Đông mua chiếc đàn này về tặng cho Điêu Thiền, hiện giờ người biết đàn không còn lại bao nhiêu nữa"

A Đẩu tỉ mỉ ngắm nhìn Tào Thực, tuy dung mạo Tào Thực không kinh người, nhưng trong lúc nói cười lại có một phong thái thoải mái tự nhiên, không khỏi âm thầm thán phục, người mà trong bụng đầy ắp thi thư, tài hoa tràn trề chung quy vẫn có chỗ bất đồng.

Tào Thực thở dài một tiếng, nói: "Văn Cơ thổi *hồ già** rất hay, tiếc rằng không thể tái hiện lại cảnh Điêu Thiền gảy đàn, Văn Cơ tấu già, Ôn hầu thổi sáo được nữa, chỉ cần nghĩ tới, Phượng Nghi đình này liền…" *[*loại sáo giống sáo ngang của các dân tộc phương Bắc Trung Quốc, thời xưa]*

Lữ Bố nhìn A Đẩu, ánh mắt A Đẩu cứ dán dính vào Tào Thực, Lữ Bố ho một tiếng, A Đẩu hồi thần lại.

Tào Thực mỉm cười, đặt đàn sang một bên, nói: "Thúy…Biết đánh đàn không?"

Lữ Bố lạnh lùng nói: "Xuống dưới hái chuối tới đãi khách"

A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Ăn hết rồi"

Tào Thực chỉ cảm thấy không khí trong căn đình này quỷ dị không nói nên lời, nhưng lại chẳng biết quỷ dị ở chỗ nào, bèn xấu hổ cười nói: "Đó là ai thế?"

Tào Thực quay đầu qua, phát hiện ra Tử Giác ở bên hồ Côn Minh.

A Đẩu thuận miệng nói: "Quét hoa viên…"

Tử Giác gom lá rơi dưới gốc cây lại một chỗ, quay đầu qua hiếu kỳ nhìn vào trong đình.

Đó là Ôn hầu! Tử Giác không khỏi đứng thẳng người. Người bên cạnh Ôn hầu kia là ai? Tào Tử Kiến nhíu mày nhìn Tử Giác, nhưng Tử Giác lại nhìn về phía A Đẩu và Lữ Bố ở sau lưng Tào Tử Kiến.

A Đẩu ngã người, Lữ Bố nghiêng mặt qua, hai người nhân khoảnh khắc Tào Tử Kiến xoay đầu sang chỗ khác, hết sức mau chóng hôn môi nhau.

Sắc mặt Tử Giác thoắt cái tái nhợt, lồng ngực giống như bị đại chùy gõ mạnh một phát.

Tào Thực lại xoay người qua, A Đẩu và Lữ Bố vừa hôn liền tách ra, ai nấy trở về vị trí cũ của mình, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Tào Thực chợt phát hiện mặt Lữ Bố hơi đỏ, giống như có gì đó không ổn, hỏi: "Là huynh đệ của ngươi à?"

A Đẩu đắc ý lau lau miệng, khiêm nhường gật đầu với Tử Giác ở đằng xa, cười đáp: "Không phải, là tiểu tư trong cung thôi"

Lữ Bố nói: "Dáng dấp rất giống" Hắn vừa hôn môi xong, tâm tình rất tốt, phủi phủi tay áo đứng lên, bước xuống đình.

Hô hấp của Tử Giác đột nhiên dồn dập, giống như muốn xoay người bỏ chạy, song hai chân lại không chịu nghe lời, cứ đứng nguyên tại chỗ.

Tào Thực nói: "Ôn hầu đang nhớ người xưa, có tình cảm đối với Phượng Nghi đình này"

A Đẩu bật cười nói: "Ngươi nghĩ hắn sẽ tới hàn huyên vài câu với tên tiểu tư kia sao?" Lại lắc lắc ngón tay, nói: "Không phải vậy đâu, ta đoán hắn muốn tới xem cây chuối…coi có còn sót lại trái nào không"

A Đẩu đoán không sai, Lữ Bố làm như hoàn toàn không nhìn thấy Tử Giác, lướt qua người hắn đi thẳng, mục tiêu là cây chuối kia.

Tào Thực trợn mắt há miệng, nói: "Thông minh thật"

Lữ Bố nhìn trái nhìn phải, hái vài quả trở về đình, nói với A Đẩu: "Làm bài thơ nghe xem"

Tào Thực lúc này mới nhớ tới chuyện lúc trước, thở dài nói: "Vừa nãy câu thơ hay tuyệt kia thực đúng là thần kỳ, Thúy…Tiểu huynh đệ làm thêm mấy câu nữa xem?"

A Đẩu lột chuối, ngẫm nghĩ, rồi thành khẩn nói: "*Thiên thương thương, dã mang mang, nhất thụ lê hoa áp hải đường"[*trời xanh xanh, đồng mênh môn; một cây hoa lê đè cây hải đường (hay còn có nghĩa là trâu già gặm cỏ non)]*

Lữ Bố hài lòng gật gật đầu, nói: "Thơ hay, có vần"

Tào Thực khen: "Thơ hay!" Đoạn lại cảm thấy kỳ quái: "Ý cảnh dường như không hợp lắm? Nửa câu đầu là cảnh sắc thảo nguyên, nhưng nửa câu sau lại quá…quá…"

A Đẩu làm như thật nhắc nhở: "Quá mức tiêu hồn"

Tào Thực nói: "Đúng, hết sức tiêu hồn!"

A Đẩu khiêm tốn nói: "Làm đại thôi"

Tào Thực thổn thức nói: "Cho dù chỉ là một thư quan Trường An, mà cũng có bản lĩnh như thế. Nghe nói Lưu thế tử của quý quốc tài hoa hơn người, Tử Kiến *thần giao** đã lâu, không biết thơ của tiểu huynh đệ có phải học từ Khương tướng quân hay không?" *[*ý chỉ vì ngưỡng mộ mà bất tri bất giác đã xem đối phương là bằng hữu]*

A Đẩu cười nói: "Haiz, tiểu tử kia không được, nói đến đạo văn…" Chợt ý thức rằng mình đắc ý vênh váo quá, suýt nữa lòi nhân bánh, vội nói: "Trên cây cột bên đình có đề thơ của thế tử, nếu vương gia thấy hứng thú, thì đừng ngại xem thử"

Tào Thực hiếu kỳ đi tới bên cột đình, nơi đó là bài "Thước kiều tiên" do Tần Quán sáng tác, được Triệu Vân đích thân đề tự.

Tào Thực cười xoay người lại, nói: "Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, thơ này ta đã thấy ở chỗ Tử Đan rồi…" Lời chưa dứt đã ngây ngẩn cả người.

A Đẩu và Lữ Bố kề thật sát nhau, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, A Đẩu vốn muốn nhân cơ hội đuổi Tào Tử Kiến đi, để hôn thêm cái nữa, ai ngờ Tào Thực lại thình lình xoay lại nhanh như thế, kết quả là bị bắt ngay tại trận.

A Đẩu nhìn sâu vào hai mắt Lữ Bố, liếm liếm môi, không dám quay đầu qua nhìn Tào Thực.

Nửa ngày sau, Lữ Bố hờ hững nói: "Áp sát như vậy làm gì"

A Đẩu vội cười xòa: "Hầu gia…Trên y phục dính gì kìa" Nói xong giúp Lữ Bố phủi phủi vai.

Lữ Bố nhặt vỏ chuối ném tõm vào trong hồ. Tào Thực xấu hổ vô cùng, đành phải trở lại bàn ngồi, đang muốn nói tiếp gì đó, nhưng thình lình nghe phải một tiếng rống sư tử Hà Đông, suýt nữa dọa hắn bể mật.

"Khỉ con, lại ném bậy vào hồ phải không!"

Hoàng Nguyệt Anh hai tay chống nạnh, giận dữ hét vào trong Phượng Nghi đình: "Ăn cơm trưa! Tìm ngươi nguyên buổi sáng rồi!"

A Đẩu biết Khương Duy rốt cuộc cũng dẫn cứu tinh tới, định nhân cơ hội rút lui, hai ngón tay chỉ chỉ vào Tào Thực:

"*Mỹ nhân vén mành châu, vạn nẻo chẳng bóng người*…Đây chính là khí thế trong truyền thuyết a!" *[*'Mỹ nhân quyển chân liêm; vạn kính nhân tung diệt', theo đúng nguyên gốc là 'Thiên sơn điểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt' (Nghìn non bóng chim tắt; muôn nẻo dấu người không) trích trong bài Giang tuyết của Liễu Tông Nguyên)]*

Đoạn vừa lăn vừa bò trốn xuống đình, nhặt lấy miếng vỏ chuối kia, đi theo Hoàng Nguyệt Anh.

Chỉ còn lại Tào Thực dở khóc dở cười ngồi trong đình, cảm thấy sự quỷ dị ở Trường An thật khiến con người ta giận sôi gan, bình sinh những chuyện quái lạ từng gặp cũng chưa bằng một góc của ngày hôm nay.

Cả nửa ngày sau, Tào Thực mới hạ kết luận, nói: "Tiểu tử này thú vị đấy…hơi giống Dương Đức Tổ"

Lữ Bố chẳng ừ hử gì, Tào Thực lại mỉm cười nói: "Chỉ là một tiểu tư mà cũng diệu ngôn diệu ngữ như thế, không biết chủ hắn Lưu Thiện sẽ thế nào đây"

Trong lúc nói chuyện thì A Đẩu đã vòng qua hành lang dài, trước khi đi còn ném một cái hôn gió cho hai người ở trong đình.

Lữ Bố nghiêng đầu đánh giá Tào Thực hồi lâu, sau đó lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi"

Sau khi vừa thấy Phượng Nghi đình, vị đệ nhất đại tài tử Lạc Dương Tào Thực này đã bị gạt sang một bên hết sức vô nhân đạo.

Lạnh nhạt thì cứ lạnh nhạt đi, đã sớm biết Gia Cát Lượng không phải hạng người dễ đối phó rồi, bất quá là muốn mài lòng kiên nhẫn của hắn thôi, trước khi đi sứ Tào Thực đã dự đoán trước, may mà có Lữ Bố ở đây, dù là chính quyền Thục Hán, thì cũng giương cờ hiệu Hán gia, phải thừa nhận địa vị Ôn hầu của Lữ Phụng Tiên.

Ngoại trừ thời gian đàm phán bị kéo dài vô tận, Tào Thực cũng chẳng bị câu thúc gì, được tự do đi lại trong Vĩnh Lạc cung, càng có thể tùy ý du ngoạn trong thành Trường An.

Hôm đó trời trong nắng ấm, từ sớm tinh mơ A Đẩu đã kéo Tôn Lượng ra ngoài, hai người đem một quả cầu tròn làm bằng da trâu vào ngự hoa viên đá tới đá lui.

Tôn Lượng bệnh nặng mới hết, Triệu Vân đã cẩn thận dặn dò rằng, không thể lao lực quá lâu trước án, cần phải đảm bảo hoạt động gân cốt mỗi ngày, A Đẩu bèn làm ra quả cầu da này, lấy đuôi ngựa, ruột bông nhét đầy vào bên trong để cùng Tôn Lượng rèn luyện.

Tôn Lượng đá cầu đá đến mồ hôi đầm đìa, cười nói: "Tào Tử Kiến…"

A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Sao ngay cả ngươi cũng trở thành truy tinh tộc thế? Mấy hôm nay đề tài toàn xoay quanh tên đó"

Tôn Lượng cười to: "Nhị cửu so với Tào Tử Kiến thì thế nào? Nghe nói Thực vương gia hiện giờ ngay cả Vĩnh Lạc cung cũng chẳng dám ra, dân chúng ngưỡng mộ trong thành Trường An đã tụ tập thành một hàng ngũ chờ ngoài cửa cung rồi kìa"

A Đẩu cười nói: "Khí chất không tệ, nhưng nhìn không ra có tài ở chỗ nào, bất quá cũng chỉ có hai cái mũi một con mắt thôi"

Tôn Lượng cười nói: "Một cái mũi hai con mắt…"

A Đẩu trêu ghẹo: "Lại thích uống rượu, mặt đỏ au…"

Tôn Lượng cười nói: "Nói năng có chỗ nào xuất chúng?"

A Đẩu ngẫm nghĩ, xong nói: "Cái thứ gọi là tài hoa ấy, y chang như một bà bầu, mắt thấy tay chớ sờ…" Đoạn sút một phát, đá quả bóng bay ra thật xa, ngoài tường cung vang lên một tiếng thét chói tai của nữ tử, A Đẩu và Tôn Lượng tức khắc sợ nhảy dựng.

Tôn Lượng run run đứng một hồi, mới nói: "Nhị cữu đừng ra…Để ta đi nhận tội"

A Đẩu cứng đầu thò ra ngoài viện môn dòm, thấy không phải là Hoàng Nguyệt Anh, mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Thật xin lỗi, tiểu…tiểu…Chu phu nhân…" A Đẩu vốn định mở miệng gọi tiểu di, nhưng lại

thấy Tào Thực và tiểu Kiều đang dắt tay nhau vòng qua tường cung, đang cười nói chuyện gì đó.

Tiểu Kiều thông minh, vừa nghĩ liền hiểu, sẳng giọng: "Hai con khỉ cẩu thả các ngươi"

Tào Thực mỉm cười lấy quả cầu da, tiểu Kiều dường như đã nói chuyện xong, bèn tìm lý do để rời đi, Tào Thực dùng đầu gối tâng tâng quả cầu kia, rồi xoay người đá một cước, vương phục tung bay, anh tư tiêu sái, đá quả cầu da bay qua đỉnh đầu A Đẩu, vẽ nên một vòng cung, đụng vào chiếc chiêng đồng bên ngoài phòng, làm nó phát ra một tiếng rung vang.

Tôn Lượng và A Đẩu đều lớn tiếng reo hò.

Tào Thực cười nói: "Thì ra tiểu huynh đệ ở chỗ này, thật không dám giấu diếm, hôm nay Tử Kiến tới đây, là có chuyện muốn nhờ"

Tào Thực ngây ngẩn ở Vĩnh Lạc cung đã lâu, rốt cuộc cũng có chút bận tâm đến tình trạng của nghĩa đệ Tào Chân, nhưng ở Trường An chỉ biết lác đác có mấy người như tiểu Kiều, Bàng Thống, mà những người này thì chẳng giúp được gì.

Tào Tử Kiến hiểu rõ đạo lý bái đại thần không bằng cầu tiểu quỷ, sau khi suy tư thật lâu, đã tìm được một chỗ hở, dù không biết thiếu niên mình gặp lúc trước có thân phận gì, nhưng tử tế ngẫm lại, quen thân với Khương Duy như thế, nói không chừng cũng có chút giao thiệp trong quân đội. Xin tiểu Kiều dẫn tới đây, là muốn nhờ việc hối lộ A Đẩu, để được gặp mặt Tào Chân một lần.

Tôn Lượng gặp được Tào Thực, dù hiếu kỳ, nhưng biết hắn có lời muốn nói, nên lánh vào phòng.

Lúc này Tào Thực nói rõ ý đến, A Đẩu bèn sáng tỏ trong bụng, Tào Thực lại cười nói: "Tiểu huynh đệ thích đá bóng à? Trong cung của Tử Kiến có quả bóng do thợ nổi danh chế tạo, đợi ta viết một lá thư, sai người đưa tới" Nói xong lại lấy một chung rượu trong suốt từ trong tay áo ra, đưa vào tay A Đẩu, nói: "Ngu huynh thích uống rượu, thấy tiểu huynh đệ tài hoa hơn người, trong lòng rất thích, không có vật gì tốt, đành tặng ngươi cái chung này vậy"

A Đẩu vội từ chối: "Không thể nhận được, ngu…Tướng quân Tào Chân là người tốt, gặp một lần cũng chẳng sao, ta an bài giúp ngươi"

Tào Thực hiểu ý mỉm cười, nhưng nhất quyết không chịu thu cái chung dạ quang kia về, nói tiếp: "Tiểu huynh đệ chỉ cần dẫn ta tới đại lao, cách cửa lao, cho ta nói chuyện với Tử Đan, có người ở bên cạnh cũng được, lâu quá không gặp, chung quy không yên lòng"

Tào Thực đinh ninh rằng lúc này Tào Chân vẫn còn bị giam trong đại lao, A Đẩu cười nói: "Không sao đâu, ừm, thế này, ngươi nghe ta, ngày mai ta giúp các ngươi tìm một gian tửu lâu bên ngoài cung để tâm sự, ăn một bữa ngon là được chứ gì"

Tào Thực vừa nghe liền biết Tử Đan cũng không phải thân lâm hiểm cảnh, nên hết sức cao hứng, nói: "Thế thì tuyệt quá! Nghe đồn trong thành Trường An có một gian danh lâu, tên Ỷ Thúy lâu, vào đó được không?"

A Đẩu gật gật đầu, gọi Tôn Lượng ra đá cầu tiếp, lại cười nói với Tào Thực: "Bóng thì thôi khỏi đi, ngươi cứ giữ lại cho mình chơi, trong quả bóng này của ta là vật liệu quý báu nhất thiên hạ, có nhiều thêm vài quả nữa cũng thế thôi"

Tào Thực tâm tình vui sướng, sau khi cáo từ xoay người đi, Tôn Lượng mới ra khỏi phòng, nghe được câu cuối cùng của A Đẩu, lấy làm lạ hỏi: "Quý báu nhất thiên hạ?"

A Đẩu đá cầu da đi, Tôn Lượng một cước tiếp lấy, A Đẩu cười nói: "Trong cầu nhét lông đuôi của Xích thố" Tào Thực vẫn chưa đi xa, nghe được câu này suýt nữa đụng đầu lên cửa viện.

Ỷ Thúy lâu trải qua sự dốc sức cải cách của A Đẩu, chúng tiểu quan sau khi chạy đủ ba vòng quanh sông Phong Thủy, ai nấy đều lưng mỏi hông đau, bán sống bán chết, cũng chẳng còn tâm tư ra tiếp khách nữa, lúc xưa thì thanh lâu, nhưng ngày nay đã được dùng làm tửu quán, sinh ý suy yếu đi không ít.

Hôm sau A Đẩu thức dậy thật sớm, tiến vào hậu cung Vĩnh Lạc có thị vệ canh giữ, tìm thấy Tào Chân, bèn dẫn y lên xe ngựa.

"Lát nữa ngươi không được nói bậy đấy…Tào Tử Kiến còn chưa biết ta là ai đâu…"

"Vâng vâng vâng, tuyệt đối sẽ không nói bậy" Tào Chân mỉm cười nói: "Ngươi ngồi cùng bàn với hai người bọn ta có được không?"

A Đẩu lười biếng nói: "Không có tâm tư đó, hai ngươi nói chuyện ta nghe lén làm gì, đi theo cũng chẳng nghe được gì tốt"

Tâm niệm xoay chuyển, A Đẩu lại hiếu kỳ nói: "Quan hệ của hai ngươi thân thiết quá nhỉ, hắn lúc nào cũng nhớ thương đến ngươi"

Tào Chân giống như nhớ tới gì đó, gật đầu nói: "Tử Kiến vương huynh đối đãi với người khác cực chân thành, tuy nhiên quá đỗi thương cảm, nhung nhớ tình xưa, nên cứ say rượu hại thân, chuyện của Dương Tu vào rất nhiều năm trước, ta từng cực lực cầu tình vì hắn, đoán chừng đến nay hắn vẫn còn nhớ"

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã đến Ỷ Thúy lâu, Tào Chân cười xuống xe, vội vã chạy lên lầu hai, A Đẩu vẫn còn trên xe, vén rèm lên đưa mắt nhìn y tiến vào trong.

Tào Chân đã vào lâu, ánh mắt của A Đẩu rơi lên người một lão khất cái ở ven đường.

Hắn không rõ tại sao giữa phố xá sầm uất náo nhiệt này, mình lại bỗng nhiên chú ý đến lão già đó.

Lão khất cái cả người rách nát, râu tóc hoa râm bết dính vào nhau, có vẻ chúng dính đầy dầu mỡ, ngồi ở trước Ỷ Thúy lâu bất bọ chét, lúc này giương mắt nhìn sang A Đẩu, hai người đối mặt nhìn nhau.

Lão nở một nụ cười quỷ dị với A Đẩu.

Khoảnh khắc đối thị với lão, A Đẩu chỉ cảm thấy đầu óc mê man, chẳng rõ tại sao, trong lòng dâng lên ý định muốn bước tới trước mặt lão.

A Đẩu nhắm nhắm hai mắt, lắc đầu, giống như cảm thấy hết sức kỳ lạ. Qua một lúc sau, hắn xuống xe, đi tới chỗ lão khất cái kia.

59. Quyển 5 - Chương 59: Vu Cát Tru Tiên

A Đẩu phất tay áo phủi ghế, mời lão khất cái kia nhập tọa, nhíu mày hỏi: "Lão trượng nhân từ nơi nào đến?"

"Lạc Dương" Ánh mắt của lão khất cái kia ôn hòa, ẩn chứa một vẻ tiếu ý không ngăn được, khiến người ta không thể tự chủ muốn thân cận.

Lão khất cái bưng chung rượu, móng tay đen thui cọ qua cọ lại bên hông chung, nói: "Nghe bảo Trường Giang có rồng, ngươi từng thấy qua chưa"

A Đẩu chỉ cảm thấy tư duy lúc này hoàn toàn đi theo lão khất cái, thuận theo ý lão mà đáp: "Thấy rồi, hồi lúc rời Kiến Nghiệp về Giang Lăng, trên sông có một con hắc long"

"Nga?" Lão khất cái cười hỏi: "Ngươi có biết vì sao hắc long kia rời sông không?"

A Đẩu mơ mơ màng màng lắc đầu, hai mắt của lão khất cái như có một mị lực khó lòng cự tuyệt, tựa một luồng lốc xoáy sâu không thấy đáy, hút lấy mình rơi vào trong tư tưởng của lão.

A Đẩu mấy lần muốn đi, nhưng vẫn cứ không nhúc nhích được nửa phân, gian nan giành được quyền chủ động nói chuyện: "Lão trượng nhân…tới Trường An làm gì?"

Lão khất cái lười biếng đáp: "Tới gặp nhân gian thiên tử, thiên hạ chí quý nhân vương" Đoạn lấy móng tay dài khẽ gõ quanh mép chung, dường như có một miếng ghét bẩn rơi vào trong chung.

Lão khất cái chậm rãi nói: "Khuynh thế nguyên nang…Ai lại đi nuôi cái vật bại hoại này nhỉ…Thôi, ta kính thiên tử một chung"

A Đẩu đưa tay ra, muốn nhận chung rượu kia, nhưng rồi ý thức được không ổn, song cái tay lại chẳng chịu nghe sai khiến, lôi kéo mình tiếp nhận chung rượu đưa vào miệng.

"Phương thuốc Hỗn nguyên trường sinh đan ở chỗ nào?" Lão khất cái kia ôn nhu nói.

Bỗng một tiếng "Đinh" vang lên, giống như gõ vào trong lòng A Đẩu.

Thần trí A Đẩu khôi phục thanh minh, hít vào một hơi, ngồi thẳng người dậy, nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy trong góc bên sảnh tửu lâu có một lão đạo sĩ đang ngồi.

Hắn nhận ra người nọ chính là thiên sư Trương Đạo Lăng ở Hán Trung, sao Trương thiên sư lại tới đây?

Trương Đạo Lăng tay cầm một cái *đồng linh** vàng óng, sau lưng buộc thanh tiên kiếm mộc đào sức mạnh vô địch kia, ở phía sau hắn, Gia Cát Lượng cung kính xuôi tay đứng, châm một chung rượu cho Trương thiên sư. *[*là cái chuông đồng nhỏ]*

Trương thiên sư phía đối diện, ở ghế bên là Vu Cát đang nơm nớp lo sợ ngồi, Vu Cát giống như hết sức khẩn trương, trên trán đầy mồ hôi, bàn tay mất tự nhiên nắm lấy cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ, cư nhiên đang phát run lẩy bẩy.

Ngực A Đẩu nghẹn muốn nôn, nhịn không được giơ tay xoa mi tâm, hắn đã loáng thoáng đoán được thân phận của lão khất cái này rồi.

"Sao lại chạy tới đây?" Bên ngoài phòng truyền tới tiếng cười sang sảng, A Đẩu thở phào nhẹ nhõm, Triệu Vân đến rồi.

Triệu Vân đi thẳng vào, ngồi bên cạnh A Đẩu, cười nói: "Vị tiền bối này là ai? Giới thiệu cho sư phụ biết với?"

Đám người Trương Đạo Lăng, Vu Cát, Gia Cát Lượng đều vô thanh vô tức xuất hiện quanh tửu quán, làm sao Triệu Vân biết được mình lén lút chạy ra ngoài?

Hết thảy đều chứng thực suy đoán của A Đẩu.

Triệu Vân chìa một tay ra ở dưới bàn, A Đẩu hiểu ý, nắm lấy tay Triệu Vân, một dòng nước ấm men theo gân mạch trên tay truyền lên trước ngực, khiến hắn dễ chịu hơn chút.

Bàn tay nâng chung của A Đẩu không ngừng run rẩy, hắt rượu ra ngoài chút ít, gắng sức trấn định cười nói: "Vị này là tiên sư"

Triệu Vân và lão khất cái kia đối thị nhau chốc lát, nói: "Liệt đồ chưa được quản giáo, nếu có chỗ nào đắc tội, hoàn thỉnh tiên sư bao dung" Đoạn đè bàn tay đang cầm chung rượu của A Đẩu lại.

Tay A Đẩu ổn định, Triệu Vân thuận thế gập ngón tay, tiếp nhận chung rượu kia, cười nói: "Châm rượu cho tiên sư, phải đầy đấy"

Lão khất cái kia nheo hai mắt, chỉ một mực nhìn Triệu Vân, có vẻ tức giận trong lòng mà không thể phát tiết.

A Đẩu thò tay ra, cười dài phủ ống tay áo lên bình rượu, lát sau châm cho lão khất cái một chung, Triệu Vân nâng chung nói: "Vãn bối thay tiểu đồ kính tiên sư một chung"

Lão khất cái giống như đang mê sảng lẩm bẩm: "Triệu Tử Long? Thất tiến thất xuất ở Trường Bản…Triệu Tử Long?"

Trong lòng A Đẩu giật thót, lại là mị thuật! Hắn vội quay đầu qua nhìn Trương thiên sư, nhưng không thấy đạo linh trong tay thiên sư rung lên nữa.

May mà lúc này hai mắt Triệu Vân trong suốt, đồng tử như thu thủy trường thiên, chẳng bị bất cứ khống chế tà thuật nào từ người này.

Triệu Vân bưng chung rượu, tự nhiên cười nói: "Đúng vậy"

Lão khất cái giống như đã hao hết khí lực, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, giận quá hóa cười, nói: "Quả nhiên là Triệu Tử Long, danh bất hư truyền!"

Song phương đều hiểu rõ trong lòng, lúc này lão khất cái chỉ có một thân một mình, không thể làm gì A Đẩu được nữa.

Tim A Đẩu đập loạn xạ, bàn tay bưng bình rượu lạnh băng, run rẩy châm đầy chung cho lão khất cái kia, Triệu Vân nói lần thứ ba: "Tiên sư thỉnh, Tử Long thay đồ đệ bất hiếu cạn chung rượu này, cho trọn tấm lòng địa chủ"

Lão khất cái mở hai mắt ra, đối thị cùng Triệu Vân, Triệu Vân chẳng chút nhượng bộ, trong lòng lão khất cái nọ cư nhiên thầm sợ hãi, hai người nhìn nhau cạn chung rượu kia, lão khất cái lạnh lùng nói: "Sau này còn gặp lại"

Xong ném chung vào bàn, xoay người nghênh ngang rời đi.

Lão khất cái vừa đi, mọi người trong Ỷ Thúy lâu giống như được đại xá mà thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Vân xoay mạnh người lại, A Đẩu vội ôm lưng y, hô: "Đem chậu đồng tới đây!"

Chậu đồng chưa tới, Triệu Vân đã thình lình thổ ra một ngụm máu bầm, A Đẩu vỗ lưng Triệu Vân, sau khi thổ huyết xong, Triệu Vân lại ho dữ dội mấy tiếng, móc cổ họng, nôn sạch mớ rượu vừa uống lúc nãy ra, đồng thời giơ tay ý bảo A Đẩu không cần lo lắng.

Uống Hỗn nguyên trường sinh đan vào rồi thì không sợ độc tố nữa, điểm này A Đẩu đã biết từ lâu, nên cũng không đặc biệt sầu lo, chỉ đau lòng không thôi, hồi lâu sau Triệu Vân đã nôn sạch độc tửu, A Đẩu mới cẩn thận lau miệng cho y, nói: "Sao sư phụ biết ta bị lão bắt vào đây?"

Triệu Vân hơi định thần lại, thấp giọng nói: "Đó là Tả Từ à? Trầm Kích lão đệ thấy ngươi bị lão dẫn vào trong lâu, bèn tới tìm ta truyền tin tức"

A Đẩu hơi an lòng một chút, nhìn lại bên sảnh, mấy người Trương Đạo Lăng, Vu Cát, Khổng Minh đã biến mất tự lúc nào, A Đẩu nói: "Thật xin lỗi, sư phụ, ta lại lỗ mãng gây họa rồi"

Triệu Vân cười sờ sờ đầu A Đẩu, nói: "Lần này không trách ngươi, chung quy vẫn cần phải hợp kế trừ khử kẻ này, bằng không tai họa khó lường"

A Đẩu chợt nhớ tới gì đó, thất thanh nói: "Đúng! Mau đuổi theo, đi đánh lạc thủy cẩu! Đừng để lão chạy mất!"

Triệu Vân thắc mắc: "Nói vậy là sao?"

A Đẩu nói: "Ta ta ta…Ta vừa hạ…thuốc mê vào trong rượu của lão"

"…"

Cho dù là Triệu Vân, thì lúc này cũng bị lôi giáng đến hồn phi phách tán.

"Ngươi hạ thuốc mê ngược lại lão hả?!"

"Đúng! Sư phụ! Mau phái người đuổi theo! Đừng để lão chạy mất!"

Lời vừa dứt, bỗng nhiên một tiếng sấm nổ tung giữa trời quang, chấn đến toàn thành Trường An rung động.

Triệu Vân đưa tay túm chặt A Đẩu, quát: "Đừng chạy loạn!"

A Đẩu nói: "Ta dẫn người đuổi theo…"

Phố lớn ngõ nhỏ Trường An đã đông nghịt dân chúng hoảng hốt, con đường bị chen kín đến độ nước chảy không lọt, dù muốn điểm binh truy địch, lúc này cũng chẳng có lỗ hổng để chui qua.

Triệu Vân khoác một tay lên vai A Đẩu, hai sư đồ ra ngoài tửu quán, trên lầu Tào Tử Kiến, Tào Chân cũng vứt bỏ bàn rượu, chạy ra dựa vào lan can nhìn.

Ở đầu hẻm đối diện, Lữ Bố mặc một thân võ sĩ phục lẳng lặng nhìn A Đẩu, cùng hắn trao đổi một ánh mắt, biết A Đẩu đã an toàn, bèn nở nụ cười hiểu ý, kế tiếp chỉ chỉ lên bầu trời.

Vạn người kiễng chân nhìn lên, bầu trời quang đãng, một tiếng rồng ngâm truyền lại.

"Đó là…trong Trường Giang…" A Đẩu thất thanh kêu.

Trên lầu Tào Thực cười vang nói: "Hắc long 'Giải Dữu' trong Trường Giang, bảo vệ cho hóa thân chân long nhân gian, đã tồn tại từ thời Tiên Tần. Tử Kiến có thể may mắn thấy được thần vật này, thật không uổng sống lâu như vậy"

Dân chúng trong thành Trường An cùng reo hò, trời ban điềm lành! Nháy mắt hơn chục vạn người đồng loạt quỳ xuống.

Hắc long lượn một vòng trên thành đô, há to miệng ngâm dài vang vọng, A Đẩu tinh mắt, vừa liếc đã thấy ngay một thân ảnh nho nhỏ đứng trên đầu rồng.

Đó là Vu Cát!

Hắc long Giải Dữu chở Vu Cát bay vọt lên cao, đầu rồng xông thẳng, thân rồng, vuốt rồng một đường lướt qua toàn thành, đuôi rồng quét qua kim điện Vĩnh Lạc cung, tức khắc quét ngói lưu ly bay ra tứ phía, phá hủy mất một góc mái hiên cong!

Vạn dân xôn xao, vô số người lệ rơi đầy mặt, không ngừng hướng lên trời dập đầu!

"Hê_____! Yêu đạo chớ chạy_____!"

Giọng nói thanh thúy của Vu Cát vang dội trên trời cao, hắc long đuổi ra ngoài thành, mây đen cuồn cuộn, khí yêu lượn lờ ngoài thành tức khắc bị một hơi nộ khí của hắc long thổi tan sạch.

"Giết lão!" A Đẩu hô to: "Nãi Cát! Nhờ ngươi cả đó_____!"

Lôi điện chằng chịt, giống như trời sập, tiếng ầm ầm vang lên không dứt, chấn đến màng nhĩ A Đẩu đau nhức, trong luồng kinh lôi cuối cùng, sấm sét vạn khuynh, phía xa truyền tới tiếng thét quái dị của Tả Từ, kinh đến A Đẩu mất hết can đảm.

Vù một tiếng, mây đen tiêu tán, bầu trời quang đãng, Giải Dữu ngâm dài vang dội, biến mất vô tung.

"Chết rồi à?" A Đẩu nhìn nhìn Triệu Vân, rồi nhìn sang Lữ Bố ở bên kia đường.

Không ai có thể trả lời hắn, giờ phút này chỉ có vài người trước lâu mới biết được sự kỳ quái trong đó.

Trường An im lặng chốc lát, không biết từ đâu truyền tới một tiếng "Chủ công vạn tuế!". Ngay sau đó, tiếng hô truyền khắp toàn thành, vạn dân reo hò, lẩm bẩm ca tụng, cảnh tượng này thật quá chấn động, đến bây giờ A Đẩu vẫn còn khó có thể tiếp thụ.

Hắc long Giải Dữu hiện thế, chẳng khác nào chứng thực cho danh hiệu của chân long thiên tử này, sau khi về đến cung Vĩnh Lạc, Gia Cát Lượng bèn không trì hoãn nữa, lập tức bắt tay vào chuẩn bị đàm phán với Tào Thực.

Vu Cát mỏi mệt vô cùng, cũng kéo cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ rách nát trở về, sau khi hồi cung ngã đầu ngủ ngay mấy ngày liền.

Dụng ý của Gia Cát Lượng hết sức rõ ràng, cần phải rèn sắt khi còn nóng, thả Tào Chân về, tuy không biết Vu Cát và Giải Dữu tạo thành đả kích mạnh bao nhiêu đối với Tả Từ, nhưng thời khắc này Tả Từ bị thương trốn chạy, chính là thời cơ cực tốt để kích động nội loạn Lạc Dương.

Gia Cát Lượng và Bàng Thống suy xét thật lâu, rút ra phương án đàm phán, Tào Chân đã trở thành một con cờ cực kỳ hữu dụng, cần phải thả y trở về.

A Đẩu bị kim bào thái tử cài kín đến tận cổ làm cho cả người mất tự nhiên, vừa lôi vừa kéo, nhìn vào gương ngắm nghía.

Triệu Vân ở phía sau nhìn một hồi, cười nói: "Rất có phong thái hoàng đế, năm đó chủ công cũng chưa từng mặc qua long bào này"

A Đẩu ngượng ngùng nói: "Nhưng mà ta...mặc long bào vào cũng chẳng giống thái tử"

Triệu Vân cười kéo thẳng tay áo trong cho A Đẩu, ống tay áo đen nhánh tạo thành một đường viền đẹp mắt trên mu bàn tay trắng nõn của hắn. Hai người băng qua hành lang dài, đi về phía kim điện.

Thừa tướng Khổng Minh, ngự sử đại phu Bàng Thống, trung thư nhị lang Khương Duy, binh bộ thượng thư Tôn Lượng, thượng tướng quân Triệu Vân đều đã vào vị trí.

Thái tử Hán gia Lưu Thiên đăng điện.

Chiêng vang một tiếng, "Cho mời sứ tiết Lạc Dương_____!" Lễ quan ngoài điện truyền gọi.

Tào Thực chỉnh y quan, sải bước chầm chậm mà vào, Lữ Bố cởi bội đao, thị vệ cung kính tiếp lấy, Tào Thực vào điện, Lữ Bố dừng chân bên ngoài.

A Đẩu nói: "Ôn hầu là do tiên đế ngự chỉ sách phong, xin mời, không sao" Lữ Bố bèn theo Tào Thực vào điện.

Lưu Thiện chính là thái tử, nhưng quan vị của Lữ Bố là tam công tiền triều, đây có vẻ là lời thoại mà Gia Cát Lượng đã chuyên tâm soạn hảo, chỉ dùng lễ quân thần Hán gia ra mắt nhau.

Tào Thực dường như lại uống không ít rượu, mặt đỏ hồng, vừa vào điện liền cười nói: "Quả nhiên là ngươi, tiểu huynh đệ, mặc vương phục vào như biến thành người khác, ngu huynh suýt nữa nhận không ra…"

Gia Cát Lượng hơi khó chịu, ho một tiếng, nhưng Tào Thực lại hớn hở nói: "Thúy Hoa! Tử Đan từng bảo với ta…"

A Đẩu dở khóc dở cười, nói: "Mời sứ giả ngồi! Ngồi rồi nói sau!"

Say rượu sao? Tào Thực lại đi uống say ngay vào lúc này? Không chỉ A Đẩu, mà ngay cả đám người Triệu Vân cũng vô pháp tin tưởng, mấy hôm trước Tào Thực còn khỏe mạnh, vậy mà lúc này lên điện cước bộ lại phù phiếm, đi đứng y như con lắc.

Tào Thực mở to đôi mắt say mèm đánh giá A Đẩu, lát sau nói với tên thị vệ đang dời ghế qua: "Thế này thật tốt! Cảm phiền!"

Trước khi chính thức tiếp kiến sứ giả, A Đẩu còn khẩn trương hơn cả Tào Thực, nhưng dù có bao nhiêu bất an, thì lúc này cũng đã quăng ra khỏi chín tầng mây. Vất vả lắm mới có thể đứng đắn làm Trữ quân một hồi, ai ngờ lại gặp phải tên đại tài tử say đến hồ đồ này, A Đẩu chỉ cảm thấy mưu kế nghị định cùng Gia Cát Lượng trước đó đều vô dụng. Hắn nỗ lực khống chế để mình không quăng ánh mắt cầu cứu qua Khổng Minh, căn dặn người mang hai chiếc ghế tới.

Tào Thực vén bào khâm ngồi xuống, A Đẩu vất vả suy nghĩ, cuối cùng nhớ tới lời thoại vừa học thuộc lúc nãy, nói: "Vừa nghe Tào thừa tướng quy tiên, Ích Châu ta thương xót không thôi…"

Lời nói được một nửa, Tào Thực đã ngồi ra phía sau, Lữ Bố hờ hững gật gật đầu với A Đẩu, kế tiếp đưa

chân khẽ móc một cái, chân ghế lùi lại nửa thước.

Tào Thực ngồi vào khoảng không, té phịch mông xuống đất.

60. Quyển 5 - Chương 60: Cuộc Hẹn Đá Bóng

Tào Thực lớn tiếng tự giễu: "Ha ha ha…"

A Đẩu khóc không ra nước mắt phụ họa: "Ha ha ha…"

Nghĩ cũng biết, lúc này biểu tình của đám người Gia Cát Lượng Triệu Vân nhất định là hết sức khó coi.

A Đẩu cũng mặc kệ đề cương diễn giải, dứt khoát vén long bào, chân trái gác lên đầu gối phải không ngừng lắc lư, lại nhịp nhịp cổ chân, nhìn sang Lữ Bố nói: "Đêm qua Ôn hầu…và Thực vương gia cùng nâng cốc ngôn hoan sao?!"

Lữ Bố khiêm nhường đáp: "Phải"

A Đẩu lấy tay che trán, than thở cái tên mặt liệt này đúng là một gia hỏa hay gây phiền mà.

Chúng thần hoàn toàn không còn hưng trí nữa, Gia Cát Lượng chính là lão thần được ủy thác, trong điện tôn ông ta làm đầu, lúc này Khổng Minh phe phẩy quạt lông, nói: "Bãi triều thôi, ngày mai nói sau"

Tào Thực vội bảo: "Không không không_____chờ đợi lâu như vậy, há có thể trì hoãn tiếp? Cứ nói đi, mọi người cứ việc nói thoải mái!"

Triệu Vân rốt cuộc nhịn không được nói: "Say bí tỉ như vậy, còn ra thể thống gì, người đâu! Đỡ Thực vương trở về nghỉ ngơi, lúc khác bàn sau!"

Tào Thực giương mắt, say khướt cười nói: "Mục Công say mà hưng phách, Hán tổ say mà chém được xà, trở ngại gì tài năng? Tử nói rằng, duy tửu vô lượng, bất cập loạn, vướng bận gì lễ nghi?"

Khổng Tử từng nói, ẩm thực trên thế gian đều có hạn độ, chỉ có uống rượu là vô độ, có thể không giới hạn, nhưng đừng để "Loạn" là được.

Tào Thực nêu ra sự tích của Tần Mục Công và Hán Cao Tổ, lại thêm lời của Khổng Tử để bắt bẻ, chúng thần lập tức rùng mình trong lòng, chẳng phản bác được câu nào.

Chỉ nghe Gia Cát Lượng bình tĩnh cười nói: "Thánh hiền đã bảo duy tửu vô lượng, nhưng cũng bảo rằng '*Cô tửu, thị bô bất thực*', cớ sao Thực vương lại cắt câu lấy nghĩa?"*[*là một trong "Thập bất thực" của Khổng Tử, nghĩa là: rượu thịt mua trên phố không sạch, chớ nên ăn]*

Câu bác bỏ đó của Gia Cát Lượng cũng là nguyên thoại của Khổng Tử, Khổng Tử muốn nói là lúc tế tự thì có thể mặc sức uống rượu, vậy mới hợp lễ nghi; nhưng rượu thịt từ trên phố mua về thì nhất quyết không thể say mèm.

Tào Thực đảo đảo mắt, đáp: "Sao thừa tướng dám khẳng định đây là rượu trên phố chợ, mà không phải rượu tế tự chứ? Lần trước Tử Kiến thấy người nhớ chuyện, nên lấy vài đấu cam nhưỡng, để tế hảo hữu năm xưa của ta, say sưa như thế, thì có gì quá?"

Tào Thực lại nói: "Ghét tử vong mà vui bất nhân, thì cũng như ghét say mà ép rượu; cô có nhân tâm, ngại gì sướng ẩm?"

Triều Hán trục xuất Bách gia, độc tôn Nho thuật, Tào Thực ngay cả Khổng lẫn Mạnh đều mang hết vào, Gia Cát Lượng chỉ đành mỉm cười, không đáp lời.

Nhưng A Đẩu lại cười, nhìn Tào Thực nói: "Lời Khổng Mạnh đều là nói hươu nói vượn, há có thể tin?"

Tào Thực tức giận nói: "Lịch đại tiên đế đều tôn kính Khổng Mạnh, nếu ngươi đã kế thừa Hán vị, thì cớ sao lại khinh thường?"

A Đẩu cười dài nói: "Bất quá là tùy việc mà xét thôi, Thực vương chớ tức giận. Nên biết có thơ ngôn nói rằng: *Khất cái nào lấy được nhị thê? Nhà bên nào dưỡng được nhiều gà? Đương thời còn có Chu thiên tử, cớ gì dồn dập nói Ngụy Tề?*"

"Hảo!"

Lời này nhất thời đánh vào tận đáy lòng của quần thần, Gia Cát Lượng nhịn không được quát lớn một tiếng, A Đẩu thình lình bị tiếng quát này hù hết hồn, suýt nữa té khỏi ghế.

Hai câu trước chỉ bắt sơ hở của Mạnh Tử, không truy đến cùng, nhưng khi Mạnh Tử nghiên cứu học vấn, thì Chu thiên tử vẫn còn tại vị, Mạnh Tử không nguyện trung thành với Chu vương thất, mà lại một mực cố chấp đi du thuyết các nước, đòi quan truyền nghĩa.

Lưu Thiện cũng như Chu thiên tử thời Xuân Thu, nếu bàn về ủng hộ chính thống, thì lời lẽ của Mạnh Tử thực sự không cách nào đặt lên bàn mà nói được.

Lần này ngay cả Tào Thực cũng ngạc nhiên, im lặng trước điện một hồi, Tào Thực mới tự giễu nói: "Là Tử Kiến sai rồi"

Tào Thực không ngừng hồi tưởng lại mấy câu thơ đạo của A Đẩu, hồi lâu sau gật đầu thổn thức nói: "Đúng là như thế, Tử Kiến thụ giáo"

A Đẩu khoe mã bêu xấu trước mặt Gia Cát Lượng, một kích trúng ngay, bèn đắc ý đến độ cái đuôi muốn vểnh cả lên. Lập tức thấy đủ rồi thì thu, lưu manh nói: "Đấu võ mồm đúng là vô ích, nói đi, Thực vương gia mang bao nhiêu hoàng kim tới chuộc người?"

Thực vương gia say khướt đưa một bàn tay ra, A Đẩu nhất thời trợn tròn mắt.

"Đá một trận bóng thế nào? Tử Kiến đặt năm vạn lượng hoàng kim, tiểu huynh đệ lấy Tử Đan ra đặt, nếu ngươi thua, thì hoàng kim cứ lấy, ta dẫn Tử Đan đi; còn nếu ngươi thắng, Tào Tử Đan lẫn hoàng kim đều ở lại, coi như từ bỏ…Dùng bóng kết giao, nghe theo thiên ý, tận nhân lực"

A Đẩu trố mắt nghẹn họng suy nghĩ thật lâu, hoàn toàn không hiểu tại sao Tào Thực lại dùng phương thức như vậy để chuộc Tào Chân về, may mà hắn còn nhớ rõ sự dặn dò của Gia Cát Lượng lúc trước, bèn hớn hở nói: "Tào Chân đâu chỉ đáng giá có năm vạn lượng hoàng kim"

Tào Thực đáp: "Không phải mua bán, mà là đặt cược, ngươi còn muốn gì nữa?"

A Đẩu nói: "Trường An lấy Đông Trực cho tới Vũ Quan…"

Tào Thực lười biếng nói: "Chẳng phải các ngươi đã phái binh chiếm cứ rồi sao?" Đoạn không nhiều lời nữa, đứng dậy rời đi.

A Đẩu suy đi nghĩ lại, mới cảm thấy lúc trước quả thật đã khinh thường vị tài tử Kiến An này rồi, Tào Thực đúng là không đơn giản.

A Đẩu nói: "Quy tắc do ta định!"

Tào Thực cười vang nói: "Được!" Xong chẳng hề quay đầu lại mà rời khỏi kim điện Vĩnh Lạc, Lữ Bố nhìn A Đẩu một cái rồi đi theo.

Qua hồi lâu, bị gió lạnh thổi, Tào Thực tỉnh rượu bảy phần, giũ giũ trường bào, trên vạt bào đầy mồ hôi lạnh, hắt hơi một cái, mới lòng còn sợ hãi nói với Lữ Bố: "Mới rồi Tử Kiến…không có thất lễ quá chứ?"

Lữ Bố nghiêng đầu ngắm nhìn Tào Thực hồi lâu, lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi"

Tào Thực dẫn theo hai mươi tên thị vệ, chắc chắn đều là hảo thủ đá bóng, ngày kế A Đẩu chiếu theo quy tắc bóng đá mình biết đặt ra một phần điều lệ đưa đi, lại để ý song phương đều là người mới học nghề, bèn đề xuất yêu cầu đá một trận luyện tập trước.

Dù sao cũng phải đưa Tào Chân trở về, thế nên đám người Triệu Vân, Khương Duy vui vẻ chơi một trận.

Lại ứng theo yêu cầu của Tào Thực, Gia Cát Lượng dứt khoát giải bỏ lệnh giam lỏng Tào Chân, để Tào Chân, Lữ Bố và Tào Thực ba người tự tổ đội bóng đá.

Bóng đá bắt nguồn từ thời Xuân Thu chiến quốc, ở đô thành Lâm Truy của Tề quốc, có một dạo thịnh hành vô cùng, nhưng sau khi Tần diệt Lục quốc thì bị quên lãng.

Cho đến thời kỳ Tây Hán, dân sinh phồn vinh, bóng đá mới được phát triển lại, người triều Hán xem bóng đá làm đạo "Trị quốc tập võ", là hoạt động thịnh hành bậc nhất trong quân, sĩ tộc quận Hà Nội, quý tộc hoàng cung đều rất giỏi về đạo này. Dưới dáy xã hội còn có câu: Khang trang đua ngựa, hẻm nghèo đá bóng", có thể thấy phố lớn ngõ nhỏ, bách tính dân chúng đều say mê trò đá bóng này không biết chán.

Bóng đá lưu truyền suốt mấy trăm năm, đã từ tranh tài mang tính đối kháng dần dần chuyển sang biểu diễn mang tính hạng mục, sắp tới Đoan Ngọ, Gia Cát Lượng bèn định trận bóng đá này diễn ra vào buổi sáng cùng ngày tết Đoan Ngọ, để sẵn tiện tăng thêm không khí lễ khánh.

Đương nhiên, trước đó, song phương cần phải quen thuộc với một đống quy tắc quái gở mà tiểu lưu manh lập ra, luyện đá một trận.

Song phương dự thi đều là người thông minh, năng lực ghi nhớ cực tốt…ngoại trừ Lữ Bố, nhưng thế mà lại may, phải biết rằng đống quy tắc quái lạ bên phe chủ cũng phải hao tâm tổn huyết, phí không biết bao nhiêu tế bào não mới soạn ra được.

"Rốt cuộc làm sao mà ngươi nghĩ ra được đa dạng như vậy?"

Triệu Vân bùng nổ nghi hoặc, nhưng A Đẩu lại trêu ghẹo: "Ta đã xóa bỏ khá nhiều quy tắc rồi, bằng không chỉ trong nhất thời, các ngươi học sao vô"

A Đẩu lại nói: "Cứ đá đi, đợi chừng nào phạm quy, ta sẽ giảng kỹ lại cho" Đoạn lấy tay tung tung bóng, đưa mắt nhìn Tào Thực ở đằng xa.

Tào Thực đang thấp giọng nói gì đó với một thiếu niên ở bên cạnh, A Đẩu nhận ra đó chính là Tử Giác, chẳng biết hai người này quen nhau khi nào.

A Đẩu nhướng mày, hiếu kỳ nói: "Rốt cuộc tại sao Tào Tử Kiến lại muốn đấu trận bóng này, trực tiếp lấy hoàng kim đổi người không phải tốt hơn sao?"

Triệu Vân cười buộc ống tay áo, nói: "Vậy là ngươi không hiểu rồi, nếu không đấu một trận như thế, thì sau này Tào Chân phải làm cách nào để ngẩng đầu ở Đại Ngụy được?"

“Lấy hoàng kim chuộc người, Tào Chân ắt sẽ chẳng còn mặt mũi, bại tướng nào dám nói mình anh dũng?”

A Đẩu đã hiểu, cười nói: “Tào Chân cũng đá, như vậy, thì chính là y tự cứu mình…” A Đẩu định thần nghĩ lại, nói tiếp: “Kỳ thực nói toạc ra thì việc này có ý nghĩa thực tế gì? Chẳng phải đều do mình tự lừa mình, gạt luôn đám người Lạc Dương kia sao?”

Triệu Vân cười nói: “Đây chính là cốt khí, cái gọi là cốt khí, ngươi nhận, liền có; không nhận, thì chẳng tồn tại, chỉ xem xem có kiên trì hay không mà thôi”

A Đẩu loáng thoáng minh bạch chút gì đó, lại nhìn sang sân bãi đối diện; Lữ Bố đứng dưới thái dương, ngơ ngẩn nhìn mình và Triệu Vân nói nói cười cười.

Lát sau, Tử Giác rời khỏi Tào Thực, đi về phía Lữ Bố, bị Lữ Bố đá một cước, chẳng biết bay tới nơi nào.

Triệu Vân dở khóc dở cười nói: “Tội tình gì thế này?”

A Đẩu gãi gãi đầu, buộc chặt đai lưng cho Triệu Vân, thấy sắc mặt y ửng đỏ, liền biết Triệu Vân muốn hôn mình, không biết phải đáp trả thế nào.

Một lát sau, Triệu Vân mỉm cười, nhận lấy bóng, đứng dậy rời đi.

Nếu đã là biểu diễn bóng đá, vậy thì yêu cầu ăn mặc phải nghiêm khắc, Tào Tử Kiến định buổi diễn xong, bèn phái người ra roi thúc ngựa về Lạc Dương lấy hai mươi sáu bộ trang phục đá bóng cho hai đội về đây, Hán trắng Ngụy đen, càng lộ vẻ phân biệt rõ ràng.

Nguyệt Anh phân phó thị vệ mang hai chiếc ghế tới, đặt kế bên sân, kéo tiểu Kiều ngồi xuống, nhởn nhơ tự đắc bắt đầu thưởng thức trận tập luyện này.

Nguyệt Anh móc hạt dưa từ trong hầu bao ra, chia cho tiểu Kiều một nửa, ung dung nói: “Khỉ con, phẩy quạt”

A Đẩu tiếp lấy quạt lông, dở khóc dở cười đứng đó, tiểu Kiều cười đến run rẩy cả người, nói: “Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn gọi là khỉ con, coi chừng để Tào đại tài tử nghe thấy, lại không biết Lạc Dương sẽ bép xép thế nào”

Nguyệt Anh “Ừm” một tiếng, nói: “Vậy chủ công, phẩy quạt”

A Đẩu đành hậm hực góp gió giúp hai người tiểu Kiều và Nguyệt Anh, đưa mắt nhìn vào giữa sân, nói: “Mấy ngày nữa mới chính thức bắt đầu đúng không, ta xem thử trước”

Hắn nhét còi trúc treo trên cổ vào miệng, càu nhàu: "Thật con mẹ nó đẹp trai…Người xem sư phụ kìa, siêu cấp thủ môn"

Bên đội Tào Ngụy, Tào Tử Kiến việc nhân đức chẳng nhường ai làm đội trưởng, Lữ Bố hình như là tiền phong? Tào Chân hậu vệ.

Bên Hán quân Triệu Vân làm tướng môn, Khương Duy tiền phong, Tôn Lượng hậu vệ, mỗi người mặc y phục đá bóng trắng viền vàng của mình, càng lộ vẻ anh tuấn bất phàm.

A Đẩu biết rõ trận này tất bại, phải tuân theo nguyên tắc hữu nghị đệ nhất, tranh tài đệ nhị, chế định ra một đống quy tắc lôi thôi dài dòng, là chỉ mong đám tướng quân nhà quê không thiện đá bóng phe mình có thể thua trong vinh dự mà thôi.

A Đẩu thổi còi trúc lên, thấy Lưu Thăng cũng tới thì suýt nữa bị sặc, Nguyệt Anh sẳng giọng: "Mau, để bọn họ ra sân đi, cho lão nương tử tế nhìn một cái"

A Đẩu lấy hơi thổi một tiếng sắc bén, thông báo song phương vào sân, tiếng còi kia mới vang lên được một nửa thì chợt biến âm.

"Má ơi! Bởi ta cứ bảo sao không có đội trưởng!" A Đẩu gào khóc thảm thiết nói: "Tên cao to kia là ai!"

Nguyệt Anh thình lình bị A Đẩu hét, làm rớt hạt dưa đầy đất, tức giận nói: "La cái gì! Chẳng phải là tiên sinh ngươi sao? Chưa từng thấy à?"

Khổng Minh cư nhiên thay y phục đá bóng, vào sân chào hỏi chúng nhân Hán Trung! A Đẩu bị nhát lôi giáng bất ngờ này đánh cho quay mòng mòng, suýt nữa trợn trắng mắt té xỉu.

Tiểu Kiều cười dài nói: "Dù sao cũng thua, mọi người cứ việc vui chơi thỏa thích a"

Nguyệt Anh cười dài nói: "Đúng vậy, đừng thấy tiên sinh ngươi già khọm mà chê nhé, rất bản lĩnh đấy"

Tiểu Kiều lại cười nói: "Người đã ăn tiên đan vào rồi đương nhiên khác hẳn, ô, tiên sư cũng tới kìa"

Vu Cát cười hi hi nói: "Đúng nha_____" Nguyệt Anh vội lấy lòng mà hốt một nắm hạt dưa đưa vào tay Vu Cát, lại phân phó người mang ghế tới. Vu Cát lắc lư lắc lư ngồi, cười nói: "Ca, cũng quạt quạt gió cho ta với"

"Bíp_____" Một tiếng còi vang lên, Vu Cát thổi một hơi vào cây đàn hương tính giờ kia, đốt nó cháy lên, A Đẩu một cước đá bóng ra, rơi vào giữa sân, chủ soái song phương ai nấy dẫn bảy tám thị vệ đội viên đồng loạt xông lên.

Nguyệt Anh, tiểu Kiều cười nghiêng cười ngã, chỉ xem đây là trò xiếc khỉ, A Đẩu mặt mày hết sức thê thảm, cầu cho trận tập luyện này trôi qua mau chút.

Nén nhang đầu tiên.

Vu Cát cười nói: "Nhìn không ra tiểu Lượng cũng lành nghề ghê ha?"

Nguyệt Anh tức giận nói: "Ôn hầu lộn xộn quá! Không đá bóng cho người phe mình mà cứ đụng tới đụng lui! Yo, hắn đụng ngã thị vệ kia rồi kìa!"

"A_____!" Tiểu Kiều và Nguyệt Anh đồng thời thét to: "Tử Long chụp được rồi! Tuyệt vời!"

"Bíp_____"

Tiếng còi vang lên, Lữ Bố dẫn bóng đụng trúng người khác, phạt bóng.

A Đẩu cười hung ác: "Hiện tại đã hiểu rõ quy tắc tiểu gia ta định ra chưa, hắc hắc hắc!"

Ta không thắng được, Tào Tử Kiến ngươi cũng đừng mong sống tốt, đây chính là dự tính ban đầu của A Đẩu, nhưng sau khi ra trận được nửa nén hương, song phương đều đã quen thuộc sân bãi và quy tắc, bắt đầu đá ra hình ra dáng hơn.

Gia Cát Lượng chỉ huy toàn đội người, tiến có thể công, lùi có thể thủ, A Đẩu không khỏi âm thầm tán thưởng, xem ra tuyệt không thể đánh giá thấp trí thông minh của cổ nhân được. Tôn Lượng và Khương Duy phối hợp nhau, truyền bóng qua lại, càng hoàn mỹ vô cùng.

Nhìn sang đội Tào doanh, trái lại loạn cào cào, nguyên nhân cũng chẳng có gì, vấn đề chủ yếu là do Lữ Bố.

Lữ Bố chẳng chịu phối hợp với đội hữu chút nào, tiếp được bóng là một mạch tiến quân thần tốc, có người phòng thủ, lách được thì lách, lách không được thì tông thẳng, này rõ khổ cho Tào Tử Kiến và Tào Chân.

Vì thế tình hình trong sân trở thành cảnh Lữ Bố dẫn bóng đâm ngang lao dọc, thành viên đội Thục Hán rối rít đuổi theo sau lưng Lữ Bố, đội Tào Ngụy lại đồng loạt ùa lên, đuổi theo phía sau phe Hán.

Lữ Bố dẫn bóng tới cách cầu môn hơn năm mươi bước, đá mạnh một phát, quả bóng hóa thành một đạo lưu tinh bay về phía Triệu Vân, Triệu Vân nhạy bén chí cực bắt giữ được vòng cung kia, giẫm một cước lên cột dọc, chụp gọn nó, kế tiếp tung mình một cái trên không trung, vững vàng tiếp đất.

Lữ Bố gạt mồ hôi, quay đầu hậm hực chạy đi.

Nguyệt Anh và tiểu Kiều thấy vậy thích thú không thôi, Nguyệt Anh tán thưởng: "Vậy mới đáng xem chứ!"

"Hắn phạm quy rồi!" A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Phạm quy rồi! Như vậy không được! Hai người rốt cuộc là tới xem trai đẹp hay xem đá bóng vậy!"

Nguyệt Anh mỉa mai: "Tranh nhau quả bóng bé tí thì có gì đáng xem, đương nhiên là xem nam nhân rồi! Bằng không ngươi nghĩ lão nương khăng khăng dời ghế tới làm gì!"

Tiểu Kiều cười muốn té ghế, A Đẩu phát cuồng nói: "Phạt bóng!" Kế tiếp thổi còi, không nhiều chuyện với hai nữ nhân này nữa, bằng không bóng còn chưa đá xong mà mình đã quy thiên mất rồi.

Từ xa, Gia Cát Lượng hướng về phía A Đẩu chỉa ngón cái xuống.

Nửa nén hương thứ hai.

Đội Tào Ngụy rốt cuộc cũng lập ra chiến thuật, Tào Thực cao giọng chỉ huy, cùng phối hợp với Tào Chân, đuổi theo sau Lữ Bố một tấc không rời, ba người hình thành nên một mũi nhọn, hậu phương trái lại phòng thủ suy yếu.

Tiến công chính là phòng thủ tốt nhất, A Đẩu nhìn ra ý đồ của Tào Thực, nhưng mỗi lần Lữ Bố tiếp được bóng, chạy được có vài bước liền phạm quy. Lát sau, Gia Cát Lượng cư nhiên vô cớ lĩnh ngộ được chiêu gian dẫn dụ Lữ Bố việt vị!

A Đẩu trố mắt nghẹn họng đứng bên sân, hoàn toàn không biết dùng từ gì để hình dung đám người này. May mà mình đã thủ tiêu quy định thẻ vàng và thẻ đỏ, bằng không đá nửa ngày trời như vậy, thế nào Lữ Bố cũng bị một loạt thẻ đỏ đuổi ra tới Thành Đô luôn.

Lần này Lữ Bố xung phong gian nan hơn nhiều, quanh quẩn hơn nửa nén hương, phạt phạt ngừng ngừng, cuối cùng thành công bức gần tới cầu môn, kế tiếp sút mạnh một cái, Triệu Vân nhảy vọt lên chụp bóng, lại chụp được rồi!

Động tác nhảy vọt chụp bóng có độ khó cực cao, cần một chân dùng lực giẫm xuống đất, toàn thân bay lên, sau khi tiếp bóng rơi xuống đất còn phải cuộn người để bảo vệ bóng. Động tác này Triệu Vân dùng hết sức tuyệt vời, lại giành được tiếng reo hò trên khắp toàn sân.

Lữ Bố thở ra, sau khi sút xong theo bản năng quay đầu sang nhìn trọng tài, A Đẩu cười nói: "Không có phạm quy!" Kế tiếp phất tay đuổi hắn về vị trí.

Nghỉ giải lao giữa trận.

Tiểu Kiều ngượng ngùng đứng dậy, trở về tìm đường đỏ đậu xanh, Nguyệt Anh đi vào trù phòng phân phó

người nấu chè đậu xanh giải nhiệt.

Đội viên song phương đều tụ tập trước cầu môn của phe mình, để nghe đội trưởng giảng giải chiến thuật.

A Đẩu nhìn cảnh tượng này, cảm thấy thực sự rất vui vẻ.

Lát sau, Lữ Bố mặt mày mờ mịt, đội bên Tào Thực bất đắc dĩ tản ra, ai nấy tự đi nghỉ ngơi, dù sao đối với Lữ Phụng Tiên thì, có nói gì cũng thừa thãi.

A Đẩu thủ ở bên sân, thấy Tào Thực đi qua, bèn thuận tay múc gáo nước đưa tới, cười hỏi: "Ngươi quen Tử Giác à?"

Tào Thực giống như hết sức ngoài ý muốn, gật gật đầu, tiếp lấy nước uống ừng ực, A Đẩu lại hỏi: "Ngươi nói gì với hắn thế?"

Tào Thực gạt mồ hôi, cười nói: "Ta nói với hắn rằng: trên thế gian này, chẳng hề có cái đạo lý ai không xứng với ai cả"

A Đẩu vốn muốn hỏi cặn kẽ nội dung cuộc trò chuyện, nhưng lại bị Tào Thực khéo léo đánh vòng, hắn chỉ đáp rằng mình đã nói gì với Tử Giác, chứ chẳng chút đề cập tới Tử Giác nói gì, để mặc cho A Đẩu suy đoán.

Chẳng có ai không xứng với ai cả? Tử Giác muốn nói A Đẩu không xứng với Lữ Bố, hay là bản thân không xứng với Tư Mã Chiêu? Hoặc giả Tử Giác không xứng với Hầu gia? Tám phần là trường hợp thứ nhất rồi.

Trong lòng A Đẩu khẽ động, nói: "Dương Tu cũng từng hỏi như thế sao?"

Tào Thực cười nói: "Ta cũng đã từng nói như thế"

A Đẩu đã hiểu.

Bên đội Thục Hán, Gia Cát Lượng nói chiến thuật xong, chúng tướng giải tán, Triệu Vân cũng đi tới bên sân, dội một gáo nước, cười nói: "Sư phụ thủ thế nào?"

A Đẩu cười đáp: "Bảnh chết được, lần sau khi ngươi dùng nắm đấm đánh bóng, hãy la như vầy:" Nói xong A Đẩu làm một động tác, hét: "A a a_____*thiên mã lưu tinh quyền**_____" *[*xem hình minh họa bên dưới]*

Vẻ mặt Tào Thực cổ quái, Triệu Vân có lẽ đã nghe quen mấy lời quái lạ này rồi, nên chỉ cười cùng Tào Thực rời đi, A Đẩu nhìn vào trong sân, Lữ Bố không chút nhúc nhích nằm trước cầu môn, nheo hai mắt

nhìn lên bầu trời.

A Đẩu nói: "Uống nước! Lữ Phụng Tiên, nằm ngay đơ vậy!"

Lữ Bố ngồi bật dậy, mặt cỏ sau lưng bị đè ướt nhẹp, hiện ra dấu người hình chữ "Đại" ( ).

A Đẩu đưa nước qua, Lữ Bố uống, hai người nhìn nhau một cái, Lữ Bố hờ hững nói: "Không có gì muốn nói với ta à?"

A Đẩu nghĩ ngợi, rồi nói: "Ừm, ngươi…rất bảnh, Hầu gia thật uy mãnh! Ờ thì…ngươi dẫn bóng tông người bảnh thì có bảnh đấy, bất quá phạm quy rồi! Ta đây cũng chẳng có cách nào, đúng rồi, lần tới khi ngươi sút bóng, nhớ phải hét lên như vầy, như vầy"

A Đẩu hét: "A da da_____*Phật sơn vô ảnh cước**_____" *[*xem hình minh họa bên dưới]*

"Lải nhải như đàn bà" Lữ Bố mỉa mai, xong xoay người bỏ đi.

A Đẩu nghiến răng nghiến lợi, quăng gáo nước ra, trúng lên đầu Lữ Bố cái "Bốp", Lữ Bố sờ sờ đầu, giống như có chút đau, quay lại cười nói: "Ta sẽ không phạm quy nữa!" Đoạn hoạt động cánh tay, vọt vào trong sân, người của hai phe tề tựu đủ, hiệp hai bắt đầu.

Nguyệt Anh kéo tiểu Kiều vội vội vàng vàng ngồi vào vị trí.

Hiệp hai.

Lữ Bố quả nhiên không còn phạm quy nữa!

A Đẩu há hốc miệng, cái còi rớt xuống, lắc qua lắc lại trước ngực, lúc này nguyện vọng duy nhất của hắn chính là lao vào sân bóp chết Lữ Bố.

Lữ Bố đã lĩnh ngộ được cách giả té! A Đẩu dở khóc dở cười, nhìn Lữ Bố lao qua Khương Duy, lát sau, ôm chân ngã xuống.

A Đẩu ngậm còi trong miệng, thổi cũng không được, mà không thổi cũng chẳng xong.

Còi vang…Phạt bóng, Khương Duy đáng thương nhìn nhìn trọng tài, rồi nhìn sang Lữ Bố.

Lữ Bố hưng phấn vui vẻ đứng dậy, sút một phát penalty, vào! Triệu Vân bó tay, đội Tào Ngụy hoan hô như sấm rền.

“Hầu gia đúng là gian tà thật” Nguyệt Anh nói như thế.

“Ừm” Tiểu Kiều tỏ vẻ đồng ý.

Nén hương thứ ba mới cháy được một nửa, mà quả bóng đã bị đá nát bét, lông đuôi ngựa, sợi bông lòi tán loạn, thấy thế, A Đẩu đành ra hiệu trận luyện tập hôm nay kết thúc trước thời hạn.

Xích Thố đã trở thành con ngựa trọc đuôi, có muốn cắt nữa cũng chẳng còn gì để cắt, A Đẩu nghĩ tới nghĩ lui, ra trận đều là đội hình minh tinh, không phải bóng tốt thì không thể hiển lộ rõ sự cao quý ưu nhã lãnh diễm tà mị của nó, bèn ôm quả bóng kia đi tìm Trảo hoàng phi điện và Đích lô, việc này gác lại, không bàn tới nữa.

Vài ngày nữa là tới Đoan Ngọ, năm nay thi đấu thuyền rồng ở sông Phong Thủy trái lại trở thành hạng mục giải trí không đáng kể, Gia Cát Lượng mở đại điện trước Vĩnh Lạc cung, phái binh sĩ ra duy trì trật tự.

Cũng có quan lại quyền quý từ các nơi như Thượng Đường, Hán Trung, Trần Thương chuyển nhà tới, chỉ để chiêm ngưỡng trận bóng đá giữa tài tử Lạc Dương và các tướng lĩnh Trường An.

Trong năm Đoan Ngọ này, Trường An đã nghênh đón một giai đoạn huy hoàng phồn hoa nhất kể từ sau thời kỳ tam phân thiên hạ đến nay.

Phố lớn ngõ nhỏ không ai mà không bàn về trận bóng đá, ngoài Vĩnh Lạc cung tiếng người huyên náo, sáng sớm cửa cung vừa mở, tức khắc đã chen chúc đến nước chảy không lọt.

Các nam nhân xem bóng đá, các nữ nhân thì ngắm tài tử võ tướng, tiếng cười, tiếng bàn tán khi Tào Thực đi lên giữa sân đấu lập tức đạt đến đỉnh điểm!

“Má ơi_____!” A Đẩu thấy biển người tấp nập này thì hết hồn, ít nhất cũng gần vạn người vây quanh sân đấu, trên lầu các ngoài cung cũng chen chật ních người.

Chỉ cần là chỗ cao, thậm chí ngay cả nóc tửu lâu, bên tường cung, cũng đông nghịt dân chúng bíu lên xem đấu.

Nhìn vào trong trận, ít nhất cũng có gần năm sáu vạn người…A Đẩu lòng còn sợ hãi, bị tiếng hô vang từng đợt này làm tức ngực vô cùng.

“Lần này khỉ con không tụ tập đánh cược nữa à?” Nguyệt Anh cười nói.

A Đẩu gãi gãi đầu, lớn tiếng nói: “Đánh tới đánh lui cũng đều là tiền ta thôi, không cược nữa”

Vu Cát cười hì hì nói: "Khỉ con mông đỏ mặt đỏ đỏ_____" Đoạn vung cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ, lăng không gõ một cái lên chiếc chiêng vàng khổng lồ treo phía đối diện sân đấu.

Chiêng vang, tiếng tựa rồng ngâm, tức khắc lấn át toàn bộ tiếng người huyên náo khắp toàn thành.

Tất cả mọi người đều rùng mình trong lòng, vạn dân im lặng.

Đội trưởng song phương dẫn dắt đội viên đứng đúng vào vị trí, ôm quyền hành lễ với nhau.

A Đẩu định thổi còi trúc, nhưng Gia Cát Lượng lại giơ tay lên ra hiệu chậm đã.

Trong lòng A Đẩu khẽ động, cười nói: "Vào một quả, thưởng một trăm lượng hoàng kim!"

Đội Thục Hán cười vang, kế tiếp sĩ khí dâng cao, Gia Cát Lượng trêu ghẹo: "Tạ chủ long ân!"

Lữ Bố và Tào Thực nói gì đó với nhau, Tào Thực lại thấp giọng giao đàm với Gia Cát Lượng, nửa ngày sau Khổng Minh định xoay người đi tới chỗ A Đẩu, thì bị Tào Thực kéo lại.

Tào Thực cất cao giọng nói với trọng tài trên đài: "Ôn hầu có một yêu cầu quá đáng, nếu hôm nay, dưới sự phòng thủ của Tử Long tướng quân mà có thể vào ba quả, thì hoàn thỉnh thế tử Lưu gia đáp ứng một việc"

A Đẩu ngạc nhiên, còn chưa lên tiếng thì Triệu Vân đã giành trước, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Trong ngoài sân mọi người nín thở, châm rơi có thể nghe, mấy vạn ánh mắt tụ lên người Lữ Bố toàn thân trang phục bóng đá đen nhánh.

Giọng Tào Thực trong trẻo, vang vọng hoàng thành.

"Ôn hầu muốn dùng ước hẹn ba quả bóng này, mời thế tử cùng vui chơi tết Đoan Ngọ, mong thế tử chớ chối từ!"

Mấy vạn quan chúng im lặng chốc lát, kế tiếp đồng loạt ồ lên! Đây là cầu ái ư?! Lữ Bố đang...Ôn hầu đang công khai cầu ái với thái tử Hán gia trước mắt mấy vạn người đó sao?!!

Tiếng ồn ào kinh thiên động địa, gần như lật đổ cả Vĩnh Lạc cung!

Dù sớm biết tính tình Tào Thực xưa nay không kiêng kỵ gì, nhưng vị đại tài tử này cư nhiên đám thay mặt Lữ Bố lớn tiếng nói ra lời đó, Đoan Ngọ năm nay đúng là nhiều chuyện giải trí bát quái thật! Vì thế mỹ nhân cũng có, anh hùng cũng có nốt, trái lại A Đẩu bị coi thành vật đánh cược trên khán đài giờ mới

thanh tỉnh ra.

Vu Cát lần nữa liệu sự như thần, mặt A Đẩu thoáng chốc đỏ tới mang tai, chẳng khác nào cái mông khỉ, nghe được lời này trước mắt bao nhiêu người, chỉ hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Nhưng sự việc còn lâu mới kết thúc.

Đang không biết đối đáp thế nào, thì lại nghe trong sân Triệu Vân trầm giọng bảo: "Khoan đã!"

"Nếu Ôn hầu đã nói trước, vậy hôm nay, Tử Long cũng có một yêu cầu quá đáng!"

Trong nháy mắt đó, hoàng thành Trường An lập tức sôi trào!

Lời tác giả:

Khất cái nào lấy được nhị thê? *(Khất cái hà tằng hữu nhị thê?*

Nhà bên nào dưỡng được nhiều gà? *Lân gia yên đắc hứa đa kê?*

Đương thời còn có Chu thiên tử *Đương thì thượng hữu Chu thiên tử*

Cớ gì dồn dập nói Ngụy Tề? *Hà sự phân phân thuyết Ngụy Tề?)*

Những câu này xuất xứ từ Cổ kim tiếu khái do Phùng Mộng Long đời Thanh biên soạn.

Đại ý là:

Người Tề có một thê một thiếp, mà mỗi ngày còn phải ra đường ăn xin, thì khất cái làm sao có vợ lớn vợ bé được?

Lại nói rằng có một tên trộm, ngày ngày đều trộm một con gà bên nhà hàng xóm, sau khi bị bắt rồi khuyên răn xong, tên trộm kia mới đáp rằng: Được thôi, ta đổi từ mỗi ngày trộm một con thành mỗi tháng trộm một con, rồi từ từ đổi thành mỗi năm trộm một con, cuối cùng không trộm nữa" Phùng Mộng Long bèn nghi hoặc: nhà hàng xóm lấy đâu ra nhiều gà cho hắn trộm như vậy?

Còn hai câu sau, là chỉ vào thời Xuân Thu chiến quốc, khi vương quyền của Chu thiên tử vẫn còn, thế

nhưng Mạnh Tử lại không ủng hộ Chu vương, mà chuyển hướng sang Tề Tuyên vương, Lương Huệ vương cầu chức quan. Ở trong mắt Nho sinh tôn sùng vương quyền chính thống đời sau thì đây là một việc làm vô cùng đáng ghét.

Nguyên nhân cái chết của Tuần Úc, Khổng Dung có một phần là do cố gắng bảo vệ Hán Hiến đế, mắng thẳng Tào Tháo soán vị, cuối cùng bị Tào Tháo bí mật xử tử.

Xét trên một mức độ nào đó, Gia Cát Lượng cũng kế thừa loại khí chất không biết sợ này của Nho sinh, kiên trì tin tưởng Lưu gia là Hán thất chính thống, thế nên mới ôm hoài bão cúc cung tận tụy phục vụ hai đời Lưu gia cho đến chết, chứ không phải hoàn toàn vì mấy câu ngon ngọt của Lỗ tai to mà đã có thể dụ được ông ta quyết một lòng làm trâu làm ngựa.

Thời đại Tam quốc chỉ tôn Khổng chứ không tôn Mạnh, vì cần cho nội dung vở kịch, nên có cải biến sơ sơ, khỏi tra cứu.

61. Quyển 5 - Chương 61: Tết Đoan Ngọ Biệt Điện Diêu Văn Tiêu Cổ Tấu

Trời xanh quang đãng, diễm dương cao chiếu.

Vu Cát đầu đầy chấm hỏi mà nhìn vào một tờ bản thảo thuyết minh, đứt quãng đọc:

"Sút gôn…Sút…gôn!"

A Đẩu nắm Vu Cát qua, nói:

"Ngươi không được! Nãi Cát, để ta, khí thế, hiểu không, khí thế!"

"A!"

Trên ghế trọng tài, Vu Cát bị A Đẩu xách ngược lắc tới lắc lui, pháp bảo trên người kêu loạn xạ, đạo linh tiền đồng thước trấn tà rớt đầy đất.

A Đẩu lật một tấm bùa thiên lý truyền âm ra, tràn đầy khí thế vương bá mà phất tay ném mạnh vào không trung!

Trong nháy mắt, tiếng thuyết minh kích tình truyền khắp Trường An, giống như một con gà tây gáy cao vút, tức khắc có không ít khán giả vô tội đang uống nước ô mai giải nhiệt sặc văng đầy mình.

“Sút gôn! Sút gôn! Sút gôn! Khương Duy lập công rồi! Đừng cho Tào Tử Kiến bất cứ cơ hội nào! Khương Bá Ước vĩ đại! Hắn đã kế thừa truyền thống vinh quang của đội Thục Hán! Vô số hình tượng chói lòa đã nhập thể vào ngay khoảnh khắc này! Tào Tử Kiến đá quá bảo thủ, sự phòng thủ của hắn quá yếu kém! Rốt cuộc hắn cũng gieo gió gặt bão rồi! Bọn hắn đã có thể trở về Lạc Dương rồi…Nãi Cát, hiệu lực của bùa thiên lý truyền âm tốt thật! Thêm tấm nữa nào!”

“…”

Tiếng than thở vang lên khắp toàn trường, Vu Cát bỏ chạy mất dạng.

Tào Thực cắt bóng từ chân Khương Duy, dân chúng điên cuồng hò hét, Tào Tử Kiến cực kỳ phiêu lượng mà truyền một phát dài, quả bóng xa xa bay qua phòng tuyến của Lưu Thăng và Tôn Lượng, rơi xuống trước mặt Tào Chân.

Tào Chân lần nữa xoay người nhảy lên, đang muốn sút gôn thì Lữ Bố lủi ngang ra, đoạt bóng của Tào Chân!

Toàn trường náo động.

Lữ Bố bắt đầu tấn công, tức khắc bỏ tất cả mọi người lại sau lưng, Triệu Vân hơi khom người, khẩn trương nhìn động tác của Lữ Bố.

Lữ Bố thân như tia chớp, phi chân sút!

Triệu Vân mẫn tuệ chí cực bổ nhào về phía quỹ tích đang xoay tròn bay đến!

Hai người đồng thời hét lớn một tiếng.

“Phật sơn vô ảnh thối_____!!”

“Thiên mã lưu tinh quyền_____!!”

Nguyệt Anh thắc mắc: “Là thứ gì thế?”

A Đẩu lập tức cười muốn mất thở. Nửa ngày sau mới bíu long ỷ bò lên, thở không ra hơi dựa vào tay vịn ghế, chỉ biết thở dốc, lời gì cũng nói không được.

Hắn lau nước mắt do cười mà chảy ra, ngơ ngác nhìn Lữ Bố sút gôn bất thành, lui ra, Triệu Vân chuyên chú phát bóng một cước, bóng bay tới giữa sân.

Hắn chợt cảm thấy xót xa không nói nên lời, ngồi dưới ánh dương gay gắt, không ngừng dụi mắt.

A Đẩu nói: "Liều mạng như thế làm chi, giống như đại thù sinh tử vậy, không phải chỉ là ngày lễ thôi sao?"

Hoàng Nguyệt Anh bình luận: "Triệu Tử Long sau khi ăn viên thuốc kia vào, thì người trẻ ra, tâm hồn cũng trẻ ra nốt, trở lại thành tên ngốc nghếch năm đó"

Tiểu Kiều phụ họa: "Chẳng phải hay sao"

Nguyệt Anh cười dài liếc A Đẩu một cái: "Khỉ con, ngươi cũng tạo nghiệt thật"

Tiểu Kiều chợt cười nói: "Sao thế, Công Tự?"

A Đẩu đáp: "Không có gì, mồ hôi vô mắt thôi"

Nên kỳ vọng ai thắng đây? A Đẩu giống như bị đặt vào chảo lửa, mỗi lần Lữ Bố dẫn bóng sút gôn, tư vị trong lòng hắn hoàn toàn không cách nào hình dung được. Thời gian từng chút từng chút trôi đi, Tào Tử Kiến liên tục truyền bóng cho Lữ Bố, để hắn xung phong sút gôn, xem ra ba quả bóng này sút không vào rồi.

Vẫn là sư phụ thắng, A Đẩu đưa mắt nhìn cây đàn hương tính giờ cắm bên ghế trọng tài, nén hương thứ ba đã sắp cháy hết phân nửa, Lữ Bố đã sút gôn năm lần, vào một quả.

Đội Tào Ngụy sôi nổi khen hay, chỉ cần thủ vững cầu môn phe mình, thì trận tranh tài này ắt sẽ thắng lợi.

Ánh nắng dần tàn, bầu trời tối sầm xuống.

Lữ Bố lần thứ sáu tiếp được bóng, một đường không gì cản nổi lao về phía cầu môn Thục Hán, bỏ xa Tôn Lượng ở phía sau, hắn đột nhiên ngừng bước, cùng Triệu Vân đồng loạt nhìn lên A Đẩu ở trên cao, mà A Đẩu thì đang nhìn nén hương kia.

Tầng mây che khuất mặt trời, giọt nước đầu tiên xuyên qua mấy vạn xích không gian rơi lên đàn hương, làm nó phát ra một tiếng xèo, tắt ngúm.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, ngay sau đó, một luồng sấm sét xẹt qua trường không.

A Đẩu đứng dậy, thổi vang còi trúc, trong tiếng cười của mọi người, cơn mưa tầm tã bắt đầu đổ xuống.

Gia Cát Lượng cười nói gì đó, xoay người rời đi, suýt nữa trượt té trong đống bùn, Tào Thực đầu tiên là

cười to, đuổi theo Gia Cát Lượng, sóng vai bỏ đi.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, sau đó, nước trên trời giống như không ngừng trút hết xuống mặt đất, khắp thiên địa đều là một mảng trắng xóa, dân chúng xô đẩy nhau chạy ra cửa Vĩnh Lạc cung, mưa tới nhanh, người giải tán cũng rất nhanh, không đến nửa khắc, trong sân ngoài sân đều đã tản sạch.

A Đẩu ngây ngẩn đứng trong cơn mưa, đây rốt cuộc là chuyện gì, tết Đoan Ngọ mà lại đổ mưa to?!

Nhưng Lữ Bố và Triệu Vân vẫn còn đứng trong sân, ai cũng không chịu đi.

"Mưa rồi!" A Đẩu hô với hai người còn sót lại của trận đấu: "Trở về thôi!"

Hắn bất chấp trời mưa xuống khỏi ghế trọng tài, chạy vào trong sân, Lữ Bố và Triệu Vân đồng thời giơ tay lên, ra hiệu hắn không được đi qua.

Tiếng mưa rào rào át đi tiếng nói chuyện của bọn hắn.

Lữ Bố chân trái giẫm bóng, nói: "Tiếp tục chứ?"

Triệu Vân gật gật đầu.

Lữ Bố nói: "Chuyện Thập nhật tán ngươi hỏi chưa?"

Triệu Vân đáp: "Không thuốc nào giải được, kể từ khi đại Kiều chết, phương thuốc giảm bớt dược tính đã thất truyền rồi"

Lữ Bố ảm đạm gật đầu, Triệu Vân nghi hoặc hỏi: "Ngươi hỏi chuyện này làm gì?"

Lữ Bố hờ hững đáp: "Ta…đã uống Thập nhật tán của Tả Từ"

Triệu Vân hít vào một hơi, Lữ Bố canh chuẩn thời cơ giơ chân sút mạnh.

Bên ngoài sân A Đẩu hô to một tiếng, Triệu Vân cư nhiên quên đưa tay ra cản, để mặc quả bóng kia vọt vào cầu môn.

"Quả thứ hai" Lữ Bố nói.

Triệu Vân thở dài, xoay người nhặt bóng, ném về phía Lữ Bố.

Mưa rơi thành màn, y thường của hai người đều ướt đẫm, dán vào người, Lữ Bố tiếp lấy, giơ tay lau đi nước trên mặt, gạt xuống đất.

Triệu Vân vốn đang khom mình, lúc này đứng thẳng người lên, hai mắt nhìn chằm chằm Lữ Bố, ánh mắt rơi lên khuôn mặt hắn.

Lữ Bố nhìn mặt đất một hồi, nói: "Nước mưa vô mắt"

Lữ Bố khẽ nhấc chân đá quả bóng kia, nói: "Chuyện Thập nhật tán, đừng nói cho hắn biết"

Quả bóng bắn tóe một đường bọt nước thẳng tắp, lăn về phía Triệu Vân đang vươn người mà đứng. Mười bước, năm bước, càng lúc càng gần, lăn đến bên chân Triệu Vân.

Bóng bị một cánh tay của Triệu Vân giữ yên.

Triệu Vân nói: "Tử Long làm không được"

"Lần này không tính" Triệu Vân nói, hắn ném bóng cho Lữ Bố, kế tiếp hết sức chăm chú khom người, hai tay đẩy ra, ánh mắt khóa định động tác của Lữ Bố.

Lữ Bố không lên tiếng nữa, xoay người qua, một cước đá bóng đi thật xa, đuổi theo, chặn đứng quả bóng, đứng phía sau nó.

A Đẩu nhịn không được hô: "Các ngươi đang nói gì vậy?!"

Triệu Vân và Lữ Bố đều không thèm nhìn tới A Đẩu.

Một người ngưng thần, người kia hít sâu vào một hơi.

"Triệu_____Tử_____Long!" Lữ Bố rống giận một tiếng, thân hình hóa thành một đạo hư ảnh, nháy mắt phá tan cơn mưa khắp trời, kẹp lấy quả bóng kia lao về phía cầu môn.

Lữ Bố đã dốc toàn lực! Quả bóng da tức khắc vỡ thành ngàn vạn mảnh, dưới kình khí của lực xông này, những sợi bông bay loạn xạ trong cơn mưa, hóa thành một cơn lốc xoáy gào thét lao về phía Triệu Vân!

Triệu Vân nhắm hai mắt lại, quát lớn một tiếng, trở tay đẩy ra phía trước!

Thiên hạ chi chí nhu, lực hám thiên hạ chi chí cương. [*cái mềm nhất trong thiên hạ áp chế được cái cứng nhất trong thiên hạ]

Dưới một kích toàn lực của Lữ Bố, tường khí nháy mắt cuốn tung nước đọng trong nửa sân bóng, dời non lấp biển lao thẳng vào Triệu Vân!

Triệu Vân cắn răng đón đỡ, bị lực đạo như trời sập kia đẩy đến không ngừng lui về phía sau.

Ầm một tiếng, thiên địa tĩnh lặng, mấy giây sau, Triệu Vân đứng trong cầu môn, nước văng tứ tán, hai người đều ướt đẫm toàn thân, Quả bóng vỡ nát, nhưng toàn bộ mớ bông đã bay vào trong cầu môn.

"Ta thắng rồi" Lữ Bố hờ hững nói, xoay người đi về phía A Đẩu đang trợn mắt nghẹn lời bên sân.

Triệu Vân mỏi mệt đáp: "Trận mưa này rơi đúng lúc thật"

Mưa to như trút, Tào Chân về đến cung, cởi bỏ ngoại y ướt đẫm, thay bộ võ sĩ phục hắc cẩm vừa được đặt chế lần nữa.

Hấn đứng một lúc dưới đình lang, đưa mắt nhìn Phượng Nghi đình, kế tiếp xoay người men theo trường lang đi một mạch vào hậu cung, đẩy cửa phòng A Đẩu ra, bước vào.

Tào Chân lấy một bức thư thân bút từ trong ngực ra, đặt lên bàn.

Hấn định xoay người rời đi, nhưng lại cảm thấy không ổn, nhìn nhìn xung quanh, cầm bức thư kia tiến lên nhét xuống dưới chiếc gối trên giường tháp của A Đẩu, ngẫm nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy không chắc ăn lắm.

"Vương gia đang làm gì vậy?"

Tào Chân sợ hết hồn, xoay người lại, thấy là Tử Giác mím môi đứng trước cửa, mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vừa rồi chợt có ý niệm, thực sự cho rằng ngươi chính là Công Tự"

Tử Giác nói: "Ngày mai vương gia phải đi rồi sao?"

Tào Chân gật gật đầu, nói: "Cảm ơn…các ngươi đã chiêu đãi, ngày mai phải về Lạc Dương rồi"

Tào Chân nhịn không được hỏi: "Về chung chứ? Dù sao ở Lạc Dương cũng có người săn sóc"

Tử Giác lắc lắc đầu, tiến lên giúp Tào Chân sửa ngay ngắn góc chăn bị kéo lệch, nói: "Vương gia thay ta mang câu này về cho Tử Thượng…"

Lời chưa dứt, bên ngoài cửa đã truyền tới giọng nói của A Đẩu.

Tử Giác hít vào một hơi, đang không biết làm thế nào cho phải thì Tào Chân đã nghĩ ra một kế sách, vội kéo hắn chạy vào gian trong, đẩy cửa sổ ra chạy trốn.

"Con bà nó, Đoan Ngọ mà mưa to vậy…"

A Đẩu ướt sũng đi vào, Lữ Bố theo phía sau hắn.

"Vừa rồi rốt cuộc hai ngươi…Ngô…" Lời còn chưa nói xong thì rầm một tiếng, cửa đã bị đạp lên.

"Chờ đã…"

"Ta nói chờ đã!" A Đẩu cầm mâm trà vỗ choang vào đầu Lữ Bố.

"Ta không có thời gian!" Lữ Bố thình lình quát lớn, khiến A Đẩu và hai người vừa mới bò ra khỏi phòng sợ hết hồn.

A Đẩu sững sờ, lát sau giơ tay sờ sờ mặt Lữ Bố, bị hắn túm chặt, đẩy lên trên chiếc giường ở gian ngoài, không nói hai lời bắt đầu xé y phục.

A Đẩu hắt xì một cái, cả nửa ngày sau mới bình tĩnh trở lại. Lữ Bố đã ôm hắn lên, liều mạng hôn hắn.

"Làm sao vậy? Ách ba" A Đẩu ôm Lữ Bố, hỏi: "Vừa rồi ngươi và sư phụ đã nói gì thế?"

"Hầu gia?" A Đẩu trêu ghẹo: "Lữ Phụng Tiên?"

"Kinh Trầm Kích" Lữ Bố thấp giọng nói: "Chớ có nhắc lại cái tên đó"

Trầm Kích mở miệng thở dài, đáp: "Bảo rằng ta thắng rồi, hôm nay ngươi là của ta"

A Đẩu nghi ngờ càng sâu, Trầm Kích xoay đầu đi, không đối thị với hắn nữa, ánh mắt dừng trên hai cái vòng gỗ rộng hai xích ở trong góc phòng.

A Đẩu ngượng ngùng nói: "Đó là gì thế, trước kia ngươi là Thái thú Trường An mà…Món đồ chơi đó dùng để làm gì vậy?"

Hắn chỉ cảm thấy bầu không khí hôm nay kỳ quái nói không nên lời, bèn đổi đề tài, muốn tìm chuyện để nói.

Ai ngờ trên đầu Trầm Kích lại giống như lóe sáng bóng đèn, nghĩ tới một chủ ý.

"Ê ê ê..." A Đẩu hét lớn, đã bị Trầm Kích ôm eo đẩy tới bên tường. "Khoan khoan, ngươi muốn làm gì!"

"Ta muốn nói vài câu với ngươi, đừng có y như ngựa vậy, động chút là..." A Đẩu nhìn hắn tách hai chân mình ra, mỗi chân gập lên một chiếc vòng gỗ.

"..."

A Đẩu đỏ mặt tía tai, giãy dụa nói: "Ta muốn nói chuyện với ngươi!"

Trầm Kích hờ hững nói: "Dùng để làm thế này"

Mặt A Đẩu thoáng chốc nóng hổi, lưng hắn tựa vào vách tường lạnh lẽo, toàn thân xích lõa, dùng một tư thế hổ thẹn như vậy bị cố định lên vách tường, hắn vội vươn tay đẩy, cố gắng giãy ra khỏi hai cái vòng kia, tiếc rằng trọng lượng toàn thân đều dồn hết lên rìa vòng, chỉ cảm thấy chỗ đầu gối chịu lực nhức mỏi khó chịu, giãy không được.

Hai đùi hắn cứ thế bị mở rộng, cố định lên bức tường.

Tầm mắt của Trầm Kích di chuyển khắp toàn thân A Đẩu, khiến mặt A Đẩu nóng rực từng hồi, hai người trần trụi đối mặt, lẳng lặng nhìn nhau.

Bắp thịt hắn cân xứng mà rắn chắc, vật vểnh thẳng kia ước chừng hai mươi centimet, có vẻ nhẫn nhịn đã lâu, đầu đỉnh rỉ ra chút ít dịch thể.

Sau lưng Trầm Kích là chiếc gương đồng sát đất, phản chiếu phần lưng và mông tráng kiện của hắn. Lúc này A Đẩu mới chân chính phản ứng lại, hai cái vòng gỗ kỳ lạ này quả nhiên là để dùng trong chuyện phòng the!

Hắn không khỏi thầm mắng hứng thú quái ác của đám hoàng đế tiền triều.

A Đẩu không buồn giãy dụa nữa, thấp giọng nói: "Ngươi thả ta xuống trước đã"

Trầm Kích ép người xuống, cùng hắn hôn môi, A Đẩu nhịn không được trở tay ôm lấy cổ Trầm Kích, khi hôn nhau, đỉnh nhục căn của Trầm Kích đã hết sức tự nhiên mà đặt vào hậu huyệt hắn, khiến hắn tràn ngập sợ hãi, không có bôi trơn, nhất định sẽ rất đau.

Trầm Kích nói: "Sau này phải nhớ kỹ"

A Đẩu thắc mắc: “Cái gì?”

Lời chưa dứt, Trầm Kích đã không chút do dự thúc vào, chỉ có tý mồ hôi và *** dịch bôi trơn, nhục căn vừa thúc vào, A Đẩu đã đau đến độ hét lớn, siết chặt lấy cánh tay hắn.

A Đẩu đau đến mức trào nước mắt, luôn miệng cầu xin, nếp uốn ở hậu huyệt dưới sự tiến nhập cưỡng ép của nhục căn thô dài bị ép căng, nội bích truyền tới một trận đau đớn xé rách thấu tâm can. Trầm Kích cư nhiên bất chấp hết thảy, cứ như thế bắt đầu cắm rút.

A Đẩu cắn răng chịu đựng, hoàn toàn không biết vì sao Lữ Bố lại dã man đến thế, hắn không ngừng cầu xin, đó là sự vùng vẫy vô pháp kiềm chế, cố sức đưa tay đẩy đối phương ra, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng lay chuyển được Lữ Bố dù chỉ một chút.

May mà Lữ Bố chỉ tới lui vài cái rồi rút mạnh ra, A Đẩu suýt nữa ngất xỉu.

A Đẩu nhận thấy ở hậu đình truyền tới cảm giác ẩm ướt và nóng rực, giống như có dịch thể gì đó phun ở chung quanh, hắn từ trong choáng váng nhìn về phía gương đồng, chỉ thấy dương căn đứng thẳng của Trầm Kích cứng như sắt, run run chừng ba bốn cái rồi bắn trọc dịch bạch sắc ra bên ngoài hậu đình hắn. Càng có nhiều dịch thể hơn còn thuận theo đùi A Đẩu nhỏ xuống.

A Đẩu nói: “Ngươi điên rồi, đau chết được, nhẹ chút…” Hắn vươn tay vét lấy dịch thể mà Trầm Kích vừa bắn, bôi đều nó ra, rồi dùng ngón tay thong thả sáo lộng phân thân Trầm Kích từ đầu cho tới phần gốc.

Động tác sáo lộng còn chưa xong thì Trầm Kích đã bắt lấy hai tay A Đẩu ấn lên tường, lần thứ hai cắm vào.

Lần này đỡ đau hơn, A Đẩu thoải mái thở dài, cảm thấy nhục căn nóng hổi, chằng chịt gân xanh nọ một đường húc vào, hắn khẽ run rẩy, hôn hôn lên gương mặt quen thuộc mà anh tuấn của Trầm Kích.

“Cái tư thế này không thể vào hết…” A Đẩu vẫn chưa hưởng thụ được tý khoái cảm nào, từ trong gương thoáng thấy hắn đã tiến vào hơn phân nửa, vội sợ hãi ưỡn thẳng eo lên.

Nhưng Trầm Kích bất chấp hết thảy, một tay đè chặt hay tay A Đẩu, sức lực của hắn lớn, khiến A Đẩu không cách nào vẫy vùng nổi, tay kia thì tóm lấy eo A Đẩu, ghé vào tai A Đẩu nói: “Ta biết rồi”

“Vậy ngươi còn…A!” Dù cho A Đẩu ưỡn thẳng eo, nhưng bị đâm đến tận cùng cũng khiến hắn không thể chịu nổi, chứ đừng nói đến cái tư thế hai người ôm dính nhau thế này. Hắn chỉ cảm thấy mình bị xỏ xuyên triệt để, cảm giác buồn nôn dâng lên từng trận.

Hắn trơ mắt nhìn cả căn của Trầm Kích đâm trọn vào chỗ sâu nhất, gần như muốn sụp đổ.

Trầm Kích để cho hắn hơi thẳng người lên, A Đẩu há miệng thở dốc, không ngừng cầu khẩn: "Ra ngoài một chút đi, ta…chịu không nổi"

Hô hấp của Trầm Kích dồn dập, nhưng gắng kiềm chế chính mình, không cuồng đâm cuồng rút nữa mà thả lỏng hai tay, đem mặt chôn bên cổ A Đẩu.

A Đẩu khó chịu ưỡn thẳng thân thể, vừa thả lỏng một chút thì trong bụng liền bị nhục căn cự đại nọ húc sinh đau, hắn hãy còn chưa hoàn toàn quen với sự tiến nhập sâu tới gốc này, Trầm Kích nhẹ nhàng rút ra chút ít, xong lại đâm lên.

A Đẩu tức khắc thất thanh gào to.

Động tác của hắn trước sau như một, cực kỳ dã man và bá đạo, hắn ôm chặt A Đẩu, giống như một con dã thú đã động dục đến cực điểm, mỗi đợt va chạm đều chẳng chút lưu tình, dịch thể trắng mịn do nhục nang và dương căn kéo ra liên tục đánh vào đùi A Đẩu, phát ra tiếng bạch bạch *** mỹ không chịu nổi. A Đẩu lớn tiếng thở dốc, nhưng bị gắt gao hôn môi, nên không có cách nào lấy hơi được.

Hắn trừng mắt nhìn cảnh tượng trong gương_____cơ thể trần trụi cường tráng kiện mỹ của Trầm Kích cùng hắn ôm chặt lấy nhau, Trầm Kích nghiêng đầu qua, lấp kín đôi môi hắn, vật giữa háng nọ lại hung ác đâm liên tục vào hậu đình hắn, khiến *** của hắn nghẹn trong cơ thể, bị dồn nén gần như sắp điên lên.

Không biết đã qua bao lâu, khi A Đẩu cảm thấy giữa đùi tê dại, đau đớn khó chịu, giống như bị xé rách, thì động tác tựa cuồng phong mưa rào của Trầm Kích mới ngừng lại, chuyển thành chậm rãi trừu sáp.

Hắn không còn vào đến tận cùng nữa, A Đẩu rốt cuộc thở chậm lại, ngay cả sức để rên rỉ cũng chẳng có, bản thân đã sớm không biết tự lúc nào bị sáo lộng đến độ tiết ra, bạch dịch men theo nơi mập hợp của hai người chảy xuống háng Trầm Kích, rồi xuôi theo bắp đùi trong thon dài của hắn rơi xuống mặt đất.

Trầm Kích lại tiết thêm lần nữa, hắn thấp giọng nói bên tai A Đẩu: "Nhớ rõ chưa?"

"Đau" A Đẩu đứt quãng nói, hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được một chút khoái cảm.

"Lần này thì sao"

"Ô a!"

Trầm Kích mỏi mệt nói: "Muốn nói gì? Nói đi"

A Đẩu rốt cuộc cũng cảm giác được một chút tình yêu mà không phải chỉ *** như dã thú, hắn hơi trầm mình vào, thấp giọng phóng túng rên rỉ, Trầm Kích cũng ý thức được trước đó dường như quá man rợ, bèn thả chậm biên độ lại.

A Đẩu thoáng mê luyến nhìn vào cảnh tượng trong gương, thân thể xích lõa của Trầm Kích vô cùng hoàn mỹ, một gã nam nhân gợi cảm như vậy đang phủ lên người mình, khiến trong lòng hắn dâng tràn sự thỏa mãn lớn lao.

Trầm Kích ôm lấy hắn, nghiêng đầu qua cùng nhìn vào gương đồng, A Đẩu đứt quãng rên rỉ: "Chân…nhấc lên tý nữa, thấy không rõ"

"Đồ lẳng lơ…" Trầm Kích giễu cợt.

Hắn nâng cao chân dài, vói vào trong vòng gỗ cọ sát với chân của A Đẩu, chỉ còn lại một chân đứng trên mặt đất để chống đỡ động tác trừu sáp, cảnh tượng kích thích kia khiến A Đẩu *** khó nhịn, bèn vươn một tay ra dọc theo mắt cá chân của Trầm Kích sờ vào đùi trong.

Cảnh tượng ấy giống như đang nhìn một con sói phát tình ghé lên người mình, A Đẩu có một loại khoái cảm bị dã thú giày xéo, hắn thuận theo đùi Trầm Kích sờ lên trên, sờ đến giữa háng Trầm Kích, nhẹ nhàng nhu lộng nhục nang của đối phương, đồng thời không ngừng ấn khẽ vào phần căn bộ của Trầm Kích, dịch ướt sềnh sệch dính đầy cả tay hắn.

Hắn nuốt nước miếng, nói: "Dài thật, còn non nửa đoạn…"

Trầm Kích dồn dập thở dốc, ngón tay kia của A Đẩu lần mò ra phía sau, sờ đến hậu đình Trầm Kích, xoa vòng tới lui.

"Chỗ đó không thể sờ bậy…" Trầm Kích thấp giọng nói.

A Đẩu liếm liếm môi Trầm Kích, Trầm Kích như trừng phạt mà thúc vào một cái, nói: "Không. được. sờ. chỗ. đó"

A Đẩu thở gấp nói: "Ta chỉ sờ thôi mà, không có…vói vào" Ngón tay hắn không ngừng lượn vòng, nhu lộng ở hậu đình Trầm Kích, khiến hơi thở Trầm Kích dồn dập hơn không ít, Trầm Kích vươn một cánh tay xuống hạ thân, A Đẩu cho rằng hắn muốn đẩy tay mình ra, bèn ngừng động tác.

Nhưng Trầm Kích cũng không phải muốn đè tay A Đẩu, mà là sờ vào chỗ tiếp nối của hai người, gần như rút nguyên nhục căn ra, cho đến chỗ đầu hành, rồi lại duỗi ngón trỏ áp vào thân nhục căn, đồng loạt chậm rãi cắm vào.

A Đẩu lớn tiếng rên rỉ lên, trực tràng vốn đã bị căng đầy, giờ còn vào thêm một ngón tay, không ngừng nhấn lên tuyến tiền liệt, khiến hắn đột ngột đạt tới cao trào.

Hai ngón tay mang theo thể dịch trơn ướt của A Đẩu như so tài mà cắm lộng hậu đình của Trầm Kích, nhưng đầu ngón tay còn chưa tiến nhập thì Trầm Kích đã hung hăng đâm cả căn vào, A Đẩu quát to một tiếng, ôm cổ Trầm Kích, nói: "Đừng cắm vào hết, ta không dám nữa!"

Trầm Kích cũng rút tay ra ngoài, bế hắn từ trên vòng gỗ lên, ôm đến bên tháp, vén chăn qua đắp lại, A Đẩu giở trò không được, đành phải mặc Trầm Kích không ngừng đâm rút.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, hắn bán mê bán tỉnh, tiết đến mệt mỏi rã rời, mới cảm giác được Trầm Kích rời khỏi thân thể hắn, đồng thời đứng dậy mặc vào y phục đá bóng ướt đẫm lúc trước.

A Đẩu mơ hồ nói: "Ôm một lát, đi đâu a"

Trầm Kích nói: "Còn có chút chuyện, làm xong rồi ôm"

A Đẩu ngẩng đầu nhìn Trầm Kích, thấy hắn ngồi ở trước án, đề bút nhúng mực, không biết đang vẽ cái gì.

Hắn thầm nghĩ, Lữ Bố thật đẹp trai.

Nhìn một hồi, A Đẩu ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy lần nữa thì trời đã tối, trên bàn đè một tờ giấy, Lữ Bố đã đi mất rồi.

A Đẩu ngồi dậy gọi vài tiếng, nhưng chẳng có ai đến. Mơ mơ màng màng, cũng không biết là giờ nào, toàn thân đau nhức lợi hại, hắn quấn chặt chăn, ngủ tiếp.

Dầm mưa một trận, cộng thêm một trận giày vò cạn kiệt thể lực hôm trước, nên hắn bị sốt nhẹ.

Khi tỉnh lại thì không biết đã qua bao lâu, người nhìn thấy đầu tiên chính là Triệu Vân.

A Đẩu yên dạ yên lòng cười cười, nói: "Sư phụ, giờ nào rồi?"

Triệu Vân ngồi bên giường, không đáp lời hắn, đưa tay quệt chút dược cao từ trong cái hộp nhỏ ra, dò vào trong chăn.

A Đẩu lại nói: "Ách ba viết gì thế, ở trên bàn ấy, đưa ta xem thử"

Triệu Vân đáp: "Địa đồ"

A Đẩu thắc mắc: "Địa đồ gì? Tào Tử Kiến bọn họ đâu?"

Triệu Vân đáp: "Địa đồ hoàng thành Lạc Dương, còn có một bản danh sách nữa, đã giao cho thừa tường rồi"

Bàn tay của Triệu Vân vói vào trong chăn, chạm lên mắt cá chân của A Đẩu, hắn xốc chăn lên, nhìn thấy đầu gối bầm tím của A Đẩu, bèn thở dài.

A Đẩu rụt rụt chân vào trong chăn, nhưng bị Triệu Vân giữ chặt. Triệu Vân thoa dược cao vào sau đầu gối hắn, lại nhìn về phía cái vòng gỗ ở chân giường, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, lát sau nói: "Bọn họ về Lạc Dương rồi"

A Đẩu nói: "Chẳng chịu tới cáo biệt một tiếng nữa"

Triệu Vân nhướng mày nói: "Khi ngươi sinh bệnh, Khổng Minh đã đuổi bọn họ đi" Trong lúc nói lại lấy tay quệt chút dược cao, sờ tới hậu đình A Đẩu, nói: "Xích qua chút"

A Đẩu nghe lời ngồi thẳng người, tựa vào vai Triệu Vân, ngón tay Triệu Vân dò vào hậu đình sưng tấy của A Đẩu, bôi dược cao ra, vẻ mặt hắn bình tĩnh đến độ gần như bất thường, A Đẩu không dám nói thêm gì nữa, chỉ để mặc hắn thoa thuốc.

"Đau à?"

"Không đến nỗi" Một lát sau, A Đẩu ôm cổ Triệu Vân, thấp giọng bắt đầu thở dốc.

Nhưng Triệu Vân lại bất vi sở động, thoa thuốc cho hắn xong, đậy nắp hộp lại, nói: "Ngươi nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt, sư phụ đi đây"

A Đẩu ngơ ngác nhìn Triệu Vân xuất môn, cảm thấy hình như hắn đang tức giận, mấy lần muốn đuổi theo, nhưng lại không biết đuổi theo để nói cái gì, chỉ đành rầu rĩ ngã đầu ngủ tiếp.

Giấc ngủ này kéo dài cả một ngày.

Ngày kế rời giường, bụng đói kêu ùng ục, nhưng chẳng thấy Triệu Vân đâu.

A Đẩu ăn điểm xong, bèn đi dạo vài vòng trong Vĩnh Lạc cung, cả một cái hoàng cung to như thế mà lại an tĩnh vô cùng, hắn kéo một thị vệ qua hỏi: "Triệu Tử Long tướng quân đâu?"

Ngay sau đó, A Đẩu vô ý thức xoay người về phòng thu thập đồ đạc, vội vã băng qua hành lang dài, suýt nữa té ngã, kế tiếp chạy tới hậu viện hoàng cung, dắt ngựa Xích thố ra, tung mình lên ngựa, giật mạnh dây cương.

"Ngươi không thể đi" Vu Cát gánh cờ phướn chẳng biết tự khi nào đã xuất hiện sau lưng A Đẩu.

A Đẩu nói: "Bớt nói nhảm, đi chung"

Vu Cát nghiêm túc nói: “Tiểu Lượng sai ta trông chừng ngươi, không cho ngươi xuất môn” Đoạn lấy một lá bùa định thân từ trong ngực ra, uy hiếp mà phe phẩy trước mặt A Đẩu.

A Đẩu gãi gãi đầu, nói: “Năm hộp quế hoa tô!”

Vu Cát nói: “Có nhiều hơn nữa cũng không được, lần này nói nghiêm túc đấy”

“Mười hộp”

“Không được ~, trèo xuống_____”

“Mười lăm hộp”

“Trèo_____xuống_____”

“Năm chục hộp”

“Thành giao!”

Vu Cát lắc lư lắc lư trèo lên ngựa.

Xích thố đứng yên bất động.

A Đẩu mặt mày đưa đám nói: “Ta sai rồi, lẽ ra không nên cắt đuôi ngươi, ta đãi ngươi ăn ngon để bồi tội nhe”

Xích thố hí một tiếng.

A Đẩu tức giận mắng: “Nếu ngươi không chịu đi, ta sẽ mang ngươi treo lên cái vòng gỗ ở trong phòng ta, bạo cúc hoa ngươi!”

Xích thố sợ hết hồn, sải vó chở A Đẩu và Vu Cát băng qua hậu nhai Trường An, từ cửa đông rời thành, xuôi theo quan đạo phi về phía Vũ Quan.

Từ sau khi Thục quân chiếm lĩnh Trường An, Đồng Quan và Vũ Quân bèn trở thành lưỡng đại quan khẩu trấn giữ thông đạo Lạc Dương và Trường An, song phương mỗi bên chiếm cứ một nơi. Phần lớn Ngụy quân đã rút khỏi Vũ Quan, đem binh lực trọng điểm dàn trải ở Đồng Quan.

Dưới chỉ thị của Gia Cát Lượng, Thục quân mấy lần đánh nghi binh ở Vũ Quan, bèn thu được thắng lợi.

Triệu Vân đã xuất phát vào ba ngày trước, suất lĩnh năm ngàn thị vệ vô thanh vô tức thông qua Vũ Quan, bí mật tiến vào Lạc Dương.

Gia Cát Lượng giao cho Triệu Vân một bản danh sách, đó là bản tên người trong thành Lạc Dương do Lữ Bố cung cấp lúc trước.

Trên danh sách tổng cộng có bảy trăm bảy mươi ba người, đều chẳng phải nhân vật tiếng tăm lẫy lừng gì.

Có quan viên văn thư Lại bộ, quan chăn ngựa của tướng quân, người gác cổng của Tam công gia trong triều, tín sứ dưới trướng Binh bộ thượng thư, thái giám đầu mục trong hoàng cung Lạc Dương, một tên thị vệ thay ca tạm thời nào đó. Còn có đội trưởng thủ cổng thành đông Lạc dương và thê thiếp của phó đội trưởng nữa.

Đồng thời Lữ Bố chiếu theo yêu cầu của Gia Cát Lượng, mang ám tiếu vào bày bố ở hậu thành Lạc Dương.

Những ám tiếu tướng này chờ chực ở trong thành, để tiếp ứng Triệu Tử Long và quân đội ám sát do đích thân hắn huấn luyện ra, rồi dẫn bọn hắn tìm đến người cần ám sát.

Nếu Lữ Bố lại phản bội đầu địch, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng chỉ cần Lữ Bố đủ lòng trung thành, Triệu Vân bèn có thể nhất cử nhổ sạch tất cả nhân vật hàm tiếp trọng yếu của Lạc Dương. Khiến cả thành Lạc Dương tê liệt chỉ trong vòng vài canh giờ ngắn ngủi.

Triệu Vân vừa đi, Gia Cát Lượng liền phát động ba vạn kỵ binh, một vạn bộ binh, tự thân lãnh binh vòng qua Vũ Quan cùng với tây nam thành Lạc Dương, dựa vào lực cơ động cao một đường bí mật xuất phát.

Ở bờ nam Lạc Thủy có lối ra bí mật thông vào cung, Lữ Bố còn giao cho một tấm bản đồ chi tiết từ Phược hổ lao tới bên ngoài Lạc Thủy, cùng với cách bố trí cơ quan cụ thể.

Nếu Gia Cát Lượng đoán không sai, sau khi trở về, chuyện đầu tiên Tào Chân làm sẽ là liên thủ cùng Tào Phi tru diệt Tả Từ đang bị trọng thương, nếu trong thành có náo loạn hay thậm chí chính biến, thì đó sẽ là thời cơ tốt nhất để lẻn vào từ trong bí đạo, tiếp theo nhất cử công phá Lạc Dương.

Chỉ cần có thể mở được cổng thành, trong thành lại có Lữ Bố tiếp ứng, muốn giành được thắng lợi từ hạng chiến sẽ chẳng khó khăn gì.

Triệu Vân ăn một miếng bánh nếp khô khan, cổ họng đắng chát.

Hắn dựa lên thân cây, ngây ngẩn nhìn tà dương xuyên qua chạc cây hắt xuống, con Đích lô bị dây thừng buộc vào miệng, để tránh phát ra tiếng kêu, nó cúi thấp đầu, Triệu Vân bèn đút cho nó một chút bánh nếp.

Triệu Vân nói: "Ngươi già rồi, Đích lô"

Đích lô vô pháp trả lời, lẳng lặng nhìn tướng quân giáp bạc trước mặt, mấy chục năm trước, chính người này đã giết chết chủ nhân nguyên bản Trương Vũ của nó, rồi dẫn nó tới trước mặt Lưu Bị.

Triệu Vân nói: "A Đẩu cắt đuôi ngươi, ngươi không giận chứ"

Đích lô cọ cọ lên mặt Triệu Vân, Triệu Vân cười nói: "Tử Long đền cho ngươi là được chứ gì, xét đến cùng, ngươi cũng có thể coi như là ngựa của ta, không được thua Xích thố đấy…"

Đích lô ngẩng đầu, giống như có chút khinh thường, nhìn về phía rừng cây sâu thẳm.

Triệu Vân ngồi thẳng người, kế tiếp đứng dậy, cao giọng nói: "Toàn quân ẩn náu, mở bẫy rập!"

Quân sĩ xung quanh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nháy mắt tản sạch, trên mặt đất kéo căng vô số dây thừng, Triệu Vân dùng sức lôi Đích lô, Đích lô bất tình bất nguyện mà trốn sau thân cây.

Triệu Vân nín thở, cầm ngân long thương ở sau lưng, chậm rãi xoay người qua, một tia nắng chiều còn sót lại lưu chuyển trên thân thương.

Tiếng vó từ cuối rừng cây truyền đến, Triệu Vân rung trường thương, đang muốn đâm ra thì đồng tử đột nhiên co rút.

Chỉ thấy Xích thố như một cụm hồng vân lao vào rừng cây, tư thế ưu mỹ vô cùng vượt qua sợi thừng gạt ngựa đầu tiên, hoa lệ mà lách qua tấm lưới túm ngựa thứ hai, kế tiếp giẫm trúng hố bẫy thứ ba.

Ngay sau đó, ngựa Xích thố sẩy vó trước, trường thanh hí vang, quăng chủ công lưu manh và tiên sư tiểu bạch trên lưng văng ra ngoài, bay thẳng ra xa hai trượng, Vu Cát đâm đầu vào thân cây, A Đẩu lắc lư chao đảo mắc trên chạc cây.

Vu Cát "Ai yo" mấy tiếng, nói: "Ngươi coi, rớt hố rồi"

"Đệt!" A Đẩu ở trên cây mắng to: "Tên hỗn cầu nào đào hố mà không lấp thế!!"

62. Quyển 5 - Chương 62: Tiền Lộ Mạn Mạn

Trong thành Lạc Dương.

Trong thiên điện không một bóng người.

Cổ vật được đưa tới điện Thái Hòa, gần trăm bộ khải giáp thân binh phân phát hết cho thuộc hạ trong quân làm vật lưu niệm. Số bạc ban thưởng còn dư chừa lại để cứu tế cho dân chúng thành Lạc Dương.

Danh mã Trảo hoàng phi điện dành tặng cho…

Tào Chân ngẫm nghĩ, nghiêng đầu bút qua dùng mực đậm bôi đi chữ "Lưu" ở mặt sau.

Tào Chân viết di thư xong, cài nút võ sĩ phục lên đến tận cổ, ngồi trong điện một hồi, ngẫm nghĩ, rồi cởi cổ áo, giật chiếc nút trên cùng xuống, đặt lên di thư. Sau đó lại lấy ngọc bội tổ truyền ra, không ngừng vuốt ve trong lòng bàn tay, cuối cùng buộc lên cổ, áp nó vào ngực rồi nhét vào trong y phục.

Kiếm phong như một làn thu thủy sâu thẳm, được tra 'keng' vào vỏ; vầng trăng mờ nhạt, tinh tú lẩn khuất.

Y bước ra ngự hoa viên, hắc cẩm phục hòa làm một sắc với màn đêm, đi về phía hậu cung, trường ngoa giẫm lên cỏ xanh phát ra tiếng vang sàn sạt cực khẽ.

Tào Chân nghiêng người đứng ngoài viện môn, nghe thấy trong viện có một nam một nữ đang thấp giọng giao đàm. Nam nhân là Tào Thực, còn nữ nhân là Chân Mật.

Chân Mật cùng đi tới, thấp giọng nói: "Ngươi nên sao phương thuốc kia ra một bản mới được, dược liệu sư phụ cần nhiều không đếm xuể, lại chia ra sai người đưa vào trong cung, ta hoàn toàn không nhớ nổi…"

Tào Thực không vui nói: "Ta làm sao lại không muốn vậy chứ? Nhưng phương thuốc đã bị Hoa Đà thi triển pháp thuật tiên gia, không cách nào dùng bút mực…"

Chân Mật và Tào Thực đồng thời ngừng ở viện môn, đi tiếp ra ngoài thì sẽ vượt qua ranh giới biệt viện mà Tả Từ đang ở, để bảo mật, hai người không dám bước ra ngoài viện nói chuyện.

Tào Chân nín thở.

Im lặng một hồi, Chân Mật lại nói: "Ngươi có gặp Hoàng Nguyệt Anh không? Có đầu mối gì không?"

Tào Thực không đáp, hẳn chỉ lắc lắc đầu.

Tào Thực nói: “Ta nói bóng nói gió mấy lần, nhưng không thu được gì, vì sao ngươi lại lo âu như thế?”

Chân Mật nói khẽ: “Tử Kiến, lai lịch người này cực kỳ khả nghi, nàng ta là vọng tộc Kinh Sở, con gái của Hoàng gia Hoàng Thừa Hiến, sư phụ chưa từng tới Kinh Châu, sao có thể thu nàng ta làm đồ đệ được? Ta liên tục hỏi khéo, sư phụ đều hỏi một đằng, đáp một nẻo, cái ta nghi ngờ chính là, nàng ta căn bản chẳng phải đồ đệ của sư phụ, sau khi Điêu Thiền chết, ta mới là đồ đệ đầu của sư môn…”

Phía xa truyền tới vài tiếng ho khan của Tả Từ, Tào Thực và Chân Mật lại im lặng.

Chốc lát sau, giọng Chân Mật càng nhỏ hơn, nghe vào y như tiếng nói mớ của cổ bà Nam Cương đang thi pháp: “Đợi sư phụ phối thuốc kia ra xong, thân thể chuyển biến tốt đẹp hơn chút, ta sẽ dẫn Tử Hoàn đi gặp ông ta, ngươi cứ sắp xếp cho thỏa đáng, đợi ngồi vững vị trí là được”

“Lữ Phụng Tiên người này như sài lang, ngươi tuyệt không thể dựa vào, Hứa Chử chính là lão thần, lúc này cũng không thể để ông ta biết…”

Tào Thực “Ừm” một tiếng.

Tào Chân rùng mình trong lòng, Tào Thực muốn soán vị ư?

Tuy Chân Mật nói không rõ lắm, nhưng lời lẽ lại tràn đầy ý đồ thí quân soán ngôi. Nên đi báo cho Tào Phi biết trước, hay vẫn tiếp tục kế hoạch tiêu diệt Tả Tử đây?

Khi Tào Chân đang đắn đo bất định thì Chân Mật đã khoác tay Tào Thực bước ra biệt viện, Tào Thực giống như có chút mất kiên nhẫn, muốn tránh né Chân Mật, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Tào Chân thầm thở dài trong lòng, thấy Chân Mật xoay đầu lại mấy lần, giống như là muốn nhìn gì đó, nhưng chung quy vẫn không quay lại.

“Chân Cơ, ngươi…”

“Tào Tử Hoàn không con không cháu, muốn phế ta, ta bất quá chỉ muốn tự bảo vệ mình…”

Giọng hai người xa dần, Tào Chân lại chờ một hồi rồi mới đi ra, đứng ở sau viện môn, đưa mắt nhìn đám cây cao to và núi đá chằng chịt trong hoa viên biệt viện, đó là bát trận đồ.

Sau khi Chân Mật rời đi, gỗ đá liền tự phát động, cư nhiên chuyển dời vị trí.

Hiện tại nên thừa dịp Tả Từ bị trọng thương mà phá trận tiến vào, hay tới báo cho Tào Phi biết trước đây?

Nếu Tả Từ chết, kế hoạch của Chân Mật sẽ chẳng cách nào thi hành được, phải giết Tả Từ trước.

Tào Chân chậm rãi rút kiếm ra, tiến lên phía trước một bước, bốn phía an tĩnh vô cùng.

Càn lục Cấn ngũ…Tào Chân thầm niệm khẩu quyết, vượt qua một nửa biệt viện, giương mắt nhìn căn tiểu ốc đen kịt kia.

Cửa sổ bị đẩy "Két" ra!

Tào Chân đang muốn ẩn thân thì sau lưng chợt vô thanh vô tức bay tới một sợi roi da to bằng ngón út, thình lình quấn chặt lấy cổ hắn!

Tào Chân ngạt thở, nháy mắt trở tay vung kiếm, trên roi da truyền tới một cổ đại lực, kéo hắn bay lên, trở mình trên không trung rồi ném mạnh xuống đất!

"Sư phụ thần cơ diệu toán, đêm nay quả nhiên có…"

Đồng tử Tào Chân đột nhiên co rút, vươn một cánh tay ra phía trước, khiến trường tiên kia xoắn vài vòng trên cánh tay, giật mạnh về, kéo cho người cầm roi bay ngang qua, đoạn giương kiếm đâm thẳng tới.

"…Thích khách" Thân thể Chân Mật va phải đá gỗ đang bay tới, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, một lá bùa từ cửa sổ bay ra, nhẹ nhàng dán vào vai Tào Chân, tựa như Thái sơn áp đỉnh, kéo y té ngã ngửa!

Tào Chân chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ngay sau đó, mấy tiếng ho khan từ trong phòng truyền ra, Tả Từ lạnh lùng nói: "Ngươi nói nhiều quá, bắt có một tên thích khách mà dong dài như vậy?"

Toàn thân Tào Chân run rẩy, không thể cựa quậy, y hơi ngẩng đầu lên đối thị cùng hai mắt của Tả Từ.

Tả Từ ôn nhu gọi: "Tào Tử Đan"

Tào Chân hít vào một hơi, giống như đang kịch liệt giãy dụa, Chân Mật rút bặc trường tiên về, quấn lên cánh tay, hô hấp Tào Chân chậm lại, đôi mắt trống rỗng vô thần, hoàn toàn mất đi tiêu điểm.

Tả Từ lại nói: "Tào Tử Đan tướng quân?"

Qua một hồi sau, Tào Chân run giọng nói: "Có…thần"

Ngoại thành Lạc Dương.

Triệu Vân nói như chém đinh chặt sắt: "Tuyệt không thể tiến vào, chuyện này không có thương lượng gì hết"

A Đẩu ôm đùi Triệu Vân, bị y tha đi một mạch, nói: "Ta rành đường trong đó, ta từng đi qua một lần rồi"

Triệu Vân tức giận quát: "Không được!"

A Đẩu gào thét: "Ngươi bỏ ta ở lại chỗ này cũng vô dụng thôi, ta nhất định sẽ chạy loạn!"

Triệu Vân tâm phiền ý loạn, đáp: "Không được, ngươi bắt sư phụ lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, thì làm sao có thể làm nên chuyện?"

A Đẩu nhanh trí nói: "Vậy ta tới trước cổng thành, giúp ngươi hấp dẫn lực chú ý của bọn chúng"

"..."

"Cho ta đi cho ta đi..." A Đẩu bắt đầu chơi xấu.

"Ngươi xem, sư phụ, ta có mê hương, mê dược, Nãi Cát, ngươi có phái thêm thiệt nhiều thị vệ trông chừng ta, thì ta cũng sẽ chạy thoát thôi..."

Nửa canh giờ sau, Triệu Vân túm cổ áo A Đẩu đã bị trói gô lại, đặt hắn lên tảng đá, nhíu mày tìm kiếm lối vào ở khắp nơi, A Đẩu dương dương tự đắc nói: "Sư phụ, ngươi tìm không ra chỗ đó đâu"

Triệu Vân nhìn địa đồ, cuối cùng từ bỏ ý định tìm kiếm lối vào trong bóng tối, nhìn A Đẩu một cái, nói: "Ở chỗ nào?"

A Đẩu chân thành nói: "Để ta đi chung với ngươi, sư phụ, ta rời ngươi không được"

Triệu Vân nghe xong câu này bèn không lên tiếng nữa, lát sau nói: "Thực sự không thể rời bỏ ta?"

A Đẩu ngồi không nói lời nào, nửa ngày sau, mếu máo, bắt đầu ủ men.

Triệu Vân thở dài, không kiên nhẫn nói: "Chớ có giở trò đó nữa, mang ngươi vào là được chứ gì, không được chạy loạn rõ chưa"

Tuyệt chiêu mười lần chẳng sai của A Đẩu cư nhiên mất linh, đành ngượng ngùng nói: "Mực nước Lạc Thủy dâng cao rồi"

Triệu Vân tỉnh ngộ ra, lao tòm xuống nước, lát sau mới ướt đẫm ra ngoài hạ lệnh tập đội.

A Đẩu ngơ ngác nhìn chỗ Triệu Vân rơi xuống nước, lần này hắn thực sự rất muốn khóc.

Gần ngàn hắc y binh sĩ lặng lẻ tản ra dọc bờ Lạc Thủy.

Triệu Vân gọi Vu Cát tới, cởi dây thừng trên người A Đẩu ra, nói: "Ngươi lấy hết mấy vật dễ ướt ra giao cho Vu tiên sinh, để hắn tiếp ứng ở bên ngoài"

Vu Cát vừa nghe lời này, bèn tươi cười rạng rỡ, móc một xấp bùa dầy đã được vải dầu gói kỹ ra đưa cho A Đẩu, A Đẩu đưa tay mò mẫm trong ngực, nói: "Cũng không có món gì dễ ướt..." Chợt sững sờ.

Triệu Vân nhíu mày nói: "Sao thế?"

A Đẩu lắc lắc đầu, giống như đang hồi tưởng lại gì đó, lát sau nói: "Đánh mất lúc nào vậy kìa? Ta nhớ lúc thay y phục vẫn còn nhét trong túi lót mà...Chẳng lẽ là vào hôm nọ lúc xuống hồ Côn Minh vớt Khương Duy lên?"

Triệu Vân lại hỏi: "Vật gì?"

A Đẩu nói: "Không có gì, mất thì mất thôi, dù sao thì đồ bỏ máu Đông Hoàng chuông gì đó cũng chẳng tìm được"

Hắn đem vài món đồ giao cho Vu Cát, nhận lấy bùa cất kỹ, rồi ngoan ngoãn để cho Triệu Vân trói lại.

Triệu Vân xách cái bánh chưng to A Đẩu phiền toái, không ngừng vặn vẹo lên, lặn xuống nước, tìm đến cái cửa động tối đen kia:

"Phụt" một tiếng, đốm lửa văng tung tóe, đốt cháy bấc nhung, kế tiếp vài cây đuốc sáng lên, Triệu Vân đem cán đuốc thật dài cắm vào trong cổ áo A Đẩu, cõng hắn bước nông bước sâu dọc theo bí đạo mà đi.

A Đẩu nịnh nọt nói: "Sư phụ ngươi thật lợi hại, cư nhiên không cho Nãi Cát đi theo, như vậy thì A Đẩu sẽ không dám chạy loạn nữa"

Triệu Vân không đáp.

A Đẩu gục đầu vào cổ Triệu Vân, bả vai hữu lực, cường tráng của y như một ngọn núi, A Đẩu quay đầu lại nhìn nhìn, sau lưng có không ít binh sĩ lần lượt đi theo.

"Sư phụ_____" A Đẩu chu miệng hôn cái chụt lên cổ Triệu Vân.

Cái tiếng chụt này ở trong bí đạo thông thoáng lan truyền ra, hơn ngàn binh sĩ chen chúc theo sau đều nghe rõ mồn một.

Triệu Vân thấp giọng nói: "Giữ lại chút mặt mũi cho sư phụ, có được không?"

A Đẩu cười nói: "Ngươi còn nhớ năm ngoái...không, năm kia chứ, cái chuyện ta ở trong phòng thắt cổ ấy?"

Triệu Vân ngừng ngừng, kếp tiếp không đè thấp giọng nữa, nói: "Nhớ"

A Đẩu hỏi: "Hôm đó...trước khi ngủ, ta như thế nào?"

Bóng tối khiến hắn nhớ tới mộng cảnh khi mình bị trúng độc, kim giáp cự nhân Hiên Viên Thị trong mộng từng nói cho mình biết rằng, mình là linh hồn chuyển thế từ mấy kiếp khác nhau mà tới, kế tiếp lắp ghép với các mảnh ký ức trên người Lưu Thiện của thời đại này.

Nói cách khác, tên Lưu Thiện ngốc chẳng qua chỉ là một mảnh linh hồn khiếm khuyết của mình, Lưu Thiện chân chính, trọn vẹn đã được bổ toàn vào đúng đêm hôm ấy, đêm đó đã phát sinh chuyện gì? Có dị trạng gì? Nhớ mang máng là ban sáng trước khi mình xuyên qua, Khương Duy từng bảo, mình đã bị Gia Cát Lượng giáo huấn một trận, vì sao Gia Cát Lượng lại giáo huấn mình?

Cái nghi vấn này vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn, lúc này chẳng qua hiếu kỳ hỏi ra thôi.

Bên cạnh đó nhắc lại vài câu chuyện xưa, mục đích là muốn đả động tình cảm của Triệu Vân vẫn luôn trầm mặc khác thường từ sau khi rời Trường An tới giờ.

Nhưng hắn trăm triệu không ngờ rằng, cái đáp án mà hắn nhận được lại khiến hắn khiếp sợ đến thế.

Triệu Vân đáp: "Ngươi uống canh giải nhiệt do Nguyệt Anh đưa tới"

Hơi thở A Đẩu đột nhiên nghẹn lại, nói: "Bị trúng nắng sao?"

Triệu Vân nói: "Ban sáng ngươi ở chỗ Khổng Minh không thuộc bài, bị Nguyệt Anh phạt đứng cả buổi trưa trong viện, khi trở về liền trúng nắng. Ban đêm Nguyệt Anh đưa thuốc này tới, sư phụ đút ngươi uống, quên à?"

A Đẩu lại hỏi: “Ta uống thuốc xong, có nói gì không?”

Triệu Vân đáp: “Ngươi bảo đầu đau quá, không thể rời bỏ sư phụ, kêu sư phụ đừng đi. Nhưng đêm đó sư phụ phải tuần thành, vốn định tuần xong rồi về với ngươi, ai ngờ mới đi một chút…ngươi lại thất…lại chơi nhảy dây”

A Đẩu “Ừm” một tiếng.

Đột nhiên Triệu Vân nói: “Nói ra cũng kỳ quái, từ hôm đó trở đi, ngươi liền thông suốt, còn tưởng rằng ngươi sẽ ngây ngô dại dột như thế cả đời luôn chứ”

A Đẩu đang suy nghĩ, thuận miệng cười nói: “Nếu cả đời không thông suốt, vậy thì khổ sư phụ rồi”

Triệu Vân trầm mặc chốc lát, trong giọng nói kia cư nhiên có chút bất ổn, đáp: “Vẫn là không thông suốt mới tốt, chí ít…”

Sư đồ hai người đều im lặng, Triệu Vân cảm giác được hô hấp ấm áp của A Đẩu phả bên tai, bèn xoay đầu sang chỗ khác, tránh né đi.

A Đẩu hôn vào khoảng không, Triệu Vân dừng bước, trở tay rút đuốc ra, ném trên mặt đất, trong nháy mắt đó, A Đẩu nhờ tia sáng cuối cùng thấy rõ được vài vệt nước tỏa sáng trên mặt Triệu Vân.

Đuốc rơi xuống đất phát ra một tiếng vang khẽ, trong bí đạo khôi phục lại một mảng tối đen.

Phía trước dựng thẳng một bức tường, đó là cửa ngầm mà lần trước khi hắn và Lữ Bố chạy khỏi Lạc Dương đã đi qua.

A Đẩu thấp giọng nói: “Sư phụ, hết đường rồi sao?”

Sự tĩnh lặng trong bóng tối dường như kéo dài đằng đẵng.

Tựa như đã qua một thế kỷ, năm tháng trải dài bị cuốn vào dòng xoáy hắc ám, vô số hồi ức từng chút từng chút xa rời bọn hắn.

Triệu Vân đáp: “A Đẩu, chúng ta đã đi tới đoạn cuối rồi”

63. Quyển 5 - Chương 63: Ảm Dạ Phi Đăng

Hoàng thành Lạc Dương, trong sảnh biệt viện.

Tả Từ nhắm hai mắt, lẩm bẩm: "Tối quá, Tào Tử Đan tướng quân, thắp đèn"

Tào Chân nói: "Vâng" Lập tức đi tới góc tường, bật sáng hỏa chiết, thắp lên một ngọn đèn dầu.

"Còn một ngọn nữa, bên kia…" Tả Từ nói: "Ở góc phía tây"

"Thêm ngọn nữa"

Tào Chân y lời thắp sáng toàn bộ sáu ngọn đèn đầu trong điện lên, Tả Từ nói: "Ngọn đèn to sau lưng cũng thắp lên luôn"

"Người già rồi thì luôn sợ tối" Tả Từ nheo mắt, nói với Chân Mật: "Đồ đệ xinh đẹp, ngươi còn ở đây làm gì?"

Chân Mật hơi có chút lúng túng, Tả Từ phân phó: "Không còn sớm nữa, truyền Phụng Tiên nhi tới đây, vi sư muốn hỏi hắn vài câu, ngươi cứ đi ngủ đi"

Chân Mật cúi đầu lui ra ngoài.

Lão đạo sĩ lảo đảo sắp ngã, sau lưng có một ngọn đèn dầu cực đại. Một tay của Tào Chân hơi phát run, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm vào bấc đèn, đưa tay ra, đốt nó lên.

Ánh sáng của bảy ngọn đèn đan xen nhau, chiếu sáng tất cả mọi góc chết, bên trong căn phòng sáng rực.

Tào Chân xoay người lại, một tay đè lên chuôi kiếm bên hông, đứng phía sau Tả Từ.

Tả Từ nhìn viên dược hoàn đỏ nhạt trước án, khàn giọng nói: "Hỗn nguyên trường sinh đan, thiếu mất máu của Đông Hoàng chuông, uống vào sẽ thế nào đây?"

Tào Chân dùng giọng nói không mang theo chút cảm tình nào đáp: "Thần không biết"

Tả Từ nói: "Kéo dài tánh mạng? Khởi tử hồi sinh? Ngươi có từng uống Hỗn nguyên trường sinh đan chưa?"

Tào Chân nói: "Thần chưa từng uống qua"

Tả Từ mỏi mệt gật gật đầu, nói: "Trường sinh…Chỉ sợ không cách nào trường sinh được, nhưng lại ứng với dược lực khiến toàn thân suy nhược kia, cũng có chút phiền toái"

Tả Từ nói tiếp: "Lữ Phụng Tiên tới rồi, ngươi nghĩ ta có nên uống nó không?"

Tào Chân đáp: "Tiên sư đạo pháp thần thông, đương nhiên không sợ hạng chuột nhắt đó"

Khóe miệng Tả Từ nhếch lên một nụ cười trào phúng, nhét thuốc vào trong ngực, cầm ngang mộc quải, chậm rãi rút quải tử kiếm ra.

Kiếm phong như một tờ giấy sắc bén, phản chiếu đôi mắt của Tào Chân ở sau lưng hắn, ánh mắt của Tào Chân trống rỗng, mê ly, Tả Từ giương mắt nhìn ra ngoài cửa.

Trong viện truyền tới một tiếng vang thật lớn, một tòa giả sơn bay vọt vào sảnh.

Tả Từ hơi nâng quải tử kiếm lên, chỉ về phía giả sơn, nó ngừng ở giữa không trung, kế tiếp bay ra ngoài, đâm sập gần nửa bức tường đá biệt viện.

Lữ Bố hờ hững nói: "Lão già, kêu ta tới mà còn bày bố cơ quan này trong viện làm gì?"

Tả Từ chế giễu: "Con rể Hầu gia, từ biệt mấy năm mà ngươi vẫn ưa cậy mạnh như vậy, chẳng chịu dùng tý đầu óc nào"

Lữ Bố sải bước tiến tới, khoảnh khắc đi vào trong sảnh, ánh mắt dừng nơi ngọn đèn dầu trong góc thính đường, kế tiếp một đường dời đi, cuối cùng liếc nhìn Tào Chân.

Tào Chân cầm kiếm bằng bốn ngón tay, ngón cái bắn văng chuôi kiếm, khom người, rút kiếm, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi.

Lữ Bố hờ hững nói: "Gọi ta tới…"

Tào Chân vô thanh vô tức rút kiếm, trường kiếm bên hông rời vỏ, vung ngang về phía Tả Từ!

Tả Từ giống như đã sớm lường trước được màn này, nháy mắt trở tay vung quải tử kiếm qua, bảo kiếm gia truyền của Tào Chân chém lên thần binh, "Keng" một tiếng gãy làm hai đoạn, trong nháy mắt điện xẹt, quải tử kiếm bay thẳng tới, xuyên thấu lồng ngực Tào Chân, ghim chặt y lên tường!

"…Có chuyện gì?"

Lúc này Lữ Bố mới nói xong nửa câu sau.

Trong sảnh yên lặng đến độ chỉ còn tiếng thở dốc của Tào Chân, y ho ra một búng máu, hướng mặt về phía Lữ Bố, giơ tay lên, chỉ vào trái tim mình, người sau nhíu mày không hiểu.

Lữ Bố nhìn sang Tả Từ, chờ lão đạo sĩ già này cấp cho mình một cái đáp án, nhưng thế cục biến đổi quá nhanh, đến nỗi hắn hoàn toàn quên mất mị thuật của Tả Từ.

Cho đến khi hắn ý thức được hết thảy, thì cũng đã muộn.

Tả Từ và Lữ Bố đối thị nhau, Lữ Bố khẽ run lên.

Tào Chân vô lực nhắm hai mắt lại.

A Đẩu cuối cùng cũng hiểu rõ một chuyện, không có Triệu Vân, thì hắn chả là cái gì cả.

Vài tên binh sĩ rải rác ở xung quanh, bao vây mọi phương hướng rời đi của hắn, đống lửa tỏa hào quang chiếu lên gương mặt xa lạ của bọn họ. A Đẩu nhìn một hồi, vẫn gọi không ra tên bọn họ, điều này đương nhiên rồi.

A Đẩu ngẫm nghĩ rồi quyết định hòa mình cùng quần chúng, muốn làm tan rã trạng thái cảnh giới của bọn họ từ bên trong: "Các ngươi tên gì?"

Không ai trả lời hắn.

A Đẩu mỉa mai: "Không ai nói à? Khi quân? Dĩ hạ phạm thượng? Không sợ bị ta chém đầu sao?"

Vẫn chẳng ai lên tiếng.

A Đẩu nói: "Ta phải phạt quân côn Triệu Tử Long"

"Long quân, đội hắc y" Lập tức có binh sĩ đáp.

Kế đánh vào tâm lý thành công, A Đẩu lại hỏi: "Tên họ"

Binh sĩ tháo tấm mộc bài bên hông ra, bên trên có ghi ba chữ "Thất thập tam"

A Đẩu đã hiểu, nói: "Thư giãn chút đi, cứ y như cá chết vậy làm chi. Lạc Dương sẽ có thể phá ngay thôi,

sau này mọi người sẽ là thị vệ của ta, mặt mày tươi tỉnh lên chút_____”

Ánh mắt của binh sĩ hắc y lãnh đạm mà xa cách, A Đẩu nói: “Bình thường y chung sống với các ngươi thế nào?”

Thất thập tam đáp: “Ăn chung, ở chung” A Đẩu gật gật đầu, hỏi: “Bổng lộc hàng tháng của các ngươi đều mang về nhà à? Là người ở đâu?”

Tất cả binh sĩ đều im lặng, nửa ngày sau, Thất thập tam đáp: “Chủ công, chúng ta đều là cô nhi”

“Hửm” A Đẩu đáp: “Thật xin lỗi”

Lát sau, A Đẩu lại nói: “Ta cũng…Ừm”

Thất thập tam nói: “Từ khi chào đời, chúng ta đã không biết phụ mẫu là ai, không chỗ nương tựa, như vậy mới gọi là cô nhi”

A Đẩu hơi buồn bực, lại hỏi: “Làm thế nào tòng quân?”

Thất thập tam đáp: “Triệu tướng quân tìm được chúng ta từ trong các đội”

A Đẩu gật gật đầu, hỏi: “Sư phụ đối với ta cũng rất tốt…Sáu người các ngươi đều là do y nhặt…Y tìm được à?”

Thất thập tam trả lời: “Không phải sáu người trong này, mà là một trăm hai mươi người của đội hắc y”

A Đẩu mờ mịt nói: “Chuyện khi nào thế? Sao ta không biết?”

Thất thập tam cười cười, nói: “Một năm trước”

A Đẩu lại hỏi: “Khổng Minh cấp cho các ngươi bao nhiêu bổng lộc, đủ dùng không?”

Thất thập tam đáp: “Thừa tướng không quản chúng ta, là Triệu tướng quân lén xuất tiền sắm đao binh, rồi dạy võ cho chúng ta”

A Đẩu lập tức nhíu mày nói: “Khó trách một phân tiền cũng chẳng dư…Một mình mà nuôi nhiều như vậy…”

Chúng nhân có mặt nghe xong câu này đều đại biến sắc mặt, có người xen miệng vào: “Chủ công minh

giám! Triệu tướng quân tuyệt đối không có bất cứ tư tâm gì, xưa nay luôn bảo chúng ta chỉ nghe lệnh của chủ công, chủ công trước, tướng quân sau…"

A Đẩu đâu phải kẻ ngốc, biết binh sĩ kia sợ lời của Thất thập tam đụng phải điều kỵ, bèn cười nói: "Biết rồi, ta cũng là do y nuôi lớn mà, trước giờ chưa từng nghi ngờ y"

Chúng binh sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rối rít ném ánh mắt trách cứ về phía Thất thập tam, Thất thập tam bị dọa sợ đến độ không dám lên tiếng nữa.

A Đẩu ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp: "Y bình thường…dạy các ngươi khoảng bao lâu?"

Vấn đề này khó mà hồi đáp được, A Đẩu lại đổi cách khác, nói: "Những lúc sư phụ ở trong doanh, một ngày ngủ bao nhiêu canh giờ?"

Lát sau, Thất thập tam mới dè dặt đáp: "Một canh giờ rưỡi"

Mỗi ngày chỉ ngủ có ba tiếng? A Đẩu hiếu kỳ hỏi: "Bận đến vậy sao? Huấn luyện các ngươi làm gì? Đừng sợ, ta không phải là một chủ công đa nghi"

Một binh sĩ khác ở trong góc tường lạnh lùng nói: "Tướng quân mang chúng ta ra ngoài giết người"

A Đẩu hít vào một hơi, nói: "Giết người nào?"

Binh sĩ kia đáp: "Bất cứ người nào, có khi là bại binh, giặc cỏ, có khi là tặc phỉ cướp bóc bánh tính"

A Đẩu hỏi: "Thường xuyên ra ngoài giết người sao?"

Binh sĩ đáp: "Một tháng nhiều thì mười lần, ít thì năm lần"

A Đẩu lắc đầu nói: "Trước giờ chưa từng phát hiện ra, mỗi lần sư phụ ôm ta, trên người đều không hề ngửi thấy…mùi máu tanh"

Hắn không lên tiếng nữa, ngồi ngây ngốc suy nghĩ thật lâu, trong não tái hiện hình ảnh Triệu Vân trở về quân trướng tắm rửa mấy lần, rồi thay một bộ võ sĩ phục sạch sẽ, sau đó mới mỉm cười vội vã tới tìm mình.

Khó trách mỗi lần ở cạnh Triệu Vân, y đều ôm mình thật chặt, ngủ rất say, chỉ không ngờ rằng mới khắc trước y còn đang đẫm máu liều chết, sau khi trở về cư nhiên chẳng nhắc tới một lời, giống như sợ sát nghiệt trên người truyền nhiễm sang đứa tiểu đồ đệ yếu đuối này.

“Triệu tướng quân là một nam nhân chân chính” Thất thập tam nói: “Y đối với người nhà và thuộc hạ có tình có nghĩa, nhưng đối với địch nhân chưa từng nương tay”

A Đẩu lâm vào trong suy nghĩ xa xăm, “Ừm” một tiếng.

Cửa cơ quan lặng lẽ rộng mở, kéo mạnh hắn từ trong suy tư tỉnh lại, chúng binh sĩ như lâm đại địch, ai nấy rút đao chắn trước mặt A Đẩu.

Một luồng ánh lửa từ phía cuối trường lang hắt vào miệng bí đạo, bên ngoài truyền đến tiếng gào thét hoảng loạn, A Đẩu nhận ra thân ảnh cao lớn khuất sáng kia, nói: “Đệt, ngươi đừng có dọa người ta thế chứ, Ách ba!”

“Không sao, là người mình” A Đẩu gạt binh sĩ ra, chen đến trước mặt Lữ Bố nói: “Sư phụ ám sát thành công không?”

Nhưng hắn hãy còn chưa nhận được đáp án, thì cổ đã bị siết chặt, hơi thở nghẹn trong yết hầu, hắn khó có thể tin mà mở to đôi mắt, cho rằng đây chỉ là một trò đùa vui, bên tai hắn truyền đến tiếng la hét trước khi chết.

A Đẩu và Lữ Bố đối thị nhau chốc lát, rồi trước mặt tối đen, ngất đi.

Nửa canh giờ sau, Triệu Vân mỏi mệt không chịu nổi đẩy cửa bí đạo, trên khải giáp bạc thấm đẫm máu tươi, nói: “A Đẩu, trước hết các ngươi…”

Triệu Vân đứng trước những thi thể ngổn ngang khắp mặt đất, khép hai mắt lại, hung hăng nện một quyền lên vách động.

Vào canh hai, toàn bộ thành tây đều đã ngủ, trên phố dài, dân cư lần lượt tắt đèn, chỉ còn lại lác đác vài ngọn đèn dầu chiếu ánh sáng mờ ảo xuyên qua giấy cửa sổ.

Tiếng gõ mỏ cầm canh vang vọng giữa đường phố trống trải, người tuần đêm giống như nghe thấy một tiếng vang khẽ, bèn hoài nghi mà nhìn vào trong hẻm.

Gã chợt hoảng hồn, cả người lẫn đèn bật ngửa ra sau, ngã trên mặt đất, kế tiếp cuống cuồng lùi về phía sau.

“Giết_____”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, thì cơ quan thủ nỏ đã vang lên, một cây ám tiễn tẩm độc chuẩn xác ghim vào cổ họng gã.

Hắc y binh sĩ đứng trong hẻm không buồn liếc nhìn gã, cúi người xuống lục tìm hỏa chiết tử từ trên mình người chết nằm bên chân, lắc khẽ, đốt sáng nó lên.

Hắc y binh sĩ móc một gói giấy dầu từ trong ngực ra, cẩn thận bóc mở, lấy ra một chồng giấy trắng mỏng tang, nhẹ chân nhẹ tay giũ xuống, hình thành nên một cái lồng giấy vuông vức.

Hắn xách đỉnh lồng giấy, đưa hỏa chiết tử xuống bên dưới lồng giấy, nhóm sáng một cây nến nhỏ.

Cùng lúc đó, thành đông Lạc Dương.

Trong dân trạch thắp sáng vài ngọn đèn, gió hè thổi bay rèm cửa, trong căn nhà truyền ra tiếng thở gấp của nữ nhân cùng tiếng cười thỏa mãn của nam nhân.

"Ưm, đừng có nháo ở đây, mau đi xuống, canh hai rồi, đổi ca thủ thành môn kìa"

"Trễ chút hẳn đi…Bản tướng quân đã an bài…binh sĩ thỏa đáng rồi"

"Tướng quân…"

Tiếng cười quyến rũ vang lên không dứt, giọng tán tỉnh ve vãn theo gió nhẹ truyền đi thật xa, cây ngô đồng ngoài cửa sổ khẽ kêu xào xạt, hương lá cây bay vào trong phòng, kế tiếp "Cách" một tiếng, nữ tử thét chói tai, nam nhân kêu rên.

Lợi tiễn tẩm độc lóe lam quang, xuyên qua lưng nam nhân, cắm vào ngực nữ tử.

Trên chạc cây giũ ra một cái đèn lồng vuông bằng giấy mỏng như cánh ve, một đốm lửa nhỏ sáng lên, đưa tới mặt dưới của chiếc đèn lồng kia.

Ngọn đèn lồng đầu tiên nhẹ nhàng lướt qua nóc nhà tối đen, bay vào bầu trời đêm.

Ngay sau đó, ngọn thứ hai, ngọn thứ ba…Đèn giấy rời mặt đất, nương theo tiếng gió chậm rãi bay lên.

Binh sĩ hắc y hoàn thành xong nhiệm vụ thì đồng loạt quay đầu lại, móc lợi chủy ra, hối hả chạy nhanh, quẹo cua hội hợp ở tại đầu phố, người càng ngày càng đông, không nói câu nào, chỉ lẻn vào cổng đông thành Lạc Dương.

Đèn giấy lần lượt từ các góc Lạc Dương bay ra, thành đông, thành tây, thậm chí là mọi ngóc ngách hẻo lánh ở hoàng thành, ánh lửa nhảy nhót trong lớp giấy trắng mỏng như cánh ve, tựa như mặt đất thả những vì sao xoay tròn lên bầu trời, ôn nhu mang chúng vào màn đêm đen nhánh.

*Lầu thai** điện Thái Hòa. *[*ban công]*

Chân Mật tựa vào lan can nhìn ra ngoài.

Thị tỳ dịu dàng nói: "Nương nương, canh hai rồi"

Chân Mật nhìn mấy trăm ngọn đèn bay ở phía chân trời xa, lẩm bẩm: "Những ngọn đèn đó thật đẹp, hôm nay là ngày giỗ của ai thế? Trong thành đều thả đèn à"

"Hoàng thượng đâu?"

Thị tỳ không dám lên tiếng.

Lão ma ma ngồi trong góc nạy lò huân liếc nhìn ra ngoài một cái, rồi tự thì thầm: "Nương nương chưa từng thấy sao?"

Lão ma ma kia chính là lão bộc trong nhà Viên Thiệu, năm đó khi Chân Mật tái giá với Tào Thực đã dẫn bà ta vào Lạc Dương, bối phận rất cao, bà ta ồm ồm nói: "Nương nương chưa từng tới Giang Đông ư, lão nương ngược lại nhớ rất rõ một số chuyện vào vài thập niên trước…"

Chân Mật chẳng buồn quay đầu lại, cười nói: "Chuyện gì?" Ánh mắt nàng phản chiếu những ngọn đèn lơ lửng tựa phồn tinh kia, cùng với bầu trời đêm tối mịt.

"Năm đó Tào thừa tướng đã chiến thắng trận Quan Độ…" Lão ma ma cười tự giơ tay tát mình một cái, tự giễu: "Già rồi, gì cũng quên hết! Phải gọi là 'Tiên đế' mới đúng, xem cái miệng này này"

Chân Mật cười nói: "Chuyện thay triều đổi đại có rất nhiều, ngay cả ta cũng nhớ không nổi, vốn chẳng thể trách được ma ma"

Ma ma lại nói: "Năm ấy Thái úy Viên Bản Sơ binh bại, lão nô cùng cả nhà Tôn Kiên chạy tới Giang Đông, vài năm sau, tiên đế bèn dẫn tám mươi vạn đại quân thân chinh…tới Xích Bích"

Chân Mật đáp: "Chẳng phải trận hỏa thiêu Xích Bích sao, có liên quan gì tới những ngọn đèn này"

Ma ma cười nói: "Trận hỏa thiêu Xích Bích, Khổng Minh cầu gió Đông, lão nô trùng hợp ở ngay Xích Bích, khi đó nương nương vẫn còn là một bé gái, đương nhiên không nhìn thấy, đại hỏa tràn giang…Già rồi, nói mà quên việc chính, cái đêm trước lúc cầu gió Đông, trên khắp mặt sông cũng đầy ắp những ngọn đèn này"

Chân Mật dường như phát hiện được chút bất ổn, nói: "Trong trận Xích Bích cũng có những ngọn đèn này à?"

Ma ma lấy cây que đồng ra khẩy khẩy lò huân hương, đậy nó lại, kế tiếp đứng dậy, đi tới bên lan can, Chân Mật vội đỡ lấy bà, hai người cùng nhìn về phía vô số phù đăng đang bay lơ lửng ngoài thành.

"Khi ấy là mười hai tháng bảy" Lão ma ma lẩm bẩm: "Khổng Minh cầu gió Đông, bày một trận hô phong hoán vũ…Lão nô cũng không hiểu, phu nhân của Lưu Bị tên gì ấy nhỉ?"

"Cam Thiến" Chân Mật thấp giọng nói.

Lão ma ma gật gật đầu, nói: "Bách tính đều bảo rằng, Khổng Minh tế thiên, Cam phu nhân tế thủy, người xem đêm đó cơ hồ thành sơn thành hải, bờ sông chen chúc đầy ắp người, quân Đông Ngô thả đèn, cao cao thấp thấp hơn ngàn ngọn, đều bay trên lòng sông, Cam phu nhân đi trên mặt nước, đứng trên sông, sông nổi sóng mạnh, nàng vừa phất tay áo, thì cờ, thuyền, nước bên bờ sông đều ngừng lặng"

Chân Mật khó có thể tin mà hít vào một hơi.

Lão ma ma nheo mắt, nói tiếp: "Thần nữ giáng lâm…Cả con sông đều tràn ngập ngân quang trắng xóa"

"Nàng ta đẹp y như nương nương vậy, bào tay áo tơ lụa hai bên xoắn lên, thuận tay chỉ sang hướng tây, mấy vạn lá cờ bên sông đồng loạt tung bay phấp phới"

"Đèn Khổng Minh của Gia Cát Lượng đều chao đảo mà bay về phía tây, tựa như ngân hà…" Lão ma ma nói: "Nghe bảo Cam phu nhân cũng là tiên nữ Đạo gia, giống như nương nương, nương nương từng gặp nàng chưa?"

"Đây chính là đèn Khổng Minh ư?" Sắc mặt Chân Mật trở nên trắng bệch.

Hoàng Nguyệt Anh cười dài nói: "Đây chính là đèn Khổng Minh của tiên sinh ngươi đấy, tổng cộng có bảy trăm bảy mươi bốn ngọn"

Khương Duy ngẩng đầu nhìn lên, phía xa trong Lạc Dương nổi lên mấy trăm điểm sáng màu vàng nhạt, thì thầm: "Thật đẹp"

Hoàng Nguyệt Anh lại nói: "Lúc Xích Bích, khắp mặt sông đều là đèn, mẹ A Đẩu hệt như tiên nữ, đó mới gọi là đẹp, cảnh tượng ngày hôm nay, cùng lắm chỉ là trò tạp kỹ nho nhỏ thôi" Nàng vỗ vỗ con ngựa, nói: "Đi thôi, Triệu Tử Long hẳn là chờ đến mất kiên nhẫn ở trong thành rồi"

Thành Lạc Dương phía xa vẫn khép chặt đại môn.

Khương Duy, Hoàng Nguyệt Anh nhảy lên ngựa, Khương Duy tập kết quân đội, nói: "Sư nương người…Vẫn đừng nên tới hoàn thành có được không"

Nguyệt Anh mắng: "Không có phạt ngươi đâu, có chuyện gì sư nương gánh cho, tiên sinh ngươi già lọm khọm rồi, ngươi còn dám kêu hắn đi tìm Tả Từ gây phiền hay sao?"

Kể từ hôm Gia Cát Lượng phát binh, Hoàng Nguyệt Anh bèn cải nam trang, lẫn vào trong đại quân chinh phạt Lạc Dương, Nguyệt Anh lại nói: "Mau mau, đừng để tiên sinh ngươi bắt gặp"

Khương Duy hết cách, đành phải giục ngựa phi lên bình nguyên, huýt sáo một cái với Tôn Lượng án binh chờ đợi đã lâu ở phía xa.

Tôn Lượng quay đầu ngựa, khẩn trương nhìn về phía Khương Duy.

Nguyệt Anh cười nói: "Sao thế, hai con khỉ nhà ngươi thấy đại tràng diện này, bị dọa sợ run rồi à?"

Khương Duy cười đáp: "Sư nương đã thấy nhiều cảnh tượng rồi, nhưng hai chúng ta chưa từng thấy qua trận đại chiến Xích Bích kia mà"

Nguyệt Anh phỉ nhổ: "Đừng nói Xích Bích, cảnh tượng lớn hơn sư nương cũng đã chứng kiến rồi…Thần tiên khắp trời chết gần sạch, anh linh trên mặt đất đồng loạt phi thiên, hai ngươi từng thấy hay chưa?"

Tôn Lượng và Khương Duy đều cười to, chỉ cho rằng Nguyệt Anh đang lừa tiểu hài, tâm tình liền nhẹ nhõm hơn không ít.

Nguyệt Anh đưa mắt nhìn cổng thành, lát sau nói: "Được rồi, xông lên"

Tôn Lượng vội nói: "Cửa vẫn chưa mở mà"

Nguyệt Anh nói: "Nghe lời sư nương, xông lên!" Đoạn xung phong dẫn đầu lao ra khỏi quân đội.

Khương Duy dõi mắt nhìn cánh cổng thành khép chặt không thấy một khe hở kia, đành cắn răng phất tay, trên vó ngựa của một vạn kỵ binh đều quấn vải bông, giống như một tiếng chày trầm đục giã nát mặt trống, lao thẳng vào Lạc Dương!

Ngàn bước, trăm bước…Đỉnh thành lâu phát ra một tiếng gào thét thê lương, đầu đuốc vẽ nên một vòng cung huyết hồng, thân thể của binh sĩ ngã xuống.

Cầu treo khẽ đong đưa, kế tiếp xích sắt giãn lỏng, phát ra tiếng vang chói tai, ầm một tiếng bắt ngang qua con sông hộ thành.

Cổng thành rầm rầm rộng mở!

"Giết_____!" Khương Duy dốc toàn lực gào thét.

"Giết_____!" Một vạn quân tiên phong hò hét rung trời!

"Giết_____!" Trời long đất lở, biển gầm trào dâng! Giữa đồng hoang ngoài thành Lạc Dương xuất hiện chừng hai vạn kỵ binh như quỷ mị, theo sau quân đội tiên phong xông vào cổng thành!

Trong đồng hoang mờ mịt, mấy vạn cây cung nỏ phát ra tiếng vang cộng hưởng, vù một tiếng, đầu tiễn mang lửa từ nơi ẩn náu trước đó bay ra, ùn ùn bắn vào nội thành Lạc Dương.

Tiếng gầm thét giận dữ của Khương Duy đã mở màn cho trận chiến công thành Lạc Dương, đồng thời triển khai một niên đại cải biến lịch sử hoàn toàn mới.

Đó là thời khắc mang tính lịch sử, trục thời gian năm ngàn năm rốt cuộc vào thời điểm Hán quân xông vào Lạc Dương đã chính thức gãy lìa.

Từ đó, Thần Châu đại lục trôi về phía tương lai đằng đẵng mà mịt mờ.

Lời tác giả:

Trận chiến Lạc Dương chính thức mở màn, các bên chiến trường cùng với danh sách, chiến đấu lực của nhân viên tham chiến như sau:

1) Chiến dịch biệt viện:

Phe địch: Tả Từ (cấp 999), Lữ Bố (cấp 408)

Phe ta: A Đẩu (cấp 16), Triệu Vân (cấp 405), Tào Chân (cấp 198)

Trận doanh NPC hữu hảo hiệp lực ngoài thành: Vu Cát (cấp 763)

2) Chiến dịch thiên điện:

Phe địch: Chân Mật (cấp 142)

Phe ta: Chung Hội (cấp 68), Hoàng Nguyệt Anh (cấp 1.047.993)

3) Chiến dịch hoàng thành:

Phe địch: Tư Mã Ý (cấp 260), Tào Phi (cấp 103), Điển Vi (cấp 220).

Phe ta: Tôn Lượng (cấp 47), Gia Cát Lượng (cấp 368)

4) Chiến dịch kim điện:

Phe địch: Tư Mã Chiêu (cấp 190), Tử Giác (cấp 2)

Phe ta: Khương Duy (cấp 190)

Các tiểu đội xin chú ý, đây là trung tâm điều khiển, cấp trên ra chỉ thị, trận chiến này nhắm thắng thì đánh, đánh không lại thì…mọi người đổ hết vốn luyến ra, âm được thì cho âm luôn.

Giờ phát vũ khí, tiểu đội thứ nhất: một chiếc ghế gãy. Tiểu đội thứ hai: một cục gạch. Tiểu đội thứ ba: một bao cát đá. Tiểu đội thứ tư: một cái giá đựng chậu hoa.

Mong các đội trưởng dùng thạo tứ đại thần binh thượng cổ này, phát huy khí thế vương bát tiễu trừ thiên hạ, ánh sáng vương đạo sẽ tồn tại cùng các ngươi!

Nếu âm không được mà bị bắt, thì chớ có giãy dụa, đợi sư phụ tới cứu…Không không, đợi ta tiếp tục hack cheat! Cái gì, Vu Cát ngươi cũng muốn à? Được rồi, cho ngươi tờ giấy nháp, không có nhiều hơn đâu, tránh qua một bên xếp máy bay đi nhé, á, lỡ lời lỡ lời, tránh sang một bên xếp máy bay đi, không có "nhé".

64. Quyển 5 - Chương 64: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Ngoài thành Lạc Dương, ánh lửa khắp đồng.

Vu Cát cầm một nhánh cây chẳng biết nhặt từ đâu mà chọt đám ốc sên một hồi, đẩy chúng nó xuống sông. Trên đầu có vô số kỵ binh ầm ầm lao qua cầu Lạc Thủy, tiếng vó ngựa vang dội.

Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, thấy cổng thành đã mở, bèn móc vài miếng giấy từ trong ngực ra, lật lật, lấy ra một tờ giấy ngưu bì.

Vu Cát ngâm nga bài ca quái gở học được từ A Đẩu, gấp đôi tờ giấy lại, đè nghiêng, làm thành một con diều giấy đầu nhọn.

Vu Cát trèo lên bờ sông, trượt chân một cái, suýt nữa té bật ngửa, bò lên chỗ cao, đưa đầu con diều vào trong miệng, học theo A Đẩu, rất ra hình ra dáng mà hà ra một hơi, bắn vào trong thành Lạc Dương, cười nói: "Ngươi_____tiêu_____rồi_____!"

Đoạn phủi phủi tay, khiêng cờ phướn lên, rời khỏi Lạc Thủy hà.

Đi được nửa đường, hắn chợt nhớ tới năm mươi hộp quế hoa tô vẫn chưa lấy về, do dự nửa ngày, có nên quay lại tìm A Đẩu đòi không nhỉ, cuối cùng ngẫm nghĩ, thôi bỏ đi, trở về ngủ một giấc mới đúng.

Lưu tiễn chứa lửa ồ ạt bay vào trong thành, đang giữa hạ, khí trời khô nóng, tức khắc có không ít phòng ốc lách tách bùng cháy.

Trên đường chính thành Lạc Dương, bốn con đường hình chữ tỉnh ( ) đều trở thành biển lửa, trận hỏa hoạn men theo đường phố lan đi thật xa, nhà cửa căn này tiếp nối căn kia bắt lửa, hỏa long uốn lượn thẳng tới trước cửa hoàng cung.

Tôn Lượng suất lĩnh ba ngàn kỵ binh tả xung hữu đột trong biển lửa, nghe thấy trước cửa hoàng thành tiếng gào thét vang lên không dứt, bèn vội giục ngựa phi nhanh, hét: "Khương tướng quân cẩn thận!"

Thời gian này cấm vệ hoàng cung đã tập kết gần ngàn người, nhưng do gấp gáp nghênh chiến, phút chốc đã bị Khương Duy tách rời! Tôn Lượng khẩn trương dõi mắt nhìn lên phía cao hoàng cung, ánh lửa đã lan tràn đến nóc nhà.

"Bá Ước_____!" Tôn Lượng hét lớn, ra sức giục chiến mã, phi về phía Khương Duy.

Dưới trời đêm, trên mái hiên kim điện hoàng cung, Tư Mã Chiêu tay cầm cung vươn người mà đứng.

Cô vân xuất tụ, khứ lưu nhất vô sở hệ!

Lãng kính huyền không, tĩnh táo lưỡng bất tương kiền!

[Cụm mây cô độc từ trong sơn cốc bay ra, nó đi hay ở chẳng can hệ đến bất cứ điều gì

Vầng trăng sáng treo trên trời cao, thế gian an tĩnh hay ồn ào đều chẳng liên quan đến nó]

Tư Mã Chiêu mím môi, nhíu mày, giương cung, lắp tiễn, kéo cây đại cung cao cỡ nửa người thành một vầng mãn nguyệt, nhẹ giọng nói: "Hôm nay sẽ là ngày ta báo thù rửa hận cho sư phụ"

Tiễn rời dây, như lưu tinh bay về phía Khương Duy.

Trong nháy mắt đó, Tôn Lượng từ bên hông nhào tới, ôm eo Khương Duy, hất hắn ngã ngửa, lợi tiễn lướt qua trước mặt, bắn xuyên qua đầu khôi của Khương Duy.

Hai người lăn khỏi ngựa, té xuống mặt đất, đầu khôi của Khương Duy bị lợi tiễn ghim chặt xuống nền gạch.

"Tạ…Tử Minh huynh" Khương Duy hãy còn sợ hãi nhìn lên trên cao, Tư Mã Chiêu bắn trượt, đã xuống khỏi mái hiên, rút vào trong cung.

"Đuổi theo! Bắt sống tên tiểu tử đó, bức cha hắn đầu hàng!" Tôn Lượng đỡ Khương Duy lên ngựa, Khương Duy lau mồ hôi, thấy đại môn trong thành đã phá, bèn suất lĩnh hơn ngàn kỵ binh truy vào trong hoàng cung.

Tôn Lượng thở dốc mấy tiếng, phân phó thân binh: "Trấn giữ đại môn hoàng thành, chờ thừa tướng!"

"Tặc Thục chớ chạy_____!"

Một tiếng rống muốn long trời lở đất, Tào quân rốt cuộc thức tỉnh, đội trưởng kỵ binh Lạc Dương, thượng tướng quân Điển Vi cũng đã xách cự phủ đầu ngưu giục ngựa phi tới!

Điển Vi tới rất nhanh, chỉ trong vài hơi ngắn ngủi đã lao qua mấy chục trượng! Lúc này nếu xoay người lên ngựa, thì chẳng khác nào đem phía sau mình bán cho địch nhân, Tôn Lượng bình tĩnh rút đoản chủy bên hông ra, quát: "Phóng tiễn!"

Thân binh sau lưng đồng loạt phát nỏ! Cự phủ của Điển Vi rời tay ném ra! Tôn Lượng lăn một vòng ngay tại chỗ hết sức hung hiểm, cây rìu kia mang theo tiếng gió vù vù bay tới, bổ chiến mã của hắn ra làm đôi!

Nháy mắt máu tươi cuồng phun, Tôn Lượng không ngừng lui ra sau, chiến mã của Điển Vi đã bị trúng tiễn, chân trước mềm nhũn quỳ xuống, mượn lực hất đó, Điển Vi như ác quỷ nhảy lên, lao về phía Tôn Lượng, đè hắn ngã xuống đất!

Trước hoàng thành loạn thành một đoàn, hơn ngàn kỵ binh Lạc Dương đuổi theo phía sau, ùn ùn xông lên, nhìn lại dưới chân không rõ đã giẫm phải người nào, đại hỏa lan rộng ra, khắp nơi tràn ngập máu tươi, chi gãy tứ tung.

Tôn Lượng bị ngón tay thô ngắn của Điển Vi bóp chặt cổ họng, đôi mắt tràn ngập sợ hãi nhìn lên bầu trời, đưa tay không ngừng mò mẫm trên mặt đất xung quanh, trong đồng tử phản chiếu một con diều giấy nhẹ nhàng bay tới.

Hắn túm lấy một mớ bụi đất.

Chân Mật hoa dung thất sắc, nghe bên ngoài cung tường truyền tới tiếng huyên náo, biết trong thành Lạc

Dương nhất định là đã loạn cào cào rồi.

Nàng không rảnh đi tìm Tào Phi nữa, nhấc váy băng một mạch qua hậu cung, khắp nơi đều là thi thể thị vệ, nàng hít một hơi lãnh khí, khi xoay người qua thì đối diện với một binh sĩ hắc y quân, bèn thét một tiếng chói tai, ngã ra phía sau.

Thị vệ hắc y móc chủy thủ ra, không nói hai lời đâm tới Chân Mật.

Chân Mật sợ hãi thét to, không ngừng lùi ra sau, hắc y thị vệ kia đột nhiên cảm thấy cổ bị siết, thân thể bay ngang qua, đầu đâm mạnh vào giả sơn, óc văng tung tóe.

Sắc mặt Chân Mật lại thay đổi, thu roi về cánh tay, lạnh lùng nói: "Ngay cả nữ nhân cũng giết, một đám hèn mạt"

Nàng trầm ngâm chốc lát, đứng dậy băng qua hành lang dài, ngang nhiên một roi quất nát đại môn nội điện, the thé gọi: "Tào Tử Kiến!"

Trong điện đèn đuốc sáng rực, Tào Thực mặt mày đỏ bừng, để nguyên y phục nằm trên tháp, có vẻ đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Chân Mật tiến lên một bước đá vào mặt Tào Thực, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên phế vật mê rượu, ở đây chờ chết luôn đi!" Đoạn không quan tâm tới Tào Thực nữa, đẩy cửa hông, tìm tới biệt viện của Tả Từ ở hậu hoa viên.

May mà nơi này vẫn chưa có quân địch xông vào, chỉ cần ở trong biệt viện, có Tả Từ ở đây, chắc Hán quân cũng chẳng dám lộn xộn gì đâu.

"Thỉnh hoàng hậu nương nương dừng bước"

Chân Mật băng qua một gian cung các, dừng bước trước mặt Chung Hội.

Chân Mật cười lạnh nói: "Nghịch tử phản quốc ngỗ phụ, ngươi cũng bị thứ đê tiện Lưu gia mê hoặc đến mụ mị đầu óc rồi à?"

Chung Hội cao giọng nói: "Trong cung đã sớm có không ít người từng lĩnh giáo qua roi của hoàng hậu nương nương rồi, nếu Sĩ Quý chống cự, đả thương tới hoàng hậu nương nương thì thật đại bất kính, kính xin nương nương đừng gây khó dễ"

Chân Mật dịu dàng cười nói: "Chung tướng quân thiếu niên triển vọng, võ nghệ siêu quần, bản cung tuyệt không dám múa rìu qua mắt thợ"

Chung Hội vẫn chưa phát hiện bất thường, chỉ không ngừng đề phòng nữ nhân này cố tình làm ra vẻ huyền bí, cứ nhìn chằm chằm vào hai mắt Chân Mật, nói: "Nếu đã thế, vậy…"

Lời chưa dứt, chỉ cảm thấy song mâu của Chân Mật linh tựa thu thủy, hút thần trí của mình qua, tư tưởng nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Ngay sau đó, một tiếng cười như ngân linh từ ngoài điện truyền vào.

"Yo, nơi này cũng không lớn mấy"

Chung Hội thét to một tiếng, thuật nhiếp hồn của Chân Mật nháy mắt bị phá, Chung Hội ngã ra phía sau, Chân Mật chẳng thèm đếm xỉa tới vị tướng quân thiếu niên này nữa, xoay mạnh người lại, sợ đến biến sắc, mắt hạnh trợn to nhìn về phía thôn cô đang chậm rãi từ ngoài điện tiến vào.

Thủtay áo của Chân Mật giũ ra trường tiên, như độc xà uốn lượn, rũ xuống mặt đất quanh thân, chỉ chờ nàng nhấc tay quất một cái, thì sợi roi sẽ lập tức cuốn tới thôn cô kia.

Chân Mật lạnh lùng nói: "Người tới là ai?"

Thôn cô kia vén tay áo, dịu dàng cúi chào, cười nói: "Nguyệt Anh ra mắt Chân sư tỷ"

Chân Mật nói: "Hoàng Nguyệt Anh? Ngươi là Hoàng Nguyệt Anh?"

Nguyệt Anh không đáp, chỉ cười dài đánh giá Chân Mật, Chân Mật bị nhìn mà trong lòng sợ hãi, lại thấy Hoàng Nguyệt Anh cứ khư khư lồng tay áo vào nhau, không biết trong đó ẩn giấu binh khí lợi hại gì, chỉ thầm không ngừng đề phòng, nói: "Hóa ra là Gia Cát phu nhân"

Ánh mắt Chân Mật dừng trên khuôn mặt Hoàng Nguyệt Anh, diện nạo ấy không kinh người, nhưng trong con ngươi tràn đầy linh khí mẫn tuệ, có lai lịch gì?

Chân Mật lạnh lùng nói: "Gia Cát phu nhân rốt cuộc có quan hệ gì với sư môn ta? Sư tôn trước giờ chỉ thu nữ tử mỹ mạo làm đồ đệ, phu nhân…"

Nguyệt Anh không đợi Chân Mật nói xong đã cười ngắt ngang: "Con khỉ láu cá nhà ta cũng đã từng nói qua…"

"Cớ gì tới đây giả thần giả quỷ…"

"…Tâm linh đẹp, mới là cái đẹp chân chính"

Một câu của Nguyệt Anh tức khắc khiến Chân Mật á khẩu.

Chân Mật chỉ cảm thấy vừa gặp người này, mình liền rơi xuống hạ phong, đang định tìm lời mắng, thì thình lình Nguyệt Anh lại nói: "Tả lão tiên sư muốn Hỗn nguyên trường sinh đan tới độ phát cuồng rồi ư? Hoàn toàn quên mất điều đầu tiên trong lục quyết Thủ Dương sơn kia"

Chân Mật rùng mình trong lòng, lục quyết tu tiên Thủ Dương sơn chính là thứ mà Tả Từ từng truyền cho nàng, nguyên tắc chung chính là: "Tạo hóa tự nhiên, trọn vẹn một thể, sinh tử do trời"

Nguyệt Anh cười nói: "Nếu đã động chấp niệm, thì hẳn cách cái chết không còn xa nữa, trên cõi đời này phàm là càng sợ chết, thì sẽ chết càng mau, hiện Chân cô nương muốn quay đầu hãy còn kịp…"

Chung Hội khẩn trương đến độ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một con diều giấy lướt qua đỉnh đầu Nguyệt Anh và Chân Mật, chao lượn trên không trung, tiến vào biệt viện của Tả Từ.

Chân Mật thở gấp không ngừng, tâm thần không yên, cư nhiên vì tiếng cười nói của Nguyệt Anh mà dao động tâm trí, nàng biết không thể cứ tiếp tục như thế này nữa, bèn ngưng tụ chân khí, phất tay giương roi quất tới Hoàng Nguyệt Anh, phẫn nộ quát: "Tiện nhân từ đâu tới, cô nãi nãi phải dạy cho ngươi biết thế nào là lợi hại!!"

Hoàng Nguyệt Anh mắng: "To gan!"

Đoạn phất bào tụ, thần binh trong tay áo lóe thanh quang vạn trượng, mang theo tiếng gió vù vù bay về phía Chân Mật!

A Đẩu nằm trên nền đất lạnh lẽo, bên ngoài tiếng kêu giết không ngừng, liệt hỏa chiếu đỏ gần nửa màn trời đêm. Hắn từ từ tỉnh dậy, ti hí mắt ra, ngay sau đó thức thời nhắm mắt lại, tiếp tục giả chết.

Lúc này, tiểu lưu manh tuyệt đối hiểu rất rõ đạo lý kẹp chặt cúc hoa, không ương ngạnh nữa.

Tả Từ nheo mắt, nói: "Nhân gian thiên tử, sao lại trưng ra cái bộ dáng hèn nhát thế?"

A Đẩu ngẫm nghĩ, thấy gạt không được, đành phải mở mắt ra, nhưng không nhìn vào hai mắt Tả Từ mà quét tới quét lui trên mặt Lữ Bố. Lát sau cười xòa nói: "Lão gia gia, ta sai rồi"

"…"

Tả Từ nói: "Không có Triệu Tử Long hộ giá, lúc này bèn trở nên ngoan ngoãn rồi à" Lão giơ móng tay nhọn hoắc đầy ghét bẩn chỉ sang A Đẩu đang nằm trên mặt đất, Lữ Bố lập tức đi tới.

Tả Từ lấy bút son vẽ gì đấy lên một tờ giấy vàng.

Lữ Bố cúi người xuống, A Đẩu ngước đầu lên đối thị với hắn, kỳ vọng tìm được chút ám hiệu gì đó từ trong ánh mắt hắn.

Nhưng không có, ánh mắt của Lữ Bố lạnh lẽo mà xa lạ, ngón tay thon dài của hắn vô cùng buốt giá, khi nó chạm vào mu bàn tay A Đẩu, khiến A Đẩu không kiềm chế được mà run rẩy.

Đây mới là Lữ Bố chân chính, A Đẩu đã minh bạch.

Còn người thị vệ cao lớn, anh tuấn, ôn nhu xưa kia có tên là Kinh Trầm Kích.

Linh hồn của Kinh Trầm Kích là do A Đẩu ban cho, nhưng đêm nay, Trầm Kích đã rời hắn rất xa rồi, thay vào đó, chính là vị Ôn hầu không chút cảm tình_____Lữ Phụng Tiên này.

A Đẩu mờ mịt nhìn bàn tay to của Lữ Bố kéo lấy bàn tay mình.

Tiếp theo, Lữ Bố bẻ gãy một ngón tay của hắn.

Trước mắt A Đẩu tối sầm, ngất đi.

Tả Từ không nghe thấy tiếng khóc rống như trong dự liệu, giương mắt nhìn qua A Đẩu, có chút ngoài ý muốn.

A Đẩu bị Lữ Bố tát một bạt tai, lần nữa tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cắn nát đôi môi, nhưng lại gắng sức kiềm nén tiếng gào thét điên cuồng của mình vào trong lòng.

Tả Từ lạnh lùng nói: "Tư vị thế nào? Ngươi cũng thật kiên cường"

A Đẩu gắng nuốt lệ, giơ cánh tay lành lặn kia lên, run rẩy định ôm lấy cổ Lữ Bố, nói: "Ách…Ách ba, tỉnh lại…"

Tay hắn còn chưa kịp chạm tới Lữ Bố, thì yết hầu đã bị siết chặt, trọng lượng toàn thân đặt hết vào cổ, hai chân rời mặt đất, bị Lữ Bố xách lên, ném xuống nền đất trước án Tả Từ.

Lữ Bố lại đạp một cước lên mình A Đẩu, A Đẩu lập tức cuộn tròn lại, ngẩng đầu gian nan há miệng thở dốc.

Tả Từ nhìn A Đẩu một hồi, nói: "Ngươi cũng là truyền nhân của Hoa Đà, ta hỏi ngươi, Hỗn nguyên trường

sinh đan có dược hiệu gì? Nếu dám dối gạt nửa câu, ta sẽ bẻ thêm một ngón tay ngươi"

A Đẩu nắm lấy bàn tay trái bị thương, nằm nghiêng trên mặt đất, thở dốc một hồi, đứt quãng nói: "Ngươi…con mẹ nó, ngươi không thắng nổi đâu, lão già chết tiệt"

Tả Từ giận tím mặt, quát: "Đem nó_____"

A Đẩu nói: "Ta nói! Trường sinh bất lão"

Tả Từ khàn giọng hỏi: "Ngoại trừ như thế?"

A Đẩu run giọng nói: "Uống xong, cơ thể sẽ suy yếu hai ba ngày"

Tả Từ lạnh lùng nói: "Điều này ta biết, tìm máu Đông Hoàng chuông ở đâu?"

A Đẩu lắc lắc đầu, Tả Từ khàn khàn nói: "Động thủ"

Hắn trơ mắt nhìn tay mình bị bẻ gãy thêm một ngón nữa, cơn đau thấu tâm can kích thích tinh thần, khiến hắn triệt để ngất đi.

"Ta thật con mẹ nó…không…biết" Lần thứ ba tỉnh lại, A Đẩu thình lình thở dốc mấy tiếng, ôm chân Lữ Bố: "Ách ba, mau thức tỉnh…Ta không trách ngươi…"

Tả Từ nói: "Ngươi cũng kiên cường lắm"

"Ta…" Môi A Đẩu động động, trên trán ứa đầy mồ hôi, nháy mắt hắn bị Lữ Bố hung hăng đá sang một bên, đâm vào trước mộc án của Tả Từ.

Lữ Bố hóa thành một tật ảnh lướt ngang qua, đánh ra một quyền ở trước cửa sảnh!

Triệu Vân hết sức hung hiểm nghiêng người qua, đơn chưởng chụp lấy cổ tay Lữ Bố, mượn lực kéo hắn đâm vào vách tường, ầm một tiếng, tường phòng sụp hết nửa bên!

Tả Từ rút một cây que trúc trong ống đựng thẻ ra, đặt vào cổ A Đẩu.

Triệu Vân cư nhiên ngừng thế tấn công, ôm quyền nói: "Thỉnh tiên sư thả đồ nhi của Tử Long ra, Tử Long bó tay chịu trói, một mạng đổi một mạng"

Tả Từ giễu cợt: “Một mạng đổi một mạng?”

Lữ Bố bị té trong đống gạch vụn, lúc này trở mình vùng ra, vô thanh vô tức tung một quyền, đánh mạnh vào lưng Triệu Vân, phát ra một tiếng trầm muộn.

Triệu Vân cúi người lảo đảo bước tới một bước, phun ra một ngụm máu tươi, giương mắt nhìn về phía Tả Từ, nói: “Phải”

A Đẩu rốt cuộc nhịn không được khóc nức nở, điên cuồng hét lớn: “Ta nói! Đừng đánh sư phụ ta!”

“Hỗn nguyên trường sinh đan có thể giữ nhan! Có thể trường sinh! Có thể trẻ ra! Không sợ bách độc! Cầu ngươi! Tiên sư! Ngươi giết ta đi! Giết ta rồi, hoàng đế sẽ là ngươi! Đừng đánh sư phụ ta!”

Triệu Vân miệng đầy máu tươi phẫn nộ quát: “Phế vật!” Chợt dưới sườn lại chịu một cước ngoan độc của Lữ Bố, tức khắc bay lên đâm sầm vào tường, miệng mũi tiên huyết cuồng phun.

Mắt thấy Lữ Bố tiến lên trước, lại thụi một quyền vào bụng Triệu Vân, Triệu Vân mềm nhũn ngã xuống.

“Đông Hoàng chuông! Đông Hoàng…” Song mâu tuyệt vọng của A Đẩu phản chiếu gương mặt già nua như cây khô của Tả Từ.

Hắn trông thấy song mâu Tả Từ, toàn thân không khỏi phát run.

A Đẩu hít sâu vào một hơi.

Triệu Vân phun máu đầy đầu Lữ Bố, dựa vào tường ngã xuống, hai mắt Lữ Bố bị máu tươi che khuất, bèn đưa tay chùi.

Triệu Vân đưa cánh tay trái ra phía trước, vững vàng bắt lấy mắt cá chân Lữ Bố.

Ánh mắt A Đẩu mê ly, trước lúc mất đi ý thức, trong đồng tử phản chiếu ra một mạt hàn quang trắng như tuyết.

Tào Chân rút quải từ kiếm đang ghim trên ngực ra, một tay che vết thương, tay kia dùng khí lực toàn thân quét quang qua.

A Đẩu thở ra một hơi.

Triệu Vân kéo Lữ Bố té sấp xuống, ngay sau đó ngã ngang người lên, giơ khuỷu tay đánh thật mạnh lên

gáy hắn.

Tinh thần bị trói chặt của A Đẩu được thả lỏng, thoát khỏi mị thuật khống chế.

Lợi nhận trong tay Tào Chân vung qua, cổ Tả Từ chợt lạnh, sợi tóc hoa râm phi tán, buông que trúc, thân thể ngã ra sau.

Cái đầu già nua lăn xuống, rớt vào lòng A Đẩu.

"Má ơi_____" A Đẩu điên cuồng hét lớn, sợ hãi vứt đầu Tả Từ đi, nó lăn lông lóc tới góc tường, cái mặt quay qua.

Trên khuôn mặt Tả Từ, đôi mắt hãy còn trợn to, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị vô cùng.

Hết thảy đều an tĩnh.

Tay chân A Đẩu lạnh băng, đồng tử đột nhiên co rút, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, giống như mới từ trong nước vớt ra.

Trong sảnh im lặng đến đáng sợ, chỉ còn thân thể không đầu của Tả Từ chảy ra huyết dịch sềnh sệch, từng giọt từng giọt rơi tí tách xuống mặt đất.

Hô hấp của Lữ Bố đều đều, có lẽ đã ngất đi.

Tiếng thở dốc của Triệu Vân dồn dập, đã thụ trọng thương.

Tào Chân ngã ở bên án, hơi thở mong manh.

A Đẩu rốt cuộc cũng hồi thần lại, phát run bò qua chỗ Triệu Vân, chợt ý thức được không đúng, bèn vừa lăn vừa bò bổ nhào vào Tào Chân, khóc òa gọi: "Tào Tử Đan!"

Tào Chân rên rỉ một tiếng, A Đẩu vội ôm y vào lòng.

Tào Chân mất máu quá nhiều, vũng máu kéo dài từ bên tường thẳng tới cạnh án, hắc cẩm phục toàn thân đã ướt đẫm tinh huyết.

A Đẩu cắn răng nói: "Tào Tử Đan, ngươi cố chống đỡ! Chống đỡ!"

Hắn đưa tay vào túi thuốc lục lọi, nhưng bị Tào Chân đè lại.

Tào Chân kéo tay A Đẩu ra, men theo cổ tay hắn sờ đến hai ngón tay bị Lữ Bố bẻ gãy, nhẹ dùng lực, A Đẩu hét lớn một tiếng, ngón tay gãy được Tào Chân kéo thẳng lại.

A Đẩu đau đến co quắp toàn thân, bật khóc nức nở, kế tiếp vùi đầu vào vai Tào Chân, không ngừng khóc thảm thiết.

Tào Chân đã chẳng còn sức để nói chuyện nữa, sống mũi lạnh lẽo của y cọ cọ vào cổ A Đẩu, rồi ngừng hô hấp.

A Đẩu ôm Tào Chân thất thanh khóc ròng.

Không biết khóc bao lâu, sắc mặt Tào Chân đã lộ màu tro tàn, thân thể càng ngày càng nặng, không thể cứu sống được nữa, giọng nói mỏi mệt của Triệu Vân gọi A Đẩu thần trí bất minh tỉnh lại.

"Người chết…không thể sống lại. A Đẩu, đừng quá…đau khổ, trận chiến…vẫn chưa kết thúc"

A Đẩu run rẩy cài cổ áo rộng mở của Tào Chân lại, cài mấy lần, mới nhớ ra nút áo của y đã mang tặng cho mình rồi.

Điều này lại càng thêm đau xót vô cùng, A Đẩu giống như một tiểu hài mất đi thân nhân khóc lớn, chảy nước mắt đi tới bên cạnh Triệu Vân và Lữ Bố, chậm rãi quỳ xuống, nghẹn ngào gọi: "Sư phụ, sư…phụ"

Triệu Vân yếu ớt nói: "Thuốc…nội thương"

A Đẩu mới tỉnh ngộ ra, đây không phải lúc để khóc, thế cục trong ngoài thành Lạc Dương vẫn chưa biết thế nào, vạn nhất thị vệ Ngụy quốc nghe động tới tìm, mình và Triệu Vân Lữ Bố ba người chỉ còn con đường chết!

A Đẩu không ngừng nức nở, luống cuống đưa tay móc túi thuốc, phân biệt vài vị thảo dược trị nội thương, đem nhai nát rồi đút cho Triệu Vân!

Triệu Vân thở ra, nói: "Gọi…Trầm Kích dậy, tìm nước…giội hắn"

A Đẩu run giọng nói: "Không, chờ đã…"

Hắn nhanh chóng thông suốt đầu mối từ trong loạn cục, gian nan kéo Triệu Vân ra sau cột, giấu đi, cúi đầu nói: "Sư phụ ngươi nghỉ ngơi chút đi, ta đánh thức Ách ba dậy"

Lúc nói chuyện A Đẩu liếc thấy một ngọn đèn dầu ở xó tường, ngọn đèn đó đặt trực tiếp trên mặt đất, dùng để làm gì?

Không rảnh nghĩ nhiều như vậy, hắn lật Lữ Bố qua, lắc lắc, thấy Lữ Bố hôn mê bất tỉnh, đành phải đi tìm nước lạnh.

Vừa cất bước đầu tiên đi ra khỏi cột, hắn chợt nghe thấy một tiếng vang khẽ!

Có người tới ư?!

A Đẩu nháy mắt lách mình trốn ra sau cột, run như cầy sấy từ sau cột thò đầu nhìn ra, trông thấy một người ở trong thính đường.

Không, là nửa người.

Thân thể không đầu của Tả Từ dùng một tay chống xuống đất, lảo đảo ngồi dậy.

Tóc gáy A Đẩu đều dựng đứng cả lên, hai chân không ngừng run rẩy, toàn thân sợ run cầm cập.

Thân thể không đầu của Tả Từ đưa tay vẫy vẫy về phía xó tường, cái đầu cụt kia kéo lê một vệt máu lăn tới.

Lão nâng đầu lên nối ngay ngắn vào cổ, trên mặt vẫn treo nụ cười quỷ dị nọ.

Tả Từ đưa tay vào ngực tìm kiếm gì đó, A Đẩu sợ sệt thở dốc mấy tiếng, nỗi sợ hãi bị đè nén đến cực điểm hóa thành dũng khí, hắn cầm cái ghế ở sau cột lên, xông ra ngoài!

"Cút con_____!"

A Đẩu như đã cận kề ranh giới sụp đổ, điên cuồng cầm ghế nện vào Tả Từ vẫn còn đang nối đầu!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tả Từ đã móc một tấm bùa vàng từ trong ngực ra, giơ tay về phía A Đẩu đang lao tới, lá bùa dán lên người A Đẩu!

Hai người chỉ cách nhau có hai xích ngắn ngủi, thế xông của A Đẩu chưa tiêu, bị cố định giữa không trung.

A Đẩu không cách nào lên tiếng được, toàn thân cứng ngắc, cúi người nhìn Tả Từ ở khoảng cách cực gần, trên cổ Tả Từ có một lằn huyết thật mảnh, không ngừng rỉ ra máu.

Tả Từ động động môi, hơi há miệng ra, một tay đè lá bùa kia vào ngực A Đẩu, tay kia lại vói vào trong ngực lần nữa.

Lão muốn tìm cái gì?! A Đẩu như rơi vào vực sâu vạn trượng.

"A Đẩu…" Giọng nói suy yếu của Triệu Vân từ sau cột truyền lại: "A Đẩu?"

Hai mắt Tả Từ thoáng trợn lên, nụ cười cứng đờ, trong mắt tràn ngập thần sắc sợ hãi.

Lão nhìn thấy một vật từ ngoài cửa sổ bay vào.

Cơn sợ hãi của A Đẩu đã đạt đến đỉnh điểm, nhưng không cách nào lên tiếng được, trơ mắt nhìn một con diều giấy nhẹ nhàng bay vào trong sảnh.

Con diều giấy bay thẳng tắp trong không trung, lướt qua trước mặt Tả Từ và A Đẩu đang bất phân thắng bại.

Nó bay về phía ngọn đèn dầu đang cháy hừng hực ở đằng sau mộc án.

Lời tác giả:

Tới đây, chúng ta tổng kết sự thấp thỏm trong ba chương này một tý, tránh cho cái cổ bé nhỏ yếu ớt của yêm bị bóp gãy mất~~

1) Thân phận của Nguyệt Anh sư nương (chương cuối mới hé lộ, khỏi đoán cũng không sao, chẳng ảnh hưởng gì tới tình tiết hết)

2) Lúc Tào Chân giả vờ bị khống chế, thắp bảy ngọn đèn dầu kia lên (bản chương đã công bố rõ rồi, không sai, đó chính là thất tinh đăng)

3) Tác dụng cuối cùng của viên tiên dược dỏm mà Tả Từ chiếu theo phương pháp Hỗn nguyên trường sinh đan luyện ra (chương sau sẽ bật mí)

4) Thần binh trong tay áo của sư nương Nguyệt Anh! (chương kế bật mí, kỳ thực ở chương trước tác giả cũng đã gợi ý rồi…)

5) Xâu chuỗi thời gian của ba bên chiến trường lại, con diều của đồng học Vu Cát có tác dụng gì (kỳ thực

cuối chương đã công bố rồi)

65. Quyển 5 - Chương 65: Đạn Chỉ Thiên Cơ Tụ Lý Định Càn Khôn

Tại cổng hoàng thành.

Tôn Lượng trở tay hốt lấy một nắm đất cát, vẩy vào mặt Điển Vi.

Hai mắt Điển Vi bị che lấp, rống giận một tiếng, Tôn Lượng nhắm chuẩn sơ hở ra tay, giơ chủy thủ vung một nhát, tức khắc vót cổ tay Điển Vi xuống!

Điển Vi đau đớn thét lên một tiếng, Tôn Lượng liều mạng đạp một cước ra phía trước, vừa lăn vừa bò trốn đi.

Điển Vi nổi điên va đụng khắp nơi giữa loạn quân!

Tôn Lượng vẫn chưa hết kinh hồn, kiệt lực thất thanh quát: "Giết! Giết chết gã cho ta!"

Nội điện hoàng cung.

Chân Mật vung roi da, chiêu thức ngoan độc vô cùng, quất về phía cổ Hoàng Nguyệt Anh!

Chỉ thấy Nguyệt Anh giương bào tụ, cục gạch đá xanh to lồng trong tay áo tự nãy giờ mang theo tiếng gió vù vù xoay tròn bay về phía Chân Mật, diệu đến cực điểm mà xuyên qua khe hở trường tiên, Chân Mật ngạc nhiên không kịp tránh né, bị cục gạch nọ đập thẳng vào mặt.

Chân Mật thét chói tai, hứng lấy nguyên cục gạch lực đạo hết sức mãnh liệt ngay mặt, bất tỉnh nhân sự.

Hoàng Nguyệt Anh hai tay chống nạnh, tức giận mắng: "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cho ngươi chút thuốc màu ngươi đòi mở luôn phường nhuộm"

Biệt viện hậu cung.

Con diều giấy đong đưa bay tới, Tả Từ mặc kệ hết thảy giơ tay lên, run rẩy bắt lấy, nhưng bắt không dính.

Diều bay về ngọn du đăng to phía sau mộc án, đầu nhọn nhẹ nhàng mà chuẩn xác vô cùng đâm vào bấc đèn thẳng đứng, ánh lửa run lên cực khẽ.

Bấc đèn chịu lực, ngã ra phía sau, rơi vào trong chén dầu, vô thanh vô tức tắt ngúm.

Bàn tay đè trên ngực A Đẩu của Tả Từ vô lực buông thõng, bùa định thân bồng bềnh rơi xuống đất.

"_____mẹ ngươi đi!" A Đẩu điên cuồng hét ra nửa câu sau, ghế gỗ trong tay nện mạnh lên mặt Tả Từ, cái đầu đứt lại bay ra ngoài, kế tiếp hai tay hai chân của thân thể mất đầu không ngừng co giật, trên cổ máu tươi cuồng phun, ngã người té xuống.

Con diều giấy bùng cháy, chẳng mấy chốc, nó hóa thành tro tàn.

A Đẩu sợ đến độ thở dốc không ngừng, vứt ghế, ngơ ngác bò qua một bên, nhìn chằm chằm thi thể Tả Từ, huyết dịch lan thành một vũng.

Lần này hẳn là chết triệt để rồi, đến tận lúc này, A Đẩu mới nhớ tới điều bất ổn ban nãy, lần thứ nhất bị cắt đầu, cái đầu cụt của Tả Từ chỉ chảy ra có chút máu tươi, nhất định là do mấy cái đèn này…Đèn cũng chính là đạo pháp ư?

Hắn hãy còn sợ hãi trong lòng mà nhìn ngó khắp nơi, đếm những ngọn đèn xung quanh, có bảy ngọn.

A Đẩu hiểu ra rồi, đây chính là thất tinh đăng.

Nhưng Tả Từ, vừa rồi lão ta tính móc cái gì ra? Lão muốn tìm cái gì? Phương diện này vẫn còn chưa thỏa.

"A Đẩu" Triệu Vân gọi: "Ngươi còn làm gì đấy?"

"Không có gì…" A Đẩu nuốt nước miếng, lớn tiếng thở dốc, hắn loáng thoáng nghĩ tới một chuyện: "Ta đang nghĩ về sự kỳ quái trong đó, sư phụ đừng hối…Đừng hối ta!"

Triệu Vân gian nan dùng một tay chống đỡ, lảo đảo đi ra, dựa lên cột.

A Đẩu luống cuống lục soát thi thể Tả Từ, nói năng lộn xộn: "Sư phụ, ngươi đừng hối ta…Đợi thêm…tý nữa!"

Hắn tìm thấy Thanh nang kinh từ trong ngực của Tả Từ.

Triệu Vân nghi ngờ nói: "Y thư của ngươi sao lại ở đây?"

A Đẩu lẩm bẩm: "Nhất định là bị Tử Giác trộm đi, ta thao" Hắn nhìn thoáng qua, rồi vứt sách sang một bên, tiếp tục tìm.

Giống như cảnh mơ trở thành hiện thực, ngay cả bản thân A Đẩu cũng không dám tin, hắn tìm thấy một viên đan dược màu đỏ nhạt.

Triệu Vân thay đổi sắc mặt, nói: "Hỗn nguyên trường sinh đan?! Vẫn còn một viên ư?!"

A Đẩu nhìn viên thuốc kia, lẩm bẩm: "Lão có thuốc này vì sao không uống sớm? Có được khi nào? Thật con mẹ nó…Còn chiếc máy bay giấy kia nữa, may mà tổ tiên phù hộ…Bằng không mới nãy chúng ta toi sạch rồi"

Lúc này hắn mới cảm thấy sợ hãi, giũ giũ y phục bị thấm ướt mồ hôi, nhìn sang Triệu Vân.

Triệu Vân chậm rãi nói: "Sư phụ chỉ bị nội thương thôi, không sao đâu, để ngươi uống đi, có tác dụng cố nhan trường sinh"

A Đẩu đối thị cùng Triệu Vân chốc lát, lau nước mắt, cười nói: "Sư phụ, không…Ta không thể uống"

A Đẩu cúi xuống trước người Tào Chân, đút đan dược vào miệng Tào Chân, kế tiếp thổi hơi vào, rồi liên tục xoa bóp lồng ngực y.

Thi thể Tào Chân vẫn còn lạnh băng, đan dược kia vừa vào miệng lập tức tan ra, A Đẩu lại ôm y lên một chút.

Triệu Vân thở dài nói: "Ấn vào yết hầu y"

A Đẩu y lời làm theo, đan dược tan vào trong bụng Tào Chân, hắn kề tai đến trước mũi Tào Chân, chờ đợi thật lâu, rốt cuộc cũng cảm giác được một hơi thở cực kỳ yếu ớt.

"Báo_____Tìm không thấy Hứa tướng quân!"

"Báo_____Quân trị ban trong cung không biết đã đi đâu!"

"Báo_____Cửa cung bốc cháy! Điển tướng quân xin Thừa tướng tăng binh!"

"Báo_____Cả nhà già trẻ của Từ Hoảng tướng quân bị ám sát, tướng quân không rõ tung tích!"

Tư Mã Ý dẫn hai ngàn thân binh trong phủ vội vã đuổi tới cổng hoàng thành, mệnh lệnh phát ra hết đợt này tới đợt khác, nhưng không thấy đại quân tiến tới, nhìn lại toàn thành rực lửa, tình hình không rõ, đành phải tức giận quát: "Theo ta lui vào nội cung! Đi thông báo cho hoàng thượng!"

Lúc này thì Điển Vi, Từ Hoảng, Hứa Chử phải tự lo cho trận chiến của mình, bị Hán quân tập kích bất ngờ, ai nấy đều trở tay không kịp, thậm chí không cách nào liên lạc tin tức được với nhau, Tào Phi hốt hoảng đứng dậy, thay một thân khải giáp, mang theo hơn ngàn cấm vệ quân có thể triệu tập được lao ra quảng trường!

"Thừa tướng! Hứa Chử ở đâu!"

Tư Mã Ý không rảnh nói nhiều, bảo: "Trong tay hoàng thượng có bao nhiêu cấm vệ?!"

Tư Mã Ý kiểm kê dư binh, chỉ còn lại ba ngàn người, biết đại thế đã mất, đành dùng ánh mắt tuyệt vọng đối thị với Tào Phi, hai người đều không ngừng run rẩy.

Tào Phi run giọng nói: "Thế nào? Binh lực địch quân bao nhiêu?"

Tư Mã Ý hỏi: "Hiến đế…Lưu Hiệp còn ở hậu cung không?!"

Tào Phi gật đầu không nói, hiểu ý Tư Mã Ý, sai người tới phân phó: "Đi dẫn Lưu Hiệp tới đây"

Tư Mã Ý lại nói: "Chờ ở cổng đông Lạc Dương, đêm nay xuất thành tới Hạ Bi! Triệu Trương Hợp tướng quân, bỏ Đồng Quan trở về phòng thủ, tiếp ứng ở thành Hạ Bi!"

Tào Phi mờ mịt nhìn Lạc Dương lửa dấy khắp nơi, tiếng la giết dần tiếp cận.

Tư Mã Ý hỏi: "Ôn hầu đâu?"

"Ôn hầu đâu! Hoàng thượng! Ôn hầu ở đâu!"

Lúc này Tào Phi mới thanh tỉnh lại, mờ mịt lắc đầu nói: "Sai người đi gọi Tử Kiến và hoàng hậu tới đây"

Tư Mã Ý nói: "Không thể trì hoãn nữa! Cần lập tức xuất thành!"

Tào Phi còn muốn tranh luận, nhưng Tư Mã Ý đã lạnh lùng nói: "Hiện giờ phải đi ngay, ta đã phân phó Tử Thượng đoạn hậu rồi"

"Điển Vi đâu?" Đại quân của Gia Cát Lượng rốt cuộc cũng tới chính môn hoàng thành.

Tôn Lượng thủ ở trước cổng, nói: "Hồi bẩm thừa tướng, Khương tướng quân suất quân lẻn vào trong cung, Điển Vi thụ trọng thương, bại trận trốn vào hoàng thành rồi, Từ Hoảng đã bị xử tử trong loạn quân, Hứa Chử tung tích bất minh, có lẽ còn ở trong cung"

Tôn Lượng liếc thấy thiếu niên ở sau ngựa Khổng Minh, thất thanh gọi: "Nhị cữu?"

Khổng Minh cười nói: "Không phải chủ công, ngươi nhìn kỹ lại thử xem? Tới đây, điểm binh, giao cho ta, ta đi truy Tư Mã Trọng Đạt"

Khổng Minh lại phân phó: "Không cần thủ chính môn hoàng thành nữa, ngươi phái thuộc hạ chia binh phòng thủ ở ba cổng thành phía tây, bắc, nam Lạc Dương đi, chừa cổng đông lại, Tư Mã Trọng Đạt nhất định sẽ đào thoát từ nơi đó, đi cầu viện Hạ Bi"

Tôn Lượng nói: "Lúc này sao có thể…"

Khổng Minh cười nói: "Nghe ta phân phó là được, Mã Siêu tướng quân đã thông qua quan đạo Hạ Bi ôm cây đợi thỏ rồi"

Tôn Lượng trố mắt nghẹn họng, rốt cuộc đã hiểu được dụng ý của Khổng Minh, lúc này thế cục cực hiểm, nếu Tào Phi và Tư Mã Ý dựa vào nơi hiểm yếu để chống cự, thiên tử vẫn còn trong thành, chỉ cần vung tay, cấm quân tập kích ngược lại thì rất khó lường, dù thắng cũng sẽ là thắng thảm, cần phải tước bỏ sĩ khí của hắn trước, để Tào Phi đào thoát thành công, rồi phái binh truy sát sau, khi đó sĩ khí thấp, trở thành chó nhà có tang, phe ta chỉ việc phái binh lực ít nhất để truy sát.

A Đẩu vẫn chưa biết trường sinh đan tìm được từ chỗ Tả Từ là đồ dỏm, chỉ nghi hoặc không thôi, sao hiệu quả của viên thuốc này không tốt như lúc trước nhỉ?

Lần trước Lữ Bố vừa uống vào, thương tích toàn thân lập tức khép lại, đầu óc minh mẫn ra, mà thân thể cũng khỏe lên rất nhiều, còn có thể y như ngựa…Phi phi phi.

Nhà Tào Chân rất giàu có, quả nhiên bất đồng, mỗi ngày ăn uống toàn là nhân sâm thủ ô, ăn riết mà kháng dược tính luôn.

A Đẩu đành phải lục chút thuốc, băng bó kỹ vết thương trên lồng ngực Tào Chân, tránh cho mới sống lại chưa bao lâu đã vì mất máu quá nhiều mà ngủm.

Nhưng tuy là đồ dỏm, nó cũng có công dụng phản sinh phục mệnh, chỉ thiếu ba dược hiệu trọng yếu nhất là bách độc bất xâm, trường sinh cố nhan, thương thế toàn thân khép miệng mà thôi.

Tuổi Tào Chân gần hai mươi sáu, vốn còn rất trẻ, uống thuốc này vào, vết thương trên người chưa khỏi, nhưng cũng đứt quãng khôi phục hô hấp, nhặt về được một cái mạng.

Con diều giấy bốc lửa bay tới rèm trướng, lát sau, trong sảnh bốc cháy, liệt hỏa bùng lên, khói đen ngùn ngụt, nơi này không thể ở lâu nữa, A Đẩu nửa kéo nửa ôm Tào Chân sau khi khởi tử hoàn sinh vẫn còn hôn mê mang ra ngoài viện. Rồi vào kéo tiếp Lữ Bố ra, cuối cùng mới đỡ Triệu Vân, hai người cùng nghỉ ngơi bên trong viện.

Giằng co lâu như vậy, đã quá nửa đêm, tiếng chém giết ngoài cung dần ngừng, có lẽ loạn cục đã định, A Đẩu đút thêm chút thuốc cho Triệu Vân, dược tính vào bụng lập tức phát tác, hai người nhìn nhau hồi lâu, vừa mỏi mệt vừa buồn ngủ, bèn dựa vào nhau, Triệu Vân thở dài một tiếng, mơ mơ màng màng thiếp ngủ.

A Đẩu bò đi bẻ vài nhánh cây làm thanh nẹp, dùng bàn tay lành lặn xé vạt áo xuống, cố định ngón tay gãy lại, trong cả quá trình có mấy lần đau đến độ ứa mồ hôi lạnh.

Tự mình chữa thương thỏa đáng xong, hắn bèn một tay ôm gối ngồi, ngơ ngẩn nhìn sang ba người Tào Chân, Lữ Bố và Triệu Vân đang nằm song song một chỗ.

Ách ba vẫn còn hôn mê, cú đó của sư phụ ngoan độc thật. A Đẩu nhịn không được bật cười.

Hắn kề sát lên, mượn ánh lửa so sánh dung mạo của ba người.

Lông mày của Lữ Bố vừa rậm vừa thô, không chỉnh tề, khuôn mặt cương nghị thon gầy, hoàn toàn hiển lộ phong cách rắn rỏi của con người trên thảo nguyên, lại phối cùng bộ cẩm bào đỏ sậm, thực sự là một thị vệ anh lãng mười phân vẹn mười.

Mày Tào Chân như chiết kiếm, sống mũi cao thẳng, ngũ quan thanh tú, nhưng vẫn không mất vẻ anh khí, toát ra khí phách thiếu niên, y sức cũng hết sức hoa quý, mang đậm dáng vóc của một võ tướng cẩm y quyền cao chức trọng.

Triệu Vân là người nghèo nhất trong cả ba, ăn vận cũng giản dị nhất, sau khi cởi giáp, chỉ mặc bộ võ sĩ phục bám đầy bụi đất, trên người chẳng có lấy một kiện phối sức, ngay cả yêu trụy, ngọc bội nam tử thường đeo cũng không có chứ đừng nói tới sức phẩm kim đái tử thao biểu lộ thân phận.

Nhưng phục sức đơn sơ như vậy lại chẳng thể nào che giấu hết sự hoàn mỹ của y.

Diện dung của Triệu Vân anh tuấn đến độ khiến A Đẩu thầm cảm thấy mình nhơ bẩn, ngũ quan của y tinh xảo như điêu khắc, giữa mi nhãn lại toát lên hào khí nam nhân không thể che lấp.

Đôi môi y mềm mại mà ấm áp, đường nét gương mặt càng lộ vẻ nho nhã bất phàm, chinh chiến lâu năm, huyết khí và lệ khí giết chóc đã sớm hóa thành một cảm giác kiên nghị bạo dạn, khiến người ta cảm thấy, dựa vào y sẽ hết sức an toàn.

Tướng mạo của sư phụ hoàn mỹ, mà tính cách cũng hoàn mỹ nốt, trên thế gian có thể làm đến bước này như y, còn được mấy người?

A Đẩu thở dài, chắc chỉ có mình mình không biết chừng mực, lúc nào cũng hồ nháo mới là nhược điểm duy nhất của Triệu Vân.

A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi đẩy Tào Chân ra một chút, đặt Triệu Vân nằm xuống, người sau giống như quá mức mỏi mệt, không tỉnh lại, mặc cho hắn hành hạ.

A Đẩu đặt cánh tay phải hữu lực của Triệu Vân ngang qua, cũng kéo luôn tay Lữ Bố qua, để cánh tay hai người chồng lên nhau, mình thì gối lên, nằm ngủ giữa Triệu Vân và Lữ Bố, đồng thời làm động tác "Bye bye" với Tào Chân đang ngủ mê mệt.

Nằm một hồi, hắn cảm thấy không thoải mái lắm, điều chỉnh một chút, để tay Triệu Vân ở dưới, tay Lữ Bố ở trên, tiếp tục ngủ, nhưng vẫn cảm thấy cả người chẳng thoải mái chút nào.

"Đệt đệt đệt" A Đẩu xù lông hất tay Triệu Vân và Lữ Bố ra, không thèm gối nữa.

Eo A Đẩu bị một vật cứng đâm vào, bèn sờ soạng trên đám cỏ, tìm được một cái hộp màu vàng.

Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn, Lữ Bố ngốc nghếch, tám phần là định mang tới ám sát Tả Từ, nhưng ám sát chưa thành thì chính mình đã ngã trước. A Đẩu nhéo nhéo mặt Lữ Bố, nhét hộp độc tiễn vào trong ngực mình, tịch thu luôn.

A Đẩu lại nghĩ ra một chủ ý quái đản khác.

Hắn dời Tào Chân vào chính giữa Lữ Bố và Triệu Vân, lóng nga lóng ngóng để Triệu Vân nghiêng người qua, từ sau lưng ôm lấy Tào Chân, lại lật Lữ Bố sang, đẩy tới. Kéo tay bọn họ qua, để bọn họ ôm nhau thật chặt.

…

Như vậy, Triệu Vân từ sau lưng, Lữ Bố ở đằng trước, hai người ái muội mà cùng ôm chặt ngu phu "Ta không phải đoạn tụ".

A Đẩu nhịn cười đến đau bụng, suýt nữa thở không ra hơi.

Hắn rón ra rón rén để đầu bọn họ tựa sát vào nhau.

"Các lão công, mọi người phải tương thân tương ái nga…" A Đẩu xấu xa cười nói.

Còn chưa chơi xấu xong, lỗ tai đột nhiên đau nhói.

"Ui ui_____"

“Khỉ con! Lại giở cái trò quái quỷ gì đó!”

A Đẩu cắn răng chịu đau, bị Hoàng Nguyệt Anh dở khóc dở cười nắm lỗ tai xách lên.

Triệu Vân bị đánh thức, phát hiện mình đang ôm Tào Chân, sợ hết hồn, vội giãy dụa rút tay về, đứng dậy, tức giận mắng: “Lại là chuyện tốt của ngươi!”

Gặp lại Nguyệt Anh, Triệu Vân ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi tới đây?”

Hoàng Nguyệt Anh cười dài đáp: “Chẳng phải tới để nhặt xác cho sư phụ ta sao?”

Đầu Triệu Vân đau muốn nứt, đứng dậy, xoa xoa trán, nói: “Bên ngoài thế nào rồi?”

Nguyệt Anh đáp: “Đã định rồi, đương gia đang truy đuổi Tào Phi và Tư Mã Trọng Đạt, chẳng biết bắt được hay không”

Lúc này Triệu Vân mới thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, lảo đảo đứng dậy, thanh tỉnh hơn chút ít, nói: “Ngươi ở đây canh chừng chủ công, ta ra ngoài xem thử” Xong tìm khôi giáp mặc vào, vội vàng rời đi.

Chỉ còn lại hai soái ca xui xẻo Lữ Bố và Tào Chân còn hôn mê đang thắm thiết ôm cứng lấy nhau như bạch tuột.

Nguyệt Anh ngồi trên một nhành cây đại thụ, ngẩn người nhìn đại hỏa bùng cháy trong biệt viện.

A Đẩu lấy lòng nói: “Sư nương, đừng đau buồn quá, yêm yêu ngươi…”

“Cút sang một bên” Nguyệt Anh dở khóc dở cười, đẩy A Đẩu như con khỉ sáp tới gần mình ra.

Nguyệt Anh nhìn liệt hỏa, lẩm bẩm: “Khỉ con, tự cổ kẻ làm sư phụ, tám chín phần đều bao che khuyết điểm”

A Đẩu “Ừm” một tiếng, cười nói: “Sư phụ đối với ta rất tốt, tiên sinh, sư nương đối với ta cũng tốt, làm sai chuyện gì cũng giúp ta, đây chẳng phải là bao che khuyết điểm sao”

Nguyệt Anh cười cười, nói: “Cái tên trọc vật ngươi, cũng nhớ tới sư nương à”

A Đẩu dựa vào vai Nguyệt Anh, sợ Nguyệt Anh thương tâm, bèn nghi hoặc nói: “Ta thật nghĩ không thông, tại sao Ách ba lại trúng tà, còn sư phụ thì lần nào cũng vô sự…”

Nguyệt Anh giễu cợt: "Ngươi không hiểu đâu, thuật nhiếp hồn này, vốn là tà thuật đánh vào tâm lý"

"Hử?"

Nguyệt Anh giải thích: "Con người có chấp niệm, có dục, có cầu, tà thuật dò vào chỗ hổng đó, khiến ngươi làm theo tâm ma. Kim giao…Ôn hầu tuy tính tình cương trực, nhưng cũng rất bướng bỉnh, thứ càng không chiếm được, thì càng không chịu bỏ qua"

A Đẩu gật gật đầu, nói: "Trước kia hắn cũng đã từng giết Đổng Trác và Đinh Phụng"

Nguyệt Anh gật đầu cười nói: "Trong lòng hắn hổ thẹn"

"Ngươi thử ngẫm về Triệu Tử Long xem"

"Triệu Tử Long cả đời này, bỏ ra nỗ lực lớn nhất của mình, đường đường chính chính, đỉnh thiên lập địa, làm chuyện gì cũng đều không hổ thẹn với luật pháp, đạo đức, chính nghĩa, và lương tâm"

"Loại người này, làm sao có thể trúng mấy cái tà thuật xấu xa của…sư phụ ta được? Đừng nói Tả lão đầu, dù là sư nương làm phép, cũng yểm không được y" Nguyệt Anh thở dài, giống như nhớ tới gì đó, nói tiếp: "Những người không thẹn với lương tâm này, trên đời còn lại rất ít, sống mệt mỏi, nhưng cũng sống rất nhẹ nhõm"

A Đẩu gật gật đầu.

Nguyệt Anh dường như vì cái chết của Tả Từ mà xúc động rất nhiều, sau cùng lại thở dài: "Khỉ con, ra ngoài một chút đi, bên ngoài đều đã định rồi, hãy đi nhìn ngắm thiên hạ của ngươi, chờ làm hoàng đế thôi"

A Đẩu cười nói: "Sư nương người trông giữ ở đây có được không?"

Nguyệt Anh phất tay đuổi hắn, nói: "Sư nương ngươi rất lợi hại, yên tâm đi"

Binh sĩ xung quanh tản ra, phòng thủ tại đại môn thông vào biệt viện, A Đẩu nghênh ngang đi ra, suýt nữa bị đám đao thương chào hỏi về phía mình xuyên thấu, nháy mắt nổi đóa.

"Làm gì_____! Các ngươi làm gì!"

Chung Hội muốn vãi ra quần chạy tới trước cửa, quát: "Chớ có vô lễ!"

A Đẩu tức giận mắng: "Các ngươi không muốn sống nữa hả!"

Chúng binh sĩ mới run rẩy toàn thân quỳ sụp xuống, Chung Hội vội cẩn thận nói: "Chủ công bớt giận, chủ công bớt giận…"

A Đẩu đá đá Chân Mật đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, nói: "Bà này là ai thế?"

Chung Hội cung kính nói: "Chân hoàng hậu"

A Đẩu cười nói: "Sĩ Quý a Sĩ Quý, ta đúng là xem thường ngươi rồi, ngươi cư nhiên độc ác ngắt hoa, ta phải đi cáo trạng cho Bá Ước…"

Chung Hội xấu hổ nói: "Nàng ta là…bị cục gạch của quân sư phu nhân đập ngất"

Khóe miệng A Đẩu co giật, tiến lên xem xét kỹ Chân Mật, nói: "Sư nương thật bưu hãn…"

Trên mặt Chân Mật vẫn còn lưu lại dấu gạch vuông vức, mặt mày xanh đen, chẳng khác nào nữ quỷ, lúc này A Đẩu kề sát lên, Chân Mật đột nhiên mở mắt, môi đào khẽ há, vô thanh vô tức phun ra một thanh ám tiễn!

A Đẩu hoảng hồn hét lớn một tiếng.

Chung Hội vội vặn vai Lưu Thiện qua, đưa tay phía trước để bảo vệ phần cổ hắn, mũi tên ngắn giữa lưỡi Chân Mật bắn ra, ghim lên cánh tay Chung Hội, tức khắc châm vào!

"Hỗn đản!" A Đẩu hai chân giẫm loạn, móc hộp gấm trong ngực ra bấm lung tung một trận, nháy mắt chẳng biết khởi động trúng cơ quan nào, vài cây đoản tiễn kịch độc bay ra, miệng Chân Mật phát ra tiếng "Hà hà", trúng độc chết.

"Ngươi không sao chứ!" A Đẩu luống cuống kiểm tra vết thương của Chung Hội.

May mà ám tiễn của Chân Mật chỉ ghim lên bao cổ tay ngưu bì của Chung Hội chứ chưa đâm vào thịt.

Lúc này A Đẩu mới kéo Chung Hội dậy, hai người hãy còn sợ hãi trong lòng, không biết phải nói gì mới tốt.

Giờ Chung Hội mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, nói: "Chủ công? Lúc này chẳng phải ngươi nên ở Trường An sao? Sao lại tới Lạc Dương?"

A Đẩu gãi gãi đầu, thành khẩn nói: "Ta…chuyện này nói ra rất dài dòng, đừng hỏi nữa, đi thôi, cầm lấy hai thanh kiếm đi theo yêm, hai ta ra ngoài, coi coi ai có thể âm, thì âm chết bọn chúng luôn"

Lời tác giả:

Teng, đại BOSS đã đền tội, nhiệm vụ chính hoàn thành.

Player A Đẩu nhận được nhiệm vụ bonus "Lặng lẽ tiến vào thôn, không được nổ súng", trong độ dài một chương này, phải tận dụng mọi khả năng để giết tướng lĩnh phe địch, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được phần thưởng lớn.

Nhưng mà: hiện tại rốt cuộc ta đã giác ngộ rồi, ngược ai khác cũng đều có hiệu quả hơn.

Chứ tốn hơi tốn sức đặc biệt ngược A Đẩu một lần = =+, kết quả đúng là lãng phí thời gian hết sức…

Mới bị khi dễ xong lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, phủi phủi tay áo bò dậy, kiên trì tiến tới, tiếp tục nhảy nhót…

66. Quyển 5 - Chương 66: Trần Ai Lạc Định Nhất Tiếu Mẫn Ân Cừu

Lạc Dương binh hoang mã loạn, chẳng còn ai để ý tới hai tên thiếu niên này nữa, A Đẩu vô lại một tay cầm kiếm, một tay khoác vai Chung Hội, Chung Hội có vẻ rất không quen với tác phong của tiểu lưu manh, mấy lần đề nghị triệu tập binh mã, nhưng đều bị A Đẩu vô tình cự tuyệt.

"Phải tin tưởng chính mình, hiểu không!" A Đẩu thuận miệng nói liều: "Nhớ năm đó ta và sư phụ ở Trường Bản thất tiến thất xuất…"

Lời này nghe vào rất là quỷ dị, nhưng lại hoàn toàn chẳng sai, A Đẩu đương nhiên là đã từng thất tiến thất xuất với Triệu Tử Long rồi, chẳng qua chỉ quấn tã lắc tới lắc lui, không mó tay vào chuyện gì hết mà thôi.

Chung Hội dở khóc dở cười, đành phải thầm cầu nguyện ngàn vạn đừng gặp phải đại tướng phe địch, bằng không mình chết là chuyện nhỏ, nếu vị thái tử gia này tử ẹo, thì phiền toái thực sự rất lớn.

Trên con đường nhỏ vắng vẻ ngoài ngọ môn, thi thể Ngụy quân nằm đầy đất, có lẽ do rút lui không kịp nên đã trải qua một trận đại đồ sát, A Đẩu từ sau góc cung điện ló đầu nhìn quanh.

Hơn mười tên binh sĩ Ngụy quân hốt hoảng từ đầu kia Ngọ môn lui vào, muốn mượn con đường vắng vẻ này để chạy trốn.

Chung Hội ngăn A Đẩu ở phía sau, nói: “Chủ công chớ lộ diện, để Sĩ Quý ra giết”

A Đẩu cười nói: “Một mình ngươi có thể đánh lại hai mươi người sao?”

Thần sắc Chung Hội ngưng trọng, gật gật đầu, nói: “Những tên này đều là trung quân Lạc Dương, thạo kỵ xạ, không thạo trận giáp lá cà, chủ công cứ an tâm”

A Đẩu không khỏi thu hồi lòng khinh thường, thầm khen vị tướng quân thiếu niên này quả nhiên cũng có chút bản lĩnh, đưa mắt nhìn Chung Hội cởi đầu khôi, thuận tay ném sang một bên, định hành kế dụ địch.

Nháy mắt A Đẩu nhìn thấy Điển Vi mặt vàng cụt một tay, dẫn thân vệ sa sút tinh thần đi tới.

“Chờ đã! Sĩ Quý!” A Đẩu vội kéo Chung Hội về lại sau tường.

Chung Hội cũng nhìn thấy Điển Vi, không khỏi giật nảy trong lòng, bắt được đại tướng phe địch chính là đại công! A Đẩu nhỏ giọng phân phó vài câu, Chung Hội biến sắc, lắc đầu không đồng ý, nhưng A Đẩu mặc kệ, xông ra ngoài.

A Đẩu kinh hoảng hô to: “Điển tướng quân_____Cứu ta!”

Chung Hội hết cách, đành phải xách trường kiếm đuổi theo, quát: “Chạy đi đâu_____!”

A Đẩu vấp chân, phong tình vạn chủng mà ngã xuống mặt đất.

Điển Vi tức giận quát: “Kẻ nào!”

“Chung Sĩ Quý! Tên súc sinh phản quốc đầu địch ngươi_____!” Điển Vi vừa thấy Chung Hội, tức khắc nộ hỏa công tâm, kêu la ầm ĩ lên, chộp trường kiếm của thân vệ qua, rồi lao vào Chung Hội.

Điển Vi sải bước chạy tới, trong mắt chỉ có Chung Hội, hoàn toàn xem nhẹ A Đẩu đang nằm sấp trên mặt đất.

A Đẩu ưu nhã vô cùng mà móc Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn từ trong ngực ra, nhấn cơ quan một cái, độc tiễn bắn trúng đùi Điển Vi.

Điển Vi bổ nhào về phía trước, nháy mắt chết ngay.

A Đẩu lười biếng đứng dậy, cầm hộp tiễn nọ, chúng binh sĩ trợn mắt há miệng, lát sau mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, bèn rối rít la to một tiếng, bất chấp tính mạng xông lên, muốn đoạt Điển Vi về.

"Ê ê ê! Đừng như vậy a!"A Đẩu chỉ nhận biết đạo lý bắt giặt phải bắt vua trước, cho rằng giết Điển Vi xong chúng bại binh sẽ chạy tan tác, hoàn toàn chẳng ngờ rằng thân vệ của Điển Vi lại không sợ chết như vậy, vội phóng bừa độc tiễn, lại đốn ngã thêm vài tên, nhưng đã bị địch nhân dần dần lấn tới trước mặt.

Đột nhiên cánh tay bị kéo căng, được Chung Hội đuổi tới bảo vệ ở phía sau, Chung Hội rống giận: "Chớ có làm càn!" Đoạn vung trường kiếm, giơ tay giết ngay mấy tên.

"_____Tướng địch chớ chạy!"

Đang lúc hỗn chiến, Tôn Lượng đã dẫn kỵ binh đuổi tới, phóng liên nỏ, bắn ngã thêm mấy tên Ngụy quân nữa, chúng binh sĩ Ngụy quân lúc này mới gào lên một tiếng, thấy Điển Vi đã chết thật rồi, bèn nhao nhao chạy tứ tán.

Tôn Lượng mắng A Đẩu: "Tên bẩn thỉu này, không đi theo quân sư, chạy loạn khắp nơi làm cái gì! Chung tướng quân, chuyện này rốt cuộc là sao!"

A Đẩu ngây ngẩn nửa ngày trời, Tôn Lượng đã xoay người xuống ngựa, nổi giận đùng đùng tiến lên, nhấc quyền tính đánh vào mặt A Đẩu, A Đẩu há to miệng, tức giận quát: "Tôn Tử Minh! Ngươi muốn chết hả!"

Quyền kia của Tôn Lượng mới vung được một nửa, lập tức rút ngay về, lảo đảo một cái, suýt nữa té xuống đất, A Đẩu hung hăng tát một phát lên đầu Tôn Lượng.

Tôn Lượng ăn đau ôm đầu, luôn miệng cáo lỗi, ngồi xổm sang một bên.

A Đẩu nghĩ lại liền minh bạch, hỏi: "Tử Giác cũng tới à?!"

A Đẩu y như một con gà lôi tràn đầy tình tự, túm Tôn Lượng dậy, nói: "Hắn ở chỗ nào?! Tiểu gia muốn đi tìm hắn tính sổ!"

Cho đến hiện tại Tôn Lượng vẫn còn chưa dám tin, nửa ngày sau mới nói: "Nhị cữu, sao ngươi lại ở Lạc Dương thế?!"

A Đẩu đảo đảo tròng mắt, thành khẩn nói: "Ta…Chuyện này kể ra dài dòng lắm, muội phu, ngươi cầm kiếm đi theo nhị cữu, cộng thêm Sĩ Quý nữa, ba chúng ta đi dạo, ta dạy các ngươi làm cách nào để âm người khác"

Hoàng cung Lạc Dương, cổng đông.

Hứa Chử bảo hộ Tào Phi rút tới trước cửa, trợn mắt nói: "Xin thừa tướng dẫn hoàng thượng đi trước, lão Hứa dù liều cả tính mạng, cũng sẽ ngăn đường truy binh!"

Đoạn phất tay, thân binh của Tào Phi tản ra khắp nơi, lẻn ra ngoài hoàng cung dò xét tình hình phe địch.

Thời khắc này Tào Phi vẫn còn do dự, nói: "Thừa tướng? Trẫm thấy địch nhân hình như chưa phá thành..."

Tư Mã Ý biến sắc: "Vạn vạn không thể! Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, lúc này sao có thể hành hiểm được! Chi bằng..."

"Tư Mã Trọng Đạt, biệt lai vô dạng?"

Gia Cát Lượng người chưa thấy, nhưng giọng nói đã đến trước, tức khắc dọa cho Tư Mã Ý hồn bay phách tán.

Tư Mã Ý chỉ đành phải ngựa chết coi thành ngựa sống, run rẩy xoay người lại, cười lạnh nói: "Khổng Minh đây là muốn tự mình gánh tội thí quân sao?"

Gia Cát Lượng truy kích lần này, cũng không phải muốn tru sát Tư Mã Ý và Tào Phi, mà mục đích là muốn lưu một người lại, chỉ có cách đánh gục hổ si Hứa Chử trước, thì khi ngăn chặn Tư Mã Ý ở ngoại thành, Mã Siêu mới giành được phần thắng.

Nhưng Tư Mã Ý đã sớm đoán được Gia Cát Lượng sẽ suất binh tới truy, tức khắc quát lạnh: "Mang Lưu Hiệp tới đây!"

Hán Hiến đế tuổi gần ngũ tuần, bị mấy tên thân binh bắt tới trước mặt Tư Mã Ý. Gia Cát Lượng động dung nói: "Tư Mã Trọng Đạt, giết thiên tử Hán gia, chính là chuyện đại nghịch bất đạo!"

Tôn Lượng, Chung Hội và Lưu Thiện ba người lén lén lút lút núp sau cung tường, dõi mắt nhìn ra cục diện bế tắc ở cổng hoàng thành.

Tử Giác giục ngựa vòng qua tường cung, đầu đội kim quan thái tử, người mặc cửu ngũ long bào, mang theo một đội thị vệ khác đuổi tới ngoài cửa, hình thành nên thế hô ứng từ xa với Gia Cát Lượng.

"Nhị cữu không thể vọng động!" Tôn Lượng khổ sở cầu khẩn, cùng Chung Hội mỗi người ôm lấy một bên đùi A Đẩu, sống chết ngăn cản không cho hắn xông ra ngoài tìm Tử Giác gây chuyện.

A Đẩu vừa nhìn thấy Tử Giác toàn thân long phục hoa quý, liền tức không chỗ xả, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiên sinh muốn làm gì!"

Chung Hội và Tôn Lượng luống cuống tay chân đè A Đẩu vào bên tường, ba người cùng nhìn về phía thế cục bất phân thắng bại kia, Chung Hội thấp giọng nói: "Gia Cát thừa tướng muốn mượn cơ hội diệt Hiến đế, hành kế mượn đao giết người"

A Đẩu hít vào một hơi lãnh khí, đã minh bạch thâm ý của Gia Cát Lượng.

Quả nhiên Chung Hội còn chưa dứt lời, thì Lưu Thiện giả nọ đã cất cao giọng nói: "Nay Hán thất nhập chủ Lạc Dương, giải thoát vạn dân thiên hạ khỏi cảnh khốn cùng, Ngô hoàng lấy bản thân cùng đi vào dầu sôi lửa bỏng, thương sinh bách tích, đồng cảm ân đức"

Hán Hiến đế sững sờ.

Môi Lưu Thiện giả động động, Tư Mã Ý biết mình lại trúng kế của Gia Cát Lượng, không ngừng hoảng hối lui ra phía sau, khàn giọng nói: "Khổng Minh, ngươi cả gan thí sát Hán gia thiên tử tiền triều! Ngươi có khác gì bọn phản thần tặc tử!"

Gia Cát Lượng lạnh lùng nói: "Ngô chủ cũng là huyết mạch Hán gia, các tướng sĩ nghe lệnh!"

Chúng kỵ binh ứng thanh vang dội.

Lưu Thiện giả rút trường kiếm bên hông ra, Tư Mã Ý không còn chỗ dựa nữa, quát: "Hoàng thượng đi mau!" Đoạn xoay người lên ngựa, Hứa Chử rống giận một tiếng như sấm rền, nói: "Hôm nay chết chung với ngươi!"

Hiến đế không dám tin nói: "Giác nhi?"

Lưu Thiện giả hơi chấn động, tiếng "Giết" kia cư nhiên không hô lên được.

Tư Mã Ý bảo hộ Tào Phi cuống cuồng tháo chạy, đôi mắt của Tử Giác dán chặt vào Hiến đế, run rẩy hồi lâu, cục diện quỷ dị ngừng ngay tại chỗ này.

Cho dù là Gia Cát Lượng cũng tính sót chuyện này, Khổng Minh hoàn toàn không ngờ rằng một tiểu quan như Tử Giác cư nhiên lại có quan hệ với hoàng thất Đông Hán, nhưng tâm niệm biến chuyển, nháy mắt liền nghĩ thông mấu chốt trong đó, đang muốn nghiêm giọng hạ lệnh bắt giết Hán đế, thì bỗng nhiên một tiếng quát vang lên.

"Lăn qua đây cho lão tử!"

Tử Giác nghe thấy giọng nói này, lập tức sợ đến độ đánh rơi trường kiếm trong tay, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, A Đẩu đã không biết từ đâu vọt ra, một quyền đánh vào eo Tử Giác, đẩy hắn té xuống ngựa, hai người lăn thành một đoàn.

Cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, Gia Cát Lượng thậm chí còn chưa kịp phản ứng vì sao Lưu Thiện lại đột ngột đến chỗ này, thì Chung Hội và Tôn Lượng đã hoảng hốt đuổi theo hô: "Chớ có đả thương chủ công!"

Hứa Chử vừa thấy có cơ hội, lập tức cầm chùy đồng trong tay lên, mắt trợn trừng như đồng linh, quát to, xông tới!

Thế cục loạn cào cào, Hiến đế nhào tới giữa trận, la lên: "Hứa tướng quân! Đừng tổn thương hài nhi của ta_____!"

Thục quân ùn ùn lao về phía thân thị của Ngụy hoàng, trong trận máu tươi tung tóe! Tôn Lượng giữ lấy Hiến đế, Chung Hội rút kiếm tiến lên đâm Hứa Chử, bị Hứa Chử đánh bay ra ngoài.

Hứa Chử y như một ngọn núi nhỏ, toàn thân dữ tợn, khi vung chùy đồng thì không gì cản nổi, binh sĩ ngăn cản đều bị một trận như gió lốc đánh cho xương cốt vỡ vụn!

Gia Cát Lượng vốn muốn hạ lệnh một tiếng, để vạn tên cùng bắn lấy mạng Hứa Chử và Hiến đế, nhưng không ngờ Lưu Thiện thật ở đâu lủi ra, lúc này sợ đến mặt mày tái nhợt, vội đưa tay vào ngực móc lá bùa Đạo gia ra.

Trong nháy mắt điện xẹt, Hứa Chử đã giết liền liền mấy binh sĩ, lấn tới trước người A Đẩu và Tử Giác, Tử Giác bị đè chặt trên mặt đất, chợt cổ áo được thả lỏng, lập tức đá bay Lưu Thiện, vừa lăn vừa bò trốn mất.

Hứa Chử hãy còn kêu la ầm ĩ, tiếng kêu chợt ngừng bặt, ngã rầm xuống, hai cái chùy đồng văng đi thật xa.

Lại giết được một tên nữa. A Đẩu còn đang dương dương tự đắc cười: "Á há há_____" thì đột nhiên tiếng cười vì sợ hãi mà biến giọng, kinh hãi la: "Ê ê_____!"

"Ầm" một tiếng, Hứa Chử đè bẹp A Đẩu ở dưới thân.

Thế cục lại biến đổi, chúng nhân trở tay không kịp, chỉ thấy dưới thân Hứa Chử quẫy ra một cái chân, liều mạng đạp loạn hét: "Mau…Cứu giá! Tiểu gia sắp bị hắn đè dẹp lép rồi!"

Gia Cát Lượng trợn trắng hai mắt, suýt nữa hư thoát, bị Lưu Thiện dọa rớt mất nửa cái mạng, mặt mày đưa đám nói: "Tiểu tổ tông, ngươi tới Lạc Dương khi nào?!"

A Đâu lè lưỡi, cầm hộp Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn, thở hồng hộc bò ra, nói: "Nhém chút bị đè chết rồi…"

Loạn cục đã định, cấm vệ hoàng thành Đại Ngụy thấy chủ soái đã chết, ai nấy đều thà chết không phục, ở cổng đông hoàng thành khắp nơi đều là tử thi, Tư Mã Ý và Tào Phi đã sớm chạy mất dạng.

A Đẩu đứng một hồi, nhìn sang phương hướng Tào Phi tháo chạy, lại đối thị cùng Gia Cát Lượng một cái, cười nói: "Không…không đuổi theo à?"

Gia Cát Lượng đổ mồ hôi đầy đầu, giơ quạt lông lên phe phẩy, nói: "Giặc cùng đường…chớ đuổi"

A Đẩu gật gật đầu, vén tay áo lên, đi về phía Tử Giác đang run rẩy không ngừng lui ra sau, đoạt lấy kim quan của hắn, rồi tát mạnh vào đầu hắn một cái, quay đầu qua nói: "Hoàng biểu, Hoàng đường bá phụ, không bị dọa sợ chứ"

Hiến đế nhìn chằm chằm Lưu Thiện và Tử Giác diện mạo na ná nhau, run giọng nói: "Ngươi là…con trai của Lưu Huyền Đức?"

A Đẩu đem kim quan đội lên đầu mình, cười hi hi nói: "Mang hoàng bá xuống nghỉ ngơi đi"

Giả trư ăn cọp, cứ thế âm chết liên tục ba người, A Đẩu đội kim mão thiên tử xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu, hài lòng hả dạ mà dẫn hai tiểu lâu la Tôn Lượng và Chung Hội đi loạn khắp nơi trong cung.

Tôn Lượng dở khóc dở cười nói: "Nhị cữu bản lĩnh thật…"

A Đẩu vội khiêm nhường nói: "Nào có nào có" Hắn lại quay đầu lại nhìn Tử Giác không xa không gần theo sau ba người mình, nói: "Tiểu tử nọ là đường biểu huynh đệ của ta ư? Là con trai của Hiến đế?"

Tôn Lượng nói: "Ta cũng nghe phụ thân…thúc phụ, tổ phụ từng nói qua, Hiến đế có một đứa con riêng vẫn đang lưu lạc bên ngoài, sau được Tư Mã thị tìm thấy"

Chung Hội chen miệng vào: "Trong thành Lạc Dương cũng có tin đồn như vậy"

A Đẩu gật gật đầu, biết tổ phụ của Tôn Lượng chính là Tôn Kiên, năm đó đám người nọ có bối phận cực cao, phỏng chừng chuyện này phải hỏi Tư Mã Chiêu hoặc Lữ Bố mới biết được. Nghĩ tới Tư Mã Chiêu, A Đẩu chợt nói: "Tử Thượng cũng chạy theo cha hắn rồi à? Đáng thương thay, tiểu tử nọ lại không được gặp Tử Thượng rồi"

Nhưng Tôn Lượng lại đáp: "Vừa rồi khi ta lĩnh quân phá chính môn hoàng thành, Bá Ước đuổi theo Tư Mã Chiêu vào kim điện, lúc này chẳng biết thế nào"

A Đẩu sợ nhảy dựng, nói: "Chúng ta tới kim điện xem thử"

Từ Hoảng, Hứa Chử, Điển Vi bỏ mạng, Tào Phi Tư Mã Ý tháo chạy khỏi Lạc Dương, thủ quân trong thành không còn ý chí kháng cự nữa, dồn dập bó tay chịu trói.

Chấp sự, cung nữ trong cung tứ tán, cả cái hoàng cung to như vậy mà vắng ngắt.

Ánh ban mai xuyên qua ngọc song chính điện hắt vào, sắc kim quang rải khắp nơi, trước điện chết đầy

Ngụy quân và Hán quân.

Không biết thế cục ngoài cung như thế nào, nhưng trong cung đã trở thành chiến trường của hai người, Khương Duy thương tích toàn thân, nửa canh giờ trước, hắn ngang nhiên dẫn quân lấy ít địch nhiều, mấy lần tấn công vào chính điện cửu long, nhưng đều bị phòng tuyến của Tư Mã Chiêu ngăn cản.

Bốn trăm Hán quân đối chiến với một ngàn hai trăm thân vệ Tư Mã gia, khắp nơi đều là binh sĩ tử thương, trên mặt đất trong điện thấm đầy một tầng máu tươi, thanh bào trên người Tư Mã Chiêu loang lổ vết máu, có thể thấy trận chiến rất thảm khốc.

Hai tay của Tư Mã Chiêu thoát lực, lúc này toàn dựa vào ý chí chống đỡ để không ngã gục, thương binh đã từ hậu điện rút về phía ngự hoa viên, trên điện vắng vẻ chỉ còn lại hắn và Khương Duy.

Khải giáp toàn thân Khương Duy bị va đập méo mó, biến hình trong trận tử đấu, lúc này hắn đem toàn bộ bao cổ tay, tấm lót vai vứt sang một bên, ngón tay trái niết kiếm quyết, tay phải nâng kiếm, mũi kiếm chỉa xuống đất, cũng không ngừng run rẩy.

Khương Duy trầm giọng nói: "Đừng tiếp tục ngoan cố chống cự nữa!"

Tư Mã Chiêu nháy mắt thả dây cung, một mũi tên bay tới!

Khương Duy diệu đến cực điểm giơ kiếm hoa một vòng, đón đỡ mũi tên kia, kế tiếp vung ra sau, Tư Mã chiêu lại rút tiễn lắp vào dây!

Khương Duy tiến lên một bước!

Trong lúc phòng thủ, hắn không ngừng tiếp cận Tư Mã Chiêu, chỉ cần có thể lấn tới trước mặt đối phương, Khương Duy sẽ giành được phần thắng.

Nhưng nếu có mũi tên nào tiếp không được, thì kết cục sẽ phơi thây nơi kim điện, lúc này hắn không còn thuộc hạ nào có thể vây công được nữa.

"Dù chỉ còn lại một mình, Tử Thượng cũng sẽ không hàng" Tư Mã Chiêu cao giọng nói: "Ngươi giết sư phụ ta, thù này bất cộng đái thiên, Khương Bá Ước, hôm nay không chết không ngừng"

Khương Duy trầm ngâm chốc lát, nhìn xuống mặt đất, chậm rãi nói: "Ngươi đã trở thành thí tốt rồi"

"Thì sao nào?!" Tư Mã Chiêu hung hãn bắn tiếp, Khương Duy giơ tay vót tiễn, lần nữa gạt ra!

Tư Mã Chiêu đưa tay rút tiễn, lên dây, hai người cách nhau không quá ba mươi bước.

Tư Mã Chiêu lạnh lùng nói: "Lát nữa Hán quân nhập chủ Lạc Dương, Tử Thượng sẽ chết tại kim điện, nhưng trước đó, phải lấy được mạng ngươi, Khương Bá Ước!"

Tiếng rút kiếm kêu vang, Tôn Lượng và Chung Hội một trái một phải từ sau cột vòng ra.

"Thiên tử thủ quốc môn…Quân vương tử xã tắc!"

A Đẩu lười biếng đi ra, cười nói: "Ngu đệ, ngươi muốn làm hoàng đế à?"

Tư Mã Chiêu nghe thấy giọng nói khắc tinh trong đời này, tức khắc giật nảy người lui ra sau, bị kim án ngáng chân, té lên long ỷ, vội vứt trường cung, rút lợi kiếm bên hông ra, không ngừng bò dậy, trong mắt tràn đầy thần sắc sợ hãi.

Khương Duy chẳng biết nên khóc hay nên cười, nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

A Đẩu cười dài nói: "Nhớ các ngươi, nên tới xem thử"

Khương Duy gật đầu nói: "Ra phía sau cột đi, tiểu tử này lợi hại lắm" Kế tiếp ngưng thần đưa mắt nhìn Tư Mã Chiêu, nói tiếp: "Tử Minh lược trận*, Sĩ Quý đoạt binh khí của hắn, lấy hai chọi một" [*là đứng một bên sẵn sàng trợ giúp]

Cánh tay cầm kiếm của Tư Mã Chiêu run rẩy dữ dội, nửa ngày sau mới bình ổn trở lại, đưa mắt nhìn Lưu Thiện, không biết phải nói gì mới tốt, lát sau ánh mắt hắn từ gương mặt A Đẩu dời đến một người vừa đi vào trong điện.

Tử Giác cũng tới rồi.

Khương Duy ở phía trước, Tôn Lượng, Chung Hội hai người hai bên, cộng thêm Lưu Thiện đốc chiến, đại thế đã mất.

Tư Mã Chiêu thở dài.

A Đẩu vừa xuất hiện, không khí giương cung bạt kiếm tức khắc tiêu tán, A Đẩu vẫn chưa biết Tử Giác đang ở phía sau mình không xa, chỉ cười hỏi: "Tiểu tử có bộ dáng rất giống ta kia, ngươi tìm được từ đâu đấy?"

Tư Mã Chiêu không hề thả kiếm trong tay ra, chỉ đáp: "Nói nhiều vô ích, giết ta đi"

"Lá gan ngươi lớn thật!" Tiếng rống giận của A Đẩu như sấm giữa trời quang, dọa Tư Mã Chiêu run rẩy một trận, nói: "Tìm được từ trong lâu!"

"Bình thường ngươi đối xử với hắn như thế nào?" A Đẩu tức giận nói: "Đem hắn trói lên cây đánh?"

Tư Mã Chiêu ngượng ngùng nói: "Không có"

A Đẩu lại nói: "Vậy để hắn đem ngươi trói lên cây đánh?"

Tư Mã Chiêu trưng vẻ mặt muốn khóc nhưng khóc không được nói: "Không có…Ta đối với hắn rất tốt"

A Đẩu hài lòng gật gật đầu, nói: "Vậy còn được"

Khương Duy nhịn không nổi nữa, bị trò khôi hài này chọc cười, chiến ý gì cũng bay ra khỏi chín tầng mây, phì cười nói: "Đầu hàng đi thôi, chiến trường đao binh, sinh tử có số, vốn không thể trách được…"

Tư Mã Chiêu đỏ mắt, phẫn nộ nói: "Chết cũng không hàng! Đừng mơ làm nhục được ta!"

Tiếng quát đó cư nhiên khiến cho mấy tên thiếu niên trong điện thầm rùng mình, lòng khâm phục tự nhiên nảy sinh.

A Đẩu cười lạnh nói: "Không hàng?"

"Không hàng vậy ngươi muốn làm gì? Coi như ngươi thắng trận này đi, để ngươi lên làm hoàng đế nhé? Cho ngươi ngồi kim ỷ, cho nhà Tư Mã ngươi ngồi, ngươi dám ngồi không? Ngươi ngồi được không?!"

Tư Mã Chiêu không ngờ Lưu Thiện sẽ nói ra những lời này, sĩ tộc Tư Mã vẫn luôn có tâm soán vị, mấy năm trước lúc làm khách ở Thành Đô, vị thế tử lưu manh Lưu gia này dường như cũng đã hiểu rõ trong lòng, lúc này nhắc lại chuyện cũ, càng chân chân thực thực mà đánh trúng vào điểm yếu của hắn.

"Để ngươi thắng là được chứ gì, giang sơn thiên hạ này chắp tay dâng tặng cho ngươi, ngươi có tư cách làm một hoàng đế tốt không? Dựa vào chút bản lĩnh của ông già nhà ngươi, vừa gặp Gia Cát tiên sinh đã muốn vãi ra quần, sĩ tộc Lạc Dương bất quá chỉ coi ngươi như một con cờ, để đổi lấy chức quan cửu phẩm trung chính chế* mà thôi, ngươi còn coi cả nhà mình là đại nhân vật sao?" [*là chế độ tuyển chọn quan lại nhằm giữ đặc quyền của các thế tộc, chia những người tài giỏi ra làm 9 bậc, chủ yếu dựa vào gia thế]

Lưu Thiện hùng hổ dọa người, đi một mạch tới trước, chẳng còn chút dáng vẻ bại hoại vô lại như trong ấn tượng của Tư Mã Chiêu nữa, phất tay áo nói: "Đoạt lấy long ỷ này không phải Tư Mã gia ngươi, mà là sĩ tộc! Hiểu chưa? Tào Tháo, Tào Phi, Hiến đế, ai chẳng phải là con rối trong tay thần tử?! Nói phế liền phế, nếu ngươi không nghe lời, thì có thể ngồi được bao lâu?!"

Tư Mã Chiêu run rẩy, giống như hứng một gậy giáng vào đầu, Lưu Thiện đã sải bước đi tới trước kim án, nói: "Ngươi an phận chút cho ta a, báo cho ngươi biết…"

Mắt thấy A Đẩu đã dần dần đi tới trước kim án, Tử Giác ở phía xa sau lưng liền hét lớn một tiếng: "Không được tổn thương tính mạng hắn!"

Tư Mã Chiêu không biết nội tình, nhưng Tử Giác thì lại thấy rất rõ, mới rồi khi ám sát Hứa Chử, trong tay A Đẩu chỉ lóe sáng kim quang, độc tiễn liền phóng ra, đoạt mạng đối phương.

Tử Giác sợ A Đẩu lại muốn giở ám chiêu, bèn không thèm núp nữa, móc một vật từ trong ngực ra, ngay cả mạng cũng không cần, hô thiên thưởng địa mà chạy tới chỗ Tư Mã Chiêu trước long ỷ.

A Đẩu khó hiểu quay đầu lại, cùng Tư Mã Chiêu nhìn về phía Tử Giác.

Động tác chậm, ống kính đặc tả:

Tử Giác lệ rơi đầy mặt, thét chói tai: "Ta có kim bài miễn tử của tiên đế tiền triều_____không được tổn thương_____Tử Thượng"

Tay áo long bào tung bay, kim đái phất phơ theo gió, ánh ban mai chiếu vào đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp của Tử Giác, chiếu lên làn da vô cùng mịn màng của hắn, hai hàng nước mắt lấp lánh tỏa sáng.

Tử Giác giơ cao một vật, vật kia quý khí ngất trời, kim quang vạn đạo, tức khắc làm hoa mắt của bọn cùng hung cực ác trong điện!

Kim bài miễn tử của Hiến đế!!

Thấy kim bài này, như thấy anh linh của liệt đại tổ tiên Hán gia! Thoáng chốc tiên âm lượn lờ, trời ban phước lành, mây mù cuồn cuộn!

Tiểu nhân nhi chậm rãi chạy qua kim điện_____

Hắn, chập chờn sinh tư!

Hắn, khẽ chống eo thon!

Hắn, e thẹn vô ngần!

A Đẩu trợn mắt nhìn kim bài miễn tử, khóe miệng hơi co giật, có lẽ là lần đầu nhìn thấy món đồ chơi phá hỏng quy tắc này.

Khương Duy trợn mắt nhìn Tử Giác, ngẫm nghĩ một hồi, đưa chân móc cái giá kê chậu hoa ra, đá vào giữa

điện.

Tử Giác đang đắm chìm trong bi thương vô hạn, bất giác một vật bay tới dưới chân, bị cái giá kia ngáng, thân thể mềm mại vẽ một vòng cung ưu mỹ trong không trung, kim bài rời tay, rơi xuống đất, người như con diều đứt dây bay lên, bổ nhào về phía Tư Mã Chiêu sau kim án.

Tư Mã Chiêu khẽ há miệng, đưa tay ra định ôm lấy, A Đẩu ho một tiếng.

Tư Mã Chiêu giật mình, vội rút tay về, hắn và Tử Giác đối mặt nhau, hít sâu vào một hơi.

Khoảng khắc đó, vẻ bi thương hiện rõ trên mặt Tử Giác khiến người ta tan nát cõi lòng!

Tử Giác lướt qua kim án, bay về phía bình phong phía sau, "Rầm" một tiếng đâm lên cây cột, ngất đi.

"Bệnh thần kinh" A Đẩu rớt da gà đầy đất, quay đầu sang nói với Tư Mã Chiêu: "Mới nãy nói tới đâu rồi, tiếp tục"

"..."

Tư Mã Chiêu dở khóc dở cười, cầm trường kiếm lên chỉa về phía A Đẩu, thở dài.

Ngay sau đó, vạn quân tràn vào quảng trường trước điện, đồng thanh quát lớn!

Mặt trời vừa lên, ráng mây lưu chuyển, Gia Cát Lượng, Triệu Vân vội vã bước vào kim điện, thân binh nhấc cung nỏ chỉa vào Tư Mã Chiêu ở trước kim ỷ.

Gia Cát Lượng vừa đến, A Đẩu liền biết Lạc Dương đã định, trầm giọng nói: "Thu nỏ tiễn về hết đi"

Mấy vạn ánh mặt rơi lên người Tư Mã Chiêu và Lưu Thiện ở trước long ỷ.

Một lớp sa liêm mỏng manh phất phơ bên cạnh long ỷ.

Dưới sa liêm, Tử Giác nằm yên bất động, đã ngất xỉu.

A Đẩu nhìn sâu vào hai mắt Tư Mã Chiêu, chân thành nói: "Tư Mã Tử Thượng, giúp ta thống trị giang sơn, khai thác thái bình thịnh thế, thế nào?"

Hắn đưa tay ra, ấn lên trường kiếm của Tư Mã Chiêu.

Cái ấn nhẹ đó, tựa như sức vạn quân, Tư Mã Chiêu rốt cuộc cũng hạ kiếm, buông tay, trường kiếm rơi leng keng trên mặt đất.

A Đẩu cười ôm lấy bả vai hắn, hai người nhẹ nhàng ôm nhau.

"Ngô hoàng vạn tuế!"

Tiếng sơn hô như biển gầm, trong thành Lạc Dương vạn dân kính ngưỡng, vào khoảng khắc Tư Mã Chiêu đầu hàng trên kim điện, chiến dịch cuối cùng rốt cuộc cũng đã hạ màn.

Bị tiếng tung hô này kinh động, Tào Thực lúc này mới tỉnh rượu, lẩm bẩm chẳng biết nói gì đó, hai chân mềm nhũn rời giường, men theo hành lang dài trong cung đi tới kim điện, mơ mơ màng màng gọi: "Tử Hoàn_____"

Chúng tướng vừa giải tán không lâu, Gia Cát Lượng và Triệu Vân đều đã đi giao nhận công việc, binh sĩ quét tước kim điện, Tào Thực mờ mịt vô cùng, ngơ ngác rướn dài cổ nhìn quanh.

Giữa kim điện, mấy tên tướng quân thiếu niên đang súm xít bên A Đẩu, đầu Tào Thực đầy dấu chấm hỏi, trợn hai con mắt còn say ngà ngà, nghi hoặc vô cùng hỏi:

"Thúy Hoa? Sao ngươi lại chạy tới đây? Ca ta đi đâu rồi?"

67. Quyển 5 - Chương 67: Lạc Dương Ly Biệt

Hoàng cung Lạc Dương, nội điện.

Khổng Minh đấm đấm bả vai đau nhức của mình, nói với phó tướng bên cạnh: "Báo" Kế tiếp đề bút nhúng mực, trải rộng một tờ giấy ra.

Nguyệt Anh ngồi ở xó tường, quạt một cái lò dược nhỏ, trên lò đang sao trà hạt sen, cười nói: "Không cần báo nữa, công đầu tám thành là của khỉ con rồi"

Khổng Minh trách mắng: "Chớ có lắm lời, chuyện tự tiện tới Lạc Dương, ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu đấy!"

Nguyệt Anh sợ hết hồn, suýt nữa hất đổ bát thuốc, sẳng giọng nói: "Chẳng phải đã bồi tội với ngươi rồi sao"

Khổng Minh cao giọng nói: "Ngươi dẫn chủ công đến đây à? Nguyệt Anh, sao ngươi có thể làm chuyện hung hiểm như vậy?"

Nguyệt Anh mặc kệ, vứt quạt lông, tức giận nói: "Đã bảo không phải ta, ngươi còn hỏi hoài? Mà cho dù là ta thì như thế nào, lão phu lão thê cả rồi, ngươi còn muốn lôi thừa tướng phu nhân đi trói lại đánh quân côn hay sao?"

Nguyệt Anh vừa giở thói xấu, Khổng Minh liền không dám cãi tiếp với nàng ta nữa, đỏ mặt nói: "Tả Từ chết trong tay vị tướng quân nào?"

Nguyệt Anh lười biếng nói: "Chủ công giết"

Khổng Minh nhìn phó tướng một cái, phó tướng vội đáp: "Là chủ công giết"

Khổng Minh gật gật đầu, nói: "Đúng thực là công đầu"

"Điển Vi do vị tướng quân nào giết?"

"Chủ công"

"Hứa Chử..."

"Chủ công"

"Chân Mật?"

"Chủ công"

"..."

Khổng Minh ném bút, thở không ra hơi, khó có thể tin nói: "Toàn là do chủ công hạ thủ?"

Phó tướng kia vâng dạ nói: "Đúng ạ...Chủ công anh dũng"

Hoàng Nguyệt Anh dịu dàng bưng trà sen đặt bên án, cười nói: "Bằng không sao nói ngươi và Tử Long biết cách dạy đồ đệ chứ"

Khổng Minh khóc không được, mà cười cũng chẳng xong, hỏi: "Ôn hầu đâu?"

Phó tướng đáp: “Kinh tướng quân vừa mới tỉnh lại, đã suất binh đi truy sát Tào Phi rồi”

Khổng Minh gật gật đầu, Nguyệt Anh nâng trà đút hắn uống một hớp, khiến Khổng Minh bỏng muốn chết dở, Khổng Minh phun trà ra, Nguyệt Anh cười một tràng trốn mất.

A Đẩu hãy còn chưa biết mình đã ôm vào người phần công lao to lớn nhất, sau một đêm bôn ba phủ chiến, hắn mỏi mệt vô cùng, đảo mắt khinh thường với Tào Thực, dựng thẳng ngón giữa, rồi lười biếng đi ra ngoài cửa sau kim điện, tựa lưng vào vách tường ngồi xuống, đưa mắt nhìn triều dương tựa một quầng lửa vừa mới nhú lên kia.

Chốc lát sau, Khương Duy và Chung Hội, Tôn Lượng hết bận việc, cũng tới ngồi song song bên cạnh A Đẩu.

Trước điện Thái Hòa, từ trái sang phải, theo thứ tự lần lượt là Chung Hội, Khương Duy, Lưu Thiện và Tôn Lượng bốn tên thiếu niên, lát sau Tư Mã Chiêu cũng đến.

A Đẩu hỏi: “Sĩ Quý, nhà ngươi không sao chứ?”

Chung Hội hơi trầm ngâm, rồi đáp: “Cha vẫn còn bị giam trong phủ, già trẻ trong nhà đều bình an”

A Đẩu gật gật đầu, Khương Duy xen miệng vào: “Chung lão tiên sinh tính tình cương trực, sau này lên điện nếu có đụng chạm gì ngươi, ngươi cũng đừng lôi người ta ra ngoài chém đấy”

Mấy thiếu niên đồng loạt cười to, A Đẩu nói: “Đương nhiên rồi, chém ai cũng không dám chém ông ta”

A Đẩu lấy tấm kim bài miễn tử mình nhặt được ra, đưa cho Khương Duy, cười nói: “Cho ngươi a, có thể dùng được ba lần”

Khương Duy mỉm cười nói: “Ba lần?!”

Khương Duy cảm thấy vậy thì nhiều quá, nhưng A Đẩu tưởng hắn chê ít, nói: “Dùng xong ba lần trước đi, ta sẽ tăng thêm cho ngươi mấy lần nữa”

Chúng thiếu niên lại cười ầm một trận, Tôn Lượng giả vờ giận nói: “Nhị cữu, sao không cho muội phu một tấm luôn?”

A Đẩu tức giận nói: “Tức phụ nhi của ngươi là muội ta đó, còn cần kim bài miễn tử?! Ta mà chém ngươi, không chừng lỗ tai ta bị vặn rớt luôn quá”

Khương Duy cười nghiêng ngã, nói: “Không thôi vầy đi, ba lần của ta, chia đều cho Tử Minh và Sĩ Quý

mỗi người một lần"

A Đẩu nói: "Vậy thì quá tốt rồi, chúng ta là người một nhà, tiết kiệm được mớ tiền cho lão tử. Thứ tồi tàn này cũng đáng giá vài trăm lượng bạc đấy"

Mọi người cười vang, chỉ có Tư Mã Chiêu bị lạnh nhạt, vẻ mặt hơi không vui.

A Đẩu thấy tâm trạng Tư Mã Chiêu ủ rũ, biết hắn đang nhớ đến người nhà, bèn chuyển đề tài, trêu ghẹo: "Cái giếng kia chính là nơi Viên Thuật tìm thấy ngọc tỷ à?"

Trước trận chiến Quan Độ, từng có lời đồn rằng Viên Thuật đã thấy một con hắc long thăng thiên từ trong miệng giếng trước điện Thái Hòa, sau tát cạn nước giếng, phát hiện khối ngọc tỷ truyền quốc này ở đáy giếng, ngọc tỷ trải qua mấy phen sang tay, từ Viên Thuật đến Viên Thiệu, rồi đến Đào Khiêm, tiếp theo giao cho Lưu Bị, có thể nói là ngọn nguồn sâu xa, lúc này trở thành vật tượng trưng cho hoàng vị khi Lưu Thiện nhập chủ Trường An, đủ thấy thiên đạo tăm tối đã sớm có định số rồi.

Tư Mã Chiêu hơi trầm ngâm, rồi cười nói: "Nghe đồn năm đó không chỉ có huynh đệ Viên gia, Tào, Lưu, Đào, Lữ, Đổng, thậm chí Tây Lương Mã Đằng, Giang Đông Tôn Kiên, Liêu Đông Công Tôn Toản, Giao Chỉ Sĩ Nhiếp, Kinh Châu Lưu Biểu, Ích Châu Lưu Chương, Vân Nam Mạnh Hoạch, Viễn dương Ti Di Hô, phàm những ai có chút binh mã, đều muốn tranh đoạt khối ngọc tỷ truyền quốc này, nhưng cố tình không ai muốn giao nó cho Hiến đế"

Thế cục thiên hạ, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, lúc này đã quy về nhất thống trong tay mình, A Đẩu chỉ cảm thấy tâm tình vui sướng, nhưng nghĩ tới từ nay về sau sẽ phải bị giam trong hoàng cung, làm một hoàng đế, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

May mà Giang Đông chưa định, hẳn phải còn một khoảng thời gian nữa.

A Đẩu lại nói: "Tiểu tử kia hẳn rất quen thuộc trong cung" Đoạn bĩu môi.

Chúng thiếu niên cùng nhìn sang Tử Giác trong hoa viên.

Tử Giác lấy ống tay áo nghiêm túc lau thành giếng, rồi tìm đến một gốc cây đại thụ, ngơ ngác vuốt ve mấy sợi xích sắt buộc trên nhánh cây đến xuất thần.

Tư Mã Chiêu giải thích: "Sau chuyện Bạch Môn lâu, Điêu Thiền dẫn thuộc hạ vào ngụ ở Lạc Dương, tiến hoàng cung cùng Chân Mật như hình với bóng, dưới trướng nàng có một tên thị vệ thường hay ngủ trưa ở chỗ này"

A Đẩu hiếu kỳ nói: "Thị vệ?"

Tư Mã Chiêu gật gật đầu, cười nói: "Năm đó ta ba tuổi, lúc vào cung chơi đùa, tên thị vệ kia ôm lấy ta đưa tới đưa lui trên chiếc xích đu này"

A Đẩu biết khi đó trên mặt Lữ Bố có thương tích, chỉ muốn trốn tránh người quen, bình thường lại không mở miệng nói chuyện, nhất định là hết sức tịch mịch. Cùng một tiểu hài ba tuổi thuận miệng tán gẫu thì đã sao, chẳng có gì đáng ghen cả.

Lại nhìn Tư Mã Chiêu và Tử Giác, A Đẩu đột nhiên nghĩ đến, Lữ Bố thịnh danh lưu truyền đã lâu, ngàn vạn thiếu niên trong thiên hạ này, xem hắn như thần tượng mà sùng bái chắc không chỉ có mỗi mình Tư Mã Chiêu, đáy lòng bèn thoáng có chút đồng tình với Tử Giác.

Cảm tình Tử Giác dành cho Lữ Bố chỉ thuần túy là một loại ngưỡng mộ vô pháp kháng cự, vô pháp kiềm chế, bọn họ đều chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài cường tuyệt thiên hạ của võ thần Lữ Phụng Tiên, nhưng mặt lãnh khốc vô tình, thì mấy ai có thể thấu hiểu được nội tâm hắn?

A Đẩu ỷ lại Triệu Vân, thế chẳng phải Lữ Bố ỷ lại A Đẩu hay sao? Khi làm một tên thị vệ, thì sinh mệnh của Lữ Bố mới có ý nghĩa, A Đẩu đã dần dần minh bạch. Không có hắn, Lữ Bố sẽ chẳng là gì, giống như không có Triệu Vân, thì A Đẩu cũng chẳng là cái gì hết.

Đó là một loại liên hệ hết sức vi diệu, hình thành nên từ sự đòi hỏi lẫn nhau, là ý nghĩa sống của riêng từng người.

Trong lúc nói chuyện, Tào Thực chậm rãi đi ra, hít sâu một hơi không khí tinh mơ ngày hè.

"Lúc nhỏ theo phụ thân ngụ ở Lạc Dương, Ôn hầu cũng từng bế huynh đệ ta chơi xích đu trong viện tử này" Dường như Tào Thực nghe được lời trò chuyện của mọi người, bèn nhịn không được cười nói.

"Ôn hầu thích nhất là đệ ta Tào Xung, tiếp theo mới là ta. Còn đối với Tử Hoàn thì không quá…"

A Đẩu hiểu ý cười nói: "Tính tình hắn ngang tàng, nhưng vẫn rất thích chọc tiểu hài nhi"

Tào Thực lại nói: "Tử Đan tỉnh rồi, đang chờ ngươi ở ngoài ngọ môn, Công Tự có nguyện đi gặp hắn một lần không?"

A Đẩu vội đứng dậy nói: "Bọn hắn tỉnh rồi à? Ách ba đâu?" Hắn hấp tấp gọi một binh sĩ tới, phân phó gã đi tìm Lữ Bố, rồi chạy ra ngoài cung.

A Đẩu chạy tới trước ngọ môn, gọi: "Ngu phu!"

Tào Chân không còn vận hắc cẩm phục thêu kim mãng nữa, mà đổi sang một bộ trường bào thanh lam người bình dân trong thành Lạc Dương hay mặc, trên lưng buộc cái bao vải, nghe A Đẩu gọi, hắn mới mỉm

cười xoay người qua.

Trước người hắn là hai con ngựa, một con là chiến mã bình thường, con còn lại chính là Trảo hoàng phi điện.

Dù mặc trang phục vải thô, cũng chẳng thể che lấp đi phần nào khí chất võ nhân của hắn, lộ rõ quý công tử ca nhi này vẫn khác biệt một phen phong độ tiêu sái.

Nhưng trên cổ áo hắn vẫn không cài lại chiếc nút đầu tiên, để lộ một phần xương quai xanh màu tiểu mạch.

Ánh mắt dời lên, trên gương mặt anh tuấn của Tào Chân, bên mắt trái treo một cái vòng mắt gấu mèo bầm tím.

Nửa ngày sau A Đẩu mới tỉnh ngộ ra, ôm bụng cười ngã sang một bên.

Tào Chân tức giận nói: "Đều là chuyện tốt ngươi làm ra đấy!"

A Đẩu cười muốn mất thở, tìm một nơi ngồi xuống, rồi phủi phủi lan can bên cạnh, nói: "Qua đây"

Tào Chân dắt Trảo hoàng phi điện tới trước mặt A Đẩu, ngồi xuống bên cạnh hắn, nói: "Tay còn đau không?" Hắn nhẹ nhàng sờ ngón tay A Đẩu, nói: "Con ngựa này tặng cho ngươi, sau này phải đối xử thật tốt với nó nhé"

A Đẩu nhíu mày hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Tào Chân nhìn sâu vào hai mắt A Đẩu, mỉm cười nói: "Sinh phụ của ta ở Lương Châu có lập cho ta một phần sản nghiệp"

A Đẩu cười nói: "Hiền thê phê chuẩn cho ngươi nạp một người thiếp, ở một khoảng thời gian, nghỉ ngơi đủ rồi thì trở về, được không?"

Hắn biết với tính tình của Tào Chân, tuyệt đối sẽ không có khả năng đầu hàng mình như Tư Mã Chiêu, phục vụ cho Hán thất, có lên tiếng giữ lại cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi.

Có lẽ trong loạn cục tam phân thiên hạ, trên triều đình chỉ có Tào Chân là người tiêu dao, nhiệm vụ của hắn, bất quá chỉ là khuông định giang sơn, thanh lý hết thảy dị số can thiệp vào chính quyền, chứ không quan tâm chính quyền này rốt cuộc sẽ vào tay ai.

Tào Chân bảo: "Tính sau đi"

A Đẩu nghiêm giọng nói: "Sau này chờ bổ nhiệm trạng của ta đưa tới Lương Châu, ngươi phải ngoan ngoãn thu thập hảo gia sản, mang hiền thiếp lăn trở về, bằng không gót sắt đại quân sẽ ầm ầm giẫm qua…"

Tào Chân dở khóc dở cười, chẳng ngờ bĩ tử hoàng đế này hai ba câu lại phục hồi bản chất, A Đẩu lại cười nói: "Ngươi không mang theo nhân tình ở Lạc Dương đi cùng sao?"

Tào Chân không biết nên khóc hay nên cười, nói: "Ngươi nghĩ ta là Tử Kiến sao? Tử Đan một thân một mình, giữ mình rất nghiêm, nào có nhân tình gì?"

A Đẩu mẫn tuệ tóm được sơ hở của Tào Chân, hỏi: "Ngươi chưa từng nói chuyện yêu đương sao? Ý ta là, ngươi không có cô nương nào để thích ư?"

Tào Chân ngẫm nghĩ, trên má hơi ửng đỏ, nói: "Chưa từng"

"Ngươi hai mươi sáu tuổi rồi"

"Ừ"

"Hai mươi sáu tuổi mà còn là xử nam! Há há há"

Tào Chân đưa mắt nhìn A Đẩu, ngoài ý muốn không đáp trả, hắn biết lúc này A Đẩu đang mượn nụ cười nhạo vô lại để che giấu cái gì đó. A Đẩu cười thật lâu, lau nước mắt nói: "Tìm một nữ nhân tốt chút đi a"

Tào Tử Đan không đáp, lặng lẽ nhìn A Đẩu, nửa ngày sau mới đưa miếng ngọc bội gia truyền kia qua, nói: "Ta đi rồi, ngươi hãy bảo trọng, mong sau này…có cơ hội tái kiến"

"Sẽ có mà" A Đẩu nhận lấy ngọc bội cất kỹ, thở dài, đứng dậy, cùng hắn đối diện.

Tào Chân miệng thì bảo đi, nhưng không lên ngựa, A Đẩu ngẫm lại, liền minh bạch hắn đang chờ đợi cái gì.

A Đẩu giật cái nút trên cổ áo xuống, dùng ngón tay bị thương thất nó lên cổ áo rộng mở của Tào Chân, rồi mỉm cười nói: "Trên đời cư nhiên còn có loại người như ngươi, hai mươi sáu tuổi mà còn là xử nam…"

Tào Chân đại quẫn, muốn an ủi vài câu, nhưng nước mắt của A Đẩu đã ồ ạt không ngừng từ khóe mắt tràn ra.

A Đẩu nức nở nói: "Sao nói đi liền đi như vậy, tất cả đều…đi sạch mất rồi, vứt bỏ lão tử"

Tào Chân thấp giọng nói: "Có Ôn hầu và Triệu tướng quân ở đây, Tử Đan lưu lại cũng vô ích mà thôi"

A Đẩu thắt chiếc nút xiêu xiêu vẹo vẹo cho Tào Chân, đưa tay câu lấy cổ hắn, Tào Chân khẽ run, cúi đầu xuống. A Đẩu cười nói: "Tới đây, tiểu gia dạy ngươi"

Bọn hắn đứng ngoài ngọ môn, trao nhau một nụ hôn.

Đó là lần đầu tiên Tào Chân biết thế nào là tư vị hôn môi, nụ hôn đầu đời cư nhiên là cùng với một nam tử, tiết hạ chí còn chưa đến, ngoài ngọ môn hoàng thành trống trải, gió lớn nổi lên, thổi y mệ hai người tung bay phấp phới, khiến hắn có chút bối rối.

A Đẩu hết sức chuyện chú ôm cổ Tào Chân, nước mắt chảy qua cánh mũi.

Tim Tào Chân đập hết sức kịch liệt, mặt đỏ tới mang tai, mấy lần muốn tránh né, nhưng vô luận thế nào cũng không đẩy A Đẩu ra được. Một lát sau, Tào Chân nhắm mắt, hai tay khẩn trương mà vụng về vòng qua eo A Đẩu, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Tào Chân còn chưa hôn môi xong thì đã nhịn không được buông tay, giãy ra nói: "Này, này…"

A Đẩu oán hận nói: "Vẫn chưa xong, này!"

Mặt Tào Chân đỏ tới mang tai, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào, nói: "Ngươi…"

A Đẩu tức giận nói: "Cái chuyện hôn môi này, là phải dùng tới đầu lưỡi a! Ngươi trốn cái gì! Làm lại!"

Tào Chân quẫn đến tột đỉnh, vội không ngừng tránh né nói: "Không, ta hiểu rồi, tại ta giỡn chơi thôi"

A Đẩu vừa tức giận, vừa buồn cười, đưa tay kéo Tào Chân, Tào Chân trốn ra sau ngựa, nói: "Ta…ta đi đây"

Tào Chân xoay mình lên ngựa, phóng ngựa phi đi mấy bước, chợt ngừng lại, đưa lưng về phía A Đẩu, nói: "Công Tự, ta, ta…"

Gió nổi khắp đồng hoang, cát bụi bay mịt trời.

A Đẩu ngây ngẩn đứng giữa ngọ môn trống trải, trông theo Tào Chân.

Trong lòng đôi bên đều buồn khổ như đau cắt, nhưng vẫn biết rằng Tào Chân không thể không đi.

Có những người, vào khoảnh khắc quen biết nhau, liền đã chú định rằng mai sau sẽ mỗi người một nơi.

Tào Chân nói: "Ta…ngươi!"

Tào Chân lớn tiếng thở dốc, dồn dập đến độ phổi đau đớn, hắn chẳng hề quay đầu, ra sức giục chiến mã phi băng băng một mạch, băng qua hoàng cung, ngọ môn, đại đạo Lạc Dương, phi ra ngoài thành, biến mất phía cuối trời.

Chỉ còn mình A Đẩu dắt Trảo hoàng phi điện, một người một ngựa lẻ loi đứng trước hoàng cung.

Hắn tiếc nuối nghĩ thầm: gió to quá, nghe không rõ câu cuối cùng…

Con đường phía đông Lạc Dương, trước Hổ Lao quan.

Hổ Lao quan đã sớm bị bỏ phế từ lúc Đổng Trác nắm quyền, sau Tào Tháo bắt cóc Hiến đế đến Hứa Xương, cải chế binh mã, Hổ Lao quan liền trở nên vô dụng.

Tổ nghiệp của Tào gia vẫn còn ở Hứa Xương, sau chiến dịch Lạc Dương, Tào Phi tháo chạy, lấy danh nghĩa là "Dời đô", rút hơn vạn binh mã cuối cùng về các nơi Hứa Xương, Hạ Bi. Tào Phi và Tư Mã Ý lần lượt thu biên bại binh dọc đường, đại quân cư nhiên đạt tới số lượng năm vạn, sau khi chỉnh lý xong tình báo, lúc này Tào Phi mới hồi thần lại, Hán quân công hãm Lạc Dương căn bản không có bao nhiêu người! Cùng lắm chỉ có hai ba vạn mà thôi!

Nhưng tại sao cả tòa thành lại bị phá một cách im hơi lặng tiếng như vậy?! Rốt cuộc là do con đường tin tức không thông, hay do kỳ binh của Gia Cát Lượng đã bóp chặt yếu địa phòng thủ trong thành?

Nếu đêm qua dựa hoàng thành chiến một trận, thì chưa chắc kháng cự không lại, chỉ hận toàn nghe theo lời Tư Mã Ý, khi chưa nắm rõ quân lực địch phương thì đã rút toàn bộ ra khỏi Lạc Dương rồi, dẫn đến kết quả chắp tay dâng cả cái hoàng đô quý báu cho người ta.

Nghĩ tới đây, Tào Phi chỉ cảm thấy uất nghẹn vô cùng, gọi một tên cấm vệ tới hỏi: "Thừa tướng đâu? Chúng ta tới chỗ nào rồi?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, nơi này là trấn Tị Thủy, Tư Mã thừa tướng dẫn đội tiên phong đi dò đường rồi, đi thêm hai ngày nữa sẽ tới Hứa Xương"

Tào Phi lại nói: "Hãy đi thông báo cho thừa tướng, đêm nay đại quân sẽ nghỉ chân ở đây, dẫn Nguyên Trọng tới đây"

Nguyên Trọng mà Tào Phi nói, chính là trưởng tử Tào Duệ do Chân Mật sở sinh, nghĩ tới Chân Mật vẫn còn ở hoàng thành, lúc này sinh tử chưa rõ, lại nghĩ Hán quân chắc không đến nỗi gây khó dễ cho một phụ nhân đâu, nhưng phải công đạo với Tào Duệ thế nào đây, bản thân mình bỏ rơi thê tử kết tóc, dẫn nó cuống cuồng bỏ chạy, thật đúng là nhức đầu.

Lát sau cấm vệ nọ hồi báo: “Thái tử điện hạ tưởng nhớ hoàng hậu…”

Tào Phi thấy hắn khúm núm vâng dạ, liền biết Tào Duệ ghi hận, không chịu tới đây, đành bất đắc dĩ đuổi hắn đi, chưa được bao lâu, lại có thuộc hạ tới báo:

“Thừa tướng hồi bẩm đại vương, lúc này đường xá hung hiểm, không nên trì hoãn, hoàn thỉnh đại vương hành quân ngay trong đêm, nhanh chóng tới Hứa Xương”

Tào Phi càng phiền chán trong lòng, tức giận mắng: “Nếu không phải Trọng Đạt tham sống sợ chết, lúc này hơn năm vạn người quân ta vẫn còn lực đánh một trận, tại sao tất cả đều nghe hắn phân phó chứ?!”

Vốn là cửu long thiên tử, hôm nay chỉ trong một đêm giang sơn đại biến, cư nhiên trở thành chó nhà có tang, Tào Phi tử tế ngẫm lại, càng cảm thấy uất ức, cơn tức không kiềm được nữa, phẫn nộ nói: “Truyền lệnh thừa tướng, mau chóng tới gặp ta!”

Binh mã phe mình không thiếu, chỉ thiếu mỗi mãnh tướng lĩnh quân, Hứa Chử, Điển Vi đều đã bỏ mạng tại Lạc Dương, không còn trông cậy gì được nữa, đang nghĩ tới đây, chợt binh lính ở hậu đội reo hò như sấm dậy.

“Ôn hầu tìm tới rồi_____!”

“Chiến tướng quân_____!”

Tào Phi vui mừng nhìn qua, vội hô: “Truyền Lữ Phụng Tiên tới gặp ta!”

Để Lữ Bố lĩnh binh, thừa dịp Hán quân mới vào Lạc Dương chưa trụ vững gót chân mà giết ngược trở về, không chừng có thể trọng diễn lại mưu kế năm đó của Giả Hủ, trọng diễn lại thế cục Quách Tị, Lý Nho binh chiếm Trường An.

Tào Phi mang ánh mắt kỳ vọng hướng về phương xa, đồng tử đột nhiên co rút, tiếng hô hoán của tướng sĩ đã biến thành tiếng gào thét sợ hãi.

Lữ Bố đầu đội chiến quan trĩ kê, thân mặc kim giáp bách chiến, tay cầm Phương thiên họa kích, tựa như thiên thần hàng thế, Xích thố dưới khố trường thanh hí vang, một bộ áo choàng hồng vân quay cuồng, lao vào quân trận phe mình!

Hắn ta muốn làm gì!

Tào Phi hít sâu vào một hơi, chỉ thấy Lữ Bố một đường xông tới như bẽ gãy nghiền nát, dọc đường chi gãy tứ tung, máu tươi đầy trời, một chùm huyết vũ cùng với tiếng gào thét thảm thiết bùng nổ!

Tào Phi vô ý thức quay đầu lại, sinh tử chỉ trong một ý niệm, Lữ Bố đã chém gần trăm người, trường kích trong tay sắc bén vô cùng, hất tung con chiến mã cản đường, quăng nó về phía trước!

Con chiến mã kia nặng hơn bốn trăm cân, bị ném ầm vào trước tọa kỵ thiên tử, tức khắc ngăn trở đường đi của Tào Phi!

Tào Phi cao giọng gào lớn, xoay người qua, trước mắt chỉ thấy một mạt hàn quang, thứ cuối cùng nghe được, chính là giọng nói băng lãnh của Lữ Bố.

"Thần cứu giá chậm trễ…"

Nháy mắt, bầu trời lam đến chói mắt vụt thoáng qua, trời đất đảo lộn.

Đầu của Tào Phi bay ngang ra, rơi xuống đất, thân thể trên lưng ngựa ngã chúi xuống, trên cổ tiên huyết cuồng phun.

"…Tội đáng chết vạn lần"

Lữ Bố hờ hững vung nghiêng phương thiên họa kích, động tác ngưng đọng tại khoảng khắc chém chết Tào Phi.

Ngày thứ hai sau khi Tả Từ chết:

A Đẩu tiễn biệt Tào Chân, trong lòng cảm thấy mất mác nói không nên lời, vỗ vỗ đầu Trảo hoàng phi điện.

Trong mắt hắn chứa chan lệ thủy.

A Đẩu nhẹ giọng nói: "Đừng đau khổ nữa, tìm cách khác là được…"

Trảo hoàng phi điện hí một tiếng, bỏ đi, A Đẩu ỉu xìu về đến hoàng cung, tự tìm một tên thị vệ, hỏi: "Kinh Trầm Kích tướng quân đâu? Đi tìm hắn tới gặp ta"

Lát sau, thị vệ hồi đáp: "Khải bẩm chủ công, sáng sớm Kinh tướng quân đã xuất thành đi lùng bắt địch quân rồi"

A Đẩu tức khắc xù lông: "Ai kêu hắn đi! Còn muốn nằm vùng tới chừng nào nữa!"

Thị vệ kia vội không ngừng cáo lỗi: "Tướng quân nói…Thỉnh chủ công chờ hắn ở sau điện Thái Hòa, trước lúc mặt trời lặn nhất định sẽ xách đầu Tào Phi tới gặp"

“Ai cần hắn lấy đầu Tào Phi chứ!” A Đẩu phẫn nộ nói.

Dù tức giận cũng chẳng thể làm gì, A Đẩu chỉ đành oán hận đi ra đằng sau điện Thái Hòa, ngồi ở bên thành giếng, chán chường mà đưa tay đùa nghịch dây xích đu buông xuống trên nhánh cây kia.

Chơi xích đu…Ách ba tám phần là muốn trở về cùng mình chơi xích đu rồi.

A Đẩu ngây ngẩn đợi chờ, mãi đến quá ngọ, rồi chờ đến tối mịt, nhưng Lữ Bố vẫn chưa quay về.

Lạc Dương vừa định, chúng tướng bận bịu đến tối mày tối mặt, A Đẩu đi tìm Triệu Vân mấy lần, nhưng Triệu Vân đều trốn tránh không gặp.

Ngày thứ ba:

Mặt trời ngã về tây, A Đẩu nghe thấy vài tên thị vệ hưng phấn trò chuyện ở sau tường cung.

“Kinh Trầm Kích giết được Tào Phi rồi…”

“Giữa vạn quân mà Kinh tướng quân cư nhiên có thể dễ dàng lấy thủ cấp người khác như vậy à?! Chỉ sợ sẽ ngọc nát đá tan…”

“Suỵt, không có chết, nghe bảo Kinh Trầm Kích đang cùng Triệu Tử Long tranh công…Mới rồi thám tử ở lộ trình Hứa Xương tới báo, vừa nhấc tay đã giết được Tào Tử Hoàn, chẳng thấy bị thương tích gì…”

“Vậy sao không thấy hắn trở về?”

Chúng thị vệ đều im lặng.

A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi cách tường cung nói: “Này các ngươi”

Chúng thị vệ sợ hết hồn, hoàn toàn không ngờ tiểu chủ công đang nghe lén ở cách tường, A Đẩu lại nghiêm giọng nói: “Chuyện đó là thật à?”

Lập tức có người luôn miệng hồi đáp, A Đẩu lại nói: “Tin tức ở đâu ra?”

Một tên thị vệ đáp: “Quân báo nghe được từ chỗ thừa tướng, Mã Siêu tướng quân phái tín sứ…”

A Đẩu vội vã chạy vào trong điện, tìm tới chỗ Triệu Vân ở, gõ gõ cửa.

Không ai trả lời, hắn đưa tay đẩy cửa, đẩy không ra.

"Sư phụ, ta biết ngươi ở trong đó" A Đẩu chợt nói: "Sư phụ, ta hỏi ngươi một chuyện"

Triệu Vân không đáp, A Đẩu nói thẳng: "Ách ba…tại sao không trở về? Trước đó hai ngươi đã đánh cược cái gì?"

A Đẩu lại nói: "Sư phụ, ta đi tìm hắn, được không?"

Bên trong gian phòng, Triệu Vân tựa lưng vào cánh cửa, lẳng lặng nghe lời của A Đẩu.

A Đẩu nói: "Sư phụ, ta yêu ngươi, ta muốn đi xem Ách ba, ta lo lắm"

Rốt cuộc Triệu Vân đứng dậy, nhưng A Đẩu đã đi mất rồi.

Ngày thứ tư:

A Đẩu ghìm ngừng Trảo hoàng phi điện, xoay người trông lại một con chiến mã ở trên quan đạo.

"Ngươi về đi, Đích lô!"

Đích lô từ phía sau cây ló đầu ra, liếc mắt một cái, Triệu Vân tựa lưng vào thân cây, cây đại thụ che khuất thân thể hắn.

Triệu Vân trầm giọng nói: "Nó không về đâu"

A Đẩu không lên tiếng nữa, giục ngựa phi về phía Trường An, Triệu Vân xoay người lên ngựa, từ xa đuổi theo phía sau A Đẩu.

A Đẩu lần nữa lên ngựa, trên mặt đầy lệ, quát: "Ngươi về đi_____!"

Triệu Vân xa xa cất cao giọng nói: 'Chủ công, ngươi thân gánh an nguy của toàn thiên hạ, há có thể hệt như tiểu hài…"

A Đẩu điên cuồng thét: "Bỏ bà nó cái hoàng đế rẻ rách đó đi!"

Triệu Vân động động môi, giống như muốn nói thêm câu gì đó, nhưng A Đẩu đã bất chấp hết thảy quay đầu, giục ngựa phi tới Trường An.

Triệu Vân lẳng lặng dừng ngựa hồi lâu, đợi A Đẩu đi thật xa rồi, mới hô một tiếng "Giá", tiếp tục đuổi theo phía sau hắn.

Ngày thứ năm:

Triệu Vân theo sau A Đẩu, vào thành Trường An, một đường băng qua đường chính, vòng qua Vĩnh Lạc cung, tới cửa sau cung.

Trước chuồng ngựa, một tiểu tư đang xúc cỏ khô bỏ vào tào, chợt nhìn thấy kỵ sĩ ngân khải vạn quân kính ngưỡng, tức khắc ném cây cào cỏ, tiến lên dắt ngựa giùm Triệu Vân, kích động nói:

"Triệu tướng quân khải hoàn trở về rồi à?! Tin tức đại thắng ở Lạc Dương đã truyền vào trong thành, Trường An…"

Đích lô mang theo ánh mắt thù địch liếc vào chuồng ngựa một cái, tự động tránh khỏi bàn tay của tiểu tư nọ.

Trong chuồng ngựa, Xích thố hí một tiếng, quay đầu qua, Trảo hoàng phi điện nơm nớp lo sợ, trốn sau lưng Xích thố.

Triệu Vân tái mét mặt mày, quay lưng rời khỏi Trường An.

68. Quyển 5 - Chương 68: Trường An Trọng Ngộ

Trận chiến Lạc Dương báo tin thắng lợi, trên đường dời đô, Tào Phi bị chém chết tại chỗ.

Lão thần Đại Ngụy đều đã chết, thái tử Tào Duệ chỉ mới có chín tuổi, dù Tư Mã Ý có lá gan lớn bằng trời cũng chẳng dám tới Hứa Xương nữa, chỉ bằng vào hai hạng tội danh hộ chủ bất lực, lâm trận đào thoát là cũng đủ để hắn bị loạn tiễn bắn thành con nhím ở ngoài thành môn Hứa Xương rồi. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Tư Mã Ý vòng qua Hứa Xương, cuống cuồng chạy tới Kiến Nghiệp nương nhờ Tôn Quyền.

Trong thành Trường An chỉ còn Bàng Thống trấn giữ, từ sau khi đại quân xuất phát, Vĩnh Lạc cung liền trở nên vắng vẻ, lúc này A Đẩu về tới Trường An, cư nhiên có cảm giác như được trở về "Nhà".

Hắn men theo hành lang dài một mạch tiến cung, dọc đường hầu như chẳng gặp bao nhiêu người, nghĩ có lẽ đều đang thu thập hành trang, chuẩn bị khởi hành tới Lạc Dương rồi.

Rốt cuộc Lữ Phụng Tiên đã uống nhầm thuốc gì, mà lại khăng khăng chạy một hơi tới nơi này? A Đẩu nhíu mày đuổi tới Phượng Nghi đình, thấy trong đình nọ có hai người đang ngồi.

Lưu Thăng và Tinh Thải sóng vai ngồi trên lan can, đưa lưng về phía mình, Lưu Thăng kéo bàn tay nhỏ nhắn của Tinh Thải, một tay ôm lấy eo nàng, thấp giọng nhỏ nhẹ nói gì đó.

Gian phu *** phụ, củi khô bốc lửa.

Trên cây cột đình ở hai bên trái phải cạnh bọn họ, có khắc đại tự mạ vàng rồng bay phượng múa do Triệu Vân tự tay đề: trái là "Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số"; phải là "Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ"

[*Tương phùng trong ngày gió thu sương mờ, vẫn hơn hẳn bao nhiêu mối tình trần tục

Nếu chân tình này đã là vĩnh cửu, thì cần gì sớm sớm chiều chiều gặp nhau]

Nhìn thấy cảnh tượng này, A Đẩu chợt cảm thấy khôi hài nói không nên lời.

"Ca!"A Đẩu mỉm cười gọi: "Lữ Bố có trở về không? Ta thấy Xích thố ở trong chuồng ngựa phía sau cung"

Lưu Thăng cũng không quay đầu lại, đáp: "Ôn hầu chẳng phải đang ở trong gian phòng của ngươi sao? Đệ, hôm nay ngươi dậy sớm…"

Lưu Thăng nói được phân nửa thì tịt, nháy mắt đứng bật dậy, Trương Tinh Thải thét lên một tiếng, quay lại nhìn Lưu Thiện như gặp phải quỷ, không ngừng lùi ra phía sau.

Sắc mặt Lưu Thăng tức khắc trắng bệch, vài bước lao xuống Phượng Nghi đình, quỳ thẳng tắp trước mặt A Đẩu, run rẩy nói không nên lời.

Tinh Thải sợ tới mức khóc òa lên.

"Đứng dậy đứng dậy_____" A Đẩu không kiên nhẫn nói: "Biết từ lâu rồi, ngươi làm gì thế, đứng dậy!"

Tuy bảo rằng chuyện Lưu Thăng và Tinh Thải qua lại thân mật đã sớm lan truyền trong triều đình Thục Hán, nhưng bị đương triều thái tử bắt ngay tại trận, dẫu sao vẫn là lần đầu, trước kia dù chỉ xem nó là tin nhảm, vẫn có cách phân bua, nhưng nay ở ngay trước mặt A Đẩu thì chẳng còn thanh minh ngã nào được nữa.

A Đẩu kéo Lưu Thăng dậy, gọi: "Muội tử, qua đây"

Trương Tinh Thải lê hoa đái vũ, đứng sau cây cột, A Đẩu tức giận nói: "Trẫm lệnh ngươi qua đây!"

Lưu Thăng bị dọa sợ đến độ quỳ xuống lần nữa.

A Đẩu vừa bực mình vừa buồn cười, đợi Trương Tinh Thải tới rồi, mới bảo hai người đứng im, đánh giá Tinh Thải.

Cánh tay phấn nộn của Tinh Thải đầy dấu bầm tím, không biết bị ai nhéo mà thành, trên mặt dường như hứng phải một bạt tai, còn lưu lại dấu ngón tay nhàn nhạt.

A Đẩu nghi hoặc hỏi: "Ai đánh ngươi vậy?"

Tinh Thải chỉ khóc, không dám đáp lời.

A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi kéo tay Lưu Thăng, thành khẩn nói: "Hết thảy chuyện tình yêu trên đời này mà không lấy kết hôn làm mục đích…thì đều là đùa bỡn lưu manh. Ca, Tinh Thải giao cho ngươi, sau này phải chiếu cố tẩu tử cho thật tốt, không được đánh nàng"

Nói xong bèn xoay người rời đi, bỏ lại Lưu Thăng và Tinh Thải hai mặt nhìn nhau, đứng trong ngự hoa viên, hai chân không ngừng phát run, không biết lời A Đẩu là đang thăm dò hay là nói thật.

A Đẩu đi tới cuối hành lang, lại xoay người qua, sờ sờ mũi nói: "Khi nào tới Lạc Dương, bảo thừa tướng chủ hôn, làm cho xong chuyện này, sau này…có sinh nam hài, cho ta một đứa làm con thừa tự, được không?"

"Đại ca?" A Đẩu thử hỏi dò.

Lưu Thăng nào dám nói không, một chữ "Trẫm" lúc nãy của A Đẩu đã dọa cho hai chân hắn mềm nhũn rồi, lúc này mới hồi thần lại, lau mồ hôi nói: "Tạ…tạ hoàng thượng thành toàn"

A Đẩu phất tay áo, cười nói: "Haiz, khách khí cái gì, đều là người một nhà cả"

Nhưng A Đẩu vẫn còn một chuyện nghĩ không thông, Tinh Thải rành rành là thái tử phi chưa xuất giá, lại còn là nữ nhi của Trương Phi, trong cung ai dám đánh nàng ta?

Khi hắn vòng qua hành lang dài, tạt ngang một gian phòng, thì dừng bước, triệt để giác ngộ.

Trong phòng truyền ra tiếng hát dỗ tiểu hài, giọng hát kia quen thuộc vô cùng, chính là Quan Phượng.

A Đẩu phì cười, cách song cửa hiếu kỳ nhìn vọng vào bên trong.

"…Bảo bối ngoan, ngày mai dẫn ngươi đi gặp cha cha, gặp nhị cữu…"Quan Phượng khẽ ngâm nga một giai

điệu nhân gian, đưa lưng về phía A Đẩu, bế một đứa bé đi tới đi lui.

A Đẩu mỉm cười nhìn đứa nhỏ, nhịn không được làm cái mặt quỷ.

Bé con gần ba bốn tháng tuổi, vẫn chưa mọc răng, vừa thấy cái mặt quỷ của A Đẩu liền bật cười khanh khách.

Quan Phượng nhẹ giọng cười nói: "Bảo bối cũng muốn đi tìm cha cha à?"

Quan Phượng đã trở thành thiếu phụ, lại còn làm mẹ, vậy mà vẫn bưu hãn vô cùng, bình thường bởi vì chuyện của Lưu Thăng, Tinh Thải đã bị nàng giáo huấn đến quỷ khóc sói gào. A Đẩu nghĩ tới đây, liền cảm thấy vui mừng khôn xiết, đang định đẩy cửa tiến vào để bày tỏ tình huynh muội, nhưng chợt phát giác ra gì đó.

Sau viện môn, nhân ảnh chợt lóe qua. A Đẩu thu nụ cười, vội vã chạy về phía cuối hành lang uốn khúc.

A Đẩu hét: "Ách ba!"

Trong viện không một bóng người, A Đẩu xông vào trong phòng, rồi chạy ra.

A Đẩu phẫn nộ gọi: "Ách ba_____!"

Nhân ảnh chợt lóe ngoài tường vây, nghe thấy tiếng y thường của người vừa nhảy xuống đất vang lên.

A Đẩu hét: "Ách ba_____!"

A Đẩu lóng ngóng tay chân bò lên tường, mấy lần trèo không được, dở khóc dở cười nói: "Mình bắt chước trèo theo làm gì không biết!" Bèn tụt xuống, vòng qua viện môn, chạy ra hoa viên, hét: "Mau ra đây cho lão tử! Bằng không chửi ngươi à!"

Trong hoa viên trống trống vắng vắng, A Đẩu mẫn tuệ chí cực liếc thấy một đoạn bào khâm màu đỏ sậm lộ ra sau giả sơn, tức giận nói: "Núp cái rắm á!"

Hắn xoắn tay áo, nổi giận đùng đùng đuổi qua giả sơn, gió thổi vù một trận, người phía sau giả sơn lại chạy ào ra ngoài vườn.

"Ngươi đi đâu…" A Đẩu phóng qua lan can hoa, bị thành đá ngáng chân téụp mặt xuống đất, ngất xỉu.

Sau giả sơn, Trầm Kích kinh hãi trong lòng, do dự có nên tới cứu hay không, bởi bản lĩnh giả chết của tên

thái tử gia này quả thật bưu hãn chẳng ai bằng.

Trong hoa viên, trán A Đẩu đâm phải một cục đá, tức khắc máu tươi chảy dài, lan thành một vũng nhỏ trên nền cỏ, trong lòng rủa thầm, lát nữa nhất định phải lôi tên chấp sự quét ngự hoa viên trói lại quất cho một trận mới được! Cục đá chết tiệt từ đâu lòi ra thế này!

Lại qua một hồi, Trầm Kích cho rằng A Đẩu đã thực sự hôn mê rồi, sợ tới mức tay chân lạnh băng, rốt cuộc từ sau giả sơn chạy ra, cúi người sờ vào bên cổ A Đẩu, tức khắc bị A Đẩu ôm cứng ngắt:

"Ngươi trốn cái gì! Theo ta về nhà mau!"

Trầm Kích biết mình lại trúng kế rồi, bèn vội vàng xoay người muốn chạy, nhưng bị A Đẩu ôm cứng một chân, dùng sức giãy mãi không thoát, lại không dám dùng lực đạp, A Đẩu một mặt kêu gào inh ỏi, chỉ biết ôm chặt không buông tay.

Trầm Kích lần nữa triệt để rơi vào trạng thái tư duy chập mạch, hai tay vung vẩy vô mục đích một trận, kéo A Đẩu đi tới đi lui trên nền cỏ ngự hoa viên, A Đẩu nằm sấp trên mặt đất, bị kéo lê một đường, trong lòng tức giận, mắng to: "Ngươi phản hả!"

Lát sau tiếng kêu đó đã gọi cả đám người trong Vĩnh Lạc cung chạy ra, Quan Phượng thét chói tai, suýt nữa ngất xỉu, Bàng Thống sợ đến mặt không còn chút máu, thất thanh nói: "Tiểu chủ công sao lại ở đây!" Vội không ngừng tiến lên đón, Trầm Kích lúc này mới ngừng việc đi tới đi lui mù quáng như con ruồi mất đầu lại.

Hắn đứng giữa bãi cỏ một hồi, A Đẩu đầu đầy máu bò dậy, phủi phủi cỏ vụn trên y phục, kề sát qua Trầm Kích đang cúi đầu, hiếu kỳ quan sát hắn.

Đôi mắt Lữ Bố đỏ bừng, nghiêng đầu qua tránh khỏi tầm mắt A Đẩu.

A Đẩu nhíu mày hỏi: "Làm sao thế?" Hắn kéo bàn tay lạnh ngắt của Trầm Kích qua, nói với đám người Bàng Thống: "Phiền các ngươi rồi, ta có chút chuyện cần làm trước"

Ngày thứ sáu.

A Đẩu tiễn biệt đại quân tới Lạc Dương, lại ngon ngọt dặn dò Quan Phượng một phen xong, trên đầu quấn một lớp băng vải, xoay người về phủ.

Từ hôm qua sau khi tìm được Trầm Kích, hắn giống như lại trở về thân phận thị vệ Ách ba trầm mặc lúc trước, không chịu nói nửa câu.

Mặc kệ A Đẩu lay động, làm mặt quỷ, bắt chước bạch tuột tay chân quấn cứng lên thế nào, Trầm Kích

cũng không lên tiếng, bị nháo đến phiền, bèn dứt khoát đứng dậy ra ngoài ngự hoa viên, lặng lẽ ngồi trong Phượng Nghi đình, A Đẩu đành phải khuyên can mãi rồi thỉnh hắn trở về phòng.

Ngày thứ bảy.

A Đẩu trải một tờ giấy lên bàn, bày cờ ngay ngắn, lời nghiêm nghĩa chính nói: "Chơi cờ bay, trẫm nhường ngươi ném trước ba mươi lần"

Trầm Kích thở dài, nhìn A Đẩu một hồi, thuận tay lấy xúc xắc, ném liền liền ba mươi lần, nhưng chẳng có lần nào ra sáu cả.

Tiếp theo, Trầm Kích hất tung cái bàn, ngồi quay mặt vào tường cả ngày trời.

Đêm xuống, ngân quang rải khắp, gió lùa qua rặng trúc xanh truyền tới âm vang xào xạt, tiếng sáo trong Phượng Nghi đình lọt vào phòng, A Đẩu đang ngủ mơ mơ màng màng, trở mình, tỉnh lại trong làn điệu sáo này.

Khúc nhạc mà Lữ Bố thổi lần này rất khác so với lúc trước, trong khúc cổ ý dạt dào, tựa như bày mở một bức họa kích gãy thương chìm, núi thây biển máu. Trong tiếng sáo như có một vị tướng quân ôm lấy ái nhân của mình, trăng sáng ngàn dặm, sóng bạc mênh mông, kim qua thiết mã, vạn kỵ bôn đằng, khiến trong lòng A Đẩu run rẩy.

"Khúc nhạc này…" A Đẩu lẩm bẩm, hắn trở mình, mặt hướng ra ngoài phòng, hơi nước giao mùa hạ thu từ hồ Côn Minh phả vào.

Hắn đưa tay xuống dưới gối, sờ trúng một phong thư, vội nhíu mày ngồi dậy, đưa về phía ánh trăng cẩn thận xem xét. Lập tức đi ra ngoài phòng, ngồi trên ngưỡng cửa, bóc thư ra dưới ánh trăng trải rộng, bút tích cứng cáp của Tào Chân đập vào mi mắt.

Công Tự:

Đại Ngụy ngoài có cường địch dòm ngó, trong có yêu đạo *** loạn triều cương, có thể nói khí số đã tận, sau này nếu Công Tự thân đăng thái bảo, chân đạp thất tinh, mong hãy thiện đãi con dân thiên hạ, trấn an tướng lĩnh.

Tính tình Ôn hầu nóng lạnh bất định, thái độ làm người cố chấp tàn nhẫn, dựa vào thì được, nhưng không đủ để phó thác cả đời.

Triệu Tử Long người như tĩnh thủy, phong quá vô ngân*, biển thẳm cuộn trào chứa đựng trăm sông, chí cương trên thế gian chẳng thể phá vỡ ý chí hắn, chí cường chẳng thể hủy hoại tấm thân hắn, bao dung hết thảy lỗi lầm của ngươi, năm xưa từng cùng ngươi có duyên tương cứu trên Trường Bản, là người lương thiện. [*gió thổi qua chẳng để lại vết tích gì, tâm hồn vẫn bình lặng]

Người nào từng làm những chuyện gì, nghĩ chắc lòng ngươi đã sáng tỏ, không cần ngu huynh nhắc lại nữa.

Lần này Tử Đan đi, sẽ không hẹn ngày về. Nhân sinh tựa xuân lộ ban mai, sinh tử có số, có tụ có tán, chớ nhung nhớ nhiều.

A Đẩu lặng lẽ gấp bức thư lại, chợt phát hiện Trầm Kích ngồi dưới mái hiên, ngón tay cầm trúc không ngừng phát run, ngẩn người nhìn hắn.

A Đẩu vội cất thư vào trong ngực, cười nói: "Khúc nhạc kia thật dễ nghe…"

Trầm Kích hờ hững nói: "Ta xem rồi"

A Đẩu sững sốt không biết phải hồi đáp thế nào, định nói gì đó chuyển đề tài, nhưng Trầm Kích đột nhiên hét lớn: "Ta đã xem qua bức thư đó rồi!"

Tiếng rống thình lình này dọa A Đẩu nhảy dựng, A Đẩu ngượng ngùng nói: "Xem rồi thì xem rồi! Có trách ngươi đâu, la hét cái gì?"

Trầm Kích chỉ mắt điếc tai ngơ, giống như tinh thần thất khống quát: "Mẹ nó ta làm gì so ra cũng đều thua Triệu Tử Long! Ta là một tên phế vật!"

"Ngươi tới Trường An làm gì! Cút về cho ta! Về kề cận bên Triệu Tử Long đi! Hắn là người tốt, còn ta là bại tướng! Ta…Tránh ra! Người tránh ra! Về đi!"

Hánh vi của Trầm Kích khác thường không thể tưởng, hắn đẩy mạnh A Đẩu định tiến lên ra, ngón tay gãy của A Đẩu chưa lành, tác động tới vết thương, làm A Đẩu đau đớn la đau một tiếng, khóc ầm nói: "Sao ngươi lại trở nên như vậy…Ngươi…"

A Đẩu không thể nhịn được nữa, rốt cuộc mắng to long trời lở đất: "Ôn hầu! Chiến tướng quân! Đừng ỷ trẫm sủng ngươi rồi làm càn! Chống mắt chờ coi! Trẫm phải đ*t ngươi!"

Ngày thứ tám:

A Đẩu đề bút, vừa viết xiêu xiêu vẹo vẹo lên mặt giấy, vừa lải nhải:

"Phong ngươi làm Trường An hầu…Tào Tử Đan làm Lương Châu hầu, tiểu cà lăm Tôn Lượng kia là Phò mã gia của ta, phong làm Ngô vương; sư phụ là Lạc Dương hầu, Khương Tiểu Duy là Kinh Châu hầu, tiên sinh Vũ hầu, nguyên Thành Đô, Ích Châu đều cấp cho hắn…"

Trầm Kích xì mũi khinh thường.

A Đẩu liếc hắn một cái.

Trầm Kích hơi sợ, ngượng ngùng nói: "Tay…"

A Đẩu nói: "Không sao"

Cho đến nay A Đẩu vẫn không nói vụ ngón tay vốn là chuyện tốt do hắn làm ra, sợ sau khi nghe xong, cái tên cơ bắp lỗ mãng này lại nghĩ quẩn, muốn nổi điên gì đó.

Trầm Kích gật gật đầu.

A Đẩu biết, Trầm Kích chẳng qua là muốn tranh lấy cái tư cách yêu mình mà thôi.

Từ bé Triệu Vân đã nhìn mình lớn lên, cả hai đã trở thành một sự tồn tại không thể phân ly, gắn bó bầu bạn với nhau, loại liên kết đó khiến cho kẻ đến sau như Trầm Kích nản lòng thoái chí, khó có thể đối diện.

Trầm Kích vì A Đẩu mà bất chấp tội danh lớn nhất thiên hạ, tùy tiện hành hiểm lần nữa đầu Tào, bất quá chỉ muốn diệt Tả Từ, để tăng thêm lợi thế trên cán cân ái tình của mình.

Nhưng cuối cùng thất bại trong gang tấc, này có thể trách ai?

Trong chuyện này A Đẩu rất cẩn thận, từ khi hai người gặp lại tới nay không dám nhắc tới, sợ sẽ đả kích hắn.

Tối ngày thứ chín:

A Đẩu cuối cùng nổi điên, túm lấy cổ áo Trầm Kích mãnh liệt lắc: "A a a, rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy! Ngươi uống lộn thuốc rồi hả?! ngươi bệnh thần kinh hả! Cuộc sống kiểu này bao giờ mới chấm dứt đây a a! Ta vất vả lắm mới nghĩ cách để mọi người có thể náo náo nhiệt nhiệt chung một chỗ ở Lạc Dương! Ngươi tự dưng giở chứng gì mà y như nữ nhân vậy hả!!"

Trầm Kích gian nan làm động tác nuốt xuống, bất chấp A Đẩu đang ôm cứng eo hắn, đứng dậy, đi tới bên giường ngã người nằm thẳng tắp trên đó.

A Đẩu nằm úp sấp trên giường, mơ mơ màng màng thiếp ngủ.

Ngày thứ mười, đêm khuya giờ Tý:

A Đẩu đột nhiên tỉnh giấc, trên giường đã chẳng thấy ai, không khỏi kinh hãi trong lòng, vội đứng dậy vừa

lăn vừa bò chạy tới bên hồ Côn Minh.

Phượng Nghi đình không một bóng người.

Hắn không nói hai lời, quay đầu chạy tới chuồng ngựa phía sau cung, thở phào nhẹ nhõm, Xích thố vẫn còn đó.

Trảo hoàng phi điện như lấy lòng mà dùng mũi đẩy cỏ khô vào trong cái tào trước mặt Xích thố, Xích thố quay đầu đi, không thèm để ý tới.

A Đẩu tức giận, thuận tay nhặt cái chậu sắt bên chân ném vào, nện cái "Choang" lên đầu Xích thố, kế tiếp lại trở về hoàng cung tìm Trầm Kích.

Hắn đốt đèn ***g, bước nông bước sâu tìm kiếm khắp nơi trong cung.

Gió lạnh đầu thu lùa qua phòng ốc, khiến trong lòng hắn rét căm căm.

"Ách ba…"

"Ta thao, Ách ba!"

A Đẩu lượn tới lượn lui trong cung, kêu gọi một hồi, ánh sáng đèn ***g lúc sáng lúc tối xuyên qua bụi cây, chiếu vào một thân cây, tìm thấy rồi.

Trầm Kích nằm dưới gốc chuối, không chút nhúc nhích.

A Đẩu sờ sờ mũi hắn, xác định vẫn còn hô hấp, bèn ôm gối ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hô hấp của Trầm Kích dồn dập, trông lên bầu trời đêm đầy sao sáng lấp lánh, nói: "Sao ngươi tới đây"

A Đẩu mắng: "Tìm ngươi quá nửa đêm rồi, trốn ở đây làm gì? Nhớ Điêu Thiền hả?"

Trầm Kích đáp: "Sợ ngươi đau lòng"

A Đẩu đầu đầy dấu chấm hỏi, nói: "Sợ ta đau lòng?"

Trầm Kích không lên tiếng nữa.

A Đẩu đem đai lưng của mình cột dính vào đai lưng Trầm Kích, thắt thành cái nút chết, tiếp đó nằm sấp lên người hắn, nghiêm túc ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của Trầm Kích.

Trầm Kích nói: "Sau này ngươi…phải nghe lời Triệu Tử Long, đừng chọc hắn nổi điên"

A Đẩu nói: "Còn không phải do ngươi hại sao, tại lão tử tới tìm ngươi mà làm sư phụ giận rồi"

Trầm Kích im lặng một hồi, nói: "Cây chuối này, hằng năm đều ra quả, ngươi có thể thường xuyên tới hái"

Trầm Kích lại nói: "Phụng Tiên chẳng có gì để cho ngươi cả, còn khiến ngươi và Tử Long cãi nhau, thật xin lỗi"

Khóe miệng A Đẩu co giật, nói: "Lời lẽ gì thế này, ngươi khùng rồi hả?"

"Lữ Phụng Tiên, ta phát hiện kể từ khi…"

"Kinh Trầm Kích" Trầm Kích hờ hững nói.

A Đẩu gật gật đầu, nói: "Được rồi, sao gần đây ngươi lại bất thường như vậy"

Trầm Kích nói: "Tới hừng đông ngươi sẽ biết"

A Đẩu nghi hoặc càng sâu, Trầm Kích nhắm hai mắt lại, một giọt lệ từ khóe mắt lặng lẽ rơi xuống.

A Đẩu nằm sấp bên cạnh hắn ngủ, ngủ một hồi thì mơ mơ màng màng cảm giác được Trầm Kích đang cố cởi cái nút kết trên thắt lưng, lập tức gạt tay hắn ra.

Ngủ thêm một lát nữa, Trầm Kích lại lén lén lút lút cởi tiếp, A Đẩu hung hăng đánh vào mu bàn tay hắn một phát, mạnh đến độ lòng bàn tay mình phát đau, phẫn nộ vô cùng, nhưng không mở mắt, mắng: "Lại muốn chạy đi đâu?! Muốn chết cũng phải chết chung một chỗ! Đừng hòng chạy!"

Cuối cùng Trầm Kích không cởi cái kết kia nữa, hắn nghiêng người qua, ôm A Đẩu vào lòng, hôn hôn lên hàng mày A Đẩu, an tâm thiếp ngủ.

Sáng sớm, ánh bình minh vạn đạo, mặt hồ Côn Minh sóng gợn lăn tăn, vầng mặt trời mới mọc rải kim lân lấp lánh khắp cả hồ.

Gió nhẹ bên hồ mang hương lá chuối lan tỏa, A Đẩu mơ mơ màng màng mở mắt.

Gương mặt tràn đầy nghi hoặc của Trầm Kích đập vào mi mắt.

A Đẩu ngồi dậy, thở ra, không ngừng gãi tay, nói: "Muỗi…" Chợt ý thức được gì đó, nói: "Trời sáng rồi"

Trầm Kích gãi gãi đầu, nói: "Sáng rồi"

A Đẩu nhìn Trầm Kích một hồi lâu, nói: "Ngươi còn khác thường như vậy"

Trầm Kích nói: "Sao ta không chết"

"…"

Nghi vấn của A Đẩu đã muốn lên tới đỉnh điểm, hắn túm lấy Trầm Kích, dùng sức lắc tới lắc lui, nói: "Rốt cuộc là làm sao hả! Lão tử nhịn hết nổi rồi! Mau nói rõ ràng cho ta!"

Trầm Kích sờ sờ trán mình, rồi lại sờ sờ trán A Đẩu, nhiệt độ cơ thể hai người như nhau, thấy không có cách nào giấu diếm được nữa, đành phải đứt quãng kể sơ lược lại chuyện Thập nhật tán.

Khi nghe tới Thập nhật tán, A Đẩu đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ầm lên.

A Đẩu đồng tình nhìn Trầm Kích, kế tiếp hôn hôn môi hắn, nói: "Hóa ra là vậy, ta còn tưởng chuyện gì to tát lắm chớ, đi thôi, về nhà"

A Đẩu kéo Trầm Kích đứng dậy, thất tha thất thiểu nói: "Thuốc đó là độc dược phải không? Nếu là độc dược thì ngươi sợ cái…"

Thất lưng hai người vẫn còn cột cứng ngắt, Trầm Kích thấy hành động bất tiện, đành phải bế bổng A Đẩu lên, chậm rãi đi dọc theo hồ Côn Minh.

A Đẩu lại nói: "Ngươi và sư phụ, còn có Tào Tử Đan nữa, đều đã từng uống Hỗn nguyên trường sinh đan rồi, độc nào cũng không cần sợ, Thập nhật tán đương nhiên…"

Giống như hứng phải một luồng sấm giữa trời quang, Trầm Kích ngừng bước, cả nửa ngày sau mới hồi thần lại, run run nói: "Ngươi…ngươi nói thật?"

A Đẩu nói: "Đúng a, sư nương, tiểu di đều bảo rồi, uống trường sinh đan…"

Trầm Kích vô pháp ức chế được cẩu huyết, chỉ nghe hắn rống to: "Sao ngươi không nói sớm!"

A Đẩu hỏi: “Ta không nói cho ngươi biết sao?”

Trầm Kích hết sức đau lòng, quát: “Không có”

A Đẩu xù lông, tức giận mắng: “Hiện tại nói cho ngươi biết rồi đấy thôi! Ngươi làm gì la hét om sòm vậy!”

Trầm Kích bi phẫn đan xen, chỉ cảm thấy tâm tình nói không rõ, nói không hết kia phút chốc dâng tràn trong lòng, thiên ngôn vạn ngữ đều vô pháp hình dung được cảm thụ trong nội tâm vào lúc này.

Hắn khóc không ra nước mắt mà đứng bên hồ Côn Minh, đưa mắt nhìn kim lân vạn khuynh và vầng mặt trời mới mọc kia, tất cả bi phẫn lên tới miệng đều hóa thành một từ hết sức đơn giản.

Trầm Kích nước mắt giàn dụa, hết sức bi thương mà lên án: “Gâu!”

Tâm thần kích động, hắn bất tri bất giác buông tay.

“Ê ê! Ngươi lại làm sao nữa vậy!” A Đẩu hốt hoảng kêu gào, Trầm Kích vừa buông tay, hắn liền rớt thẳng vào hồ Côn Minh.

A Đẩu trút đầu xuống, hai chân giẫm loạn, lúc này hai người vẫn còn đang cột chặt vào nhau, đai lưng bị kéo_____“Tòm tòm” hai tiếng.

Trong nháy mắt, Lữ Phụng Tiên đang ngẩn người á khẩu bên bờ cũng trút đầu rơi xuống nước.

Mấy ngày sau, Xích thố và Trảo hoàng phi điện về tới Lạc Dương, vị võ tướng cuối cùng của Thục Hán, cũng là vị võ tướng hùng mạnh nhất, rốt cuộc đã chính thức quay về doanh trại của mình.

Chuyện sầu não uất ức trong biệt viện chẳng người nào biết, nhưng sự tích Kinh Trầm Kích một người một ngựa lấy thủ cấp Tào Phi giữa vạn quân đã truyền ra khắp Lạc Dương, lần nữa dựng nên cho hắn địa vị võ thần không thể dao động.

Đồng thời hình tượng sài lang gian trá mấy phen giết chủ, thay đổi thất thường cũng coi như triệt để được chứng thực.

Hôm trở lại Lạc Dương, hơn hai mươi vị danh sĩ Lạc Dương nguyên là nhân vật chính trị Tào Nguỵ như Chung Dao, Điền Trù lập tức liên danh dâng thư, yêu cầu vấn trảm Lữ Bố ngoài ngọ môn.

Trầm Kích cũng chẳng sợ mấy tên văn nhân này, trên thực tế nếu không phải cố kỵ Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, nói không chừng nửa đêm hắn đã xách đao chém từng người bọn họ như chặt thịt heo rồi.

Nhưng khoảnh khắc hắn theo A Đẩu về tới Lạc Dương, trong lòng vẫn còn thấp thỏm.

May mà ván cược ba chiến hai thắng này, Tả Từ cuối cùng là do Tào Chân, Vu Cát, A Đẩu giết chết, nên thắng bại chưa phân.

Tiếp theo phải làm sao đây?

Thế cục đã cấp cho hắn một cái đáp án tốt nhất, vào ngày thái tử Hán gia hồi cung, Gia Cát Lượng đóng giữ Lạc Dương, nhưng Triệu Vân chưa được sự đồng ý của Trữ quân đã lĩnh hai vạn kỵ binh, một vạn cung binh xuất phát xuôi nam từ sớm rồi.

A Đẩu ngũ lôi oanh đỉnh, hoàn toàn không dám tin nói: "Sư phụ đi đánh Nam Quận từ lúc nào?"

Gia Cát Lượng vung tuyệt bút, phê một chữ "Chuẩn" lên tấu chương giảm thuế, cũng chẳng ngẩng đầu, thản nhiên đáp: "Ba ngày trước"

A Đẩu nói: "Sao hắn không đợi ta trở về?"

Gia Cát Lượng liếc Lưu Thiện một cái, mỉa mai: "Ai biết Trữ quân trăm công ngàn việc ngươi bao giờ mới trở về?"

Trong lòng A Đẩu hơi khó chịu, nói: "Điểm binh cho ta, để Lữ Bố dẫn dắt, ta cũng đi theo"

Gia Cát Lượng nói: "Theo ý kiến của thần, vẫn là miễn đi, có Vân Trường hỗ trợ bên cạnh, đủ để Triệu Tử Long phá Nam Quận rồi. Chủ công hãy cứ ở Lạc Dương…"

A Đẩu tức giận nói: "Ta cần phải đi! Ai cho phép các ngươi tự tiện quyết định! Mẹ ta chôn ở Nam Quận mà!"

Gia Cát Lượng lạnh lùng nói: "Ngươi cũng biết Nam Quận chôn mẹ ngươi sao?! Tự ý ly khai Lạc Dương, đi làm cái gì?!"

A Đẩu hít vào một hơi, đứng trước mặt Gia Cát Lượng, bất vi sở đông, lát sau nói: "Sư phụ giận ta à?"

Gia Cát Lượng hỏi ngược lại: "Ngươi nói xem?"

Gia Cát Lượng thở dài, nói: "Binh đã thay ngươi điểm tốt rồi, dẫn Tôn Lượng theo, sau khi thu phục Nam Quận, hãy xuôi dòng thẳng tiến Thọ Xuân, tiếp tục công Kiến Nghiệp. Cẩm nang đã giao cho Triệu Tử Long rồi, hắn làm chủ soái, ngươi hãy nghe lời hắn. Lần này xuất binh, ngươi cần nhớ kỹ, tuyệt không thể để Kinh tướng quân hành động theo cảm tính, làm lỡ thời cơ chiến đấu"

A Đẩu ngạc nhiên nói: “Có phải các ngươi đã sớm lên kế hoạch? Muốn dẫn Tôn Lượng đi đánh Kiến Nghiệp, chống lại cha hắn đúng không?”

Gia Cát Lượng nhìn chằm chằm Lưu Thiện nửa ngày, đáp: “Ngươi nói thế nào, thì làm thế ấy đi”

A Đẩu đã hiểu rõ, này hẳn là khảo nghiệm cuối cùng mà Gia Cát Lượng đề ra trước lúc mình đăng cơ đây mà.

69. Quyển 5 - Chương 69: Lựa Chọn Khó Khăn

Vào độ hạ thu giao mùa, Hán thái tử Lưu Thiện, thống lĩnh cấm vệ Kinh Trầm Kích suất lĩnh đại quân xuôi nam tới Kinh Châu.

Thượng tướng quân Triệu Vân hợp lực cùng Quan Vũ ở thành Giang Lăng, thế như chẻ tre, thẳng tiến Nam Quận, chính quyền Đông Ngô đã là ngọn nến leo lét trong gió, Tôn Quyền già hay đa nghi, Lục Tốn bị lưu vong, Lữ Mông lao lực quá độ bệnh không dậy nổi, Nam Quận có binh vô tướng, phái Chu Tuyên thủ thành.

Lớp tướng lĩnh mới của Đông Ngô đều thiếu kinh nghiệm đối địch, người nào có thể cản bước được Triệu Vân?

Không tới mười ngày, thành Nam Quận bị phá, Quan Vân Trường trảm Chu Tuyên ngay tại trận, kế tiếp phân binh tới thành Tương Dương, Triệu Vân đóng giữ Nam Quận, chỉnh quân chờ xuất phát, giở cẩm nang Gia Cát Lượng giao phó trước khi đi ra.

Lúc này A Đẩu hãy còn đang ở ngoại thành Giang Lăng.

Giang Lăng phòng thủ nghiêm ngặt như thiết dũng, có lẽ sợ lúc Quan Vũ ra ngoài chinh chiến thì bị Tư Mã Ý, Tôn Quyền thừa cơ chiếm sào huyệt.

Chu Thương ở trên thành lâu vừa thấy Lưu Thiện, lập tức mở cổng thành ra nghênh đón, A Đẩu ra hiệu miễn đi, chỉ kêu Chu Thương xuất thành hỏi vài câu, rồi cùng Lữ Bố vội vã đuổi tới Nam Quận.

Mưa bụi lất phất, cơn mưa nhỏ cuối hạ nhuyễn mà dầy đặc, dệt nên vô số tấm lưới khắp không trung, phủ chụp xuống.

A Đẩu thở dài, về đến Kinh Châu rồi, mấy năm trước hắn từ Kinh Châu đi ra ngoài, mà nay về lại nơi này, có chút cảm thụ nói không nên lời.

Trầm Kích giục ngựa không nhanh không chậm theo bên cạnh hắn, thoáng nhìn về phương xa, im lặng

không lên tiếng.

A Đẩu cười nói: “Kinh gia thôn”

Trầm Kích gật gật đầu, nói: “Kinh gia thôn”

Đó là nơi bọn hắn gặp nhau lần đầu, năm ấy Quan Vũ suất quân mãnh công Tương Dương, A Đẩu mang thư của Điêu Thiền tới cầu viện, vốn không bao giờ ngờ rằng, một tên thị vệ tầm thường cư nhiên lại có thể xoay chuyển chiến cục Kinh Châu, thậm chí là toàn thiên hạ.

A Đẩu nhịn không được nói: “Tử tế ngẫm lại, cục diện bây giờ, có hơn phân nửa là do ngươi định ra”

Trầm Kích hơi trầm ngâm, đáp: “Ta là sĩ”

A Đẩu đã hiểu ý trong lời nói của hắn, nếu lấy phương châm tác chiến đóng vững đánh chắc, thận trọng từng bước của đám người Triệu Vân, Gia Cát Lượng, thì trong vòng mấy năm ngắn ngủi sẽ chẳng cách nào vượt qua Hán Trung, nhất cử phá Tào được, cứ cò cưa miếng thịt béo Hán Trung này, phỏng chừng còn phải kéo dài thêm vài năm.

Trầm Kích là một con cờ mang tính quyết định, đẫm máu xung phong, bước vào hiểm cảnh, một mình một ngựa giết tới đâu, thì nơi đó vạn quân táng đảm, không gì cản nổi. Cũng chính vì như thế, một kẻ võ dũng khó lòng gánh vác được vị trí tướng soái với cái nhìn đại cục toàn diện, suy cho cùng bất quá chỉ là một sĩ tốt cảm tử.

Bản thân Trầm Kích cũng minh bạch điều này, thượng binh phạt mưu đều cần có người chỉ huy hắn, hắn mới có thể phát huy lực chiến đấu lớn nhất, bằng không sẽ rơi vào kết cục bỏ mình như ở Bạch Môn lâu.

A Đẩu cười cười, nói: “Ngươi đập tan vô số cục diện bế tắc, nếu không phải ngươi dám xông dám liều, thì trận chiến này chẳng biết đánh đến bao giờ mới xong, sớm một khắc định thiên hạ, cũng coi như là tạo phúc cho bách tính”

Trầm Kích hờ hững gật đầu, chẳng đưa ra ý kiến gì, A Đẩu lại bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn ngươi, ta…cũng không biết phải nói sao nữa”

Lúc này Trầm Kích mới cười nói: “Không cần, ngươi thích là được rồi”

Hai người tâm linh tương thông, nhìn nhau mỉm cười, đuổi về phía Nam Quận.

Cổng thành Nam Quận đóng chặt, trên tường gác hơn ngàn cây liên nỏ, như hổ rình mồi mà chỉa về phía Trầm Kích, chỉ sợ là quân phản công Đông Ngô cải trang tới đoạt thành.

Trầm Kích giục ngựa rời hàng, dừng giữa đồng hoang ngoài thành, coi liên nỏ lấp lóe hàn quang như vô hình, lạnh lùng nói: "Triệu Tử Long ở đâu?"

Thủ quân thành môn đi xuống thông báo, lát sau Triệu Vân vài bước lên thành môn, đưa mắt nhìn xuống Trầm Kích, nhíu mày nói: "Kinh tướng quân?"

"Mở cổng" Trầm Kích nói.

Triệu Vân cất cao giọng nói: "Kinh tướng quân tới đây có chuyện gì?"

Vừa nghe lời này, thủ quân trên thành môn rối rít thu liên nỏ về, xác nhận là người phe mình, lập tức liền có người đi xuống mở cổng thành.

Triệu Vân tức giận quát: "Ai cho phép các ngươi rút nỏ về?"

Chúng binh sĩ sợ hết hồn, đành phải ngoan ngoãn đem cung nỏ gác lên lần nữa.

Triệu Vân nói: "Một mình Tử Long là đủ phá Kiến Nghiệp rồi, xin tướng quân trở về cho"

Mấy vạn người trong thành, ngoài thành đều âm thầm gạt mồ hôi, đây là nội chiến Hán doanh chăng?

Trầm Kích nói: "Ta phụng lệnh thừa tướng và chủ công tới trợ giúp ngươi, thỉnh Triệu tướng quân mở cổng thành"

Triệu Vân đáp: "Tướng ở bên ngoài, lệnh vua có thể bất tuân, xin tướng quân trở về cho"

Trầm Kích nói: "Chủ công ở ngay phía sau, đang suất lĩnh một vạn cung nỏ binh đuổi tới đây"

Triệu Vân trầm mặc một hồi, A Đẩu rốt cuộc cũng đuổi tới, gạt mọi người ra, đưa mắt nhìn Triệu Vân trên thành lâu, thấp thỏm gọi: "Sư phụ"

"Sư phụ, ta tới…bái tế mẹ ta" A Đẩu gắng lấy dũng khí nói.

"Sư phụ!" Lúc này Khương Duy cũng đã tới.

Triệu Vân đành phải thở dài, phất tay ra hiệu mở cổng thành.

Thủ quân Nam Quận lúc này mới như được đại xá mà thở phào nhẹ nhõm, giỡn chơi à, Thượng tướng quân

cùng hoàng đế phân cao thấp, qua được thì thôi, chứ mấy ngàn cây cung tiễn trên cổng thành đồng loạt chỉa vào hoàng đế và thống lĩnh cấm vệ, tới lúc tính sổ lôi tiểu binh đi khai đao cũng chẳng phải chuyện đùa đâu.

A Đẩu và Khương Duy sóng vai vào thành, Trầm Kích thức thời đi an bài binh mã.

Triệu Vân chỉ lộ diện một lần trên thành lâu rồi mất tăm mất tích, A Đẩu nhìn cảnh hoang tàn khắp nơi trên đường một hồi, nhà cửa Nam Quận nám đen, cùng với dân chúng thất lạc thân nhân ở hai bên đường, bản thân gần như có thể cảm nhận được cơn tức giận ẩn nhẫn của Triệu Vân.

Hắn hỏi vị phó tướng tiến tới nghênh tiếp: "Sư phụ đâu?"

Phó tướng mờ mịt lắc đầu, một mạch dẫn A Đẩu và Khương Duy vào trong phủ thành chủ, lại nói: "Triệu tướng quân thỉnh chủ công nghỉ ngơi trước, nơi này đã thu thập thỏa đáng rồi"

A Đẩu thở dài, đuổi phó tướng kia đi, Khương Duy đi truyền ngọ phạn, lát sau Trầm Kích tới, hai người ngồi trong chính sảnh trong phủ một hồi, nhìn nhau không nói gì, chợt A Đẩu nói: "Binh của ngươi đâu?"

Trầm Kích đáp: "An bài hảo rồi, chờ ăn cơm"

Bỗng A Đẩu nói: "Lát nữa ta ăn cùng Bá Ước, giờ ta đi dạo chút"

Trầm Kích và A Đẩu nhìn nhau thật lâu, A Đẩu dè dặt hỏi: "Ta đi tìm sư phụ nói chuyện lát, được không?"

Trầm Kích hết sức khó hiểu, đáp: "Cứ đi đi, ta có bao giờ cản ngươi chưa?"

A Đẩu mỉm cười, xoay người rời phủ.

Tìm tới trướng trung quân, Hán quân thấy thái tử thân lâm, đều đua nhau chấn động, nhường ra một con đường.

Đã vào giờ ngọ phạn, A Đẩu men theo đường tìm tới, đuổi tên binh sĩ dẫn đường đi, tìm được soái trướng của Triệu Vân, nhưng trong trướng không một bóng người.

Ngoài cửa ngồi mấy chục tên hắc y quân, chính là thân binh của Triệu Vân, ai nấy tự bưng chén sành ăn cơm, A Đẩu vội bảo bọn họ quay về vị trí, hỏi: "Sư phụ đâu?"

Có người bẩm: "Tướng quân chưa về"

A Đẩu nói: "Cứ ăn cơm đi, mặc kệ ta" Đoạn tìm chỗ ngồi xuống, thấy bên băng ghế gỗ đặt một bộ bát đũa, trong bát là vài cái màn thầu, lại thấy vài tên binh sĩ kề sát bên một chậu dưa muối, một chậu đậu ướp mà ăn đến quên trời quên đất, bèn mỉm cười nói: "Đây là vị trí của sư phụ à?"

Chúng nhân gật gật đầu, thần tình lãnh đạm.

A Đẩu bẻ một miếng màn thầu nhỏ ra, nhai vào vừa khô vừa đắng, đậu nành ướp thì mặn chát, nhịn không được nghĩ thầm, cuộc sống cùng ăn cùng ở với các binh sĩ quả nhiên chẳng sung sướng gì. Vẫn là Ách ba thông minh, đi theo chủ công ăn ở một chỗ, toàn thịt cá.

So ra, Lữ Bố toàn lấy hình tượng cá nhân để thống lĩnh quân đội, Triệu Vân mới giống như một tướng lĩnh chân chính, rất có phong phạm của Hoắc Khứ Bệnh tiền triều, hậu nhân Nhạc Phi.

A Đẩu phì cười, thầm nghĩ lúc nào đó phải đuổi Lữ Bố tới ở chung với binh sĩ mới được, chứ cứ sùng bái cá nhân mãi thì không xong.

Chờ mãi chờ hoài mà không thấy Triệu Vân trở về, binh sĩ ai nấy ăn xong đã tự thu dọn bát đũa, A Đẩu đành phải mệt mỏi đứng dậy, rời quân doanh.

Hắn đi về phía thành Tây, túy ý dạo chơi, cũng chẳng biết đi bao lâu, rốt cuộc tới trước một khu vườn xanh biếc.

Trong vườn cây cối tốt tươi, còn phòng ốc xung quanh thì sụp đổ, rõ ràng là dù chiến hỏa lan tràn, cũng chưa từng lan tới chỗ này, do Triệu Vân hạ lệnh không được quấy nhiễu chủ nhân trong vườn chăng?

Đây là nơi nào? Ai ở? A Đẩu nổi lòng hiếu kỳ, thơ thẩn đi vào trong vườn.

Bên ngoài vườn chỉ có một căn nhà gỗ tồi tàn xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như có người vừa thu dọn qua, ngay giữa vườn dựng một khối thạch bia bạch ngọc.

Khi nhìn thấy người đang đưa lưng về phía mình, A Đẩu ngừng bước, núp sau bụi cây.

Triệu Vân một thân ngân khải chưa cởi, trên người đầy bụi đất, quỳ trước mộ của Cam phu nhân. Bên gối đặt một vò rượu, trước mặt bày một cái lư hương đồng nho nhỏ.

Mộ bia được lau sạch đến không có lấy một hạt bụi, mớ cỏ trước mộ đã được cắt tỉa gọn gàng vô cùng, lá rụng, nhánh cây khô đều bị dẹp bỏ, dòng chữ đỏ đề bằng bút son trên mộ lại được tỉ mỉ tô lên một lớp nữa.

Triệu Vân thắp hương, mỉm cười nói: "Thiến nhi, ca tới thăm ngươi đây"

Hắn cung cung kính kính bái ba cái, cắm nhang ngay ngắn vào trong lư hương, rồi châm đầy ba chung rượu ở trước mộ, đoạn cũng châm cho mình một chung, nâng rượu, chăm chú nhìn tấm bia mộ bạch ngọc kia.

"Thiến nhi, A Đẩu trưởng thành rồi, không còn là cây củ cải đỏ bé bỏng đi long nhong theo Tử Long nữa..."

"A Đẩu đã chẳng còn thích khóc nữa, so với đứa bé khóc la hồ nháo thuở trước, hiện tại hắn càng hiểu rõ phải khóc như thế nào, bao giờ thì khóc"

"Tử Long chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày như thế..."

"Thiến nhi, mỗi năm Tử Long đều thay ngươi dẫn hắn đi quá tiết"

Triệu Vân cư nhiên không hề nhắc tới chuyện quân lữ chinh chiến, bình định thiên hạ, hắn quỳ trước mộ, nói toàn những chuyện vụn vặt thường ngày của A Đẩu. Khi nào thì bị thương, hay sinh bệnh gì, đều nhớ rõ mồn một.

Triệu Vân thở dài, nói: "Thiến nhi, A Đẩu sắp làm hoàng đế rồi".

Lời đó chỉ nhẹ nhàng nhắc thế thôi, rồi cho qua, dường như chẳng chút liên quan nào tới hắn.

Cuối cùng Triệu Vân nói: "Lần này A Đẩu dời ngươi về Thành Đô, hợp táng với chủ công; đợi khi nào công phá Kiến Nghiệp rồi, Tử Long sẽ quải ấn phong kim*, trở về Liêu Đông" [*quải ấn: từ quan; phong kim: đem vàng bạc của cải niêm phong cất vào kho, ý nói không muốn nhận]

"Chuyện của Tử Long đã làm xong rồi, từ đâu tới, thì về lại nơi ấy. Mai sau nơi hắc thổ ngàn dặm, tuyết trắng miên man, Tử Long sẽ vì ngươi thắp lên một ngọn...trường minh đăng"

Triệu Vân ngưỡng cổ uống cạn chung rượu, kế tiếp xoay người rời khỏi lăng viên.

Nửa ngày trôi qua, A Đẩu mới từ sau đám cây bước ra, nhang đã cháy hết, tro tàn trầm nặng như sương, chung rượu Triệu Vân uống qua vẫn còn ném trên mặt đất.

A Đẩu tiến lên dùng bào tụ lau thạch bia, cũng quỳ xuống.

A Đẩu nói: "Lão mẹ, mẹ sinh được cái xiên nướng, xiên nướng...tới dập đầu trước mẹ đây"

A Đẩu dập đầu trước mộ bia, chợt giơ tay lên tát mình một cái, đỏ mắt, đứng dậy bỏ đi.

Sau khi rời mộ viên, A Đẩu không đi tìm Triệu Vân nữa, hắn về đến phủ thành chủ lặng lẽ nằm xuống, suy

nghĩ xem phải làm cách nào để giữ Triệu Vân lại.

Trầm Kích ở ngoại gian tập trung tinh thần xem một quyển sách.

"Gì thế"

Trầm Kích không đáp, A Đẩu đứng dậy liếc một cái, thấy đó là cuốn đạo pháp kinh quyển, bên trên vẽ kinh mạch và huyệt vị toàn thân nam tử, bèn mỉa mai: "Xem mấy năm trời rồi mà vẫn chưa hết à?"

Trầm Kích hờ hững nói: "Làm gì có thời gian"

A Đẩu trở mình, nằm úp sấp, lát sau, Khương Duy tới.

"Ta hỏi ngươi, Khương Tiểu Duy, aizz, đừng sờ nữa"

Khương Duy cười nói: "Tiểu gia đang giúp ngươi thả lỏng gân cốt đó chứ"

A Đẩu bị Khương Duy xoa nắn rên hừ hừ, bỗng nói: "Sư phụ muốn đi sao?"

Khương Duy chợt ngừng động tác, A Đẩu nói: "Ngươi biết à?"

Khương Duy trầm mặc hồi lâu, mới hỏi ngược lại: "Sao ngươi biết được?"

A Đẩu nói: "Hắn muốn về Liêu Đông ư?"

Khương Duy chẳng ừ hử gì, A Đẩu lại nói: "Ngươi đi nói thử được không?"

Khương Duy đáp: "Ta nói rồi, không được"

Trầm Kích nhìn Khương Duy và A Đẩu một cái, vành mắt A Đẩu ửng đỏ, nói: "Ngươi nói lại với hắn lần nữa đi"

Khương Duy nói: "Ta với ngươi cùng nói?"

A Đẩu lẩm bẩm: "Hắn không cần ta nữa, hắn hận ta muốn chết"

Khương Duy thở dài, sờ sờ đầu A Đẩu, cười nói: "Sao hận ngươi được, để ta nghĩ cách"

A Đẩu kéo Khương Duy, nói: "Ngươi ngàn vạn…Bá Ước, hắn cũng là sư phụ của ngươi mà"

Tay A Đâu nắm rất chặt, giống như đang bắt lấy cọng rơm cứu mạng, Khương Duy rốt cuộc không đành lòng nói thêm gì nữa, bảo: "Biết rồi, cứ giao hết cho ta"

A Đẩu nằm sấp trên tháp, chờ Khương Duy trở về, giống như đợi cái phán xét cuối cùng cũng tới, trời rất nhanh liền sập tối, bên ngoài phòng huyên náo vô cùng, binh tới mã lui, hắn ngồi dậy, nhìn thoáng ra ngoài, rồi mệt mỏi nằm xuống.

Khương Duy đi không bao lâu thì trở về, nói: "Ta không thấy sư phụ, hắn đi mất rồi, tối nay đã khởi hành tới Thọ Xuân. Chúng ta làm sao giờ?"

A Đẩu đem gối đầu ném sang một bên, đứng dậy nói: "Chúng ta cũng đi thôi"

Nhưng Khương Duy nói: "Ta đi không được, sư phụ để lại thư, dặn ta thủ thành…Ngươi đi đi" Nói xong nhìn Trầm Kích một cái, cùng A Đẩu hai người hiểu rõ trong bụng.

Trong lúc nói chuyện, Tôn Lượng vội vã chạy vào trong doanh,hỏi: "Đêm nay Triệu Tử Long tướng quân đã đi rồi à?"

A Đẩu chợt nảy ra một kế, nói: "Muội phu, ta nghĩ ra cách này"

A Đẩu, Khương Duy, Tôn Lượng ba người ngồi kề sát nhau, nhỏ giọng thương nghị chốc lát, mặt Tôn Lượng như nước lặng, không nhìn ra hỉ nộ.

A Đẩu hỏi: "Ngươi thấy vậy được không?"

Tôn Lượng trầm ngâm chốc lát, nhìn sang Lưu Thiện, nói: "Nhị cữu đã phân phó, thì sao có thể nói không được chứ?"

A Đẩu nói tiếp: "Ách ba, ngươi qua đây nói rõ cho Tử Minh nghe, năm đó trong nhà hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Trầm Kích đi tới giữa ba người ngồi xuống, hờ hững nói: "Sau khi cha ngươi bị môn đồ của Hứa Cống đâm trọng thương, vốn không chết"

Tôn Lượng động dung, có vẻ đây là lần đầu nghe được chuyện này, vội nhíu mày hỏi: "Chuyện này là sao?"

Trầm Kích nói: "Hôm đó ta làm khách Giang Đông, cùng hắn đi săn thú…"

Mấy chục năm trước, bởi vì trận chiến thảo phạt Viên Thuật mà Lữ Bố và Tôn Sách đã kết giao với nhau.

Tôn Sách trọng võ, cố ý lung lạc Lữ Bố cho mình dùng, nên đương nhiên hết sức nhiệt tình, dùng võ kết bạn, chỉ vài chiêu là thành, rất hợp với Lữ Bố, hai người mới quen mà như đã thân, lập tức kết thành mạc nghịch chi giao*. [*nghĩa là bằng hữu tâm đầu ý hợp, rất ăn ý với nhau]

A Đẩu nhịn không được cười nói: "Ngươi và Tôn Bá Phù cũng hợp nhau nhỉ"

Trầm Kích hơi trầm ngâm, bèn đáp: "Hắn có cốt khí của ngươi, nhưng không có bĩ khí giống ngươi"

A Đẩu nghĩ tới Tôn Sách ân uy đều xem trọng, khi đối địch thì không từ thủ đoạn diệt trừ chướng ngại, còn đối với người có thể dung được, thì cực lực lung lạc, như vậy cũng có chút tương tự với tính tình của mình.

Chỉ tiếc lòng khoan dung của Tôn Sách không đủ rộng, cuối cùng vô pháp đạt thành đế nghiệp, danh sĩ Giang Đông chết trong tay thủ hạ hắn nhiều vô số kể. Trước có Cao Đại, Vu Cát, sau có Hứa Cống. Phàm kẻ nào được lòng người, uy danh vượt trên Tôn gia mà không phục sự cai quản của hắn, thì Tôn Sách chắc chắn sẽ tàn nhẫn hạ sát.

Trong nhất thời dẫn đến sĩ tộc Giang Đông người người cảm thấy bất an, không đầu Tôn thì chẳng còn đường nào để đi, Hứa Cống dâng thư lên Hiến đế, nói Tôn Sách kiêu dũng, phải triệu về Lạc Dương để khống chế dưới chân thiên tử.

Sau khi nhận được tin tức, Lữ Bố phái người thông báo cho Tôn Sách biết, Tôn Sách liền hạ lệnh treo cổ Hứa Cống ngay trước mặt công chúng.

Tự ý trảm sát mệnh quan triều đình chính là tử tội, vì thế Hiến đế phái Ôn hầu tới tra rõ chuyện này.

Trầm Kích ngẫm nghĩ, rồi nói: "Khi đó vốn chỉ định nhắc hắn đề phòng thôi, nào ngờ Bá Phù so với ta còn ngoan độc hơn, giết chết Hứa Cống tại chỗ"

A Đẩu chỉ cười không nói gì, thầm nghĩ tác phong hành sự của hai người này thật đúng là tương tự nhau.

Sau khi dẫn Điêu Thiền tới Giang Đông, Lữ Bố giả vờ khiển trách Tôn Sách một trận, chuyện này cứ thế bỏ qua. Tôn Sách thấy cố hữu tới, cực lực mời Lữ Bố ra ngoài săn thú, còn Điêu Thiền thì có tình đồng môn với Đại Kiều, nên lưu lại Kiến Nghiệp.

Lữ Bố cưỡi thần tuấn, cùng Tôn Sách đuổi theo một con nai, lúc rong ruổi đã vứt Tôn Sách lại tuốt phía sau, tọa kỵ của Tôn Sách cũng là hảo mã, cũng bỏ những người theo sau cả một quãng dài. Khi hai người đi tới một mảng rừng, môn đồ của Hứa Cống rắp tâm vì chủ báo thù mai phục đã lâu, đột nhiên lủi ra, ám tiễn bay vùn vụt, Tôn Sách không kịp đề phòng, bị bắn trúng ngay mặt, lập tức té ngựa.

May mà trong ngực Tôn Sách có giấu Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn do Đại Kiều giao phó, nên bắn chết mấy tên thích khách ngay tại chỗ.

Trầm Kích không liếc mắt tới cái hộp kim kia, nói: "Chính là cái này"

A Đẩu cất hộp tiễn vào, nói: "Khi đó ngươi chạy đi một mình luôn à?"

Trầm Kích nói: "Sao ta biết sẽ có người ám sát hắn chứ?"

Tôn Lượng nhịn không được nói: "Nhị cữu đừng cắt ngang, sau đó thế nào?"

Lữ Bố bắn được con nai kia xong mới quay về, thấy Tôn Sách thụ thương, nhất thời ngạc nhiên, bèn vội vàng đưa hắn về Kiến Nghiệp, gọi Tiểu Kiều tới chẩn trị.

A Đẩu vẫn nhịn không được nói leo vào: "Nghe đồn Tôn Sách được gọi là 'mỹ Tôn lang', bộ dáng chắc đẹp mắt lắm nhỉ, bị trúng một tiễn ngay mặt, thật đáng tiếc"

Trầm Kích mỉa mai: "Trên mặt trúng một tiễn thì đã sao? Hầu gia trước đây cũng có bị phá tướng đâu?"

Tuy mặt Tôn Sách bị thương, nhưng tính mạng vô ngại, xảy ra chuyện này, Lữ Bố cũng không tiện lưu lại nữa, đợi tận mắt thấy tiểu Kiều điều dược, đắp lên một lớp thật dầy, rồi quấn băng vải lại cho Tôn Sách, hắn mới yên tâm.

Suy cho cùng, tuy Tôn Sách tự mình gây chuyện, nhưng vô luận là từ chuyện của Hứa Cống, hay từ chuyện ám sát, Lữ Bố đều không thoát khỏi trách nhiệm.

Tôn Sách là bằng hữu duy nhất của hắn, nếu mình không phái người tới truyền tin tức, thì Hứa Cống đâu có chết.

Bên cạnh đó, hôm đi săn thú, nếu hai người một tấc không rời, thì Tôn Sách cũng sẽ không gặp phải tai họa này.

Trầm Kích lại nói: "Đêm đó ta nhìn hắn nghỉ ngơi, rồi nói với hắn rằng, nam nhi dù diện mạo có bị thương tổn, nhưng tâm vô tổn, thì có sao đâu?"

A Đẩu nói: "Hắn chịu nghe không?"

Trầm Kích gật gật đầu, A Đẩu nói: "Nghe bảo cuối cùng khi hắn soi gương...đã vô cùng tức giận, làm vết thương nứt toác mà chết"

Trầm Kích cười mỉa: "Tôn Bá Phù há lại là loại người như thế?"

Tôn Lượng nói: "Chuyện này…có liên quan gì tới Đại nương ta?"

Trầm Kích nhướng mày nói: "Lúc từ trong phòng hắn đi ra, ta thấy Đại Kiều và Tôn Quyền chẳng biết đang nói gì đó với nhau, ánh mắt của tên tiểu tử Tôn Quyền kia lóe sáng, thấy Hầu gia thì hai chân run rẩy, ăn nói lắp ba lắp bắp, hiển nhiên không phải người tốt"

A Đẩu nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, Lữ Bố toàn dựa vào ấn tượng đơn giản như vậy để phán đoán đối phương là người tốt hay xấu, cũng thực quá cứng nhắc đi.

Trầm Kích lại nói: "Đêm đó hắn vốn không sao, hôm sau ta liền khởi hành về Lạc Dương, trước khi đi, cư nhiên không ai tới tiễn"

Tôn Lượng nói: "Tiểu thúc không ra tiễn ngươi ư?"

Trầm Kích nói: "Toàn thành giới nghiêm, trừ ta, Điêu Thiền và thân thị ra, không cho phép bất cứ ai xuất thành"

A Đẩu không khỏi ngồi thẳng người, nói: "Đêm đó hắn đã chết ư? Cũng quá nhanh đi"

Trầm Kích hờ hững nói: "Ta phát hiện bất thường, vốn định về xem thử, nhưng Điêu Thiền cứ giục ta xuất thành"

A Đẩu loáng thoáng cảm giác được trong lời nói của Lữ Bố tràn đầy hối hận, bèn nói lảng đi: "Điêu Thiền trộm viên Hỗn nguyên trường sinh đan kia, có tật giật mình, nên đương nhiên sẽ hối ngươi đi gấp rồi"

Trầm Kích nói: "Chẳng lẽ Đại Kiều thì không có tật giật mình sao? Ta hết cách, đành phải xuất thành, nửa đường nhận được thiếp viếng, Tôn Sách đã chết, hôm đó Tôn Quyền kế vị, ta liền quay về Kiến Nghiệp, cổng thành cư nhiên đóng chặt, không cho ta vào thành"

"Bá Phù đã đáp ứng ta sẽ an tâm tĩnh dưỡng, lý nào hôm sau lại chết được, rốt cuộc là duyên cớ gì?"

"Ta ở ngoài thành, vạch một nhát kiếm lên mặt mình, phát thệ ngày sau phải báo thù cho Bá Phù…"

Ba thiếu niên đồng thời hít vào một hơi lãnh khí.

A Đẩu run giọng nói: "Ngươi…Vết thương trên mặt ngươi, là do vậy mà có ư?!"

Trầm Kích lạnh lùng nói: "Phải"

Cứ nghĩ tới vết sẹo kia, A Đẩu liền cảm thấy rất đau đớn, hắn nắm lấy ngón tay ấm áp thon dài của Trầm Kích, ngẫm nghĩ, rồi nói: "Sau này ngươi không được...không được bảo thủ như thế nữa"

Trầm Kích lại nói: "Sau khi trở về, khi ta đang suy nghĩ muốn dẫn binh tới công Giang Đông, thì Quách Tị, Lý Nho liền tới công thành Trường An, ta đành phải dẫn Điêu Thiền rời đi, vốn muốn tìm Bá Phù nương tựa, nhưng Bá Phù đã chết rồi, đành phải lên bắc tìm Viên Thiệu, sau đó nữa, chính là trận chiến Quan Độ, Bạch Môn lâu...Các ngươi đều đã biết rồi. Tuy ta không giết Bá Phù, nhưng Bá Phù lại vì ta mà chết"

Trầm Kích không lên tiếng nữa, đi ra ngoài trướng, tìm một nơi, dựa vào hàng rào gỗ ngồi xuống, bắt đầu thổi sáo trong ánh trăng.

Đêm hôm đó, Lưu Thiện điểm binh mã, lệnh Tôn Lượng hành quân gấp đuổi tới phía đông bắc, tốc độ hành quân của Triệu Vân cực nhanh, gần như ngựa không ngừng vó mà công thành chiếm đất, khi tới Hợp Phì thì hội hợp cùng Tôn Lượng.

Tôn Lượng được Lưu Thiện bày kế, lấy danh nghĩa hậu duệ của Tôn Sách chiêu hàng ngoài thành Thọ Xuân, đồng thời vạch trần chuyện Tôn Sách mất mạng năm đó.

Thái thú Thọ Xuân Lưu Bình mấy phen do dự, lúc giao đàm với Tôn Lượng ở trên thành lâu thì vâng dạ khúm núm, nghị định mất ba ngày, nhưng mặt khác lại phái người xuất thành trình báo chuyện này, tính trì hoãn để chờ Kiến Nghiệp phái quân tới cứu viện.

Triệu Vân phẫn nộ giương cung lắp tiễn, thần kỹ bách phát bách trúng, tựa như cung thần hàng thế nháy mắt một phát bắn chết hắn!

Phó tướng Thi Tích không dám dựa vào địa thế hiểm yếu để kháng cự nữa, kết cục thành phá ở ngay trước mắt, bèn đầu hàng.

Mấy ngày sau, Cam Ninh suất quân tới giúp, mắt thấy trên thành lâu đã đổi sang Hán kỳ, đành phải sai bộ hạ về thông báo, còn mình thì do dự, ngụ lại ở một tiểu trấn cách thành hơn mười dặm.

Lúc này, Lưu Thiện và Kinh Trầm Kích mới đuổi tới Thọ Xuân.

Thọ Xuân và Kiến Nghiệp chỉ cách nhau có một con sông, Tôn Quyền trăm triệu không ngờ rằng Triệu Vân sẽ tới mau như vậy, lập tức triều dã Đông Ngô người người bất an, sợ hãi vô cùng, đại quân áp cảnh, chỉ cần vượt qua Dĩnh thủy, binh mã xuôi nam, là đã có thể công hãm Kiến Nghiệp.

Những nơi như Sài Tang, Hạ Bi không kịp cứu viện, binh đạo dọc đường Tương Dương bị Quan Vũ phát binh cản trở, nếu Triệu Vân mặc kệ bì binh và sĩ tốt thương vong, ỷ mạnh mãnh công Kiến Nghiệp, thì Tôn Quyền chỉ đành phải dời đô về phía Đông, trốn ở Ngô Quận.

Cùng lúc đó, tin tức Lưu Thiện phái người gieo rắc cũng đã truyền tới các nơi Kiến Nghiệp, Ngô Quận, vạch trần chân tướng cái chết của Tôn Sách năm đó.

Tôn Sách chết bất đắc kỳ tử trong đêm, vốn có rất nhiều nghi vấn, kế đánh vào tâm ký khiến mấy lão thần còn sống của Đông Ngô nhân tâm bàng hoàng, liên tiếp rời đi.

Đông Ngô nằm trên đất Sở, rất không thích hợp để chiến đấu, năm đó Xích Bích, Tào Tháo xuôi nam, thì vẫn còn Trương Chiêu xin nghị hòa, hôm nay Chu Du đã chết, Lục Tốn bị trục xuất, Đông Ngô đã thiếu đi tướng chủ chiến.

Vạn bất đắc dĩ, dưới sự xúi giục của Tư Mã Ý, Tôn Quyền hạ quyết định cuối cùng_____nghị hòa.

Sứ giả Kiến Nghiệp nâng thư của Tôn Quyền tới, cận kiến Lưu Thiện trong phủ thái thú Thọ Xuân, dùng tình giảng giải, dùng lý đả động, ngôn từ chuẩn xác, dùng thân phận thần tử hành đại lễ dập đầu, chứng tỏ Đông Ngô nguyện thần phục dưới triều đình Hán gia.

Mặt khác, Tôn Quyền bố trí phòng thủ nghiêm ngặt ở Kiến Nghiệp, đồng thời mang vợ con rút về Ngô Quận, phái người truyền thư tới Oa quốc, cầu trợ Ti Di Hô. [*Oa quốc là nước Nhật, Ti Di Hô là nữ hoàng Himiko]

Lúc A Đẩu tiếp kiến sứ giả, chỉ đảo mắt khinh thường, nói: "Lần trước lão cữu còn thiếu bốn vạn lượng hoàng kim chưa trả đấy, trước hết hãy trả đủ đi rồi tính chuyện nghị hòa sau"

Sứ tiết bi thương vạn phần bỏ đi.

Tôn Lượng ngồi ở ngoại thành, đưa mắt nhìn đám ngựa của đoàn sứ tiết Đông Ngô, hai mắt chợt bị một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại che lại.

"Ngân Bình?!"

Tôn Lượng vội kéo tay Quan Phượng, để nàng ngồi xuống, nhíu mày nói: "Sao ngươi tới đây? Thanh nhi đâu?"

Quan Phượng cười dài nói: "Còn không phải lo lắng cho ngươi và ca sao, Thanh nhi đang ở Lạc Dương, có người chiếu cố nó rồi, yên tâm đi"

"Ra mắt nhị cữu chưa?"

Quan Phượng dịu dàng cười nói: "Chưa, ca đang gặp sứ giả của cha ngươi, ta mới từ trong thành ra, nghe đám tiểu tử bảo ngươi đang phát ngốc ở chỗ này, bèn tự đi tìm"

Tôn Lượng lập tức lý giải được một phen tâm ý của nàng, nàng sợ trượng phu mình gia quốc lưỡng nan, vô pháp chọn lựa, thế nên mới phong trần mệt mỏi tới đây, cùng mình chống cự cường địch, trong lòng cảm động, nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào.

Quan Phượng trước giờ thích vung đao sử bổng, dù đã sinh tiểu hài cũng chẳng có chút thần thái của phụ nhân, khí thế nữ hiệp giữa mi mục kia vẫn như cũ không giảm, cư nhiên lại suất mấy ngàn người một đường xuôi nam, tìm đến Thọ Xuân, nghĩ tới đây, Tôn Lượng không khỏi mỉm cười.

Quan Phượng đưa mắt nhìn mấy con ngựa trong chuồng đằng xa, chợt phì cười nói: "Ba con kia sao lại trở thành như thế?"

Tôn Lượng kéo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của thê tử, nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy Đích lô, Trảo hoàng phi điện và Xích thố đứng dàn hàng trong chuồng ngựa, đuôi đứa nào cũng trụi lủi, nhịn không được cười nói: "Còn không phải chuyện tốt do nhị cữu làm ra sao"

Chỉ thấy Đích lô hí một tiếng, Trảo hoàng phi điện nhìn nhìn Xích thố, rồi nhìn sang Đích lô, cuối cùng ngượng ngùng bước tới bên cạnh Đích lô, cúi đầu xuống, lại không ngừng nhìn trộm Xích thố.

Xích thố cũng ý thức được mình rất không hợp đàn, giống như muốn theo qua, Đích lô giơ giơ vó, Xích thố liền sợ sệt rụt trở về.

Lát sau, Xích thố khó có thể phát giác mà dịch về phía trước một chút, Đích lô liền cảnh giác quay đầu lại, Xích thố hoảng hồn lui trở về.

Trảo hoàng phi điện không an phận tiến tới trước tào cỏ, dùng mũi cọ cọ đống rơm khô trong tào, đẩy phân nửa qua cho Đích lô, nửa còn lại đẩy qua cho Xích thố.

Còn mình thì đứng lẻ loi trước cái tào trống rỗng, nuốt nước miếng, dùng đôi mắt vô tội nhìn sang hai phu thê đang sóng vai nói cười phía sau chuồng ngựa.

Quan Phượng chỉ cảm thấy thú vị nói không nên lời, cúi lên vai Tôn Lượng, cười nói: "Ba con ngựa đó cũng thật thú vị nhỉ…"

Tôn Lượng ôm eo Quan Phượng, trêu ghẹo: "Nhị cữu muốn cha ta trả nốt bốn vạn lượng hoàng kim còn sót lại kia…"

Quan Phượng sẳng giọng: "Tiểu thúc mới đúng đó"

Tôn Lượng ngượng ngùng nói: "Ngươi nghe rồi à?"

Quan Phượng trêu ghẹo: "Lúc các ngươi rời Lạc Dương đã sớm truyền ra rồi"

Tôn Lượng gật gật đầu, đoán chừng quá nửa là đòn tâm lý do Gia Cát Lượng đã chuẩn bị hảo từ trước, lại thở dài.

Quan Phượng thấy Tôn Lượng thần tình thấp thỏm, có lẽ vẫn chưa quyết định được, bèn thức thời không nhắc nhiều tới chuyện này nữa, chỉ nói lảng đi: "Theo tính nết của ca á, hoàng kim bất quá chỉ là ngụy trang thôi, vài ngày nữa người ta đưa hoàng kim tới, thế nào hắn cũng mở miệng đòi cái khác à"

Quan Phượng nói trúng phóc, mấy ngày sau sứ tiết quay lại, áp tám rương tổng cộng bốn vạn lượng hoàng kim đưa tới trước trướng Lưu Thiện, A Đẩu vừa thấy hoàng kim, lại khinh khỉnh đảo mắt, nói: "Lần trước nói gì ngươi quên rồi hả, còn di nương ta nữa chi? Đi, mang Tôn Thượng Hương tới đây rồi hẳn tính chuyện nghị hòa"

Hoàn toàn cho rằng người nọ sẽ khấu đầu rời đi, nhưng sứ giả vừa nghe xong, sắc mặt tức khắc trắng bệch, cả người run rẩy không ngừng như sàng trấu, A Đẩu nghi hoặc nói: "Có vấn đề gì?!"

Sứ tiết run giọng nói: "Cho phép…cho phép tiểu nhân trở về bẩm báo với Ngô vương"

A Đẩu phất tay lệnh hắn lui xuống, Quan Phượng mới cười nói: "Ca không biết bọn họ muốn kéo dài thời gian sao, còn đem một chuyện chia thành hai để nói làm gì?"

A Đẩu cười đáp: "Đương nhiên biết chứ, hắn muốn kéo dài, ta sẽ cho hắn kéo dài, chờ di nương tới rồi sẽ đánh hắn luôn, tránh cho tới lúc đó thành vừa phá, lão cà lăm lại cầm đao gác lên cổ di nương thì nan giải lắm"

Lại qua thêm mấy ngày nữa, hôm nay là lần đầu tiên A Đẩu gặp được Triệu Vân từ sau khi rời Nam Quận tới giờ.

Triệu Vân dường như mấy ngày liên tiếp chưa từng nghỉ ngơi đàng hoàng, hết sức mỏi mệt, đứng ở bên sảnh xuất thần, không biết đang nghĩ ngợi chuyện gì.

Kinh Trầm Kích, Tôn Lượng, Quan Phượng vào vị trí, chư tướng Hán doanh tập hợp trong phủ, tiếp kiến sứ giả chính thức từ Đông Ngô phái tới_____Cam Ninh.

Cam Ninh thay đổi bộ dáng lưu manh cợt nhả thường ngày, toàn thân mặc thiết khải, ôm quyền nói: "Ngô vương phái ta mang thư tới"

Hắn móc hắc tiên* ra, Trầm Kích tiến lên một bước, A Đẩu nói: "Không sao" [*một thứ giấy khổ nhỏ mà vẽ màu đẹp dùng để viết thơ từ cho lịch sự, gọi là giấy hoa tiên, vì thế mới gọi thư từ là tiên]

A Đẩu cười nói: "Cam đại ca, trước khi mở phong thư này, chúng ta vẫn còn là bằng hữu, đúng không?"

Cam Ninh thở dài, hơi trầm ngâm, rồi gật gật đầu.

A Đẩu tiếp lấy bức thư kia, thuận tay đặt nó lên án, vui vẻ nói: "Nếu đã thế, bức thư này ta sẽ mở sau, ta tiễn Cam đại ca một đoạn, đang có lời muốn hỏi ngươi"

Hấn làm động tác "Thỉnh", cùng Cam Ninh dắt tay nhau ra khỏi phủ đệ, quay đầu lại nói: "Tiện thể ta dẫn đại ca đi dạo trong thành luôn"

Chúng tướng đưa mắt nhìn hai người rời phủ, những chuyện được A Đẩu cải biến vào lúc nguy cấp có rất nhiều, nếu để Lưu Thiện dẫn Cam Ninh tới quân doanh, có lẽ lần này sẽ cải biến được gì đó không biết chừng.

Quan Phượng bóc bức thư kia ra, thoáng nhìn qua, sáu chữ xúc mục kinh tâm trên bức thư đập vào mắt: "Ngươi muốn chiến, thì tới chiến"

Trầm Kích vẫn một mực im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Triệu Tử Long, ta có mấy câu muốn nói với ngươi"

Triệu Vân đáp: "Vừa lúc, Tử Long cũng có vài lời muốn nói"

Quan Phượng kéo Tôn Lượng thức thời rời đi, trong sảnh chỉ còn lại Trầm Kích và Triệu Vân, im lặng đến độ châm rơi cũng có thể nghe thấy, chỉ nghe tiếng hô hấp của Trầm Kích dồn dập hơn một chút.

Lát sau, Trầm Kích hỏi: "Ngươi muốn về Liêu Đông?"

Triệu Vân không đáp, hơi khàn giọng nói: "Tào Phi đã đền tội, ván cuối cùng, coi như ngươi thắng đi"

70. Quyển 5 - Chương 70: Cảnh Còn Người Mất

Trầm Kích hờ hững nói: "Thắng bại chưa quyết, cược thêm ván nữa, ngày mai đi công Kiến Nghiệp"

Triệu Vân thở dài nói: "Thôi, không muốn cược nữa"

Triệu Vân ngồi xuống bên án, nhìn ra ngoài cửa, trầm giọng nói: "Vốn cho rằng vô luận thắng thua, thì sau trận chiến Lạc Dương đã có thể thấy được kết quả cuối cùng..."

Trầm Kích chợt nói: "Ta làm thị vệ là được rồi, vốn tới để làm thị vệ mà, sẽ không đụng vào hấn nữa"

Triệu Vân hơi kinh ngạc, nhìn sang Trầm Kích, nhíu mày nói: "Lời này là sao?"

Trầm Kích mỉa mai: "Không chịu hả? Vậy ta đi, đừng có dong dài như đàn bà nữa"

Triệu Tử Long giống như bị lời này tát cho một bạt tai thật mạnh, giận tím mặt nói: "Tử Long là loại người gì! Há cần ngươi thành toàn!"

Nộ hỏa đè nén đã lâu của Triệu Tử Long giờ phút này rốt cuộc triệt để bùng nổ, hắn hệt như con hổ điên níu lấy cổ áo Trầm Kích, đẩy mạnh Trầm Kích vào tường.

Trầm Kích nhìn vào hai mắt Triệu Vân, đối với nộ hỏa của hắn làm như không thấy, hờ hững nói: "Hắn không có ta thì sẽ khổ sở, nhưng không có người, thì không sống nổi…"

A Đẩu và Cam Ninh sóng vai đi tới quân doanh, Cam Ninh dáng vẻ mệt mỏi, chỉ nhìn nhìn, không nói gì nhiều.

A Đẩu hỏi: "Di nương khỏe không?"

Cam Ninh hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Triệu Tử Long luyện binh tài nhỉ"

A Đẩu đút tay vào trong ngực cào cào, đưa mắt nhìn chuồng ngựa ngoài quân doanh, cười nói: "Ngươi đoán xem mấy con ngựa kia vì sao lại trọc đuôi?"

Cam Ninh quay đầu qua nhìn, A Đẩu móc một nắm mông hãn dược từ trong ngực ra, bỏ vào trong miệng, đè ở dưới lưỡi.

Cam Ninh nhìn xong, quay đầu qua mỉa mai: "Tám phần là chuyện tốt do tên quỷ nhà ngươi làm rồi"

Hai người nhìn nhau, đều bật cười. Nơi này vắng vẻ không người, A Đẩu dựa lưng vào cột gỗ, đưa tay kéo giáp vai Cam Ninh, để hắn kề sát lại, nói: "Hôn cái nào, sau này dù sống hay chết, đều phải nhớ kỹ ta a"

Vành mắt Cam Ninh ửng đỏ, gật gật đầu, đè A Đẩu vào cột gỗ, hôn lên.

Hệt như nụ hôn ở ngoài viện hoa Tử Đằng vào mấy năm trước, nhưng hôm nay đã là cảnh còn người mất.

Giữa môi lưỡi Cam Ninh mang theo một mùi tanh, cư nhiên cắn môi A Đẩu đến xuất huyết.

A Đẩu vừa bị hôn, liền đưa tay ôm chặt cổ Cam Ninh, giữa lúc môi lưỡi ấm áp triền miên muốn đưa thuốc mê hòa tan qua miệng Cam Ninh.

Hai người hôn một lát thì lập tức tách ra, A Đẩu "Ưm" một tiếng, hơi thở dốc.

Cam Ninh quay đầu nhổ một miếng nước miếng, trong lòng A Đẩu chợt lạnh.

Khi quay đầu lại, Cam Ninh đã lệ nóng giàn dụa, thở dốc nói: "Đại ca…cả đời này, sẽ mãi ghi nhớ ngươi"

Một cơn đau đớn kịch liệt từ ***g ngực truyền tới, siết chặt hô hấp A Đẩu, hắn dùng bàn tay lạnh băng phủ lên mu bàn tay đang nắm thành quyền đặt dưới sườn mình của Cam Ninh.

Trong tay Cam Ninh cầm một thanh chủy thủ, vào khoảnh khắc rời môi, đã lấy chủy thủ đâm vào ngực A Đẩu, sâu đến độ chỉ còn thừa cái chuôi gỗ đen nhánh.

A Đẩu run rẩy, giơ tay sờ sờ mặt Cam Ninh, đứt quãng nói: "Đừng rút…Rút ra sẽ chết…Đừng…Ta còn chưa…giao đại hậu sự"

Cam Ninh gục trên vai A Đẩu khóc ròng, kế tiếp gật gật đầu, ôm lấy hắn, để hắn dựa vào cột nằm xuống.

A Đẩu dốc hết khí lực sau cùng, chỉ về phương xa, ý bảo Cam Ninh mau đi đi.

Cam Ninh khàn giọng hét: "Người đâu! Có thích khách!" Kế tiếp gạt mạnh nước mắt, xoay người bỏ chạy.

A Đẩu được ôm nghiêng ngã vào trong phủ, đồng tử đã bắt đầu khuếch tán, một tay nắm lấy chiếc chiếu trên tháp, đứt quãng nói: "Hoàng đế…để tiên sinh định đoạt, hắn bảo ai, thì…người đó làm"

"Ách ba…đem ta đi thiêu…tro cốt…chia cho sư phụ một nửa, Ách ba…một nửa"

Triệu Vân thét: "Đừng nói nữa!"

Trầm Kích và Triệu Vân đều không ngừng run rẩy, mỗi người kéo một cánh tay A Đẩu, Quan Phượng vội vàng tiến lên đè vết thương xung quanh chủy thủ, thất thanh khóc ròng: "Khi đó các ngươi đang làm cái gì! Sao lại để bị đâm!!"

"Kiến Nghiệp…tiếp tục đánh, cho muội phu…"

Trầm Kích mấy lần muốn sụp đổ, quát: "Cầu ngươi đừng nói nữa! Giữ chặt tay! Ngân Bình rút chủy thủ, Tôn Tử Minh lập tức bó thuốc!"

"Sau khi bắt được Cam đại ca…đừng…giết hắn"

Quan Phượng run rẩy, đè trước ngực A Đẩu, cắn răng rút chủy thủ ra, nàng nhìn thấy bên lưỡi chủy thủ sắc bén lóe lam mang kịch độc, liền ngất xỉu.

Turớc mắt A Đẩu tối đen, mất đi ý thức.

Trong hôn mê, giọng nói của Triệu Vân và Trầm Kích không ngừng truyền tới, chống đỡ cho ý thức của hắn.

Trầm Kích: "Chân khí chạy theo mạch thủ thiếu dương tam tiêu, ngươi tay phải, ta tay trái"

Triệu Vân: "Như vậy kịch độc sẽ bị đẩy vào gan, đối với hai mắt có hại…"

Trầm Kích: "Chích máu cùng với hắn, ta và ngươi đã uống Hỗn nguyên trường sinh đan"

Triệu Vân: "Làm đi"

"Đưa thanh chủy thủ về Lạc Dương, giao cho Khổng Minh…Kêu Bá Ước tới đây ngay trong đêm…"

"Không được, mã xa rất xóc nảy, sợ không sống nổi tới Lạc Dương"

"Máu…quả nhiên vô dụng"

A Đẩu mê mê tỉnh tỉnh, mỗi khi cảm thấy gắng gượng không được nữa, thì ở bàn tay, xương sườn đều có nguyên khí cuồn cuộn chuyển vào, giữ lại một hơi thở cho hắn.

Lại thêm vô số thang thuốc có mùi vị cổ quái, đầy mùi máu tanh rót vào miệng, giải đi cơn khát của hắn.

Cứ thế sống dở chết dở, còn không sướng bằng chết hẳn đi cho xong, sư phụ cũng tiện đi Liêu Đông, Ách ba cũng tiện…Ách ba tính sao đây, thôi quên đi.

Hắn nghe thấy câu nói cuối cùng của Triệu Vân, là bốn chữ chứa đầy tuyệt vọng, mọi ý niệm đều tan biến:

"Độc này vô giải!"

"Công Tự…"

"Công Tự?" Giọng Khương Duy gọi hắn tỉnh dậy.

A Đẩu mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, bốn phía đen kịt một mảnh, trời đã tối rồi sao.

"Bá Ước sao lại tới đây…" A Đẩu suy yếu nói: "Tối quá"

Hắn vươn tay ra, nhưng lại sờ trúng một người đang ghé vào trước tháp, Trầm Kích ngồi bật người dậy, nói: "Thế nào rồi?"

Đầu A Đẩu đau muốn nứt, hắn vùng vẫy, Khương Duy vội đè chặt hắn, nói: "Tỉnh rồi, đừng cử động, uống thuốc trước đi"

A Đẩu run tay, sờ sờ chén thuốc, ngón tay đưa vào trong chén, bị bỏng, hắn định tâm lại, mới biết mình mù rồi.

Uống thuốc xong, A Đẩu hỏi: "Sư phụ đâu? Ta nhìn không thấy, Bá Ước, sư phụ đi Liêu Đông rồi sao?"

Giọng Triệu Vân hơi run, cách đó rất gần, nói: "Sư phụ…ở đây…"

A Đẩu "Ừm" một tiếng, nói: "Ách ba cũng đừng đi…Đừng ai đi hết, ta…ngủ thêm lát nữa, đau đầu quá"

"Như vầy thật tốt…mọi người đều ở đây" A Đẩu thì thầm, rồi thiếp ngủ.

Thương thế của hắn từ từ chuyển hảo, nhưng hai mắt vẫn mù như cũ, chủy thủ đâm vào dưới trái tim, không phải một nhát trí mạng, Trầm Kích và Triệu Vân dùng chân khí nội gia, làm độc tính trong cơ thể hắn tản vào lục phủ, rồi chuyển đến gan, tạm thời vãn hồi tính mạng hắn.

Còn về chuyện mù, không ai đề cập tới, A Đẩu cũng chẳng hỏi, hắn biết, từ nay về sau mình sẽ mù lòa.

Bằng không nếu hai mắt có thể chữa khỏi, thì chẳng phải sẽ có vài câu an ủi dịu dàng như tương lai còn dài sao?

Lúc tỉnh dậy lần nữa, nghe thấy Quan Phượng khóc ở một bên, bèn thuận tay ném cái gối đầu, vậy mà lại như kỳ tích ném trúng đích.

A Đẩu nằm trên giường, cười nói: "Khóc cái gì mà khóc, đi làm miếng vải bịt mắt cho ca, làm đẹp đẹp chút nghen"

Quan Phượng nức nở gọi: "Ca"

A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi nói: "Ca rất vui vẻ, nha đầu ngốc"

Trầm Kích nói: “Muốn màu gì”

A Đẩu nói: “Màu đen, dòm tà ác, thêu thêm vài con kim long gì đó, mau đi, đừng có khóc nữa a”

Quan Phượng khóc lóc rời đi, A Đẩu sờ sờ đầu Trầm Kích, nói: “Sư phụ đâu?”

Trầm Kích nói: “Sắc thuốc”

“Ừm” A Đẩu nói: “Thật tốt, hắn không đi nữa, ta cũng đã mù rồi…” Đoạn lại an tĩnh nằm ngủ.

“Ngươi cũng đừng đi, Ách ba” A Đẩu bổ sung thêm một câu: “Đừng ai rời bỏ ta hết…”

Không biết ngủ hết bao lâu, mặt A Đẩu không còn chút máu, nhưng vết đao đã khỏi hẳn, khi tỉnh lại, câu đầu tiên chính là: “Ách ba có đây không, sư phụ đâu?”

Trầm Kích đáp: “Có, Triệu Tử Long đi công Kiến Nghiệp, tìm thuốc giải độc rồi”

A Đẩu gật gật đầu, Trầm Kích đỡ hắn ngồi dậy, cầm tới một vật, đưa vào trong tay hắn.

Đó là miếng vải che mắt đã dặn Quan Phượng làm lúc trước, A Đẩu bịt nó lên mắt, Trầm Kích cẩn thận điều chỉnh vị trí, A Đẩu sờ sờ mặt vải, sờ đến hình rồng dùng kim tuyến thêu thành, cười nói: “Đem gương tới đây, ta muốn xem”

Đoạn ý thức rằng trái logic, bèn ngượng ngùng nói: “Quên, nhìn đâu thấy”

Hắn cười hỏi Trầm Kích: “Coi được không?”

Trầm Kích đáp: “Rất đẹp mắt”

A Đẩu hài lòng gật gật đầu, nói: “Ăn cơm trước đi, ăn xong ra ngoài ngồi, đợi sư phụ về nhà”

Vào thu, Triệu Tử Long suất Hán quân khuynh sào mà ra, dốc toàn lực công Kiến Nghiệp, thây chất như núi, máu chảy thành sông, dùng thi thể của sĩ tốt song phương đắp nên con đường vào thành.

Tôn Quyền hốt hoảng phái võ tướng ra nghênh địch, một thân một mình, Triệu Vân hạ liên tiếp mấy chục tên võ tướng Đông Ngô, dưới nộ khí ngất trời, cư nhiên đem võ tướng xuất thành đánh chết tại chỗ, không chừa một người sống sót.

Triệu Vân trảm bốn mươi hai người Thái Sử Từ, Đinh Phụng, Tưởng Khâm, Đằng Tuân, Lục Kháng…ngay trước trận, đồng thời mang đầu lâu của thái tử Đông Ngô Tôn Đăng treo lên cờ để khiêu khích.

Tôn Lượng chiêu hàng ở ngoài thành, mấy vạn quyển thủ thư kinh được cung tiễn thủ bắn vào trong thành, chân tướng về nghi án cái chết của Tôn Sách năm đó bị phơi bày.

Thừa tướng Cố Ung ra thành nghị hòa, bị Triệu Vân một tiễn bắn chết!

Triệu Vân y theo kế của Gia Cát Lượng chỉ vây ba hướng tây, bắc, nam Kiến Nghiệp, chừa cổng thành đông ra. Mấy tháng trước Tư Mã Ý nương nhờ Tôn Quyền, dắt con của Tào Phi là Tào Duệ từ cổng đông cuống cuồng trốn ra, chạy tới Ngô Quận.

Trong thành bách quan tản sạch, nhân tâm tan rã, Tôn Quyền treo cổ ở trong cung, hưởng thọ năm mươi bảy tuổi.

Chiến dịch này, Triệu Tử Long huyết tẩy thành Kiến Nghiệp, Đông Ngô phàm có tướng kháng cự, toàn bộ trảm thủ thị chúng; bách quan đầu hàng thì sai thuộc hạ áp giải về Lạc Dương, cho Gia Cát Lượng định đoạt.

Binh sĩ Đông Ngô tử thương vô số kể, tất cả thi thể bị vứt xuống Tần Hoài hà, Tần Hoài hà máu nhuộm suốt mấy năm không tan, cá tôm tranh nhau rỉa thi thể người.

Hôm thành Kiến Nghiệp bị phá, trời đổ mưa to, âm phong rít gào, Trường Giang cuộn trào sóng dữ ngất trời, Triệu Vân đứng ở đầu thành, nguy nga bất động, hồi lâu sau bi thương gào thét, tiếng thét phá không xuyên qua trận trận sấm rền, cả trăm dặm vẫn có thể nghe thấy.

Mấy ngày sau, Kiến Nghiệp.

A Đẩu cưỡi dài ngồi xe vào thành, máu tươi khắp thành đã được Hán quân lau dọn sạch sẽ, phủ Kiến Nghiệp sáng choang, chính là nơi mà hắn đã từng tới vào mấy năm trước.

Trầm Kích ôm hắn ngồi lên long ỷ của Tôn Quyền, A Đẩu cười nói: “Ngồi, tất cả mọi người ngồi xuống đi”

Hắn hít hít mũi, ngửi thấy hương hoa quế trong viện thu, hỏi: “Sư phụ đâu?”

Triệu Vân trầm giọng đáp: “Sư phụ ở đây”

A Đẩu cười nói: “Sư phụ vất vả rồi, nơi này thật đẹp quá, ta vẫn nhớ lần trước tới rất náo nhiệt ấy, lát nữa chúng ta ra ngoài dạo phố đi”

Triệu Vân thoáng chốc liền đỏ vành mắt, run giọng nói: "Được…Để sư phụ dẫn ngươi đi"

A Đẩu sờ sờ khăn bịt mắt, lại cười nói: "Nha đầu Ngân Bình kia thêu cho ta đấy, nhìn đẹp không?"

Triệu Vân đáp: "Rất đẹp mắt" A Đẩu nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: "Cam đại ca không sao chứ, di nương đâu?"

Giọng Triệu Vân run đến lợi hại, đáp: "Không có giết, để ta…dẫn hắn tới" Nói xong liền vội vã ra cửa.

Dùng quyền đỡ trán, Triệu Vân dừng chân nghỉ ngơi ở ngoài điện chốc lát, cũng không ngẩng đầu, hai vai không ngừng run rẩy, thấp giọng nói: "Bá Ước, truyền người dẫn Cam Hưng Bá lên điện"

Khương Duy gật gật đầu, xoay người phân phó bộ hạ, Triệu Vân nói: "Mấy ngày ta không ở đây, hắn có nói gì không?"

Khương Duy suy nghĩ một hồi, rồi hỏi: "Sư phụ, hắn vẫn cứ nhắc hoài, muốn kêu ngươi đừng đi, sao hắn biết ngươi muốn về Liêu Đông?"

Triệu Vân đứt quãng, nghẹn ngào nói: "Hôm đó…ta…ta tế Thiến nhi…Hắn đã ở…sau lưng ta nghe thấy"

Nói tới đây, Triệu Vân không cách nào đè nén được nữa, gục ở ngoài điện khóc ròng.

Nhóc mù sắc mặt tái nhợt, ngồi trên long ỷ, kéo tay Trầm Kích, nghe thấy Cam Ninh đến, liền nói: "Cam đại ca"

Cam Ninh người đầy máu tươi, hai tay bị trói thật chặt ở sau lưng, bị đẩy lên điện.

A Đẩu nói: "Cam đại ca? Chờ đã! Ách ba! Ngươi đừng xằng bậy!"

A Đẩu mẫn tuệ ý thức được gì đó, hai tay vồ loạn, sống chết ôm eo Ách ba, Trầm Kích đang muốn tiến lên rút kiếm chém chết Cam Ninh, nhưng A Đẩu mang thương tích trên người cứ ôm cứng lấy hắn không buông.

"Lăng trì!" Trầm Kích giãy một cái rồi không dám cử động nữa, trầm giọng nói: "Đem cả nhà hắn ra ngũ mã phanh thây! Lăng trì!"

Triệu Vân vội vã chạy lên kéo A Đẩu dậy, đẩy Trầm Kích ra một chút, nói: "Để chủ công định đoạt"

Cam Ninh ngẩng đầu lên, tử tế nhìn A Đẩu.

Vẻ mặt A Đẩu mờ mịt, ánh dương quang xuyên qua cửa sổ trên mái điện hắt vào, chiếu lên mảnh vải che mắt thêu kim long của hắn.

Một thiếu niên gầy yếu không chịu nổi như vậy ngồi trên kim ỷ, cư nhiên lại tạo cảm giác uy nghiêm bệnh nhược. Người mà chỉ cần một đầu ngón tay thôi cũng đủ đẩy ngã, nhưng lại khiến người ta không cách nào nổi lên chút ý nghĩ muốn mạo phạm.

Giọng Cam Ninh khàn đến đáng sợ, nói: "Giết ta đi"

A Đẩu vội đứng dậy, nói: "Không không không…Ta không giết ngươi, ngươi bị trói sao? Cởi trói, cởi trói cho hắn" Khi đứng dậy, đầu gối hắn đụng vào kim án một cái, làm ngã giá bút, tức khắc bút trúc rơi xuống kêu leng keng một trận. Trầm Kích vội đè hắn ngồi vững, nói: "Đừng lộn xộn"

Triệu Vân tiến lên cởi trói cho Cam Ninh, đưa mắt nhìn lên Lưu Thiện đang ngồi ngẩn người.

A Đẩu xác nhận lại lần nữa, nói: "Cởi trói chưa?" Đợi nhận được đáp án xong, hắn vẫy vẫy vào không khí: "Bá Ước đâu, Bá Ước qua đây"

Khương Duy đi tới bên cạnh hắn, A Đẩu đưa tay mò tới mò lui trên người Khương Duy, móc ra một vật vàng rực từ trong ngực hắn, bắt chéo hai chân, đặt tấm kim bài miễn tử kia lên bàn gõ gõ, cười hì hì nói: "Đây là kim bài miễn tử của tiên đế, Cam đại ca, Bá Ước lấy ra cho ngươi mượn dùng một lần, vậy là được rồi"

"Cầm đưa cho hắn"

Lời này vừa thốt, chúng nhân trên điện đều dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy khôi hài không nói nên lời, nhưng khi nhìn lại vị hoàng đế mù lòa này, trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót khó có thể kiềm nén.

Kim bài miễn tử xoay một vòng từ tay A Đẩu sang tay Cam Ninh, rồi trở về trước mặt A Đẩu, A Đẩu bèn lần mò đem nó nhét vào trong ngực Khương Duy, thuận tay vỗ vỗ: "Cất kỹ"

A Đẩu nói với Cam Ninh: "Cam đại ca, cứ ở trong thành tiếp tục mở ***, ta sẽ không thu thuế của ngươi"

"Tạ Cam đại ca lần trước đã tặng ta hải sản, mùi vị rất tuyệt" A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi cười nói: "Ngươi là một người tốt, ta không trách ngươi"

Cam Ninh thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, gương mặt đầy lệ.

A Đẩu thấp giọng cười nói: "Kỳ thực như vầy cũng rất tốt" Chợt nghĩ tới gì đó, lại hỏi: "Di nương đâu? Sao di nương vẫn chưa tới?"

Triệu Vân nói: “Xe đã chuẩn bị xong rồi, sư phụ dẫn ngươi tới Cam Lộ tự, nàng đang chờ ở đó”

Cam Lộ tự.

Hồ sen mười dặm, hoa quế tam thu, hương lá sen thơm ngát trong chùa tỏa từng đợt xuống sườn dốc, trừ đi mùi máu tanh khi Hán quân phá thành lúc trước.

Triệu Vân và Trầm Kích mỗi người kéo một tay A Đẩu, dẫn hắn đi ra sau chùa.

Tôn Lượng quay đầu lại nhìn một cái, nói: “Nhị cữu tới rồi”

A Đẩu cười nói: “Tử Minh cũng ở đây à? Di nương có đây không?”

Không nghe tiếng cười của Tôn Thượng Hương đáp lại, A Đẩu lại nói vào không khí: “Di nương, A Đẩu tới đón ngươi đây”

Triệu Vân dắt A Đẩu, đem tay hắn đặt lên một tảng đá lạnh như băng, kế tiếp ôm lấy A Đẩu.

A Đẩu sững sờ, hắn giãy khỏi Triệu Vân, dọc theo mộ bia sờ xuống, sờ đến danh tự của Tôn Thượng Hương, bèn quỳ xuống.

A Đẩu nói: “Ngươi cũng tới thăm nàng à? Tử Minh”

Tôn Lượng đáp: “Ta tới tế mẹ, thân nương của ta cũng được chôn ở chỗ này, ngay bên cạnh tiểu cô”

A Đẩu gật gật đầu, nói: “Ngươi nói ta nghe xem, đây mà nơi nào”

Tôn Lượng nói: “Nữ nhân Giang Đông…sau khi chết đều được chôn ở chỗ này, đi lên cao nữa chính là mộ phần của Ngô quốc thái, bên cạnh là Đại Kiều, mẹ ta là thiếp, được chôn ở phía dưới, cùng chỗ với tiểu cô”

A Đẩu “Ừm” một tiếng, tiến lên ôm lấy bia đá, áp mặt vào tấm bia mộ lạnh lẽo, lát sau, nói: “Làm sao nàng chết?”

Tôn Lượng nói: “Nàng bị Đại Kiều hạ độc, sau khi Đại Kiều chết, nàng không có thuốc giải, chẳng bao lâu thì chết, vào đầu xuân năm ngoái…Tiểu thúc giấu nhẹm chuyện này, không ai biết hết”

Tôn Lượng lại nói: “Ban đầu lúc tiểu cô ở Giang Đông, cũng chẳng có ai trông nom cả”

A Đẩu gật gật đầu, nói: “Cha ta cũng chết vào lúc đó, thật là vừa khéo”

A Đẩu im lặng một hồi, ôm mộ Tôn Thượng Hương oa oa bật khóc lên, khóc đến đứt từng đoạn ruột, nghĩ tới Tôn Thượng Hương viễn giá Kinh Châu, chưa có con cái gì, bình thường đối với mình vô cùng tốt, lại suy xét mọi điều vì mình, chỉ cảm thấy hận mới bi cũ đều trào dâng trong lòng, quỳ trước mộ Tôn Thượng Hương mà thất thanh khóc òa.

71. Quyển 5 - Chương 71: Tiểu Chu Tòng Thử Thệ Giang Hải Độ Dư Sinh

Tư Mã Ý trốn tới Ngô Quận, đi tiếp về phía đông chính là đại dương mênh mông, không còn đường nào để lui nữa.

Hán quân lần nữa chỉnh binh ở Kiến Nghiệp, Khương Duy ở lại trấn giữ, Triệu Vân suất một vạn cung binh, một vạn bộ binh xuôi dòng Trường Giang ra biển, ùn ùn lái tới vách chắn cuối cùng của chính quyền tàn dư Đông Ngô.

A Đẩu dường như hết sức sợ hãi, sống chết không chịu ở lại Kiến Nghiệp chờ, kiên trì muốn đi cùng với Triệu Vân.

Về chuyện của Tôn Thượng Hương, tới lúc phá thành Triệu Vân mới biết, trong lòng vốn tràn ngập áy náy, lần này cường công Ngô Quận chỉ để diệt trừ Tư Mã Ý, dẫn hắn đi chung cũng không sao.

Nhưng Tư Mã Ý ngoan cố chống cự, biết sau lưng không còn đường lui nữa, bèn liều mạng đánh lại, mấy lần khuyên hàng, đều thà chết chứ không chịu phục. Nơi Đông Doanh mịt mờ trên biển vẫn còn một tia hy vọng Ti Di Hô sẽ suất Oa quân tới viện trợ, Tư Mã Ý liền cắn răng cố chống đỡ, có thể cầm cự được bao lâu thì hay bấy lâu.

Tư Mã Ý vứt bỏ bến tàu Ngô Quận, lui vào trong thành, dựng công sự che chắn lên, Triệu Vân mấy lần mãnh công bất thành, đành phải quay về quan sát.

Kinh Trầm Kích quen thuộc phương thức tác chiến của Tào quân, hơi trầm ngâm, rồi lập tức gia nhập chiến cục, dưới mệnh lệnh của Triệu Vân, thuyền chủ soái lái ra giữa sông, chỉ sợ A Đẩu đang đốc chiến trên thuyền bị ám toán.

Xung quanh lại bố trí tiểu thuyền trạm gác dầy đặc, bảo vệ thuyền soái.

A Đẩu nghe tin chiến thắng không ngừng truyền tới, Tư Mã Ý đã vứt bỏ bến cảng tử thủ trong thành, trong lòng vui mừng có thừa, nhưng cũng thấp thỏm vô cùng, chỉ sợ trận chiến này vừa thắng, Triệu Vân sẽ nhắc lại chuyện về Liêu Đông.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng rối rắm, mình cũng đã mù rồi, lẽ ra sư phụ không nên vứt bỏ mình chạy mất mới đúng chứ.

Nhưng cuộc sống sau này phải làm sao đây?

Tâm tình lúc vui lúc buồn, A Đẩu ngồi trên boong thuyền, tựa đầu vào mạn thuyền, lại nghĩ chưa được ngắm nhìn xem cảnh sắc Ngô Quận đẹp nhường nào, cái thiên hạ này của mình, trong mười thì hết tám chín phần chưa từng tận mắt thấy qua, làm hoàng đế đến mức này rồi, thật là đáng tiếc.

Lỗ tai của người mù đặc biệt thính, A Đẩu chợt phát giác xung quanh dường như có chút khác thường.

Yên tĩnh đến đáng sợ, nước sông cư nhiên ngừng lặng, ba đào cuồn cuộn trong nháy mắt bỗng bất động, xảy ra chuyện gì vậy?

A Đẩu ngẩng đầu lên, đang định đứng dậy thì có một bàn tay đè lên vai hắn, để hắn ngồi lại chỗ cũ.

Giọng nói thanh thúy êm tai của nữ tiểu hài vang lên, hiếu kỳ hỏi: "Đây chính là Khuynh thế nguyên nang à?"

"Ừ" Một nam tử có giọng nói trầm hậu đáp lời.

Tiểu nữ hài bật cười, A Đẩu nhíu mày hỏi: "Ai?"

Tiểu nữ hài cười nói: "Đồ tôn nhi, ta là tổ sư nãi nãi của ngươi đây. Tiệm Ly, sao ngươi biết chính là hắn?" Nửa câu đầu là nói với A Đẩu, nhưng nửa câu sau dường như là nói với người bên cạnh – nam tử đã dẫn nàng tới.

Nam tử được gọi là "Tiệm Ly" cười đáp: "Hỉ Mị tổ nãi nãi, ta nhận ra hắn, nhưng hắn không nhận ra ta"

A Đẩu mờ mịt nói: "Ta chưa từng nghe ngươi nói chuyện bao giờ"

Tiếng cười của tiểu nữ hài được gọi là Hỉ Mị nọ dễ nghe như chuông bạc, A Đẩu biết nếu hai người này rắp tâm mưu hại, thì kêu cứu cũng vô dụng, đành phải vò mẻ chẳng sợ nứt thêm, nói: "Hai ngươi muốn làm gì hả, mẹ nó đừng có khi dễ kẻ mù lòa như tiểu gia nhá"

Hỉ Mị hết sức vui vẻ, cười nói: "Nào dám khi dễ ngươi, tỷ tỷ bảo ta hạ sơn, tới trị bệnh cho ngươi"

A Đẩu nghi hoặc vô cùng, lại nói: "Tỷ tỷ? Ngươi rốt cuộc là ai? Tỷ tỷ ngươi là ai?"

Hỉ Mị cười hì hì nói: “Tiểu hoàng kê ngươi nhận ra chứ? Sư phụ của mẹ ngươi ấy”

A Đẩu kinh hãi trong lòng, nói: “Ngươi là sư phụ của Vu Cát?”

Hỉ Mị đáp: “Đương nhiên không phải, Tiểu hoàng kê theo ta chơi đùa rất vui…”

Nói chưa dứt thì Hỉ Mị im, chỉ nghe hai tiếng “Vèo vèo”, nam tử tên Tiệm Ly kia dường như búng tay hai cái.

Hỉ Mị dịu dàng cười nói: “Kim long nhi và Ngân long nhi đều không phải là đối thủ của ngươi. Vốn Hắc long nhi phải lợi hại hơn rồi, một lá bùa liền quyết định”

Tiệm Ly đáp: “Quan tâm quá mức, chẳng qua nhắm chuẩn thời cơ thôi”

A Đẩu hỏi: “Có ý gì?”

Tiệm Ly nói: “Chớ có kéo dài thời gian nữa, Hỉ Mị tổ nãi nãi, làm chính sự đi”

Hỉ Mị “Ừm” một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ lên mặt A Đẩu, lại nhéo mũi hắn, làm cả người A Đẩu mất tự nhiên, Hỉ Mị nói: “Viên cuối cùng này cho ngươi ăn a, tránh cho tỷ tỷ lại lải nhải với ta một trận”

Lời chưa dứt, A Đẩu đã cảm thấy hương thơm xộc vào mũi, mùi hương kia hắn quen thuộc vô cùng, một viên thuốc bị nhét vào trong miệng mình.

“Đây là…Hỗn nguyên trường sinh đan?” A Đẩu run giọng hỏi.

Bàn tay nhỏ của Hỉ Mị rời khỏi môi A Đẩu, không trả lời nữa.

Tiệm Ly bảo: “Nàng ta đi rồi”

A Đẩu mờ mịt như đánh mất gì đó, đáp: “Ờ”

Lát sau, không còn ai nói chuyện nữa, xung quanh tĩnh lặng như tờ,

A Đẩu xoay người qua, đưa tay vịn mạn thuyền, nhoài người ra ngoài nôn.

“Ngươi muốn làm gì!” Nào ngờ Tiệm Ly vẫn chưa đi, hắn giơ tay lên tát A Đẩu một cái, kế tiếp tiếng xé gió vang lên.

Viên Hỗn nguyên trường sinh đan dính ướt nước bọt lại bị nhét trở vào miệng A Đẩu.

"Ngươi làm gì!" A Đẩu vùng vẫy nói: "Ta không nuốt cái thứ này đâu!"

Bàn tay to của Tiệm Ly kẹp chặt cổ A Đẩu, A Đẩu há lớn miệng thở dốc, suýt nữa bị nghẹn, kế tiếp viên trường sinh đan kia vô pháp cự tuyệt bị hắn nuốt vào trong bụng.

"Hỗn đản_____!" A Đẩu tuyệt vọng quyền đấm cước đá với Tiệm Ly, nhưng Tiệm Ly không lên tiếng, mặc cho hắn đánh xối xả lên người mình.

Cả nửa ngày sau, Tiệm Ly mới mở miệng: "Tại sao không uống?"

Nước mắt của A Đẩu đã thấm ướt miếng vải che, như phát cuồng mà mắng lớn: "Lão tử khó khăn lắm mới mù được, giờ mắt sáng lại rồi! Sư phụ sẽ đi mất! Ách ba cũng sẽ đi mất! Lão tử lại trở thành một kẻ trơ trọi! Liên quan rắm gì tới các ngươi! Một đám hỗn trướng nhiều chuyện!"

Hắn ngồi trên ghế mắng nửa ngày, mắng đến mệt lã mới bi thương vạn phần cởi vải bịt mắt ra, hung hăng ném qua bên chân.

Tiệm Ly vội nói: "Ngươi mới hồi phục thị lực, lúc này không thể mở mắt, cần phải đợi dược hiệu qua đi, nhắm mắt một ngày mới được mở ra, bằng không hai mắt sẽ đau như kim châm, rất khó chịu"

A Đẩu oán hận nói: "Ngươi đâu phải kẻ mù, biết cái rắm á, cút!"

Tiệm Ly mỉm cười nói: "Ta lúc trước cũng là một người mù" Nói xong nhặt vải che mắt lên, buộc lại cho A Đẩu, thở dài nói: "Vẫn là cái tính nết này"

A Đẩu buồn bực nửa ngày, nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Sao ngươi không đi đi?"

Tiệm Ly cười nói: "Ta tên Cao Tiệm Ly"

A Đẩu gật gật đầu nói: "Cao Tiệm Ly, tên ngốc xưa kia cầm ống nhổ đập Tần Thủy Hoàng, cũng tên là Cao Tiệm Ly"

Giọng Tiệm Ly ấm áp, cười nói: "Nó kêu là 'Trúc*', ngươi cũng nhớ kỹ nhỉ" [*đàn trúc]

A Đẩu phiền muộn vô cùng, vốn định sau này tiếp tục giả mù, nhưng nghĩ tới ngày nào đó sẽ bị vạch trần, đến lúc đó lỡ bị Triệu Vân phát hiện, nói không chừng nghĩ rằng mình lừa hắn, chắc chắn sẽ bị ăn mắng một chập, cuối cùng bỏ đi luôn.

Nghĩ nửa ngày, hắn lại khóc tiếp.

"Lại sao nữa?" Tiệm Ly hỏi.

A Đẩu vừa khóc vừa mắng: "Sao ngươi còn chưa chịu đi?"

Tiệm Ly cười nói: "Lâu quá không gặp, muốn nhìn ngươi"

A Đẩu thở dài một tiếng, nói: "Ngươi giúp ta một việc…"

Tiệm Ly cười nói: "Được, chỉ cần không phải tự sát, thì chuyện gì cũng được"

A Đẩu nói: "Giúp ta tìm một chiếc thuyền con trống đi"

Tiệm Ly đáp ứng, A Đẩu run run mò tìm móc một tờ giấy từ trong ngực ra, đứng dậy đi loạn, đầu đụng vào cột buồm, ngã chỏng vó.

"Đệt" A Đẩu mắng, kế tiếp hai tay vô mục đích túm bắt lung tung, cuối cùng quơ được một binh sĩ, bèn lắc lắc.

"Ê"

A Đẩu lẩm bẩm: "Ngươi tên gì? Bị Tiệm Ly chế trụ hả? Mộc đầu nhân? Bù nhìn rơm?" Hắn không ngừng lắc lư thị vệ kia, không nghe thấy trả lời, thầm nghĩ tám phần là phép thuật tiên gia gì đó rồi, hắn thuận tay xếp xếp tờ giấy, nhét vào trong ngực thị vệ kia, lại nói:

"Lát nữa Triệu Tử Long và Kinh Trầm Kích đánh trận xong, công phá được Ngô Quận, khi quay về thuyền thì ngươi nói cho hai người bọn hắn biết, mọi người phải phong quan gì, đều viết rõ lên tờ giấy này rồi. Ta đi đây, kêu thừa tướng Gia Cát Lượng chăm nom triều đình, đợi Lưu Thăng Tinh Thải sinh hài tử…"

Tiệm Ly quay về thuyền, cười nghiêng ngã nói: "Ngươi túm lấy Ngân long làm gì? Muốn ta giải bỏ bùa định thân cho không?"

A Đẩu tức giận quát: "Đừng già chuyện, đang giao đại hậu sự đây này! Đừng giải, kẻo lát nữa chạy không thoát"

Đoạn lại xoay người qua nói với thị vệ mộc đầu nhân kia: "Ngươi tên 'Dâm long*' hả, ờ, tên gì khó nghe quá. Bỏ đi, *** long, ngươi nghe cho kỹ đây, chờ ca ta Lưu Thăng sinh nhi tử rồi, Gia Cát thừa tướng có thể phụ trợ thì phụ trợ, không thể phụ trợ thì nhét nó vào bao bố dìm xuống hồ Côn Minh, tự lên làm hoàng đế là được. Nếu thừa tướng chết, kêu Bá Ước trông nom chút" [*'Ngân long' với 'Dâm long' đều đọc

là ‘yínlóng’]

A Đẩu lẩm nhẩm niệm một tràng, Tiệm Ly cười muốn đau bụng. Chỉ nghe A Đẩu nói: “Dù sao cũng phải nhớ phong Ách ba làm Trường An hầu, sư phụ làm Lạc Dương hầu, ta đi trước đây, qua vài năm nữa, chờ mọi chuyện đều đã định rồi, nói không chừng sẽ thay phiên đi tìm hai người hắn chơi”

Cuối cùng A Đẩu nói: “Liêu Đông lạnh lắm, ngàn vạn đừng để sư phụ về đó, ta là sinh mệnh của hắn, hắn cũng là sinh mệnh của ta, ta muốn hắn sống tốt hơn…”

A Đẩu xoay người dựa theo phương hướng mơ hồ đi về phía Tiệm Ly, ngẫm nghĩ, rồi bổ sung thêm một câu: “Ách ba cũng là sinh mệnh của ta”

Khi quay lại thì đầu lại đụng vào cây cột buồm lúc nãy, gào khóc thảm thiết mà bò dậy, Tiệm Ly cười muốn chết dở, tiến lên bán ôm hắn đứng dậy, hướng về phía người vừa được A Đẩu phó thác hậu sự nói: “Đều nghe rõ cả rồi chứ? Hai người”

“Hai người?” A Đẩu nói: “Có hai người lận à? Sao vừa rồi không đụng tới người kia, thôi quên đi…Đi, dẫn ta lên thuyền”

Tiệm Ly dẫn A Đẩu lên thuyền con, nói: “Ngươi thật sự không làm hoàng đế à?”

A Đẩu đón lấy mái chèo, quơ tới quơ lui, thuyền con chỉ không ngừng xoay vòng vòng bên cạnh chiếc thuyền lớn ở giữa sông, A Đẩu chóng mặt, mờ mịt nói: “Chúng ta đi chưa vậy? Đi bao xa rồi?”

Tiệm Ly chỉ cảm thấy tên thiếu niên này vừa ngốc vừa đáng thương, thở dài, mỉm cười hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

A Đẩu ngẫm nghĩ, nói: “Đi càng xa càng tốt, ngươi chèo giùm tý được không? Mắt ta không thấy đường”

Tiệm Ly sờ sờ đầu A Đẩu, cười nói: “Sau này sẽ còn gặp lại”

Đoạn “Tòm” một tiếng nhảy xuống nước, A Đẩu vội hô: “Này! Đừng đi a!”

Công Nguyên năm 214, Tư Mã Ý bị quân phản loạn Đông Ngô treo cổ chết ở trong phủ thái thú Ngô Quận.

Toàn thành Ngô Quận quy hàng, thiên hạ lại quay về thống nhất, thời đại Tam quốc kéo dài mấy chục năm kể từ sau khi Đổng Trác nhập Kinh, cuối cùng cũng được đặt một dấu chấm tròn.

Sau giờ ngọ cùng ngày, ở lòng sông Trường Giang nhảy ra một con Hắc long cự đại, điềm lành giáng lâm, tiếng rồng ngâm truyền khắp cửu thiên cửu địa.

A Đẩu bị tiếng rồng ngâm kia chấn đến màng nhĩ đau đớn, chỉ cảm thấy chiếc thuyền con tựa như một mảnh lá cây rời khỏi mặt nước, uốn lượn như mũi tên rời cung đạp gió rẽ sóng ngược dòng đi lên thượng du Trường Giang.

Mãi đến khi thế nhanh như chớp của thuyền con dần dần chậm lại, A Đẩu sờ soạng kéo một bên buồm, chỉnh trái chỉnh phải cho thuận hướng gió, xong xuôi mới cúi người xuống nằm giữa thuyền, đón vầng mặt trời hừng hực trên không, hai mắt đã loáng thoáng thấy được màu ửng đỏ.

Hắn không ngừng đổ mồ hôi, thầm biết đây là dược tính suy yếu do Hỗn nguyên trường sinh đan mang lại, Hỉ Mị…tổ nãi nãi, là sư phụ của Hoa Đà? Sư thúc của Vu Cát?

Giờ đã uống thuốc vào rồi, chẳng phải tiểu gia sẽ giống như Nãi Cát, cả đời đều mang bộ dáng này sao?

Sớm biết vậy giữ thuốc này lại, cho sư nương uống, bằng không sư nương sẽ càng ngày càng già, lãng phí a lãng phí…

Quên đi, ai mà chẳng chết.

A Đẩu nhắm mắt lại, hưởng thụ làn gió sông ấm áp, lẩm bẩm: “Sông lớn chảy về đông, cuốn đi hết thảy…Tam quốc Chu lang Xích Bích…”

72. Quyển 5 - Chương 72: Chương Kết Thưởng Tâm Nhạc Sự Thùy Gia Viện

Vừa tỉnh dậy, trời đã tối đen, thuyền con không biết đã cập bến tự khi nào, dường như A Đẩu đã ngủ ở trên thuyền rất lâu.

Hắn cởi vải bịt mắt, thử mở mắt ra, bốn phía tối mịt, phân biệt không rõ lắm, nhưng loáng thoáng có thể thấy được cảnh vật mờ mờ.

Sờ soạng mất một hồi, đột nhiên hắn phát hiện mấy tảng đá này rất quen thuộc.

Nga, là nơi mà năm đó khi Triệu Vân cứu mình từ trên thuyền Đông Ngô xuống, đã chật vật trốn lên.

A Đẩu nghỉ ngơi một đêm trong bãi đá, bụng đói kêu ùng ục, sáng sớm hôm sau liền bước nông bước sâu đi dọc theo thôn trấn tìm kiếm.

May mà Tiệm Ly có để lại một cái bao trên thuyền, trong bao có chút bạc vụn, bằng không mình thực sự sẽ phải xin ăn dọc đường rồi.

Vốn là chủ của thiên hạ, là chân mệnh thiên tử, nhân hoàng Cửu châu, nhưng lúc này phải xin cơm sống qua ngày, ngẫm lại thấy thật bi thương.

Chút bạc vụn này nếu xài hết, thì phải tính sao đây?

A Đẩu nghĩ không ra, kỹ năng chuyên nghiệp gì gì đó cũng chả có, chỉ biết lừa đảo bịp bợm mà thôi. Dẫn binh đánh trận thì dốt đặc cán mai, bắn tên có khi còn bắn chết luôn người bên cạnh.

Tay nghề không biết lấy một ngón, chỉ học được chút nghề đẩy cối xay từ Nguyệt Anh, chẳng phải người ta đã nuôi la để đẩy cối xay rồi đó sao?

Hoàng đế gì mà còn không bằng một con la, đúng là sầu.

Cứ thế lênh đênh trôi giạt gần cả tháng, bạc cũng dùng chỉ còn lại chút xíu, hoàng đế triệt để há mỏ.

Giang Lăng A Đẩu tuyệt đối không dám tới, Thọ Xuân – tổng bộ của Quan Vũ – cũng chẳng dám đi, Khương Duy đang ở đấy đấy, thân binh của hắn có vài người nhận ra mình, quá nửa là sẽ bị bắt trở về.

Hắn lắc lư lắc lư đi đến Hán Nam.

Hán Nam chính là vùng đất Lưu Bị phát tài, năm đó khi Gia Cát Lượng khẩu chiến quần Nho ở Đông Ngô, lời dạo đầu chính là "Trong nước đại loạn, tướng quân khởi binh Giang Đông, Lưu Dự Châu thu chúng Hán Nam", A Đẩu ở ngoài thành nhìn một hồi, xác nhận nơi này hẳn sẽ không đụng mặt võ tướng Hán quân, mới dè dặt tới gần.

Huyện Hán Nam dân phong chất phác, ít bố trí vệ đội tuần tra, nhân dân cách rất xa chiến hỏa, tự sống tự vui, dõi mắt nhìn ra, ngay cả binh sĩ thủ thành cũng không thấy, còn có nhóm lớn thương đội từ Đông Ngô tới kinh doanh mậu dịch lũ lượt vào thành, từ đó phỏng đoán, chiến tranh hẳn đã tuyên cáo kết thúc toàn bộ rồi, Gia Cát Lượng bắt đầu chỉnh đốn thông thương, nông nghiệp, kinh tế toàn quốc.

Đang vào mùa vụ thu, ít ai chú ý tới tên thiếu niên dẫn theo con ngựa già này vào thành.

A Đẩu nhìn thấy cáo thị dán bên tường thành, tức khắc sợ hết hồn, trên đó rõ là họa lại mình rất sống động!

Rướn dài cổ lên nhìn hình người bên trên dòng chữ nhỏ, hình là Triệu Vân vẽ, chữ do Lữ Bố viết!

Hiện Lạc Dương đang thất lạc một vị công tử thế gia, sợ bị bọn ác bắt cóc, phái thiên hạ giúp tìm cùng, tìm được người này sẽ được phong làm Lạc Dương, Trường An lưỡng thành hầu vị, phong thập vạn hộ.

"..."

"Đem chức Hầu gia lão tử phong cho hai ngươi ra làm...làm..."

A Đẩu phát cuồng nhìn trái nhìn phải, xác nhận không có ai, xé mạnh tờ cáo thị kia xuống, thuận tay vò thành một cục quăng sang bên đường, buồn bực vô cùng bỏ đi.

Đi được mấy bước, chợt xoay người lại, nhặt tấm cáo thị kia về vuốt phẳng, nhét vào trong ngực, mặc bảo của Triệu Vân và Lữ Bố, lưu lại làm kỷ niệm cũng tốt.

Tìm đại một gian tửu lâu mới mở, A Đẩu chuẩn bị thăm dò khẩu phong, để định cư ở Hán Nam.

A Đẩu kêu tiểu nhị tới, gọi món ăn, rồi hỏi: "Trong thành có nhà trống cho thuê không?"

Bào đường* cung kính đáp: "Khách quan muốn đặt chân ở Hán Nam à?!" [*tiểu nhị]

A Đẩu 'Ừm' một tiếng, nói: "Ta tính mở *** hành y"

Dù chưa thuộc Thanh nang kinh làu làu như cháo, nhưng dược lý, y lý cơ bản cũng hiểu được.

Bào đường nhất nhất báo rõ tình hình đường phố trong thành ra, lại chọn đại khái giá cả vài phòng ốc, A Đẩu làm như thật gật gật đầu.

Lát sau rượu thịt được mang lên, bào đường hiếu kỳ hỏi: "Thiếu hiệp hiểu y hả?"

A Đẩu đáp: "Thiếu hiệp hiểu độc, y độc bất phân mà" Đoạn uống một hớp rượu nhỏ, suy nghĩ coi khoản tiền đầu tiên phải đi đâu lừa đây.

Nhưng bào đường kia nhiều chuyện, cười nói: "Thiếu hiệp chớ trách tiểu nhân lắm lời, y với độc đâu có giống nhau, nếu chiếu theo phương thuốc độc mà kê, có thể làm chết người ta đó!"

A Đẩu ngang nhiên nói: "Hớ, sợ gì chứ, chết thì chạy, hai chân mọc trên mình ta, ai bắt được ta?"

Bào đường đầu đầy hắc tuyến, dở khóc dở cười, ngẫm nghĩ, rồi nói: "Huống hồ ta thấy thiếu gia hình như cũng chẳng phải người từng trải"

A Đẩu ngốn một họng thức ăn, đảo mắt khinh thường: "Ai bảo ta không phải kẻ từng trải!"

Lời chưa dứt, thì sau ót đã hứng nguyên một cục gạch, tức khắc lòi hai mắt, thè dài lưỡi, bộp một tiếng gục lên bàn!

Bào đường hắc hắc cười nói: "Bảo sao thuốc mê ăn vào không có chút động tĩnh…Quả nhiên biết dụng độc. Thôi thôi thôi, bắt được một tên xinh đẹp rồi, đưa lên căn phòng trên lầu, đợi lão bản tới!"

Chúng tiểu nhị trong *** vâng vâng dạ dạ nâng A Đẩu lên lầu hai.

Kẻ khoái dùng gạch cuối cùng lại bị ăn một cục gạch mang tính lịch sử, có thể nói trong thiên địa tăm rối, có báo ứng là điều chẳng sai.

Căn lầu này chính là chi nhánh ở Hán Nam của Ngư Dương lâu Giang Đông, Cam Ninh bỏ ra một khoản bạc lớn tuyển một đám ác tặc khi nam hiếp nữ tới đất này kéo đại kỳ chiếm núi, hôm nay vẫn chưa chính thức khai trương, bảng hiệu trước lâu còn che tấm vải đỏ, A Đẩu cư nhiên đánh bậy đánh bạ xông vào.

Qua nửa canh giờ, A Đẩu vẫn chưa tỉnh, Cam lão bản đã tới, vừa nghe bắt được một con dê, tức khắc nước miếng chảy dài, thưởng bạc xong liền vội vã chạy lên lầu.

Đại lưu manh lên tới lầu hai, đẩy cánh cửa đầu tiên ra, vén rèm lên, xốc chăn gấm, định hôn mỹ nhân thơm tho một cái, nhưng ngay sau đó hít vào một hơi thật sâu, hai mắt tối đen, té ngã ngửa, lăn rầm rầm xuống lầu.

Cam Ninh ở dưới lầu quỳ xuống rồi lại đứng lên, đứng lên rồi lại quỳ xuống, cứ thế tái diễn mấy lần, cuối cùng dùng cả tay lẫn chân bò lên lầu, nhìn A Đẩu nửa ngày, gào khóc than trời than đất một hồi, xong đưa tay lén lén điểm thụy huyệt của A Đẩu.

Khi A Đẩu tỉnh dậy thì đã nghe chiêng trống gõ vang, ti trúc viễn tấu.

Xung quanh loan hồng kim thải, bên ngoài phòng tiếng hô như sấm, một truyền mười, mười truyền trăm, tiếng vạn tuế vang vọng bay vút tận trời cao.

"Chỗ nào đây?" A Đẩu mơ mơ màng màng đứng dậy, xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy hình như mình đã ngủ rất rất lâu rồi.

"Ê ê ê! Các ngươi làm gì! Các ngươi làm gì vậy hả!!"

"Hoàng thượng vạn tuế!"

Còn chưa triệt để thanh tỉnh lại thì A Đẩu đã bị năm sáu bàn tay duỗi ra túm sang bên ghế, long bào thượng thân, kim quan đội đầu, eo thắt đai tím, đầu bị người ta xoa tới xoa lui, cổ suýt nữa đã bị vặn gãy, xẹt xẹt vài tiếng, trâm cài gọn gàng, kim ngoa ngay ngắn, sau đó Khương Duy như một cơn gió chạy ùa

vào.

A Đẩu kêu gào oa a a, Khương Duy không ngừng thúc giục: “Tới giờ rồi tới giờ rồi! Mau! Mấy cái tên ăn no làm biếng này!”

Trong vòng ba phút, mười hai tên tiểu tư đã chuẩn bị toàn thân cho A Đẩu xong, Khương Duy nháy mắt ôm ngang A Đẩu, bất chấp người sau hãy còn giãy dụa la hét, hai chân đạp loạn xạ y như Tiểu Thúy Hoa bị Vương lão hổ cướp cô dâu, chạy một mạch ra khỏi phòng.

Đảo mắt đã đến cuối hành lang uốn khúc, vô số gương mặt quen hoặc không quen đều cười nói: “Ngô hoàng vạn tuế!”

A Đẩu triệt để hồ đồ, lúc trước không phải còn đang ở trong tửu lâu ăn cơm sau? Giấc mộng này quỷ dị quá đi.

Bách quan chúc mừng!

Quần thần vái chào!

Thiên tử đăng điện!

Trong thành Trường An, vạn nhân hô vang!

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

A Đẩu bị Khương Duy ném lên long ỷ, trợn trừng mắt, nhìn trái nhìn phải.

Trong điện yên lặng, rèm trên kim điện từ từ nâng lên, hiện ra trời quang vạn khoảnh, trong vắt không mây bên ngoài.

Khương Duy bên trái, Tư Mã Chiêu bên phải, văn thần do Khổng Minh lĩnh đội, võ tướng do Quan Vũ dẫn đầu.

Bách quan Thục Hán cư nhiên tề tựu đầy đủ, chỉ thiếu Triệu Lữ.

Khổng Minh nâng hốt bản, hơi khom người, hờ hững cười nói: “Thỉnh chủ công đăng cơ”

Tư Mã Chiêu ứng thanh xướng: “Long đằng tứ hải, thiên hạ quy nhất, Hán thất phục hưng, trải rộng ân trạch, hoàng thiên hậu thổ, lịch đại tổ tiên Hán gia ở trên trời có linh thiên phù hộ, hôm nay_____Ngô

hoàng thân đăng thái bảo, long bào gia thân, chốn chốn vui mừng!"

Lại là một loạt tiếng tung hô vạn tuế dời non lấp bể, chấn đến A Đẩu suýt ngất xỉu.

Đây nhất định là mộng.

A Đẩu ngẫm nghĩ, cuối cùng tìm lời để nói: "Sư phụ và...Ách ba đâu?"

Chúng thần không đáp, A Đẩu giơ tay vung cục ngọc truyền quốc, vỗ rầm lên kim án, nói:

"Trẫm hỏi các ngươi, sư phụ và Ách ba đâu?!"

Khương Duy nhỏ giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, vỗ nhẹ nhẹ chút, ngọc tỷ mà bể thì không phải điềm lành đâu"

A Đẩu bấm trúng tử huyệt của chúng thần tử, bèn ước lượng ngọc tỷ truyền quốc, cười gian nói: "Nói mau, bằng không cục ngọc tỷ này coi như xong à"

Gia Cát Lượng dở khóc dở cười nói: "Ngự hoa viên"

A Đẩu gật gật đầu, đưa tay túm lấy cổ áo Tư Mã Chiêu, kéo tới trước mình, người sau hãy còn chưa biết hắn muốn làm gì, sợ tới độ mất hồn mất vía.

A Đẩu cởi long quan, gài nó lên đầu Tư Mã Chiêu, nói: "Ngu đệ! Thay ta đăng cơ! Lát nữa hiền huynh sẽ trở về!"

"Đừng để lỡ thời gian a các ngươi, mau!" A Đẩu làm như thật chỉ huy, tiếp theo co giò vung tay, khởi động đủ mã lực, chạy biến.

Ngự hoa viên.

Lá khô lúc chìm lúc nổi phủ kín hồ Côn Minh, mùa thu trăm hoa héo úa, chỉ còn cúc vàng nở sáng lạn vô cùng, cả khu vườn chìm ngập trong sắc lộng lẫy huy hoàng.

Trong Phượng nghi đình, Lữ Bố và Triệu Vân ngồi ở hai bên bàn đá, lẳng lặng nhìn xuống mặt bàn.

Trên bàn bày một bàn cờ, Sở hà, Hán giới chém giết say sưa.

Lữ Bố cờ đen, Triệu Vân cờ đỏ; tướng, soái phân minh, cạnh tay của hai người chất một đống nhỏ cờ bỏ.

“Khiêu mã” Triệu Vân trầm giọng nói.

Lữ Bố hờ hững đẩy pháo lên trước một chút.

A Đẩu thở hồng hộc từ cuối hành lang dài một mạch chạy tới, suýt nữa thu chân không kịp, ngã nhào vào hồ Côn Minh: “Hai ngươi đang làm gì đó!”

Triệu Vân và Lữ Bố quay đầu lại nhìn A Đẩu một cái, Triệu Vân cười cười, không đáp lời, tiếp tục hạ cờ.

Lữ Bố thở dài.

A Đẩu vội vã chạy vào trong đình, thở hổn hển một hồi, rồi nói: “Chơi cờ?”

Triệu Vân và Lữ Bố đều coi như hắn không hề tồn tại.

A Đẩu nhìn một hồi, ngẫm nghĩ, rồi bắt đầu giở chứng.

“Sư phụ! Ách ba muốn ăn mã của ngươi kìa! Mau đẩy xe lên đi”

“Ách ba! Sư phụ sắp đánh xe vào quân kế của ngươi kìa! Coi chừng pháo của hắn đấy!”

“Sư phụ! Sĩ của ngươi không lên được nữa đâu, pháo vừa hạ thì ngươi sẽ không còn đường nào để trốn nữa!”

“Ách ba! Pháo của ngươi có thể kìm chân con mã của sư phụ rồi!”

“…”

“Câm miệng!” Triệu Vân và Lữ Bố trăm miệng một lời mắng.

Triệu Vân cao giọng nói: “Quan kỳ bất ngữ chân quân tử” [*quân tử chân chính khi xem cờ thì không lên tiếng]

Lữ Bố hờ hững nói: “Cử thủ vô hối đại trượng phu” [*giơ tay không hối hận mới là đại trượng phu]

A Đẩu ngượng ngùng im miệng, sau khi song phương đều đã đi một nước, A Đẩu lại nói: “Ai ai! Sư phụ, ngươi phải thủ được pháo của hắn a! Bằng không thì chạy tới quân tướng!”

“Cái đồ Ách ba nhược trí, mã của sư phụ sắp ăn xe của ngươi rồi kìa! Còn không thấy hả!”

“...”

Thủ Dương sơn, Hiên Viên điện.

Vu Cát gánh cờ phướn về tới nhà, hắn ngó dáo dác gọi: “Sư thúc_____Sư phụ! Đại sư bá!”

Không có ai, trong điện vắng ngắt.

Vương quý nhân ngáp một cái, có vẻ mới ngủ trưa dậy, lười biếng ngồi trên ghế dựa, nói: “Đồ đệ ngoan về rồi à ~?”

Vu Cát đặt cờ phướn Đạn chỉ thiên cơ xuống, chạy lạch bạch lên cười nói: “Đại sư bá và tiểu sư thúc đâu?”

Vương quý nhân biếng nhác nói: “Đều hạ sơn đi chơi rồi, lần trước ngươi chân trước vừa đi, Đát Kỷ tỷ tỷ chân sau cũng đi luôn, bảo cái gì mà lần này về không làm mỹ nữ nữa, mà phải giành lấy phong độ, ta thấy nàng ta khí chất thì không có, nhưng trái lại khí thế rất hung hãn”

Vương quý nhân lại cười nói: “Tới đây, xoa bóp vai cho sư phụ nào, hạ sơn có chuyện gì vui, kể cho sư phụ giải trí xem”

Vu Cát ra sức đấm vai cho Vương quý nhân, cười hì hì đem những chuyện trải qua lúc xuống núi kể rõ một năm một mười ra, kể đến tận trời tối.

Cuối cùng Vu Cát nói: “Sau đó, quá nửa là hắn sẽ bị tóm trở về rồi ~, xong đăng cơ nè ~, xong làm hoàng đế nè ~, hết ~.”

Vương quý nhân nhìn chậu lửa cháy trong Hiên Viên điện đến xuất thần, cười nói: “Đồ đệ nhi, ngươi kể chuyện ít nhất cũng phải nói rõ kết cục chứ, cứ nửa vời vậy làm mất hứng thú người ta a”

Đoạn đưa tay nhéo mặt Vu Cát.

Vu Cát vội không ngừng cười né tránh, nhìn thấy một quyển sách vứt bên ghế, bèn hiếu kỳ hỏi: “Gì thế kia?”

Hắn lật lật, nói: “Thạch đầu ký! Ta từng nghe Khuynh thế nguyên nang nhắc tới rồi!”

Vương quý nhân vẫn đang đắm chìm vào cố sự Vu Cát vừa kể, nhịn không được lại hỏi: “Sau đó thì sao?

Sau đó thế nào nữa?”

Vu Cát cười nói: “Sau đó chẳng phải cứ thế ư, Kim long nhi, Ngân long nhi, không có ai thắng hết”

Vương quý nhân lại sẳng giọng: “Làm gì có cố sự nào như vậy? Thế chẳng phải phối bừa ư?”

Vu Cát cười đáp: “Phối bừa không phải so với chết chóc, ly tán tốt hơn nhiều sao?”

“Thạch đầu ký nói với chúng ta rằng, phàm là thành tâm yêu nhau, cuối cùng đều chia ly, còn phàm là phối bừa, thì cuối cùng đều đoàn viên, sư phụ, người nghĩ sao?”

Vương quý nhân sẳng giọng: “Mấy thứ trong cuốn sách này để coi chơi thôi, vui qua rồi quên, sao có thể tin là thật được!”

Trong Thủ Dương sơn, nhành phong run run, một mảnh lá đỏ vô thanh vô tức rời đầu cành, theo gió bay lên trời cao, bay xuống núi, lướt qua thành Trường An, chao lượn trên không trung, kế tiếp bay vào ngự hoa viên.

Chiếc lá phong rơi xuống hồ Côn Minh, gợn nên đợt sóng lăn tăn, chợt lại bị gió thổi bay lần nữa, đong đưa bay vào Phượng Nghi đình, rơi soạt lên giữa chiếc bàn.

Đình vắng không người, chỉ còn lại bàn cờ vắng vẻ trên bàn đá, bên cạnh bàn cờ vứt vô số những con cờ bỏ.

Giữa bàn cờ còn sót lại hai con cờ gỗ.

Một đỏ, một đen.

Một soái, một tướng.

Thiên cổ cờ, ai bày bố?

_____Phá quán tử phá suất Hoàn chính văn_____

VÀI MẨU CHUYỆN NGẮN

Mẩu chuyện 1

Keng keng, vào động phòng, nến đỏ đại thải, uyên uyên hí thủy, trong tân phòng khắp nơi đều là lăng la tơ

lụa.

A Đẩu vận một thân hôn phục thiên tử, mão tơ hồng, cửu long bào, bắt chéo hai chân, trên đầu đội cái khăn đỏ.

Hấn hết sức khẩn trương, đưa mắt liếc hai đôi hắc cẩm ngoa trên mặt đất. Bên trái có một người đứng, bên phải cũng có một người đứng.

Lữ Bố, Triệu Vân mỗi người mặc một bộ quan phục tân lang đen đỏ đan xen, kỳ lân cát tường, mão loan kim, y phục đỏ thẫm, không ngừng đánh giá đối phương, trong đáy lòng âm thầm cáu giận.

A Đẩu khụ một tiếng, Triệu Vân bèn đưa tay sờ vào cái đòn cân trên bàn.

Lữ Bố hờ hững nói: "Dựa vào cái gì phải để ngươi vén!"

Triệu Vân tức giận nói: "Đương nhiên là ta vén!"

Lữ Bố tức giận nói: "Phân thắng thua trước đi, xem xem rốt cuộc là ai vén!"

Triệu Vân quát: "Lúc trước đã nói rõ rồi mà, giờ lại muốn nuốt lời phải không!"

A Đẩu xù lông: "Có vén hay không! Không vén thì ta tự vén!" Đoạn kéo khăn trùm đầu xuống, Triệu Vân và Lữ Bố hai người vội vã nhào tới, trăm miệng một lời nói: "Đừng giỡn chơi! Không thể tự mình vén được!"

Thời gian ngừng trôi, hai người cùng bổ nhào lên, đè lật A Đẩu xuống giường.

Mẩu chuyện 2

A Đẩu vịn lan can Phượng Nghi đình, hầm hầm hừ hừ, ngồi xuống, lại hít vào một hơi lãnh khí.

Khương Duy bưng mâm thức ăn cho cá, đồng tình nói: "Lẽ ra ngươi nên bảo rằng hôm nay tảo triều, vậy thì đâu có bị hành hạ tới nông nỗi vậy"

A Đẩu mặt mày đưa đám nói: "Thay phiên nhau thượng thì đâu có gì, nhưng hôm qua là cùng nhau thượng..."

Khương Duy há hốc miệng, mâm sứ rơi cái choang xuống đất.

A Đẩu biến sắc nói: “Ngươi cái gì cũng không có nghe thấy! Tiểu gia chưa hề nói gì hết_____!”

Mẩu chuyện 3

Bàng Thống nói: “Hoàng thượng, pháp luật nam tử thông hôn, người có suy nghĩ kỹ chưa mà muốn ban vậy?”

A Đẩu vén tiền khâm long bào, một chân giẫm lên long ỷ, nói chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên! Trẫm đây sẽ lấy thân làm gương!”

Mẩu chuyện 4

Tuyết trắng khắp trời, Khương Duy đối chiếu lễ thiếp, cẩn thận kiểm kê tuế cống.

Lễ vật của Tôn Lượng Giang Đông đã được đưa tới Trường An.

Khương Duy nói: “Hải sâm khô năm rương…Còi sò khô…”

“Khương Tiểu Duy!”

“Ai ai, chờ tý!”

A Đẩu ba bước thành hai chạy tới, y như con khỉ lục trái lục phải trên xe lễ vật, nói: “Niên lễ của Cam Hưng Bá đâu?!”

Quản sự xốc vải lên, A Đẩu lục lọi tung tóe, tìm được một cái hộp nhỏ, “Da_____” Đoạn nở hoa trong lòng mà ôm đi.

Quản sự trợn mắt há miệng, Khương Duy cười gượng vài tiếng nói: “Vị đó chính là hoàng thượng”

A Đẩu khẩn trương mở hộp ra một khe nhỏ, trong hộp bảo quang sáng lóa, mây mù trận trận, hắn lập tức đóng kín nắp hộp lại.

“Gì thế?” Lữ Bố hờ hững hỏi.

“Hắc hắc, không có gì” A Đẩu cười trừ nói.

Lữ Bố lại hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

A Đẩu thấp giọng đáp: “Tối nay ngươi ăn viên lam, ta ăn viên đỏ…Cho sư phụ ăn luôn hai viên, một đỏ một lam…*rủ rỉ rù rì* @$#$%$%$” [mưu tính đè anh Vân sao ó_ò]

Lữ Bố nói: “Ờ”

Đêm xuống:

A Đẩu nhận lấy thuốc Triệu Vân đưa tới, liền bưng trà nuốt vào, cười nói: “Sao ta nhớ mới nãy đã ăn qua một viên…”

Triệu Vân cao giọng nói: “Bọn ta mỗi người một viên lam, theo liều lượng, thì ngươi cần hai viên đỏ”

“…”

Chung trà rớt “Xoảng” xuống đất, A Đẩu phát cuồng hét: “Ách ba! Ngươi bán đứng ta!”

Mẩu chuyện 5

Mấy chục năm sau:

Đát Kỷ cực kỳ kích động trở về Hiên Viên điện, cười nói: “Ta về rồi đây_____”

Vương quý nhân ném sách trong tay đi, nói: “Chơi vui không?”

Đát Kỷ thở phào một cái, cởi lăng la trên cánh tay xuống, đặt nó chung chỗ với một cây kéo lớn, ngẫm nghĩ, lại đặt thêm vào một khối ngọc thạch nữa, xong để chúng lên tế đàn trước tượng Hiên Viên thị.

Vương quý nhân cười nói: “Yo, Khuynh thế nguyên nang, Kim giao tiễn* đều có đủ rồi, lập thành bộ ba kéo đá vải luôn” [*tiễn là cây kéo]

Vu Cát và Hỉ Mị đang ngồi xổm chơi cờ bay, Vu Cát ngẩng đầu nhìn một cái, cười nói: “Ta đã từng gặp ba linh vật này rồi. Đại sư bá hạ sơn làm gì thế? Sao chúng ta không đụng mặt nhau?”

Đát Kỷ giảo hoạt cười, mắt như thu ba, nói: “Nhìn người không thể xem bề ngoài, nước biển không đo được bằng đấu ~, lão nương vất vả lắm mới tầm thường được một hồi”

Hỉ Mị, Vu Cát và Vương quý nhân đều bật cười lên.

Hỉ Mị hỏi: "Tỷ tỷ, ngươi chơi gì thế?"

Đát Kỷ dịu dàng cười nói: "Đừng nhắc tới nữa, tìm một tên nam nhân, trải qua cuộc sống gia đình bình thường, vài năm đầu vẫn còn thuận buồm xuôi gió, nhưng sau đó thật khổ sở, khó khăn lắm mới đợi được kim giao tiễn mất đi nhân hình, ai ngờ Khuynh thế nguyên nang lại tự mọc chân chạy tới Lương Châu. Lão nương chờ vật vã mới đợi được ba món linh vật thiên địa tạo hóa này hiện về nguyên hình, rồi mang trở về"

Vương quý nhân nói: "Rủi Triệu Công Minh tới đòi lại thì sao?"

Đát Kỷ vung ngọc thủ, nói: "Kệ, cầm gạch đập hắn cút về là được, Hỉ Mị, đem Kim giao tiễn, Khuynh thế nguyên nang đưa tới sau núi, cho hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, xem tới chừng nào có thể thành tinh, mọi người ở cùng một chỗ cũng dễ tâm sự, làm bạn với nhau"

Hỉ Mị cười nói: "Chỉ sợ với tính tình của Khuynh thế nguyên nang sẽ không chịu ở mãi trên núi, Kim giao tiễn tách ra làm hai hay hợp vào nhau?"

Đát Kỷ cười nói: "Tách ra. Tách ra mới thú vị, xem xem ba người chúng nó hành nhau thế nào"

Hỉ Mỉ ôm chúng đi, Đát Kỷ không yên lòng, lại nói: "Đặt cẩn thận đấy. Đừng để đám khỉ trong núi thuận tay lấy mất a"

73. Quyển 5 - Chương 73: Phiên Ngoại 2: Mừng Tân Xuân

LẦN NÀY KHÔNG LÀM HỒ TÔN VƯƠNG NỮA

A Đẩu đem hai cái gối đầu to buộc lại với nhau, cắm cây chổi lên, xong mặc cho nó long bào của mình, tay không ngừng nghỉ, miệng thì ngâm nga: "Trôi qua hai ngàn năm, chúng ta lại tương phùng, đưa vào viện bảo tàng, đặt trong tủ pha lê…Ngươi một tủ…Ta một tủ…"

Khương Duy hiếu kỳ hỏi: "Nghĩa là sao?"

A Đẩu đảo mắt khinh thường, nói: "Chẳng phải Tào Tháo bố trí bảy mươi hai nghi trủng* đó sao? Sớm muộn gì tổ phần cũng bị người ta đào sạch à, aiz, Khương Tiểu Duy, ngươi nhìn xem, giống ta không?" Nói xong quơ gối đầu lên vỗ qua Khương Duy, hai thiếu niên hi hi ha ha, nháo loạn cào cào.[*mộ giả, để phòng bọn trộm mộ]

A Đẩu vô cùng hài lòng mà dán một tờ giấy lên cây chổi kia, trên giấy vẽ một cái mặt quỷ thè lưỡi, trợn mắt nhíu mày, kế tiếp nhét nó vào trong chăn, che lại.

Gia Cát Lượng cáo lão hoàn hương, ngày thứ hai đề xuất đơn từ quan, trên hai mươi chiếc mã xa chở sáu vạn lượng hoàng kim, ba ngàn cuộn vải vóc, gần cả trăm thị tỳ, tiểu tư lắc lắc lư lư rời khỏi Trường An, đi tới Thành Đô.

Trên quan xa đốt một lò than, trên lò nấu một bình trà, hương thơm tràn ngập.

"Ngươi nói xem khỉ con…" Gia Cát Lượng dở khóc dở cười nói: "Chở nhiều đồ quân nhu như vậy làm gì? Bán mạng vì Hán gia hắn cả một đời, phút chót còn phải gánh cái hắc oa tham quan"

Hoàng Nguyệt Anh đút Khổng Minh một miếng tô đường, cười nói: "Chút tâm ý của đồ đệ mà, ngươi ngại lễ từ quan quá nhiều, ta ngược lại còn chê ít ấy, cái ngọc như ý trong Vĩnh Lạc cung kia cũng không chịu mang theo, về Thành Đô ta xem ngươi lấy cái gì để đập chuột nhé"

Gia Cát Lượng lắc đầu thổn thức nói: "Dân chi dân cao, dương mao xuất tại dương thân thượng*, sau khi nhập Xuyên rồi cần phải phân tán bớt đi; vốn định thanh liêm về Nam Dương hưởng chút vui thú điền viên…" [*tiền mồ hôi xương máu của dân; bên ngoài tưởng nhận được ưu đãi, nhưng thực tế sự ưu đãi đó đã được kèm sẵn trong chi phí mình phải trả rồi]

Hoàng Nguyệt Anh chống cái eo thon, sẳng giọng: "Tài vật hoàng thượng ban thưởng mà còn sợ người ta lải nhải sau lưng hả, ngươi thích gánh cái hư danh như vậy, lão nương…Tiện thiếp cũng không quan tâm, nói trước, tiền ngươi cứ việc phân tán đi, nhưng vải thì không được động vào! Sắp tới năm mới rồi, vài cuộn vải hoa cũng đâu thể may y thường mừng xuân chứ?"

Gia Cát Lượng đành phải luôn miệng xin tha, Hoàng Nguyệt Anh lúc này mới vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy ngoài thành Trường An tuyết trắng xóa, đêm qua đợt tuyết mới vừa rơi, khắp đại địa Trung Nguyên được phủ trong sắc bạc, cảnh sắc tựa nơi tiên cảnh.

Nguyệt Anh xinh đẹp cười nói: "Chỉ trong một đêm, đợt tuyết này rơi thật lớn, ruộng khô cây héo, đều thay đổi hình dáng"

Khổng Minh uống một hớp trà, vui mừng nói: "Thụy tuyết dự báo năm được mùa, năm tới ắt quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa"

Nguyệt Anh cười nói: "Lẽ ra nên ở Trường An ăn tết rồi hẳn đi, không có ai áp chế con khỉ con kia, lát nữa chẳng biết sẽ gây ra họa gì"

Khổng Minh nói: "Hoàng thượng cũng thành người lớn rồi, chắc không đến nỗi…"

Gia Cát Lượng nói chưa dứt, thì Nguyệt Anh đã "Di" một tiếng.

Chỉ thấy giữa đồng hoang mênh mông, một con bạch mã móng vàng ra sức sải vó phi như bay, còn gia hỏa say sưa lắc trái lắc phải trên lưng ngựa kia chính là "Khỉ con" mà Khổng Minh vừa nhắc.

"..."

Khổng Minh hỏi: "Làm sao thế?"

Nguyệt Anh nháy mắt xù lông, thét chói tai: "Mau mau, truyền lệnh trở về! Khỉ con chạy mất rồi!"

Khổng Minh mặt mày mờ mịt, Hoàng Nguyệt Anh suy nghĩ kỹ xong, nói: "Thôi! Mặc cho hắn đi đi, về nhà ăn tết quan trọng hơn"

Sáng sớm cùng ngày.

Kim la vang lên đến lần thứ ba, nhưng trên long ỷ vẫn trống không.

Văn võ bách quan nghị luận xôn xao, đều bảo rằng: "Thừa tướng vừa cáo lão hoàn hương, hoàng thượng liền giở thói như vậy, làm sao mới tốt đây..."

"Làm sao mới tốt..."

"Không giấu các vị đại nhân, sáng sớm Mạnh Khởi đã lường trước được, hôm nay thừa tướng từ quan, trong triều không ai trấn giữ, tân tướng lại là cái bao cỏ..." Dù Mã Siêu đã đè thấp tiếng, nhưng cái giọng lớn kia vẫn truyền đến hàng đầu đội quan văn.

Sắc mặt Tư Mã Chiêu thoắt trắng thoắt xanh, ho mạnh mấy tiếng, chúng thần mới an tĩnh lại, nhìn sang Tư Mã Chiêu.

Bàng Thống ung dung nói: "Tư Mã thừa tướng, hôm nay...bãi triều?"

Tư Mã Chiêu hỏi ngược lại: "Thái phó đâu rồi?"

Bàng Thống chỉ chỉ ra ngoài điện, đáp: "Lúc này hẳn là thái phó đang tiếp sứ giả triều cống từ Nam Man tới, còn Ôn hầu chẳng biết đã đi đâu, có lẽ ở hậu...hậu cung. Gọi thái phó lại chứ?"

Tư Mã Chiêu nói: "Thôi, để ta tự đi. Các vị đại nhân chờ chút"

Tư Mã Chiêu vội vã đi ra ngoài điện, chạy thẳng tới ngọ môn, thấy Triệu Vân và một nhóm hoa hoa Man tử đeo diện cụ đang đứng cùng một chỗ.

Chúng Man nhân nói huyên thuyên không ngừng, còn Triệu Vân thì xấu hổ cười trừ, gật đầu lia lịa.

"Tới đúng lúc lắm!" Có lẽ Triệu Vân than khổ đã lâu, bèn kéo Tư Mã Chiêu lại nói: "Thánh thượng đâu? Sao giờ này rồi mà còn không tuyên Man sứ thượng điện?"

Tư Mã Chiêu chắp tay kiến lễ với đoàn sứ tiết Nam Cương kia, tức khắc một trận liến thoắng ào ào ập tới, khiến hắn choáng váng, Tư Mã Chiêu nói: "Hoàng thượng còn đang ngủ…Chưa thượng triều, ngoại thần không được phép vào hậu cung, Triệu tướng quân hối đi?"

Triệu Vân vội nói: "Tử Thượng ở đây tiếp nhé, ta đi hối"

"Vân thúc ngươi…nghe hiểu lời bọn họ sao?" Trong ánh mắt của Tư Mã Chiêu tràn đầy sùng bái.

"Nửa chữ cũng hông hiểu" Triệu Tử Long rốt cuộc tìm được đường sống, vội vã chạy biến, trước khi chạy còn quay đầu lại dặn: "Có nói cái quỷ gì, thì ngươi chỉ cần cười gật đầu thôi, đừng thất lễ với sứ giả; nếu muốn khi dễ ngươi, cứ rút kiếm thọc tới, có ta chịu trách nhiệm"

Tư Mã Chiêu ngũ lôi oanh đỉnh, bên cạnh lại có vô số cánh tay đen thui kéo tới kéo lui, lải nhải lép nhép, tân tướng của một nước, vào ngày đầu tiên nhậm chức đã hệt như một con gà con lông xù bị ném vào ổ vịt, chịu đủ mọi giày vò, khổ không kể xiết.

Triệu Tử Long sải bước xuyên qua Tử Kim các, qua Phượng Nghi đình, chạy thẳng tới tẩm điện của thần võ quang minh thánh cổ nhân quân Lưu A Đẩu, thấy trước điện bốn bề vắng lặng, chỉ có một tiểu cung nữ đang hướng về phía mặt trời phơi mấy quyển Kim Bình Mai do hoàng thượng sáng tác, Triệu Vân không vui nói: "Khương Bá Ước đi đâu rồi? Giờ này mà hoàng thượng còn chưa dậy sao?"

Tiểu cung nữ run lẩy bẩy nói: "Lang trung ra lệnh…Sáng sớm đi bố trí phòng thủ, căn dặn không được quấy rầy giấc ngủ của Hoàng thượng"

Triệu Vân lại hỏi: "Đêm qua Kinh thái úy có tới đây không?"

Tiểu cung nữ hết sức nghi hoặc, như đang nghĩ ngợi, nhưng Triệu Vân không thèm hỏi nữa, vén sa trướng, vào trong nói: "Kinh Trầm Kích! Hôm nay Nam Cương phái sứ nhập kinh, sao không biết chừng mực như thế?!"

Trong phòng vắng tanh, không thấy Lữ Bố, trong chiếc chăn kim gồ lên một cái bao nhỏ, có vẻ đang ngủ rất say sưa.

Triệu Vân thấy A Đẩu độc tẩm, trái lại chẳng chút tức giận, tiến lên dịu dàng nói: "A Đẩu, thức dậy đi, hôm nay có khách đấy"

Không thấy ổ chăn kia phập phồng, Triệu Vân nhất thời như rơi xuống vực sâu, cuống quýt đưa tay kéo chăn ra, hoàng thượng…không có, chỉ còn lại hai cái gối đầu được cột vào nhau, trên cắm một cây chổi.

Trên cây chổi có dán tờ giấy, vẽ con quỷ treo cổ thè cái lưỡi dài thiệt dài.

A Đẩu vỗ vỗ mông Trảo hoàng phi điện, nghiêng nghiêng ngã ngã, nói: "Ngu phu chạy chậm chút, lâu rồi tiểu gia không có cưỡi ngươi, dập đau trứng quá..."

Trảo hoàng phi điện thông nhân tính, cho nên giảm tốc độ, kế tiếp càng lúc càng chậm, rồi ngừng, không nhúc nhích nữa.

A Đẩu hồ nghi ngước đầu lên, thử nhìn nhìn về phía núi rừng đằng xa, Trảo hoàng phi điện ngượng ngùng xoay người.

"Đi đâu!" A Đẩu liều mạng kéo cương ngựa.

"Đi đâu" Trầm Kích mặt mày mờ mịt hỏi.

"..."

A Đẩu cười trừ nói: "Đi ra ngoài...dạo chút, cải trang vi hành ấy mà! Thể nghiệm thử nhân gian ấm lạnh..."

A Đẩu chợt ý thức được gì đó, tức giận quát: "Không đúng, Kinh thái úy! Sao ngươi dám trốn việc! Trốn việc là sẽ bị phạt bổng lộc, về đi làm đi! Ngươi cầm bổng lộc trẫm phát cho ngươi mà biếng nhác tiêu cực, như vậy sao được!"

"Ờ" Trầm Kích đáp.

A Đẩu nói: "Đi! Đi!"

"Xùy! Trở về!" Nói xong làm như đuổi chó mà không ngừng phất tay.

Trầm Kích "Hồ" một tiếng, như hổ rình mồi mà giục Xích thố lướt qua người A Đẩu, đột nhiên đưa tay tóm hắn qua lưng Xích thố y hệt bắt gà con.

"Ê ê!" Hai chân A Đẩu đạp loạn xạ, nói: "Ngươi khi quân!"

Trầm Kích phe phẩy đuôi, đáp: "Ta không có khi quân, ngươi muốn đi đâu, nói"

A Đẩu thấy có sơ hở, bèn nói: "Không bắt ta về thật chứ?"

Trầm Kích nhìn nhìn ra phía xa, cười nói với A Đẩu: “Không về, ngươi muốn đi đâu, ta đi theo ngươi”

A Đẩu hung hăng vỗ lên đùi Trầm Kích một phát, nói: “Vậy thì quá tuyệt rồi! Bá Ước bảo ở Ôn huyện có ôn tuyền, lễ mừng năm mới sẽ có miếu hội! Chúng ta tới đó chơi mấy ngày đi, lát nữa ngươi viết thư, kêu sư phụ tới chung luôn!”

Lữ Bố nhe răng nhếch mép, bị vỗ đau điếng, suy nghĩ chốc lát rồi lạnh lùng nói: “Ta không biết chữ” Tiếp theo không mấy tình nguyện mà quay đầu ngựa, Xích thố cất vó chạy ào, bỏ lại Trảo hoàng phi điện đáng thương trong tuyết lạnh.

Trảo hoàng phi điện ngẫm nghĩ, đành phải đuổi theo, từ xa truyền tới cuộc đối thoại giữa Trầm Kích và A Đẩu.

“Ách ba, sao ngươi không bắt ta trở về…”

“Trong thành Trường An có sứ giả Man Cương”

“Sứ giả?”

“Nghe đồn đều là mỹ nam Nam Man”

“…”

“Ta muốn trở về_____!” A Đẩu gào to: “Mang ta về xem thử đê_____!”

Nhóm mỹ nam Nam Man cao lớn thô kệch, từng người ngồi trước Cửu long kim điện, lớn tiếng quang quác giao đàm, lại chỉ chỉ trỏ trỏ Mã Siêu đang đứng ở một bên, kế tiếp cùng cười ầm lên.

Mã Siêu nháy mắt đỏ cả mặt mày.

Chờ rồi lại chờ, ước chừng một canh giờ sau, kim la lại vang, Triệu Vân bảo hộ hoàng thượng lén lén lút lút đăng điện!

Tư Mã Chiêu vừa nhìn thấy, tức khắc tóc gáy dựng đứng, này mà là hoàng thượng cái nỗi gì!

Nhưng họa đã ập lên đầu rồi, không trâu bắt chó đi cày vậy, không phải hoàng thượng cũng đành coi như hoàng thượng thôi, mông Tử Giác hơi dán bên long ỷ, dè dặt ngồi xuống.

Quần thần sơn hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tử Giác sợ thiếu điều muốn đứng bật dậy.

"Chúng chúng chúng…Chúng khanh…bình thân…thân" Tử Giác run như cái sàng trấu, lắp bắp nói: "Có chuyện…khải tấu, vô sự bãi triều, ân"

Triệu Vân khụ một tiếng, xoay người đứng ở đầu đội võ tướng, cao giọng nói: "Hôm nay sứ giả Nam Cương nhập kinh triều cống, nguyện Ngô hoàng trải rộng ân trạch, sứ tiết như sau…" Nói xong mặc kệ Tư Mã Chiêu nháy mắt liên tục, làm như không nhìn thấy, móc danh sách sứ giả từ trong ngực ra.

Nhóm mỹ nam Nam Man đồng loạt xì xồ gào to lên, ai nấy đều vỗ ngực mình mà kêu ngao ngao.

Triệu Vân vội trấn an: "Đọc ngay đây, xin chớ nóng lòng" Ra hiệu chúng mỹ nam an tâm, mở danh sách ra, tiếp theo trợn tròn mắt.

"…"

Trong điện tĩnh lặng như tờ, châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Khóe miệng Triệu Vân hơi co rút, chữ trên danh sách mình chẳng biết lấy một nét, nhìn vào thấy toàn là đám giun bò tới bò lui.

"Thái phó?" Tư Mã Chiêu thử hỏi dò, đón lấy danh sách từ trong tay Triệu Vân, tiếp theo sắc mặt như thường, nói: "Tuyên Tào thị lang thượng điện"

Thế là Tào thị lang thượng điện.

Đúng là may mắn trong bất hạnh mà, hôm hay Tào Tử Kiến không có uống rượu.

Tào Tử Kiến đầu tiên là chắp tay làm lễ, dương dương tự đắc nói: "Các vị đại nhân sớm, hoàng thượng sớm" Kế tiếp làm bộ như không thấy cái mặt trắng bệch của Tử Giác, trực tiếp vượt qua chúng mỹ nam đang ngồi xổm dưới đất, một mỹ nam chợt kéo mạnh bào khâm của Tào Tử Kiến, nói:

"Bô lô ba la bla bla bla"

Tào Tử Kiến lễ phép mỉm cười nói: "Pháp khắc, pháp khắc" [*Fuck, *** =)))))]

Chúng thần lập tức đồng loạt hút khí, Tào Thực quả nhiên hiểu ngoại ngữ! Nhất thời những ánh mắt liếc về phía Tào Thực tràn đầy sùng bái dào dạt, ngay cả mấy danh sĩ Bàng Thống Pháp Chính cũng cảm thấy thua kém.

Mỹ nam kéo Tào Thực kia cũng hết sức nghi hoặc, Tào Thực chắp tay với hắn, đứng sang một bên, tiếp lấy danh sách từ Tư Mã Chiêu, lười biếng liếc một cái.

Tiếp theo khép thiếp lại, hắng hắng giọng nói: "Ngô hoàng thiên thu vạn tuế, nhất thống…thiên hạ, trăm trận trăm thắng, anh dũng thiện chiến, Nam Cương mười bảy trại ba mươi sáu động tổng đại vương_____Chúc Dung phu nhân sai sứ tới chầu mừng, danh sách như sau…Tướng quân Áp Lỗ Bất Hoa, động chủ Tây Lý Hô Thổ, đại vương Mã Lặc Qua Bích…"

Văn võ bách quan thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhóm mỹ nam lại kích động tột cùng, tranh nhau kêu la, giống như đang kháng nghị không ngừng,

Triệu Vân nhíu mày nói: "Nghe đồn Nam Cương tuy dân phong chưa được khai hóa, nhưng đặt tên cũng là tên phiên dịch, cơ bản giống với âm đọc Hán danh. Sao tên họ lại kỳ quái như vậy?"

Trên trán Tào Thực đổ mồ hôi lạnh, bỗng Bàng Thống nói: "Thần nghe bảo hai người Nga Hà Thiêu Qua, Vu Phu La chính là ái tướng của Chúc Dung phu nhân…"

Lời chưa dứt, một mỹ nam đột nhiên gào to, suýt nữa đã dọa cho "Hoàng thượng" trên long ỷ khóc òa lên.

Tào Thực vội nói: "Nga Hà Thiêu Qua không có tới! Vu Phu La trên đường tới kinh…bị mảnh gỗ đâm vào chân, nên quay về rồi!"

Triệu Vân gạt mồ hôi, nói: "Hai vị tướng quân A Mi Quải, A Địch Quải…"

Hai cái tên này giống như đâm trúng máu gà của nhóm mỹ nam, hai Man nhân tức khắc nhảy dựng lên, vỗ bịch bịch vào ngực mình, bô lô ba la la hét om sòm.

Tào Thực chỉ tay mắng: "@%$##&#!!!"

Mỹ nam không cam lòng yếu thế đáp trả: "@#$%%^!!"

Triệu Vân vừa thấy tình hình bất hảo, quần tình hung dũng, giống như sắp diễn biến thành cục diện Man sứ ẩu đả tài tử, vội tiến lên một bước quát: "To gan! Chớ có đánh nhau trước mặt thiên tử!"

Tào Thực vội nói: "Không sao! Bọn họ đang rất phấn khởi!"

Thấy tình hình trên điện bây giờ, một đám Man tử giống như chịu phải vũ nhục cực đại, ai nấy nhảy lên ngồi xuống, đấm ngực giậm chân, vài mỹ nam cá biệt còn gục đầu xuống đất, vui vẻ chỗ nào chứ?

Nhưng đám người Triệu Vân Bàng Thống lúc này cũng chẳng có biện pháp gì, kế sách duy nhất chính là

nghĩ cách tiễn nhóm mỹ nam đi trước. Nhưng Tào Thực cứ chống nạnh mắng to, còn sứ giả phương Man thì nước miếng tung bay, đồng loạt mắng lại.

Trên trán Tào Tử Kiến nổi gân xanh, xoay người muốn quơ lấy cục gạch mà chân long thiên tử dùng để chấn nhiếp quần thần ở trước án Tử Giác.

"Chớ có đụng tới ngọc tỷ truyền quốc!" Mã Siêu hoảng hố la to, xông vào chiến đoàn, thế cục càng hoảng loạn hơn, Tử Giác thét lớn một tiếng: "Không chơi với các ngươi nữa_____!" Tiếp theo liều mạng chạy ra khỏi kim điện.

Tào Tử Kiến y hệt con trâu đực thở hồng hộc, mấy giây sau, các sứ giả Man Cương nhất tề tuôn ra một tràng cười to.

"Ha ha ha ha_____" Tiếng cười nháy mắt gián đoạn.

Man nhân cầm đầu đang ngưỡng thiên cười to bị sặc đàm, hắng giọng một cái rồi nói: "Cái gì mà Thiên triều thượng quốc! Một đám phế vật vô học!"

"..."

Tất cả văn võ bách quan đều há hốc mồm.

Man nhân kia chậm rãi tháo diện cụ xuống, chúng thần hít vào một hơi lãnh khí.

Thủ lĩnh Man sứ hai mắt thâm thúy, mày kiếm nhập tấn, trên mặt vẽ vài lằn vân mèo đỏ thẫm, bắp thịt toàn thân quấn bện, hình xăm thao thiết màu đen ở cổ kéo dài đến bên tai, tai trái đeo một cái đinh bạc sáng lóa, nước da màu đồng cổ kiện mỹ vô cùng. Luận về sự lãnh tuấn cương nghị của hắn, thực sự chẳng thua kém Kinh Trầm Kích chút nào.

Tư Mã Chiêu không khỏi âm thầm so sánh thủ lĩnh Man sứ với Triệu Vân trước mặt. Man thủ lĩnh cương dũng vô cùng, nhưng chung quy vẫn thiếu đi nét khí khái bạo dạn giữa mi mục như Triệu Vân, khiến hắn kém đi nửa phần.

Triệu Vân bất động như núi, quát lạnh một tiếng: "Đã biết tiếng Hán, cớ sao lại bỡn cợt quần thần trước tọa thiên tử? Người đâu! Bắt lấy hắn!"

Thủ lĩnh Man nhân cười lạnh nói: "Thiên tử chạy mất tích rồi, một câu không hợp, ngay cả sứ tiết triều cống cũng muốn giết?! Nghe ta báo đây!" Thủ lĩnh nọ đoạt danh sách qua, cao giọng đọc: "Nam Cương mười ba núi hai mươi bảy trại, dưới trướng Chúc Dung phu nhân: Nga Hà Thiêu Qua, Kha Tỉ Năng, Mạnh Ưu, A Mi Quải, A Địch Quải, Mộc Lộc đại vương, Vu Phu La, Đạp Đột, Mê Đương đại vương, Kim Hoàn Tam Tiết, Lưu Ô phu nhân cùng tới chầu mừng!"

"..."

Tư Mã Chiêu nghi hoặc: "Còn có nữ nhân sao?"

Lưu Ô phu nhân vỗ vỗ cơ ngực cường tráng, thét to: "Xem thường nữ nhân?!"

Tư Mã Chiêu hết hồn, thủ lĩnh Man nhân lại đọc: "Lễ triều cống như sau, trăm cuộn vải đay, ngàn rưỡi Điền mã..."

Thủ lĩnh Man nhân mất thời gian thật lâu mới đọc xong danh sách lễ vật, kế tiếp thuận tay ném danh sách, mấy tấm cẩm tiên kia nhẹ nhàng bay lên kim án.

Triệu Vân thuận tay quơ, giữ lấy cẩm tiên, nháy mắt một cổ đại lực từ lòng bàn tay truyền tới cánh tay, chấn đến tay trái Triệu Vân tê dại, suýt nữa cầm không được.

Thủ lĩnh Man nhân đánh giá Triệu Vân thật lâu, sau đó nói: "Triệu Tử Long tướng quân?"

Triệu Vân trầm giọng nói: "Đúng vậy, không ngờ Man Cương ngọa hổ tàng long, dám hỏi danh tính tướng quân?"

Thủ lĩnh Man nhân cười lạnh nói: "Mạnh Hoạch"

Văn võ bách quan tức khắc nháo nhào.

Triệu Vân nói: "Mạnh Hoạch tướng quân có nguyện chiến một trận?"

Mạnh Hoạch nheo mắt, đánh giá Triệu Vân chốc lát, sau đó nói: "Tương lai còn dài" Kế tiếp ôm quyền cáo biệt.

Tức khắc Nga Hà Thiêu Qua Kha Tỉ Năng Mạnh Ưu A Mi Quải...Một đám mỹ nam hờ hững thượng vàng hạ cám lũ lượt đi ra, rời khỏi kim điện.

Mười lăm tháng chạp, đoàn sứ tiết rời kinh, năm ngày sau, Nam Cương Chúc Dung phu nhân tuyên bố:

Thiên triều đều là lũ phế vật gối thêu hoa! Không có quyền thống trị chúng ta! Chúng ta muốn mưu cầu sinh tồn! Liên hợp lại, lật đổ bọn chúng! Không cống nạp nữa! Chiếm núi, kéo cờ! Thu tiểu đệ! Đoạt tiền, đoạt nam nhân! Khởi nghĩa! Khởi nghĩa!

Thế là Nam Cương bắt đầu bạo loạn.

Bàng Thống cấp tốc triệu tập binh lính ở Quan Trung, tập kết ở Ba Trung, cùng lúc đó, Triệu Vân ra roi thúc ngựa đuổi tới Ôn huyện, tìm vị Hán đế đang cải trang vi hành, tiêu dao khoái hoạt kia.

Lúc này đang vào mùa đông khắc nghiệt, tuyết bay đầy trời, Lưu Thiện nằm trong lòng Kinh Trầm Kích, lười biếng ngâm ôn tuyền, muốn biết sau đó thế nào, thỉnh hạ hồi phân giải.

74. Quyển 5 - Chương 74: Ta Cùng Tướng Quân Cởi Chiến Bào

Lại nói Triệu Tử Long bên này thì tìm đến lòng như lửa đốt, còn Lưu A Đẩu lại thong dong nhàn nhã, ở trong căn *** nhiệt tuyền tại Ôn huyện kia mà xxoo, Triệu Vân cầm bức họa của hoàng đế đương triều trong tay hỏi thăm khắp nơi, vừa nghe thành vệ Ôn huyện báo ra tung tích người này, quả thật tức muốn nổ phổi!

Gần cuối năm, thành dân Ôn huyện bận đến sứt đầu mẻ trán, hương khói lượn lờ, nấu nướng chốn chốn, Triệu Vân tìm tới trước cửa *** nhiệt tuyền liền muốn xông vào.

Lúc này A Đẩu đang ngâm đến đỏ mình trong ôn tuyền, thở không ra hơi, một tay bíu trên tảng đá, nhưng lại bị Trầm Kích ôm eo, từ từ kéo về.

"Vẫn chưa xong!"

"Ta...khoan đã!" A Đẩu phát điên nói: "Không thể tiếp tục làm trong nước nữa, lão tử...thở hết nổi rồi!"

Trầm Kích ôm A Đẩu vào trước người, mỉa mai: "Da mịn thịt mềm, bình thường phải tập võ nhiều hơn mới phải, y như đàn bà"

A Đẩu bi thương nói: "Nước này nóng muốn chết, thở không lên!"

Trầm Kích tán thành: "Vừa nóng vừa chặt"

A Đẩu gian nan thở ra một hơi nhiệt khí, cảm giác bị vật kia của Trầm Kích lần nữa đâm vào, trước mắt không ngừng tối đen, chỉ cảm thấy bị húc đến đau cả bụng, mấy lần suýt ngất đi.

Trốn khỏi Trường An một lần rất vất vả, xem ra Kinh Trầm Kích đã hạ quyết tâm bầu bạn với quân cả ngày, sẵn dịp đ*t quân cả ngày luôn, A Đẩu nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn không làm gì được tên thái úy súc vật này. Trầm Kích rất hưởng thụ mà hầm hừ, một bên dùng lực thúc mạnh, A Đẩu hét to thành tiếng, lát sau bị Trầm Kích ôm chặt, lực độ kia lớn đến nỗi bả vai phát đau.

Trầm Kích hôn hôn bên tai A Đẩu, hết sức thỏa mãn nói: "Ôn huyện vốn là sản nghiệp mà Hiến đế thân

phong cho ta…"

A Đẩu dở khóc dở cười nói: "Niên đại gì rồi, hiện tại lão tử mới là hoàng đế"

Trầm Kích gật gật đầu, cười nói: "Ân, nhiệt tuyền trên núi này, ngay cả Điêu Thiền cũng chưa từng tới, năm đó Hầu gia chỉ hưởng dụng một mình, thế nào?" Nói xong lại sờ sờ mặt A Đẩu.

A Đẩu mỏi mệt rã rời, chỉ cảm thấy vật cắm trong cơ thể mình của Trầm Kích cư nhiên lại cứng lên, bèn vội nói: "Ngươi đi…lấy chút gì tới uống, để ta nghỉ lát đã"

Trầm Kích ngẫm nghĩ, rồi rút ra, khom mình giẫm lên tảng đá bên suối, róc rách rời nước, quay người ngồi xuống, nói: "Muốn uống cái gì?" Nói xong một tay đỡ lấy nhục căn chọt chọt mặt A Đẩu.

Mặt A Đẩu trướng đến đỏ bừng, vội gạt hắn ra, nói: "Cút, kêu người ta lấy chút tuyết mới trên mái hiên, chế mật ong vô, lấy chén sứ men xanh đựng rồi mang vào đây"

Trầm Kích ngẫm nghĩ, rồi nói: "Đồ tham ăn" Xong mới cười quay lưng đi.

A Đẩu dựa hai tay lên mỏm đá, ngã đầu ra sau, được nhiệt tuyền khắp hồ kia hun, nhất thời thoải mái vô cùng. Trên bầu trời tiểu tuyết bay bay, vừa rơi xuống mặt nước lập tức tan ra, đưa tay đón nhưng đón không được, A Đẩu thở dài nói: "Phải chi sư phụ cũng tới…"

Quả nhiên vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền bị đào ra! Lời chưa dứt đã nghe thấy giọng nói nam tử trầm hậu ở phía xa quát: "Nhiệt tuyền trên núi vì sao không cho khách vào?!"

"Đó là chỗ chuyên dụng của Ôn hầu…Tướng quân không được xét!" Giọng nói hoảng loạn của hỏa kế trong *** vang lên.

Trầm Kích chân trước vừa đi, Triệu Vân chân sau đã tới, A Đẩu sợ nhảy dựng, suýt nữa té vào trong nước, mặt mày Triệu Vân xanh mét, mặc kệ hỏa kế kia cản trở, nhấc chân rảo bước tiến vào khu vực suối, liếc nhìn suối nước kia, không thấy thiên tử Hán gia như con gà bị lột lông trong dự liệu, trong suối không một bóng người, nhưng ở chỗ sâu lại ùng ục sủi bọt nước.

Điếm gia cười trừ nói: "Tết nhất rồi, Triệu thái phó có muốn…ngâm mình cái cho đã không? Tiểu nhân đây sẽ đi lấy tất cả vật dụng lại…"

Lời chưa dứt, Triệu Vân đã nhảy ùm vào trong nước, *** gia kinh hãi đến nỗi trợn mắt há mồm, con suối nhảy mắt nổ tung.

"Hoàng thượng!"

“Oa nha nha, thư ta còn chưa viết, sao sư phụ đã tới đây rồi…Khụ! Khụ!”

Triệu Vân vừa nhảy vào nước, A Đẩu lập tức bị kinh hách, uống liền liền mấy ngụm nước, sặc sụa không ngừng, bộ bạch bào của Triệu Vân ngấm nước, vạt bào nổi bềnh bồng, đưa tay ra bắt, A Đẩu không ngừng trốn chạy.

Thế là hai người chơi trò mèo vờn chuột trong suối, nhỏ thì nhảy loi choi khắp nơi, lớn thì liên tục đưa tay tóm, chất nước trong ôn tuyền vốn trơn trượt, mấy lần khó khăn bắt tới tay, nhưng lại bị A Đẩu lủi ra, Triệu Tử Long cười không được, mà tức cũng chả xong, quát: “Hoàng thượng!”

A Đẩu ngượng ngùng ngừng lại, nói: “Sư phụ nhớ ta phải hông, hôn cái coi?”

Triệu Tử Long nhịn không được, phì cười chốc lát rồi nhíu mày, nói: “Nam Man phản rồi, xin thánh thượng theo vi thần trở về, lần trước Mạnh Hoạch nhập kinh…”

A Đẩu bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đầu một cái, nói: “Bởi ta nói sao Mạnh Hoạch vẫn an phận như vậy, thì ra nghẹn tới lúc này mới phản a! Sao? Đệ nhất mỹ nam Man hoang, áp trại tướng công của Chúc Dung phu nhân kia dáng dấp thế nào? Hắc hắc, sư phụ, Mạnh Hoạch có đẹp trai bằng ngươi không…”

Triệu Vân ngạc nhiên hỏi: “Ngươi biết?”

A Đẩu lôi thôi lếch thếch, một bên phun nước miếng, một bên bơi tới gần Triệu Vân, nói: “Đương nhiên biết chứ, sư phụ đừng sợ, có A Đẩu ở đây, chuyện này không ầm ĩ nổi đâu, Mạnh Hoạch này đánh nhau thì giỏi, nhưng sao không biết dùng não nhỉ, y như đầu heo vậy, chưa được vài phát sẽ bị tiên sinh thu thập ngay thôi, bảy lần bắt bảy lần tha chỉ là chuyện nhỏ, ăn tết xong đi trị hắn tiếp”

Triệu Vân nghe mà đầu đầy sương mù, nói: “Hoàng thượng thánh minh…Hoàng thượng có kế gì? Hoàng thượng! Đừng có quậy!”

A Đẩu nói thì cứ nói, nhưng vẫn bơi tới bên cạnh Triệu Vân, quấn lên mình hắn y như bạch tuột, nói: “Nếu sư phụ đã tới_____”

Triệu Vân nói: “Được rồi được rồi, ngươi cứ ngâm đi, sư phụ ở ngoài chờ ngươi, ngâm xong rồi về Trường An, không thể chậm trễ nữa” Nói xong xoay người muốn lên bờ, nhưng A Đẩu cuốn rất chặt, hai chân kẹp cứng một bên đùi Triệu Vân, hai tay ôm lấy cổ hắn, cả cơ thể hết duỗi rồi co, không ngừng ngọ nguậy, Triệu Vân gian nan vô cùng muốn lên bờ, nhưng bị A Đẩu làm cho mất thăng bằng.

“Hoàng thượng…Buông buông buông…tay…” Triệu Vân nói.

“Ta vừa muốn ngâm ôn tuyền…Lại vừa muốn ngâm sư phụ…”

"..."

A Đẩu soạt soạt giật sạch ngoại bào Triệu Vân, lộ ra cơ lưng kiện mỹ hữu lực của hắn, trên tấm lưng trần của Triệu Vân đã thấm nước ấm, đọng lại một lớp bọt nước thật mịn, A Đẩu lại cắn trái gặm phải lên cổ Triệu Vân, Triệu Vân rốt cuộc đỏ bừng cả mặt, xoay lại nói: "Chớ có càn quấy, Trầm Kích đâu?"

A Đẩu không biết xấu hổ nói: "Đi lấy băng cao rồi, chúng ta chơi trước một lát đi"

(Âm thanh nhỏ dần, ánh sáng dần tối, đèn tắt)

(Chốc lát sau, ánh sáng bật lên)

A Đẩu thở hồng hộc ôm cổ Triệu Vân, Triệu Vân tìm một mỏm đá trong nước, thở dốc muốn ngồi xuống, chợt hít mạnh một hơi, nói: "Sao nóng quá vậy!"

A Đẩu cười ha ha, Triệu Vân nói: "Thôi kệ, cứ ôm ngươi vậy" Nói xong nhấc A Đẩu lên, dựa vào bên bờ, rồi hôn xuống.

"Ưm..." A Đẩu chỉ cảm thấy mỗi lần Triệu Vân ra vào đều mang theo một dòng nhiệt lưu từ suối nước nóng kia, không có đâm rút điên cuồng như Trầm Kích, mà sau khi rút ra thì dùng dương căn chậm rãi tiến vào, vật nọ vừa to vừa cứng, chuẩn xác vô cùng mà nhẹ nhàng chen vào một điểm tối mẫn cảm trong bụng A Đẩu, A Đẩu không khỏi thất thanh rên rỉ lên.

Tiếng thở dốc của Triệu Vân trầm thấp, dồn dập, A Đẩu nhịn không được nói: "Sư phụ, như vậy thì ngươi sẽ rất, rất mệt..." Triệu Vân cười, vặn một chân của A Đẩu, nương theo dòng nước làm cho hắn xoay eo, nhục căn thô to quay một vòng trong hậu đình A Đẩu, A Đẩu thất thanh la to.

"A_____!"

A Đẩu bị Triệu Vân thúc đến nằm gục ở bên bờ, hai chân phát run, khó khăn lắm mới đứng vững, nhưng Triệu Vân lại bắt đầu cấp tốc va chạm.

A Đẩu hét đến khàn cả giọng, Triệu Tử Long rút thúc liên tục, một bên cười nói: "Hoàng thượng đừng la lớn quá, tránh quấy nhiễu bách tính..."

A Đẩu nghiến răng nghiến lợi nói: "Sư phụ ngươi càng ngày càng..." Dưới động tác của Triệu Vân, dòng nước ấm trong ôn tuyền dao động tới lui, vật dưới háng A Đẩu lơ lửng trong nước, cứng đến phát đau, muốn đưa tay xoa, nhưng cánh tay lại bị Triệu Vân kéo ra sau lưng, A Đẩu nói: "Ta...sư phụ, ngươi muốn lộng ta đến..."

Triệu Vân nói: "Không sao đâu, sư phụ giúp ngươi" Nói xong lấy tay bao quanh phần đầu hành trụ của A

Đẩu, nhẹ nhàng dùng lực giật ra sau, khiến đầu hành bị mở ra một chút, ở trong nước ấm, cơn kích thích cực đại đó khiến toàn thân A Đẩu không ngừng chấn động, dưới sự giáp công trước sau này, chưa được chốc lát đã lớn tiếng rên rỉ, cư nhiên tiết ra trước.

A Đẩu ngâm trong nước ấm đến đỏ hồng toàn thân, lại luân phiên chịu hai lần mãnh công, lúc này chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, không ngừng cầu xin, chợt nghe một người tức giận nói: "Tìm cả nửa ngày mới thấy mật ong, ngươi…"

Kinh Trầm Kích toàn thân trần truồng, mặt mày đỏ bừng, đứng ở bên bờ, vật dưới háng đã dựng thẳng tắp, có vẻ xem chưa được bao lâu, thấy bộ dáng không ngừng thở dốc kia của A Đẩu, một bụng tức không có chỗ phát tác, lại tức giận nói:

"Ngươi tới đây khi nào?"

Triệu Vân còn chư tiết, vốn định rút ra trước, để không làm người trong lòng mệt quá, nhưng lúc này thấy Trầm Kích đến, lại hạ quyết tâm, không cho A Đẩu rời khỏi mình nữa, đưa tay ôm lấy, nói: "Hai người các ngươi ở Ôn huyện tiêu dao, nào biết, kinh thành đã đụng phải họa lớn rồi"

"Bỏ đi" Trầm Kích đem chén sứ đựng đầy mật ong trộn tuyết đặt sang một bên, khom người xuống, kế tiếp ngồi ở bên bờ, Triệu Vân để A Đẩu gục lên đùi Trầm Kích, không ngừng động tác, chỉ chầm chậm đâm rút.

A Đẩu nói: "Chậm chậm chậm…Sư phụ ngươi…chậm chút"

Triệu Vân cười nói: "Lúc trước giày vò dữ dội sao không nói, giờ sư phụ tới lại chẳng còn sức nữa?"

Trầm Kích ghen tức nói: "Mới có một lần chứ mấy, giày vò hồi nào"

A Đẩu đỏ mặt, gục ở trước háng Trầm Kích, vùi mặt vào căn bộ ở giữa đùi hắn, không ngừng kêu ưm ưm a a, nhưng Triệu Vân lại cố tình hơn thua với Trầm Kích, nhịn thật lâu không chịu tiết, mỗi lần sắp lên tới đỉnh, liền nhẫn nhịn ngừng lại, đợi cho tình triều lui rồi lại tiếp tục động, Trầm Kích nhìn mà đỏ mặt tía tai, mấy lần muốn xuống nước ôm A Đẩu, nhưng eo lại bị A Đẩu ôm cứng, không nhúc nhích được, chợt trong lòng khẽ động, vươn ngón tay thon dài ra, nhấc cằm A Đẩu lên, cùng hắn nhìn nhau.

A Đẩu rưng rưng nước mắt, có vẻ hết sức hưởng thụ, dưới cổ ửng màu hồng nhạt của ***, Trầm Kích giơ một chân lên, hơi nghiêng người qua, đưa cái vật cứng như sắt kia tới bên môi A Đẩu, hờ hững nói: "Tới đây"

A Đẩu vừa thở dốc, vừa nuốt nó vào trong miệng, Trầm Kích khép hai mắt lại, chậm rãi ngửa ra sau, dùng hai tay chống cơ thể, lười nhác nhấc chân, để mặc cho A Đẩu làm.

"Ô…Sư phụ…"

“Ngươi nhẹ chút” Trầm Kích thở ra, nói: “Coi chừng cắn phải…Hầu gia chịu không nổi”

Trong mắt Triệu Vân pha lẫn tiếu ý, thúc mạnh mấy cái, A Đẩu ô đến biến giọng, chỉ muốn la to, suýt nữa bị sặc, vật kia của Trầm Kích lại rất dài, đâm thẳng tới yết hầu, hơi bất cẩn chút thôi là muốn ho kịch liệt, đành phải chậm rãi lùi ra, khó chịu kêu to mấy tiếng, Trầm Kích mới thoải mái được một nửa, liền bất mãn, dùng bàn tay phủ lên đầu A Đẩu, muốn để hắn nuốt vào lần nữa.

“Không không, chờ đã, a!”

Lúc nãy A Đẩu đã nuốt nhả một phen, cổ họng bị hóc rất khó chịu, có đánh chết cũng không muốn nuốt nguyên vật kia của Trầm Kích vào nữa, chỉ ôm lấy cái chân đang nhấc lên của hắn, men theo gốc hành trụ nhẹ nhàng liếm láp, liếm một hơi tới đầu hành, lại dùng lưỡi đánh vòng chỗ khe rãnh, đồng thời vươn một tay ra xoa nhục nang to lớn ở dưới căn, khiến cho tiếng rên rỉ của Trầm Kích biến điệu.

Lát sau Triệu Vân vẫn còn đang cắm rút, hậu đình A Đẩu đã gần như tê dại, chỉ dựa vào chỗ trong bụng khi bị thúc chạm truyền tới khoái cảm, Trầm Kích đã nhịn không được, nhảy xuống nước, bọt nước tóe đầy mặt A Đẩu. Trầm Kích thở gấp nói: “Bên bờ, tảng đá ở phía xa con suối không nóng, lại đó ngồi…”

Sau khi Triệu Vân ngồi xuống xong, Trầm Kích ôm A Đẩu lên, để hắn xoay người hướng mặt vào Triệu Vân, một tay đỡ lấy nhục căn của Triệu Vân, đè vai A Đẩu để hắn ngồi xuống, A Đẩu mơ mơ màng màng nói: “Sư phụ còn chưa…còn chưa bắn sao?”

Trong mắt Triệu Vân thoáng hiện vẻ bỡn cợt, đáp: “Chưa”

“Ưm…Ưm…” A Đẩu rất mệt mỏi, gục vào người Triệu Vân, cùng hắn ôm lấy nhau, nói: “Ách ba muốn làm gì? Quay về à?”

Trầm Kích hờ hững nói: “Đương nhiên không”

Trầm Kích đưa ngón tay dò tìm căn bộ Triệu Vân, đồng thời không ngừng trượt lên, sẵn tiện cắm vào hậu đình A Đẩu, cố căng nó ra thêm chút nữa, A Đẩu tỉnh táo lại, nói: “Muốn làm gì? Ê, đừng!”

Trầm Kích cười nói: “Song long nhập động”

Triệu Vân phụt một tiếng bật cười: “Thôi, để ta ra ngoài là được…” Nói xong đang định đứng dậy, nhưng Trầm Kích đã dạng chân ngồi xuống, đưa phân thân nhắm ngay hậu đình A Đẩu, men theo khe hở do dương căn của Triệu Vân tạo ra đâm thẳng vào.

“A_____!” A Đẩu phát ra một tiếng gào thống khổ.

Lần này ngay cả rút ra Triệu Vân cũng không dám, nói: “Không được, chờ chút đã”

A Đẩu ô ô chốc lát, đau đến siết chặt bả vai Triệu Vân, lát sau Triệu Vân mới thử động động, lo lắng nói: "Ngươi…A Đẩu đứng dậy"

Trầm Kích mỉa mai: "Đây là Ôn huyện, địa bàn của Hầu gia, cứ nghe lời ta đi. Hắn sẽ thích lắm đấy"

A Đẩu rốt cuộc thở chậm lại, đứt quãng nói: "Có thể chịu…chịu được, hai ngươi đừng tách…tách rộng quá. A! A_____!"

Trầm Kích nói: "Biết rồi" Kế tiếp bắt đầu chậm rãi cắm rút.

Hai cây gậy to cùng cắm vào hậu đình mình, một cây thì thô to chắc mẩy, cây kia thì dài thượt cứng thẳng, A Đẩu quả thật muốn sụp đổ, chỉ một cử động nhỏ của mỗi cây đều mang đến cho hắn sự trướng đau khó có thể chịu đựng, chỉ có mình Trầm Kích động mà suýt nữa đã khiến hắn ngất đi, nếu Triệu Vân cũng động, hậu quả thực sự không thể tưởng.

Triệu Vân chỉ thở dốc không ngừng, nhục căn của hắn và Trầm Kích ép chặt vào nhau, khi cắm cắm rút rút, thì đầu đỉnh dương căn tối mẫn cảm của cả hai liền không ngừng ma sát lẫn nhau, cho dù bất động, nhưng khoái cảm do cọ sát trong lối vào nhỏ hẹp kia cũng liên tục truyền tới.

Trầm Kích hỏi: "Thế nào?"

A Đẩu kêu ô ô, cắn vai Triệu Vân, đã không thể nói ra dù chỉ nửa câu.

Vai Triệu Vân bị cắn phát đau, nhưng hạ thân lại truyền tới từng cơn khoái cảm, nhịn không được cũng bắt đầu chậm rãi thúc, Trầm Kích và Triệu Vân hai người ngươi ra ta vào, y như dã thú mà điên cuồng thở dốc, trong cổ họng A Đẩu phát ra tiếng gào đứt quãng, tuyệt vọng không ngớt.

Cuối cùng Triệu Vân ôm chặt A Đẩu, thở mạnh mấy tiếng, ra dấu ngừng lại.

Trầm Kích khó khăn nhịn xuống, cảm giác được vật đang cắm trong hậu đình A Đẩu bị một dòng chất lỏng ấm nóng thấm ướt, muốn trừu lộng thêm mấy cái nữa, nhưng cũng khống chế không được mà run rẩy dữ dội, run ước chừng năm sáu cái, cũng bắn ra nhiệt tinh.

Hai người đều thở phào, Trầm Kích lui ra trước, Triệu Vân ôm A Đẩu đứng dậy, rút nhục căn ra, mang theo một lượng lớn dịch thể hai người để lại trước đó, A Đẩu lúc này mới sống dở chết dở nói: "Lại…lại song long, cả ngày không có việc gì làm đòi chơi song long miết…Tiểu gia suýt nữa bị hành chết rồi!"

Triệu Vân nhịn không được cười to, hôn hôn lên mặt A Đẩu, Trầm Kích thuận tay bưng chén sứ đặt bên cạnh qua, nhìn nhìn vào bên trong, nói: "Tan rồi"

"Khốn nạn!" A Đẩu thở hồng hộc dựa vào vai Triệu Vân. Trầm Kích thẫn thờ ngẫm nghĩ, rồi hốt một nắm

tuyết bên bờ, thả vào trong chén, dùng thìa khuấy khuấy, ngồi xuống bên cạnh Triệu Vân, cười nói: "Mật vẫn còn, ăn vừa lúc"

Triệu Vân hết sức thú vị nói: "Nghĩ ra được cái món này, hai người các ngươi cũng biết hưởng thụ lắm"

Thế là Trầm Kích, Tử Long hai người ôm A Đẩu nói nói cười cười, ngâm trong suối ăn hết chén đá bào mật ong kia, hôm sau mang theo thiên tử Hán gia hầm hầm hừ hừ, đi đứng bất ổn trở về Trường An.

Khoan hẳn nhắc chuyện Mạnh Hoạch suất quân tới Vân Nam như thế nào, rồi lại phái sứ tiết tới Trường An, dùng Man ngữ Hán thoại Ba Du ngữ Giang Đông ngữ Mân Nam ngữ Tây Vực Hồ thoại…trầm bổng du dương tuyên cáo chuyện khởi binh Vân Nam ra sao, trước tiên hãy nói đến ngày đó hoàng thượng cải trang vi hành, rốt cuộc bị bắt về kinh, đêm trước vừa tới, hôm sau liền thượng triều.

Kim la vang, bách quan tuần tự đăng điện, thiên tử Hán gia long bào kim quan chói mắt, đai tím tung bay, đi đường phải vịn tường, khập khà khập khiểng. Đi vào trong điện, ở sau bình phong lệnh cho Lang trung ngoắc Khương đại tướng quân tới, người sau lập tức hiểu ý, vội tiến lên đỡ, dìu Hán đế thân thụ trọng thương run lẩy bẩy lên long ỷ, lúc này A Đẩu mới dán mông lên cạnh ghế ngồi xuống, lại hít mạnh một hơi lãnh khí, suýt nữa đứng bật dậy.

Triệu Vân đi chỉnh binh, Kinh Trầm Kích bận triệu tập binh mã trong thành Trường An, tuần tra hậu cần, hai vị đại tướng quân đều không thượng triều.

Không tồi không tồi…Lưu Thiện đánh giá bách quan một vòng.

"Ai yo ei…" Hoàng thượng mặt mày đưa đám nói: "Chúng khanh có việc khải tấu, vô sự bãi triều, tết nhất rồi, cứ đến quốc khố lĩnh kim nguyên bảo đi, khỏi tăng ca a"

Nói xong tính phất tay bãi triều, nhưng Tư Mã Chiêu lại kiên trì nói: "Thần có bản tấu!"

A Đẩu nháy mắt xù lông, tức giận quát: "Tư Mã Tử Thượng!"

Tư Mã Chiêu run lẩy bẩy, mấy lần sắp khóc nói: "Chuyện Nam Cương mưu phản hết sức khẩn cấp…"

A Đẩu đảo mắt khinh thường nói: "Ai gây ra tai vạ này thì người đó thu thập, trẫm không có rảnh chùi đít cho các ngươi" [ack, hoàng thượng nói bậy vãi]

Tư Mã Chiêu gần như gào khóc mà nói: "Hoàng thượng tự ý xuất kinh khoái hoạt, chỉ làm khổ thần tử chúng ta thôi!"

Tục ngữ có câu xả thân quả cảm đạp hoàng đế xuống ngựa, thấy Tư Mã Chiêu muốn liều mạng, A Đẩu đành phải nói: "Nói nói nói, khóc cái gì, cứ việc nói đi, tết nhất rồi đừng có ở đây diễn kịch"

Tư Mã Chiêu đáng thương nói: "Chúc Dung phu nhân phái sứ giả tới, đang kính cẩn chờ ở ngoài cung"

A Đẩu nói: "Cũng tạo phản xong rồi, còn phái sứ tới làm gì nữa, kéo ra ngoài ngọ môn, thả chó rượt vài vòng rồi giết đi"

Bàng Thống ung dung nói: "Nếu truy cứu chuyện Nam Man dấy binh tạo phản, chủ công rời kinh cũng có trách nhiệm. Không bằng gặp sứ giả trước, mọi người thử suy xét lần nữa?"

Bàng Thống đã mở miệng, lại xưng chủ công, A Đẩu không còn lời lẽ nào nữa, đành phải hậm hực nói: "Ngự sử đại phu nói rất phải, vậy tuyên sứ giả thượng điện, đợi trẫm sỉ nhục hắn một phen rồi nói sau"

Trong triều có thiên tử tọa trấn, trong lòng quần thần đều nhẹ nhõm hơn không ít, tuy hoàng đế này vô học, nhưng chính là biểu tượng về mặt tinh thần, lát nữa lỡ trên điện xảy ra ẩu đả, cũng có người áp chế, không đến nỗi gà bay chó sủa, loạn cào cào như hôm bữa. Lưu Thiện chuyện khác thì tệ lậu, nhưng nghề sỉ nhục người ta thì đỉnh của đỉnh, điểm này văn võ bách quan đều hiểu rõ trong lòng, nên sẽ không để bi kịch tái diễn nữa.

Lần này sứ tiết chỉ có một người, tên Chu Bao, lên điện không thèm quỳ, đã sớm được Mạnh Hoạch phân phó, nhìn thấy thiên tử, ngẩng cao đầu, miệt thị mà đánh giá chốc lát, trong điện im phăng phắc.

"Bô lô ba la bla bla bla!"

"?"

Lưu Thiện trợn tròn mắt, kế tiếp cau mày, nhìn cũng không thèm nhìn, quơ ngọc tỷ truyền quốc lên nói: "Nói tiếng Hán!"

Chu Bao cho rằng tên thiên tử này là thứ củi mục chỉ biết la hét khóc nháo chứ chả biết cái rắm gì hết, hơn nữa đã được Mạnh Hoạch mớm lời, bèn rướn thẳng cổ, một tay chỉ chỉ trỏ trỏ, quát Lưu Thiện: "Bô lô ba la, hoa lạp nê oanh!"

"Nê oanh con mẹ ngươi_____!" A Đẩu hét một tiếng long trời lở đất, đặt ngọc tỷ truyền quốc xuống! Quăng nghiên mực ra! Chỉ thấy một đạo hắc quang rời tay áo, như lưu tinh vọt thẳng tới Chu Bao, nặng nề đập hắn ngã xuống đất, ngất xỉu!

Quần thần tranh nhau chấn động, kế tiếp đồng thanh tán thưởng: "Ngô hoàng vạn tuế!"

Tiếng vỗ tay hết đợt này tới đợt khác, hội tụ thành một đại dương hoan nhạc.

A Đẩu dương dương tự đắc chắp tay nói: "Đa tạ đa tạ, chúng ái khanh quá khen"

“Lôi ra ngoài chém đi, bãi triều” A Đẩu phân phó.

“…”

Chu Bao lập tức mở mắt, hoảng hồn nói: “Hai nước giao binh…Không…Không chém sứ giả!”

“Hở?” A Đẩu cau mày nói: “Ngươi biết nói tiếng Hán sao?”

Mã Siêu rời hàng, nói: “Sứ tiết Man di không biết hối cải! Cả gan nhục mạ hoàng thượng trước điện, thần liều lĩnh, xin trảm ác tặc này để bình ổn phẫn nộ trong lòng chúng đại nhân!”

Bàng Thống cười cười, vuốt râu nói: “Long uy mênh mông, thiên tử chấn nhiếp quần Man, nếu đã biết nói tiếng Hán, vậy bắt hắn nói rõ ý đồ đến cũng không muộn”

A Đẩu phân phó: “Ừm, lời của hai vị ái khanh đều có lý, người đâu! Lôi tên này trói lại trước!”

Tức khắc liền có đình vệ tiến lên lấy dây thừng qua, trói Chu Bao đang không ngừng cầu xin lại.

Chu Bao lăn qua lộn lại cũng chỉ biết mỗi câu “Hai nước giao binh không chém sứ giả”, còn lại một câu Hán ngữ cũng chả biết nói, A Đẩu nghe đến phiền, bèn nói: “Lấy miếng giẻ chẹn họng hắn lại”

A Đẩu lại chỉ chỉ trỏ trỏ: “Không thể cột như vậy, kỹ thuật của các ngươi kém quá, phải cột như vầy nè, vòng qua cổ và cánh tay, đúng rồi đúng rồi…”

Chu Bao bị trói thành cái bánh chưng, ngạc nhiên không biết Lưu Thiện muốn làm gì.

A Đẩu lại nói: “Trói hắn lên cây cột”

Đình vệ y lời làm theo, Chu Bao oa oa kêu to, A Đẩu nói: “Vải trong miệng nhét chặt vào, treo ngược hai tay lên, cởi sạch thượng y của hắn xuống”

“…”

Quần thần hai mặt nhìn nhau.

A Đẩu nói: “Tháng trước, vài tên ngôn quan buộc tội Gia Cát tiên sinh, sau đó không phải sư nương Nguyệt Anh chạy lên kim điện sao?”

Khương Duy mờ mịt nói: “Phải”

A Đẩu lại nói: “Sư nương dùng chổi lông gà đánh ngôn quan đúng không? Ta nhớ hình như nàng không có mang đi thì phải? Còn bảo sẵn tiện để lần tới dùng luôn”

Khương Duy nhìn ngó khắp nơi, rút pháp bảo độc gia của Hoàng Nguyệt Anh từ dưới long ỷ ra_____một cây chổi lông gà. A Đẩu đón lấy, giật xuống vài cái lông gà, phát cho đình vệ.

Đám đình vệ nâng lông gà thánh thượng ban cho, không biết có ngụ ý gì, A Đẩu nói: “Vây hết qua đây, dùng lông gà chọt nách hắn, không được ngừng, giờ bắt đầu đi”

Nước mắt của Chu Bao tức khắc đón gió mãnh liệt tuôn trào, trong cổ họng phát ra tiếng rống giận hấp hối, không ngừng vặn vẹo giãy dụa.

A Đẩu vân đạm phong khinh lấy một tờ giấy, ngoắc Tư Mã Chiêu, nói: “Mài mực”

Tư Mã Chiêu tiến lên nhặt nghiên mực về, cung cung kính kính mài đầy một khay mực lớn, A Đẩu hớn hở nói: “Lấy bút qua_____”

Tư Mã Chiêu nâng bút, dùng hai tay đưa qua, A Đẩu trừng mắt nói: “Đưa ta làm cái gì?”

Tư Mã Chiêu lo sợ cúi mình nói: “Thánh thượng không phải…muốn hầu bút mực, viết hồi âm cho Mạnh Hoạch Chúc Dung phu nhân sao?”

A Đẩu tức giận mắng: “Chữ ta có thể đọc ra sao?”

Lúc này Tư Mã Chiêu mới hiểu ý, bèn kéo tay áo mình, đề bút trám mực, A Đẩu nói: “Ta nói một câu, ngươi chiếu theo đó viết một câu là được”

Tư Mã Chiêu gật đầu, quần thần nín thở, im lặng nghe xem thiên tử thánh minh sẽ mắng mỏ phản tặc tạo phản như thế nào.

Trong điện không ai dám lên tiếng, chỉ có tiếng thét thống khổ của Chu Bao đứt quãng truyền tới.

A Đẩu nói: “Mạnh Hoạch”

Tư Mã Chiêu đặt bút viết nhanh.

A Đẩu nói: “Ông nội nhà ngươi”

Tư Mã Chiêu nháy mắt hít vào một hơi, vẽ thành một dấu phẩy to trên tờ giấy.

"..."

"Vô dụng! Viết có mấy chữ cũng không xong!" A Đẩu đoạt giấy qua, hung hăng vỗ lên đầu Tư Mã Chiêu một cái, tức giận nói: "Lãng phí tiền thuế dân!"

Tư Mã Chiêu vội liên tục tạ lỗi.

A Đẩu miệng lưỡi trơn tru, thao thao bất tuyệt, kinh tài tuyệt diễm, một thiên hịch văn làm đến sóng yên biển lặng, quần thần dưới điện nghe vào mà túa mồ hôi lạnh đầy lưng, ai nấy đều thầm nghĩ, phen này Mạnh Hoạch nhất định bị ăn mắng tới hộc máu luôn...

A Đẩu uống hớp trà, nhuận nhuận cổ họng, nói: "Hết"

Khóe miệng Tư Mã Chiêu hơi giật giật, lát sau nâng thư thảo phạt của hoàng đế lưu manh phẩy phẩy hong gió, A Đẩu lại phân phó: "Kêu Chu Bao ký tên chấp thuận, nói rằng đều là do hắn kể cho trẫm biết"

Chu Bao được gỡ từ trên cột xuống, miệng sùi bọt mép, trợn trắng mắt, ký tên bằng chữ Man nhân, sau khi ký xong lại bị trói lên cột, tiếp tục cù lét.

A Đẩu ngẫm nghĩ, rồi nói: "Các ngươi hãy đi tìm một tượng nhân cao tay tới đây, lấy tấm ván gỗ, mô phỏng lại chữ trên tờ giấy này, khắc thành bản, rồi in ra năm mươi vạn tờ, phân phát cho khắp các nơi trên toàn quốc, dán ở trước cổng thành, trong hẻm hốc. Đặc biệt là những thôn trấn ở gần quân phản loạn Vân Nam, trên vách tường từng nhà đều phải dán một tấm"

Tất cả mọi ánh mắt nhìn lên A Đẩu đều tràn đầy sợ hãi.

A Đẩu nói: "Chúng khanh gia còn có bản tấu?"

Bách quan nhất tề lắc đầu lia lịa.

A Đẩu hài lòng gật đầu nói: "Bãi triều bãi triều, ăn tết xong, trẫm sẽ ngự giá thân chinh, cùng hai vị tướng quân Kinh Triệu tới Vân Nam dạo chơi, các vị ái khanh cứ vui tết thỏa thích, chơi cho tận hứng đi! Ngày mai không thượng triều, chúc mừng năm mới mọi người trước nhé!"

Bách quan chân thành sơn hô vạn tuế, Lưu A Đẩu phất tay áo rời đi, tạm gác lại, không nói chuyện này nữa.

Mà hãy nói mấy hôm sau, Mạnh Hoạch suất lĩnh chúng quân Man tử xông vào một tiểu trấn Xuyên Du,

giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, chợt nghe thủ hạ tới báo, khắp nơi trong trấn đều dán cáo thị, hiện tìm được một tờ, bèn lật đật trình lên, thỉnh cầu đại tướng quân xem qua, Mạnh Hoạch giũ tờ giấy rách nhăn nhúm kia ra, liếc một cái, lập tức hộc ba lít máu, té xỉu.

Một bản tố cáo đến từ Nam Cương_____Chu Bao khẩu thuật, Tư Mã Chiêu ghi chép, dâng lễ mừng xuân:

Cố sự không thể không nói giữa ta và Mạnh Hoạch

Mạnh Hoạch! Ông nội nhà ngươi!

Ta muốn nói cho các ngươi biết, các huynh đệ Nam Cương, ta đã tìm được đường sống rồi! Từ rày về sau sẽ không về Nam Cương một bước nào nữa, các ngươi biết sao không? Bởi Mạnh Hoạch là một tên biến thái vô sỉ!

Hắn nửa năm trời không tắm rửa. Hắn thích rình lén nam nhân tắm, cũng thích nam nhân rình lén hắn tắm, khoái bận quần lót màu đỏ ở ngoài!

Lúc trước hắn vẫn thầm thích tướng quân Hứa Chử béo ú bên Ngụy quốc!

Hắn thường mời Hứa Chử vào trại chơi cái "Trò kia", nhưng Hứa Chử chê Mạnh Hoạch thối mồm, thà trốn ở Lạc Dương cũng không chịu đi theo hắn. Sau khi Hứa Chử chết, Mạnh Hoạch lại tìm Lưu Ô phu nhân, nhưng Lưu Ô phu nhân không yêu hắn, người Lưu Ô phu nhân yêu là Chúc Dung phu nhân!

Đau khổ vì thất tình, Mạnh Hoạch nảy ra một quỷ kế, vào một đêm mưa sa gió giật, Mạnh Hoạch triệu tập Lưu Ô phu nhân tiến cung, mưu tính cưỡng gian hắn (nàng?), nhưng bởi vì lượng mê dược hạ không đủ, kết quả bị Lưu Ô phu nhân cưỡng gian lại_____ách_____ba lần, bị trói gô, chơi nào là nến, ngựa gỗ, Chúc Dung phu nhân thấy vậy đố kỵ, cũng muốn tham gia, nhưng Mạnh Hoạch không khoái 3P, hắn khoái bị trói lên cột rồi nhét nến vào cúc hoa hơn…Hắn còn nuôi bốn mươi con trâu nước…bính trâu sừng trâu móng trâu…

Ò…

Ò ò…

(Từ đây trở xuống khẩu vị nặng, liên quan tới thể loại nhân thú, cho nên lượt bỏ bớt)

Ban ngày ban mặt, Mạnh Hoạch triệt để lâm vào trạng thái điên cuồng, ùn ùn lĩnh quân xông thẳng vào Xuyên Trung, Lưu A Đẩu du thủ du thực mà mừng năm mới xong, bèn xen lẫn vào đại quân của Triệu Tử Long và Kinh Trầm Kích, xua quân xuôi nam nhập Xuyên.

Mở màn trận chiến, Mạnh Hoạch vốn muốn chiếm cho bằng được Thành Đô, nào ngờ đụng phải Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh; sau khi vào Thành Đô, Lưu A Đẩu nhảy nhót chưa được mấy ngày thì đã hi lý hồ đồ bị bắt đi, muốn biết sau đó thế nào, thỉnh hạ hồi phân giải.

75. Quyển 5 - Chương 75: Đều Là Kẻ Lưu Lạc Thiên Nhai

Lại nói hôm đó gần cuối năm, Nguyệt Anh Khổng Minh cáo lão về Xuyên, Gia Cát Khổng Minh được phong "Vũ hầu", toàn bộ Thành Đô đều trở thành địa bàn của hắn.

Nguyệt Anh sau một phen kéo cờ chiếm núi, làm áp trại phu nhân đâm nghiện, bèn lấy tiền riêng, dùng thổ tiêu trộn với than củi, lưu huỳnh, lấy phương pháp điều chế "Thuốc nổ" mà A Đẩu dùng khi phá Hán Trung chế thành ba ngàn viên pháo đỏ thẫm, đem đốt ở cửa thành Thành Đô. Lại mua thêm trăm rương kẹo vừng rải cho đám hài đồng vây quanh, tiếng pháo nổ kết thúc một năm, khung cảnh rộn ràng, quốc thái dân an.

Mùa đông ở Xuyên Trung khắc nghiệt, băng tuyết mắc đầy cành đào, phủ Thành Đô đã sớm sửa thành Hầu phủ, hôm đó Khổng Minh và danh sĩ Xuyên Trung tọa viên ngắm tuyết, còn Nguyệt Anh thì mở mấy bàn mạt chược với các phu nhân của danh sĩ, một bên thì không ngừng niệm hai năm tám vạn, một bên thì huyên thuyên truyền thụ thuật khống chế sư tử Hà Đông. Chợt nghe thủ thành hấp tấp tới báo:

"Tình hình Nam Cương phản loạn còn chưa định…Mà quân Man tử đã vượt qua Phàn Chi Hoa, đang nhắm vào Thành Đô!"

Thế là Vũ hầu truyền lệnh, rút toàn bộ Thục quân ở Xuyên Trung về, lần đầu tiên Gia Cát Lượng hủy kỳ nghỉ đông, khi đó trong thành gấm Thục trải dài, xác pháo đỏ thẫm, bách tính đều trèo lên đầu tường, nghênh đón Man quân sắp đưa tới cửa.

Xác pháo rải đỏ ngoài thành, cổng thành đóng chặt, bách tính già trẻ chen chúc đến nước chảy không lọt, nhìn thấy bao nhiêu là tượng binh, ngưu binh Man nhân xếp thành một hàng, bèn châu đầu xoi mói, ngạc nhiên không thôi.

Mạnh Hoạch vốn đang dương dương tự đắc, một đường thế như chẻ tre đánh tới ngoại thành Thành Đô, ai ngờ lại bị coi thành động vật quý hiếm mà thưởng thức, tức khắc điên tiết kêu la oa oa. Mạnh Hoạch không nói hai lời, trèo lên cự tượng, giục nó từ từ tiến lên phía trước, hét vọng vào trong thành: "Gia Cát Lượng mau đầu hàng! Không thôi đại quân ta hi lý hồ đồ úm ba la xông thẳng vào đạp các ngươi thành bánh thịt luôn! Mau hàng!"

Đợi hắn kêu gào hết nửa ngày, Gia Cát Lượng mới phe phẩy quạt lông, ung dung nói: "Các hương thân phụ lão, đã xem đủ chưa?"

Quần chúng vây xem tỏ ý đã rất mãn nhãn rồi, Gia Cát Lượng bèn cười nói: "Mở cổng thành"

Nguyệt Anh nhón chân, đứng trên song cửa thành môn trông ra chốc lát, lúc này xoay người qua giao cho một hài đồng hai món đồ, căn dặn thỏa đáng, xong lệnh nó ra ngoài thành.

Mạnh Hoạch thấy cổng thành từ từ mở ra, chúng Man nhân đều hít vào một hơi lãnh khí.

Người xuất thành là ai thế kia? Một tiểu đạo đồng nhanh nhẹn, thông minh lanh lợi, mi thanh mục tú lạ hoắc, có lẽ là tráng đinh của chùa Tam Thanh trong thành tạm thời bị kéo ra trận, đạo đồng hít nước mũi, cười hì hì đi tới chỗ con voi to mà Đạp Đột đang cưỡi, nãi thanh nãi khí nói:

"Hầu gia phu nhân lệnh…ta, tới ra mắt đại vương!"

Man quân chỉnh chỉnh tề tề xếp thành phương trận, trong đó voi trước trâu sau, lại thêm bao nhiêu là hổ báo nhốt trong ***g, phát ra tiếng thở phì phì không dứt, chỉ đợi Mạnh Hoạch thét một tiếng là sẽ lập tức thả thú công thành.

Mạnh Hoạch nhìn đạo đồng nọ chốc lát, thấy tay trái nó cầm một cái que dài mảnh, tay phải thì cầm một cái ống to ngắn, không biết muốn giở trò bí hiểm gì, nhưng nghĩ rằng chỉ cần giật dây cương, thì đã có thể dễ dàng đạp nó thành bánh thịt, cho nên chẳng lưu tâm mấy, bèn vô lại nói:

"Tới đây làm gì? Có gì cứ nói! Phía sau đều là đại quân Vân Nam của chúng ta, có sợ không? Sợ hay không!"

Đạo đồng yên tâm gật gật đầu, dùng cái que dài mảnh bên tay trái thọc vô cái ống ngắn bên tay phải, vung tay ném vào con voi to dưới khố Đạp Đột, nói: "Đùng!" Ngay sau đó bịt hai lỗ tai chạy vào trong thành.

Mạnh Hoạch ha ha cười to, thình lình cái ống kia nổ tung, phát ra một tiếng long trời lở đất!

Mạnh Hoạch cười hết nổi!

Thoáng chốc con voi kia bị kinh hách, nhấc mạnh chân trước lên, hú vang một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Mạnh Hoạch còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị vứt khỏi chỗ ngồi, chỉ còn một cái chân mắc trên lưng voi, bị đong đưa lơ lửng váng đầu hoa mắt, bắt không dính dây cương, vội hét lớn: "Tiêu rồi! Nhường đường!"

Tọa kỵ của Mạnh Hoạch rất sang quý, vốn là tượng vương trong đám voi của Nam Man, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, tượng vương ngưỡng thiên hú dài, bị kinh hách, bèn xông vào trận tượng quân, vô số chiến tượng bắt đầu sợ hãi theo, một chỗ bại, chốn chốn tan tác, đột biến thình lình phát sinh, tượng trận không công mà tự phá, tự giẫm đạp lên nhau.

Tượng quân loạn thành một đoàn, ngưỡng thiên kêu vang, không biết giẫm bẹp bao nhiêu là Man ngưu, bao nhiêu tráng sĩ, chỉ hận gió thổi đìu hiu sông Dịch lạnh, Man quân còn chưa chiếm nhà xong thì lúc này

đều trở thành vô số thịt bằm thịt viên dưới móng voi sừng trâu.

Gia Cát Lượng khiêm tốn cười cười, lấy mục địch ra, tiếng địch trầm bổng du dương, âm lan ngàn dặm, mục đồng ở khắp thành đồng loạt thổi địch, tiếng địch giao hòa, xuyên qua bầu trời bao la, biển tuyết giá buốt, không khỏi khiến cho lòng người sảng khoái!

Đầu xuân trời xanh quang đãng, dưới bầu trời hổ báo đua nhau bỏ chạy, vạn tượng giẫm loạn, bách thú hoảng hốt kêu vang trong tiếng nhạc đệm, xuân ca tứ tỷ có thơ làm chứng thế này: "Trúc biếc khóc mặc ngân, chiến ca tiễn ly nhân…" Thật đúng là hay cho một phen cảnh sắc thê mỹ kinh thế, thảm tuyệt nhân gian!

Khúc kết, Khổng Minh cười vang nói: "Mạnh Hoạch tướng quân! Hãy thay bản hầu truyền lời! Đợi mừng năm mới xong, Hoàng Nguyệt Anh sẽ đích thân giữ ấn soái, rồi sẽ xử đẹp bà nương nhà ngươi! Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại!" Đoạn về thành ăn bánh tổ, không thèm để ý tới nữa.

Vũ hầu một pháo oanh nát vạn tượng trận, tọa kỵ của Mạnh Hoạch liều mạng chạy loạn một mạch, quăng thảy khiến hắn kêu khổ thấu trời, mặt mũi bầm dập, chẳng những vậy còn thân mật tiếp xúc với không biết bao nhiêu là nhánh cây đá tảng, khi trốn khỏi ngoại thành Thành Đô mấy chục dặm, kiểm kê thương vong, thấy phe mình cư nhiên tổn hao non nửa, dư binh ai nấy đều mang thương tích.

Mạnh Hoạch ức đầy bụng không có chỗ xả, vừa thẹn vừa tức, chỉ hận không thể bẻ giáo tự sát, sau khi làm bộ làm tịch một trận bị thủ hạ liều chết ngăn cản, bại quân về trại, tới chỗ Chúc Dung phu nhân chịu phạt.

Nhưng họa vô đơn chí, khi đi tới Xuyên Nam lại gặp phải đại quân Lạc Dương ùn ùn tiến tới, hơn nữa còn có đệ tử thân truyền của Khổng Minh, thiên tử Hán gia đương triều áp trận, hoàng kỳ tung bay, tam quân sĩ khí ngất trời.

Kinh Trầm Kích, Triệu Tử Long lĩnh binh, y như hổ rình mồi mà ngăn chặn con đường vào Điền.

Điều này khiến Mạnh Hoạch như gặp phải sấm giữa trời quang.

"Chỗ đó chỗ đó…thảy vài miếng vỏ chuối ở trước miệng hố bẫy…"

"Ngà voi rất quý hiếm nha, mọi người, ra sức làm việc a…đừng làm gãy…"

A Đẩu xoắn tay áo, đứng trên một con dốc nhỏ chỉ huy loạn xạ, vệ binh vây lớp lớp xung quanh như thiết dũng, Kinh, Triệu hai người phái hơn vạn lính bao quanh A Đẩu, đoán rằng Mạnh Hoạch chắc sẽ không ngu đến nỗi xông vào nơi đông người nhất đâu, lúc này mới yên tâm tiến lên nghênh chiến.

Triệu Tử Long lĩnh quân rải dầu hỏa ở trên đường, Kinh Trầm Kích ở phía xa dùng cung ngăn địch, vạn tiễn cùng phát, đồng thanh reo vang.

“Thượng tướng quân Triệu Tử Long ở đây_____!”

“Cẩm y thái úy Kinh Trầm Kích ở đây_____!”

“Mạnh Hoạch_____! Mau bó tay chịu trói, lãnh tội theo ta về Lạc Dương_____!”

Mạnh Hoạch vừa nghe thấy tiếng rống này, tức khắc linh hồn bé nhỏ bay mất bảy phần, đang muốn đầu hàng, nhưng tượng vương dưới khố không chịu nghe lời, co cẳng chạy, Triệu Vân vung tướng kỳ, kỵ binh liên tục trùng sát, giết đến Mạnh Hoạch vứt mão ném giáp. Trầm Kích huýt sáo một cái, một người một ngựa múa cương kích, xông lên quát lớn: “Chạy đi đâu_____!”

Ngưu trận hoảng hốt xúm đến bọc hậu, tượng vương điên cuồng xông thẳng vào, cũng không biết đụng bay bao nhiêu là quân mình bao nhiêu là quân địch.

Một con chiến ngưu ò ò bay tới!

Triệu Tử Long và Kinh Trầm Kích giục ngựa ào ào chạy tới!

Nhị tướng vung thần binh, quát lớn một tiếng, Ngân long thương Phương thiên họa kích xuất thủ! Nháy mắt chống đỡ con chiến ngưu hơn ba trăm cân kia! Kế tiếp cả hai ghìm khí quát lớn, hiệp lực ném nó bay thẳng ra ngoài!

Man ngưu váng đầu hoa mắt ưu nhã múa bốn vó giữa không trung, lướt qua đầu của tất cả binh lính, bay về phía Mạnh Hoạch.

Sừng trâu sắc nhọn nhắm ngay mông tượng vương, phập một tiếng cắm thật sâu vào.

Tượng vương ngửa đầu lên trời, lệ nóng mãnh liệt tuôn trào trong gió.

“Giữ nó lại! Nó đang nhắm vào…” Trầm Kích sợ đến lạnh cả sống lưng.

Triệu Vân thét to: “A Đẩu_____!”

A Đẩu cưỡi trên lưng một tên cấm vệ, nói: “Cao lên chút nữa, trẫm nhìn không rõ…Bà nội nó, con tượng vương đó khủng thật…Sao nó nhắm qua phía bọn mình vậy kìa?”

Tượng vương điên cuồng xông tới, hơn ngàn người đuổi theo phía sau, Xích thố và Đích lô dốc toàn bộ sức lực từ lúc bú sữa tới nay liều mạng chạy, A Đẩu cười hì hì nói: “Đuổi theo đuổi theo…Ách ba! Lấy kích bạo cúc…”

Chợt A Đẩu ý thức được không ổn, lập tức kêu gào: “Không xong! Chạy mau a!”

Trên mông con tượng vương kia cắm một con trâu đực kêu ò ò, như xe lu ầm ầm nghiến qua hơn nữa sườn dốc, lao xuống triền núi, chạy thẳng vào trong rừng.

Kỵ binh xông vào trong rừng, tức khắc bị vướng nhánh cây, người ngã ngựa đổ té loạn xà ngầu, Xích thố đè lên Đích lô, Triệu Vân phải phí sức lực thật lớn mới vặn được cái chân Trầm Kích đang gác trên ngực mình ra, thở dốc mấy tiếng, nói: “Điểm binh…Đuổi theo”

Trầm Kích choáng váng đầu óc bò dậy, gọi binh lính tới, đang muốn chỉnh quân truy kích, đột nhiên phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng_____Hoàng thượng mất tiêu rồi!

Chạy ước chừng nửa ngày, Mạnh Hoạch lắc lư muốn chết dở trên lưng voi, con Man ngưu kia mới ò một tiếng rớt xuống, bị chân sau của tượng vương giẫm một cái, lập tức bay thẳng về phía chân trời, hóa thành một vì sao lấp lánh.

Mạnh Hoạch thở hồng hộc bò xuống, lảo đảo đi lên phía trước, chợt thấy trên ngà voi mắc một người, không ngừng chao đảo.

Hai mắt A Đẩu như khoanh nhang muỗi quay tròn tròn, vất vả lắm mới định thần lại, cùng Mạnh Hoạch liếc nhau một cái, một lớn một nhỏ đều sững sờ.

“Ta chỉ là thế thân thôi…Khi nãy hoàng đế không có ở đó, ta giả trang thành hắn, ngươi muốn bắt hoàng đế mà, bắt ta làm gì…” A Đẩu ngậm một cọng rơm, ôm cái eo xích lõa cường tráng của Mạnh Hoạch, ngồi trên lưng tượng vương đong đưa đong đưa.

“Ngươi câm miệng cho taaaaa”

Một trận đại bại, Mạnh Hoạch bị đánh tơi bời hoa lá, lúc này cắp đuôi xám xịt về nhà.

A Đẩu nói: “Bắt ta cũng vô dụng thôi, giờ thả ta trở về điiiii”

Mạnh Hoạch đáp: “…@%#^&$

A Đẩu tức giận quát: “Nói tiếng Hán”

Mạnh Hoạch phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người, nói: “Không được, bại trận cũng phải có chiến lợi phẩm đem về, bằng không biết ăn nói sao”

A Đẩu ô ô mấy tiếng, cầu xin: “Thịt của ta vừa chua vừa cứng, mấy ngày rồi chưa tắm, khó ăn lắm đóóooo”

Mạnh Hoạch tức giận nói: "Hổ vương tộc chúng ta trước giờ không ăn thịt ngườiiii!"

A Đẩu "Ờ" một tiếng, đầu Mạnh Hoạch lại cúi gầm xuống, có lẽ đang nghĩ về nhà sẽ phải chịu khốc hình quỳ bàn xát đội ống nhổ gì đây, trong lòng bi ai.

Mạnh Hoạch "Aiz_____" thở dài một tiếng, A Đẩu hiếu kỳ nói: "Ngươi không phải là đại vương sao? Đại vương mà còn sợ bị mắng?"

Mạnh Hoạch ủ dột nói: "Ngươi không biết đâuuu, bà nương dữ lắmmm_____"

Đi đi ngừng ngừng, Mạnh Hoạch có vẻ hết sức quen thuộc đối với địa hình Nam Cương, vừa vào Thập Vạn Đại Sơn liền dễ dàng bỏ rơi truy binh, mang theo chiến lợi phẩm Bắc phạt duy nhất của hắn – hoàng đế Đại Hán – về nhà.

Man di trong Thập Vạn Đại Sơn vốn là bộ lạc liên hợp, Nam Cương chưa khai hóa, vẫn lấy xã hội mẫu hệ làm cơ sở như cũ, tục truyền Chúc Dung phu nhân chính là hậu duệ của Cửu Lê tộc Hỏa thần thượng cổ, chưởng quản đại quyền ba mươi sáu động, sử dụng hai cây đại đồng chùy, hơi chút không vui liền kêu Mạnh Hoạch tới quyền đấm cước đá một trận…

Sau khi bị bắt vào Hổ vương trại, A Đẩu liền bị nhốt vào trong một cái động, nhàm chán mà đánh giá xung quanh, thuận tay vỗ vỗ lớp da hổ trên giường đá, sắc trời dần tối, có nam tử Man tộc đưa cơm tới, đều là mấy món thịt nướng, A Đẩu liền không khách khí ăn hết.

Lát sau trời tối hẳn, ngoài động truyền tới tiếng cãi vả ầm ĩ, giống như ai đó lớn tiếng mắng nhiếc, nghe cả nửa ngày, một câu cũng chả hiểu, chờ đợi thật lâu, cuối cùng Mạnh Hoạch cũng xách một vò rượu trở về.

Trên mặt Mạnh Hoạch in rõ năm dấu ngón tay, say khướt nói: "Ngươi không được ra ngoài, bà nương mà thấy sẽ giết ngươi nga"

A Đẩu thấy Mạnh Hoạch bị tát, chỉ cảm thấy hết sức buồn cười, thấy ngoài cửa động mọc không ít bụi sen đá*, thuận tay hái vào, nhai nhai rồi đắp lên mặt Mạnh Hoạch, Mạnh Hoạch uể oải nói: "Sau lưng cũng có nữa, thoa thoa cho đại vương với" [*xem hình minh họa bên dưới]

A Đẩu thấy sau lưng hắn đầy thương tích, đồng tình không thôi, đoán chừng là do bại trận trở về bị ăn một trận roi gai, bèn thuận tay đắp lên, thầm nghĩ tên đại vương này dẫu sao cũng là chủ của một trại, vậy mà phải chịu bao nhiêu là uất ức.

Quả nhiên Mạnh Hoạch uống hết bầu rượu xong, liền vò mẻ chẳng sợ nứt nữa, khóc ầm nói: "Đánh giặc còn không bằng đi săn heo núi nữa, làm nam nhân thật vất vả màaaa_____"

Kế tiếp gục vào ngực A Đẩu ô ô khóc không ngừng.

Khoảnh khắc đó, trên mặt A Đẩu_____quang huy thánh mẫu vụt sáng chói.

Cứ thế qua mấy ngày, A Đẩu mới biết được chỗ mình ở, cư nhiên chính là khuê phòng của Mạnh Hoạch. Mạnh Hoạch ban ngày ra ngoài chẳng biết làm chuyện gì, tối trở về cũng không quấy rầy, nhường A Đẩu ngủ trên giường, còn mình thì trải tấm da dê lên mặt đất, thuận miệng huyên thuyên về tập tính sinh hoạt của heo núi, rồi xích thân lõa thể nằm ngủ.

A Đẩu biết mấy mãnh tướng Triệu Vân Trầm Kích nhất định sẽ tới cứu, Chúc Dung phu nhân gì đó cũng đều là pháo hôi thôi, Hoàng Nguyệt Anh chỉ cần một cây chổi lông gà là đã có thể quét sạch tổng trại chủ ba mươi sáu động tới chân trời, bèn không lo lắng làm gì nữa, thoải mái ăn no ngủ say, rảnh rỗi còn cùng thị vệ thủ trại đánh bạc, trải qua cuộc sống lữ du nhàn nhã.

Nhưng có một điểm A Đẩu lại nghĩ không thông, Mạnh Hoạch này không phải được kêu là áp trại tướng công của Chúc Dung phu nhân sao? Bộ không cần ngủ chung à? Chẳng lẽ Chúc Dung phu nhân thích làm ban ngày hơn?

Cuối cùng, hắn hỏi ra miệng luôn.

"Đại vương" A Đẩu nghiêm túc nói: "Hỏi ngươi vấn đề này"

Mạnh Hoạch đeo diện cụ Man tử, gật gù đắc ý ở trước gương, nói: "Gì? Hán nhân các ngươi lợi hại thật, biết làm gương đồng nữa"

A Đẩu nghiêm túc nói: "Ngươi thất sủng rồi sao?"

Mạnh Hoạch mờ mịt nói: "Trư sủng?" Hắn tháo mặt nạ xuống, đưa mặt sát vào gương, kế tiếp hét quang quác lên, suýt nữa dọa A Đẩu vãi ra quần.

"Ta có một cọng tóc bạc! Ta không muốn sống nữaaaaa!"

"..."

A Đẩu nói: "Ngươi ngươi ngươi...Ngươi thành thật trả lời, rốt cuộc ngươi có phải là tướng công của Chúc Dung phu nhân không, sao lại không có tiền đồ như vậy, nam nhân là phải hùng mạnh có biết chưa! Buổi tối ngươi không cần ngủ chung sao?! Thu phục nàng ta ở trên giường a!!"

"Tiểu gia dạy ngươi? Tiểu gia thường bị người ta làm đến...Phi phi, tiểu gia thường làm người ta đến độ thần hồn điên đảo, phiêu phiêu dục tiên, dạy ngươi mấy chiêu này, để ngươi thu phục nàng ta!"

Nghe được lời này, Mạnh Hoạch giống như bị khơi gợi chuyện thương tâm, chỉ thấy Man vương anh vĩ thân dài tám xích kia đi ra ngoài động, ngẩng đầu hướng nguyệt ai oán thở dài nói: "Tiểu gia, ngươi không hiểu

đâu"

A Đẩu dấu chấm hỏi đầy đầu, tràn đầy tò mò mà nhìn Mạnh Hoạch, Mạnh Hoạch xoay người qua, cởi giáp da bên hông ra, ném xuống mặt đất.

Ánh trăng chiếu rọi lên thân thể không một manh vải của Mạnh Hoạch, làn da màu đồng sắc, bắp thịt quấn bện đều ửng sắc màu khỏe mạnh, tựa như thoa vào một lớp dầu.

A Đẩu nuốt nước miếng, mặt thoắt cái đỏ bừng.

Mạnh Hoạch nói: "Tiểu gia, ngươi thoạt nhìn thấy hài lòng không"

"…" Cơ thịt trên mặt A Đẩu co rút.

Mạnh Hoạch đưa tay dò xuống dưới háng, xoa xoa vật kia, đùa nghịch mấy cái, than thở: "Nàng ta không hài lòng"

A Đẩu hít một hơi, nói: "Lớn như vậy…Cái kích thước đó…mà Chúc Dung phu nhân vẫn không hài lòng?!"

Mạnh Hoạch ngượng ngùng nói: "Bà nương dữ quá, đại vương cương không nổi"

Chén mâm giá nến trong động ngã ì đùng, A Đẩu nháy mắt bật ngửa, miệng sùi bọt mép, gian nan vịn giường bò dậy, nói: "Tốt lắm!"

Nửa canh giờ sau.

Mạnh Hoạch trần truồng khoanh chân ngồi trên giường, đối diện A Đẩu, bắt đầu tuân theo "Bí thuật tiên sư Tả Từ" mà tiểu gia truyền thụ để luyện Cửu chuyển thần dương công kia.

"Chân khí chuyển xuống…qua khí hải, rót vào đan điền…" A Đẩu lẩm bẩm niệm: "Hiện tại ngươi có cảm giác được phía dưới bụng…"

Mạnh Hoạch tiếp lời: "Có một luồng liệt hỏa đang hừng hực thiêu đốt!"

A Đẩu nói: "Đúng! Chính là như vậy" Chợt nuốt nước miếng, đưa tay vê hai viên đậu trên ***g ngực Mạnh Hoạch, vê đến Mạnh Hoạch đỏ mặt tía tai, vật kia dựng lên, A Đẩu vừa lòng gật đầu nói: "Luyện xong hai đợt công pháp, ngươi sẽ có thể đi điều giáo bà nương mình"

Mạnh Hoạch vốn là người luyện võ, dễ dàng nắm vững cách tu tập công pháp nội gia, lúc này trong bụng

nóng bỏng, quả thật muốn bội phục A Đẩu sát đất, nhịn không được nói: "Tiểu gia, ngươi luyện thường lắm hả, nhất định là rất hảo rất cường đại a"

A Đẩu nói: "Chuyện đó đương nhiên! Sư phụ ta một đêm bảy lần…Thôi, ngươi cứ chăm chỉ luyện là được" A Đẩu miệng thì nói không ngừng, một tay thì cầm vật kia của Mạnh Hoạch, tay còn lại sờ mó lung tung trên ***g ngực cường tráng của người ta, ăn sạch đậu hủ, xong mới nói tiếp: "Nói phải giữ lời a, giải quyết Chúc Dung phu nhân xong, ngươi phải thả ta về nhà, không được đổi ý đấy"

Mạnh Hoạch cười hắc hắc nói: "Tất nhiên rồi"

A Đẩu nhìn no mắt, sờ đã tay, tuy chưa hài lòng lắm, nhưng sợ chọc cho dục hỏa hắn cháy mạnh quá, mình trái lại gặp tai ương, nên đành thu tay lại đi múc hai gáo nước đá uống, để mặc Mạnh Hoạch tự mình luyện công.

Quá nửa đêm, chợt nghe thị vệ thông truyền, có khách tới thăm, Mạnh Hoạch liền vội vã quấn giáp, đeo diện cụ lên, vươn thẳng lưng đi ra tiếp khách.

Trong Hổ vương trại, ban đêm thủ vệ mệt mỏi hơn ban ngày không ít, Mạnh Hoạch chân trước vừa đi, A Đẩu liền chuẩn bị chuồn. Lúc này không chuồn thì đợi tới chừng nào nữa?

A Đẩu thuận tay kéo sàng đan trải trên mặt đất, ưu nhã đoan trang mà giũ nó lên trên giường đá, trải rộng ra.

A Đẩu lấy vàng bạc trong động đặt vào, gom hết tất cả chung chén mang hơi thở nghệ thuật Man Cương chuẩn bị mang về Lạc Dương làm đặc sản phân phát cho thân bằng hảo hữu. Thu gom nửa ngày, cuối cùng vén hai góc của bọc vải to vác lên lưng, thắt thành cái nút kết, xong lon ton chạy ra ngoài động, lủi mất như một làn khói.

Đêm tối mịt lặng gió, A Đẩu toàn chọn nơi vắng người mà chạy, chạy tới trước cửa Hổ vương trại, thấy thành công ở ngay trước mắt, hết sức mừng rỡ, chợt nghe thấy một giọng nói hết sức quen thuộc truyền tới:

"Cha mi, ngươi ăn một lần năm sáu viên, không sợ nổ bung chết cháy sao"

A Đẩu vác cái bao vải to kia, co cẳng chạy ra ngoài đại môn sơn trại, hô to: "Cam đại ca cứu ta_____!"

Mạnh Hoạch "A ha ha ha" mấy tiếng, nói: "Đại vương hiện giờ cái gì cũng không sợ_____"

Lời chưa dứt, Cam Ninh và Mạnh Hoạch đồng loạt sững sờ, lồi mắt nhìn về phía A Đẩu.

"…"

Khóe miệng A Đẩu co rút, đưa mắt nhìn Mạnh Hoạch, thì ra "Khách" tới thăm chính là Cam Ninh!

Cam Ninh nhìn nhìn Mạnh Hoạch, rồi đánh giá A Đẩu, liền bừng tỉnh đại ngộ.

A Đẩu thành khẩn nói: "Cam đại ca, ta có miếu thờ trinh tiết a"

Chốc lát sau:

"Ngươi không phải thứ tốt_____" Mạnh Hoạch tức đến kêu la quang quác, một tay xách bao vải, một tay xách A Đẩu mang về trong sơn động, lại ô ô nói: "Đập bể hết mấy cái mâm chén rồi! Tấm gương mẹ để lại cho ta, ngươi cũng chôm!" Tiếp theo đau lòng mà đem từng món đồ trang trí treo lại chỗ cũ.

A Đẩu hắc hắc cười trừ, nói: "Thì lần tới ta sẽ đi một mình...không trộm đồ của ngươi nữa"

Mạnh Hoạch "Ờ" một tiếng, A Đẩu vội khoát tay nói: "Không không không, hở? Chẳng phải hôm nay ngươi đi bồi lão bà sao?"

Vừa được A Đẩu nhắc nhở, lúc này Mạnh Hoạch mới nhớ ra, bèn hung ác nói: "Còn chạy nữa ta sẽ ăn sạch ngươi!"

Nói xong Mạnh Hoạch đắc ý xơi luôn năm sáu viên xuân dược Cam lão bản bán cho, tinh thần tỏa sáng mà "A" một tiếng, đoạn như một cơn lốc lao vù ra khỏi sơn động, đi tìm Chúc Dung phu nhân.

Thần công xuân dược song kiếm hợp bích, Mạnh đại vương mặc giáp ra trận đâyyyyy.

Cam Hưng Bá đuổi theo thăm dò, cuối cùng tìm được tung tích thiên tử, mang A Đẩu đi không được, bèn trở về bẩm báo với Hoàng Nguyệt Anh Triệu Vân Kinh Trầm Kích, muốn biết sau đó thế nào, thỉnh hạ hồi phân giải.

76. Quyển 5 - Chương 76: Hận Không Gặp Nhau Khi Chưa Xuất Giá

Hình do Trảm Phong nguyên soái cung cấp (ˆ ˆ)

Mạnh Hoạch tăng thêm nhân thủ ở ngoài khuê phòng, canh giữ kín kẽ đến nước chảy không lọt, lần này A Đẩu có chạy đằng trời, đành phải khêu cháy chậu lửa, ngã đầu ngủ, thầm nghĩ đêm nay tên Man tử này quá nửa sẽ không trở về.

Nằm ở trên giường, A Đẩu không ngừng nhung nhớ Tử Long Trầm Kích, trằn trọc trở mình, tết năm ngoái

thì nói nói cười cười ầm ĩ quanh bếp lò, không ngờ năm nay lại bị Mạnh Hoạch bắt về làm lẻ, trơ trọi lạnh lẽo biết bao nhiêu.

Nghĩ tới nghĩ lui, hoàng thượng liền sầu đoạn trường, lặng lẽ rơi lệ…

Ai ngờ Mạnh Hoạch mới đi chưa được nửa canh giờ đã vội vã trở về, trên mặt lại hằn năm dấu ngón tay đỏ tươi sáng chói.

A Đẩu phụt cười, nói: "Gì thế, sao trở về rồi? Khó khăn lắm mới trị khỏi bệnh liệt dương, giờ lại tới tiết sớm hả?"

Mạnh Hoạch đen cả mặt, rống: "Đừng nói nữaaaa_____! Vừa thấy bà nương liền bị dọa cho xìu xuống!"

A Đẩu tức khắc cười ầm lên, ngã xuống giường lăn qua lộn lại, Mạnh Hoạch oán hận nói: "Không cho cườiiii!"

Mạnh Hoạch bổ nhào lên giường, túm lấy A Đẩu như xách gà con, vờ nắm quyền đánh giả mấy cái, nói: "Tiểu gia, làm sao giờ!"

A Đẩu cười đến mệt lã, tâm tình phát tiết quá mức, lại ô ô bật khóc lên, Mạnh Hoạch hỏi: "Ngươi khóc cái gì!?"

A Đẩu nói: "Nhớ nhà quá. Ngày mai thả ta về đi"

Mạnh Hoạch gật gật đầu, thở dài, ngơ ngác nhìn một góc sơn động, hờ hững không nói gì, lát sau lại quay đầu qua, nhìn chằm chằm A Đẩu không thôi.

Mạnh Hoạch ăn một lượng lớn xuân dược, da thịt toàn thân từ cổ trở xuống, trên ***g ngực trần đều ửng đỏ, hai mắt mờ mịt, có lẽ trong người bị thiêu đốt rất thảm, gương mặt A Đẩu bị chậu than chiếu ửng hồng, chỉ mặc bạc y đoản khố, ngồi ôm gối nói: "Ta cũng không có cách nào…"

Mạnh Hoạch và A Đẩu nhìn nhau chốc lát, A Đẩu dời ánh mắt xuống, không khỏi đỏ bừng cả mặt, cười nói: "Uống miếng nước lạnh đi, để giải cái thuốc kia"

Mạnh Hoạch kiên trì nói: "Uống năm gáo to rồi, trong bụng giờ toàn là nước, óc ách óc ách"

A Đẩu nói: "Qua đây ngồi chút, tiểu gia giúp ngươi, nói trước, ngươi đừng xằng bậy a"

Thế là hai người ngồi đối diện nhau trên giường, A Đẩu dời chân Mạnh Hoạch qua, ngồi lên một bên đùi của hắn, đưa tay dò xuống dưới háng hắn, không ngừng sáo lộng, vật kia của Mạnh Hoạch to cứng như

sắt, lại nóng hổi, A Đẩu vuốt chốc lát, giúp Mạnh Hoạch tiết hỏa một lần, Mạnh Hoạch thở phào một cái, nhưng còn luyến tiếc, bèn muốn đè A Đẩu xuống giường.

A Đẩu uy hiếp: "Không được! Nói thì phải giữ lời, chỉ có thể dùng tay"

Mạnh Hoạch đành buông tay, nói: "Tính tình y hệt, đều không phải thứ tốt"

A Đẩu cười quan sát vẻ mặt Mạnh Hoạch, Mạnh Hoạch thè lưỡi ra, đè A Đẩu, liếm liếm lên mặt hắn, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa sơn động, trải giường ngay ngắn rồi ngủ.

A Đẩu đương nhiên không rõ phong tục đặc biệt này của Hổ vương trại, nên chẳng biết liếm lại, nhưng Mạnh Hoạch thì biết, bất quá trong nhà có Chúc Dung phu nhân, vẫn nên quên đi, tránh cho phiền toái không thôi, bày tỏ đơn phương một chút là được rồi.

Hôm sau chính là mùng hai, A Đẩu ngủ tới trưa trời trưa trật mới thức dậy, mở mắt ra thì thấy Mạnh Hoạch không nói lời nào, ngồi bên giường nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu rồi, liền giật giật khóe miệng, nói: "Ngươi làm gì đó_____"

Mạnh Hoạch nói: "Đi, không phải ngươi muốn về nhà sao" Nói xong xách một cái bao vải trong góc lại, bên trong đựng không ít vật thủ công mỹ nghệ, giao cho A Đẩu.

"Nam Man các ngươi không ăn tết sao?" A Đẩu thấy trong trại vắng ngắt.

Mạnh Hoạch dắt một con Điền mã tới, đỡ hắn lên lưng ngựa nhỏ, nói: "Chúng ta mừng lễ té nước, chứ không mừng năm mới"

A Đẩu bất mãn nói: "Ở chỗ của ngươi mấy ngày mà thiệt y như thành nấm mốc tám đời vậy…'

Mạnh Hoạch tự mình dắt tọa kỵ, dẫn theo vài tên hộ vệ Nam Man, cùng A Đẩu sóng vai rời khỏi Hổ vương trại, nói: "Đại vương tiễn ngươi tới quan lộ"

A Đẩu thấy cảnh sắc xung quanh quen thuộc, bèn hiếu kỳ hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Chỗ ở của Hoa Dung a di, cũng y chang bà nương ta, đều là cọp cái"

Lúc này rốt cuộc A Đẩu cũng nhớ ra, khi mình còn là một vương thế tử rơm khô, bị trúng kịch độc Đại Kiều hạ, Triệu Vân đã mang mình tới Nam Cương, khẩn cầu Hoa Dung giải độc.

Đột nhiên Mạnh Hoạch nói: "Cuối cùng ngươi cũng nhớ ra rồi sao, ngươi sinh bệnh được Triệu Tử Long ôm tới đây, đại vương còn lén nhìn ngươi nữa"

"..."

A Đẩu sợ đến nỗi suýt té ngựa, nói: "Ngươi...ngươi cũng biết? Chuyện đã cách bao nhiêu năm rồi"

Mạnh Hoạch "Ờ" một tiếng, nói: "Hôm đó đại vương lên núi đánh cọp, thấy ngươi ngắc ngoải sắp chết, bèn để gan hổ ở bên giường cho ngươi ăn..."

A Đẩu hơi há miệng, hỏi: "Ngươi thấy sư phụ ta rồi à?"

Mạnh Hoạch đờ đẫn nhìn A Đẩu một hồi, nói: "Nga, hắn là sư phụ ngươi"

A Đẩu vừa nghe xong liền rõ, Mạnh Hoạch và Triệu Tử Long đã từng gặp mặt nhau! Triệu Vân chưa từng nhắc tới chuyện này, hẳn khi đó chỉ xem Mạnh Hoạch như một Man tử bình thường trong núi, A Đẩu cũng không nhớ mình đã từng ăn gan hổ, đoán chừng Triệu Vân không dám để hắn ăn bậy, nên sau khi Mạnh Hoạch đi đã vứt bỏ gan hổ.

A Đẩu hồi tưởng chuyện xưa, chỉ cảm thấy hết sức buồn cười, đang định nói gì đó, chợt Mạnh Hoạch nói tiếp: "Triệu Tử Long không phải thứ tốt! Trở về với ta đi!"

A Đẩu bị dọa không nhẹ, vội nói: "Hắn đối với ta rất tốt! Ta muốn về nhà, ngươi đừng phát điên a đại vương!"

Mạnh Hoạch tức giận nói: "Sao hắn có thể để đồ đệ mình làm thế thân của hoàng đế được! Thế thân nguy hiểm lắm! Lần trước nhất định là ngươi cũng làm thế thân, cho nên mới trúng độc ngắc ngoải sắp chết..."

A Đẩu đã hiểu, vội lựa lời an ủi: "Không nguy hiểm, hiện tại tứ hải bình định, chỉ cần các ngươi không tạo phản, ăn uống no đủ, thì tiểu gia sẽ không gặp nguy hiểm gì"

Mạnh Hoạch ngẫm nghĩ, có vẻ đuối lý, nên không lên tiếng nữa, A Đẩu lại hỏi: "Sao ngươi lại tin tưởng ta như vậy, ta bảo ta là thế thân thì ngươi tin liền à"

Mạnh Hoạch lơ đãng nói: "Ta đã từng thấy hoàng đế của các ngươi rồi, y như con gà thiến, chỉ biết kêu la chí chóe, chẳng dùng được cái rắm gì"

A Đẩu đoán người Mạnh Hoạch gặp là Tử Giác, bèn cười ngã sấp trên lưng ngựa, Mạnh Hoạch lại nói: "Cửu Lê tộc chúng ta xưa nay không nói láo, ngươi cũng không thể nói láo"

Lời này nói không đầu không đuôi, đã vượt quá trình độ Hán ngữ vốn có của Mạnh Hoạch, nhưng A Đẩu vẫn nghe hiểu, chuyện đến nước này, cũng không nên lừa gạt nữa, bèn nói: "Đại vương, không nói gạt ngươi..."

Lời chưa dứt, chợt nghe trong núi vạn thú gầm rống, chiêng trống gõ vang, cả vùng đất chấn động từng hồi!

Trong rừng rậm quạ bay ra đen trời, các bộ lạc trên Thập Đại Vạn Sơn đồng thanh rống to, thanh uy chấn thiên!

"Sao thế?" A Đẩu sợ đến biến sắc, Mạnh Hoạch vội giục ngựa xoay đầu, nói: "Tiểu gia, Hán nhân nhà ngươi tới rồi, đi theo đại vương!" Lập tức dẫn A Đẩu quẹo vào một con đường nhỏ, lao về phía mảnh đất trống trong rừng.

Hoàng Nguyệt Anh vuốt vuốt một tờ giấy ngưu bì, quấn nó thành cái loa, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà hô vọng vào trong sơn trại.

"Người bên trong nghe đây_____! Các ngươi đã bị chúng ta bao vây rồi_____!"

Chúc Dung phu nhân tức đến kêu gào không ngớt, xách hai thanh đao luân khổng lồ lao ra, gương mặt xinh đẹp tựa mèo rừng, cởi trần nửa người trên, hai túi nước không ngừng lắc lư, sau lưng cắm chi chít lông đuôi trĩ, khổng tước, điên cuồng nói: "Kẻ nào cả gan_____"

"Phạm…phạm…"

Chúc Dung phu nhân xoay người đi lấy quyển từ điển Công Tự do Tào Tử Kiến biên soạn ra, nghiêm túc lật lật, liên tục thét chói tai: "Phạm. uy. nghiêm. hỏa. thần. ta_____"

Khắp núi đều là Man nhân bất an, ai nấy ẩn nấp ở trên núi, cùng trông xuống vùng đất thấp được dãy núi bao bọc kia, Hán quân ùn ùn không ngừng tiến vào, ước chừng hai vạn nhân chúng.

Triệu Vân lĩnh quân tràn đầy nghi hoặc mà đánh giá Chúc Dung phu nhân, quay đầu sang nói với Trầm Kích: "Một…hai…mười chín, đuôi trĩ của nàng ta nhiều hơn ngươi"

Trầm Kích hờ hững nhìn chốc lát, lắc lắc đầu, hai sợi đuôi trĩ trên đầu đong đưa, nói: "Của ta to hơn của nàng"

Triệu Vân và Trầm Kích cùng nhìn sang Nguyệt Anh xin chỉ thị, nói: "Làm sao đây, thái hậu nương nương, giờ giết vào chứ?"

Hoàng Nguyệt Anh ra hiệu đợi chút, nói: "Tên Mạnh Hoạch nhát gan nhà ngươi đâu?! Kêu hắn ra đây, cô nãi nãi có chuyện muốn hỏi hắn!"

Mạnh Hoạch rống một tiếng long trời lở đất, xách trường mâu ra, giục ngựa xuyên vào chiến trận, đối diện từ xa với Hoàng Nguyệt Anh, giơ cao trường mâu, chỉa vào Hoàng Nguyệt Anh nói: "Hán nhân các ngươi thật quá phận! Cư nhiên đánh vào tận đây!"

Giữa đám Man nhân kia lại đẩy ra một con tiểu Điền mã bị chén ép thở hồng hộc, trên lưng ngựa chính là thiên tử Hán gia, vừa thấy Hoàng Nguyệt Anh, tức khắc vui mừng khôn xiết, bé dê con lạc đường giật cương ngựa, chỉ muốn trở về vòng tay của sư nương!

Triệu Vân đã được Hoàng Nguyệt Anh phân phó, nên không dám tỏ thái độ, nhưng không ngừng quan sát người A Đẩu.

Chúc Dung phu nhân tức khắc cảm thấy bất thường.

Mạnh Hoạch giữ lấy cương ngựa, nói: "Người trả cho các ngươi, đại vương tái chiến cùng các ngươi!"

Kinh Trầm Kích thiếu kiên nhẫn, quát lớn: "Trả người về! Chuyện trước đây xóa bỏ toàn bộ!"

Hoàng Nguyệt Anh thầm mắng ngốc tử, hung hăng dùng cái loa giấy ngưu bì đập Trầm Kích lảo đảo. Quả nhiên Chúc Dung phu nhân vừa thấy A Đẩu, liền nghi hoặc tột đỉnh, xoay người qua nã pháo liên hồi với Mạnh Hoạch một trận.

Mạnh Hoạch mắt điếc tai ngơ, mặc kệ Chúc Dung phu nhân vừa gào vừa mắng, quát với Triệu Vân: "Triệu Tử Long! Đại vương trả tiểu gia lại cho ngươi, không được để hắn làm thế thân hoàng đế nữa!"

"..."

Chúng nhân Thục Hán vừa nghe lời này thì đều khó hiểu, Hoàng Nguyệt Anh là người kịp phản ứng đầu tiên, dựng thẳng ngón cái với A Đẩu, nếu khi đó lại sử dụng gian kế, thì Chúc Dung phu nhân sẽ không làm gì được.

Chúc Dung phu nhân bắt đầu quyền đấm cước đá với Mạnh Hoạch, không ngừng quát mắng, Mạnh Hoạch luôn miệng xin tha, ai nha ai nha giải thích, Chúc Dung phu nhân hung hăng tung một cước đá bay Mạnh Hoạch, một tay cầm tự điển, tay kia nắm cổ áo A Đẩu, kéo ra trước trận, nói: "Cái gì mà thế..."

"Thân?" Chúc Dung phu nhân lật tự điển tới trang sáu trăm năm mươi.

"Rõ ràng chính là hoàng đế của các ngươi!" Chúc Dung phu nhân ném tự điển, trung khí mười phần hét: "Oa nha nha! Bản phu nhân muốn đem hắn bầm ra cho chó ăn!"

Nguyệt Anh khiêu khích: "Ngươi bầm liền đi, hoàng đế Đại Hán bọn ta nuôi cả một hậu cung thế thân, bầm đứa này còn có đứa khác, bầm hắn đi, lão nương sẽ san bằng cả ngọn núi của ngươi luôn! Bầm đi!"

A Đẩu giật thót một cái.

Hoàng Nguyệt Anh dương dương tự đắc nói: "Bằm a ~ Ngươi bằm a ~ "

Chúc Dung phu nhân không biết làm sao, nắm cổ áo A Đẩu trong tay, đem hắn lắc qua lắc lại, giống như đang lưỡng lự.

Kinh Trầm Kích, Triệu Tử Long đều gạt mồ hôi.

"Không cho bằm_____!" Mạnh Hoạch vừa lăn vừa bò gạt chúng nhân ra, lần nữa lao ra trước trận, nói: "Bà nương kia, đồ ác độc!"

A Đẩu nuốt nước miếng, chợt cảm thấy vô cùng cảm động.

Nhưng Hoàng Nguyệt Anh vẫn còn đường lui, chỉ thấy sư nương lấy một cái hộp vàng từ trong tay áo ra, nói: "Lão nương giúp ngươi băm nhé?"

A Đẩu hét thảm một tiếng: "Không phải chứ_____! Sư nương! Ngươi làm thật hả!"

"Ngươi…" Triệu Vân và Trầm Kích gần như muốn xông lên liều mạng với Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh vội thấp giọng nói: "Không sao! Hoàng thượng đã uống Hỗn nguyên trường sinh đan rồi, không sợ độc!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hộp Kế đô la hầu thuấn ngục tiễn trong tay Nguyệt Anh bay ra hai đạo hàn quang, chia nhau lao về phía A Đẩu và Chúc Dung phu nhân, Chúc Dung phu nhân thét một tiếng: "Ám tiễn_____!" Xong lập tức né tránh.

Chúng nhân liều mạng la hét, nhưng cây tiễn kia lại trúng vào bả vai A Đẩu, A Đẩu chỉ cảm thấy hơi đau, đầu tiễn đâm rất cạn vào thịt, rỉ ra có tí xíu máu, chẳng có hiệu quả gì.

A Đẩu nghi hoặc không thôi, Nguyệt Anh dùng khẩu hình ra hiệu: "Giả chết! Giả chết!"

A Đẩu lúc này mới hiểu ra, liền làm bộ Tây Thi ôm ngực, phong tình vạn chủng ngã xuống.

Mạnh Hoạch xông lên phía trước, một tay ôm A Đẩu, rút cây độc tiễn kia ra, để trước mũi ngửi ngửi, tức khắc toàn thân run rẩy.

"A a a_____!" Mạnh Hoạch gào khóc nức nở, ôm siết A Đẩu vào trong ngực, đẩy Chúc Dung phu nhân lảo đảo, sải bước lao ra sau núi, chạy mất tăm mất tích.

Nguyệt Anh, Triệu Vân, Trầm Kích ba người đều ngơ ngác.

"Tiểu gia_____! Tiểu gia_____!" Mạnh Hoạch liều mạng chạy như điên, ôm A Đẩu thật chặt, lao vào trong tế điện Man nhân trên núi, thả A Đẩu xuống trước tượng thần cái bịch. A Đẩu đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng bị Mạnh Hoạch ném cho ngất xỉu.

Mạnh Hoạch bắt đầu dập đầu lia lịa như giã tỏi.

Mạnh Hoạch vô cùng kích động, trong mắt đầy lệ, không ngừng kêu gào trước tượng thần kia, nói năng cực nhanh, âm tiết nghe không rõ, nói một câu lại dập đầu cộp cộp mấy cái, dập đến nỗi trên trán máu tươi chảy dài.

Mạnh Hoạch quỳ trước người A Đẩu, kéo lấy tay hắn, rớt nước mắt a a nha nha kêu gào, lộ vẻ đau đớn tột cùng. Nói được mấy câu lại chuyển sang Hán thoại: "Là ta hại ngươi…Tiểu gia…"

A Đẩu rốt cuộc tỉnh dậy, tức không có chỗ xả, đứng dậy rống lên với Mạnh Hoạch: "Vốn chẳng sao hết! Nhưng suýt tý nữa đã bị ngươi ném cho chấn thương sọ não luôn rồi!"

Mạnh Hoạch trợn trắng hai mắt, té xỉu.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành, giờ nói chuyện quyết đấu trên trận trước, Chúc Dung phu nhân như hổ rình mồi mà khóa định động tác toàn thân Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh xoắn liên tụ, trong tay cầm thần khí mới nhặt được ở trước cửa sơn trại – một cây vợt vớt lá rụng, nói: "Nếu ngươi bại thì sao?"

Chúc Dung phu nhân nói: "Tùy ngươi xử trí!"

Lôi đài ở phía cao sơn trại dựng lên một cái trống lớn, ba tiếng thùng thùng thùng vang lên, hai nữ nhân đứng vào giữa sân.

Chúc Dung phu nhân thét to một tiếng, vung đao luân xông lên, Nguyệt Anh nhẹ nhàng dịch người qua, cầm ngang vợt móc một cái, câu trúng một chân Chúc Dung phu nhân, làm nàng ta vồ ếch.

"Không tính_____!" Chúc Dung phu nhân nổi điên bò dậy, trước mặt bốp một tiếng, lại bị cây vợt vả cho một cái.

"Cho ngươi tạo phản này!" Nguyệt Anh tức giận nói.

"Hầu gia phu nhân uy vũ_____!" Hán quân sơn hô thái hậu vạn tuế.

Cây vợt khi tiến có thể móc, lui có thể thủ, chất liệu trúc rất cứng, cán lại dài, Nguyệt Anh dùng vợt, tức khắc uy vũ vô cùng.

Chúc Dung phu nhân còn chưa kịp tới gần Nguyệt Anh đã bị trúc khí xảo quyệt cổ quái móc tới quét lui ở các hướng, đánh cho mặt mày hằn vết đỏ, hai thanh đao luân đã sớm không biết quăng tới nơi nào, chỉ biết kêu rên chật vật tránh né.

"Đừng đánh nữaaaa_____Không tạo phản nữaaaa_____!" Chúc Dung phu nhân cầu xin.

Nguyệt Anh hài lòng gật gật đầu, nói: "Trói lại trói lại…Tử Long, Phụng Tiên chia nhau đi tìm con khỉ con kia, nhìn coi trong núi có vật hiếm lạ gì không, sẵn tiện gom hết về nhà luôn"

"Không được sỉ nhục bà nương ta_____!" Mạnh Hoạch rống giận một tiếng, còn chưa kịp tìm thì người đã vội vã tới rồi.

Chỉ thấy Mạnh Hoạch đeo diện cụ, thân trên xích lõa, hạ thân quấn một cái chiến giáp da, cưỡi Điền mã, A Đẩu ngồi sau ngựa, xông ra trước trận, Chúc Dung phu nhân vừa bại, Man tử cả núi đều kinh hoảng tránh lui, nhưng lúc này vừa thấy Mạnh Hoạch xuất chiến, lại kêu la om sòm lên.

"Chủ công_____!" Triệu Vân và Trầm Kích giục ngựa chạy tới.

Mạnh Hoạch từ từ ghìm ngựa, quay đầu lại nói: "Ngươi về đi!" Bảo A Đẩu xuống ngựa trở về Hán doanh, xong hất trường mâu, chỉa sang Triệu Tử Long và Trầm Kích, nói: "Nam nhân! Ra đây một tên! Tỷ võ với đại vương! Thắng thì bắt! Thua thì đi!"

Thấy A Đẩu nhảy nhót đi qua, Tử Long Trầm Kích lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Nguyệt Anh dùng một tay xách Chúc Dung phu nhân bị trói gô, nói: "Chơi kéo búa bao, cử một người ta tỷ võ"

Mạnh Hoạch nói: "Thả bà nương ta ra trước!"

Nguyệt Anh cười nói: "Tên nhu nhược này, lão nương trói ả đàn bà chua ngoa này đi, cho ngươi làm tổng trại chủ của Thập Vạn Đại Sơn, không phải càng thoải mái hơn sao?"

Chúc Dung phu nhân rớt nước mắt ồ ạt, nhắm hai mắt lại.

Ai ngờ Mạnh Hoạch lại hít sâu vào một hơi, ngưỡng thiên gầm thét.

Mạnh Hoạch nội lực hùng hậu, tiếng gào kia chẳng thể coi thường, y như hổ vương rời núi, âm vang vượt trời cao, uy chấn Man nguyên, khiến phong vân biến sắc!

Trong đại sơn bao la, trăm vạn sư hổ lang báo tề thanh ứng hòa, hợp thành một dòng lũ thú gầm, như bẻ gãy nghiền nát mà đánh úp về phía Hán quân, kinh hãi đến độ đám ngựa trong quân không ngừng run rẩy!

Trừ ba con thần mã Xích thố, Đích lô và Trảo hoàng phi điện, hai vạn tọa kỵ dưới khố kỵ binh đều nhũn cả chân, gập vó trước, quỳ xuống đen nghịt một mảnh!

Mạnh Hoạch gào xong, bốn bề yên lặng như tờ!

Mạnh Hoạch lạnh lùng nói: "Bà nương có hung dữ cỡ nào cũng là người nhà mình, thả người! Bằng không thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành!"

A Đẩu cười nói: "Thả đi, chúng ta về nhà ăn tết"

Nguyệt Anh ngẫm nghĩ, đành phải thuận tay kéo dây thừng trên người Chúc Dung phu nhân ra, A Đẩu nói: "Đừng có đánh đại vương nhà ngươi nữa đấy!"

Chúc Dung phu nhân tụt nhuệ khí, thất tha thất thiểu trở về phe mình, A Đẩu liền phất tay với Mạnh Hoạch, nói: "Đi a"

Nhưng Mạnh Hoạch vung ngang trường mâu, chỉ vào chúng nhân Hán quân, nói: "Chậm đã! Triệu Tử Long, bản đại vương muốn giáo huấn ngươi!"

Hán quân tức khắc tuôn ra một tràng cười to, từ khi Triệu Vân thành danh tới nay, đây là lần đầu nghe có người "Muốn giáo huấn Triệu Tử Long" đấy.

Triệu Vân mỉm cười trầm ngâm chốc lát, nói: "Đem ngân long thương của ta lại đây"

A Đẩu bênh vực người ngoài, nói: "Đừng đánh ác quá, con người Mạnh Hoạch không tệ, chưa từng ức hiếp ta, sư phụ hạ thủ nhẹ chút, chừa lại mặt mũi cho hắn"

Triệu Vân gật gật đầu, tiếp lấy ngân long thương thủ hạ đưa tới, giục ngựa xuất trận, nhưng Trầm Kích cũng vỗ Xích thố, tay cầm phương thiên họa kích lao ra phía trước, nói: "Khoan!"

Mạnh Hoạch nói: "Ngươi là ai nữa? Báo tên ra!"

Trầm Kích nói: "Lữ Bố!"

Mạnh Hoạch thắc mắc: "Lữ Bố là ai?"

Hán quân lại cười ầm lên.

Trầm Kích vung binh khí chỉ vào Mạnh Hoạch nói: “Ta là Thái úy triều Hán, cùng Triệu Tử Long liệt vào Tam công, đợi ngươi giáo huấn Triệu Tử Long xong, bản thái úy cũng muốn giáo huấn ngươi!”

A Đẩu nghiến răng nghiến lợi nói: “Ách ba ngươi tham gia náo nhiệt cái gì!”

Nguyệt Anh cười nghiêng ngã nói: “Hầu gia rất xấu bụng đó nha, ngươi kêu Triệu Tử Long nhường thua Mạnh Hoạch, sau đó Hầu gia đánh Mạnh Hoạch một trận, như thế…”

A Đẩu đã hiểu, nói: ‘Này! Ách ba! Ngươi muốn chết hả! Không cho ngươi đi! Mau trở về!”

Nhưng Mạnh Hoạch nghe riết mất kiên nhẫn, nói: “Oa a! Phiền chết được! Hai người các ngươi cùng lên đi! Đại vương muốn giáo huấn cả hai ngươi!”

Lần này chúng nhân vây xem đều cười đến chảy nước mắt, Mạnh Hoạch cư nhiên muốn một chọi hai, mà đối thủ còn là Triệu Lữ, phỏng chừng chưa được ba hiệp đã bị đánh thành đầu heo rồi.

Lời này đúng là trúng ý Trầm Kích, hai vị tướng quân nhảy xuống ngựa, cười nói: “Vậy tới giáo huấn bọn ta đi”

Mạnh Hoạch rung trường mâu, đang định xông lên, chợt Triệu Vân và Kinh Trầm Kích lại cởi chiến giáp trước.

Mạnh Hoạch hỏi: “Cởi y phục làm gì?”

Tử Long đáp: “Ngươi không có khôi giáp”

Ngân long khải của Triệu Vân, chiến thần giáp trên người Trầm Kích đều bị vứt sang một bên.

Triệu Vân cởi trần, chỉ bận một cái trường khố võ đấu đen nhánh, chân mang ngân ngoa, giáp ngoa thắng tuyết.

Còn Trầm Kích thì choàng một cái chiến quần vảy rồng dưới hông, kim quang chói mắt, sáng rực sinh huy, lộ ra tấm lưng và cơ bụng bắp thịt rõ rệt.

Chúng nhân lớn tiếng reo hò.

Nhị tướng đồng thời quát: “Ha! Tới_____chiến_____!”

Một canh giờ sau.

Đội ngũ Hán quân nhìn không thấy đầu cùng men theo sơn đạo rời Điền vào Xuyên, lúc này đã gần tới ranh giới Hán nhân, mùng hai tết, nữ tế về nhà mẹ vợ, ngàn nhà vạn hộ vui mừng hớn hở.

A Đẩu và Nguyệt Anh ngồi chung trên một chiếc mã xa.

A Đẩu cười nói: "Tên Mạnh Hoạch kia quả nhiên cũng có chút bản lĩnh. Cư nhiên một chọi hai mà vẫn có thể đánh ngang tay với sư phụ và Ách ba"

Nguyệt Anh mỉa mai: "Triệu Tử Long vốn thích kéo thiên giá, đánh thôi thủ*, một tay thần công dùng hết sức điêu luyện, xuất thần nhập hóa. Khỉ con, ngươi không thấy mới nãy khi ba người đánh nhau, Tử Long luôn lén giở trò, hất trường mâu của Mạnh Hoạch đâm về phía Lữ Phụng Tiên…" [*thiên giá: lúc can ngăn cố tình cản chân người này để nhường cho bên kia đánh; thôi thủ: là một động tác trong Thái cực quyền]

A Đẩu cười to, Nguyệt Anh lại thổn thức nói: "Hai tên này tung hoành sa trường mấy chục năm, người nào chưa từng đánh qua, giờ thiên hạ thái bình thì cùng nhau bồi ngươi, nghĩ chắc đối với chuyện thắng thua đã hờ hững rồi, không quan tâm tới hư danh nữa, nhường Man tử kia ba phần cũng chẳng sao"

Nguyệt Anh duỗi eo một cái, nói: "Cảnh sắc trong dãy núi này không tệ, sư nương cũng xuống cưỡi ngựa ngắm cảnh đây" Nói xong liền rời mã xa.

A Đẩu vén rèm xe lên, lười biếng trông ra ngoài, thấy một mảng vàng sậm đang nhảy vút mà đi, nhịn không được hướng ra ngoài huýt sáo một cái.

Mạnh Hoạch cỡi một con hổ to, nhảy lên chỗ cao, vẫy tay tạm biệt với hắn, hổ vương gầm rống vang vọng, Mạnh Hoạch từ xa hô: "Tiểu gia_____Sau này gặp lại_____!"

A Đẩu cười hô: "Đại vương! Sau này gặp lại!"

"Cái gì mà sau này gặp lại?"

A Đẩu còn định hô thêm mấy câu, nhưng Trầm Kích chẳng biết lúc nào đã chui lên xe, nắm cổ áo A Đẩu xách hắn lên chiếc ghế dài.

A Đẩu cười xòa nói: "Chẳng phải Nam Cương này đã quy thuận rồi sao, sau này phải triều cống, đương nhiên là còn dịp gặp lại…"

Triệu Vân xoay mình lên xe, thuận tay kéo rèm qua, che cửa xe lại, một chân giẫm lên bệ cửa sổ, dựa vào ghế dài, ôm A Đẩu qua, nói: "Hoàng thượng và Mạnh Hoạch kết quân tử chi giao rồi à?"

A Đẩu cười đáp: “Mạnh Hoạch…ờ, phẩm chất không tệ, nhưng có chút sợ vợ”

Triệu Vân và Trầm Kích đồng thời bật cười, Triệu Vân hết sức thú vị nói: “Nam nhân tốt trong thiên hạ này ai cũng sợ vợ cả”

A Đẩu hỏi: “Hai ngươi cũng sợ vợ hay sao?”

Triệu Vân nghiêm mặt đáp: “Ngươi bảo sư phụ nhường một chút, sư phụ liền nhường, vậy còn không phải sợ vợ à?”

Trầm Kích hờ hững nói: “Nga, ta cũng sợ vợ”

A Đẩu cười to nói: “Hóa ra hai ngươi cũng sợ vợ!”

Trầm Kích duỗi lưng một cái, còn bồi thêm một câu: “Dưới giường sợ vợ, nhưng trên giường thì không sợ, tới đây, bao nhiêu ngày rồi không được chạm vào hoàng thượng”

“…”

A Đẩu ngờ nghệch hỏi: “Muốn làm gì?!”

Triệu Vân dùng một tay xoay A Đẩu vào lòng siết chặt, cười nói: “Hoàng thượng, xin nằm ngửa ra…”

Hai tay Trầm Kích nắm thành quyền, hưng phấn hô: “Song long!”

A Đẩu điên cuồng gào thét: “Tại sao lại muốn chơi song long nữa_____”

_____Phá quán tử phá suất Toàn văn hoàn_____

77. Quyển 5 - Chương 77: Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt, Thiên Nhai Cộng Thử Thì

“Bệ hạ lại bỏ nhà đi mất rồi_____!”

“Bệ hạ_____”

“Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi bệ hạ bệ hạ bệ hạ…Hội thơ trung thu a! Khoa cử tam giáp còn đang chờ trong hoa viên kia kìa, bệ hạ đi đâu rồi! Thái phó! Ngươi cần phải cứu tiểu nhân a_____”

Một chân của Triệu Vân bị Lễ bộ thượng thư ôm lấy, gian nan mà qua lại trong cung điện, kéo hắn đi một đường, hô: “Kinh Trầm Kích! Kinh Trầm Kích! Thái úy đâu? Thái úy ở chỗ nào?”

Khương Duy buộc tốt dây mão, vội vội vàng vàng chạy qua hỏi: “Sư phụ, bệ hạ đâu?”

Triệu Vân đáp: “Không rõ, nghe bảo vừa quá tiết xong liền trốn mất rồi, ta đi Tây cung, ngươi tới tìm thừa tướng hỏi thử? Không chừng Nguyệt Anh biết hắn ở đâu đấy”

Khương Duy đi tìm Hoàng Nguyệt Anh, Triệu Vân kéo Lễ bộ thượng đi tới trước cửa Tây cung, lớn tiếng gọi: “Kinh Trầm Kích!”

Lữ Bố mặt mày hờ hững, đầu đội trĩ kê vĩ quan, thân mặc kim giáp đứng trong viện tử, xung quanh bu đầy mấy con vật nhỏ mà A Đẩu nhận nuôi lúc rảnh rỗi ra ngoài đi dạo, có lợn sữa, có chó có mèo, có se sẻ bồ câu, có một bé ngựa con bị thương ở chân, kế bên còn có một bé voi con đến từ Nam Cương do Mạnh Hoạch tặng nữa.

“Không có ở chỗ ta” Lữ Bố thờ ơ nói.

Triệu Vân nói: “Sao lại bỏ nhà đi bụi rồi”

Lữ Bố sửa lỗi: “Đó kêu là ‘Cải trang vi hành’.”

Triệu Vân nói: “Hội thơ trung thu tính sao đây? Văn võ trạng nguyên đều đang chờ ở ngự hoa viên kìa. Lương Châu hầu cũng có mặt”

Lữ Bố nói: “Ta đi gặp hai người bọn họ một lát”

Triệu Vân: “…”

Trong căn đình nhỏ ở bên hồ Thái Dịch.

“Ô ô ô_____” Cam Ninh dùng lệ rửa mặt, vén bào khâm, một chân giẫm lên lan can, nức nở nói: “Đêm trăng sáng như vậy, bảo ta làm sao không thương tâm? Ta tự sát đi cho rồi a”

“Ai ai”

Cam Ninh đang định nhảy xuống, nhưng bị A Đẩu giữ chặt, Cam Ninh cũng đâu phải thực sự muốn nhảy, chỉ ngạo kiều chút thôi ấy mà, hơn nữa hồ Thái Dịch cạn như vậy, cẩm phàm tặc* bơi giỏi, nhảy xuống cũng chết không nổi. [*cẩm phàm là buồm gấm, ý chỉ hải tặc]

A Đẩu nói: "Aiz, ngươi phải hiểu rằng, nhân sinh ắt có kẻ tình si, hận này can hệ gì gió trăng. Tội tình gì? Miễn cưỡng không hạnh phúc. Yêu phải thẳng nam chính là một tràng bi kịch…"

"Đều tại ngươi!" Cam Ninh phẫn nộ quay đầu qua nhìn A Đẩu, trước đó không lâu Cam Ninh tính cường thưởng dân nam, chuốc xuân dược người ta, lúc muốn kéo vào trong tẩm điện ấy ấy thì lại bị cả đống người ngăn cản, rồi đem mỹ nam tử vừa bị uống xuân dược kia ôm về.

"Nếu không phải ngươi dẫn đám người Hàn lâm viện tới phá hỏng chuyện tốt của lão tử!" Cam Ninh tức giận nói: "Thì đã sớm giành tới tay rồi!"

"Ngươi còn lý sự hả!" A Đẩu xù lông nói: "Lão tử ở trên thi đình! Ngươi ở dưới lại chuốc xuân dược tiến sĩ! Người ta là rường cột quốc gia! Ngươi mà đ*t trạng nguyên, Vân thúc còn không mắng chết ta sao!"

Cam Ninh nói: "Không quản nữa! Ngươi phải chịu trách nhiệm!"

A Đẩu nói: "Ngươi mau đi bồi tội với cục cưng đi…"

Cam Ninh: "Không đi!"

"Không đi thì thôi" A Đẩu tung một cước đạp Cam Ninh rớt xuống nước, bên kia Tào Chân dẫn một đám thị vệ đi tới, nói: "Bệ hạ!"

Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng tìm được rồi.

A Đẩu nói: "Lương Châu hầu, ngươi tới đúng lúc lắm…"

Tào Chân nói: "Mau mau mau…Mọi người sắp phát điên lên hết rồi, tới ngự hoa viên…"

Nói xong cũng không thèm nghe A Đẩu giải thích, kéo tay A Đẩu đi ngay, Cam Ninh gọi: "Ê, hai ngươi"

Cam Ninh ướt nhẹp bò lên, đi thay y phục, cũng chạy tới ngự hoa viên. A Đẩu theo Tào Chân băng qua hành lang dài, vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Cái tên Cam Ninh kia cư nhiên chuốc xuân dược cho trạng nguyên của lão tử…"

Tào Chân: "…"

"Vậy mà sau đó người nọ vẫn đứng nhất được?" Tào Chân nói: "Mặc bộ này, ta ở Lương Châu kêu bọn họ chiếu theo dáng người ngươi mà may đấy"

A Đẩu đổi y phục mới, nói: "Đáng thương cho cái tên bị uống xuân dược kia, mặt mày đỏ bừng, mắt sóng sánh thu ba, rơi cả lệ, vừa thở dốc vừa ngồi làm bài, cái vật nọ dựng thẳng đứng, cuối cùng cư nhiên còn đoạt trạng nguyên…"

"Nhân tài a!" Tào Chân không khỏi kinh thán.

"Đúng a, thực sự là nhân tài" A Đẩu nói: "Lát nữa đi hàn huyên với hắn, kêu Cam Hưng Bá mời rượu bồi tội cùng hắn, nói rõ ra coi như xong"

Tào Chân dẫn A Đẩu tới ngự hoa viên nhập tiệc, phía chân trời trăng sáng vạn dặm, nhân gian xa hoa trụy lạc, Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh đi thăm thân thích chưa trở về, trong ngự hoa viên A Đẩu ngồi ở thượng vị, phía bên trái trở xuống theo thứ tự là ba chiếc ghế trống của Triệu Vân, Lữ Bố, Cam Ninh, tiếp theo là Văn trạng nguyên, Võ trạng nguyên, Thám hoa lang, Bảng nhãn. Còn bên phải trở xuống là vị trí của khách_____Phiên tướng Lương Châu hầu Tào Chân, phía sau Tào Chân là Đặng Ngải.

Tư Mã Chiêu và Khương Duy, lục bộ thượng thư ngồi ở bàn tiệc khác, thấy A Đẩu tới thì đều thở phào nhẹ nhõm.

"Bệ hạ đến_____"

"Sao lại sắp xếp vị trí như vậy, thoạt nhìn kỳ cục quá…Sao Cam tướng quân lại ngồi chung bàn với Thái phó Thái úy?" Khương Duy nói: "Chủ không ra chủ, khách không ra khách"

"Bệ hạ đích thân xếp đấy" Tư Mã Chiêu nhỏ giọng nói: "Lần trước ở kỳ thi đình, Cam tướng quân chuốc xuân dược khảo tử…"

Khương Duy vội suỵt suỵt suỵt ra hiệu Tư Mã Chiêu chớ có nói ra, lục bộ thượng thư thấy hai người bọn hắn rầm rì, lại rối rít hiểu ý gật đầu, thế là Hộ bộ thượng thư mới nói với Binh bộ thượng thư: "Trạng nguyên lang lần này thật đúng là nhân tài a"

"Đúng đúng…" Chúng lão đầu tử nhao nhao tán thành gật đầu, thấy Thái sơn đổ mà không biến sắc, rất có tài năng, uống phải xuân dược còn có thể đoạt được trạng nguyên, đủ thấy nghị lực phi phàm, mai sau ắt trở thành rường cột quốc gia.

Khi A Đẩu ngồi xuống, thì Lữ Bố đang hỏi Võ trạng nguyên rằng: "Ngươi chơi Tam Quốc sát chưa?"

"Tam…Tam Quốc sát?" Võ trạng nguyên cao lớn thô kệch, mặt mày mờ mịt thắc mắc.

A Đẩu nói: "Được rồi được rồi, hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì*, trước kính các vị ái khanh một chung, Cam Hưng Bá ngươi lăn qua đây cho ta! Đừng có ở ngoài dòm lén nữa!" [*vầng trăng sáng nhô trên biển rộng, tưởng nhớ người nơi chân trời xa]

Hoàng đế nâng chung, đại thần bốn phía rối rít đứng dậy, A Đẩu nói: "Các vị có mặt hôm nay đều là nhân tài của chúng ta, mọi người tự nhiên"

Cam Ninh bưng chung qua, sắc mặt trạng nguyên thoắt cái tái mét, vội giơ tay dùng tụ tử che chung rượu lại, tránh cho bị Cam Ninh bắn dược phấn gì vào nữa, A Đẩu kính rượu xong, mọi người bắt đầu ăn uống, hương hoa quế từ xa bay tới, thật khiến người ta sảng khoái tâm thần.

"Hội thơ trung thu" Lễ bộ thượng thư cầm danh sách qua, nói: "Thỉnh bệ hạ ra đề"

A Đẩu và Tam giáp tán gẫu mấy câu, nghĩ tới gì đó, nói: "Đối thơ đi, trẫm ra một câu, các vị nối tiếp"

"Câu đầu tiên là…" A Đẩu suy nghĩ thật lâu, rồi nói: "Nhất dạ bắc phong khẩn" [*một đêm gió bấc nổi]

Mọi người: "…"

A Đẩu làm động tác thỉnh, trạng nguyên ngẫm nghĩ, rồi nói: "Thiên lý quế hoa khai*, ờ…Trăng sáng…" [*Hoa quế nở ngàn dặm]

"Sai rồi sai rồi" A Đẩu nói: "Đáp án đúng chuẩn là: khai môn tuyết thượng phiêu" [*Mở cửa tuyết còn rơi]

Tất cả mọi người: "…"

"Thơ hay!" Lữ Bố gõ gõ đũa vào chung rượu, gật đầu nói.

A Đẩu nói: "Bỏ đi, cái này khó quá, đổi cái khác, nhân hữu âm tình viên khuyết, nguyệt hữu bi hoan ly hợp, câu tiếp theo" [*người có tối sáng tròn khuyết, trăng có vui buồn hợp tan, này là ẻm nói ngược, phải là trăng có tối sáng tròn khuyết, người có vui buồn hợp tan mới đúng]

Trạng nguyên: "…"

"Ngươi biết không?" A Đẩu hỏi thám hoa.

Thám hoa vắt óc suy nghĩ, minh tư khổ tưởng nói: "Nhân hữu âm tình viên khuyết…Cái này, thơ của bệ hạ hơi khó"

A Đẩu nói: “Đáp áp đúng chuẩn là: đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiền quyên” [*chỉ mong người trường thọ, nghìn dặm chung bóng thiền quyên]

Câu này khiến tất cả mọi người trong buổi tiệc đều kinh hãi, rối rít lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa, giữa tiệc tĩnh lặng như tờ, A Đẩu khiêm tốn gật đầu nói: “Quá khen, quá khen rồi”

Tào Chân phụt một tiếng phun sạch rượu ra ngoài. A Đẩu thấy Tam giáp khoa cử năm nay không có ai hợp với cái tính hoang đường cổ quái của mình, không khỏi cảm thấy nhàm chán, bỏ đi bỏ đi, nói tiếp: “Thêm câu nữa, đối không được thì thôi. Thiên thương thương, dã mang mang, câu tiếp theo” [*trời xanh xanh, cánh đồng bao la]

“Nhất thụ lê hoa áp hải đường!” Trạng nguyên lập tức giành đáp. [*cây hoa lê đè cây hải đường, hay còn có nghĩa là trâu già gặm cỏ non]

A Đẩu hết hồn, hỏi: “Ngươi cũng xuyên việt tới hả?”

Trạng nguyên: “???”

Tào Chân nói với A Đẩu: “Đây là thơ của bệ hạ, lúc trước thần đã kêu người ta sao chép lại”

A Đẩu hài lòng gật đầu nói: “Ờ đúng đúng, trí nhớ của ngươi tốt lắm, là thơ của trẫm”

Triệu Vân rốt cuộc nhìn không nổi nữa, bưng rượu nói: “Không bằng bệ hạ chỉ thị một đề, kêu mỗi người bọn họ viết một bài văn đi”

A Đẩu nói: “Cũng được, mệnh đề viết văn tên là ‘Một ngày vui vẻ giữa ta và bệ hạ’, mọi người cứ tùy ý phát huy, tới, uống rượu, mọi người không cần ngồi nữa, vừa uống vừa tự nhiên dạo chơi đi”

Mọi người uống đến say sưa, tiệc rượu chưa tàn, Cam Hưng Bá kéo trạng nguyên đi nói chuyện, nhưng A Đẩu đã ngồi không yên nữa, ngồi dưới rừng hoa quế, uống đến nóng bừng cả mặt, nửa người trên dựa vào ngực Triệu Vân, hai chân gác lên đùi Lữ Bố, văn thần võ tướng và đám phi tần rối rít đi vào rừng hoa quế hàn huyên.

Tào Chân xoa cánh tay bả vai cho A Đẩu, cùng Lữ Bố và Triệu Vân tán gẫu chuyện ở Lương Châu, Cam Ninh sau khi tiễn trạng nguyên đi, cũng qua bóc đậu phộng cho A Đẩu, còn Khương Duy thì kêu người ta lấy lò than nhỏ tới, ở một bên pha trà giải rượu cho A Đẩu. [ôi toàn mỹ nam, GATO quá ( )]

A Đẩu dựa vào Triệu Vân, cảm giác được ngón tay của Lữ Bố đang gãi gãi lòng bàn chân mình, bèn cười nói: “A, đừng”

Lữ Bố bật cười, Triệu Vân mỉm cười lắc đầu, A Đẩu cứ thế dựa dựa rồi thiếp ngủ, phía trên rừng quế hoa

là bầu trời đêm quang đãng vạn dặm, ánh trăng như nước.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/pha-quan-tu-pha-suat